วิเคราะห์กลวิธีการนำเสนอเรื่องในงานเขียนของ วินทร์ เลียววาริณ

ปริญญานิพนธ์

ของ

วัชรา บุญจรรยา

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา

ตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตร์มหาบัณฑิต วิชาเอกภาษาไทย

พฤษภาคม 2545

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

จามจุรี
๐๓๕๔๐
ร.๖

วิเคราะห์กลวิธีการนำเสนอเรื่องในงานเขียนของ วินทร์ เลียววาริณ

บทคัดย่อ
ของ
วัชรา บุญจรรยา

4 ส.ค. 2545

S8d104

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตร์มหาบัณฑิต วิชาเอกภาษาไทย
พฤษภาคม 2545

ม 147253 ร.9

วัชรา บุญจรรยา. (2545). *วิเคราะห์กลวิธีการนำเสนอเรื่องในงานเขียนของวินทร์ เลียววาริณ.* ปริญญานิพนธ์ ศศ.ม. (ภาษาไทย). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ คณะกรรมการควบคุม : รองศาสตราจารย์ ดร. อัมพร สุขเกษม , อาจารย์พรธาดา สุวัธนวนิช.

การศึกษาวิเคราะห์กลวิธีการนำเสนอเรื่องในงานเขียนของ วินทร์ เลียววาริณ ในนวนิยาย 1 เรื่องและเรื่องสั้นจำนวน 64 เรื่อง โดยวิเคราะห์จากกลวิธีการประพันธ์ 2 กลวิธีหลักคือกลวิธีการเล่าเรื่องและกลวิธีการเสนอเรื่องผลการศึกษาพบว่า

ด้านกลวิธีการเล่าเรื่อง วินทร์ เลียววาริณ ใช้กลวิธีการเล่าเรื่อง 3 แบบคือเล่าโดยใช้ตัวละครเอกเป็นผู้เล่า ผู้เขียนเป็นผู้เล่าในฐานบุรุษที่สามและการเล่าแบบผสมผสาน ที่พบมากที่สุดคือการเล่าเรื่องแบบตัวละครเอกเป็นผู้เล่า วิธีนี้มีความสัมพันธ์กับการสร้างเรื่องแนวหักมุมของผู้เขียนทำให้การหักมุมเป็นไปอย่างแนบเนียนและมีศิลปะ

ส่วนด้านกลวิธีการเสนอเรื่อง วินทร์ เลียววาริณ นำเสนอปัญหาอันเกิดจากความขัดแย้งที่เกี่ยวข้องกับมนุษย์เป็นสำคัญ นิยมใช้การดำเนินเรื่องย้อนอดีตมากที่สุดและสามารถดำเนินเรื่องได้อย่างมีระบบ วินทร์ เลียววาริณ นิยมสร้างเรื่องแนวหักมุมโดยใช้รูปแบบทั้งด้านเนื้อหาและรูปลักษณ์ที่แปลกใหม่ รูปแบบและวิธีการเสนอเรื่องที่ผู้เขียนนำมาใช้มีส่วนช่วยนำความคิดที่ผู้เขียนต้องการเสนอสู่ผู้อ่านได้อย่างชัดเจน

AN ANALYSIS ON TECHNIQUE OF PRESENTAION IN WIN LEAOWARIN 'S LITERARY WORKS

AN ABSTRACT

BY

WATCHARA BUNJANYA

Presented in partial fulfillment of the requirements

for the Master of Arts degree in Thai

At Srinakarinwirot University

May 2002

Watchara Bunjunya. (2001). *An Analysis on Technique of presentation in Win Leaowarin's Literary Works.* Master Thesis, M.A. (Thai) Bangkok : Graduate School, Srinakarinwirot University. Advisor Committee : Assoc. Prof . Dr. Amporn Sookasem, Porntapa Suvattanavanich.

According to the analysis of Mr. Win Leowarin's Fictions from one novel and 64 shortstories , there are two important aspects of his works ; the techniques of narration and the strategy of presentation which can be summarized as follows :

The techniques of narration, he uses three techniques to narrate his works. The first technique is being an I – Narrator . This technique is most commonly found in his writing. The second technique is being an Authorial Narrator. And the last technique is combining narrator. These techniques lead to a twist ending of his stories and they are the most significant techniques which he artistically uses to contribute a twist.

The strategy of presentation ; he proposes a variety of human conflict problems as his plots and he often the most relates his stories back to the past systematically. Also, he prefers to create both composition and visual form fantastically in his stories . In addition, these techniques provide readers a clear understanding of what he intends to present in his literatures .

ปริญญานิพนธ์
เรื่อง

วิเคราะห์กลวิธีการนำเสนอเรื่องในงานเขียนของวินทร์ เลียววาริณ

ของ
นางสาววัชรา บุญจรรยา

ได้รับอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัยให้นับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาศิลปศาสตร์มหาบัณฑิต วิชาเอกภาษาไทย
ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

..... คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
(รองศาสตราจารย์ ดร. นภาภรณ์ หะวานนท์)
วันที่ 10 พฤษภาคม พ.ศ. 2545

คณะกรรมการสอบปริญญานิพนธ์

..... ประธาน
(รองศาสตราจารย์ ดร.อัมพร สุขเกษม)

..... กรรมการ
(อาจารย์พรธาดา สุวัธนวนิช)

..... กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม
(อาจารย์นิตยา บุญสิงห์)

..... กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม
(อาจารย์บรรพต ศิริชัย)

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จเรียบร้อยอย่างสมบูรณ์ เนื่องด้วยผู้วิจัยได้รับความกรุณาเป็นอย่างสูงจากรองศาสตราจารย์ ดร.อัมพร สุขเกษม ประธานกรรมการ และอาจารย์พรชาดา สุวัธนวนิช กรรมการที่ปรึกษาท่านทั้งสองได้กรุณาให้แนวคิดและคำแนะนำที่มีคุณค่า ตลอดจนสละเวลาตรวจแก้ไขข้อบกพร่องด้วยความเอาใจใส่เป็นอย่างดีตลอดมา รวมทั้งเป็นแรงผลักดันให้ผู้วิจัยมีความมุ่มานะเขียนปริญญานิพนธ์ฉบับนี้จนเสร็จสมบูรณ์ในที่สุดผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณในความกรุณาของท่านเป็นอย่างสูง และขอกราบขอบพระคุณอาจารย์นิตยา บุญสิงห์ และอาจารย์บรรพต ศิริชัยที่ได้ให้ความอนุเคราะห์ทำหน้าที่เป็นกรรมการสอบปากเปล่า อีกทั้งให้ข้อเสนอแนะที่เป็นประโยชน์ต่อปริญญานิพนธ์ฉบับนี้

ขอขอบคุณคุณวินทร์ เลียววาริณที่สร้างสรรค์ผลงานที่มีคุณภาพและสร้างความประทับใจให้แก่ผู้วิจัยตั้งแต่เริ่มแรกจนเป็นแรงบันดาลใจที่ทำให้ผู้วิจัยเกิดความสนใจศึกษาวิจัยขึ้น

ขอบคุณพี่สาว น้องสาว น้องชาย คุณน้า คุณอารวมทั้งปิยมิตรทุกท่านที่ให้กำลังใจและช่วยเหลือผู้วิจัยในด้านต่างๆ ระหว่างการทำปริญญานิพนธ์ฉบับนี้จนสำเร็จเรียบร้อยไปด้วยดี

ปริญญานิพนธ์นี้สำเร็จลุล่วงได้ด้วยความรัก การเอาใจใส่ดูแลเป็นอย่างดีจากคุณพ่อธีระชัย แซ่ซื้อและคุณแม่มาลี บุญจรรยาผู้มีพระคุณสูง ผู้วิจัยของอุทิศปริญญานิพนธ์ฉบับนี้มอบให้แก่ท่านทั้งสองด้วยความรักยิ่ง

วัชรา บุญจรรยา

สารบัญ

บทที่		หน้า
1	บทนำ	1
	ภูมิหลัง	1
	ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า	2
	ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า	3
	ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า	3
	วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า	3
	เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	4
2	วิเคราะห์กลวิธีการเล่าเรื่องในงานเขียนของ วินทร์ เลียววาริณ	12
	1. กลวิธีการเล่าเรื่องโดยใช้ตัวละครเป็นผู้เล่า	12
	1.1 ตัวละครเอกเป็นผู้เล่าในฐานะบุรุษที่หนึ่ง	12
	1.1.1 ตัวละครเอกเป็นผู้เล่าในฐานะบุรุษที่หนึ่งโดยใช้สรรพนามบุรุษที่หนึ่งสม่ำเสมอตลอดเรื่อง	13
	1.1.2 ตัวละครเอกเป็นผู้เล่าในฐานะบุรุษที่หนึ่งแต่แทนตนเองด้วยสรรพนามบุรุษที่สาม	27
	1.2 ตัวละครรองเป็นผู้เล่าในฐานะบุรุษที่หนึ่ง	42
	2. กลวิธีการเล่าเรื่องโดยผู้เขียนเป็นผู้เล่าในฐานะบุรุษที่สาม	47
	3. กลวิธีการเล่าเรื่องแบบผสมผสาน	56
3	วิเคราะห์กลวิธีการเสนอเรื่องในงานเขียนของ วินทร์ เลียววาริณ	78
	นวนิยายเรื่องประชาธิปไตยบนเส้นขนาน	79
	รวมเรื่องสั้นชุดสมุดปกดำกับใบไม้สีแดง	125
	รวมเรื่องสั้นชุดอาเพศกำสรวล	170
	รวมเรื่องสั้นชุดเดือนช่วงดวงเด่นฟ้า ดาดาว	235
	รวมเรื่องสั้นชุดสิ่งมีชีวิตที่เรียกว่าคน	306
4	สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	411
	สรุปผลการศึกษาค้นคว้า	411
	อภิปรายผล	414
	ข้อเสนอแนะ	416

สารบัญ (ต่อ)

บทที่ หน้า

บรรณานุกรม..... 417

ประวัติย่อผู้วิจัย..... 420

บทที่ 1
บทนำ

ภูมิหลัง

นวนิยายและเรื่องสั้นเป็นวรรณกรรมร้อยแก้วประเภทบันเทิงคดีหรือเรื่องเล่า (Fiction) ที่ผู้เขียนอาศัยการเล่าเรื่องเพื่อถ่ายทอดเนื้อหาหรือเรื่องราวไปสู่ผู้อ่าน ผู้เขียนจะสามารถจูงใจให้ผู้อ่านเข้าถึงเนื้อหาของเรื่องได้ดีเพียงใดนั้นย่อมเกี่ยวเนื่องกับกลวิธีการนำเสนอที่ผู้เขียนเลือกใช้ให้เหมาะสมกับเรื่อง กลวิธีการนำเสนอเรื่องที่ผู้เขียนสามารถเลือกใช้ในการสร้างเรื่องนั้นมีอยู่หลายวิธีด้วยกันเช่นการใช้บทสนทนาของตัวละคร การเสนอเรื่องตามลำดับปฏิทิน การเล่าย้อนต้น ฯลฯ นอกจากนี้ยังมีกลวิธีการนำเสนอเรื่องแบบใหม่หรือแนวทดลองเกิดขึ้น เช่น การใช้อวัจนภาษาต่างๆ ช่วยสื่อความอาทิรูปภาพ ขนาดตัวอักษร การใช้สีที่แตกต่างกันคือสีดำและสีขาวเพื่อแบ่งแยกเนื้อหาเป็นสองคอลัมน์ เป็นต้น อันเป็นกลวิธีการนำเสนอเรื่องที่สร้างเรื่องเล่าแนวใหม่ที่มีความน่าสนใจมากยิ่งขึ้น วินทร์ เลียววาริณ เป็นนักเขียนที่นำกลวิธีการนำเสนอเรื่องวิธีนี้มาใช้ในงานเขียนอย่างเด่นชัดดังที่ นิตยา มาศะวิสุทธิ์ (2541 : 11) กล่าวไว้ว่า " ผู้เขียนใช้กลวิธีในการเดินเรื่องที่แปลกใหม่ ขณะที่ตัวผู้เขียนเองก็เป็นบุคคลที่มีความคิดสร้างสรรค์เป็นคนที่ไม่ย่ำอยู่กับที่ชอบค้นคว้าหาแนวทางใหม่ๆมาใช้ในงานเขียนอยู่เสมอ อาจจะเป็นเพราะผู้เขียนเป็นนักออกแบบด้วยเลยทำให้เขามีความคิดความอ่านที่แปลกแหวกแนว คุณสมบัติดังกล่าวเลยทำให้วินทร์มีความโดดเด่นขึ้นมาในหมู่ นักเขียนรุ่นใหม่ "

นอกจากนี้ยังมีนักวิจารณ์ให้ความสนใจกล่าวถึงกลวิธีการนำเสนอเรื่องที่ วินทร์ เลียววาริณ นำมาใช้ในงานเขียนได้อย่างน่าสนใจอีกหลายท่านเช่น ธเนศ เวศร์ภาดา (2540 : 28) ได้กล่าวว่า " กลวิธีการนำเสนอเรื่องที่สร้างความโดดเด่นให้นวนิยายเรื่องประชาธิปไตยบนเส้นขนานในฐานะนวนิยายแนวทดลองคือการนำประเภทวรรณกรรมที่ต่างประเภทกัน ได้แก่งานวิชาการ สารคดี และบันเทิงคดีมาผสมผสานกันในการประพันธ์ " ในส่วนของเรื่องสั้นนั้นกลวิธีการนำเสนอเรื่องที่ วินทร์ เลียววาริณ นำมาใช้นั้นก็มีความโดดเด่นน่าสนใจหลายวิธีด้วยกันเช่นการนำวิธีการเขียนที่มิใช่บันเทิงคดีมาใช้ในการเขียนงานบันเทิงคดีดังที่ จรูญพร ปรปักษ์ประลัย (2538 : 14) ได้แสดงทัศนะเกี่ยวกับเรื่องสั้นชุดอาเพศกำสรวลไว้ว่า " การผสมผสานรูปแบบของงานเขียนซึ่งโดยทั่วไปไม่ถือกันว่าเป็นวรรณกรรมมาใช้ในเรื่องสั้นทำให้งานของเขาดูแปลกตาและสะดุดความสนใจของผู้อ่านได้โดยง่าย " และการนำรูปแบบสื่อต่างๆ มาช่วยสร้างความแปลกใหม่และสื่อความหมายให้แก่เรื่องดังที่ วายูน (2540 : 18) กล่าวว่า " เขายังคิดค้นหาเทคนิคการเขียนใหม่ไปเรื่อยๆ จากเพียงการหักมุมสร้างความประหลาดใจให้กับผู้อ่าน วินทร์ เลียววาริณ แหกกรอบวิธีประพันธ์เก่าๆ ที่เน้นภาษา คำหรือพล็อต หันมาเล่นกับองค์ประกอบโดยรวมของหน้าหนังสือนำทั้งการจัดหน้า การตัดสิ่งพิมพ์อื่นมารวมเป็นองค์ประกอบใหม่ หรือการใช้ข่าวหนังสือพิมพ์ ข้อความมโนสาเร่ บทสัมภาษณ์มาผสมในเนื้อเรื่องจนเกิดสิ่งที่แปลกไป...ความโดดเด่นทางรูปแบบสร้างชื่อให้วินทร์ในเวลาไม่นานในฐานะ " นักสร้างสรรค์ " ทางเทคนิคการสื่อกับผู้อ่าน " และ ชูศักดิ์ ภัทรกุลวณิชย์ (2538 : 166 –168) ได้กล่าวถึงลักษณะเด่นของรวมเรื่องสั้นอาเพศกำสรวลว่า " เป็นการนำเอารูปแบบของสื่อต่างๆ มาช่วยสร้างความแปลกใหม่และสื่อความหมายให้แก่เรื่องไม่ว่าจะเป็นข่าวหนังสือพิมพ์ บทรายงานข่าว

บทสัมภาษณ์ บทวิเคราะห์การเมือง คอลัมน์ซุบซิบ บทบรรยายมวย คำอภิปรายในรัฐสภา บทเรียนหนังสือเด็ก ปทานุกรม หรือแม้แต่ตัวสะกดหนังสือในยุครัฐนิยมของจอมพล ป. พิบูลสงคราม "

การเล่าเรื่องโดยใช้บทความมานำหน้าเรื่องสั้นเป็นกลวิธีการนำเสนอเรื่องอีกประการหนึ่งของ วินทร์ เลียววาริณ ที่มีผู้ให้ความสนใจอย่างมากดังมีผู้แสดงทัศนะไว้หลายท่านเช่น นิตยา มาศะวิสุทธิ์ (2542 : 87) ที่ได้กล่าวถึงเรื่องสั้นสิ่งมีชีวิตที่เรียกว่าคนว่า " พัฒนาการของวินทร์ในงานเขียนแนวทดลองได้เอารูปแบบที่เหมาะสมที่สุดมาใส่เรื่องสั้น ใช้เทคนิคที่ไม่เคยมีใครทำมาก่อน แนวการเล่าเรื่องที่นำบทความกับเรื่องสั้นมาประกบกัน เสนอความคิดที่แหลมคมชัดเจนซึ่งน่าจะเป็นเรื่องสั้นที่มีทิศทางไปข้างหน้าสู่ศตวรรษที่ 21 " และกองบรรณาธิการนิตยสารฮาร์ด กอบปี้ (2542 : 68) กล่าวถึงเรื่องสั้นชุดสิ่งมีชีวิตที่เรียกว่าคนว่ามีลักษณะเด่นคือ " แนวการเขียนที่มีบทความนำหน้านั้นอาจเรียกได้ว่าเป็นสิ่งที่จะมาช่วยเสริมเรื่องราวให้ชัดเจนและกระจ่างยิ่งขึ้น " และวิธีการใช้เครื่องหมายวรรคตอนต่างๆ เพื่อนำเสนอเรื่อง ซึ่งเป็นอีกวิธีหนึ่งที่วินทร์นำมาใช้ในการเล่าเรื่องได้อย่างน่าสนใจดังที่ มนัส สัตยารักษ์ (2542 : 36) กล่าวว่า " อย่างเรื่องชู้ ที่วินทร์ใช้แบล็กแสลชมาช่วยในการนำเสนอหรือการใช้เส้นขีดฆ่าข้อความที่ไม่เอาสมัยผมไม่มีนักเขียนคนใดกล้าเลย แต่เขากล้า ผมอ่านแล้วทึ่งเลย " จากความคิดเห็นของนักวิชาการและนักวิจารณ์ข้างต้นจะเห็นได้ว่าวินทร์ เลียววาริณ นั้นเป็นผู้ที่มีความคิดสร้างสรรค์ในด้านกลวิธีการนำเสนอเรื่องโดยนำรูปแบบวิธีต่างๆ และหลากหลายมาประพันธ์นวนิยายและเรื่องสั้น อันนำมาซึ่งคุณค่าและความน่าสนใจให้เกิดขึ้นกับงานเขียน

ผลของการนำกลวิธีการนำเสนอเรื่องวิธีต่างๆ เหล่านี้มาใช้กับงานเขียนทำให้ วินทร์ เลียววาริณ ประสบความสำเร็จได้รับการยอมรับและยกย่องจากองค์กรวรรณกรรมต่างๆมากมาย เช่นรางวัลช่อการะเกดยอดนิยม พ.ศ. 2535 2538 และ 2542 จากเรื่องสั้น โลกีย – นิพพาน ~~การหนีของราษ~~โลกสามใบของราษฎร์ เอกเทศและตุ๊กตาตามลำดับ รางวัลการประกวดหนังสือดีเด่นจากคณะกรรมการพัฒนาหนังสือแห่งชาติพ.ศ. 2538 จากนวนิยายเรื่องประชาธิปไตยบนเส้นขนาน และรวมเรื่องสั้นอาเพศกำสรวล รางวัลวรรณกรรมสร้างสรรค์ยอดเยี่ยมแห่งอาเซียน (ซีไรท์) ปี พ.ศ. 2540 และ พ.ศ. 2542 จากนวนิยายเรื่องประชาธิปไตยบนเส้นขนาน และเรื่องสั้นสิ่งมีชีวิตที่เรียกว่าคน เป็นต้น ด้วยเหตุดังกล่าวนี้ทำให้ผู้วิจัยเกิดความสนใจศึกษากลวิธีการนำเสนอเรื่องของวินทร์ เลียววาริณอย่างละเอียดให้เห็นชัดเจนถ่องแท้เพื่อทำให้เข้าใจงานเขียนของ วินทร์ เลียววาริณ อันจะเป็นประโยชน์ต่อการศึกษาวรรณกรรมและอาจจะทำให้มองเห็นทิศทางหรือแนวโน้มใหม่ของวรรณกรรมต่อไป

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

เพื่อวิเคราะห์กลวิธีการนำเสนอเรื่องในงานเขียนของ วินทร์ เลียววาริณ

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

ผลการศึกษาค้นคว้าทำให้ทราบถึงวิธีการต่างๆ ที่ วินทร์ เลียววาริณ นำมาใช้เพื่อนำเสนอเรื่องสั้นและนวนิยาย ทำให้เห็นความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ของ วินทร์ เลียววาริณ อันจะนำมาสู่ความเข้าใจคุณค่างานเขียนของนักเขียนผู้นี้ นอกจากนั้นยังเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาแนวทางในการพัฒนางานเขียนนวนิยายและเรื่องสั้นอีกด้วย

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

การศึกษาในครั้งนี้ ผู้วิจัยจะศึกษาวิเคราะห์งานเขียนของ วินทร์ เลียววาริณ ดังนี้

นวนิยาย

1. ประชาธิปไตยบนเส้นขนาน (พ.ศ. 2537)

เรื่องสั้น

1. สมุดปกดำกับใบไม้สีแดง	(พ.ศ. 2537)	รวมเรื่องสั้น	11	เรื่อง
2. อาเพศกำสรวล	(พ.ศ. 2537)	รวมเรื่องสั้น	13	เรื่อง
3. เดือนช่วงดวงเด่นฟ้า ดาดาว	(พ.ศ. 2538)	รวมเรื่องสั้น	12	เรื่อง
4. สิ่งมีชีวิตที่เรียกว่าคน	(พ.ศ. 2542)	รวมเรื่องสั้น	17	เรื่อง

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

การศึกษาค้นคว้าประกอบด้วยขั้นตอนในการดำเนินการดังนี้

1. ศึกษาหลักเกณฑ์การวิเคราะห์กลวิธีการนำเสนอเรื่องของนวนิยายและเรื่องสั้นจากเอกสารและตำราต่างๆ เพื่อเป็นแนวทางในการศึกษาค้นคว้า

2. ศึกษารวบรวมข้อมูลและเอกสารที่เกี่ยวกับงานเขียนของ วินทร์ เลียววาริณ

3. วิเคราะห์กลวิธีการนำเสนอเรื่องในงานเขียนของ วินทร์ เลียววาริณ มีขั้นตอนดังนี้

3.1 วิเคราะห์กลวิธีการเล่าเรื่อง ศึกษาว่า วินทร์ เลียววาริณเลือกใช้วิธีการใดในการเล่าเรื่อง

3.2 วิเคราะห์กลวิธีการเสนอเรื่อง ศึกษาถึงการดำเนินเรื่อง รูปแบบวิธีและองค์ประกอบอื่นๆ ที่ วินทร์ เลียววาริณ นำมาใช้กับงานเขียนแต่ละเรื่อง

4. เสนอผลการศึกษาค้นคว้าแบบพรรณนาวิเคราะห์

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาค้นคว้า

การวิเคราะห์งานเขียนของ วินทร์ เลียววาริณ ในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ค้นคว้าจากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องและได้นำเสนอตามหัวข้อต่อไปนี้

1. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับองค์ประกอบของนวนิยายและเรื่องสั้น
2. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการศึกษากลวิธีการนำเสนอเรื่อง
3. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษากลวิธีการนำเสนอเรื่อง

1. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับองค์ประกอบของนวนิยายและเรื่องสั้น

นวนิยายและเรื่องสั้นนั้นมีองค์ประกอบในการประพันธ์ที่มีความคล้ายคลึงกันมาก ดังนั้นในที่นี้ผู้วิจัยจึงขอเสนอองค์ประกอบสำคัญในการประพันธ์นวนิยายและเรื่องสั้นซึ่งมีนักวิชาการได้กล่าวไว้ดังนี้

สายทิพย์ นุกูลกิจ (2534 : 206 – 211) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบสำคัญของนวนิยายและเรื่องสั้นว่ามีส่วนประกอบของเรื่องในทำนองเดียวกัน ซึ่งอาจพอสรุปได้ว่ามีส่วนประกอบต่างๆ ดังนี้

1. แก่นเรื่อง (Theme) คือแนวความคิดหรือจุดสำคัญของเรื่องที่ผู้แต่งมุ่งจะสื่อให้ผู้อ่านทราบ ในเรื่องสั้นมักจะมีแก่นเรื่องเพียงแก่นเดียวเนื่องจากขนาดที่จำกัด สำหรับนวนิยายนั้นแนวคิดที่นำเสนอในเรื่องอาจแบ่งออกได้เป็น 2 ประเภทคือแนวคิดเอก (Major theme) และแนวคิดรอง (Minor theme)

2. โครงเรื่อง (Plot) คือเค้าโครงเรื่องที่ผู้แต่งกำหนดไว้ก่อนว่าจะแต่งเรื่องไปในทำนองใดจึงจะสามารถดึงดูดความสนใจของผู้อ่านให้ติดตามเรื่องอย่างตื่นเต้นและกระหายใคร่รู้ไปได้ตลอดทั้งเรื่อง ในนวนิยายนั้นอาจมีโครงเรื่องย่อยๆ อีกหลายโครงแทรกซ้อนอยู่ภายในโครงเรื่องใหญ่ เพราะเป็นเรื่องที่มีขนาดยาว ส่วนลักษณะสำคัญของโครงเรื่องนั้นจำเป็นต้องอาศัยกลวิธีการผูกปม การคลายปม และการหน่วงเรื่อง ตลอดจนการเปิด – ปิดเรื่อง และการดำเนินเรื่องที่ดีของผู้แต่ง การผูกปมที่ดีนั้นจะต้องประกอบไปด้วยความขัดแย้ง และอุปสรรคด้วย

3. ตัวละคร (Character) คือผู้แสดงบทบาทสมมติตามที่ผู้แต่งกำหนด เรื่องสั้นนั้นโดยทั่วไปมักกำหนดให้ตัวละครในเรื่องมีน้อยตัว เพราะเรื่องมุ่งแสดงแก่นของเรื่องเพียงแก่นเดียว ดังนั้นอาจจะมีตัวละครเอกเพียงหนึ่งหรือสองตัว และมีตัวประกอบที่เป็นประโยชน์ต่อเรื่องจริงๆ อีกเพียง 2 – 3 ตัวเท่านั้น ตัวละครในนวนิยายอาจมีจำนวนได้ไม่จำกัดสุดแล้วแต่ความเหมาะสมของผู้แต่ง สำหรับการแสดงลักษณะนิสัยของตัวละครนั้นอาจแบ่งออกได้เป็น 2 ประเภท คือ ตัวละครประเภทตัวแบนหรือน้อยลักษณะ (flat character) กับตัวละครประเภทตัวกลมหรือหลายลักษณะ (round character)

4. บทสนทนา (Dialog) คือถ้อยคำที่ตัวละครใช้พูดจาโต้ตอบกัน บทสนทนาอาจมีประโยชน์ต่อการเขียนเรื่องสั้นช่วยทำให้เรื่องดำเนินไปได้โดยผู้แต่งไม่ต้องอธิบายให้มากมาย ช่วยสะท้อนบุคลิกลักษณะเฉพาะตัวของตัวละคร หรือช่วยสร้างบรรยากาศของเรื่องให้เป็นธรรมชาติ และหลีกเลี่ยงความซ้ำซากของการบรรยายไปในตัวด้วย บทสนทนาที่ดีต้องเหมาะสมกับบุคลิกของตัวละคร และต้องมีความสมจริงคือเหมือนกับบุคคลในชีวิตจริงใช้พูดจากัน สำหรับนวนิยายบทสนทนาอาจเป็นเรื่องราวทั่วๆ ไป

ที่อาจไม่ได้มีส่วนเกี่ยวข้องกับเนื้อเรื่องเลยก็ย่อมได้ เพราะนวนิยายไม่มีข้อจำกัดในเรื่องขนาด และผู้แต่งอาจจะต้องการให้ผู้อ่านมีความรู้ความเข้าใจในเรื่องต่างๆ ของชีวิตและโลกอย่างกว้างขวาง ผู้แต่งจึงนิยมแทรกทัศนคติของตนที่มีต่อชีวิตและมีต่อโลกไว้ในบทสนทนาของตัวละคร เพราะบทสนทนาเป็นแรงจูงใจอันสำคัญอย่างหนึ่งที่ช่วยทำให้ผู้อ่านเกิดความรู้สึกประทับใจในตัวละครได้ง่าย เนื่องจากบทสนทนาเป็นการแสดงออกทางพฤติกรรมอย่างหนึ่งของตัวละคร ผู้แต่งจึงนิยมใช้บทสนทนาเป็นสื่อให้ผู้อ่านเข้าใจอุปนิสัยใจคอของตัวละครโดยตรง

5. ฉาก (Setting) คือสถานที่ที่เกิดเหตุการณ์ในเรื่อง ซึ่งหมายรวมถึงเวลาและสภาพที่แวดล้อมเหตุการณ์นั้นๆ ด้วย ในเรื่องสั้นส่วนมากฉากที่สำคัญมักจะมีกล่าวถึงเพียงฉากเดียว พร้อมกันนั้นก็มักกล่าวถึงสถานที่สำคัญเพียงแห่งเดียวและกล่าวถึงระยะเวลาที่เกิดเหตุการณ์ในเรื่องด้วยช่วงสั้นๆ เท่านั้น ส่วนนวนิยายโดยทั่วไป จะสร้างฉากให้เป็นส่วนประกอบของเรื่อง เพื่อช่วยให้ผู้อ่านเกิดความเข้าใจในเหตุการณ์และเวลาที่กำหนดไว้ในเนื้อเรื่อง หรือช่วยกำหนดบุคลิกลักษณะของตัวละคร ช่วยสื่อความคิดของผู้แต่งหรือช่วยให้เรื่องดำเนินไป และผู้แต่งมักให้รายละเอียดเกี่ยวกับฉากต่างๆ ในเรื่องมากกว่าเรื่องสั้น การสร้างฉากนั้นอาจจะใช้วิธีการบรรยายอย่างตรงไปตรงมา หรือใช้วิธีการพรรณนาและสัญลักษณ์ก็ได้

6. บรรยากาศ (Atmosphere) คืออารมณ์ต่างๆ ของตัวละครที่เกิดจากประสาทสัมผัสทั้ง 5 และมีอิทธิพลทำให้ผู้อ่านเกิดอารมณ์คล้อยตามไปด้วย การสร้างบรรยายกาศทั้งเรื่องสั้นและนวนิยายจำเป็นต้องอาศัยรายละเอียดจากส่วนประกอบอื่นๆ ของเรื่องด้วยเช่นสิ่งของเครื่องใช้ สีหน้าท่าทาง เครื่องแต่งกาย และบทสนทนาของตัวละครตลอดจนเครื่องประกอบฉาก เป็นต้น เพราะสิ่งแวดล้อมเหล่านี้จะทำให้ตัวละครและผู้อ่านเกิดอารมณ์อย่างใดอย่างหนึ่งตามที่ผู้แต่งต้องการได้ และเรื่องสั้นและนวนิยายที่ดีนั้นจะต้องมีฉากและบรรยากาศที่สมจริงและจะต้องสัมพันธ์และสอดคล้องกับเนื้อเรื่องด้วย

2. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการศึกษากลวิธีการนำเสนอเรื่อง

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับกลวิธีการนำเสนอเรื่องสั้นและนวนิยายที่นักเขียนใช้ในการสร้างสรรค์งานเขียนในที่นี้แบ่งเป็นการศึกษากลวิธีการเล่าเรื่องและกลวิธีการเสนอเรื่องดังนี้

2.1 กลวิธีการเล่าเรื่อง

กลวิธีการเล่าเรื่องในด้านเทคนิคเกี่ยวกับการเล่าเรื่องนั้นได้มีนักวิชาการและนักวิจารณ์ให้ความหมายและประเภทของกลวิธีการเล่าเรื่องไว้หลายท่านซึ่งมีหลักเกณฑ์การพิจารณาที่คล้ายคลึงกัน ผู้วิจัยจึงพิจารณานำกลวิธีการเล่าเรื่องของนักวิชาการบางท่านที่ได้กล่าวถึงการศึกษาวิเคราะห์กลวิธีการเล่าเรื่องอย่างชัดเจน เพื่อวิเคราะห์กลวิธีการเล่าเรื่องในงานเขียนของ วินทร์ เลียววาริณ ดังนี้

วัลยา วิวัฒน์ศร (2538 : 9 – 16) ได้กล่าวถึงกลวิธีการเล่าเรื่องกับการศึกษาวรรณกรรมไทยว่านักเขียนจะสร้างผู้เล่าเรื่องขึ้นมาซึ่งจะปรากฏหรือไม่ปรากฏในฐานะตัวละครตัวหนึ่งในตัวบทก็ได้ และผู้เล่าเรื่องนั้นจะเป็นผู้เลือกวิธีการเล่าเรื่องที่จะเสนอเหตุการณ์หรือเรื่องราวในเรื่องต่อผู้อ่าน การเล่าเรื่องแบ่งเป็น 2 ประเภทใหญ่คือ

1.ทรรศนะไร้ขอบเขต มุมมองแบบนี้ผู้เขียนได้อธิบายว่าเป็นการเล่าเรื่องที่ผู้เล่าเรื่องเป็นผู้รู้แจ้งเกี่ยวกับเนื้อเรื่องและตัวละครทุกตัวของเขา โดยความรู้นั้นไร้ขอบเขตจำกัด โดยอาจเรียกวิธีนี้ว่าเป็นวิธีเล่าเรื่องแบบผู้เล่าเรื่องผู้รู้แจ้ง

2.ทรรศนะจำกัดขอบเขต มุมมองแบบนี้เป็นมุมมองที่ผู้เล่าเรื่องที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับเหตุการณ์นั้นถูกจำกัดการรับรู้เฉพาะสิ่งที่เขาเห็น ได้ยินหรือรับรู้ ซึ่งสามารถแบ่งเป็นผู้เล่าเรื่องได้หลายประเภทดังนี้

2.1 ผู้เล่าเรื่อง – ผู้กระทำ ผู้เล่าเรื่องแบบนี้จะปรากฏตัวในฐานะตัวละครเอกและเล่าเรื่องตามมุมมองของเขา ผู้เล่าเรื่องจะแทนตนเองด้วยสรรพนามบุรุษที่ 1

2.2 " เขา " วิธีนี้ผู้เล่าเรื่องเป็นตัวละครเอก แต่จะเล่าประสบการณ์ของเขาโดยไม่เปิดเผยตัวด้วยการใช้สรรพนามบุรุษที่ 3

2.3 ผู้เล่าเรื่อง – ผู้รู้เห็นเหตุการณ์ วิธีนี้ผู้เล่าเรื่องใช้สรรพนามบุรุษที่ 1 แต่เขามิได้เป็นตัวละครเอก แต่จะอยู่ในเหตุการณ์สำคัญทุกๆ ครั้งหรือรับทราบเหตุการณ์จากการสนทนากับผู้อื่น จับความจากคำพูดของตัวละครอื่นๆ แต่ถ้าช่วงใดเขาไม่ได้มีส่วนเกี่ยวข้องในเหตุการณ์ เขาจำเป็นต้องถูกจำกัดให้คาดเดาสิ่งที่เกิดขึ้นแก่ตัวละครเอกหรือเล่าสิ่งที่ตัวละครเอกยินดีเปิดเผยให้เขาทราบเท่านั้น

สายวรุณ น้อยนิมิตร (2541 : 210 – 227) ได้ศึกษาผู้เล่าเรื่องในเรื่องสั้นรางวัลช่อการะเกด โดยกล่าวว่าผู้เล่าเรื่อง คือ ผู้รู้เรื่องราวต่างๆ ที่เกิดขึ้นแล้วถ่ายทอดความรู้นั้นมาสู่ผู้อ่านด้วยวิธีต่างๆ ทำให้ผู้อ่านได้รับรู้เรื่องราวที่มีการเล่าที่ต่างกัน ผู้เล่าเรื่องนั้นมีวิธีการรับรู้เรื่องราวต่างๆ ได้หลายวิธีพอสรุปได้ดังนี้

1. ผู้เล่าเรื่องรู้แจ้ง หรือผู้เล่าเรื่อง – นักเขียน ผู้เล่าเรื่องประเภทนี้เป็นเหมือนคนเดียวกับนักเขียนไม่ปรากฏว่าเป็นตัวละครใด และมักใช้การเล่าเรื่องแบบสายตาพระเจ้า คือมองจากเบื้องบนทำให้รู้เห็นและล่วงรู้เหตุการณ์ รวมทั้งความคิดและความรู้สึกของตัวละครได้โดยรอบ

2. ผู้เล่าเรื่องบุรุษที่สาม ผู้เล่าเรื่องสร้างตัวละครผู้เล่าเรื่องขึ้นมาและเรียกตัวละครด้วยคำสรรพนามบุรุษที่สาม ใช้สายตาของตัวละครตัวนี้เป็นผู้ถ่ายทอดเหตุการณ์และความรู้สึกนึกคิดของตนเอง

3. ผู้เล่าเรื่องบุรุษที่หนึ่ง หรือผู้เล่าเรื่อง – ตัวละคร การเล่าเรื่องวิธีนี้ผู้เล่าเรื่องเป็นตัวละครผู้มีประสบการณ์ตรงที่เกิดขึ้นกับตนเอง จึงใช้สรรพนามบุรุษที่หนึ่งแทนตนเองในเรื่องและเล่าเฉพาะเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับตนเอง เล่าถึงความคิดและความรู้สึกของตนที่มีต่อเหตุการณ์นั้นๆ และเล่าถึงความคิดความรู้สึกของตัวละครอื่นที่ผู้เล่าเรื่องได้ยินได้ฟังมา

4. ผู้เล่าเรื่อง – พยาน วิธีนี้ตัวละครผู้เล่าเรื่องใช้สรรพนามบุรุษที่หนึ่งเป็นเพียงตัวละครสังเกตการณ์ในเรื่อง ทำหน้าที่ถ่ายทอดเรื่องราวของตัวละครเอกและตัวละครอื่นๆ ให้ผู้อ่านได้รับรู้ และไม่อาจล่วงรู้ความคิดและความรู้สึกของตัวละครอื่น นอกจากจะได้รับรู้จากการได้ยินได้ฟังมาเท่านั้น

ยุวพาลี ชัยศิลป์วัฒนา (2542 : 138 139) ได้กล่าวถึงหลักการวิเคราะห์การใช้ผู้เล่าเรื่องไว้ในหนังสือความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับวรรณคดีว่าหากต้องการศึกษาวิเคราะห์การใช้ผู้เล่าเรื่องเราสามารถพิจารณาได้หลายประเด็น อาทิ

1. ผู้แต่งเลือกใช้ผู้เล่าเรื่องแบบใด

2. ใครคือผู้เล่าเรื่อง ผู้เล่าเรื่องมีอุปนิสัยและบุคลิกอย่างไร การตีความและการถ่ายทอดเรื่องที่เล่าเชื่อถือได้หรือไม่

3. ผู้เล่าเรื่องมีส่วนเกี่ยวข้องกับเหตุการณ์ในเรื่องหรือไม่ อย่างไรและมีจุดยืนอย่างไร

4. ความสัมพันธ์ระหว่างผู้เล่าเรื่อง เรื่องที่เล่า และผู้อ่านเป็นอย่างไร

5.ผู้แต่งมีจุดประสงค์อะไรในการเลือกใช้ผู้เล่าเรื่องเช่นนั้น เช่นเพื่อปิดบังข้อมูลเอาไว้บางส่วน เพื่อหน่วงเหนี่ยวข้อมูลไว้จนเรื่องใกล้จะจบ เพื่อทำให้ผู้อ่านอยากรู้ว่าจะเกิดอะไรขึ้นต่อไป หรือเพื่อสร้างความประหลาดใจให้กับผู้อ่าน

6. ผู้แต่งเลือกใช้ผู้เล่าเรื่องเหมาะสมกับจุดประสงค์ที่ต้องการหรือไม่

7. ผู้แต่งใช้ผู้เล่าเรื่องคนเดียวตลอดทั้งเรื่อง หรือหลายคนหรือเปลี่ยนไปเปลี่ยนมา

8. ผู้แต่งเปลี่ยนผู้เล่าเรื่องตรงจุดไหนบ้าง เพราะอะไร

9. ถ้าผู้แต่งเปลี่ยนไปใช้ผู้เล่าเรื่องแบบอื่น เรื่องที่เล่าจะแตกต่างไปจากเดิมหรือไม่แตกต่างอย่างไร เพราะเหตุใด

10. อะไรคือข้อได้เปรียบและข้อเสียเปรียบในการเลือกใช้ผู้เล่าเรื่องเช่นนั้น

จากการประมวลเอกสารที่เกี่ยวข้องกับกลวิธีการเล่าเรื่องข้างต้น ผู้วิจัยขอสรุปกลวิธีการเล่าเรื่องที่จะใช้ในการวิเคราะห์งานเขียนของ วินทร์ เลียววาริณดังนี้

1. กลวิธีการเล่าเรื่องโดยใช้ตัวละครเป็นผู้เล่า
2. กลวิธีการเล่าเรื่องโดยผู้เขียนเป็นผู้เล่าในฐานะบุรุษที่สาม
3. กลวิธีการเล่าเรื่องแบบผสมผสาน

2.2 กลวิธีการเสนอเรื่อง

กลวิธีการเสนอเรื่องเช่นนี้มีผู้สนใจและกล่าวถึงวิธีการเสนอเรื่องแบบนี้ในงานเขียนไว้หลายท่านซึ่งอาจนำมาประกอบการวิเคราะห์งานเขียนของ วินทร์ เลียววาริณ ได้ดังนี้

ภิญโญ กองทอง (2528 : 258) กล่าวถึงกลวิธีเกี่ยวกับการเสนอเรื่องของเรื่องสั้นว่ามีลักษณะใหญ่ ๆ ดังนี้

1.การใช้กระแสสำนึก

2.การใช้สัญลักษณ์

3.การใช้กรรมวิธีเบ็ดเตล็ด

3.1 การอ้างชื่อบุคคลจริง

3.2 การใช้บทกวีแทรกในเนื้อหา

3.3 การจัดวางบทสนทนาแบบนิทาน

สดชื่น ชัยประสาธน์ (2532 : 52 – 69) กล่าวถึงกลวิธีการเสนอเรื่องของวรรณกรรมเซอร์-เรียลิสต์ว่าจะใช้กลวิธีการเสนอเรื่องดังนี้

1. การเขียนอัตโนมัติ เป็นหนึ่งในกลวิธีที่สำคัญ การทดลองโดยอัตโนมัตินี้สอดคล้องกับแนวคิดของกลุ่มที่เชื่อว่าความบังเอิญและความฉับพลันทันทีเป็นเกณฑ์สำคัญในการสร้างสรรค์วรรณศิลป์ เพราะจำทำให้ภาพพจน์ใหม่ๆ ซึ่งต่างจากภาพพจน์ที่เป็นผลิตผลของความคิดที่เป็นเหตุเป็นผล การเขียนอัตโนมัติก่อให้เกิดความคิดทางสุนทรียศาสตร์ใหม่และการใช้ภาษากวีนิพนธ์แบบใหม่

2. การบันทึกและการเล่าความฝัน เป็นอีกหนทางหนึ่งที่ทำให้รู้จักรูปแบบของจิตไร้สำนึกซึ่งจะช่วยให้รู้จัก " ตัวตน" ที่แท้อีกทางหนึ่ง และจะนำไปสู่ความเป็นจริงสูงสุดคือการรวมความฝันกับความเป็น

จริง (ซึ่งคนส่วนใหญ่ถือว่าเป็นคู่ตรงข้ามกัน) ผลงานวรรณศิลป์จะอุดมไปด้วยภาพพจน์และสัญลักษณ์อันเกิดจากความฝันหรือไม่ก็ลีลาการพูด การเขียน หรือการดำเนินเรื่องคล้ายอยู่ในโลกของความฝัน ความฝันจึงเป็นแหล่งแรงบันดาลใจที่สำคัญทำให้กวี - นักเขียนเกิดมีจินตนาการมีภาพพจน์แปลกใหม่อยู่เสมอ

3. การเขียนความเรียง " เลียนอย่างคนบ้า" เพื่อจะศึกษาสภาพการทำงานของความคิดไร้สำนึกของ " คนบ้า" ซึ่งแสดงออกมาในลักษณะที่เป็นอิสระไร้การควบคุมของเหตุผล และกฎเกณฑ์ของสังคมมากที่สุด

4. การสร้างภาพพจน์ อุปมาและความเปรียบ การสร้างภาพพจน์นั้นนอกจากจะใช้ภาพพจน์ (ถ้อยคำ) ในการสร้างภาพแล้ว ยังได้ใช้ภาพถ่าย ใบประกาศ ป้ายโฆษณา ข้อความที่ตัดมาจากหนังสือพิมพ์เข้ามาประกอบแทรกในเล่มหรือในเนื้อความด้วย

5. การแปลสาร เป้าหมายสำคัญคือการเปลี่ยนคนให้มีโลกทัศน์และชีวทัศน์ที่ใหม่ ภาพพจน์จึงเป็นเครื่องมือสำคัญของกวีที่จะแปรเปลี่ยนความเป็นจริงที่ไม่เป็นที่พึงพอใจให้กลายเป็นโลกใหม่ที่มีองค์ประกอบของความเป็นจริง และสิ่งที่เป็นจินตนาการอันสอดคล้องกับความปรารถนาที่แท้จริงของเขา กวีต้องแสดงว่าตนเป็น " ผู้วิเศษ " สามารถแปรเปลี่ยนโลกที่เป็นจริงให้กลายเป็นโลกใหม่ในอุดมคติได้ เจตนาอันแน่วแน่นี้มีแฝงอยู่ในวรรณศิลป์เซอร์เรียลิสต์

6. อารมณ์ขันแบบเซอร์เรียลิสต์ โดยเฉพาะอารมณ์ขันขื่นเป็นอีกวิธีหนึ่งที่จะปลดปล่อยจิตให้เป็นอิสระพ้นจากข้อจำกัดของความเป็นจริงได้

7. การเล่นคำ เล่นภาพ และเล่นเกม พวกเขาปฏิบัติเรื่องการใช้ภาษาให้เป็นอิสระจากหน้าที่สื่อสารแบบเดิมด้วยการเล่นเสียงเล่นคำ เล่นความหมายของคำ ให้มีลักษณะแปลกใหม่ และเสนอความเป็นจริงที่ใหม่ที่ไม่ขึ้นกับเหตุผล นอกจากนี้ยังคิดค้นวิธีการเล่นเกมใหม่ ๆ ซึ่งมีทั้งการสนุกแบบการละเล่นของเด็กๆ และมีทั้งความเอาจริงเอาจังโดยนำความเชื่อเกี่ยวกับความบังเอิญที่เป็นภววิสัยและแนวคิดเรื่องโทรจิตมาประยุกต์ใช้ด้วย

สุชาติ สวัสดิ์ศรี (2535 : 17) ได้กล่าวถึงกลวิธีการนำเสนอของเรื่องสั้นแนวทดลองว่าได้นำเสนอนวัตกรรมทางวรรณศิลป์ ชนิดไม่จำกัดเนื้อหาและจินตนาการ มาตรฐานทางศีลธรรมและได้แสดงความเห็นว่าเรื่องสั้นแนวทดลองน่าจะมีลักษณะภาพรวม ๆ ดังต่อไปนี้

1. เป็นการเสนอเรื่องราวแบบ " นามธรรม " (Abstract) มากกว่าเรื่องราวแบบ " รูปธรรม " (Concrete)

2. เป็นการ " สำแดง " (Express) พลังและอารมณ์ซับซ้อนภายในมากกว่าเป็นการ " แสดง " (Impress) ความประทับใจแบบพื้นๆ

3. เป็นลักษณะในเชิง " เหนือจริง " (Surreal) มากกว่าเป็นลักษณะ " ตามที่เป็นจริง " (Real)

4. มุ่งแสวงคุณค่าในทาง " ภาพฝัน " (Fantasy) มากกว่าคุณค่าในทาง " ข้อเท็จจริง " (Fact)

5. มีลักษณะในเชิง" อัตวิสัย " (Subjective) มากกว่าลักษณะเชิง " วัตถุวิสัย " (Objective)

6. มองเรื่องราวเหมือนดูลงมาจากที่สูง (Vertical) มากกว่ามองเรื่องราวเหมือนดูในระดับสายตา (Horizontal)

7. ให้ความสำคัญแก่ " ความคิด " (Idea) และ " สถานการณ์ " (Situation) มากกว่าให้ความสำคัญในการสร้างตัวละคร (Character)

8. มีโครงสร้างยืดหยุ่นไปในทาง Anti – plot มากกว่าเป็น plot ที่วางไว้สมบูรณ์ตายตัว

9. ให้ความสำคัญแก่ " รูปความคิดริเริ่มแปลกใหม่ " (Original Idea)มากกว่าให้ความสำคัญแก่ " รูปภาษา " (เช่นภาษาสวยที่เรียกกันว่า belles lettres นั้น มิได้ถือเป็นหลักในการพิจารณา แต่หากคำนึงถึง " ภาษาที่สื่อความ " ได้เหมาะสมกับ " รูปความคิด " ที่นำมาใช้ในแต่ละเนื้องาน) มีลักษณะการสร้างภาพลักษณ์ อุปมาอุปไมย และความเปรียบมุ่งใช้ภาษาที่กระตุ้นจินตนาการอย่างฉับพลันและอย่างแรง

10. ให้ความสำคัญแก่ " มิติที่ 4 " อันว่าด้วยเรื่องเวลาที่ต้องสัมพัทธ์ (Relative) และสัมพันธ์ (Relation) ไปพร้อมกัน

11. มีลักษณะของตัวเอกที่เป็น Anti – hero มากกว่า Hero ตามภาพลักษณ์แบบเก่า

12. มีลักษณะของการตั้งคำถาม (Question) มากกว่าเป็นการอธิบาย (Explain)

13. มีลักษณะการบรรยายแบบ " การประกอบส่วน " (Collage) มากกว่าเป็นการบรรยายแบบ " เก็บละเอียด " (Decorate) มีลักษณะของการเขียนแบบอัตโนมัติ (Automatic) และการเขียนแบบ " เลียนอย่างคนบ้า " เพื่อศึกษาจิตไร้สำนึกให้ถึงที่สุด

14. เป็น " แนวหน้ากล้าตาย " ที่เสนอเรื่องราว " ล้ำยุค " (Avantgarde)ในทางเอาจริงเอาจัง มากกว่ามุ่งใช้ความอ่อนแอ และความเป็น " ยอดนิยม " (Popular) มาเป็นเครื่องมือ

15. เรื่องสั้นแนวทดลอง ก็คือ การทดลอง มันคือ " เกม " ทางปัญญาที่เล่นกันได้ทุกคน... ขึ้นอยู่กับ " ภาวะทางจิตใจ " ของผู้เล่นแต่ละคนที่จะควบคุมการเล่นของตนให้ออกมาตาม " เกม " ที่ต้องการ...มันคือ ศิลป์แห่งการโกหกให้แนบเนียนและน่าประทับใจ

3. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษากลวิธีการนำเสนอเรื่อง

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษากลวิธีการนำเสนอเรื่องของนักเขียนได้มีผู้ให้ความสนใจและศึกษา ดังสรุปเป็นแนวทางในการศึกษาได้ดังนี้

ภิญโญ กองทอง (2528) ได้ศึกษาลักษณะ " ก้าวหน้า " ของเรื่องสั้นในช่วง พ.ศ. 2510 – 2516 โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อจะศึกษาลักษณะก้าวหน้าของเรื่องสั้นทั้งด้านรูปแบบและเนื้อหา พบว่าด้านรูปแบบมีลักษณะก้าวหน้าทางด้านโครงเรื่องที่ไม่ดำเนินตามโครงสร้างของโครงเรื่อง ไม่เน้นความเป็นเหตุเป็นผล ไม่มีจุดมุ่งหมายที่แน่นอน ตัวละครไม่แจ่มชัด แนวคิดของเรื่องไม่เป็นเอกภาพ คลุมเครือ และจบลงอย่างเป็นปรปักษ์กับจุดสุดยอด หรือ Anti – Cimax เป็นส่วนใหญ่ และได้ศึกษาในด้านกลวิธีการนำเสนอเรื่องพบว่ากลวิธีการนำเสนอมีการบรรยายกลับไปกลับมา (Flash – back) ใช้การบรรยายแบบกระแสสำนึก (Stream of Consciousness) ใช้วิธีการแต่งแบบเหนือจริง หรือใช้สัญลักษณ์เป็นส่วนใหญ่ อีกทั้งมีการใช้ตัวเลขและเครื่องหมายวรรคตอนช่วยในการสื่อข้อความที่ไม่สัมพันธ์กัน

สุปาณี มณฑานุช (2533) ได้ศึกษาเรื่องสั้นแนวสัญลักษณ์ของไทย พ.ศ. 2500 – พ.ศ. 2530 ในแง่กลวิธีการเขียน และใช้สัญลักษณ์และแนวคิด ผลการศึกษาพบว่าเรื่องสั้นไทยระยะแรกมีการใช้สัญลักษณ์

สุปาณี มณฑานุช (2533) ได้ศึกษาเรื่องสั้นแนวสัญลักษณ์ของไทย พ.ศ. 2500 – พ.ศ. 2530 ในแง่กลวิธีการเขียน การใช้สัญลักษณ์และแนวคิด ผลการศึกษาพบว่าเรื่องสั้นไทยระยะแรกมีการใช้สัญลักษณ์อยู่ในโวหารภาพพจน์ บทอัศจรรย์ และการบรรยายหรือพรรณนาฉาก ช่วงหลัง พ.ศ. 2500 แนวสัญลักษณ์เกิดขึ้นเพราะแรงกดดันทางการเมืองและการรวมตัวของนักเขียนกลุ่มมหาวิทยาลัยในยุคสมัยของการแสวงหาจนถึงปัจจุบัน ผู้วิจัยพบว่าในช่วงนี้เรื่องสั้นแนวสัญลักษณ์มีวิธีการสร้างและสื่อสารอยู่ในองค์ประกอบต่างๆ ของเรื่องตั้งแต่กลวิธีการวางโครงเรื่อง การดำเนินเรื่อง การเปิดปิดเรื่อง การสร้างความขัดแย้ง การใช้อนุภาค การเลือกผู้เล่าเรื่อง ฯลฯ โดยเรื่องสั้นแนวสัญลักษณ์มักสร้างความขัดแย้งที่เสนอให้เห็นได้ยากนั้นเป็นสัญลักษณ์ที่เป็นรูปธรรมให้เห็นอย่างชัดเจน มีกลวิธีการใช้อนุภาคได้แก่ การฝันเฟื่องและปรากฏการณ์หลอน ซึ่งเป็นสัญลักษณ์แทนความปรารถนาในใจของตัวละคร และนิยมสร้างฉากแบบเหมือนจริง มักสื่อสัญลักษณ์จากพฤติกรรมและคำพูดของตัวละครแบบเหนือจริง ส่วนการเสนอแนวคิดเรื่องสั้นแนวสัญลักษณ์เสนอเกี่ยวกับสังคมเป็นเรื่องสั้นกลุ่มใหญ่ที่สุดรองลงมาได้แก่แนวคิดเกี่ยวกับชีวิตและการเมือง

วาสนา ไชยรัตน์ (2534) ศึกษาวิเคราะห์เรื่องสั้นของ สุรชัย จันทิมาธร โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาแนวคิดที่มีต่อสังคม การเมืองและเศรษฐกิจที่ปรากฏในเรื่องสั้น นอกจากนี้ยังศึกษากลวิธีและท่วงทำนองการแต่งเรื่องสั้นของ สุรชัย จันทิมาธร ผลการศึกษาค้นคว้าในด้านกลวิธีในการเล่าเรื่อง สุรชัย จันทิมาธร ใช้กลวิธีการเล่าเรื่องแบบผู้ประพันธ์เป็นผู้รู้แจ้งเห็นจริงมากที่สุด ทั้งนี้เนื่องจากเรื่องสั้นส่วนใหญ่เน้นความรู้สึกนึกคิดของตัวละครที่ไม่พึงพอใจต่อสภาพแวดล้อมของตัวเอง และใช้กลวิธีการเล่าเรื่องแบบผู้ประพันธ์กระทำตนเป็นผู้สังเกตการณ์ ซึ่งปรากฏในเรื่องสั้นที่เป็นพฤติกรรมของตัวละคร นอกจากนี้ยังใช้กลวิธีการเล่าเรื่องแบบบุรุษที่หนึ่ง ซึ่งเป็นตัวละครสำคัญของเรื่องเป็นผู้เล่าเรื่องของตนเองหรือสิ่งที่ได้พบเห็น กลวิธีการเล่าเรื่องแบบกระแสจิตประหวัด และกลวิธีการเล่าเรื่องแบบประสม สำหรับกลวิธีการเสนอเรื่องนั้นเนื่องจากเรื่องสั้นของ สุรชัย จันทิมาธร เป็นเรื่องสั้นที่ต้องการสะท้อนปัญหาต่างๆ ที่เกิดขึ้นในสังคม กลวิธีการเสนอเรื่องจึงไม่มีลักษณะแปลกใหม่คือ ใช้กลวิธีการเสนอเรื่องตามลำดับปฏิทินเป็นส่วนใหญ่ นอกจากนี้ยังใช้การเล่าเรื่องด้วยวิธีการเล่าเรื่องแบบกระแสสำนึก ซึ่งพบในเรื่องสั้นที่เป็นความรู้สึกนึกคิดของตัวละคร การเล่าเรื่องแบบย้อนต้น การใช้จดหมาย การเล่าเรื่องสลับเหตุการณ์และการใช้บุคลาธิษฐาน

เบญจนาฏ วัฒนมณี (2539) ได้ศึกษาเรื่องสั้น " แนวทดลอง " ของไทยช่วง พ.ศ. 2525 – 2535 ในด้านกลวิธีการนำเสนอเรื่องและสารของเรื่องสั้นแนวทดลอง จากเรื่องสั้นแนวทดลองจำนวน 50 เรื่อง พบว่าวิธีการนำเสนอเรื่องสั้นแนวทดลองของไทยนั้นมีกลวิธีการนำเสนอ 2 ลักษณะคือกลวิธีเกี่ยวกับผู้เล่าเรื่อง และกลวิธีเกี่ยวกับการเสนอเรื่อง กลวิธีเกี่ยวกับผู้เล่าเรื่องนั้นผู้เขียนใช้วิธีที่ตัวละครเดินเรื่องด้วยตนเองและวิธีการนำเสนอเรื่องแบบใหม่ ส่วนกลวิธีเกี่ยวกับการเสนอเรื่องนักเขียนเรื่องสั้นแนวทดลองในช่วงนี้มีวิธีการเขียนแบบกระแสสำนึก แบบการใช้สัญลักษณ์ แบบอัตโนมัติและการใช้กรรมวิธีเบ็ดเตล็ดเช่นวิธีการเสนอในบทภาพยนตร์ บทละคร การเขียนบันทึก และการเล่าความฝัน การเสนอข่าวแบบหนังสือพิมพ์ การเล่นภาษา ตัวเลข การเล่นทายปัญหา ฯลฯ แต่ผู้เขียนในช่วงนี้นิยมใช้กลวิธีการเสนอเรื่องแบบการใช้สัญลักษณ์มากที่สุด สำหรับสารที่ผู้เขียนเสนอนั้นมีหลากหลายทั้งเกี่ยวกับสังคม ค่านิยม ชีวิต อุดมการณ์ ศาสนา การดำเนินชีวิต ความรัก เช่นปัญหาการว่างงาน ปัญหาการฆ่าตัวตาย การแสวงหาความหมายของชีวิต ความไม่เชื่อศาสนา เป็นต้น

ทฤษฎี เสมา (2541) ได้วิเคราะห์กลวิธีการแต่งเรื่องสั้นสยองขวัญของ เหม เวชกร โดยได้ศึกษาเกี่ยวกับประวัติของ เหม เวชกร และวิเคราะห์กลวิธีการประพันธ์ด้านสร้างโครงเรื่องอันประกอบด้วยกลวิธีเปิดเรื่อง การดำเนินเรื่อง การสร้างความสนใจใคร่ติดตาม การปิดเรื่อง ศึกษากลวิธีการสร้างฉากและบรรยากาศในเรื่องสั้น และมีบทหนึ่งได้ศึกษาวิเคราะห์เกี่ยวกับกลวิธีการเล่าเรื่องและกลวิธีการนำเสนอเรื่อง ได้ผลสรุปว่า ในด้านกลวิธีการเล่าเรื่องนั้น เหม เวชกร ใช้กลวิธีการเล่าเรื่อง 3 แบบด้วยกันคือกลวิธีการเล่าเรื่องแบบผู้เล่าเรื่องเป็นตัวละครเอก กลวิธีการเล่าเรื่องหลายแบบผสมกัน และกลวิธีการเล่าเรื่องแบบผู้เล่าเรื่องเป็นผู้รู้แจ้ง ส่วนกลวิธีการเสนอเรื่อง เหม เวชกร ใช้วิธีการของผู้เล่าเรื่องที่นำเสนอเรื่องแก่ผู้อ่านด้วยวิธีเดียวคือการบอกเล่าที่เกิดขึ้นมากจากการบรรยายหรือพรรณนาของผู้เล่าเรื่องไม่ว่าจะเป็นฉาก เหตุการณ์ บทสนทนา ตัวละคร หรือแม้แต่แนวคิด เหม เวชกร จะให้ผู้เล่าเรื่องนำเสนอเรื่องราวทั้งหมดเพื่อบอกกล่าวแก่ผู้อ่านโดยตรง

จากเอกสารและงานวิจัยที่นำเสนอข้างต้นนี้ จะเห็นได้ว่ายังไม่มีงานวิจัยใดได้ศึกษากลวิธีการนำเสนอเรื่องของ วินทร์ เลียววาริณ อย่างละเอียด มีเพียงงานวิจัยที่ศึกษากลวิธีการเขียนแนวทดลองเฉพาะช่วงเวลาเท่านั้น ดังนั้นผู้วิจัยจึงมีความประสงค์ที่จะวิเคราะห์กลวิธีการนำเสนอเรื่องในงานเขียนของ วินทร์ เลียววาริณ เพื่อให้เห็นถึงกลวิธีการนำเสนอเรื่องที่นักเขียนสร้างสรรค์ขึ้น อันจะนำไปสู่ความเข้าใจยิ่งขึ้นทางด้านกลวิธีการนำเสนอในวรรณกรรมไทยต่อไป

บทที่ 2
วิเคราะห์กลวิธีการเล่าเรื่องในงานเขียนของวินทร์ เลียววาริณ

กระบวนการนำเสนอหรือการถ่ายทอดเรื่องราวจากผู้เขียนวรรณกรรมสู่ผู้อ่านต้องอาศัยกลวิธีการนำเสนอเรื่อง (Technique of presentation) ซึ่งหมายถึงกลการประพันธ์ทั้งหมดที่นักเขียนใช้เพื่อสร้างสรรค์งานเขียนหรือวรรณกรรม กลวิธีการนำเสนอเรื่องประกอบด้วยกลวิธี 2 กลวิธีหลักได้แก่กลวิธีการเล่าเรื่องหรือเทคนิคเกี่ยวกับผู้เล่าเรื่อง (Technique of narrative) และกลวิธีการเสนอเรื่อง (Strategy of presentation) แต่ละวิธีก็จะมีกลวิธีแยกย่อยซึ่งสามารถศึกษาให้ละเอียดลงไปได้อีก

ในการประพันธ์เรื่องสั้นและนวนิยายเรื่องหนึ่งๆ นั้นผู้เขียนเป็นผู้กำหนดวิธีการเล่าเรื่องว่าจะนำเสนอเรื่องราวจากมุมมองใดสู่ผู้อ่าน ใครเป็นผู้เล่าและเล่าอย่างไรหรืออยู่ในฐานะใดเมื่อเล่าเรื่อง ดังนั้นผู้วิจัยจะศึกษากลวิธีการเล่าเรื่องอันเป็นลักษณะเฉพาะของการเล่าเรื่องในงานเขียนของ วินทร์ เลียววาริณ เป็นอันดับแรกและจะศึกษากลวิธีการเสนอเรื่องในลำดับต่อไป

กลวิธีการเล่าเรื่องในงานเขียนหรือเทคนิคเกี่ยวกับผู้เล่าเรื่องนั้นได้มีผู้ตั้งเกณฑ์จากการศึกษากลวิธีการเล่าเรื่องต่างๆ มากมาย แต่กลวิธีที่ วินทร์ เลียววาริณใช้เล่าเรื่องในเรื่องสั้นของเขานั้นมีความหลากหลายและมีการสร้างสรรค์วิธีใหม่ตลอดเวลาเพราะงานเขียนส่วนใหญ่เป็นเรื่องในแนวทดลอง ดังที่กองบรรณาธิการนิตยสารอัพเดท (ตุลาคม, 2539 : 107) กล่าวไว้ว่า " งานเขียนของ วินทร์ เลียววาริณ นั้นมีรูปแบบที่แปลกและเป็นตัวของตัวเองโดยเฉพาะอย่างยิ่งในรวมเรื่องสั้นชุด " อาเพศกำสรวล " ซึ่งถูกเรียกขานกันว่าเรื่องสั้นแนวทดลอง โดยที่เรื่องสั้นภายในมีรูปแบบที่แปลกตาออกไปจากการเสนองานวรรณกรรมทั่วๆไป " ดังนั้นจึงไม่อาจใช้กฎเกณฑ์ใดๆ ในทฤษฎีของการเล่าเรื่องมาใช้เป็นเกณฑ์ในการศึกษาได้ อย่างไรก็ตามเพื่อการวิเคราะห์กลวิธีการเล่าเรื่องในงานเขียนของ วินทร์ เลียววาริณ เป็นไปอย่างมีระบบ ผู้วิจัยจึงจัดกลุ่มกลวิธีการเล่าเรื่องในงานเขียนของ วินทร์ เลียววาริณ อย่างกว้างๆ ไว้ดังนี้

1. กลวิธีการเล่าเรื่องโดยใช้ตัวละครเป็นผู้เล่า
2. กลวิธีการเล่าเรื่องโดยผู้เขียนเป็นผู้เล่าในฐานะบุรุษที่สาม
3. กลวิธีการเล่าเรื่องแบบผสมผสาน

การศึกษาวิจัยบทนี้ในส่วนของนวนิยายเรื่องประชาธิปไตยบนเส้นขนานนั้นจากลักษณะการแต่งและเจตนาของผู้เขียนคือ วินทร์ เลียววาริณ (2538 : 8) ที่กล่าวในบทนำว่า " พยายามที่จะทดลองเขียนเรื่องยาวการเมืองในแนวเรื่องสั้น " ดังนั้นผู้วิจัยจึงศึกษากลวิธีการเล่าเรื่องในเรื่องประชาธิปไตยบนเส้นขนานในฐานะเป็นเรื่องสั้น 11 เรื่องโดยจะวิเคราะห์ในแต่ละเรื่องจนครบ

1. <u>กลวิธีการเล่าเรื่องโดยใช้ตัวละครเป็นผู้เล่า</u>

วิธีการเล่าเรื่องวิธีนี้คือให้ตัวละครในเรื่องเป็นผู้เล่าเรื่องแทนตนเอง วินทร์ เลียววาริณ ใช้กลวิธีการเล่าเรื่องแบบนี้ในงานเขียนของเขาทั้งที่เป็นสรรพนามบุรุษที่หนึ่งและบุรุษที่สามคือ

1.1 <u>ตัวละครเอกเป็นผู้เล่าในฐานะบุรุษที่หนึ่ง</u> วิธีนี้ตัวละครเอกจะเป็นผู้เล่าเรื่องของตนเองโดยใช้สรรพนามบุรุษที่หนึ่งหรือสรรพนามบุรุษที่สามแทนตัวเองแบ่งได้เป็น 2 ประเภท ดังนี้

1.1.1 **ตัวละครเอกเป็นผู้เล่าในฐานะบุรุษที่หนึ่งโดยใช้สรรพนามบุรุษที่หนึ่งสม่ำเสมอตลอดเรื่อง** วิธีนี้ผู้เขียนจะแสดงเฉพาะมุมมองของตัวละครเอกที่เล่าเรื่องของตนเอง ดังนั้นวิธีนี้เป็นวิธีที่ผู้เขียนจะบอกถึงความรู้สึกนึกคิดของตัวละครเอก และเล่าถึงเหตุการณ์หรือพฤติกรรมของตัวละครอื่นๆ ผ่านสายตาหรือทัศนะของตัวละครเอกผู้เล่าเรื่อง

เรื่องสั้นที่ใช้วิธีการเล่าเรื่องวิธีนี้มีจำนวน 21 เรื่อง ได้แก่

เรื่อง วีรบุรุษ
เรื่อง คนละมุม
เรื่อง มนุษยธรรม
เรื่อง อาเพศกำสรวล
เรื่อง คนแปลกหน้า : ปรัชญาที่สวนสาธารณะ
เรื่อง ปทานุกรมชีวิตฉบับชนชั้นกลางกรุงเทพฯ
เรื่อง ปฐมภพ
เรื่อง เด็กสองโลก
เรื่อง โปรเจ็คท์ : เทเลสตาร์
เรื่อง สงครามนิรันดร์
เรื่อง 7020 : โลกแห่งความสุข
เรื่อง เดือนช่วงดวงเด่นฟ้า ดาดาว
เรื่อง คำให้การ
เรื่อง เรื่องของผมกับพ่อ
เรื่อง เชิงเม้ง
เรื่อง หมากลางถนน
เรื่อง เพชฌฆาต
* เรื่อง เงื่อนตาย
* เรื่อง โลกีย – นิพพาน
* เรื่อง เกม
* เรื่อง ชู้

หมายเหตุ : เรื่องที่มีเครื่องหมาย * อยู่ข้างหน้าเรื่องเป็นเรื่องที่มีลักษณะพิเศษ

เรื่อง **วีรบุรุษ**

ผู้เขียนให้ตัวละครเอกในฐานะบุรุษที่หนึ่งแทนตนเองด้วยสรรพนามว่า " ผม " ซึ่งเป็นนายตำรวจที่ได้รับมอบหมายให้บุกเข้าปราบปรามกองกำลังขุนหล้าเป็นผู้เล่าเรื่องทั้งหมด

ผู้เล่าเล่าว่าได้บุกเข้าปราบปรามกองกำลังขุนหล้าราชายาเสพติดกับพี่ชายของประดิษฐ์ที่มีความแค้นฝังใจเพราะคิดว่าขุนหล้าเป็นผู้ฆ่าน้องชายของเขาในการรบเมื่อหลายปีก่อนจนสามารถจับกุมขุนหล้าได้ การจับกุมครั้งนี้ทำให้ขุนหล้าได้รับบาดเจ็บสาหัสก่อนตายได้บอกผู้เล่าว่าแท้จริงแล้วตนคือประดิษฐ์ส่วนขุนหล้าตัวจริงตายไปตั้งแต่การรบครั้งก่อน เขาปลอมเป็นขุนหล้าเพื่อค้ายาเสพติดเพราะหวังความร่ำรวย ดังข้อความ

" ผมรู้ว่าผมเป็นผู้รักษากฎหมายผมตามล่าพวกค้ายาเสพติดนี่มานานหลายปีเห็นชีวิตมันแล้วก็มาติดกับตัวเองว่าเราเสี่ยงชีวิตแทบตายเพื่ออะไร ผมทำงานมาสิบกว่าปีถึงเพิ่งรู้ว่าอุดมคตินี่กินไม่ได้..."

เขาไออกมาเป็นเลือด "...ผมอยากรวยบ้าง "

" แกเปลี่ยนไป เปลี่ยนไปมากจริงๆ "

" ไว้ให้คุณรู้ว่าผมทำเงินเท่าไหร่จากการขายเฮโรอีน ไม่แน่ว่าคุณก็อาจเปลี่ยนไปได้ยิ่งกว่าผมเสียอีก "

ผมมองเห็นหน้าเขาแล้วเงียบเสียงลง บัดนั้นเขาก็เหมือนกับเป็นคนแปลกหน้าที่ผมไม่เคยรู้จักมาก่อนไม่น่าเชื่อเลยว่าพ.ต.ประดิษฐ์ นายทหารผู้มีอนาคตไกล ผู้ซึ่งรักเครื่องแบบ วินัยทหาร รักกฎหมายและเปี่ยมด้วยอุดมคติจะเปลี่ยนไปได้ถึงขนานนี้ เพราะเงินตัวเดียวเงินซื้อได้ทุกสิ่ง แม้แต่คนอย่างเขา

(สมุดปกดำกับใบไม้สีแดง. 2537 : 31 – 32)

การเล่าเรื่องในเรื่องนี้ผู้เขียนจะสามารถแสดงความรู้สึกนึกคิดผ่านตัวเองได้อย่างชัดเจนและเล่าถึงตัวละครอื่นๆ ในมุมมองของผู้เล่า

เรื่อง **<u>คนละมุม</u>**

เรื่องนี้ให้ตัวละครเอกฐานะบุรุษที่หนึ่งเป็นผู้เล่าใช้สรรพนามว่า " ข้าพเจ้า "

ผู้เล่าเป็นจิตแพทย์เล่าว่าเพื่อนมาปรึกษาเรื่องชีวิตสมรสว่าหลังแต่งงานภรรยามีพฤติกรรมเปลี่ยนแปลงไปในทางเลวร้าย เพื่อนจึงขอคำแนะนำจากผู้เล่าว่าควรทำอย่างไรแต่คำแนะนำต่างๆ ก็ดูจะไม่เป็นผลจนในที่สุดเพื่อนของเขาจึงตัดสินใจหย่าขาดจากเธอ วันที่เธอขนของย้ายออกจากบ้านเพื่อนของเขาพาผู้เล่าไปพบเธอด้วยจึงเป็นครั้งแรกที่ทั้งคู่ได้พบกันและหลังจากนั้นผู้เล่ากับภรรยาของเพื่อนก็รักและแต่งงานกัน ชีวิตสมรสของทั้งคู่ราบรื่นและอยู่ด้วยกันต่อมาอีกยาวนาน ดังข้อความ

ข้าพเจ้ามองหน้าเขา เอ่ยช้าๆ

" มันเป็นเรื่องธรรมดาของผู้ชายที่แต่งงานแล้วนะ...ผมว่า มีใครบางคนกล่าวไว้ว่าก่อนแต่งงานผู้ชายสามารถคอยสาวที่ตนหมายปองได้นานแสนนาน จะให้ไปรับส่งไกลแค่ไหนก็ไป แต่หลังแต่งมักกลายเป็นเรื่องตรงกันข้าม อย่างหน้ามือเป็นหลังมือ เป็นอย่างนั้นทุกรายเสียด้วยซี ผู้หญิงหลายคนเลยไม่อยากเป็นภรรยา หากต้องการเป็นเพียงคู่รัก "

(สมุดปกดำกับใบไม้สีแดง. 2537 : 72)

การเล่าเรื่องในเรื่องนี้เมื่อเป็นการสนทนาผู้เขียนจะเปลี่ยนสรรพนามของผู้เล่าจาก " ข้าพเจ้า " มาเป็น " ผม " เพื่อใช้ในการสื่อสารกับคู่สนทนา

เรื่อง **<u>มนุษยธรรม</u>**

เรื่องนี้ผู้เขียนให้ตัวละครเอกฐานะบุรุษที่หนึ่งแทนตนด้วยสรรพนามว่า " ผม " ซึ่งเป็นตำรวจเป็นผู้เล่าเรื่อง

ผู้เล่าเริ่มเรื่องจากการตามจับคนร้ายปล้นธนาคารและเล่าถึงความมีพิรุธของคนร้ายที่ชื่อทวีเช่นไม่สวมบังหน้าหรือถูกตำรวจจับอย่างง่ายดายและสารภาพทุกข้อหา ทวีถูกตัดสินจำคุก 11 ปีแต่ในวันหนึ่งเขาแหกคุกและถูกยิงตาย ผู้เล่าทราบว่าเงินที่ขโมยมาอยู่กับมาลีหญิงชราป้าของเด็กหญิงตาบอดลูก

ของทวีแต่ไม่นำกลับมาเพราะชีวิตของผู้เล่ากับทวีนั้นมีความลำบากที่คล้ายกันและความมีมนุษยธรรมของผู้เล่า ดังข้อความ

ผมเปิดประตูรถและก้าวออกมาอย่างลังเล เห็นภาพสะท้อนของตัวเองบนกระจก เส้นผมมีสีขาวเทาประปราย รอยย่นบนหน้าผากลึกจากการทำงานหนักทุกประเภท มึงมันโง่เอง... หากผมจะหลับตาปล่อยให้ดีนี้เงียบหายไปเป็นคลื่นกระทบฝั่ง ก็ไม่มีใครรู้ความจริง นักโทษคนนั้นมีสิทธิ์ห่วงครอบครัวของเขาเช่นกัน มันเหมือนความรู้สึกของพ่อผมก่อนตายไม่มีผิด คนที่ต้องรับผิดชอบครอบครัวเช่นทวีกับพ่อผมไม่มีอะไรต่างกัน แต่เพื่ออะไร? เมื่อครั้งที่ผมใช้ชีวิตวัยเด็กอย่างลำบากยากแค้น แอบหลั่งน้ำตาเงียบๆ ที่มุมห้องคนเดียวทุกค่ำคืน มีใครมอบมนุษยธรรมให้ผมบ้างไหม อย่าว่าแต่โลกภายนอกยังมีผู้คนที่ลำบากยากแค้นกว่าครอบครัวนี้อยู่อีกมากมายนัก ใช่ ! ผมไม่จำเป็นต้องผิดหลักการของผมเลย...

(สมุดปกดำกับใบไม้สีแดง. 2537 : 124)

การเล่าเรื่องในเรื่องนี้ผู้เขียนสามารถทำให้ผู้เล่าแสดงความรู้สึกขัดแย้งในใจของตนระหว่างความถูกต้องกับความมีมนุษยธรรม

เรื่อง <u>อาเพศกำสรวล</u>

เรื่องนี้ตัวละครเอกคือผู้ใหญ่ลีในวัยชราอยู่ในฐานะบุรุษที่หนึ่งเป็นผู้เล่าใช้สรรพนามว่า " ข้า " เล่าถึงชีวิตของตนในอดีตก่อนเกิดเหตุการณ์อาเพศคือหิมะตกอากาศหนาวเย็นจนไม่มีใครอาศัยอยู่ในหมู่บ้านอีก

ผู้เขียนให้ตัวละครเอกเล่าในลักษณะพูดคุยสนทนาฝ่ายเดียวคือผู้ใหญ่ลีคุยกับควายเพื่อนคู่ทุกข์คู่ยาก เป็นลักษณะระบายความในใจของตนออกมา ผู้เล่าเล่าย้อนกลับไปสมัยที่ตนยังเป็นหนุ่มไฟแรงต้องการพัฒนาหมู่บ้านของตนให้เจริญด้วยการทำให้ลูกบ้านรู้จักหนังสือและประชาธิปไตยจึงยอมให้ลูกบ้านขายเสียงให้นักการเมืองเพื่อแลกกับการสร้างโรงเรียน หลังการเลือกตั้งหมู่บ้านมีโรงเรียนแต่ไม่มีนักเรียนเพราะเกิดอาเพศหิมะตกอากาศหนาวจัดจนไม่มีใครสามารถอยู่ได้ดังนั้นแม้จะมีโรงเรียนแต่ก็ไม่สามารถสร้างความเจริญให้กับหมู่บ้านได้ ดังข้อความ

" เจ้าควายเอ๋ย สมัยที่ข้าเริ่มเป็นผู้ใหญ่บ้านที่นี่ เอ็งยังไม่ถือกำเนิด ข้ากลับมาบ้านเกิดที่นี่หลังจากเรียนครูจบจากเมืองหลวง ตอนนั้นข้ายังเป็นคนหนุ่มที่เต็มไปด้วยไฟความคิดใหม่ๆ ข้าพบว่าหลายปีที่จากบ้านนี้ไปเรียนหนังสือหมู่บ้านแห่งนี้ไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลงกันดารน้ำแห้งแล้ง ไร้สาธารณูปโภคใดๆ ไม่มีแม้โรงเรียนสำหรับเด็ก..."

" ในที่สุดโครงการประชาธิปไตยในหมู่บ้านของข้าก็เริ่มเงียบหายไป ผู้คนหน่ายที่จะคุยกันถึงเรื่องนี้อีกต่อไป ลูกบ้านพูดกับข้าว่าเรามีสภาประชาธิปไตยต่อไปอีกทำไม ในเมื่อท่านรัฐมนตรีก็ช่วยเหลือเราทุกอย่าง ลูกบ้านรู้สึกดึกดักกันทุกครั้งที่มีการเลือกตั้ง ส่วนข้ารู้สึกเหมือนว่าเราได้ตกลงไปในบ่วงที่เราเองวางไว้..."

(อาเพศกำสรวล. 2537 : 79)

เรื่องนี้จึงเป็นการใช้บทสนทนาข้างเดียวที่เรียกว่าบทพูดเดี่ยวหรือ Monologue นั่นเอง

เรื่อง <u>คนแปลกหน้า : ปรัชญาที่สวนสาธารณะ</u>

ในเรื่องนี้ผู้เขียนแบ่งเรื่องเป็น 2 ตอนคือเรื่องแปลกกับเรื่องไม่แปลก โดยให้ตัวละครเอกฐานะบุรุษที่หนึ่งใช้สรรพนาม " ข้าพเจ้า " เป็นผู้เล่าเหตุการณ์ทั้งหมด

เรื่องแปลกผู้เล่าเล่าถึงเรื่องราวที่แปลกประหลาดที่เกิดขึ้นกับตนเองในเช้าวันอาทิตย์ หลังจากฝนหยุดตกเขาขับรถออกจากบ้านแต่รถเกิดเสียกลางทาง และบังเอิญเจอตำรวจทำให้เข้าใจผิดว่าผู้เล่าเป็นโจรชโมยรถจึงถูกจับไปโรงพัก ต่อมาผู้เล่าขอให้คนมาประกันตัวแต่ทุกคนที่มาไม่มีใครรู้จักผู้เล่าแม้แต่คนเดียว ผู้เล่าได้แต่คาดเดาต่างๆ นานาว่าทำไมเหตุการณ์ต่างๆ จึงเป็นเช่นนี้ด้วยการพูดกับกระจกเงา ดังที่ว่า

คุณคือใคร ? กระจกเงาถามข้าพเจ้า

ผมชื่อวิษณุ เป็นสถาปนิก โคตรผมมีฐานะดี ภรรยาผมชื่อวาสิณี

ความจำคุณดีครบถ้วนหรือไม่?

แน่นอนผมเรียนจบสถาปัตยกรรมศาสตร์ด้วยคะแนนเกียรตินิยมอันดับหนึ่ง เป็นหนึ่งในไม่กี่คนไทยที่เรียนต่อจนจบโทจากเอ็ม. ไอ. ที. ด้วยคะแนนที่ฝรั่งทึ่ง ความจำผมดีเยี่ยม

เช้าวันนี้วาสิณียังจำคุณได้?

ใช่ ก็เราแต่งงานมาเกือบยี่สิบปีแล้วนี่หว่า

คุณมีเพื่อนคนอื่นที่สามารถยืนยันคุณได้ไหม?

มีมากมาย ทั้งเพื่อน ญาติพี่น้อง ลูกค้า แต่ถ้าคนสนิทที่สุดของผมยังจำผมไม่ได้ หมาที่ไหนจะจำผมได้

(อาเพศกำสรวล. 2537 : 169)

ส่วนตอนเรื่องไม่แปลกนั้นวิษณุก็ยังเป็นผู้เล่าเรื่องเช่นเดียวกับตอนแรก แต่เป็นการดำเนินเรื่องหลังจากผู้เล่าได้รับการปล่อยตัวจากตำรวจแล้ว ผู้เล่าได้พบชายชราจรจัดซึ่งนอนกอดขวดเหล้าอยู่ที่ม้านั่งในสวนสาธารณะและได้พูดคุยเกี่ยวกับเรื่องแปลกที่เกิดขึ้นกับตนแต่ชายชรากลับบอกว่าเรื่องนั้นไม่แปลกเลยเรื่องของชายชราที่ถูกครอบครัวทิ้งกลับแปลกยิ่งกว่า ดังข้อความ

" รู้ไหมว่าทำไมผมต้องมานั่งตากยุง ตากน้ำค้างในสวนสาธารณะทุกคืนอย่างนี้ ? ทำไมผมไม่นอนพักอยู่ในบ้านอบอุ่นที่ไหนสักแห่ง กินอาหารค่ำร้อนๆ หน้าจอทีวี? ผมก็เหมือนคุณ ลูกชายหญิงของผมเองแท้ๆ ยังจำผมไม่ได้เหมือนกัน ผมเลี้ยงพวกมันสามคนมากับมือมากกว่ายี่สิบปี ยังไม่เคยเห็นพวกมันกลับมาเยี่ยมหรือถามผมสักคำว่าผมสบายดีไหม "

(อาเพศกำสรวล. 2537 : 174)

ในเรื่องนี้การเล่าเรื่องมีความพิเศษตรงที่นอกจากผู้เล่าจะเล่าเรื่องโดยแสดงความรู้สึกนึกคิดของตนเองและของตัวละครที่สนทนากับตนแล้ว ผู้เขียนได้สร้างบทสนทนาให้ผู้เล่าคุยกับตนเองอีกด้วย

เรื่อง <u>**ปทานุกรมชีวิต ฉบับชนชั้นกลางกรุงเทพฯ**</u>

เรื่องนี้ผู้เขียนให้ตัวละครที่แทนตนด้วยสรรพนามว่า " ผม " ซึ่งอยู่ในฐานะบุรุษที่หนึ่งเล่าเรื่องในฐานะตัวแทนของชนชั้นกลางในสังคมเมือง

ผู้เล่าเล่าถึงการดำเนินชีวิตของตนตั้งแต่ตื่นนอนจนเข้านอนใน 1 วัน โดยตั้งประเด็นจากคำสำคัญแล้วขยายความด้วยประโยคหนึ่งประโยคแล้วจึงค่อยเล่าเรื่องแต่ละตอน คำแต่ละคำที่เลือกมาจะสะท้อนการดำรงชีวิตในสังคมเมืองหลวง ดังตัวอย่าง

หุ่นยนต์ : *ชีวิตที่ดำเนินไปอย่างซ้ำซากพบมากแถบเมืองหลวง*

ขอแนะนำหุ่นยนต์ตัวหนึ่ง ผม : สว่าง รงสวัส, 42, คนชั้นกลางกรุงเทพฯ (ใกล้เคียงวรรณะแพศย์ในอินเดีย) การศึกษา : ปริญญาตรี (เรียนจบไม่ยากนัก คนขับจักรยานยนต์รับจ้างในซอยบ้านผมมีปริญญาตรีซ้อนท้ายมาด้วย) การงาน : รองผู้จัดการบริษัทส่งออก ทำงานมายี่สิบปี มีลูกมีเมียแล้ว เป็นผู้ชายพื้นๆ ใช้ชีวิตซ้ำๆ กันทุกวันก็เหมือนกับหุ่นยนต์อีกหลายล้านตัวในกรุงเทพฯ

(อาเพศกำสรวล. 2537 : 181 – 182)

การเล่าเรื่องในเรื่องนี้ผู้เขียนให้ตัวละครเอกเป็นผู้เล่าถึงชีวิตของตนเองและผู้ใกล้ชิดเพื่อเสียดสีและแสดงสภาพสังคมกรุงเทพฯ ที่มีแต่ความสับสนวุ่นวาย

เรื่อง **ปฐมภพ**

เรื่องนี้ผู้เล่าเรื่องคือตัวละครเอกบุรุษที่หนึ่งเล่าโดยใช้สรรพนามว่า " ผม "

ผู้เล่าเล่าว่าตนนั้นเป็นวิศวกรนักสำรวจอวกาศที่ออกสำรวจดาวที่ชื่อ " ซานทอรี่ " เพราะทราบจากหนังสือว่าดาวดวงนี้เป็นดาวที่อุดมสมบูรณและเหมาะแก่การดำรงชีวิตของมนุษย์ แต่เมื่อไปสำรวจกลับพบว่าดาวดวงนี้มีสภาพเสื่อมโทรมใช้เป็นที่อยู่ของมนุษย์ไม่ได้เพราะสภาพภูมิประเทศและภูมิอากาศถูกทำลาย ผู้เล่าได้พบยานอวกาศประหลาดลำหนึ่งเมื่อพิจารณาพบว่ายานลำนี้เหมือนยานอวกาศลำแรกของโลกที่ตั้งอยู่ในพิพิธภัณฑ์และประกอบกับการศึกษาข้อมูลอื่นๆ จึงทำให้ผู้เล่าทราบความจริงว่าดาวซานทอรี่ในอดีตก็คือที่อยู่อาศัยของมนุษย์ในปัจจุบันนั้นเอง ดังตัวอย่าง

ผมนั่งเอนกายบนที่นอน ยานแม่กำลังเดินทางกลับโลกเรา อีกไม่กี่วันผมคงได้กลับไปเดินเล่นบนสนามหญ้าสีชมพูหน้าบ้าน มองดูนภาสีเงินและหมู่เมฆสีเขียวขจี มวลดันไม้สีชมพูและอากาศธรรมชาติคงทำให้ผมสดชื่นกว่าเดิม หลังจากที่ใช้ชีวิตในห้วงอวกาศลึกอยู่เสียนาน บางทีกับต้นเท่าอาจจะมองโลกในแง่ร้ายเกินไปก็ได้ บางทีพรุ่งนี้ชาวโลกอาจจะร่วมมือกันรักษาสภาพป่าที่เหลือและสิ่งแวดล้อมให้กลับคืนสู่สภาพเดิมก็เป็นได้ และเราคงทำได้ดีกว่าซานทอรี่ ...ปฐมภพดวงนั้น !

(เดือนช่วงดวงเด่นฟ้า ดาดาว. 2538 : 23 – 24)

การเล่าเรื่องในเรื่องนี้จึงเป็นลักษณะของกระแสสำนึกหรือที่เรียกว่า Stream of Consciousness นั่นเอง

เรื่อง **เด็กสองโลก**

เรื่องนี้ใช้ผู้เล่าเรื่องคือตัวละครเอกในฐานะบุรุษที่หนึ่งใช้สรรพนามว่า " ผม "

ผู้เล่าเล่าถึงอดีตของตนที่เคยเป็นนักสำรวจอวกาศ เขาและภรรยาได้ไปสำรวจดาวกิสบอนเพื่อหาถิ่นที่อยู่ใหม่ของชาวโลก ในขณะที่การสำรวจใกล้สิ้นสุดภรรยาที่ตั้งครรภ์แก่ได้ประสบอุบัติเหตุและคลอดลูกก่อนตายแต่เมื่อผู้เล่ากลับไปตามหาปรากฏว่าลูกของเขาหายไป หลังจากวันนั้นตลอดระยะเวลา

15 ปี ดาวกิสบอนได้ถูกมนุษย์บุกรุกเพื่อตั้งถิ่นฐานจนในวันหนึ่งผู้เล่าได้พบกับลูกชายที่หายไปแต่เด็กคนนั้นไม่สามารถสื่อสารกับผู้เล่าและมนุษย์คนอื่นๆ ได้ ดังข้อความ

ช่วงสิบกว่าปีต่อมา มีนักสำรวจหลายชุดเข้าไปปรับพื้นที่เตรียมใช้ดาวนั้นเป็นนิคมใหม่ของมนุษย์ต่อไป ผมยังจำได้ ผู้คนที่ไปสร้างนิคมใหม่พากันหักร้างถางพง สร้างที่อยู่อาศัย จากบ้านกลายเป็นเมือง คมดาบแห่งความเจริญผ่าแผ่นดินที่ปกคลุมด้วยป่าบริสุทธิ์ออกรวดเร็ว เสียงคมเลื่อยโค่นต้นไม้ใหญ่กรีดกังวานทั่ว คล้ายภาพการหักร้างถางพงของมนุษย์โลกครั้งเมื่อที่โลกยังเต็มไปด้วยป่าดงดิบ ทั้งวิทยาการสูงกว่า ติดปีกข้ามห้วงอวกาศที่ครั้งหนึ่งเคยเป็นกำแพงไร้รูปที่กั้นพวกเขา มาถึงแผ่นดินใหม่และกระทำในสิ่งเดียวกันไม่เปลี่ยนแปลง

หรือเพราะพวกเขาเป็นเพียงมนุษย์ ดังนั้นจึงไม่เคยและไม่สามารถเปลี่ยนแปลง?

(เดือนช่วงดวงเด่นฟ้า ดาดาว. 2538 : 41)

เรื่องนี้จึงเป็นการเล่าที่ผู้เขียนเล่าเรื่องผ่านตัวละครเอกโดยแทรกทัศนะและมุมมองของผู้เขียนเองเป็นช่วงๆ อีกด้วย

เรื่อง **<u>โปรเจ็คท์ : เทเลสตาร์</u>**

ผู้เล่าเรื่องในเรื่องนี้อยู่ในฐานะบุรุษที่หนึ่งใช้สรรพนามว่า " ผม " เป็นนักสืบที่กำลังสืบหาสาเหตุการตายของนักวิทยาศาสตร์ผู้หนึ่งตามคำสั่งของประธานองค์การขนส่งมวลชน

ผู้เล่าเล่าว่าตนเองบังเอิญได้พบกับประดิษฐ์กรรมที่ผู้ตายคิดค้นได้ก็คือเครื่องเทเลสตาร์ ซึ่งเป็นเครื่องขนส่งที่สามารถเคลื่อนย้ายวัตถุจากที่หนึ่งไปอีกที่หนึ่งในระยะเวลาไม่กี่วินาที แต่เมื่อผู้เล่าสืบต่อกลับพบว่าผู้บงการฆ่านักวิทยาศาสตร์ก็คือประธานองค์การขนส่งมวลชนนั่นเองเพราะหากสิ่งประดิษฐ์นี้เผยแพร่ออกไปจะทำความเสียหายต่อธุรกิจขนส่งมวลชนของประธาน ผู้เล่าจึงเกือบถูกฆ่าปิดปากแต่สุดท้ายเขาใช้เครื่องเทเลสตาร์หนีไปได้ วันรุ่งขึ้นประธานองค์การฯ ก็ฆ่าตัวตายเพราะไม่สามารถทนรับกับปัญหาที่ตามมาได้หากผู้เล่าเปิดเผยเรื่องนี้ให้สาธารณชนทราบ ดังตัวอย่าง

ผมกดปุ่มเครื่องวีดีโอเครื่องแรก ทันใดนั้นภาพของท่านศาสตราจารย์มาราก็ปรากฏขึ้นบนจอเป็นภาพมุมสูงซึ่งบันทึกด้วยกล้องวีดีโอซ่อนในเพดานของห้องทดลองนั่นเอง ท่านกล่าวกับกล้องถึงรายละเอียดการทดลองของท่าน ผมเข้าใจแล้ว ท่านศาสตราจารย์ต้องการบันทึกภาพการทดลองทุกกระบวนการของเขาเพื่อใช้เป็นหลักฐานอ้างอิง ผมมองภาพบนจอไปเรื่อยๆ โดยไม่เข้าใจการทดลองนั้นเลย ผมค่อยๆ กรอภาพไปข้างหน้า ทันใดนั้นผมก็หยุดภาพแล้วปล่อยให้มันเดินต่อไปตามปรกติ ภาพที่เห็นเบื้องหน้าทำให้ผมตัวแข็ง เลือดในกายเย็บเฉียบ

(เดือนช่วงดวงเด่นฟ้า ดาดาว. 2538 : 91)

ด้วยวิธีการเล่าเรื่องโดยใช้สรรพนามบุรุษที่หนึ่งของเรื่องนี้ทำให้ผู้อ่านคลี่คลายปมปัญหาของเรื่องไปพร้อมๆ กับตัวละครเอก

เรื่อง **<u>สงครามนิรันดร์</u>**

ผู้เล่าเรื่องนี้คือตัวละครเอกอยู่ในฐานะบุรุษที่หนึ่งใช้สรรพนามว่า " ข้าพเจ้า " เป็นหัวหน้าคณะรัฐบาลผู้ดูแลมนุษยชาติบนสวรรค์

ผู้เล่ากล่าวรายงานผลการทำงานของรัฐบาลฝ่ายเทพซึ่งดำเนินท่ามกลางความขัดแย้งระหว่างเทพกับมารที่ตัดสินด้วยการเปลี่ยนจิตใจของมนุษย์ให้เป็นคนดีหรือคนเลว ตลอดระยะเวลา 200 ปีที่ผ่านมาการบริหารงานมีทั้งประสบความสำเร็จและล้มเหลวผลสรุปแสดงให้เห็นว่าฝ่ายมารมีแนวโน้มจะชนะเพราะสามารถผลิตมนุษย์ที่มีจิตใจเลวร้ายเกิดขึ้นบนโลกได้มากกว่าที่มีจิตใจดี ดังนั้นเมื่อรายงานจบผู้เล่าได้ลงไปเกิดเป็นพระศรีอารย์เพื่อยุติการต่อสู้ระหว่างเทพกับมาร ดังตัวอย่าง

" ข้าพเจ้าขอเริ่มรายงานด้านการเมือง..." หัวหน้ารัฐบาลกล่าวคำรายงานอย่างช้าๆ ทว่ามั่นคง " ...ท่านสมาชิกอันทรงเกียรติย่อมทราบดีว่าสงครามบนโลกเกิดขึ้นเรื่อยมา เกิดการรบราฆ่าฟันกันยุคแล้วยุคเล่า ในซีกโลกตะวันออก ดาวเคราะห์ดวงนี้ได้ผ่านยุคต่างๆ ในหลากแผ่นดิน เช่น ในจีนมีการเปลี่ยนแปลงถ่ายทอดอำนาจอย่างรวดเร็วในระยะเวลาเพียงไม่กี่พันปี เกิดราชวงศ์ต่างๆ มากมายจากราชวงศ์ *เซี่ย* สู่ราชวงศ์ *ซาง โจว ฉิน ฮั่น* และเข้าสู่ยุคสามก๊กต่อเรื่อยมาถึง *สุย ซ่ง หยวน หมิง* จบยุคที่ *ชิง* ถือกำเนิดนักรบเกรียงไกรนับแต่ *เตมูจิน* หรือ *เจงกิสข่าน* ผู้ถูกฝ่ายตรงข้ามปรับจิตเมื่ออายุสามขวบให้กลายเป็นคนก้าวร้าวรุนแรงชอบก่อสงครามวุ่นวายไปทั่วโลก จนถึง *กุบไลข่าน* และผู้นำที่วิปริตเช่น *จิ้นซีฮ่องเต้* ในอินเดียเกิด *อโศกมหาราช* ในแผ่นดินพม่าเกิด *บุเรงนอง* นักรบอันเกรียงไกรทั้งหลายเหล่านี้ล้วนเป็นผลงานของฝ่ายตรงข้ามทั้งสิ้น "

(เดือนช่วงดวงเด่นฟ้า ดาดาว. 2538 : 108)

การเล่าเรื่องในเรื่องนี้เหมือนกับบทแถลงการณ์ในรัฐสภาที่นายกรัฐมนตรีกล่าวรายงานผลการทำงานของรัฐบาลประจำปี และตอนจบผู้เขียนได้มาปิดเรื่องด้วยการบอกว่าตัวละครผู้เล่าเรื่องกำลังจะไปเกิดเป็นพระศรีอาริย์เพื่อหักมุมในตอนจบ

เรื่อง **7020 : โลกแห่งความสุข**

ผู้เล่าเรื่องนี้อยู่ในฐานะบุรุษที่หนึ่งโดยใช้สรรพนามว่า " ผม " ตลอดทั้งเรื่อง

ผู้เล่าเป็นตำรวจใกล้เกษียณผู้หนึ่งกำลังสืบหาคดีที่นักวิทยาศาสตร์องค์การยาเสียชีวิตอย่างมีปริศนา เขาสืบจนถึงนักสื่อสารมวลชนชื่อดังคนหนึ่งจึงทำให้พบความจริงว่าผู้ตายนั้นถูกสังหารเพราะค้นพบความจริงที่ว่ามนุษย์ปัจจุบันใช้ยามากจนทำให้อายุสั้นลงกว่าเดิมถึงเท่าตัว ดังข้อความ

ผมขยับปากจะถามว่า " อะไร? " แต่เขาโบกมือดักคอผมก่อนเดินไปที่ตู้นิรภัยมุมห้อง ผมรู้ว่าเป็นตู้นิรภัยที่ดีที่สุดในโลกสามารถเปิดออกด้วยการสบตาของเจ้าของเท่านั้น เขาดึงเอกสารปึกหนึ่งออกมาวางบนโต๊ะเบื้องหน้าผม " นี่คือเอกสารที่คนตายมอบให้ผมในวันนั้น "

" คุณอ่านแล้วหรือยัง? "

" แน่นอน "

" เป็นเรื่องอะไร? "

" เรื่องเกี่ยวกับประวัติศาสตร์เก่าๆ ที่น่าจะอยู่ในดินต่อไปมากกว่า ผมจะทิ้งไว้นี้ให้คุณอ่าน อ่านที่นี่แหละผมจะไปทำงานที่ห้องตัดต่อข่าว เมื่อผมกลับมาอีกครั้ง คุณคงอ่านมันจบพอดี คุณจะใช้เครื่องอ่านก็ได้ อยู่ที่ตู้ด้านขวาคุณ "

ว่าแล้วเขาก็เดินหายไปจากห้อง

(เดือนช่วงดวงเด่นฟ้า ดาดาว. 2538 : 176 – 177)

ในเรื่องนี้มีลักษณะเป็นเรื่องเล่าซ้อนเรื่องเล่ากล่าวคือ ผู้เขียนเล่าเรื่องโดยผ่านตัวละครเอกของเรื่องโดยใช้สรรพนามว่า " ผม " และให้ตัวละครเอกอ่านบันทึกเพื่อเล่าถึงชีวิตของตัวละครอีกตัวหนึ่งด้วย

เรื่อง <u>เดือนช่วงดวงเด่นฟ้า ดาดาว</u>

เรื่องนี้ให้ตัวละครเอกบุรุษที่หนึ่งใช้สรรพนามว่า " ข้า " เป็นผู้เล่าเรื่อง " ข้า " ในเรื่องคือสุนทรภู่ ผู้เขียนได้จำลองชีวิตความคิดความอ่านของสุนทรภู่ในขณะที่มีชีวิตอยู่

ผู้เขียนให้สุนทรภู่เล่าถึงชีวิตของตนเองและความสัมพันธ์ระหว่างผลงานกับเหตุการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้นกับสุนทรภู่เริ่มจากสมัยหนุ่มขณะที่ติดคุกผู้เล่าได้รู้จักและเป็นเพื่อนกับดารันตร์บุรุษนิรนามที่จะปรากฏตัวเฉพาะตอนที่ผู้เล่าเหงาและเมา ผู้เล่าและดารันตร์ต่างมีจุดมุ่งหมายของตนเองนั่นคือ ดารันตร์ต้องการค้นหาประตูแห่งจักรภพเพื่อหลุดพ้นจากกายหยาบโดยมิต้องตาย ส่วนผู้เล่าต้องการความรัก การมีชีวิตอมตะและความร่ำรวย แต่เมื่อล่วงเข้าสู่วัยชราและใกล้วาระสุดท้ายของชีวิตผู้เล่าจึงเข้าใจว่าทุกสิ่งทุกอย่างที่ดิ้นรนแสวงหามาตลอดชีวิตนั้นเป็นเพียงสิ่งจอมปลอม อีกทั้งดารันตร์แท้จริงแล้วก็เป็นเพียงจิตสำนึกอีกด้านหนึ่งของผู้เล่าหามีตัวตนจริงไม่ ตลอดเวลาที่ผ่านมาเมื่อผู้เล่าคุยกับดารันตร์จึงเป็นการพูดคุยกับตนเองนั่นเอง ดังตัวอย่าง

> ครั้งแรกที่ข้ารู้จักกับเขาก็เป็นคืนจันทร์เต็มดวงเช่นกัน เป็นราตรีเงียบเชียบที่ยังคงไร้ซึ่งอิสร ภาพ ยามนั้นตึกสงัด *ทั้งกบเขียดเกรียดกรีดจิ้งหรีดเรื่อย พระพายเฉื่อยฉิวฉิวหวีหวิวหวาม...* อากาศเย็นยะเยือก แต่ซี่กรงเหล็กที่พันธนาการชีวิตข้ายิ่งเย็นเยียบกว่า เบื้องนั้นปรากฏแสงสว่างเจิดจ้า วับวาบ วามวาว แสงนั้นค่อยหรี่ลง ข้าไม่ได้สังเกตว่าเขามาถึงตั้งแต่เมื่อใด ข้าถามเขาว่า " เจ้ามาจากไหน "
>
> " ไกล...ไกลโพ้น จากสุดปลายดาราจักร "
>
> ข้าเหลือบดูขวดเหล้าที่มุมห้องกับร่างเบื้องหน้าสลับกัน " เจ้าเรียกว่าอะไร "
>
> " เราไม่มีชื่อเรียก "
>
> ดังนั้นข้าเรียกเขาว่า *ดารันตร์* อันหมายถึงสุดแดนดารา
>
> " เจ้าเดินทางมาไกลเช่นนี้เพื่ออะไร "
>
> คนเดินทางตอบ " เรามาค้นหาทางผ่านสู่ประตูแห่งเอกภพ "
>
> (เดือนช่วงดวงเด่นฟ้า ดาดาว. 2538 : 238)

การเล่าเรื่องในเรื่องนี้จึงเป็นการเล่าเรื่องที่มีทั้งผู้เล่าเปิดเผยความรู้สึกนึกคิดของตัวเองโดยตรงและการอำพรางคู่สนทนา กล่าวคือดูประหนึ่งว่าผู้เล่าได้สนทนากับเพื่อนที่มาจากดินแดนอันไกลโพ้นแล้วเฉลยความจริงในตอนจบว่าตัวละครคู่สนทนาของผู้เล่าไม่มีอยู่จริง นับได้ว่าเป็นการสร้างบทสนทนาที่ผู้เล่าคุยกับตนเอง

เรื่อง <u>คำให้การ</u>

เรื่องนี้ตัวละครเอกบุรุษที่หนึ่งเป็นผู้เล่าเรื่องใช้สรรพนามว่า " ผม " เป็นผู้ที่เคยประกอบอาชีพฉ้อฉลต่างๆ มากมายจนถูกจับและสอบสวนได้เล่าเรื่องราวชีวิตของตนตั้งแต่เด็กถึงปัจจุบันอย่างภาคภูมิใจ

ผู้เล่าเรื่องนี้เล่าถึงชีวิตของตนว่าสมัยเด็กเป็นคนเก่งสอบได้ที่หนึ่งของประเทศแต่ไม่เข้าเรียนแพทย์กลับเลือกเรียนครุศาสตร์เพราะได้แรงบันดาลใจจากการอ่านนวนิยายเพื่อชีวิต เมื่อจบการศึกษาผู้เล่า

ทำงานเป็นนักข่าว เมื่อทำได้สักระยะเริ่มเบื่อหน่ายระบบการทำงานจึงเปลี่ยนไปทำงานเป็นนักเขียนคำโฆษณาชวนเชื่อจนทำให้หญิงสาวผู้หนึ่งหน้าเสียโฉมจากการใช้ครีมรักษาฝ้าที่ตนเป็นคนเขียนคำโฆษณา ผู้เล่ารู้สึกผิดจึงลาออกจากงาน งานต่อมาคือเป็นคนเขียนบทสถานีเคเบิลแต่ต้องออกจากงานอีกเพราะบริษัทขาดทุน งานต่อมาคือแพทย์แผนไทยที่รักษาผู้ป่วยโดยใช้วิธีธรรมชาติบำบัดแต่กลับไม่มีผู้ป่วยยอมรักษา ผู้เล่าจึงใช้วิธีปลอมปริญญาแพทยศาสตร์ทำให้ผู้ป่วยเชื่อและยอมรักษาตามวิธีของตนแต่สุดท้ายผู้เล่าต้องติดคุกและเป็นนักโทษซึ่งทำให้ได้เรียนรู้หลายสิ่งเพิ่มขึ้น เมื่อพ้นโทษผู้เล่าคิดหาหนทางช่วยเหลือชาวบ้านด้วยการเป็นพระนักไบ้หวยใช้วิธีออกอุบายว่าเลขที่จะถูกรางวัลอยู่ในหนังสือธรรมะหน้าใดให้ชาวบ้านไปหาอ่านเอาเอง ดังนั้นผู้เล่าจึงคิดว่าตนเองไม่ผิดและเป็นการส่งเสริมธรรมะให้แก่ชาวบ้านอีกด้วยจึงไม่ควรจับตนในข้อหาฉ้อฉล ดังตัวอย่าง

" ผมไม่ใช่คนโกงครับ ไม่ใช่พวกหลอกลวง พวกคุณทำกับผมราวเป็นอาชญากร จู่ๆ ก็พรวดพราดเข้ามาในกุฏิของผมอย่างนั้น ขอให้ผมสึก และลากผมมาที่นี่ นี่มันไม่ถูกต้องนะครับ แต่ช่างเถอะ ผมให้อภัยไม่ใช่ความผิดของพวกคุณที่ไม่รู้ความจริงทั้งหมด คนพูดมักไม่รู้จริงหรอก พวกคุณจะเรียกผมว่าอะไรก็ช่าง ผมไม่ถือแล้ว คุณสามารถสืบประวัติผมได้ ตระกูลผมถึงจะเป็นลูกชาวไร่ชาวสวน แต่ก็ไม่เคยโกงใคร อย่าไปสนใจคำพูดของหนังสือพิมพ์ ก็แค่พาดหัวให้คนตื่นเต้นเล่นเพื่อขายข่าวเท่านั้น ผมรู้ดี เคยทำงานอย่างนั้นมาก่อน ไอ้คำว่า*พระนักตุ๋น นายแพทย์เก๊ หมอกำมะลอ จอมลวงโลก* ฯลฯ ที่พวกนั้นเขียนก็เพื่อเป็นเรื่องสนุกปากของชาวบ้านเท่านั้น"

(สิ่งมีชีวิตที่เรียกว่าคน. 2542 : 19)

การเล่าเรื่องในเรื่องนี้ผู้เขียนเล่าเรื่องแบบรวดเดียวจบอย่างต่อเนื่องโดยไม่ขึ้นย่อหน้าใหม่เลย และเล่าเสมือนหนึ่งว่ามีผู้ฟังซึ่งน่าจะเป็นตำรวจที่จับกุมตัวผู้เล่ามาสอบสวน แต่ตัวละครที่เป็นผู้ฟังนี้ไม่ปรากฏตัวในเรื่อง

เรื่อง **<u>เรื่องของผมกับพ่อ</u>**

เรื่องนี้ตัวละครเอกอยู่ในฐานะบุรุษที่หนึ่งใช้สรรพนามว่า " ผม " เป็นผู้เล่าถึงเรื่องที่เกิดหลังจากพ่อของตนเองตาย

ผู้เล่าเล่าว่าหลังจากที่พ่อตายได้ยกมรดกมหาศาลให้แก่ตนและผู้เล่าได้ใช้เงินของพ่อร่อยหรอจนวิญญาณของพ่อได้ปรากฏกายออกมาตักเตือนให้ดำเนินชีวิตใหม่มิเช่นนั้นจะกลายเป็นคนล้มละลาย ตอนแรกผู้เล่าไม่เชื่อจนเมื่อพ่อได้พาไปดูสภาพความเป็นอยู่ของคนยากจนร่อนเร่จึงทำให้ผู้เล่าคิดได้และกลับตัวเป็นคนดีบริหารบริษัทมิให้ล้มละลาย ดังตัวอย่าง

พ่อผมที่ตายไปหลายปีแล้วคงเหงาหรือไม่ก็รู้สึกอึดอัดที่เห็นสภาพผมในตอนนี้เต็มทน จึงตัดสินใจมาเยี่ยมผมในวันที่ผมขับรถสปอร์ตเฟอรารี่คันแดงที่ความเร็ว 150 กม. บนทางหลวง มุ่งหน้าไปยังสนามกอล์ฟแห่งหนึ่งที่เขาใหญ่

" แกจะรีบไปไหนวะ ไอ้บูลย์? เหยียบตั้งร้อยห้าสิบ " เสียงดังมาจากข้างตัว ผมสะดุ้งเฮือกนึกว่าขับรถมาคนเดียว... ผมเหยียบเบรกกะทันหันเมื่อสายตาเหลือบไปเห็นคนที่นั่งข้างผม

" พ่อ! " ผมอุทานเสียงดัง หัวใจแทบหยุดเต้น

พ่อผมในชุดแพรสีขาวที่ท่านชอบใส่เป็นประจำเวลาอยู่บ้าน มือถือไม้เท้าตอบ " เออ ข้าเอง "

ผมขนลุกเกรียว " แต่...พ่อตายไปแล้วนี่..."

ท 147253 ร.3

" ข้ารู้ไม่ต้องย้ำ "
" พ่อตายแล้วมาหาผมทำไมครับ? "
" คิดถึงแล้วมาเยี่ยมบ้างไม่ได้เรอะ "
" ผมกลัวผี..."

(สิ่งมีชีวิตที่เรียกว่าคน. 2542 : 119)

ในเรื่องนี้การเล่าเรื่องมีทั้งการเล่าเหตุการณ์จากทัศนะของผู้เล่าโดยตรง และผู้เล่าถ่ายทอดผ่านบทสนทนากับตัวละครอีกตัวหนึ่งในการดำเนินเรื่องด้วย

เรื่อง **เช็งเม้ง**

ผู้เล่าเรื่องคือตัวละครเอกบุรุษที่หนึ่งใช้สรรพนามว่า " ผม " ล่าถึงครอบครัวของตนเองซึ่งเป็นชาวจีนในเมืองไทย

ผู้เล่าเป็นลูกคนจีนที่ได้รับการเลี้ยงดูมาแบบประเพณีจีนแต่กลับไม่ค่อยประพฤติตนตามประเพณีจีนเท่าใด เมื่อโตขึ้นได้ทำงานตำแหน่งฝ่ายการตลาดและไม่เคยกลับมาไหว้เช็งเม้งเลย แต่แล้วปีนี้ผู้เล่าไปไหว้เช็งเม้งทำให้ญาติต่างเข้าใจว่ามาเพราะสำนึกบุญคุณบรรพบุรุษแต่แท้จริงแล้วผู้เล่ามาเพื่อหวังหาความคิดใหม่ๆ ในการขายสินค้าเพื่อนำไปเสนอหัวหน้า ดังตัวอย่าง

ผมเดินออกจากห้อง ไม่เคยกลับบ้านอีกเลยจนกระทั่งวันนี้
เสียงตั๋วกอทำลายภวังค์ความคิดผมลง " เอาส่ะ เผากระดาษ "
ไอร้อนจากกองไฟปะทะหน้าผม เหงื่อไหลรางกับว่าร่างกายมีรูรั่ว เสื้อผมโชกไปทั้งตัวเหม่อมองกระดาษที่ค่อยๆ ถูกไฟลามเลีย จากสีแดงกลายเป็นเถ้าสีดำและเทา
...ไม่ว่าร้อนอย่างไร ลูกค้าก็ต้องเผากระดาษ ถ้าทำให้มีลวดลายน่าสนใจกว่านี้จะเป็นการเพิ่ม Added Value ให้สินค้า อาจพิมพ์บทกวีจีนโบราณ หรือลายเส้นแบบจีนทำให้ดูคลาสสิกขึ้น น่าจะดีที่สำคัญต้องพิมพ์ด้วยกระดาษ รีไซเคิล สร้างเป็นจุดขายว่าด้วยการอนุรักษ์ธรรมชาติ ไม่ก่อให้เกิดสารซีเอฟซี ที่เกิดจากการเผา บางทีผมอาจเพิ่มราคามันได้อีกห่อละสองหรือสามบาท...

(สิ่งมีชีวิตที่เรียกว่าคน. 2542 : 270)

การเล่าเรื่องในเรื่องนี้จึงมีทั้งบทสนทนาระหว่างผู้เล่ากับตัวละครอื่นและการเสนอความคิดของผู้เล่าโดยตรง

เรื่อง **หมากลางถนน**

เรื่องนี้" ผม " สรรพนามบุรุษที่หนึ่งอันเป็นตัวละครบุรุษที่หนึ่งเป็นผู้เล่าเรื่องซึ่งเป็นข้าราชการผู้หนึ่งที่กำลังเดินทางไปปฏิบัติหน้าที่ราชการในต่างจังหวัด

ผู้เล่าเป็นผู้โดยสารคนหนึ่งของรถตู้ที่กำลังรีบเร่งเดินทางและคนขับขับรถชนหมาแต่ไม่จอดดูกลับขับหนีไป ผู้โดยสารคนอื่นๆ ต่างไม่สนใจกลับไปดูหมาตัวนั้นเพราะมันเป็นเพียงหมาข้างถนนตัวหนึ่งตรงข้ามกับผู้เล่าที่รู้สึกสับสนอยากกลับไปดูมันแต่ไม่กล้าขัดใจคนอื่นๆ บนรถ ผู้เล่าเฝ้าคิดถึงแต่เรื่องของหมา

ตัวนั้นตลอดทางจนฝันร้ายดังหั้นแม้ว่าจะเดินทางมาไกลมากแล้วจากจุดที่หมาโดนชนแต่ผู้เล่าก็ตัดสินใจลงจากรถเพื่อกลับไปดูมัน ดังข้อความ

ไฟรถสาดฝ่าความรางเลือนเบื้องหน้า ทันใดผมก็โผล่งพรวดขึ้นมา " จอดรถเถอะครับ " ผมแตะไหล่คนขับรถตู้จอดลงทันที คนขับถามผม " เป็นอะไรหรือคุณ? "

ทุกคนในรถตื่นขึ้นมา คุณชำนาญว่า " จอดทำไม สมบุญ? "

คนขับมองหน้าผมไม่พูดอะไร ผมเอ่ยว่า " ผมเรียกลุงสมบุญจอดเองครับ "

" จอดทำไม? "

" เรากลับไปดูหมาตัวนั้นเถอะครับ "

" จะบ้าเรอะ เรามาตั้งไกลจากจุดนั้นแล้ว อย่าว่าแต่มันไม่เป็นอะไร "

" ทำไม? "

" ผมคงนอนไม่หลับไปตลอดชีวิตแน่ถ้าไม่รู้ว่ามันตายหรือไม่ "

(สิ่งมีชีวิตที่เรียกว่าคน. 2542 : 286)

การเล่าเรื่องในเรื่องนี้จึงดำเนินเรื่องตามความรู้สึกนึกคิดของผู้เล่าสลับกับการสนทนาบทรถ

เรื่อง **<u>เพชฌฆาต</u>**

ผู้เล่าเรื่องคือตัวละครเอกบุรุษที่หนึ่งใช้สรรพนามว่า " ข้าพเจ้า " ซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่ประหารชีวิตในเรือนจำ

ผู้เล่าเล่าจากมุมมองของตนเองต่อนักโทษประหารชีวิตรายหนึ่งที่มีคดีแปลกประหลาดกว่าผู้อื่น เขาผู้นั้นได้รับฉายาว่าท่านเคานท์แคร็กคูล่าเนื่องจากมีฟันหน้าที่เหมือนเขี้ยวและรูปร่างสูงใหญ่หน้าตาซีดเซียว ท่านเคานท์ฯ เป็นพ่อค้าขายลูกชิ้นในตลาดได้ฆ่าคนเป็นจำนวนมากก่อนตายคณะแพทย์ขอให้ผู้เล่าช่วยพูดคุยกับท่านเคานท์ฯ เพื่อประโยชน์ในการศึกษาทางจิตวิทยา ท่านเคานท์ฯ ตกลงเล่าแต่มีข้อแม้ว่าผู้เล่าต้องเล่าเรื่องการฆ่าคนของตนแลกกันคนละเรื่อง ผู้เล่าบอกว่าเขาฆ่าคนเพราะปฏิบัติตามหน้าที่ส่วนท่านเคานท์ฯ ฆ่าคนเพราะว่านอนไม่หลับ สุดท้ายผู้เล่าจึงเข้าใจว่าการฆ่าคนของตนกับท่านเคานท์ฯ นั้นโดยนัยแล้วไม่ต่างกันเลย ดังข้อความ

ข้าพเจ้าลังเลอยู่นานก่อนเริ่ม " สองหรือสามคนแรกที่กูฆ่าเป็น...ฝ่าย...ตรงข้าม...ทหารฝ่ายตรงข้าม... ที่ริมทางรถไฟนั้นเรามองไม่เห็นหน้ากัน รู้แต่ว่าถ้าไม่ฆ่ามัน มันก็ฆ่าเรา ช่างเถอะ นั่นมันสามสิบปีมาแล้ว..."

พยายามสะบัดตัวเองออกจากภาพนั้น สามสิบปีแล้ว เดือนตุลาคม ริมทางรถไฟสายตะวันออกเฉียงเหนือสะพานที่ถูกทำลาย สองสามคนผ่านทางปืนของข้าพเจ้าในวันนั้น เสียงใครคนหนึ่งร้องที่ข้างหู " รออะไรวะ ยิง! "

เสียงปืนกังวาน และข้าพเจ้าตื่นขึ้นจากอดีต

ยิ้มเครียดๆ " ...ส่วนคนที่กูยิงเป้าคนแรกเป็นชายหนุ่ม อายุสักยี่สิบได้ ข่มขืนเด็กผู้หญิงอายุสามขวบจนตาย เรื่องเกิดที่ปทุมฯ ถึงรู้ว่ามันชั่วแค่ไหนและเคยยิงคนมาแล้ว แต่กูต้องปลุกใจให้กล้าไม่รู้เป็นไง ตอนกูยิงเกิดมือสั่น ยิงพลาด ต้องเล็งใหม่ ตราวนี้รัวเป็นชุดจนร่างเละเลย หลังจากนั้นกูต้องสวดมนต์อยู่นานหลายวัน "

(สิ่งมีชีวิตที่เรียกว่าคน. 2542 : 303)

เรื่องนี้มีลักษณะเป็นเรื่องเล่าซ้อนเรื่องเล่ากล่าวคือนอกจากผู้เขียนจะเล่าเรื่องโดยผ่านตัวละครเอกของเรื่องโดยใช้สรรพนาม " ข้าพเจ้า " แล้ว แต่เมื่อสนทนากับตัวละครอีกตัวจะเปลี่ยนสรรพนามเป็น " กู " เพื่อความสมจริง ผู้เขียนให้ตัวละครเอกของเรื่องสองตัวผลัดกันเป็นผู้เล่าเรื่องในบทสนทนาที่พูดคุยกันอีกทีหนึ่ง

กลวิธีการเล่าเรื่องโดยตัวละครเอกเป็นผู้เล่าและใช้สรรพนามบุรุษที่หนึ่งนี้มีเรื่องสั้นอยู่ 3 เรื่องที่มีลักษณะพิเศษแตกต่างไปจากเรื่องสั้นอื่นคือเรื่องเงื่อนตาย เรื่องโลกีย – นิพพาน และเรื่องเกมดังนี้

เรื่อง <u>เงื่อนตาย</u>

เรื่องนี้ผู้เขียนเล่นกับการใช้สรรพนามบุรุษที่หนึ่งคือ " ผม " แต่เป็นตัวละครหลายตัวด้วยกันเพื่อสร้างความสับสนให้ผู้อ่านว่า " ผม " ในเรื่องนี้มีทั้งหมดกี่คนแล้วคนใดเป็นคนร้าย โดยคาดว่าเมื่อเปิดเผยความจริงในตอนจบของเรื่องจะสามารถสร้างความประหลาดใจให้กับผู้อ่านได้

สรรพนาม " ผม " ในเรื่องนี้ผู้เขียนใช้แทน พ.ต.ท.ประยุทธกับตำรวจนิรนามที่มีบทบาทปราบปรามทุจริตเพื่อลวงผู้อ่านว่า " ผม " กับ พ.ต.ท.ประยุทธเป็นคนละคนกันดังตอนกล่าวถึง พ.ต.ท. ประยุทธว่า

> ผมพิจารณาดูรูปทั้งหมดอย่างระมัดระวัง งานชิ้นนี้เป็นเรื่องละเอียดอ่อนมาก เพราะถ้าข้อมูลที่ได้จากแดงท่าพระเป็นของจริง (ซึ่งผมเชื่อว่าจริง) ก็หมายถึงว่าผมต้องระวังอย่างที่สุด *ชื่อพ.ต.ท. ประยุทธ รวีวาด* เป็นที่รู้จักกันดีในสองสามปีนี้ว่าเป็นนายตำรวจที่มีการเมืองหนุนหลังให้ก้าวสู่ตำแหน่งสูงในวงการโล่เงินอย่างรวดเร็ว นี่ไม่ใช่เป็นเพียงเรื่องอาชญากรรมอย่างเดียว มันมีการเมืองเข้ามาเกี่ยวด้วยหนึ่งร้อยเปอร์เซ็นต์..."
>
> (สมุดปกดำกับใบไม้สีแดง. 2537 : 62)

และตอนที่ผู้เล่ากล่าวถึงตนเอง ดังข้อความ

> ผมจำเป็นต้องหาข้อมูลเกี่ยวกับเรื่องนี้มากกว่านี้ ถึงแม้ว่าผมจะมีชื่อเสียงว่าเป็นตำรวจตงฉินที่ทำงานมานานหลายปี แต่มันไม่ได้รับประกันว่าผมจะไม่หลุดจากตำแหน่งของผมนี้ได้ง่ายๆ ถ้าผมดำเนินแผนผิดพลาดเพียงก้าวเดียว มีตำรวจดีๆ หลายคนเป็นตัวอย่างให้เห็นตำตา
>
> (สมุดปกดำกับใบไม้สีแดง. 2537 : 63)

เรื่องเงื่อนตายเริ่มต้นเมื่อขโมยที่ใช้ชื่อแฝงว่าอีกาได้แอบย่องเข้าไปขโมยของในบ้านพ.ต.ท. ประยุทธและบังเอิญได้พบเอกสารลับเกี่ยวกับการสั่งซื้อขายอาวุธเถื่อน อีกาจึงส่งจดหมายถึงผู้เล่าซึ่งเป็นตำรวจที่มีบทบาทในการปราบปรามการทุจริตเพื่อหวังขายเอกสาร แต่อีกานั้นไม่เคยทราบเลยว่าแท้จริงแล้วผู้เล่ากับ พ.ต.ท. ประยุทธเป็นคนเดียวกัน ผู้เล่าจึงหลอกให้อีกากลับไปขโมยของที่บ้าน พ.ต.ท. ประยุทธอีกครั้ง สุดท้ายอีกาถูกผู้เล่าหรือ พ.ต.ท. ประยุทธฆ่าโดยอ้างเหตุผลว่าอีกานั้นพยายามขโมยของและเกิดการต่อสู้ผู้เล่าจึงป้องกันตัวและยิงพลาดโดนอีกาตาย

การเล่าเรื่องในเรื่องนี้เป็นการเล่าเรื่องแบบบุรุษที่หนึ่งในหลายมุมมองทำให้ผู้เขียนสามารถอำพรางตัวตนที่แท้จริงของตัวละครได้ว่าแท้ที่จริงแล้วผู้ร้ายกับคนดีก็คือ " ผม " คนเดียวกัน

เรื่อง <u>โลกีย – นิพพาน</u>

เรื่องนี้เหมือนเป็นเรื่องสั้นสองเรื่องซ้อนกันอยู่ ผู้เขียนให้ตัวละครเล่าเรื่องของตนเองโดยใช้สรรพนามว่า " ผม " เล่าเรื่องในฉากและบรรยากาศที่ต่างกันไปพร้อมกันโดยแบ่งหน้ากระดาษเป็นซ้าย – ขวา ด้านซ้ายพื้นสีดำตัวอักษรสีขาวเล่าเรื่องราวหมอนวดในโรงอาบอบนวด ด้านขวาพื้นสีขาวตัวอักษรสีดำเล่าเรื่องราวของพระหลวงพี่ในกุฏิวัด

ในด้านที่เป็นอักษรสีขาวพื้นดำผมผู้เล่าได้เล่าว่าได้ไปใช้บริการอาบ อบ นวดและพบหมอนวดผู้หนึ่งได้สนทนากันหล่อนเล่าว่าชีวิตของหล่อนนั้นลำบากมากต้องประกอบอาชีพนี้เพราะความจำเป็นแต่ก็ไม่ย่อท้อต่อชีวิตและมีความหวังว่าอนาคตจะเลิกอาชีพนี้และสร้างเนื้อสร้างตัวได้ ส่วนในด้านที่เป็นอักษรสีดำบนพื้นสีขาวผู้เล่าเล่าเรื่องราวของพระที่เป็นพี่ของผู้เล่า ผู้เล่าบอกว่าก่อนบวชผู้เล่าหวังว่าเมื่อบวชแล้วจะได้ศึกษาพระธรรมเพื่อมุ่งสู่ความหลุดพ้นแต่ความจริงกลับไม่เป็นอย่างที่คิดเพราะพระหลวงพี่ผู้เล่านั้นดำเนินตามพุทธพาณิชย์โดยเป็นพระนักไบ้หวย ดูดวง ประกอบพิธีกรรมทางไสยศาสตร์ ฯลฯ ทำให้ผู้เล่าสึกออกมาด้วยความท่อแท้ผิดหวัง ดังตัวอย่าง

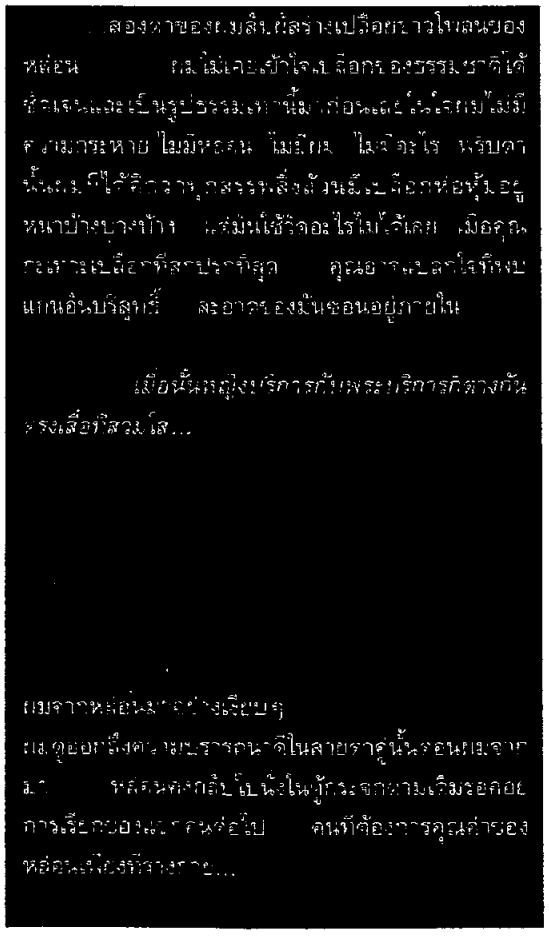

...สองตาของผมจ้องเขม็งอยู่ที่จีวรบนร่างตัวเองเนิ่นนาน นี่คือเปลือกอันหนึ่ง เมื่อมันห่มคลุมร่างใคร ร่างนั้นก็กลายเป็นนักบวชที่ทุกคนกราบไหว้ เปลือกกายเป็นสัญลักษณ์กลายเป็นพิธีกรรมพอกพูนหนาขึ้นทุกที

" พรุ่งนี้หลังจากทำพิธีเจิมป้ายร้านคาเฟ่เสร็จแล้ว ฉันค่อยสึกให้แกก็แล้วกัน "

" ครับ "

" บางทีเมื่อแกถอดชุดพระนี่ออกและไปเรียนรู้ชีวิตนอกนั่นแกอาจเข้าใจอะไรๆ ได้ดีขึ้น "

ผมคิดในใจ พระมีหลายแบบ พระแบบพี่ชายผมอาจจะเหมาะกับสังคมไทยแบบนี้แล้วก็ได้ การแสวงหาทางหลุดพ้นสำหรับตัวเองอาจเป็นสิ่งที่เห็นแก่ตัว (ตามที่พี่ชายผมว่า) จริงๆ ก็ได้ ผมไม่รู้ ผมคงต้องแสวงหาความจริงต่อไป

ผมจากพี่ชายผมมาเงียบๆ
ร่างในชุดสีเหลืองนั่งตระหง่านอยู่ที่นั่น ดูน่าเลื่อมใสเหมือนเดิม ตู้กระจกใส่เครื่องรางยังคงดูกลมกลืนกับแอมปลิฟลายเออร์และเครื่องเล่นคอมแพ็กดิสก์ชุดนั้น พระเครื่องในตู้ดูเหมือนจะส่งสายตาล้อเลียนมาที่ผมตอนผมจากมา...

(อาเพศกำสรวล. 2537 : 35 – 36)

การเล่าเรื่องในเรื่องนี้เป็นแบบคู่ขนานโดยมีการวางรูปแบบการพิมพ์เป็นสองคอลัมน์ในหนึ่งหน้า แต่ละคอลัมน์ใช้สีต่างกันคือสีขาวกับดำและให้ข้อมูลที่เทียบเคียงกันในเชิงล้อ ให้ภาพพฤติกรรมที่

การเล่าเรื่องในเรื่องนี้เป็นแบบคู่ขนานโดยมีการวางรูปแบบการพิมพ์เป็นสองคอลัมน์ในหนึ่งหน้า แต่ละคอลัมน์ใช้สีต่างกันคือสีขาวกับดำและให้ข้อมูลที่เทียบเคียงกันในเชิงล้อ ให้ภาพพฤติกรรมที่ดูเหมือนจะขัดแย้งกันในความดีความเลว แต่ในที่สุดแล้วคำตอบที่ให้แนวทางในการดำรงชีวิตกลับชัดเจนในพฤติกรรมที่อยู่ด้านมืด

เรื่อง <u>เกม</u>

เรื่องนี้ผู้เขียนเล่าโดยใช้สรรพนามบุรุษที่หนึ่งคือ " ผม " เล่าเรื่องราวที่เกิดขึ้นกับตนเองในสถานภาพและสถานการณ์ที่ต่างกันคือนักมวย นายพรานและทหาร โดยวิธีเล่าสลับไปมาแต่ละเหตุการณ์ไม่ใช่เล่าแบบคู่ขนานเช่นเรื่องโลกีย - นิพพาน

การเล่าเรื่องในเรื่องนี้จึงใช้สรรพนามบุรุษที่หนึ่งแต่ต่างกันในเรื่องของเวลาเพื่อใช้เปรียบเทียบแสดงให้เห็นสิ่งที่ผู้เขียนต้องการสื่อที่มีจุดร่วมเดียวกันคือ การนิยมความรุนแรงของมนุษย์ที่ไม่ว่าจะอยู่ในสถานภาพและเวลาใดการนิยมความรุนแรงยังคงเป็นพฤติกรรมที่เกิดขึ้นซ้ำแล้วซ้ำอีกดังนี้

ผู้เล่าในสถานภาพแรกคือนักมวย ผู้เล่าเล่าและแสดงความคิดของตนที่เกิดขึ้นบนเวทีซึ่งคิดเพียงว่าจะชนะคู่ต่อสู้ได้อย่างไร ดังข้อความ

> ผมตีตัวเองจากมุมเชือก แย็บขวาชิมลางก่อน แต่ถูกเขาสวนกลับมาหมัดต่อหมัดผมหลบซ้าย เขาแตะเร็ว สามทีซ้อน ครั้งที่สามผมรับลูกแตะด้วยการถีบกลับ นั่นเป็นแม่ไม้มวยไทยที่เรียกว่า " วิรุฬหกกลับ " ซึ่งผมเชี่ยวเป็นพิเศษ เสียงคนดูเฮลั่นสนาม หมัดขวาเฉียดที่หน้าเขาไปแต่ก็เรียกเลือดซึมออกมาได้ ผมอัดเข่าตาม ซ้าย ขวา ซ้าย ขวา ยกนี้ยังเป็นของผม...
>
> (อาเพศกำสรวล. 2537 : 89)

ผู้เล่าในสถานภาพต่อมาคือนายพราน ผู้เล่าเล่าถึงลุงกั้นนายพรานชราที่ต้องตามล่าเสือบาดเจ็บที่หนีไปได้เพราะกลัวว่ามันจะกลายเป็นเสือกินคน ผู้เล่าจำเป็นต้องติดตามช่วยลุงกั้นตามล่าเสือพร้อมกำธรผู้ยิงเสือบาดเจ็บที่ออกตามล่าเสือเพราะเกรงคำเยาะเย้ยของลุงกั้น ดังข้อความ

> ลุงกั้นหมดความอดทนกับกำธรเป็นครั้งแรก พูดเสียงขุ่น " มันร้องเพราะมันกำลังรอให้คุณไปเอาหัวมันมาสตั๊ฟน่ะซี "
>
> กำธรโพล่งขึ้น " โธ่เว้ย! ผมยิงสัตว์บาดเจ็บแค่ตัวเดียวลุงจะประชดผมไปถึงไหนกัน? มันผิดมากหรือไงในเมื่อสัตว์ก็มีไว้ให้เราฆ่ากินกันอยู่ทุกวันอยู่แล้ว "
>
> " ถ้าคุณฆ่ามันมากินจริงผมจะไม่บ่นซักคำ คุณเห็นการฆ่าเป็นความสนุกเท่านั้น ตอนนี้มันก็รอคุณอยู่โน่นใกล้ตายเต็มที ว่าแต่ว่าคุณกล้าตามไปเล่น กีฬา ของคุณให้จบมั๊ย ? "
>
> (อาเพศกำสรวล. 2537 : 101)

ผู้เล่าในสถานภาพสุดท้ายคือทหารเล่าว่าตนต้องปฏิบัติตามคำสั่งของผู้บังคับบัญชาที่ต้องการตามล่าพวกเวียดกงที่ฆ่าทหารของเราอย่างไม่ละเว้น ดังข้อความ

ร่างของเวียดกงคนนั้นนอนอยู่ริมทาง เลือดและโคลนเปรอะเปื้อนร่างมัน มันถูกกระสุนของเราขณะหนีตะเกียกตะกายไปไกลจากจุดที่มันลอบยิงเรา แต่ก็ไม่พ้นพันเพราะแผลของมันฉกรรจ์เกินไป

นัตย์ตาของมันเด็ดเดี่ยวขณะสบตากับเรา แต่ก็ดูเลื่อนลอยคล้ายไม่สนใจกับความเป็นความตายในโลก

ผู้พันชักปืนพกออกมาจากเอว จ่อที่ขมับเวียดกงคนนั้น

...ใครรุนแรงมากับกูมา กูก็รุนแรงมันกลับไป...นี่คือหลักของกู

(อาเพศกำสรวล. 2537 : 98)

ในเรื่องนี้เล่าด้วยมุมมองของบุรุษที่หนึ่งโดยใช้สรรพนามบุรุษที่หนึ่งตอกย้ำพฤติกรรมรุนแรงของคนๆ หนึ่งที่ฝังลึกไม่อาจเปลี่ยนแปลงแก้ไขได้มีแต่จะเพิ่มขีดความรุนแรงมากขึ้นๆ เมื่อเผชิญหน้ากับเหตุการณ์ต่างๆ กันไป

เรื่อง ชู้

เรื่องนี้ผู้เล่าเรื่องคือบุรุษที่หนึ่งแทนตนเองด้วยสรรพนามบุรุษที่หนึ่งคือ " ผม " แต่มีลักษณะแตกต่างจากการเล่าเรื่องแบบตัวละครเอกเป็นผู้เล่าโดยใช้สรรพนามบุรุษที่หนึ่งในหัวข้อ 1.1.1 คือผู้เขียนให้ตัวละครเดินเรื่องด้วยตนเอง ผู้เล่าเป็นตัวละครเอกเล่าเรื่องด้วยมุมมองที่จำกัดเฉพาะที่ตนรับรู้เท่านั้นมุมมองจึงเป็นการกวาดสายตาไปรอบๆ วัตถุเหมือนกล้องถ่ายภาพหรือการฉายภาพนิ่งไล่ไปทีละภาพ เพราะผู้เขียนใช้วิธีการวางคำทีละหนึ่งคำและเว้นวรรคคำเหล่านั้นด้วยเครื่องหมายทับ (/) ดังตัวอย่าง

ผม / สายตา / การจ้องมองหล่อน / การสังเกต / การสนใจ / ความไม่แน่ใจ / ความอิจฉา / ผม หล่อน / การประสานตา / ในที่สุด / การตัดสินใจ / การเข้าหา / ผม / การโค้ง / การแนะนำตัว / รอยยิ้ม / การขออนุญาต / การเต้นรำ / หล่อน / การอนุญาต / ผม / คำกล่าว / การขอบคุณ

(สิ่งมีชีวิตที่เรียกว่าคน. 2542 : 7)

ผู้เล่าเล่าว่าคืนหนึ่งในงานเลี้ยงได้รู้จักชอบพอหญิงสาวสวยผู้หนึ่งที่มีสามีสูงวัยหลังจากวันนั้นผู้เล่าพยายามติดต่อหล่อนอีกหลายครั้งจนได้พบหล่อนและลงเอยด้วยการมีเพศสัมพันธ์กัน ผู้เล่าเฝ้าแต่คิดถึงหญิงสาวและพยายามที่จะทำให้หญิงสาวหันมารักตนแม้จะรู้ว่าเป็นเรื่องผิดศีลธรรม แต่ตอนท้ายเรื่องเฉลยว่าที่ผู้เล่าพยายามติดต่อหล่อนจนมีความสัมพันธ์กันนั้นเพราะได้รับว่าจ้างจากสามีของหล่อนนั่นเอง

การเล่าเรื่องในเรื่องนี้แม้จะเป็นวิธีการเล่าเรื่องแบบฉายภาพนิ่งปล่อยให้ผู้อ่านเป็นผู้เชื่อมโยงภาพจากคำที่ให้เข้าเป็นเหตุการณ์ด้วยตนเอง แต่ก็ไม่เป็นอุปสรรคขัดขวางในการสร้างเรื่องแบบหักมุมในที่สุด เพราะการเล่าโดยผ่านมุมมองที่จำกัดสามารถลวงผู้อ่านให้รับรู้เรื่องจากผู้เล่าในฐานะบุรุษที่หนึ่งและเอื้อต่อการติดตามเรื่องที่ผู้เล่าเรื่องในเรื่องให้ข้อมูลเท่านั้น

1.1.2 <u>ตัวละครเอกเป็นผู้เล่าเรื่องในฐานะบุรุษที่หนึ่งแต่แทนตนเองด้วยสรรพนามบุรุษที่สาม</u> วิธีนี้ผู้เขียนจะบอกเล่าความรู้สึกนึกคิดของตัวละครเอกซึ่งเป็นตัวละครหลัก และเล่าทุกเหตุการณ์ผ่านทัศนะและมุมมองของตัวละครเอกเช่นเดียวกับวิธีที่1.1.1 ต่างกันที่ผู้อ่านจะไม่รู้สึกว่าผู้เขียนเล่าเรื่องของตนเอง กล่าวคือมีความเข้าใจว่าเรื่องราวนั้นเป็นเรื่องสมมติมากกว่าวิธีที่ผู้เล่าใช้สรรพนามบุรุษที่หนึ่ง

เรื่องสั้นที่ใช้วิธีการเล่าเรื่องวิธีนี้มีจำนวน 15 เรื่อง ได้แก่

เรื่อง หนี

เรื่อง เหลี่ยม

เรื่อง ความมืด มือปืน คำสั่งฆ่า

เรื่อง ความรัก มือปืน คำสั่งฆ่า

เรื่อง 2490

เรื่อง 2508

เรื่อง 2516

เรื่อง 2519

เรื่อง ภพสุดท้าย

เรื่อง ดอกไม้เหลืองเหนือเขาสูง

เรื่อง กามสุขัลลิกานุโยค

เรื่อง ตุ๊กตา

เรื่อง คำสารภาพของช้างเท้าหลัง

เรื่อง ผ้าเก่ากับปลาทูหนึ่งเข่ง

* เรื่อง เรื่องของพระ เด็ก เสือ ไก่ มอด

หมายเหตุ : เรื่องที่มีเครื่องหมาย * อยู่ข้างหน้าเรื่องเป็นเรื่องที่มีลักษณะพิเศษ

เรื่อง <u>หนี</u>

เรื่องนี้ใช้กลวิธีแบบตัวละครเอกเป็นผู้เล่าในฐานะบุรุษที่หนึ่งแต่ใช้สรรพนามบุรุษที่สามว่า " เขา " เพื่อแทนตัวละครชื่อแพนโดยตลอดเรื่อง

ผู้เล่าคือแพนเล่าถึงการหนีการตามล่าจากผู้คุมนักโทษเพราะต้องการอิสรภาพประกอบกับคำท้าทายจากเพื่อนและเงินพนัน เรื่องนี้เริ่มเรื่องในเรือนจำชาย 2 – 3 คนพูดคุยถึงการแหกคุกว่าไม่มีใครสามารถทำได้แต่แพนชายหนึ่งในนั้นรับคำท้าว่าเขาจะแหกคุกให้ได้ ผู้เล่าเล่าว่าตนแหกคุกมาได้และกำลังหนีการตามล่าของผู้คุมผ่านอุปสรรคต่างๆ นานา จนใกล้จะหนีพ้นแต่สุดท้ายก็ถูกผู้คุมจับได้และเฉลยว่าผู้เล่าแท้จริงคือผู้คุมคนหนึ่งและนี้เป็นเพียงเกมแหกคุกที่พวกเขาเล่นกัน ดังข้อความ

เขาหยุดนิ่ง หันหน้ากลับมา

ผู้คุมสามคนนั้นยืนตระหง่านอยู่ในดงต้นสัก ปืนลูกซองสามกระบอกเรียงหน้ากระดานเล็งมาที่เขา พวกนั้นแกล้งตามรอยเขาไปแล้วย้อนกลับมาดักรอเขาที่นี่!

ผู้คุมทั้งสามแสยะยิ้ม " เป็นไงวะไอ้แพน...แผนสูงนะเรานะ..."

เขาเงียบ

"...แต่จะแน่แค่ไหน กูก็เดาแผนมึงออก เพราะกูรู้จักมึงดี "

เงียบ!

" เห็นหรือยังว่าไม่เคยมีใครแหกคุกนี้ออกไปได้ซักคน ยังไงก็นับว่ามึงแน่เหมือนกันที่รอดมาได้นานตั้งสามวัน ตอนนี้ยอมแพ้แล้วยังวะ? "

ผู้คุมลงปืนลงก่อนพูดขึ้นว่า " เอาละเลิกสนุกกันได้แล้วพวก! ไอ้แพนมันแพ้แล้ว ไอ้ปุ๊ยเอาชุดพัสดีใหม่ไปให้มันใส่- -ไป ! ไอ้ฝนเอาข้าวเที่ยงที่เหลือให้มันกินด้วย จุ๊ ! จุ๊ ! ดูสภาพมันซี ต่อให้ชนะพนันก็ไม่คุ้มกันเลย พับผ่า ! เป็นผู้คุมอยู่ดีๆ ไม่ชอบ เสือกอยากลองเป็นนักโทษซะนี่ "

(สมุดปกดำกับใบไม้สีแดง. 2537 : 44)

การเล่าเรื่องในเรื่องนี้เอื้อประโยชน์สองประการคือทำให้ผู้อ่านล่วงรู้จิตใจของตัวละครเอกในฐานะผู้สังเกตการณ์ มิใช่จากการบอกเล่าความรู้สึกนึกคิดของตัวละครเอกโดยตรงอย่างการเล่าเรื่องโดยใช้สรรพนามบุรุษที่หนึ่ง นอกจากนั้นการเล่าเรื่องโดยใช้สรรพนามบุรุษที่สามยังสามารถลวงให้ผู้อ่านเข้าใจผิดได้แนบเนียนกว่าการใช้สรรพนามบุรุษที่หนึ่ง

เรื่อง **เหลี่ยม**

เรื่องนี้ใช้วิธีเล่าเรื่องแบบตัวละครเอกเป็นผู้เล่าในฐานะบุรุษที่หนึ่งแต่แทนตนเองด้วยสรรพนามบุรุษที่สามว่า " เขา "

ผู้เขียนให้ " เขา " ผู้เล่าเรื่องเป็นโจรที่พยายามขโมยของที่คฤหาสน์หลังหนึ่ง ผู้เล่าบรรยายถึงขั้นตอนการงัดแงะเพื่อเข้าไปในบ้านโดยให้มุมมองคล้ายการถ่ายภาพยนตร์หรือโทรทัศน์ บรรยายไปตามลำดับใกล้ไกลเริ่มจากเปิดประตู เข้าไปในห้องหนังสือ หาห้องลับ ระเบิดตู้เซฟ แต่ขณะที่กำลังนำเงินออกจากเซฟผู้เล่าถูกตำรวจในเครื่องแบบจ่อด้วยปืน ผู้เล่าจึงเจรจาต่อรองด้วยการเสนอส่วนแบ่งแลกกับการไม่ถูกจับ แต่เมื่อต่อรองส่วนแบ่งไม่ลงตัวผู้เล่าก็อ้างว่าแท้จริงแล้วตนนั้นเป็นตำรวจปลอมตัวมาและแอบอัดเทปการเจรจาต่อรองไว้แล้วดังนั้นตำรวจในเครื่องแบบจึงยอมรับส่วนแบ่งที่น้อยกว่า โจรที่อ้างว่าเป็นตำรวจหนีออกทางหน้าบ้านแต่ถูกตำรวจจับ ส่วนตำรวจในเครื่องแบบหนีออกทางหลังบ้านแต่ก็ถูกจับอีกเช่นกัน ตอนท้ายเรื่องเปิดเผยว่าโจรหรือผู้เล่ากับตำรวจในเครื่องแบบต่างเป็นโจรด้วยกันทั้งคู่ ดังข้อความ

เขาวิ่งออกไปอีกทางหนึ่งซึ่งเป็นสวนผลไม้ เขาปีนรั้วสูงสองเมตรกว่าออกไป ด้านนอกมืดสลัว มีแสงไฟจากหลอดไฟอินแคนแด้สเซนต์สีส้มข้างซอยอยู่ดวงเดียว

เขาก้าวออกไปอย่างเร่งรีบ และชนเอาใครคนหนึ่งเข้าอย่างจัง เขาเงยหน้าขึ้นมอง ชายผู้นั้นอยู่ในวัยสี่สิบเศษ ข้างๆ มีชายสองคนในเครื่องแบบตำรวจยืนคุมเชิงอยู่ มีรถตำรวจคันหนึ่งจอดอยู่ใกล้ๆ เขาจำชายผู้นั้นได้ เขาร้องทักขึ้นว่า " อ้อ ! สารวัตรสันต์ ! "

สารวัตรยิ้ม " ไอ้ชาญ ! ทำไมช้านักวะ? กูมารอมึงอยู่ตั้งสองชั่วโมงกว่าแล้ว ตั้งแต่มึงเริ่มตามไอ้โจรยุทธนาที่เพิ่งถูกรวบนี่เข้าไปในบ้าน แหม! มึงนี่ก็ลงทุนแต่งชุดตำรวจเหมือนไอ้โจรยุทธนากะเค้าด้วย คราวนี้จะโดนเข้าซักกี่ข้อหาละนี่?...*บุกรุกบ้านผู้อื่นยามวิกาล...พกอาวุธปืน...ทำลายทรัพย์สินผู้อื่น...ลักทรัพย์...ปลอมตัวเป็นเจ้าหน้าที่ตำรวจ...*"

(สมุดปกดำกับใบไม้สีแดง. 2537 : 156 – 157)

การเล่าเรื่องในเรื่องนี้เล่าโดยใช้มุมมองของบุรุษที่หนึ่งทำให้ผู้อ่านทราบข้อมูลเฉพาะส่วนของผู้เล่าเท่านั้น ผู้เขียนยังสามารถอำพรางข้อมูลบางส่วนไว้เฉลยในตอนจบ

เรื่อง <u>ความมืด มือปืน คำสั่งฆ่า</u>

เรื่องนี้ผู้เขียนให้ตัวละครคือประชาลูกน้องของเสี่ยประกิตเป็นผู้เล่าเรื่องทั้งหมดแต่แทนด้วยสรรพนามว่า " เขา "

ผู้เขียนเล่าเรื่องนี้ในมุมมองของประชาที่ต้องตามล่ากฤชเพื่อนสนิทที่ทรยศต่อเสี่ยประกิต งานนี้จึงสร้างความลำบากใจให้ประชาเป็นอย่างมาก แต่สุดท้ายประชาไม่ฆ่ากฤชเพราะประชาก็เป็นไส้ศึกเช่นเดียวกับกฤช ดังข้อความ

คำสั่งล่าสุดที่เขาได้รับคือสังหารไอ้กฤชมือขวาของเจ้านายเอง !

เขาฟังคำสั่งไม่ผิดแน่...ไอ้กฤช!...แต่ทำไม ?

" ก็เพราะมันเป็นสายให้เสี่ยตั๋ง ศัตรูของเรามาหลายปีแล้ว มีหลักฐานมัดตัวมันแน่น "

สายของเสี่ยตั๋ง ! ไม่น่าเชื่อ ! ประชาคิด กฤชเป็นมือขวาของเสี่ยประกิตมานานสิบปีเต็ม ตั้งแต่สมัยที่เสี่ยประกิตเพิ่งบุกเบิกอาณาจักรภาคตะวันออก สิบปีเต็มที่มันช่วยสร้างสมอิทธิพลและบารมีให้เสี่ยประกิต สิบปีเต็มที่มันคุมงานค้าของเถื่อน ผู้หญิงและการพนัน และสิบปีเต็มที่เจ้านายใหญ่ให้ความไว้วางใจมันเหมือนลูกในไส้...

" ไม่มีเหตุผลที่มันจะทรยศเลยป้า "

" *นั่นแหละคือเหตุผลที่มันทรยศ !* "

(สมุดปกดำกับใบไม้สีแดง. 2537 : 165 – 165)

การเล่าเรื่องในเรื่องนี้ด้วยวิธีการเล่าแบบบุรุษที่หนึ่งโดยใช้สรรพนามบุรุษที่สามสามารถลวงให้ผู้อ่านคิดว่าประชาลำบากใจที่ต้องฆ่าเพื่อนของตนเอง แต่แท้ที่จริงเมื่อความจริงประจักษ์ในตอนจบประชาร้อนรนเพราะตนก็ทรยศต่อเจ้านายเช่นเดียวกับกฤชนั่นเอง

เรื่อง <u>**ความรัก มือปืน คำสั่งฆ่า**</u>

เป็นเรื่องราวที่ดำเนินต่อจากเรื่องความมืด มือปืน คำสั่งฆ่าใช้ผู้เล่าเรื่องในฐานะบุรุษที่หนึ่งโดยใช้สรรพนามบุรุษที่สามเช่นเดียวกันแต่เปลี่ยนผู้เล่าเป็นตัวละครชื่อกฤช

ผู้เขียนให้กฤชเล่าถึงเหตุการณ์ที่ดำเนินต่อมาหลังจากประชาปล่อยตัวเขาไปเพราะคิดว่าเขาเป็นพวกเดียวกัน กฤชได้รับคำสั่งจากเสี่ยประกิตให้ตามฆ่าประชาแต่ประชาหนีไปและเลิกอาชีพมือปืนเพราะหลงรักหญิงสาวผู้หนึ่งจึงทำให้กฤชฆ่าประชาไม่ลง แต่ความจริงก็คือเรื่องทุกอย่างเป็นแผนที่เสี่ยประกิตสร้างขึ้นหลอกกฤชคนทรยศตัวจริง ดังข้อความ

กฤชก็นั่งรถเล่นเขามักขี่รถจักรยานยนต์คู่ชีพไปเรื่อยเปื่อยทุกครั้งเมื่อเสร็จงานใหญ่ เขานึกถึงเสี่ยประกิตและอดยิ้มออกมาไม่ได้ถึงเจ้านายของเขาฉลาดเพียงใด ก็พลาดจนได้ที่ปล่อยประชาไป กฤชรู้ดีว่าประชาทรยศต่อเจ้านายและสวามิภักดิ์ฝ่ายตรงข้ามมาสองปีกว่าแล้ว เขาเคยคิดว่ามันเป็นแผนการส่งสายลับไปอยู่ฝ่ายศัตรูที่เจ้านายวางไว้ แต่บัดนี้เขามั่นใจว่าไม่ใช่ แม้เป็นเรื่องเหลือเชื่อ แต่ประชาทรยศเจ้านายเพราะหญิงสาวคนนั้นจริงๆ

กฤชรู้ว่าตั้งแต่นี้ฝ่ายศัตรูจะมีผู้ช่วยที่เข็มแข็งคนใหม่

เขารู้เพราะเขาคือคนที่ฝ่ายตรงข้ามส่งมาเป็นสายลับตั้งแต่แรกเริ่ม! เขาฆ่าประชาไม่ลงมิใช่เพราะเขาซาบซึ้งในรัก หากเป็นเพราะบัดนี้พวกเขาอยู่ฝ่ายเดียวกัน...

(สมุดปกดำกับใบไม้สีแดง. 2537 : 183)

การเล่าเรื่องในเรื่องนี้จะเห็นได้ว่าแม้ผู้อ่านจะคุ้นเคยต่อวิธีการเล่าแบบบุรุษที่หนึ่งโดยการใช้สรรพนามบุรุษที่สามจากเรื่องความมืด มือปืน คำสั่งฆ่ามาแล้วแต่ก็ไม่สามารถคาดการณ์ได้ในตอนจบว่าตัวละครในเรื่องจะมีการใช้แผนซ้อนแผนจึงนับได้ว่า วินทร์ เลียววาริณ ใช้วิธีแบบเดิมที่พิสูจน์ให้เห็นแล้วว่าได้ผลเสมอในการอำพรางความจริงและลวงให้ผู้อ่านเชื่อตามมุมมองและตัวละครผู้เล่าบุรุษที่หนึ่งโดยใช้สรรพนามบุรุษที่สาม

เรื่อง **2490**

เรื่องนี้ใช้การเล่าเรื่องแบบบุรุษที่หนึ่งผ่านมุมมองของพ่อค้าไม้เพียงคนเดียวโดยใช้สรรพนามแทนตนเองว่า " เขา "

จุดหลักของเรื่องคือการค้นหาว่าเสือย้อยที่แท้จริงแล้วคือใครระหว่างชายบ้านป่า พ่อค้าไม้ หรือโจรที่อ้างตนว่าคือเสือย้อย พร้อมสอดแทรกเรื่องทางการเมืองในสมัยนั้นประกอบ นอกจากจะเล่าเรื่องแบบบุรุษที่หนึ่งโดยใช้สรรพนามบุรุษที่สามแล้วผู้เขียนยังใช้กลวิธีอื่นประกอบกันในระหว่างเล่าเรื่องด้วยการใช้วิธีเล่าผ่านข่าวหนังสือพิมพ์ที่ผู้เล่าในเรื่องเป็นผู้อ่าน เช่นจากตอนเปิดเรื่องที่ผู้เล่ากำลังขับรถบนถนนลูกรังสายกันดารของจังหวัดในเขตภาคเหนือแล้วครุ่นคิดถึงข่าวปิดถนนปล้นของเสือย้อยที่หนังสือพิมพ์รายงาน สรุปว่า

> " เสือย้อยไม่ใช่โจรธรรมดา แม้ว่าโชคชะตาจะชักนำให้ไปเป็นโจรร้าย แต่เป็นโจรที่มีการศึกษา ฉลาดทันคนและทันโลกด้วยเหตุนี้จึงรอดมือกฎหมายมาได้นานขนาดนี้ แหล่งข่าววงในเล่าว่าเสือย้อยผู้นี้ได้เริ่มฝากชื่อในหมู่โจรในปี 2476 ด้วยฝีมือแม่นปืนระดับสุดยอด ออกอาละวาดไปทั่วภาคกลางและอีสาน แต่จู่ๆ ก็หายตัวไปโดยไร้ ร่องรอยเป็นเวลาหลายปี จนกระทั่งถูกจับได้ในปี 2482 และถูกส่งตัวไปยังเกาะตะรุเตาร่วมกับนักโทษการเมือง คนอื่นๆ ในปีนั้น แต่ปีต่อมาก็แหกคุกหนีไปได้โดยหลบหนีไปเกาะลังกาวีในเขตมาลายู "
>
> (ประชาธิปไตยบนเส้นขนาน. 2537 : 134)

เรื่องนี้ผู้เขียนได้สร้างบทพูดเดี่ยวให้กับตัวละครที่เป็นผู้เล่าเรื่องตัวอย่างเช่นพ่อค้าไม้พูดกับตนเองว่า " *กูกำลังทำอะไรอยู่ที่นี่วะ? รู้รึเปล่าว่าที่นี่มันเป็นแดนอันตราย? แต่ช่างเถอะอีกไม่นานก็จะถึงที่หมายแล้ว ทนอีกนิดเถอะ* " (วินทร์ เลียววาริณ. 2537 : 135) การให้ตัวละครคิดคำนึงเช่นนี้ก็เพื่อทำให้ผู้อ่านเข้าใจว่าพ่อค้าไม้เมื่อได้อ่านข่าวแล้วก็มีความรู้สึกกลัวเสือย้อยเป็นการสร้างความเข้าใจคลาดเคลื่อนให้ผู้อ่านเพื่อคลี่คลายเรื่องในตอนจบ

หลังจากนั้นพ่อค้าไม้ก็เจอชายบ้านป่าและรับขึ้นรถเพราะไปทางเดียวกันระหว่างทางชายบ้านป่าจะเป็นผู้เล่าให้พ่อค้าไม้ฟังถึงการเมืองในพระนครว่า จอมพลผิน ชุณหวัณ ปฏิวัติกำจัดพรรคพวกของนายปรีดี พนมยงค์ และตั้งนายควง อภัยวงศ์ เป็นนายกรัฐมนตรีหุ่นเพื่อรอ จอมพล ป. พิบูลสงคราม กลับคืนสู่อำนาจ สาเหตุการปฏิวัติเนื่องมาจากนายปรีดี พนมยงค์ ได้เสนอโครงการเศรษฐกิจแห่งชาติที่ฝ่ายค้านเสียผลประโยชน์ ฝ่ายค้านจึงโจมตีว่าเป็นแผนของคอมมิวนิสต์ร่วมกับข้ออ้างอื่นๆ เช่นการทุจริต เศรษฐกิจตกต่ำหรือกรณีสวรรคตรัชกาลที่ 8 ฯลฯ เรื่องตอนนี้ผู้เล่าแสดงให้เห็นว่าชายบ้านป่าเป็นรอบรู้เรื่องการเมืองผิดจากชาวบ้านทั่วไปเพื่อต้องการสร้างความเข้าใจคลุมเครือให้ผู้อ่านเข้าใจว่าชายบ้านป่าอาจคือเสือย้อย เมื่อถึงครึ่งทางพวกเขาพบโจรที่ปลอมเป็นตำรวจและอ้างว่าตนเองคือเสือย้อยแต่พวกโจรถูกชายบ้านป่ายิงเสียชีวิตหมด จากนั้นผู้เล่าส่งชายบ้านป่าขณะลงเขาเห็นรอยสักเสือดำที่แผ่นอกผู้อ่านจึงเข้าใจว่าชายบ้าน

ป่าคือเสือย้อย แต่สุดท้ายเมื่อพ่อค้าไม้ขับรถกลับถึงบ้านลูกน้องออกมาต้อนรับและเรียกเขาว่าเสือย้อยจึงทำให้รู้ว่าเสือย้อยตัวจริงคือพ่อค้าไม้ ดังข้อความ

ชายชาวป่ากัมตัวยกถุงขึ้นสะพายบ่า แวบหนึ่งเสื้อที่ขาดเผยออกเห็นรอยสักรูปเสือดำบนแผ่นอก ก่อนที่รถของเขาจะแล่นออกไป !

รถวิ่งไปครู่ใหญ่ก่อนที่เขาจะหยุดรถกะทันหัน รอยสักรูปเสือดำ! เขาเคยอ่านเจอที่ไหนมาก่อนนะ เขานึกออกแล้ว ! เขาคว้าหนังสือขึ้นมาจากเบาะหลัง

"...เพราะพวกโจรคลุมหน้าเวลาปฏิบัติการทุกครั้ง อย่างไรก็ตามผู้สื่อข่าวภูธรของเรารายงานเพิ่มเติมจากคำร่ำลือของชาวบ้านทั่วไปแถบนั้นว่า เสือย้อยเป็นโจรเพียงคนเดียวในภาคเหนือที่มีรอยสักรูปเสือดำอยู่กลางแผ่นอก..."

(ประชาธิปไตยบนเส้นขนาน. 2537 : 145)

การเล่าเรื่องในเรื่องนี้ผู้เล่าเรื่องถ่ายทอดเฉพาะเหตุการณ์และคำพูดของตัวละครอื่นๆ โดยไม่เปิดเผยเรื่องตัวเองทั้งหมดเพื่อลวงให้ผู้อ่านเข้าใจผิดอันจะนำไปสู่การหักมุมในตอนจบ

เรื่อง **2508**

เรื่องนี้ผู้เขียนใช้วิธีการเล่าเรื่องแบบบุรุษที่หนึ่งแต่แทนด้วยสรรพนามบุรุษที่สามว่า " เขา "

ผู้เขียนให้ตัวละครเอกของเรื่องคือ ตุ้ย พันเข็ม เป็นผู้เล่าเรื่องอย่างผู้ที่เข้าใจสถานการณ์การเมืองอย่างลึกซึ้งรวมทั้งวิเคราะห์วิจารณ์เหตุการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้น เนื่องจากผู้เล่ามีประสบการณ์จากเหตุการณ์การเมืองที่ผ่านมาอย่างมากมาย เรื่องนี้เปิดเรื่องโดยให้ ตุ้ย พันเข็ม มาร่วมงานเผาศพเพื่อนร่วมงานที่ถูกผู้ก่อการร้ายซุ่มโจมตีเมื่อวันที่ 7 สิงหาคม พ.ศ. 2508 หรือวันเสียงปืนแตก ทำให้เขาคิดได้ว่าไม่มีใครหนีความตายพ้นแม้กระทั่ง จอมพลป. พิบูลสงคราม อดีตนายกรัฐมนตรีและเจ้านายของเขาที่เสียชีวิตในต่างแดน จากนั้นผู้เล่าจึงเล่าถึงที่มาของวันเสียงปืนแตกหรือวันที่ประชาชนร่วมกันต่อต้านอำนาจรัฐบาลด้วยการเล่าย้อนถึงเหตุการณ์การปราบปรามประชาชนเพื่อผลประโยชน์ทางการเมือง 4 ครั้งสำคัญด้วยกัน ซึ่งแบ่งตามปี พ.ศ. ดังนี้

ตอนที่ 1 2492 ผู้เล่าเล่าว่าตนได้ลาออกจากกรมตำรวจและกำลังจะกลับบ้านเกิดที่อำเภอสว่างแดนดิน และแวะสถานีตำรวจเพื่อพบ ร.ต.อ.เรือง บุญพา เพื่อนที่ต้องการจะกลับพร้อมกันแต่ไม่พบ พลตำรวจประเสริฐบอกว่าเรืองติดธุระด่วน ผู้เล่ารู้สึกผิดสังเกตจึงสะกดรอยตามประเสริฐไปหา ร.ต.อ.เรือง ระหว่างนั้นตุ้ยผู้เล่าเล่าแทรกว่าหลังจาก นายปรีดี พนมยงค์ ลี้ภัยทางการเมืองได้พยายามก่อรัฐประหารยึดอำนาจจาก จอมพลป. พิบูลสงคราม อีกครั้ง โดยการรวบรวมกำลังคนจากจีนและประสานงานกับกลุ่มทหารเรือทำรัฐประหารในวันที่ 8 พฤศจิกายน พ.ศ. 2490 ตอนแรกการปฏิวัติเกือบสำเร็จแต่สุดท้ายก็ล้มเหลว ผู้เล่าเล่าว่าวันหนึ่งเขาบังเอิญพบเอกสารที่เรืองได้รับจาก พ.ต.อ.เผ่า ศรียานนท์ เพื่อมอบให้ท่านนายกฯ มันคือบัญชีรายชื่อลับที่มีรายชื่อคณะปฏิวัติรวมทั้งมีชื่อของหลวงกฤษดาวินิจอยู่ด้วย หลังจากวันนั้นบุคคลที่มีรายชื่ออยู่ในบัญชีก็ถูกกำจัดทีละคน และขณะขับรถตาม ร.ต.อ.เรืองนั้นตุ้ยได้ยินเสียงปืนจึงลงไปดูและพบ ร.ต.อ.เรืองเขาบอกว่ามีการชิงตัวประกันจึงทำให้ตำรวจยิงพลาดโดนตัวประกันตายหมด ตัวประกันที่ตายคืออดีตรัฐมนตรีทั้ง 4 คนซึ่งทุกคนล้วนมีชื่ออยู่ในบัญชีด้วย จากเหตุการณ์นี้ทำให้ผู้เล่าตัดสินใจไม่ลาออกและเข้าใจที่จะใช้ประโยชน์จากอำนาจที่ตนมีอยู่ดีขึ้น

ตอนที่ 2 2495 ตอนนี้เล่าถึง 3 ปีหลังจากกบฏฉาตกรรม 4 รัฐมนตรีผู้เล่ากลับมาทำงานกับจอมพลป. พิบูลสงคราม อีกครั้งได้พบเสือย้อยและมอบรายชื่อลับให้แก่เสือย้อย วันหนึ่งผู้เล่ากินเหล้ากับ ร.ต.อ.เรืองเขาเผลอพูดถึงเรื่อง นายเตียง ศิริขันธ์ อดีตเสรีไทยสายสกลนครว่าเป็นคนที่ช่วยชีวิตพ่อเขาเมื่อสมัยสงครามโลกครั้งที่สองแต่เขาต้องทำตามคำสั่งซึ่งสร้างข้อสงสัยให้กับผู้เล่า หลังจากวันนั้นผู้เล่าสะกดรอยตาม ร.ต.อ.เรืองไปจนถึงบ้านหลังหนึ่งและแอบชุ่มดูพบว่า ร.ต.อ.เรืองและพรรคพวกพาชาย 3 คนเข้าไปในบ้านทีละคนหนึ่งในนั้นคือนายเตียง ศิริขันธ์ วันรุ่งขึ้นตุ้ยกลับมาที่บ้านหลังนั้นพบว่า ร.ต.อ.เรืองกำลังขับรถออกไปจึงตามไปจนถึงจังหวัดกาญจนบุรีแต่เจอกับเสือย้อยที่ต้องการมาช่วยนายเตียงจึงเกิดการต่อสู้เพราะเข้าใจผิด สุดท้ายเรื่องเฉลยว่าพวกนายเตียงถูกฆ่าตายในบ้านแล้วเอาศพมาเผาที่นี้

ตอนที่ 3 2501 ผู้เล่าเล่าว่าหลังจากปี พ.ศ. 2495 ร.ต.อ.เรืองได้ย้ายมาเป็นมือปืนประหารชีวิตนักโทษวางเพลิงและยังทำงานนี้ต่อไปอีกหลายปี ส่วนผู้เล่านั้นหลังจาก จอมพลป. พิบูลสงคราม หนีออกนอกประเทศได้และ จอมพลสฤษดิ์ ธนะรัชต์ เป็นนายกฯได้ปกครองแบบเผด็จการและปราบปรามอันธพาล โจรวางเพลิง นักค้ายาเสพติด ฯลฯ ด้วยวิธีรุนแรง ผู้เล่าถูกย้ายไปทำงานนั่งโต๊ะและไม่ได้ยุ่งกับการเมืองจนเบื่อหน่ายและขอย้ายกลับไปบ้านเกิด

ตอนที่ 4 2504 หลังจากย้ายกลับมาบ้านเกิดที่สว่างแดนดินผู้เล่าได้เป็นผู้บังคับบัญชาจึงได้รับรู้ความเดือดร้อนของชาวบ้านและได้พบครูวันพ่อของ ร.ต.อเรืองจึงได้คุยกับครูวันเกี่ยวกับเรื่องการเมืองเป็นประจำว่าชาวบ้านยากจนลงเพราะตกอยู่ใต้อำนาจเผด็จการ ครูวันอยากให้ประเทศปกครองแบบสังคมนิยมและเล่าถึงการเข้ามาของลัทธิคอมมิวนิสต์ในประเทศไทยต่อมาผู้เล่าได้รับคำสั่งจากรัฐบาลให้ปราบปรามผู้ที่เป็นคอมมิวนิสต์จึงทำให้ผู้เล่าต้องจับครูวันเพราะมีหลักฐานว่าครูวันเป็นคอมมิวนิสต์แม้ว่าจะไม่เชื่อเลยก็ตาม ครูวันถูกตัดสินประหารชีวิตหลังจากวันนั้นผู้เล่าได้ลาออกและขอย้ายกลับไปทำงานที่กรุงเทพฯ ผู้เล่าไม่ได้ พบร.ต.อเรืองอีกเลยแต่ทราบว่าต่อมาได้เป็นนายพลและเป็นอีกคนที่มีบทบาทในการปราบปรามผู้ชุมนุมประท้วงที่มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ในช่วง 6 ตุลาคม พ.ศ 2516 ดังตัวอย่าง

อากาศร้อนเดือนกรกฎาคมปี 2504 ยังกระจายกรุ่นอยู่ในอากาศ ไอดินบ้านป่าแตะจมูก เป็นกลิ่นที่เขาไม่ได้สัมผัสมานานแล้ว พ.ต.อ.ตุ้ย พันเข็ม ยืนอยู่หน้าเรือนไม้หลังนั้น ด้านหลังเขามีนายตำรวจสิบกว่าคนชุ่มอยู่ พร้อมอาวุธคู่มือเตรียมพร้อม สีหน้าเขาลังเลหน้าที่ครั้งนี้เป็นคำสั่งที่ฝืนความรู้สึกที่สุดที่เขาเคยได้รับ เพราะผู้ที่เขาต้องจับกุมเป็นเป็นคนแก่ที่เขารู้จักดี

น้ำในตุ่มดินหน้าชานเรือนสำหรับแขกที่มาเยือนสงบนิ่ง ผักหวานกำลังแตกยอดอ่อนงามริมรั้วไม้ไผ่ขัดเป็นพืชชั้นเยี่ยมแห่งเทือกเขาภูพานที่ขึ้นงามเมื่อเดือนสามยามป่าเปลี่ยนสี เสียงนกบนยอดไม้คล้ายจะร้องทักทายเขาเขาเคยวิ่งเล่นที่ชานบ้านหลังนี้บ่อยๆ เมื่อยังเป็นเด็ก

เขาหวนนึกถึงการประชุมเมื่อสองวันก่อน ที่ประชุมว่า " ไม่มีข้ออ้างอะไร คุณตุ้ย คุณเป็นผู้บังคับบัญชาที่นี่ หน้าที่คุณคือกวาดล้างผู้ก่อการร้ายคอมมิวนิสต์ตามคำสั่งเบื้องบน รวมทั้งครูวันของคุณคนนั้น "

เขาเถียงแทน " แกเป็นครูมานานสามสิบกว่าปี ผมรู้จักแกดีถึงแกจะชอบคุยเรื่องสังคมนิยมอะไรของแก แต่ผมกลับว่าครูวันเป็นคนรักประชาธิปไตยยิ่งกว่านักการเมืองอีกค่อนสภาเสียอีก "

" ตุ้ย คุณก็รู้ เอกสารที่เราได้จากผู้ต้องหาคนหนึ่งชัดทอดครูวันเพียงพอที่จะเอาเขาเข้าคุก "

เพราะว่าเขาก็รู้ เขาจึงลำบากใจ แม้ว่าผู้ต้องสงสัยรายนี้เป็นครูแก่ๆ คนหนึ่ง แต่ข้อหาการกระทำอันเป็นคอมมิวนิสต์ไม่ใช่เรื่องล้อเล่นในยุคนี้

(ประชาธิปไตยบนเส้นขนาน 2537 : 254 – 255)

การเล่าเรื่องในเรื่องนี้จะเล่าโดยผ่านมุมมองของตัวละครตัวเดียวเรียกได้ว่าเป็นการเล่าแบบบุรุษที่หนึ่ง แต่ขณะเดียวกันเมื่อย้อนฉากในอดีตมีตัวละครอื่นประกอบสรรพนามแทนผู้เล่าจะเปลี่ยนเป็น " เขา " ผู้เขียนก็จะถ่ายทอดเหตุการณ์เป็นบทสนทนา แต่เรื่องเล่าก็ยังผ่านมุมมองของผู้เล่าเพียงคนเดียว

เรื่อง **2516**

เรื่องนี้ผู้เขียนให้ตัวละครเอกคือตุ้ย พันเข็มเล่าเรื่องแบบบุรุษที่หนึ่งโดยใช้สรรพนามบุรุษที่สามว่า " เขา " เช่นเดียวกับเรื่อง 2508

เรื่องเริ่มเมื่อผู้เล่าคือ พล.ต.ต.ตุ้ย พันเข็ม กำลังจะลาออกงานเพราะรู้สึกเหนื่อยหน่ายกับงานในอาชีพนี้ ผู้เล่าเริ่มเล่าย้อนถึงเหตุการณ์ในช่วงเดือนตุลาคมปีนี้ที่เกิดเหตุการณ์ชุมนุมประท้วงครั้งประวัติศาสตร์ของประเทศ ตุ้ยเล่าว่าตนกำลังดูภาพสไลด์การชุมนุมประท้วงของนักศึกษาและประชาชนที่มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์เพราะตนมีหน้าที่สืบข่าวความคืบหน้าของเหตุการณ์นี้เพื่อรายงานรัฐบาล จากเหตุการณ์นี้ทำให้ตุ้ยต้องเข้ามาเกี่ยวข้องกับการเมืองอีกครั้งหลังจากว่างเว้นไป 16 ปีตั้งแต่ จอมพลสฤษดิ์ ธนะรัชต์ ทำรัฐประหารและขึ้นครองอำนาจจนถึงอสัญกรรม จอมพลถนอม กิตติขจร สืบอำนาจต่อมาโดยมี จอมพลประภาส จารุเสถียร เป็นคนสนิท ผู้เขียนใช้วิธีเล่าไล่เรียงกันตามวันคือค่อยๆ เล่าถึงเหตุการณ์ตั้งแต่จุดเริ่มต้นจนถึงเหตุการณ์สำคัญที่สุดและค่อยๆ คลี่คลายเรื่องจบจบ เริ่มตั้งแต่ตอนแรกคือตอน10 ตุลาคม ถึง 18 ตุลาคม 2516 ดังนี้

11 ตุลาคม 2516 ผู้เล่าเล่าถึงรัฐมนตรีสุทินที่ให้สัมภาษณ์หนังสือพิมพ์ว่าตนเข้าข้างประชาชนในการประท้วงครั้งนี้ รัฐมนตรีสุทินโทรศัพท์มาถึงผู้เล่าเพราะต้องการข้อมูลเกี่ยวกับการทุจริตของข้าราชการและผู้เล่าพบว่าสมานลูกน้องถูกฆ่าและกล้องถ่ายรูปถูกขโมยไปเนื่องจากสมานรู้ความลับของฝ่ายตรงข้าม

12 ตุลาคม 2516 ผู้เล่าเล่าว่าก่อนตายสมานส่งจดหมายซึ่งภายในมีฟิล์มที่เมื่อล้างแล้วเป็นภาพการชุมนุมประท้วงและภาพชายผู้หนึ่งยืนอยู่หน้าโรงงานเหล็กเส้นยูโรไทยสตีลของรัฐมนตรีสุทิน พล.ต.ต.ตุ้ยสั่งให้สืบว่าเป็นใครและนึกย้อนไปเหตุการณ์ในปี 2513 ถึงสาเหตุความขัดแย้งทางการเมืองในเดือนตุลาคมปีนี้นั้นว่าน่ามาจากสาเหตุหลายประการคือเมื่อครบวาระการดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรีของจอมพลถนอม กิตติขจร แล้วแต่เขากลับอยู่ต่ออีก 1 ปี และประกาศยึดอำนาจตนเอง จากนั้นทหารและตำรวจได้นำเฮลิค็อปเตอร์ของราชการไปล่าสัตว์ในเขตป่าสงวนก่อให้เกิดความไม่พอใจแก่นักศึกษาและประชาชนเพิ่มมากขึ้นจนทำให้เกิดการเรียกร้องให้ร่างรัฐธรรมนูญใหม่ให้เสร็จภายใน 6 เดือน นักศึกษาและประชาชนจึงถูกจับจำนวนมากจนทำให้เกิดการเดินขบวนครั้งใหญ่ที่สุดขึ้น

13 ตุลาคม 2516 ตอนนี้ผู้เล่าเล่าถึง 2 เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในวันเดียวกันไปพร้อมๆ กันเป็นคู่ขนานว่าด้านหนึ่งพล.ต.ต.ตุ้ยสืบทราบว่าชายในภาพชื่อพรเป็นพนักงานโรงงานของรัฐมนตรีสุทินและได้เข้าชุมนุมด้วยส่วนอีกด้านหนึ่งกลุ่มนักศึกษาประชาชนเริ่มเคลื่อนขบวนไปยังอนุสาวรีย์ประชาธิปไตยเพราะเกินกำหนดเส้นตายที่ให้กับรัฐบาล แต่สุดท้ายเปลี่ยนไปชุมนุมที่พระบรมรูปทรงม้าจนถึงวันที่ 14 ตุลาคม และเกิดการปะทะกันระหว่าง 2 ฝ่ายในที่สุด

16 ตุลาคม 2516 หลังผ่านเหตุการณ์ครั้งนั้นนายกฯ ลาออก การชุมนุมสงบลงแต่ผู้เล่ายังคงสืบเรื่องนี้ต่อไปจนได้ภาพถ่ายนายพรว่าเป็นผู้หนึ่งที่ร่วมจุดไฟเผาตึกก.ต.ป. จึงคาดว่ารัฐมนตรีสุทินอาจเกี่ยวข้องกับเรื่องนี้ด้วย จากการประท้วงครั้งนี้รัฐมนตรีสุทินได้กลายเป็นวีรบุรุษในสายตาประชาชนเพราะเขาอยู่ข้างประชาชนโดยไม่กลัวอำนาจรัฐบาล

18 ตุลาคม 2516 ผู้เล่าถูกบังคับให้ไปดุยกับรัฐมนตรีสุทินในรถ รัฐมนตรีสุทินบอกว่าเขาทราบเรื่องที่ผู้เล่ากำลังสืบอยู่และขอร้องแกมบังคับให้เลิกสืบเรื่องของนายพรเพราะว่าไม่เกี่ยวกับเรื่องนี้มันเป็นเพียงบทบาทของผู้ชุมนุมเพื่อประชาธิปไตยเท่านั้น แต่ผู้เล่าเข้าใจในทันทีว่าการชุมนุมครั้งนี้เป็นการฉกฉวยโอกาสจากสถานการณ์เพื่อประโยชน์ของรัฐมนตรีสุทินเพราะว่าข้อมูลการทุจริตของข้าราชการระดับสูงรวมทั้งของรัฐมนตรีสุทินนั้นถูกส่งไปเก็บที่ตึก ก.ต.ป. โดยไม่มีสำเนาและถูกเผาหมดแล้ว ดังข้อความ

" ผมเกรงว่าผมไม่เข้าใจ "

"ท่านจำได้ไหมครับว่าเมื่อสามเดือนก่อนท่านเคยถามผมทีนึงแล้วว่าทางตำรวจยุ่งเกี่ยวกับข้อมูลต่างๆ ของข้าราชการระดับสูงและนักการเมืองหรือไม่และผมเรียนให้ท่านทราบว่ามีตำรวจท่านอื่นมารับงานนี้ต่อจากผม หลังจากนั้นทางก.ต.ป. ก็ขอข้อมูลทั้งหมดไป "

" แล้วมันเกี่ยวกับผมหรือเรื่องนี้ยังไง? "

" ชื่อของท่านก็เป็นหนึ่งที่อยู่ในแฟ้มข้อมูลนั้นด้วย "

สีหน้าท่านรัฐมนตรีไม่เปลี่ยน " แล้วไง..."

" เมื่อก.ต.ป. ถูกเผา แฟ้มข้อมูลการคอร์รัปชั่นของข้าราชการและนักการเมืองเหล่านั้นก็ถูกเผาไปด้วยหมดสิ้น..."

รัฐมนตรีหัวเราะเบาๆ " คุณตุ้ย คุณนี่กำลังโยงเรื่องการเรียกร้องประชาธิปไตยมาหาว่าผมเกี่ยวข้องกับการเผาตึกก.ต.ป. เพื่อทำลายหลักฐานคอร์รัปชั่นงั้นหรือ? "

" ผมไม่ได้พูด ท่านพูดออกมาเอง "

(ประชาธิปไตยบนเส้นขนาน. 2537 : 296)

การเล่าเรื่องในเรื่องนี้จะเล่าโดยผ่านมุมมองของตัวละครตัวเดียวเรียกได้ว่าเป็นการเล่าเรื่องแบบบุรุษที่หนึ่งโดยใช้สรรพนามบุรุษที่สาม แต่เมื่อผู้เล่าเรื่องสนทนากับตัวละครตัวอื่นจะเปลี่ยนสรรพนามเป็นบุรุษที่หนึ่งเพื่อพูดกับคู่สนทนา

เรื่อง **2519**

เรื่องนี้ใช้การเล่าเรื่องลักษณะเดียวกับเรื่อง 2508 และ 2516 คือเล่าเรื่องแบบบุรุษที่หนึ่งแต่ใช้สรรพนามบุรุษที่สามว่า " เขา "

ผู้เขียนให้ พลตำรวจตรีตุ้ย พันเข็ม เล่าว่าตนแม้เกษียณแล้วแต่ยังช่วยงานราชการอย่างต่อเนื่อง หลังเหตุการณ์ 14 ตุลาคม พ.ศ. 2516 ผ่านมา 3 ปีแล้ว สถานการณ์บ้านเมืองยังคงผันผวน นักศึกษาประชาชนหนีเข้าป่าไปร่วมกับพรรคคอมมิวนิสต์ อำนาจรัฐแตกออกเป็นหลายกลุ่มมีการวางแผนเพื่อทำลายพลังมวลชนทำให้ยุคนี้เป็นยุคที่คอมมิวนิสต์รุ่งเรืองที่สุด ในวันที่ 6 ตุลาคม พ.ศ. 2516 นักศึกษาประชาชนถูกฆาตกรรมหมู่ที่มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์มากมาย ผู้เล่าได้รับคำสั่งให้ตามหาเสือย้อยเพราะเขาบุกชิงตัวนักศึกษาและพาหนีไปร่วมกับ พ.ค.ท.หรือพรรคคอมมิวนิสต์แห่งประเทศไทย ด้วยเหตุนี้จึงทำให้ตำรวจเข้าใจว่าเสือย้อยเป็นคอมมิวนิสต์เช่นกัน ระหว่างการเดินทางเครื่องบินที่ผู้เล่านั่งถูกยิงตก ผู้เล่ารอดตายเพียงคนเดียวแต่ขาหักและได้พบเสือย้อยที่มาดักรออยู่แล้วเสือย้อยช่วยปฐมพยาบาลและให้ลูกชายชื่อไผทกับเพื่อนชื่อสัมพันธ์พาผู้เล่าไปส่งที่ค่ายต.ช.ด.

ระหว่างทางเสือย้อยบอกว่าเหตุการณ์ประท้วงครั้งนั้นทำให้ลูกสาวเขาถูกฆ่าตายที่ธรรมศาสตร์ ส่วนลูกชายถูกฝ่ายรัฐบาลตามล่าจนต้องหนีไปร่วมกับผู้ก่อการร้ายคอมมิวนิสต์ในป่าแต่ถูก

ทหารจับได้เขาจึงต้องไปช่วย และที่เสือย้อยมาดักรอผู้เล่าเพราะต้องการเตือนให้รู้ว่าตอนนี้พรรคคอมมิวนิสต์กำลังจะเล่นงานผู้เล่า ส่วนผู้เล่าเองก็ทราบว่าเสือย้อยเข้าร่วมพรรคคอมมิวนิสต์เพราะต้องการเป็นไส้ศึกระหว่างทางสัมพันธ์อาการกระเพราะกำเริบผู้เล่าจึงขอร้องให้เสือย้อยยอมให้ไผทกับสัมพันธ์กลับกรุงเทพฯ โดยรับรองความปลอดภัย เมื่อใกล้ถึงค่ายผู้เล่าเดินพลาดหล่นไปตามไหล่เขาไผทเข้าไปช่วยแต่บังเอิญทหารต.ช.ด.มาพบและเข้าใจผิดคิดว่าไผทจะทำร้ายผู้เล่าจึงยิงไผทและสัมพันธ์ตาย ดังข้อความ

" จับด้ามปืนเอาไว้แน่นๆ เดี๋ยวผมดึงคุณอาขึ้นมาเอง "

สองมือของเขาคว้าปืนยาวนั้นได้ ขณะที่ไผทค่อยๆ ลากเขาขึ้นมาจากไหล่เขา เท้าของเขาขูดกับหินจนเลือดไหลซึมออกมาจากบาดแผลอีกครั้ง เขาขบกรามแต่ก็ไม่วายร้องออกมาเบาๆ

บัดดลนั้นแสงไฟลำหนึ่งส่องตรึงร่างทั้งสองกับที่ พอดีกับที่ไผทลากตัวเขาขึ้นมาพ้นขอบสัน นายตำรวจบาดเจ็บตะเกียกตะกายลุกขึ้นเกาะไหล่สัมพันธ์ ใช้มือบังแสงไฟที่แยงตา สัมพันธ์ตวัดปืนขึ้นมาเตรียมพร้อม วินาทีนั้นเขาได้ยินเสียงลูกกระสุนตัดอากาศเข้ามาอย่างชัดเจน ร่างของสัมพันธ์ล้มลงไป ไผทดึงปืนที่เขาเกาะยึดไว้และเหวี่ยงตัวกลับ แต่ไม่ทันได้ใช้มัน ร่างของเขาก็สะดุ้งสุดตัวและทรุดตัวลงกองกับพื้น นายพลชราหันกลับไปมองเห็นเด็กหนุ่มนอนหลับตาไม่ไหวติง เลือดเต็มหน้าอก ทุกอย่างเกิดขึ้นเหมือนม้วนภาพยนตร์ที่หมุนช้าๆ

(ประชาธิปไตยบนเส้นขนาน. 2537 : 329)

การเล่าเรื่องในเรื่องนี้จะเห็นได้ว่าผู้เขียนให้ตัวละครเอกเป็นผู้เล่าเรื่องจากมุมมองของตนเอง โดยวางฐานะให้เป็นตัวละครหนึ่งในเรื่องเหมือนตัวละครอื่นๆ

เรื่อง **<u>ภพสุดท้าย</u>**

เรื่องนี้ผู้เขียนให้ผู้เล่าเรื่องตัวละครเอกเล่าในฐานะบุรุษที่หนึ่งโดยใช้สรพนามบุรุษที่สามว่า " เขา "

ผู้เขียนให้ผู้เล่าเล่าถึงชีวิตของตนเองว่าเป็นชายหนุ่มผู้มีพลังจิตและบังเอิญตกหลุมรักนักวิทยาศาสตร์สาวทำให้ยอมอุทิศตนเพื่อเป็นเครื่องมือทดลองของหล่อน วันหนึ่งเมื่อทำการทดลองครั้งใหญ่ด้วยการถ่ายจิตของตนลงไปในวัตถุด้วยอุปกรณ์วิทยาศาสตร์ และวันนั้นเองที่ผู้เล่าพบว่าหญิงสาวที่ตนหลงรักนั้นไม่ได้รักตนเลยและหลอกใช้เขาเป็นเครื่องมือทดลองทางวิทยาศาสตร์เท่านั้น จึงทำให้ผู้เล่าเสียใจมากจนไม่ยอมกลับเข้าร่างเดิมอีกต่อไป ดังนั้นผู้เล่าจึงต้องใช้ชีวิตวนเวียนกลายเป็นอณูของสิ่งต่างๆ ที่เปลี่ยนแปลงไปไม่สามารถหลุดพ้นออกไปได้ ดังข้อความ

หลายแสนปีต่อมาดวงอาทิตย์ค่อยๆ ดับลง ผู้คนพากันย้ายถิ่นไปยังโลกที่อบอุ่นกว่า วันหนึ่งเขาได้ยินว่ายานอวกาศลำสุดท้ายเดินทางกลับมาจากโลก เมื่อนั้นเขาก็รู้ว่าโลกไม่มีแล้ว มันสูญสิ้นไปแล้ว

แต่เขายังเป็นส่วนหนึ่งของจักรวาล เปลี่ยนภาพชาติ เปลี่ยนเปลือกคลุมร่างไปเรื่อยๆ ห่างไกลจากอารยธรรมมนุษย์และแตกต่างจากกายภาพเดิมๆ ที่เขาคุ้ยเคยไปทุกที แต่ไม่ว่าเปลือกคลุมร่างนี้จะมีสภาพเช่นใด เป็นระบบชีวเคมี หรือระบบอื่นใดที่มนุษย์ไม่เคยและไม่สามารถฝันถึง เขาก็พร้อมรับและเป็นส่วนหนึ่งของมันอย่างเต็มใจ เพราะบัดนี้เขาเข้าใจในธรรมชาติของจักรวาล จักรวาลก็คือความรัก ความเมตตา ช่างต่างจากความรักที่ครั้งหนึ่งเขามีให้หญิงสาวที่เขารักเป็นเพียงฉากหนึ่ง ภพมนุษย์เป็นเพียงภาพลวงตาภาพหนึ่ง สวยงามแต่ไม่จีรัง

(เดือนช่วงดวงเด่นฟ้า ดาดาว. 2538 : 160 – 161)

การเล่าเรื่องในเรื่องนี้เล่าโดยใช้สรรพนามบุรุษที่สามทั้งเรื่องทำให้เราได้เห็นถึงพัฒนาการทางความคิดของตัวละครซึ่งเป็นผู้เล่าในเรื่องนี้อย่างชัดเจน และได้เห็นว่าสิ่งที่ผู้เล่าในเรื่องได้เรียนรู้ส่งผลต่อความรู้สึกนึกคิดของเขาที่แปรเปลี่ยนไป

เรื่อง **ดอกไม้เหลืองเหนือเขาสูง**

เรื่องนี้ในบทสนทนาผู้เขียนให้ตัวละครเอกในฐานะบุรุษที่หนึ่งใช้สรรพนามบุรุษที่หนึ่งว่า" ผม " ส่วนการบรรยายผู้เขียนจะใช้ผู้เล่าเรื่องตัวละครเอกในฐานะบุรุษที่หนึ่งแต่แทนตนด้วยสรรพนามบุรุษที่สามว่า " เขา "

ผู้เล่าเล่าว่าตนเป็นตำรวจและนึกย้อนไปสมัยที่ตนยังมียศน้อยนักวิทยาศาสตร์ชาวจีนชื่อโลวันอาที่ลูกชายต้องตายเพราะเป็นทาสยาเสพติดได้ติดต่อให้ผู้เล่าช่วยโปรยสารเคมีที่ทดลองแล้วว่าสามารถเปลี่ยนแปลงพันธุ์ของฝิ่นให้กลายเป็นพืชไม่มีพิษ หลังจากผู้เล่าตกลงทำงานนี้ภายในเวลาสองปีได้เลื่อนยศเป็นนายพล แต่แล้ววันหนึ่งโลวันอากลับมาขอร้องผู้เล่าให้ล้มเลิกโครงการเพราะเพิ่งพบว่าต้นฝิ่นที่แปลงพันธุ์นั้นต่อไปจะกลายเป็นต้นฝิ่นพันธุ์ใหม่ที่มีฤทธิ์ร้ายแรงกว่าเดิมหลายเท่า แต่ผู้เล่าปฏิเสธเพราะว่าหากโครงการนี้ล้มเลิกก็หลายถึงการพ้นจากตำแหน่งของตนด้วย ดังข้อความ

> **นายทหารยืนอยู่ที่ริมหน้าต่างคนเดียว มือของเขาถือดอกไม้สีเหลืองที่เด็ดมาตั้งแต่เย็นนี้** ในใจคนรุ่นคิดเรื่องราวต่างๆ มากมาย เขาก็มีชีวิตของเขา เขาได้ดีเพราะการเมือง และเขาก็อาจต้องไปเพราะการเมือง คนพวกนั้นไม่สนใจหรอกว่าวิทยาศาสตร์คืออะไร อย่าว่าแต่จะเข้าใจคำว่าจรรยาบรรณทางวิทยาศาสตร์ โลวันอาไม่มีวันเข้าใจเขานักวิทยาศาสตร์ที่ดีกับนักการเมืองไม่เคยอยู่ด้วยกันได้
>
> หิ่งห้อยสองสามตัวบินผ่านสายตาไป ไม่นานก็ถูกความมืดกลืนกินไป ชีวิตที่ผูกติดกับการเมืองของเขาก็เหมือนหิ่งห้อย ริบหรี่และต้องอาศัยความมืดเพื่อขับเน้นตัวเองเท่านั้น เสียงหรีดหริ่งเรไรประสานแซ่งแซ่ เขาคงเครียดมากเพราะประสานของเขาคล้ายได้กลิ่นดอกฝิ่นลอยมาตามลม เขาแน่ใจว่ามันไม่ได้มาจากดอกไม้สีเหลืองในมือ

(เดือนช่วงดวงเด่นฟ้า ดาดาว. 2538 : 212 – 213)

การเล่าเรื่องในเรื่องนี้ทำให้เข้าใจถึงความคิดของตัวละครที่เป็นผู้เล่าเรื่องอย่างกระจ่าง เพราะเป็นการเล่าในกระแสสำนึกของ " เขา " นั่นเอง

เรื่อง **กามสุขัลลิกานุโยค**

วิธีเล่าเรื่องในเรื่องนี้เป็นแบบตัวละครเอกเป็นผู้เล่าในฐานะบุรุษที่หนึ่งแต่ใช้สรรพนามบุรุษที่สามคือ " เขา "

ผู้เขียนให้ " เขา " ซึ่งเป็นตัวละครเอกเล่าด้วยสายตาจำกัดเพื่อเล่าถึงชีวิตของตนว่ากำลังพยายามเอาชนะกิเลสเพื่อความหลุดพ้น กิเลสนี้คือกามารมณ์ซึ่งคอยติดตามและทำให้ผู้เล่าพ่ายแพ้ทุกครั้ง อดีตของผู้เล่าเคยเป็นลูกกำพร้าที่มักถูกล้อเลียนเรื่องใบหน้าที่ขี้เหร่จึงรู้สึกเกลียดมนุษย์ทุกคน ต่อมาเมื่อผู้เล่ามีความรักและกำลังจะแต่งงานแต่เจ้าสาวได้หนีไปในวันแต่งงานทำให้ความเกลียดในใจนั้นเพิ่มมากยิ่งขึ้น ผู้เล่าตัดสินใจบวชเป็นพระเพื่อหวังความสงบแต่กลับพบกับกิเลสคือกามารมณ์คอยดุกดามใจอยู่ตลอดเวลาดังนั้นผู้เล่าจึงสึกออกมาและหันมาใช้ชีวิตแบบคนละโลกด้วยหวังว่าจะชนะกิเลสได้ ผู้เล่าเริ่มทรมานตนด้วยวิธีต่างๆ และออกเดินธุดงค์ไปยังที่ต่างๆ จนได้พบกับหญิงสาวเจ้าของบ้านที่ผู้เล่าหลบฝนซึ่งมี

พฤติกรรมประหลาดคือสวมเสื้อผ้ามิดชิดเปิดเฉพาะดวงตาเท่านั้น ผู้เล่าบังเอิญได้เห็นร่างเปลือยของหล่อนเมื่อจะเข้าไปกล่าวลา ผู้เล่าจึงรีบออกจากบ้านไปปลักกลดพักอยู่ละแวกนั้นและพบชาวบ้านมาบอกว่าหญิงสาวคนนั้นเป็นโรคเรื้อนนิ้วกุดและคืนนั้นเองผู้เล่าพยายามต่อสู้ระหว่างกิเลสในใจกับความต้องการทางร่างกายสุดท้ายผู้เล่าตัดสินใจมีความสัมพันธ์กับหญิงโรคเรื้อนผู้นั้นเพื่อจะได้ระบายความต้องการของร่างกายที่คัดดั่งมานานอีกทั้งทำให้ผู้เล่าเข้าใจความหมายของความรักและความเมตตาที่มีต่อเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน ดังข้อความ

> ...คืนนี้ปีศาจจะมาหาเขาอีกไหม มันจะชักชวนเขาให้ตามมันไปไหม เขากำลังรอคอยมันเป็นครั้งแรกรู้สึกตัวว่ากำลังใจตนเองมั่นคงขึ้น
>
> แสงจันทร์เลี้ยวฉายแสงชีด ประสาทรับรู้การมาเยือนของปีศาจ กลิ่นของมันมาก่อนหอมจรุงของดอกไม้หรืออาจเป็นกลิ่นไอสาวที่เขาไม่คุ้นมานาน นี่คือรูปจริงหรือภาพลวงตา? ลมราตรีผะแผ่วราวกับจะช่วยดับความร้อนภายใน ปีศาจเดินเข้ามาใกล้ขึ้น คราวนี้เขาคิดว่ามันเป็นหอมของดอกซ่อนกลิ่น นานเท่านานที่เขาพินิจแววตาที่ซ่อนใต้ผ้าพาดคู่นั้น ขณะจิตนั้นเขารู้แล้วว่าทำไมนางต้องมีผ้าปิดหน้า บางทีเพราะโลกนี้มีกฎเกณฑ์มากเกินไปโลกนี้จึงมีความรักน้อยเกินไป ผ้าปิดหน้าผืนนั้น ระบายผมหายใจออกมายาวเหยียด ความอึดอัด กังวลทั้งหลายที่สิงภายในถูกระบายออกมาพร้อมกันในลมหายใจนี้ เงยหน้ามองฟ้ากว้าง นาทีนี้ไม่มีฝน แต่นั้นไม่สำคัญในเมื่อเขารู้ว่าเขารู้แล้วว่าจะทำอย่างไร
>
> (สิ่งมีชีวิตที่เรียกว่าคน. 2542 : 156)

การเล่าเรื่องในเรื่องนี้ผู้อ่านอยู่ในฐานะผู้สังเกตการณ์ และทราบถึงความคิดของตัวละครเอกที่ต้องต่อสู้กับกิเลสในเพศบรรพชิต แต่หากผู้เขียนใช้สรรพนามบุรุษที่หนึ่งว่า " ผม " การเสนอมุมมองของเรื่องนี้จะเปลี่ยนไปกลายเป็นการสารภาพความในใจของ " ผม " ซึ่งเป็นนักบวชอาจทำให้ผู้อ่านเกิดความรู้สึกตะขิดตะขวงใจ ดังนั้นด้วยวิธีการเล่าโดยใช้สรรพนาม " เขา " นี้จึงน่าจะเหมาะสมต่อการสื่อความคิดเชิงขัดแย้งทางอารมณ์ให้ผู้อ่านได้มีส่วนร่วมรู้โดยปราศจากอคติได้มากกว่า

เรื่อง **ตุ๊กตา**

เรื่องนี้เล่าเรื่องด้วยการใช้ผู้เล่าสรรพนามว่า " ฉัน " เล่าในฐานบุรุษที่หนึ่ง ผู้เล่าตั้งคำถามกับตัวเองว่าทำไม เป็นคำถามที่ไม่มีคำตอบ หรือเป็นความรู้สึกกังวลใจ ฉันเล่าด้วยสายตาที่จำกัดถึงชีวิตความเป็นอยู่ของตนและมองด้วยสายตาแบบเด็กคือมองและเล่าตามสิ่งที่เห็นซึ่งสร้างความสงสัยให้ตนเองตลอดเวลา

ฉันผู้เล่าเรื่องเป็นเด็กที่เกิดมาฐานะดี มีรูปร่างหน้าตาน่ารักเหมือนตุ๊กตาแต่ตอนเกิดสมองขาดออกซิเจนจึงกลายเป็นเด็กที่มีการพัฒนาการทางสมองช้ากว่าปกติคือ แม้รูปร่างจะโตแต่สติปัญญายังเป็นเด็กคือเชื่อคนง่ายจึงถูกคนสวน คนขับรถ และจิตแพทย์ข่มขืนจนตั้งท้องและต้องทำแท้งถึง 3 ครั้ง ในที่สุดแม่ของผู้เล่าตัดสินใจพาผู้เล่าไปต่างประเทศตัดมดลูกทิ้งเพื่อตัดปัญหาการตั้งครรภ์ ดังตัวอย่าง

ทำไมแม่ว่าพวกนั้นเหมือนมดที่ตอมน้ำตาล ฉันไม่เห็นมดมานานแท่าไหร่แล้ว ทำไมฉันรู้สึกตื่นเต้นเมื่อเห็นฝูงมดที่เกาะตามกิ่งไม้ในสวนของเรา ทำไมแม่จึงดุฉันเมื่อเห็นฉันบี้มดพวกนั้น ทำไมแม่บอกอย่าไปรังแกพวกมดเพราะว่าพวกมันไม่มีทางหนี ทำไมแม่ชอบบอกป้าอุไรว่าอะไรที่แม่ทำมักเป็นข่าว อะไรคือข่าว แม่พาฉันมาครั้งนี้เพราะต้องการหลบพวกนั้นหรือเปล่า ถ้าใช่ทำไมแม่ยังคงทำหน้ากลุ้มใจอยู่อีก ในเมื่อเราจากพวกนั้นมาไกลขนาดนี้แล้ว

(สิ่งมีชีวิตที่เรียกว่าคน 2542 : 204)

การเล่าเรื่องในเรื่องนี้เล่าเรื่องโดยให้ตัวละครเอกเป็นผู้เล่าในฐานะบุรุษที่หนึ่ง ในที่นี้มีความพิเศษคือดูเหมือนผู้เล่าไม่ได้จงใจเล่าแต่เป็นการตั้งคำถามที่ไม่มีคำตอบ และดำเนินเรื่องด้วยคำถามตามสถานการณ์ที่ผู้เล่าในเรื่องประสบ

เรื่อง <u>คำสารภาพของช้างเท้าหลัง</u>

เรื่องนี้ผู้เล่าเป็นตัวละครเอกที่แทนตนด้วยสรรพนามบุรุษที่สามว่า " เขา "

ผู้เล่าเรื่องเป็นผู้จัดการบริษัทแห่งหนึ่งที่ต้องดูแลลูกน้องในทุกๆ เรื่องตั้งแต่เรื่องงานจนถึงเรื่องส่วนตัวโดยเฉพาะเรื่องการแต่งงานและการใช้ชีวิตคู่ ผู้เล่าต้องประสบกับปัญหาต่างๆ ที่วุ่นวายซ้ำซากและต้องคอยแก้ปัญหาอยู่เสมอ วันหนึ่งสามีของพนักงานคนหนึ่งขอให้เขาช่วยเซ็นใบลาออกให้ภรรยาเพราะว่าไม่อยากให้ภรรยาทำงานที่มีตำแหน่งและเงินเดือนสูงกว่าผู้เล่าช่วยเจรจาจนทั้งสองตกลงกันได้ ดังข้อความ

แขกที่ไม่ได้รับเชิญเป็นชายร่างสันทัด คะเนอายุราวสามสิบ ไม่เกินสามสิบห้า ท่าทางร้อนรนราวกับชาวนาที่ทำควายหายไปสามตัว ผู้บุกรุกเอ่ยขึ้นก่อน " ท่านเป็นผู้จัดการที่นี่ใช่ไหมครับ ? "

เขาตอบว่าใช่ แขกบอก " งั้นผมขอคุยด้วยนะครับ "

เขาอยากตอบชายผู้นี้ว่าโดยมารยาท (และหากบังเอิญมี หรือรู้จักคำนี้) ก็ต้องนัดผ่านเลขานุการของเขาก่อน แต่เปลี่ยนใจเมื่อเห็นสายตาคู่นั้น

" เชิญนั่ง มีอะไรให้ผมช่วยได้บ้าง คุณ... ? "

" ศักดิ์ชายครับ "

" ครับคุณศักดิ์ชาย ผมช่วยอะไรคุณได้บ้าง? "

แขกที่ไม่ได้รับเชิญดึงซองจดหมายที่มีรอยพับฉบับหนึ่งออกจากกระเป๋าเสื้อวางบนโต๊ะทำงานของเขา " นี่คือจดหมายลาออก "

" ขอโทษ ผมจำไม่ได้ว่าคุณทำงานกับผมตั้งแต่เมื่อไหร่ "

" จดหมายลาออกของเมียผมครับ ผมต้องการให้เมียผมลาออกจากบริษัทแห่งนี้ทันที วันนี้เดี๋ยวนี้ "

(สิ่งมีชีวิตที่เรียกว่าคน 2542 : 215)

การเล่าเรื่องในเรื่องนี้ให้ " เขา " เป็นผู้เล่าเรื่องจึงทำให้ผู้อ่านได้เรียนรู้พร้อมๆ กับตัวเอกในเรื่องว่าปัญหาชีวิตสมรสส่วนใหญ่มากจากฝ่ายชายไม่ยอมให้ฝ่ายหญิงมีสิทธิเท่าเทียมตนอันเนื่องมาค่านิยมในเรื่องศักดิ์ศรีของฝ่ายชาย

เรื่อง <u>ผ้าเก่ากับปลาทูหนึ่งเข่ง</u>

ในเรื่องนี้ผู้เขียนใช้ผู้เล่าเรื่องแบบตัวละครเอกผู้เล่าเรื่องในฐานะบุรุษที่หนึ่งแต่ใช้สรรพนามบุรุษที่สามว่า " เขา " เพื่อเล่าเรื่องของตนเองผ่านมุมมองของตนเอง

ผู้เล่าเรื่องคือชายชรายากจนที่อดีตเคยเป็นทหารร่วมรบในสงครามอินโดจีนจนกลายเป็นคนพิการและได้รับเหรียญกล้าหาญเป็นสิ่งตอบแทน ผู้เล่ามีธงชาติเก่าๆ ผืนหนึ่งที่มักประดับไว้หน้าบ้านในวันชาติเพื่อระลึกถึงอดีตอย่างภาคภูมิใจ ต่อมาคนขายของเก่ามาขอซื้อธงจากผู้เล่าในครั้งแรกเขาไม่ยอมขายเพราะศักดิ์ศรีจนเมื่อคนขายของเก่าคนเดิมมาขอซื้ออีกครั้งและให้ปลาทูเขาอีกหนึ่งเข่งเขาจึงยอมขายเพราะไม่ต้องการอดตาย ดังข้อความ

เจ้านายขายของเก่า
เจ้านายมาขอซื้อผ้าเก่า
เป็นตายอย่างไรเขาไม่ยอมขายผ้าผืนนั้น
พรุ่งนี้เขาต้องใช้มัน
มองไปรอบห้องครัว
ชั้นว่างเปล่า หม้อว่างเปล่า ชามว่างเปล่า
ยังไม่ได้กินข้าวตั้งแต่เย็นวาน
พรุ่งนี้เป็นวันชาติ

(สิ่งมีชีวิตที่เรียกว่าคน. 2542 : 230)

การเล่าเรื่องในเรื่องนี้ผู้เขียนจงใจถ่ายทอดความรู้สึกของตัวละครเอกไม่หมด เพราะใช้วิธีการนำเสนอจากสายตาของผู้เล่าให้ผู้อ่านตีความจากภาพแทนสายตาของผู้เล่าเรื่อง

กลวิธีการเล่าเรื่องโดยใช้ตัวละครเอกเป็นผู้เล่าในฐานะบุรุษที่หนึ่งแต่ใช้สรรพนามบุรุษที่สามนี้มีเรื่องสั้นที่มีลักษณะพิเศษแตกต่างไปจากเรื่องอื่นคือเรื่องของพระ เด็ก เสือ ไก่ มอด

เรื่อง **<u>เรื่องของพระ เด็ก เสือ ไก่ มอด</u>**

เรื่องนี้ใช้วิธีการเล่าเรื่องโดยให้ตัวละครเอกซึ่งมีถึงห้าตัวเล่าชีวิตของตนเองในฐานะบุรุษที่หนึ่งแต่แทนตนด้วยสรรพนามบุรุษที่สามว่า " เขา " ผู้เล่าเรื่องทั้งห้านี้มีความแตกต่างกันทางสถานภาพและมีบทบาทสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน โดยผู้เขียนตั้งกติกาของเรื่องเอาไว้ว่าสัญลักษณ์ใดแทนตัวละครใดและตัวละครใดจะชนะหรือแพ้ตัวละครใดบ้างดังนี้

พระ ชนะ เด็ก (พระตีเด็ก)
เด็ก ชนะ มอด (เด็กบี้มอด)
เสือ ชนะ ไก่ , เด็ก , พระ (เสือกินไก่ – เด็ก – พระ)
ไก่ ชนะ มอด , พระ , เด็ก (ไก่จิกพระ – เด็ก – มอด)
มอด ชนะ เสือ , พระ (มอดไชหางเสือและจีวรพระ)

ผู้เขียนใช้เด็กเป็นสัญลักษณ์แทนคนเปิดประตูรถ พระแทนกำนัน เสือแทนนายห้าง ไก่แทนท่านนายพล และมอดแทนนักการเมือง เป็นการสร้างความสัมพันธ์ระหว่างตัวละครให้เห็นว่าการกระทำของตัวละครตัวหนึ่งจะส่งผลกระทบต่อตัวละครตัวอื่นๆ เป็นเสมือนลูกโซ่ โดยเมื่อผู้เล่าตัวใดเล่าเรื่องของตนก็เล่าถึงคนที่สูงกว่าและต่ำกว่าชนะหรือแพ้ตามกฎกติกาที่ตั้งไว้ด้วย

เรื่องเริ่มที่เด็กหรือคนเปิดประตูรถผู้เล่าเรื่องตอนแรกเล่าว่าตนเป็นคนเปิดประตูรถประจำสนามกอล์ฟที่เคยเป็นที่ดินส่วนหนึ่งของตนและติดยาแก้ปวดยี่ห้อซาบดีของนายห้างมากจนเผลอขับรถราคาแพงของท่านนายพลชนจนทำให้เขาถูกไล่ออก ดังข้อความ

คนเปิดประตูขับรถท่านนายพลไปเก็บ รู้สึกมึนศีรษะเล็กน้อย ยาชองที่กินตอนเช้าคงหมดฤทธิ์แล้ว หรือไม่อาจเป็นเพราะกลิ่นความใหม่ที่อวลในในตัวรถ เขาไม่เคยขับรถยี่ห้อนี้มาก่อน เบาะที่นั่งหุ้มด้วยหนังสีดำสนิทมันปลาบนุ่มสบายกว่าเตียงนอนของเขา ขยับเกียร์อัตโนมัติหมายเสียบหัวรถเข้าที่ช่องจอดขณะที่เขารู้สึกหน้ามืดวูบ พริบตาต่อมาหัวรถพุ่งเสียบรั้วเหล็ก ปรากฏเสียงกระแทกเบาๆ เขาเหยียบเบรกทันทีก่อนลนลานก้าวจากรถไปสำรวจหน้ารถ สะดุ้งเฮือกเมื่อเห็นโลหะหน้ารถหักลางลำตัว เหงื่อบนหน้าผากย้อยกระแทกหน้ารถหยดหนึ่ง ใจสั่น แล้วมือของเขาก็เริ่มสั่น

(สิ่งมีชีวิตที่เรียกว่าคน. 2542 : 320)

เสือหรือนายห้างนั้นเล่าว่าตนผลิตยาซาบดีขายชาวบ้านจนได้กำไรมหาศาลแต่กิจการของเขาต้องชะงักเพราะการเมือง เขาจึงสนับสนุนการเงินท่านนายพลเพราะเมื่อท่านปฏิวัติยึดอำนาจยาของเขาจะสามารถกลับมาขายได้ต่อและเขาก็วางแผนส่งลูกชายของตนลงเล่นการเมืองเพื่อสร้างฐานการเมืองเป็นของตนเอง ดังข้อความ

เขาไม่เคยประเมินศัตรูต่ำเกินไป เขารู้ว่าพวกนั้นพร้อมทั้งกำลังเงิน กำลังคน ขาดเพียงอย่างเดียวคือฐานการเมือง การทำการตลาดเชิงรุกโดยใช้กลยุทธ์ลดราคาต่อเนื่องยาวนาน กับการยื่นข้อเสนอเชิงบังคับไม่ให้ร้านค้าจำหน่ายสินค้าคู่แข่ง (โดยที่ร้านค้าเหล่านั้นปฏิเสธไม่ได้เพราะยังต้องการสินค้าตัวอื่นๆ ที่ขายดีของเขา) เป็นส่วนหนึ่งของการรักษาป้อมค่าย

(สิ่งมีชีวิตที่เรียกว่าคน. 2542 : 323)

ไก่หรือท่านนายพลเขาเล่าว่าเขารู้ว่านายห้างแกล้งแพ้การแข่งกอล์ฟวันนี้เพื่อจ่ายค่าพนันให้เขา เขาได้รับสิ่งของเงินทองจากนายห้างมากมายแต่สิ่งที่เขาทำไปทั้งหมดนี้ก็เพื่อความมีอำนาจเท่านั้นและเล่าว่าหลังจากเขาปฏิวัติสำเร็จนักการเมืองรีบมาแสดงความยินดีกับเขาราวกับว่าในอดีตไม่เคยขัดใจกันดังข้อความ

เขามีอำนาจเหนือคนทั่วประเทศ แต่ไม่ใช่เหนือร่างกายของเขาเอง คิดดูก็แปลกดีที่ความแก่ตัวไม่ได้ลดความกระหายในเพศรสกับอำนาจลงเลย หลังจากนั้นเขาทุ่มเวลาทั้งหมดของตนให้เกมการเมืองแทน คิดเรื่อยเปื่อยไปถึงลูกชายของเขาและคำพูดหลายประโยคนั้น " พ่อน่ะเป็นเพียงลูกไก่ในกำมือคนอื่นเท่านั้น " ใช่ ! เขารู้ไม่มีอะไรในโลกที่ได้มาฟรี ๆ เขายอมรับกติกาข้อนี้ได้

(สิ่งมีชีวิตที่เรียกว่าคน. 2542 : 327)

มอดหรือนักการเมือง เล่าถึงอดีตที่เป็นเหตุให้เขาเลือกเล่นการเมืองเพราะคืนหนึ่งเขาได้อ่านหนังสือเรื่องซิมไบโอซิสเป็นเรื่องของการประสานผลประโยชน์กันและกันของนิเวศน์วิทยาที่แยบยลที่สุด ต่อมาเล่าว่าคนเปิดประตูรถมาขอความช่วยเหลือและเขารับปากว่าจะช่วยแล้วจึงไปบอกกำนันให้จัดการเรื่องนี้ ดังข้อความ

> เขาสามารถอยู่ในตำแหน่งครบเทอมได้แน่นอนด้วยฐานสนับสนุนจากท่านนายพล มันคือค่าตอบแทนสำหรับการถูกยึดพรรค อาจคุ้มค่าสำหรับรัฐมนตรีที่อดยาก แต่ไม่ใช่สำหรับเขาตอนนี้ ยังมีทางเดินอีกยาวไกลนักตอนนี้เขาเป็นเพียงเจว็ดสำหรับใส่ลูกพรรคบูชา แต่อีกไม่นานพวกนั้นจะมากราบเชิญเขากลับไปเป็นหัวหน้าพรรค โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อท่านนายพลตัดสินใจต่อเวลาบนเวทีด้วยกลไกระบอบรัฐสภา

(สิ่งมีชีวิตที่เรียกว่าคน. 2542 : 329)

ส่วนพระหรือกำนันเล่าว่าเป็นผู้ช่วยสร้างความเจริญให้กับจังหวัดและอดีตเคยเกลี้ยกล่อมคนเปิดประตูรถมิให้เอาความนายห้างที่นำที่ดินของคนเปิดประตูรถไปสร้างสนามกอล์ฟ กำนันเป็นผู้ที่ชาวบ้านมองว่าเป็นคนที่ค่อยช่วยเหลือดูแลยามเป็นทุกข์ แต่เขาก็ยังเป็นหัวคะแนนให้นักการเมืองอีกด้วย ดังข้อความ

> ที่นี่เขาคือคนที่ชาวบานมาหาเป็นคนแรกเวลามีเรื่องเดือดร้อน คนดูดสัวมไม่มีเงินจ่ายค่าเช่าบ้าน เมียคนเปิดประตูรถขาดค่าทำคลอด หม้อข้าวคนขายแกงถูกขโมย ผู้หญิงหากินถูกแมงดาซ้อมจนต้องนอนโรงพยาบาล คนขายมะพร้าวไม่มีเงินค่าโลงศพพ่อ เขาชอบประโยคที่ผู้คนชอบพูดกันจนติดปากว่า " ไปหากำนันสิ ท่านเป็นเหมือนพระ " เขาไม่เคยปฏิเสธการขอความช่วยเหลือจากใคร เพราะเมื่อเขาขอความช่วยเหลือ ไม่มีใครปฏิเสธ

(สิ่งมีชีวิตที่เรียกว่าคน. 2542 : 331)

การเล่าเรื่องในเรื่องนี้ทำให้ผู้เล่าในแต่ละตอนอยู่ในฐานะที่เป็นตัวละครเอกทัดเทียมกัน เป็นการเล่าโดยผ่านมุมมองของผู้เล่าเรื่องห้าคนและแสดงทัศนะต่อบุคคลที่เหนือกว่าและด้อยกว่าต่างๆ กันไป

1. 2 <u>ตัวละครรองเป็นผู้เล่าเรื่องในฐานะบุรุษที่หนึ่ง</u> กลวิธีการเล่าเรื่องประเภทนี้ผู้เล่าเรื่องจะมีสถานะเป็นเพียงผู้สังเกตการณ์หรือพยานในเรื่องคือจะอยู่และรับรู้เหตุการณ์ในเรื่อง และเล่าเรื่องที่เกิดขึ้นจากมุมมองของตนจึงทำให้ผู้อ่านสามารถพิจารณาตัวละครด้วยตนเอง ผู้เล่าเรื่องประเภทนี้มี 2 ลักษณะคือ ผู้เล่าเป็นตัวละครในเรื่องกับผู้เล่าไม่เป็นตัวละครในเรื่อง

เรื่องสั้นที่ใช้วิธีการเล่าเรื่องวิธีนี้มีจำนวน 6 เรื่อง ได้แก่
เรื่อง ไฟ
เรื่อง หมึกหยดสุดท้าย
เรื่อง เมืองคนบาป
เรื่อง กระดาษขาวกับดาวหมึก
เรื่อง พระเจ้าองค์สุดท้าย
เรื่อง ลั่นทมโรยกลีบ

เรื่อง **ไฟ**

เรื่องนี้ใช้วิธีการเล่าเรื่องแบบตัวละครรองเป็นผู้เล่าในฐานะบุรุษที่หนึ่งแทนตนด้วยสรรพนามว่า " ผม " ผู้เล่าอยู่ในฐานะผู้รับรู้เหตุการณ์ในเรื่อง

ผู้เล่าเล่าเรื่องราวของชุมพลเพื่อนตำรวจที่น้องสาวถูกหลอกไปเป็นโสเภณีทำให้ชุมพลมีพฤติกรรมเปลี่ยนไปกลายเป็นคนที่ชอบใช้ความรุนแรงโดยแสดงออกทางบทสนทนาทำให้ผู้อ่านเข้าใจว่าชุมพลเป็นผู้วางเพลิงและฆ่ารัฐมนตรี ดังข้อความ

" กฎหมายมีก็เหมือนไม่มี ไม่เคยแก้ปัญหานี้ได้..." เพื่อนสนิทที่สุดของผมระบายความรู้สึกภายในต่อไป "...**ใครชักคนจะต้องทำอะไรชักอย่างลงไป** ในเมื่อใช้ไม้อ่อนไม่ได้ มันต้องใช้ไม้แข็ง ! "

" ทำไงล่ะ? " อัศวินแกล้งถาม

ชุมพลหยุดมองอัศวินอยู่ครู่หนึ่ง ผมดูไม่ออกว่าเขาเมาหรือเปล่า

" ก็เผาแม่งเลยซิวะ ! ไอ้โรงแรมโลกีย์ ไอ้ซ่องนรก ไอ้บาร์ลามก ไอ้พวกเอ็กซ์คลูซีฟคลับหรือซ่องชั้นสูงทั้งหลาย ดูซิว่าพวกมันจะทำยังไง ถ้ามันสร้างขึ้นมาใหม่ ก็เผามันอีก มันต้องใช้ความรุนแรงโต้ตอบความระยำ! "

(สมุดปกดำกับใบไม้สีแดง. 2537 : 14)

จากข้อมูลของผู้เล่าทำให้ผู้อ่านสงสัยผู้เล่าน้อยที่สุดด้วยเหตุผลที่ผู้เล่าแสดงไว้ว่าตนเป็นคนที่ไม่ชอบความรุนแรงและไม่กล่าวถึงพฤติกรรมของตนมากนัก แต่จะเน้นเล่าถึงพฤติกรรมของชุมพลซึ่งเป็นตัวละครเอกของเรื่องคือให้ชุมพลมามอบตัวฐานะผู้กระทำความผิด แต่แล้วความจริงก็เฉลยในตอนจบว่าผู้เล่าเป็นผู้ลงมือกระทำความผิดร่วมกับเพื่อนตำรวจชื่ออัศวิน ดังข้อความ

" **ฉันรู้อยู่ตลอดเวลาว่าชุมพลบริสุทธิ์...**" ประกายวาวปรากฏวูบในดวงตาคู่นั้น "...ฉันแกล้งปล่อยข่าวแกไปว่าตำรวจมีหลักฐานมัดตัวชุมพลเพราะฉันสงสัยในตัวแก! แกกับชุมพลเป็นเพื่อนรักกันมากแกคงไม่ปล่อยให้มันเข้าคุกหรอก ถ้าแกเป็นคนเผาจริง ทางเดียวที่แกจะต้องรีบทำก็คือ เผาที่ใหม่ซักแห่งให้ตำรวจเห็นว่าคนเผาตัวจริงยังไม่ได้ถูกจับ ชุมพลจะได้ถูกปล่อยตัว "

" นี่แกวางแผนทุกอย่างล่วงหน้า เพื่อหาทางจับฉันงั้นรึ ?"

" ฉันเพียงแต่ต้องการรู้ว่าแกเป็นคนเผารีเปล่าเท่านั้น "

" ตอนนี้แกก็รู้แล้วว่าฉันเป็นคนเผาเอง แกจับฉันได้แล้วสิ! "

เขามองหน้าผมนิ่งและนาน

" ฉันจับแกไม่ได้หรอก "

หรือมีแต่เพื่อนถึงเข้าใจในเพื่อน?...

" ทำไม? "

เขาไม่ตอบ หันร่างเดินกลับไปที่รถยนต์ของเขา เปิดประตูก้าวขึ้นไปนั่ง

" ทำไม ? " ผมถามซ้ำ

เขาติดเครื่องและหันกลับมามองหน้าผมเป็นครั้งแรกที่ผมเห็นเขายิ้ม

" นี่แกเผาไปทั้งหมดกี่แห่งแล้ววะ? " เขาถาม

" ห้า ! " ผมตอบ

" ของฉันแจ็ดว่ะ ! " เขากระซิบเบาๆ ก่อนขับรถหายลับไป

(สมุดปกดำกับใบไม้สีแดง. 2537 : 19)

การเล่าเรื่องในเรื่องนี้ด้วยวิธีการเล่าเรื่องแบบผู้เล่าเป็นผู้สังเกตการณ์ในฐานะตัวละครอง ในเรื่องนี้จะเห็นได้ว่าเป็นวิธีที่ผู้เขียนสามารถอำพรางความจริงได้อย่างจงใจโดยมีเจตนาลวงให้ผู้อ่านพุ่งเป้าไปที่ชุมพลที่เป็นตัวละครเอก

เรื่อง **หมึกหยดสุดท้าย**

ผู้เล่าเรื่องในเรื่องนี้อยู่ในฐานะผู้เขียนข่าวและบทสัมภาษณ์เป็นตัวละครที่ไม่ปรากฏในเรื่อง

จากบทสัมภาษณ์และข่าวในเรื่องเป็นการเล่าเรื่องราวของคมน์ กังวาน นักเขียนหน้าใหม่ที่ต้องการให้หนังสือของตนได้ตีพิมพ์จึงส่งผลงานให้สำนักพิมพ์โดยแอบอ้างชื่อนักเขียนยอดนิยมคือ เวทย์ วาทิน ในที่สุดเรื่องของเขาได้รับรางวัลเอเชียนไรต์ ในบทสัมภาษณ์จะเสนอความคิดและความรู้สึกของตัวละครเอกคือ คมน์ กังวาน ดังตัวอย่าง

ทำไมคุณคมน์จึงเลือกเอาชื่อคุณเวทย์มาใช้ ทำไมไม่เอาชื่อคนอื่น เช่น ทมยันตี?

" ที่เลือกเอาชื่อคุณเวทย์เพราะ *หนึ่ง* คุณเวทย์ดังมาก มีคนอ่านเรื่องของแกมาก งานแกมีมาตรฐาน *สอง* นักวิจารณ์ชอบวิจารณ์เรื่องของแก ผมอยากทราบความเห็นของนักวิจารณ์ *สาม* แกไปรักษาตัวที่ต่างประเทศนานหลายเดือน ทำให้ยากที่ใครจะจับผิดว่าเรื่อง *ฝนหยดเดียว* ไม่ใช่เรื่องที่คุณเวทย์เขียน "

ทำยังไงครับ?

" ผมแอบสืบว่าคุณเวทย์ไปรักษาตัวที่ไหนหลังจากนั้นผมก็ปลอมจดหมายส่งต้นฉบับไปให้สำนักพิมพ์สื่อสาสน์ที่พิมพ์เรื่องของคุณเวทย์เป็นประจำพอหนังสือวางตลาดแล้วเรื่องนี้เกิดดังขึ้นมาคุณเวทย์ถึงรู้ "

คุณคมน์ไม่กลัวถูกฟ้องร้องบ้างหรือครับ?

" กลัวครับ แต่ผมยอมรับผลลัพท์ทุกอย่างที่ตามมา ผมขอเพียงโอกาสที่ทำให้มีคนอ่านเรื่องที่ผมเขียนเท่านั้น อย่างอื่นผมยอมหมด "

คุณคมน์เขียนเรื่องไว้เยอะมั๊ย?

" เรื่องสั้นหลายเรื่อง ส่วนนวนิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องแรก ตอนนี้มีสำนักพิมพ์สี่ห้าแห่งมาติดต่อขอจัดพิมพ์แล้วทั้งๆ ที่ผมยังไม่พล็อตเลย "

แล้วตกลงกันมั๊ยครับ?

" ตกลงสิครับ ตอนนี้ผมดังแล้วนี่ "

(อาเพศกำสรวล. 2537 : 47 – 48)

ส่วนการเล่าโดยข่าวหนังสือพิมพ์ก็จะทำให้ทราบว่ามีอะไรเกิดขึ้นกับตัวละครเอกในเรื่อง ดังตัวอย่าง

27 กุมภาพันธ์

คมน์ กังวาน เจ้าของรางวัลเอเชียนไรต์คนล่าสุด
ถูกพิพากษาจำคุก 6 เดือนข้อหาแอบอ้างชื่อของ
เวทย์ วาทินไปใช้โดยไม่ได้รับอนุญาต

(อาเพศกำสรวล. 2537 : 45)

การเล่าเรื่องในเรื่องนี้เป็นที่น่าสังเกตว่าเรื่องราวที่นำเสนอผ่านบทสัมภาษณ์เป็นแง่มุมหนึ่งของตัวละครเอกที่จงใจจะเปิดเผยต่อสื่อมวลชน ซึ่งมีลักษณะของการสร้างภาพคือไม่ได้เปิดเผยความในใจที่แท้จริงก็เป็นไปได้ นอกจากนั้นผู้เขียนจงใจสะท้อนให้เห็นว่าสื่อมวลชนมีบทบาทสร้างชื่อเสียงให้กับคน ขณะเดียวกันคนก็อาศัยสื่อมวลชนเป็นเครื่องมือในการสร้างชื่อเสียงให้กับตนเองด้วย

เรื่อง **เมืองคนบาป**

เรื่องนี้ใช้วิธีให้คนขับแท็กซี่ซึ่งเป็นตัวละครรองใช้สรรพนามว่า " ผม "เป็นผู้ถ่ายทอดเรื่องราวของผู้โดยสารบนรถ

คนขับแท็กซี่ในเรื่องถ่ายทอดเรื่องราวของผู้โดยสารแต่ละรายที่มาใช้บริการ ซึ่งล้วนสะท้อนถึงปัญหาของเมืองกรุงซึ่งสร้างความรู้สึกเหนื่อยหน่ายท้อแท้จนทำให้ผู้เล่าตัดสินใจเลิกขับแท็กซี่และกลับบ้านที่ต่างจังหวัด ดังข้อความ

" ทำไมแท็กซี่คันเมื่อกี้ไม่รับพี่ ? "
" ไม่รู้มัน สงสัยกลัวไม่คุ้ม "
" มัวแต่เลือกเส้นทางอยู่นั่น เมื่อไหร่จะเจริญ..."
" นั่นสิ ตั้งแต่ติดมิเตอร์มานี่ เกี่ยงระยะทางกันทั้งนั้น "
" ผมเป็นแท็กซี่เองแท้ๆ ยังระอาพวกนี้ทำงานทุกอาชีพมันก็ลำบากไปคนละแบบจริงไหมอย่างเมื่อกี้รับผู้โดยสารมาจากถนนเพชรบุรีเกือบชั่วโมงยังไม่ถึง จะเที่ยงคืนอยู่แล้วรถมันยังติด ผมก็ต้องทน "

(อาเพศกำสรวล. 2537 : 58 – 59)

การเล่าเรื่องในเรื่องนี้จะเห็นได้ว่าแท็กซี่เป็นตัวละครที่ปรากฏในเรื่องฐานะผู้เล่า แต่ในช่วงที่เล่าเรื่องของผู้โดยสารแท็กซี่จะเป็นตัวละครรองที่อยู่ในฐานะผู้ร่วมรู้เหตุการณ์ และในบางครั้งอยู่ในฐานะตัวละครที่มีพฤติกรรมคือแสดงความคิดร่วมกับตัวละครอื่นๆ

เรื่อง **กระดาษขาวกับควันหมึก**

ในเรื่องนี้ผู้เขียนใช้วิธีเล่าเรื่องแบบตัวละครรองที่ไม่ปรากฏในเรื่องโดยให้ผู้อ่านทราบเรื่องราวจากข่าวหนังสือพิมพ์ประกอบกับพฤติกรรมของตัวละครเอกในเรื่องที่แสดงผ่านบทสนทนาตอบโต้กับนักข่าว

ตัวละครเอกคือ กมลา กิจนาคร นักแสดงดาวโป๊ที่โด่งดังเธอถูกปล้นที่ห้องพักและโจรหนีไปได้ วันรุ่งขึ้นหนังสือพิมพ์ลงข่าวว่านอกจากเธอจะถูกปล้นแล้วยังถูกข่มขืนอีกด้วย เธอจึงโทรศัพท์ไปแก้ข่าว แต่กลับได้รับคำปฏิเสธเพราะนักข่าวเชื่อว่าเป็นจริง เธอตัดสินใจฟ้องหนังสือพิมพ์แต่กลับถูกนักข่าวเขียนข่าวโจมตีต่างๆ นานาในคอลัมน์ต่างๆ แม้ว่าจะไม่เป็นเรื่องจริงทั้งหมดเพียงเพื่อสร้างความสนใจให้กับข่าวอันส่งผลต่อยอดขายของหนังสือ เธอต่อสู้ทางกฎหมายกับทางหนังสือพิมพ์อย่างเต็มที่ในที่สุดเธอก็ชนะคดีทำให้หนังสือพิมพ์ต้องยอมลงข่าวแก้ต่างให้เธอแต่เป็นเพียงข้อความเล็กๆ ที่ปรากฏบนหน้าหนังสือเท่านั้น ดังข้อความ

สังคมเมืองคน โดย เดียวเหลียง

*" ก็มาถึงข่าวคราว เอ้ย ข่าวคราววันนี้ * เรื่องของดาวยั่วคนหนึ่งที่พยายามสร้างข่าว * สังคมนี้มันน่าแปลกตรงนี้แหละท่านคนเสนอความจริงกลับถูกฟ้อง ฮ่วย * " เดียวเหลียง" แอบสืบมาได้ความว่า ดาวยั่วคนนี้กำลังจะหลงยุค ร่างกายเริ่มหย่อนยาน งานเริ่มลดเพราะแพ้สังขาร * จึงต้องทำตัวให้ดังขึ้นมาอีกครั้ง * น่าสังเวชแทนจริงๆ * สุภาษิตทางพระว่า สังขารไม่เที่ยงหนอ ที่เคยอวบก็กลับเหี่ยว * สงสัยต้องส่งเทปพระเทศน์ไปให้ฟังซะแล้ว " เลิก จับเด็กซะทีเถอะคุณป้า ดราวหน้าอาจซวย เจอโจรซาดิสต์แล้วจะเศร้า...*

" มันต้องมีทางเล่นงานไอ้พวกนี้ให้เข็ดซักทีเถอะน่า..." เสียงระบายอารมณ์นั้นดังมาจากปากใหญ่ "...เขาไม่ได้สอนวิชาจรรยาบรรณในโรงเรียนหรอกหรือนี่ "

" ผมว่ามันเป็นเรื่องของคนมากกว่า..." เสียงที่สองดังมาจากคู่สนทนา " ...ทุกๆ ที่ย่อมมีคนดีกับคนแลวที่ไร้จรรยาบรรณ อย่าว่าแต่มันเป็นธุรกิจไปแล้ว ว่าแต่ว่าทำไมพวกนั้นถึงรวมหัวกันแทบทุกคอลัมน์เล่นงานคุณหนักอย่างนี้? "

" คงคิดว่าตนเองใหญ่คับฟ้าจริงๆ น่ะสิ ..."

(อาเพศกำสรวล. 2537 : 148 - 149)

การเล่าเรื่องในเรื่องนี้ผู้อ่านรับรู้เรื่องราวตามเนื้อข่าวและบทความของสื่อมวลชนขณะเดียวกันก็สามารถประเมินสื่อมวลชนนั้นๆ จากเหตุการณ์หรือพฤติกรรมของตัวละครเอกที่ถูกโจมตีว่าหากนำเสนอข่าวโดยขาดความรับผิดชอบเพราะเห็นแก่ประโยชน์ที่ตนจะได้รับก็จะมีผู้ตกเป็นเหยื่อนั่นคือบุคคลที่มีชื่อเสียงในสังคมนั่นเอง

เรื่อง **<u>พระเจ้าองค์สุดท้าย</u>**

ในเรื่องนี้ผู้เขียนให้สมองกลที่ควบคุมยานอวกาศซึ่งเป็นตัวละครรองเป็นผู้เล่าเรื่องโดยใช้สรรพนามว่า " มัน "

สมองกลได้เล่าถึงคาร์และลินด์นักบินอวกาศสามีภรรยาผู้เป็นเจ้านายว่าได้รับมอบหมายให้ออกสำรวจหาดาวเคราะห์เพื่อใช้เป็นโลกใหม่ของมนุษย์ ทั้งสองได้พบดาวเคราะห์ดวงหนึ่งที่มีความเหมาะสมจึงตกลงผลิตมนุษย์เทียมชายหญิงคู่หนึ่งเพื่อให้ทดลองอยู่และปรับสภาพของดาวดวงนี้ให้พร้อมก่อนที่มนุษย์จะมาอาศัยจริง ขณะที่ทั้งสองกำลังเดินทางกลับบังเอิญตรวจพบว่ามนุษย์เทียมที่สร้างขึ้นเกิดความผิดพลาดทางคลื่นสมองจะกลายเป็นคนโหดร้ายเมื่อโตขึ้น พวกเขาจึงตัดสินใจเดินทางกลับไปเพื่อแก้ไขแต่ยานอวกาศถูกอุกกาบาตชนทำให้เชื่อเพลิงรั่วจนไม่สามารถเดินทางกลับไปได้โดนเร็ว จึงต้องใช้วิธีให้ยานลอยไปเรื่อยๆ จนกว่าจะถึงดาวดวงนั้นซึ่งต้องใช้ระยะเวลานานมากและพวกเขาคงเสียชีวิตไปก่อนจึงตั้งแผนการให้สมองกลทำหน้าที่แทนคือเมื่อเดินทางไปถึงแล้วให้จับมนุษย์บนดาวมาสำรวจหากพบว่าเป็นคนชั่วร้ายก็ให้ทำลายดาวดวงนั้นทันที แต่กว่ายานอวกาศจะเดินทางไปถึงนั้นเวลาผ่านไปนานมากจนมนุษย์บนโลกนั้นมีวิทยาการเจริญก้าวหน้าและยิงจรวดปรมาณูมาทำลายยานอวกาศก่อนที่จะถึงพื้นโลก สุดท้ายเรื่องคลี่คลายว่ามนุษย์เทียมที่คาร์และสินด์สร้างขึ้นคู่แรกนั่นก็คืออดัมกับอีฟบรรพบุรุษของมนุษย์โลกนั่นเอง ดังข้อความ

แต่ดูเหมือนโชคชะตาจะเล่นตลกกับคนทั้งคู่อีก ในเดือนที่สิบหลังจากที่ทั้งคู่เข้าสู่นิทราแล้ว ห้องเชื้อเพลิงก็รั่วอีกครั้ง มันส่งหุ่นยนต์ออกไปซ่อมแซมและพบว่าเชื้อเพลิงลดน้อยลงไปเหลือไม่ถึง 5 % หมายถึงความเร็วยานต้องถูกลดลง หมายถึงระยะเวลาที่ใช้เดินทางต้องยืดออกไปเป็นหกหมื่นปี! โอกาสรอดตายของคนทั้งสองสูญสิ้นไปแล้วโดยสิ้นเชิง!

ถ้ามันถูกสร้างให้มีอารมณ์ บางทีมันอาจอยากร้องไห้หรือหลั่งน้ำตาออกมาสักหยดให้กับโชคชะตาของคนทั้งคู่ แต่ "ตา"ของมันไร้น้ำตาและความรู้สึกใด ๆ แม้อีกหลายสิบปีต่อมาเมื่อเห็นไฟสีเขียวของท่อจำศีลดับลง พร้อมกับที่อัตราชีพจรของคนทั้งสองเคลื่อนช้าลง ช้าลงจนหยุดไปในที่สุด ร่างของคนทั้งสองถูกสลายเป็นธุลีและถูกปล่อยทิ้งไปในอวกาศลึก ลอยอยู่ ณ ที่นั้นชั่วนิรันดร์...

(เดือนช่วงดวงเด่นฟ้า ดาดาว. 2538 : 81)

การเล่าเรื่องในเรื่องนี้ผู้เขียนให้สมองกลเป็นผู้เล่าเรื่องแบบบุคลาธิษฐานคือแสดงความคิดเสมือนหนึ่งเป็นมนุษย์ แต่ก็ไม่ลืมว่าสมองกลมีมุมมองที่จำกัดเพราะเป็นเครื่องมือที่มนุษย์สร้างขึ้น ดังนั้นผู้เล่าจึงไม่ล่วงรู้ข้อมูลอื่นๆ นอกจากข้อมูลที่มนุษย์ป้อนให้ซึ่งสอดคล้องกับเรื่องนี้ที่ไม่ต้องการบอกแต่แรกว่ามนุษย์เทียมนั้นคือใคร และดาวเคราะห์ดวงนั้นคือดาวอะไรเพื่อนำมาสู่การหักมุมในตอนจบ

เรื่อง <u>ลั่นทมโรยกลีบ</u>

เรื่องนี้ผู้เล่าเรื่องคือบุรุษที่หนึ่งใช้สรรพนามว่า " ผม " เป็นตัวละครรองในเรื่องเป็นผู้เล่าในฐานะผู้รับรู้เหตุการณ์เพื่อเล่าเรื่องราวของลั่นทมหญิงสาวที่รู้จัก

ผู้เล่ามีอาชีพนักเขียนนิยายปลุกใจผู้ชายได้รู้จักและแอบชอบลั่นทมหญิงสาวที่พักอยู่ใกล้บ้าน ผู้เล่าเล่าว่าลั่นทมอาศัยอยู่กับพ่อเพียง 2 คนและต้องทำงานหนักมากเพราะพ่อขี้เมา วันหนึ่งผู้เล่าได้ช่วยพาลั่นทมไปส่งบ้านเพราะเธอเป็นลมในขณะทำงานจึงได้ทราบว่าลั่นทมท้องและพยายามสืบจนทราบว่าลั่นทมถูกพ่อตนเองข่มขืนจนตั้งท้องอันอาจมีสาเหตุมาจากได้อ่านนิยายปลุกใจที่ผู้เล่าเขียนอยู่เอง ดังข้อความ

ผมไม่ได้พบลั่นทมมาสามวันแล้ว...

ทุกเช้าผมพบเธอที่ป้ายรถประจำทางหน้าปากซอย ยิ้มให้และทักทายกันก่อนที่ต่างฝ่ายต่างแยกย้ายกันไปทำงาน แต่สามวันมานี้ผมไม่กล้าปรากฏตัวที่นั่น ไม่รู้ว่าตนพยายามหลบหน้าเธอทำไมในเมื่อช้าหรือเร็วผมก็ต้องไปพบเธอ

ไปถึงที่ทำงานเช้าตรู่กว่าทุกวัน เครื่องพิมพ์ตรงหน้าสงบนิ่งรอสัมผัสจากปลายนิ้วมือ แต่ผมนึกอะไรไม่ออกเลย ในใจผมมีแต่ลั่นทมดอกนี้

(สิ่งมีชีวิตที่เรียกว่าคน. 2542 : 78)

การเล่าเรื่องในเรื่องนี้ผู้เขียนให้ผู้เล่าเรื่องอยู่ในฐานะตัวละครรองนั้นอาจจะเป็นไปได้ว่าผู้เขียนต้องการให้ผู้อ่านเป็นผู้วิเคราะห์เหตุการณ์ผู้เล่าเป็นเพียงผู้ถ่ายทอดข้อมูลผู้อ่านจึงรู้เท่าๆ กับที่ผู้เล่ารู้

2. <u>กลวิธีการเล่าเรื่องโดยผู้เขียนเป็นผู้เล่าในฐานะบุรุษที่สาม</u>

การเล่าเรื่องโดยผู้เขียนเป็นผู้เล่าในฐานะบุรุษที่สามนี้ผู้เขียนเป็นผู้เล่าถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น โดยผู้เขียนจะเป็นผู้รู้รอบคือล่วงรู้เหตุการณ์และการกระทำตลอดจนความรู้สึกนึกคิดของตัวละครทุกตัว รวมทั้งอาจแสดงทัศนะของตนลงไปในเรื่องด้วย ดังนั้นอาจเรียกผู้เล่าเรื่องประเภทนี้ว่าผู้เล่าเรื่องที่เป็นผู้รู้รอบ

เรื่องสั้นที่ใช้วิธีการเล่าเรื่องวิธีนี้มีจำนวน 8 เรื่อง ได้แก่

เรื่อง เรือคนบาป

เรื่อง สมุดปกดำกับใบไม้สีแดง

เรื่อง น้ำสองสาย

เรื่อง 2482

เรื่อง 2483 / 2488

เรื่อง 2494

เรื่อง ราตรีดาวกระพริบ

เรื่อง กุหลาบสีแดงกับเที่ยวบินสุดท้าย

เรื่อง **<u>เรือคนบาป</u>**

เรื่องนี้ใช้การเล่าเรื่องแบบผู้เขียนเป็นผู้เล่าในฐานะบุรุษที่สาม

เริ่มเรื่องผู้เขียนเป็นผู้เล่าเรื่องของลุงกั๋นโดยใช้สรรพนามเรียกลุงกั๋นว่า " แก " ผู้เขียนเล่าว่าลุงกั๋นต้องเกี่ยวข้องกับสิ่งผิดกฎหมายเพราะความจน โดยเข้าร่วมขบวนการนำโสเภณีข้ามประเทศบริเวณชายแดนภาคใต้ ลุงกั๋นเกิดความเบื่อหน่ายเนื่องจากเห็นผู้หญิงเหล่านี้มักมีจุดจบที่น่าสงสารจึงคิดจะเลิกทำงานนี้โดยจะทำงานเป็นครั้งสุดท้าย ระหว่างการเดินทางถูกตำรวจจับแต่ได้รับการปล่อยตัวเมื่อแลกกับเงินจำนวนไม่มากเนื่องจากตำรวจไม่ให้ความสำคัญกับการค้าโสเภณีข้ามชาติมากนัก สุดท้ายเรื่องเฉลยว่าผู้หญิงบนเรือนั้นเป็นเพียงฉากบังหน้าเพื่อไม่ให้ตำรวจสงสัยว่าใต้ท้องเรือนั้นแอบซ่อนฝิ่นเอาไว้ ดังข้อความ

> ชายชราขจัดความคิดทั้งหลายในใจออกไป จุดยามวนใหม่พ่นควันออกจากปาก มันถูกลมกลางคืนม้วนตัวดีหายไป แกกำลังใช้เส้นทางที่อ้อมเพราะต้องการหลีกตำรวจน้ำ คงไม่สนุกนักหากกลางดึกที่หนาวเย็นแช่นนี้จะต้องเล่นบนหนีผู้รักษากฎหมาย ทะเลเบื้องหน้าคือความเวิ้งว้างสุดลูกหูลูกตาและความมืดมนอนธกาล
>
> (สมุดปกดำกับใบไม้สีแดง. 2537 : 89)

ในเรื่องนี้เมื่อผู้เขียนต้องการถ่ายทอดความรู้สึกภายในใจของตัวละครเอกคือลุงกั๋น ผู้เขียนจะเล่าเรื่องด้วยการให้ลุงกั๋นแสดงความรู้สึกเป็นการรำพึงรำพันในใจเมื่อต้องทำงานผิดกฎหมาย เป็นความรู้สึกผิดที่ตนเองเป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้หญิงบริการหลายคนต้องเสียชีวิตจนคิดเลิกทำผิดกฎหมายอีกต่อไป ดังข้อความ

> นังลำดวนเป็นเด็กสาววัยยี่สิบจากอีสานที่โชคชะตาผลักพามาถึงภาคใต้ ก็เหมือนกับหญิงสาวจำนวนมากที่ถูกความจนบีบให้ทะลักออกสู่ตลาดกามนอกประเทศ สองปีในมาเลเซีย รับแขกวันละยี่สิบคนเปลี่ยนสภาพหญิงสาวที่สวยสดเหมือนดอกไม้แรกแย้มเป็นดอกไม้พลาสติกเหี่ยวๆ ที่ไม่มีใครอยากนอนด้วย มันถูกเฉดหัวออกมาทันทีที่ทุกคนรู้ว่ามันติดยาและไม่ทำเงินอีกต่อไป คืนหนึ่งเมื่อสองสัปดาห์ก่อนนังลำดวนอาศัยเรือแกเดินทางกลับมาฝั่งไทยด้วยสภาพหนังหุ้มกระดูกของคนติดยา เนื้อเหี่ยว นมเหี่ยว หลังจากนั้นแกไม่เคยเจอมันอีกเลย แต่ภาพนั้นหลอนแกมาตลอดสองอาทิตย์เต็มๆ จนแกตัดสินใจเลิกงานนี้
>
> (สมุดปกดำกับใบไม้สีแดง. 2537 : 86)

ในเรื่องนี้ใช้มุมมองในการเล่าตามเนื้อหาที่ผู้เขียนต้องการเสนอ เมื่อผู้เขียนต้องการเล่าถึงเนื้อหาที่มีรายละเอียดผู้เขียนจะเป็นผู้เล่าในฐานะบุรุษที่สามและจะเล่าถึงภาพเหตุการณ์ในฐานะผู้สังเกตการณ์ได้ตามที่ต้องการ แต่เมื่อใดที่ผู้เขียนต้องการแสดงความรู้สึกของตัวละครเอกผู้เขียนจะเล่าเรื่องผ่านมุมมองของตัวละครเอก

เรื่อง **สมุดปกดำกับใบไม้สีแดง**

เรื่องนี้ใช้วิธีการเล่าเรื่องแบบบุรุษที่สามคือผู้เขียนเล่าเรื่องราวที่เกิดขึ้น

ผู้เขียนเล่าถึงนายพลผู้หนึ่งที่ตามล่าอดีตนายตำรวจชื่อชำนาญที่ลงมือฆ่าผู้ทรงอิทธิพล 7 คน นายพลสืบพบหลักฐานคือสมุดปกดำที่บันทึกรายชื่อและแผนการสังหาร ซึ่งนายพลคาดว่าคดีนี้เกี่ยวข้องกับชำนาญนายตำรวจที่ลาออกจากตำรวจเพราะมิชอบการทำงานแบบปากว่าตาขยิบ หลังจากลาออกชำนาญตามฆ่าคนเลวไป 7 คน การกระทำเช่นนี้ย่อมมีความผิดร้ายแรงแต่นายพลกลับเชื่อว่าชำนาญทำไปเพราะเจตนาดีต่อประเทศชาติทำให้ได้รับการปล่อยตัวทั้งที่ความจริงแล้วชำนาญฆ่าคนเพราะเงินค่าจ้าง เช่นตอนบรรยายถึงนายพลตัวละครในเรื่องว่า

> แสงแดดทะลุต้นหูกวางเข้ามาในห้องลูบไล้ผมขาวบนศีรษะ ตัดกับฉากหลังสีเทาเข้ม หลังของท่านงอมุ้มเล็กน้อย เป็นเครื่องหมายของวัยชรา รอยย่นหลายซ้อนบนใบหน้าแสดงถึงความกร้านชีวิต นัตย์ตาสีเหล็กคู่นั้นแฝงแววอ่อนล้า มองออกว่าผ่านการกัดกร่อนของประสบการณ์ชีวิตมาอย่างโชกโชน แต่สายตาคมเฉียบที่เป็นประกายบอกความเป็นคนสู้ชีวิตแม้ตอนที่หกล้มลง ท่านเป็นนายตำรวจมือชื่อมานานนานหลายสิบปี ทำงานอยู่หลังฉากและเก็บตัวเงียบเสมอ ดังนั้นคนภายนอกน้อยคนนักที่รู้ว่ามีบุคคลเช่นนี้อยู่ในโลก!
>
> (สมุดปกดำกับใบไม้สีแดง. 2537 : 129)

การเล่าเรื่องในเรื่องนี้ผู้เขียนในฐานะผู้เล่าเรื่องไม่เปิดเผยความจริงของตัวละครเอก และเล่าเพื่อถ่ายทอดเหตุการณ์แบบภาพกว้างแล้วจึงเปิดเผยความจริงของตัวละครในตอนท้าย ทำให้เห็นเจตนาในการปกปิดข้อมูลเพื่อหักมุมอย่างชัดเจน

เรื่อง **น้ำสองสาย**

เรื่องนี้ใช้กลวิธีเล่าเรื่องแบบผู้เขียนเล่าเรื่องในฐานะบุรุษที่สาม

ผู้เขียนเล่าถึงชีวิตของ ใหม่ รักหมู่ ที่มีชีวิตคาบเกี่ยวอยู่ระหว่างวัฒธรรมเก่าและใหม่จึงได้เห็นความแตกต่างระหว่างสองวัฒนธรรม ผู้เขียนแบ่งเนื้อหาเป็นสองช่วงคือยี่สิบห้าปีแรกและยี่สิบห้าปีหลังเพื่อเล่าเรื่องราวของตัวละคร โดยเล่าแบบล่วงรู้ความคิดและพฤติกรรมของตัวละครอย่างละเอียดอีกทั้งใช้การเรียกชื่อแทนสรรพนามกับตัวละคร ดังตัวอย่าง

> ครั้นถึงวันโกนแกละ ใหม่ รักหมู่ตื่นก่อนไก่ขัน อากาศชื้นไปด้วยฝน เนื่องจากในหมู่บ้านมีเด็กไว้จุกแกละไม่มากนัก พ่อกับแม่จึงตัดสินใจรวบงานโกนแกละไว้ในงานบวชนาคของน้าจอนไปพร้อมๆ กันเพื่อความสะดวก ก่อนวันโกนหนึ่งวัน แม่โกนผมของใหม่รอบแกละออก ครั้นถึงวันโกนก็ให้เขาแต่งชุดขาว เสียบหญ้าแพรกที่ตรงแกละทั้งสองข้าง เมื่อถึงเวลาสวดก็พาใหม่ไปนั่งตรงหน้าพระ จนเมื่อสวดจบพระก็ขริบแกละให้ เป็นอันเสร็จพิธี

ผมส่วนที่เหลือแม่ก็โกนออกจนหมดจด หลังจากนั้นเด็กชายใหม่ก็เดินหัวเลี่ยนเตียนหลายสัปดาห์กว่าผมจะงอกเต็มศีรษะอีกครั้ง ช่วงเวลานั้นเจ้าเรืองเพื่อนเล่นแต่เล็กมักล้อเขาว่า " *หัวล้านป้านแป๊ว ควักขี้แมวใส่หัวล้าน* " แต่เขาทำเป็นไม่ได้ยิน

(อาเพศกำสรวล. 2537 : 124)

ตอนยี่สิบห้าปีหลังผู้เขียนเล่าถึงใหม่ รักหมู่ในวัยชราว่าผ่านพบเหตุการณ์ต่างๆ มากมายและเห็นถึงกระแสวัฒนธรรมใหม่ที่ค่อยๆ กลืนวัฒนธรรมเก่ารวมทั้งลูกหลานของเขาด้วย เมื่อนั้น ใหม่ รักหมู่ จึงเข้าใจถึงการเปลี่ยนแปลงว่าย่อมเกิดขึ้นเป็นธรรมดาและไม่คิดต่อต้านวัฒนธรรมใหม่อีกต่อไป ดังข้อความ

อีกไม่นานกูก็ต้องตายไป ทำไมยังไม่สามารถยอมรับว่านี่เป็นกระแสธัมชาติของโลกที่เลื่อนไหลไปไม่หยุดตราบที่โลกเรายังหมุน กูจักต่อต้านให้เหนื่อยทำไม ถูกของหลักธัมของพระบรมศาสดา ไม่มีสิ่งใดในโลกที่ยังยืนจริงๆ แม้หลายปีมานี้ความเชื่อมั่นในวัธนธัมและชาตินิยมของแกถูกโยกคลอนลงไปมากจากคนใกล้ชิดแกนี่เอง แต่แกยังเชื่อมั่นในวัธนธัมไทยซึ่งกำลังเลื่อนหายไปเพราะคนรุ่นแก่ไม่สามาดนำเสนอมันได้น่าสนใจพอ เปิดช่องให้วัธนธัมสสายใหม่ไหลแทรกเข้ามาไม่ขาดสายเหมือนกระแสน้ำ บางครั้งเชี่ยวกรากบางคราเอื่อยๆ แต่ไม่มีวันหยุดไหล...

(อาเพศกำสรวล. 2537 : 136)

การเล่าเรื่องในเรื่องนี้จะเห็นได้ว่าผู้เขียนเล่าโดยให้ตัวละครเอกคือ ใหม่ รักหมู่ บรรยายความรู้สึกด้วยตนเองบางส่วนและบรรยายความรู้สึกจากมุมมองของผู้เขียนที่เป็นผู้เล่าเรื่องบางส่วน

เรื่อง **2482**

เรื่องนี้ใช้กลวิธีเล่าเรื่องแบบบุรุษที่สามคือผู้เขียนเล่าด้วยมุมมองกว้างๆ บอกเล่าเรื่องราวเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับตัวละคร โดยผู้เขียนค่อยๆเผยเรื่องทั้งหมดผ่านทางความคิดและบทสนทนาด้วยมุมมองตัวละครคือของ ตุ้ย พันเข็ม และเสือย้อยสลับกันไป

เรื่องเริ่มหลังจากการดวลปืนระหว่างตุ้ยกับเสือย้อยผ่านไป 4 ปี ตุ้ย พันเข็ม มียศร.ต.ท. ได้รับมอบหมายให้คุมการประหารนักโทษการเมือง 18 คน หนึ่งในนั้นคือเสือย้อยหรือหลวงกฤษดาวินิจผู้เป็นทั้งศัตรูและเพื่อน เสือย้อยได้คุยกับตุ้ยถึงสาเหตุที่ถูกจับเพราะถูกใส่ความและสร้างพยานเท็จว่าตนเป็นกบฏและลอบสังหาร จอมพลป. พิบูลสงคราม นายกรัฐมนตรี เพราะฝ่ายรัฐบาลต้องการสร้างข่าวว่าฝ่ายกบฏจ้างเสือย้อยลอบสังหารท่านนายกฯ ทั้งที่ความจริงหลังจากการดวลปืนเมื่อ 4 ปีที่แล้วเสือย้อยได้ออกบวชและใช้ชีวิตในชนบทแต่ต้องถูกตามล่าโดยอ้างกฎหมายศาลพิเศษ 2481 ซึ่งเป็นศาลที่ตั้งขึ้นเพื่อกำจัดศัตรูทางการเมืองคือไม่อนุญาตให้ผู้ต้องหามีทนายจำเลย

จากนั้นผู้เขียนเล่าถึงการลอบสังหาร จอมพลป. พิบูลสงคราม ผ่านความคิดคำนึงของตุ้ยว่าจอมพลป. พิบูลสงคราม ถูกลอบสังหารหลายครั้ง ครั้งแรกวันที่ 23 ก.พ. พ.ศ. 2477 ถูกชายแปลกหน้ายิงระยะกระชั้นชิด 2 นัดแต่ก็รอดมาได้ ครั้งที่ 2 ตาลีดนสวนในบ้านท่านแอบลอบยิงอยู่ใต้เตียงแต่พลาดส่วนครั้งที่ 3 มีผู้ลอบวางยาพิษในอาหารแต่ก็ส่งโรงพยาบาลทันเวลา ดังข้อความ

9 พฤศจิกายน 2481 เวลาประมาณ 19 น. บุรุษลึกลับผู้หนึ่งเดินก้าวเข้าไปที่รถของท่านนายกรัฐมนตรี หยิบปืนค้อลท์รีวอลเวอร์ของเจ้าของบ้านที่วางทิ้งไว้ในรถ ก่อนเดินเข้าไปในบ้านอย่างเงียบเชียบและชำนาญทาง เขาก้าวขึ้นชั้นบนตรงไปที่ห้องส่วนตัวของท่านจอมพล และแอบซ่อนอยู่ใต้เตียง ขณะนั้นท่านเพิ่งเดินออกมาจากห้องน้ำเตรียมตัวไปงานเลี้ยงส่งทูตทหารที่กระทรวงกลาโหม ชายผู้นั้นแล่งปืนไปที่ท่านผู้นำประเทศและลั่นไก เป็นชั่วขณะจิตที่ท่านรู้ตัวและเอี้ยวตัวหลบทัน กระสุนนัดนั้นถูกพื้นทะลุลงมายังห้องรับแขกชั้นล่าง มือปืนเหนี่ยวไกอีก กระสุนนัดที่สองถูกขอบโต๊ะเครื่องแป้ง ท่านจอมพลกระโดดผลุงจากชั้นบนลงมา สวนทางกับนายทหารติดตามสามสี่นายที่วิ่งเข้าไปประชายผู้นั้น และช่วยกันจับตัวไว้ได้

" ตาลี! " ทุกคนร้อง

บุคคลที่เป็นมือปืนที่แท้ก็คือนายลี บุญตาคนสวนของท่านจอมพลป.ซึ่งอยู่กับท่านมานานหลายปีแล้วนั่นเอง!

(ประชาธิปไตยบนเส้นขนาน. 2537 : 68)

ส่วนเสือย้อยขณะฟังคำประกาศตัดสินประหารชีวิตจบแล้วได้ลุกขึ้นกล่าวถึงการกระทำของศาลยุติธรรมว่าถูกใช้เป็นเครื่องมือของนักการเมือง เมื่อวันประหารมาถึงการประหารถูกระงับและอธิบดีตำรวจเรียกเสือย้อยเข้าพบเขาเล่าความลับเรื่องพระอภิรักษ์สันติธรรม และหลวงเนติสงครามเป็นผู้คิดกบฏลอบสังหารนายกฯ จึงทำให้ทั้งสองถูกจับเข้าคุก เสือย้อยนั้นถูกส่งตัวไปคุมขังที่เกาะตะรุเตา ดังข้อความ

เสือร้ายหันกลับไปมองเรือนจำบางขวางอีกเป็นครั้งสุดท้ายชีวิตหลังจากนี้จะเป็นอย่างไรค่อยไปคิดแก้ปัญหาเอาข้างหน้า เขานึกถึงเหตุการณ์เมื่อเช้านี้ในคุก ก่อนที่เขาจะถูกปล่อยตัวออกมา หลวงเนติสงครามคำรามใส่เขาอย่างโกรธแค้น

" มึงทำกูเจ็บแสบมาก ไอ้ย้อย มึงไปพูดอะไรกับผู้ใหญ่วะ เขาถึงลากกูเข้าคุกพร้อมกับพระอภิรักษ์ ? "

" การเมืองมันไม่มีอะไรแน่นอนหลอกคุณหลวง ถ้าคุณคิดจะใช้มันเพื่อหวังความก้าวหน้า ใช้มันเป็นบันไดไปสู่ความรุ่งเรืองจนลืมจรรยาบรรณ คุณก็ต้องระวังผลลัพธ์อีกด้านนึงของมันด้วย เพราะมันเป็นดาบสองคม..."

(ประชาธิปไตยบนเส้นขนาน. 2537 : 80 – 81)

การเล่าเรื่องในเรื่องนี้ผู้เขียนเล่าในฐานะบุรุษที่สาม กล่าวคือผู้เขียนจะเล่าถึงเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในเรื่องได้รอบด้านและเมื่อจะเล่าถึงตัวละครใดในเรื่องผู้เขียนก็เล่าผ่านมุมมองของตัวละครนั้น การที่ผู้เขียนเล่าเรื่องของตัวละครเอกสองตัวสลับกันอาจเนื่องมาจากผู้เขียนต้องการวางตัวเป็นกลางไม่ให้ความสำคัญตัวละครใดมากกว่ากันเพื่อให้ผู้อ่านพิจารณาเรื่องเล่าเอง

เรื่อง **2483 / 2488**

เรื่องนี้ใช้กลวิธีการเล่าเรื่องแบบผู้เขียนเป็นผู้เล่าเรื่องราวทั้งหมดในฐานะบุรุษที่สาม

ผู้เขียนเล่าเรื่องของเสือย้อยหรือหลวงกฤษดาวินิจใน 2 เหตุการณ์หรือ 2 ตอนสลับกันคือตอน 2483 และตอน 2488 ดังนี้

ตอน 2488 ผู้เขียนเล่าถึงหลวงกฤษดาวินิจแทนด้วยสรรพนามว่า " เขา " เนื่องจากสถานภาพในขณะนี้คือผู้ส่งสาส์นของเสรีไทย โดยเล่าว่าหลังจากหลวงกฤษดาวินิจหรือเสือย้อยแหกคุกตะรุเตาหนีไปเกาะลังกาวีแล้วได้เข้าร่วมกับเสรีไทยที่นั่นและกลับไทยด้วยการโดดร่มลงสนามบินลับเพื่อส่งสาส์นลับให้รัฐแต่ถูกทหารญี่ปุ่นกำลังตามล่า ระหว่างนี้ผู้เขียนได้เล่าถึงเหตุการณ์สงครามโลกครั้งที่สองว่าญี่ปุ่นเข้ามาขออาศัยประเทศไทยเป็นทางผ่านไปยังพม่าสร้างความไม่พอใจให้กับประชาชนทำให้เกิดขบวน

การเสรีไทยขึ้นเพื่อขับไล่ญี่ปุ่นออกไป โดยมี ม.ร.ว.เสนีย์ ปราโมช เป็นหัวหน้าฝ่ายต่างประเทศและรู้ธซึ่งภายหลังทราบว่าคือ นายปรีดี พนมยงค์ เป็นหัวหน้าเสรีไทยในประเทศ จากนั้นเล่าต่อว่าหลวงกฤษดาวินิจนัดพบอิสราผู้ที่จะส่งสาส์นลับให้รู้ธโดยอิสราบอกว่าสนามบินลับของเสรีไทยถูกทหารญี่ปุ่นยึดไว้แล้วเพราะรัฐบาลถูกฝ่ายญี่ปุ่นบังคับให้ส่งเครื่องบินออกสำรวจและทำลายสนามบินลับหลายแห่ง ฝ่ายเสรีไทยจึงให้หลวงกฤษดาวินิจส่งสาส์นลับรายละเอียดของแผนวันยกพลขึ้นบกให้รู้ธ แต่หลวงกฤษดาวินิจถูกอิสราหักหลังพาไปพบทหารญี่ปุ่นและนำสาส์นลับไป อิสราทำสำเนาสาส์นลับให้ญี่ปุ่นส่วนฉบับจริงส่งให้รู้ธเพื่อให้รู้ธดำเนินตามแผนแต่แท้จริงแล้วเป็นแผนซ้อนแผนของรู้ธเพราะรู้ว่าอิสราเป็นไส้ศึก ส่วนหลวงกฤษดาวินิจถูกนำตัวไปประหารแต่ประกาศแพ้สงครามของญี่ปุ่นถูกส่งมาทันเวลาทำให้เขารอดตาย ดังข้อความ

> หนึ่งเดือนก่อนหน้านี้ หน่วยสืบราชการลับโอ. เอส.เอส. ของอเมริการายงานจากพระนครว่า มีนายทหารเสนาธิการผู้หนึ่งชื่ออิสราเป็นไส้ศึกให้ญี่ปุ่นมาปีเศษแล้ว นอกจากนี้ญี่ปุ่นยังกำลังสืบว่าวันดี - เดย์กวาดล้างกองทัพญี่ปุ่นในไทยของฝ่ายสัมพันธมิตรจะเกิดขึ้นเมื่อใด รายงานฉบับนี้ถึงมือรู้ธ แผนซ้อนแผนจึงถูกนำมาใช้อย่างระวัง ในการนี้ใครคนหนึ่งจะต้องทำหน้าที่เป็นคนเดินสาส์น ทำทีว่าจะนำแผนวันดี – เดย์ไปมอบให้รู้ธ โดยรู้ว่าอิสราจะต้องตัดหน้านำแผนปลอมนี้ไปให้ญี่ปุ่นดูก่อนที่แผนนี้จะถึงมือรู้ธ เขาคนนั้นอาจจะถูกญี่ปุ่นทรมานเพื่อค้นหาความจริง ต้องเป็นคนเสียสละ ทรหดและมีไหวพริบสูงแต่จะหาคนแบบนี้ได้ที่ใด ?
>
> ทำไมเขาจึงอาสาทำงานชิ้นนี้? เขาไม่รู้ เขารู้แต่ว่าเขาต้องทำแม้ว่าจะต้องทิ้งอิสรภาพที่เขาเพิ่งไขว่คว้ามาจากเกาะนรกตะรุเตาอย่างยากเย็น
>
> เขาหลับตาลง ละครกำลังปิดฉาก งานจบแล้ว ที่เหลือคือโชคชะตา...
>
> (ประชาธิปไตยบนเส้นขนาน 2537 : 121)

ตอน 2483 ผู้เขียนเล่าถึงหลวงกฤษดาวินิจเช่นกันแต่เป็นสถานภาพนักโทษบนเกาะตะรุเตาจึงเรียกเขาว่า " เสือย้อย "

ผู้เขียนเล่าว่าเสือย้อยถูกส่งตัวไปคุมขังที่เกาะตะรุเตาแต่ก่อนไปได้ฝากจดหมายให้ตุ้ย พันเข็มส่งให้ทวีอดีตลูกน้องคนสนิทเพื่อหาทางพาเขาหนี หลังจากที่เสือย้อยถึงเกาะเขาก็พยายามคิดหาทางหนีตลอดเวลา เมื่อเล่าถึงตอนนี้ผู้เขียนให้ข้อมูลรายละเอียดของเกาะตะรุเตาและเล่าว่าก่อนหน้านี้มีนักโทษการเมืองคดีกบฏบวรเดชหนีไปได้ 5 คนทำให้จ่าเอกหัวหน้าผู้คุมเพิ่มกำลังควบคุมให้เข้มงวดมากยิ่งขึ้น แต่แล้ววันหนึ่งเสือย้อยได้รับจดหมายนัดเวลาพาหนีจากทวีแต่เมื่อไปถึงกลับเจอจ่าเอกที่ปลอมจดหมายเพื่อหลอกฆ่าโดยอ้างว่าแหกคุก จ่าเอกอ้างว่าที่ต้องการฆ่าเสือย้อยเพราะผู้จ้างสัญญาว่าหากทำงานสำเร็จจะได้ย้ายไปจากเกาะนี้ สุดท้ายจ่าเอกไม่ฆ่าเสือย้อยเพราะได้ฟังอุดมการณ์ทางการเมืองของเขา ดังข้อความ

> จ่าเอกงันไปอีกครู่หนึ่ง " ลงเรือได้แล้วแจวไปช้าๆ ..."
>
> " จ่าจะยิงผมตอนนั้น? "
>
> ผู้คุมผงกศีรษะ
>
> นักโทษก้าวลงเรือ หยิบใบพายขึ้นมาแจวเรือไปอย่างเชื่องช้า แสงจันทร์สาดมาเห็นทุกอย่างบนเรือชัดเจน แต่นี้ไม่มีใครยิงพลาด ตอนนี้เขาจึงเข้าใจแล้วว่าทำไมจ่าเอกและคนพวกนั้นถึงเลือกคืนจันทร์เต็มดวงหลอกให้เขาหนีและยิงทิ้งโดยไม่ผิดกฎหมาย เขาก็เข้าใจตอนนี้แล้วว่าทำไมจ่าเอกถึงเป็นคนเงียบๆ กินเหล้าคนเดียว มีแต่คนที่

ถูกผลักไปจนตรอกและไม่มีทางเลือกที่ดีกว่าในชีวิตจึงเป็นเช่นนี้
รัฐประหารที่ไม่สำเร็จแต่ละครั้งทิ้งรอยแผลเป็นไว้กับแพะรับบาปเสมอ

(ประชาธิปไตยบนเส้นขนาน. 2537 : 117)

การเล่าเรื่องในเรื่องนี้ผู้เขียนสามารถล่วงรู้เหตุการณ์และเล่าเรื่องของตัวละครเอกในสองสถานการณ์ได้เป็นอย่างดี ผู้เขียนจึงเล่ารายละเอียดของเรื่องให้ผู้อ่านทราบอย่างกระจ่างและในฐานะผู้รู้แจ้งและคาดการณ์เหตุการณ์ได้มากกว่าตัวละครเอง การที่ผู้เขียนเรียกชื่อตัวละครเอกในแต่ละตอนแตกต่างกันเพราะต้องการแยกสถานภาพของตัวละครตัวเดียวกันเพื่อเล่าเป็นเรื่องสองเรื่อง

เรื่อง **2494**

เรื่องนี้ใช้วิธีการเล่าเรื่องแบบผู้เขียนเป็นผู้เล่าในฐานะบุรุษที่สาม โดยผู้เขียนจะเข้าใจความรู้สึกนึกคิดของตัวละครทุกตัวว่ารู้สึกอย่างไร

เรื่องแบ่งเป็น 2 ตอนคือตอนต้นเล่าถึงบุรุษ 5 คนกำลังประชุมวางแผนก่อรัฐประหารจี้จอมพลป. พิบูลสงคราม นายกรัฐมนตรีในวันที่ 29 มิถุนายน พ.ศ. 2494 ซึ่งจะมีการรับมอบเรือแมนฮัตตั้นจากสหรัฐอเมริกา บุรุษผู้เป็นประธานใช้รหัสว่าเสือดำส่วนบุรุษที่มักทำแผนล่มใช้รหัสว่าแมงมุม ตอนนี้ผู้เขียนเล่าโดยทิ้งปมไว้ว่าบุรุษลึกลับเหล่านั้นเป็นใครและแผนที่วางไว้จะสำเร็จหรือไม่

ในส่วนเนื้อหาผู้เขียนเล่าในลักษณะ 2 เรื่องสลับกันคล้ายเรื่อง 2483 / 2488 คือเล่าถึงตัวละครเอก ตุ้ย พันเข็ม เช่นกันแต่ต่างสถานการณ์ดังนี้

ตอนแรกผู้เขียนเล่าว่าขณะนี้ตุ้ยมียศพันตำรวจตรีและกำลังดักรอเสือย้อยอยู่ที่ร้านกาแฟละแวกบ้านเสือย้อยเพราะสืบทราบว่าเสือย้อยเดินทางกลับกรุงเทพฯ หลังจากลี้ภัยการเมือง ในตอนนี้ผู้เขียนเล่าถึงเรื่องเหตุการณ์บ้านเมืองผ่านทางบทสนทนาในร้านกาแฟว่าขณะนั้นมีการทำรัฐประหารของทหารเรือซึ่งไม่สำเร็จถึง 2 ครั้ง สาเหตุการทำรัฐประหารมาจากการคอรัปชั่นและการใช้อำนาจของทหารบกและตำรวจในทางมิชอบ และเล่าถึงเหตุการณ์ในวันที่ 29 มิถุนายนว่าหลังจาก จอมพลป. พิบูลสงคราม รับมอบเรือแมนฮัตตั้นก็ถูกทหารเรือกลุ่มหนึ่งจี้และนำตัวลงเรือศรีอยุธยา จึงทำให้เกิดการสู้รบระหว่างรัฐบาลและฝ่ายทหารเรือ เรือศรีอยุธยาถูกทิ้งระเบิดเสียหายทำให้ จอมพลป. พิบูลสงคราม ต้องว่ายน้ำหนีโดยมีทหารเรือว่ายคุมตัวและพาไปที่กองทัพเรือ หลังเหตุการณ์นี้ทั้งสองฝ่ายเจรากันฝ่ายกบฏลี้ภัยไปพม่าและ จอมพลป. พิบูลสงคราม ถูกส่งตัวกลับคืน หลังจากนั้นทหารเรือถูกกวาดจับและสั่งย้ายจึงค่อยๆ ลดอำนาจและบทบาท ตุ้ยมาดักรอพบเสือย้อยเพราะสงสัยว่าเขาเป็นหนึ่งในผู้ทำรัฐประหาร ตุ้ยบอกว่าวันเกิดเหตุเขาเห็นทหารเรือสองกลุ่มและเสือย้อยอยู่ในกลุ่มหลังซึ่งแสดงว่ามีสองกลุ่มที่วางแผนจี้ จอมพลป. พิบูลสงคราม เหมือนกันแต่กลุ่มแรกลงมือก่อน นอกจากนั้นยังรู้ว่าที่ทำงานพลาดเพราะมีผู้ทรยศไม่ไปตามแผนนั่นก็คือบุรุษผู้ที่ใช้รหัสว่าแมงมุมหรือ พ.อ.อมรส่วนบุรุษผู้ใช้รหัสว่าเสือดำก็คือเสือย้อยนั่นเอง ตุ้ยทราบอีกว่าเสือย้อยกำลังคิดจะแก้แค้น พ.อ.อมรแต่ทำไม่ได้เพราะว่าสมัยเด็กเคยเป็นเพื่อนรักกัน ดังข้อความ

เสือย้อยถอนหายใจยาว " เมื่อเด็กๆ เราเคยมาวิ่งไล่จับกันแถวนี้บ่อยๆ ผมชอบมานั่งดูปลาในน้ำใส ส่วนเขาชอบมาจับจิ้งหรีดกัดกันกับเด็กอื่นๆ..."

สายตาคนพูดมีแววสะทกสะท้าน รอยตีนกาบนใบหน้าซ่อนความเจ็บช้ำและประสบการณ์อะไรไว้บ้าง มือปราบเฒ่าของอดีตศัตรูของเขาอย่างตั้งใจ ใครจะคิดว่าเสือร้ายที่มีชื่อทั่วประเทศคนนี้จะมีอีกด้านหนึ่งที่อ่อนไหวและอ้างว้างเปล่าเปลี่ยวอย่างบอกไม่ถูก มีแต่คนที่ผ่านความเจ็บปวดอย่างลึกซึ้งถึงมีสายตาเช่นนี้ได้...

(ประชาธิปไตยบนเส้นขนาน. 2537 : 184)

อีกเรื่องเล่าว่า ตุ้ย พันเข็ม ต้องมาเกี่ยวข้องกับเหตุการณ์รัฐประหารในครั้งนี้เพราะว่าขณะนั้นเขามีตำแหน่งเป็นตำรวจประจำตัว จอมพลป. พิบูลสงคราม นายกรัฐมนตรี ในวันเกิดเหตุท่านนายกฯ สั่งให้เขาไปเอากระป๋องบุหรี่ในรถจึงทำให้ท่านนายกฯ ถูกจี้ ดังนั้นตุ้ยจึงเข้าร่วมปรึกษากับฝ่ายรัฐบาลเพื่อหาทางช่วยเหลือ จอมพลป. พิบูลสงคราม และที่ประชุมมีมติให้โจมตีเรือศรีอยุธยาแต่จอมพลป. พิบูลสงครามก็รอดตายอีกครั้ง เหตุการณ์นี้มี พ.อ.อมรเป็นผู้เดียวที่คัดค้านเพราะกังวลเรื่องความปลอดภัยของ จอมพลป. พิบูลสงคราม ทั้งๆ ที่ก่อนหน้านี้ พ.อ.อมรไม่ถูกกับ จอมพลป. พิบูลสงคราม เนื่องจาก พ.อ.อมรต้องการสร้างภาพพจน์ที่ดีให้กับตน ดังตัวอย่าง

" คุณไม่มีวันรู้จิตใจมนุษย์น่ะลึกซึ้งเลือดเย็นขนาดไหน! เขาต้องการยิงปืนนัดเดียวได้นกสองตัวต่างหาก เขารู้ว่ายังไงๆ โอกาสที่จอมพลป. จะรอดกลับมามีน้อยอยู่แล้ว ทำไมไม่ถือโอกาสนี้ยกยอท่านนายกฯ ซะเลย ผู้คนจะได้นับถือเขาว่าเขาจงรักภักดีต่อผู้บังคับบัญชาอย่างสูง อีกอย่างคือเขาแสดงความไม่เห็นด้วยอย่างรุนแรงที่ผมคิดใช้กำลังเข้าปราบกบฏ ก็เผื่อว่าจอมพลป. รอดตายเขาจะได้เครดิตโดยประกาศว่า ผมอยากให้ท่านนายกฯ ตายเพื่อผมเองจะได้เป็นใหญ่เสียเอง หรือว่าผมต้องการแย่งอำนาจจากท่านจอมพลโดยสั่งทหารตำรวจขยี้ฝ่ายนั้นทั้งๆที่รู้ว่าท่านนายกฯ อาจตายได้ เมื่อนั้นผมก็มีสิทธิ์ล้มไปด้วย เมื่อถึงตอนนั้นคุณคงจะนึกภาพออก เขาจะกลายเป็นวีรบุรุษทันที! "

(ประชาธิปไตยบนเส้นขนาน. 2537 : 177)

การเล่าเรื่องในเรื่องนี้ผู้เขียนเล่าเรื่องโดยวางตนผู้สังเกตการณ์ในเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นโดยให้ความสำคัญกับตัวละครทุกตัว และผู้เขียนเป็นผู้รู้แจ้งสามารถเข้าไปอยู่ในทุกสถานการณ์เช่นการประชุมลับของบุรุษ 5 คนในตอนต้นเรื่อง แต่การที่ผู้เขียนให้ตัวละครเอกล่วงรู้ความลับของการวางแผนปฏิวัติโดยไม่ได้ปูพื้นว่าคาดเดาได้จากเหตุการณ์ใดจึงทำให้การเปิดเผยความจริงผ่านตัวละครเอกในตอนนี้ขาดความสมจริง

เรื่อง <u>ราตรีดาวกระพริบ</u>

เรื่องนี้ใช้วิธีแบบผู้เขียนเป็นผู้เล่าในฐานะบุรุษที่สาม โดยผู้เขียนจะเล่าถึงตัวละครและเรียกชื่อตัวละครแทนการใช้สรรพนาม

ผู้เขียนเล่าถึงคณะสำรวจอวกาศชุดหนึ่งที่ระหว่างเดินทางกลับโลกได้ตรวจพบอุกกาบาตขนาดยักษ์ลูกหนึ่งกำลังจะพุ่งเข้าชนโลก พวกเขาแจ้งข่าวกับทางโลกผู้บัญชาการจึงสั่งให้ยิงจรวดขีปนาวุธเพื่อให้อุกกาบาตเปลี่ยนทิศทาง แต่ขีปนาวุธนั้นกลับใช้ไม่ได้เพราะผู้บริหารองค์การอวกาศคอรัปชั่นไม่ติดตั้งอาวุธบนยาน พวกเขาจึงตัดสินใจใช้วิธีสุดท้ายที่จะเบี่ยงเบนอุกกาบาตไม่ให้ชนโลกได้คือขับยานอวกาศพุ่งเข้าชนอุกกาบาตซึ่งพวกสามารถทำได้สำเร็จ ดังข้อความ

ยาน " เอ็นเดอร์ไพรัซ์ 18 " เร่งอัตราความเร็วขึ้น เสียงเครื่องยนต์ที่ควบคุมโดยระบบสมองกลก้องกระพือปีกวาน ทุกๆ วินาทีที่ผ่านไป ความเร็วของมันเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ เร็วจนยานสะเทือนไปทั้งลำ ทุกคนในยานหลับตา ขณะที่มันทะยานเข้าหาปีศาจดำด้วยความเร็วที่มันไม่เคยถูกทดสอบมาก่อน ในที่สุดยานลาดตระเวนที่ตั้งชื่อตามภาพยนตร์โบราณก็พุ่งเข้าชนวัตถุแปลกปลอมขนาดยักษ์ ประกายสว่างจ้าแลบแปลบ ปรากฏแรงสะเทือนมหาศาลเหมือนภูเขาไฟถล่มทลาย แต่ไม่มีใครอยู่รับรู้เพราะทุกชีวิตในยานมอดไหม้เป็นจุลไปหมดแล้ว แรงปะทะทำให้ปีศาจดำเปลี่ยนทิศทางไปครึ่งองศา เมื่ออุกกาบาตยักษ์เคลื่อนที่ไปถึงระนาบเดียวกับโลก ปรากฏว่ามันอยู่ห่างจากโลกถึงหนึ่งพันกิโลเมตร...

(เดือนช่วงดวงเด่นฟ้า ดาดาว. 2538 : 59 – 60)

การเล่าเรื่องในเรื่องนี้ผู้เขียนเล่าในฐานะบุรุษที่สามเพราะผู้เขียนไม่ได้เล่าเจาะจงตัวละครตัวใดตัวหนึ่งแต่ต้องการเล่าหลายตัวในเวลาเดียวกัน ด้วยวิธีนี้ผู้เขียนจึงสามารถเล่าถึงสภาพจิตใจของตัวละครแต่ละตัวที่ต้องเสียสละชีวิตเพื่อช่วยโลกพร้อมกับบรรยายภาพเหตุการณ์ช่วงสำคัญในเรื่องด้วย

เรื่อง <u>กุหลาบสีแดงกับเที่ยวบินสุดท้าย</u>

เรื่องนี้ผู้เขียนเป็นผู้เล่าในฐานะบุรุษที่สามไม่ปรากฏสรรพนามในเรื่องเล่าถึงภารกิจของตัวละครเอกคือมาลิน

ผู้เขียนเล่าว่ามาลินถูกสั่งให้กำจัดคารอนหุ่นยนต์แอนดรอยด์ที่เกิดความผิดผลาดจากการผลิตทำให้กลายเป็นหุ่นยนต์ที่มีจิตใจเหมือนมนุษย์ คารอนกำลังเปลี่ยนแปลงแอนดรอยด์ในโรงงานทั้งหมดให้เป็นเหมือนเขาเพื่อจะได้เลิกเป็นทาสของมนุษย์ มาลินถูกเลือกให้ทำงานนี้เนื่องจากคารอนเคยหลงรักมาลินและไม่รู้ว่ามาลินเป็นหุ่นยนต์ ดังนั้นเมื่อพบกันมาลินจึงแกล้งแสดงความรักด้วยการมอบดอกกุหลาบมีพิษให้คารอนทำให้คารอนต้องตาย และเปิดเผยความจริงในตอนจบว่ามาลินเป็นหุ่นยนต์แอนดรอยด์ที่มีรูปร่างภายนอกเหมือนมนุษย์เช่นเดียวกับคารอน ดังข้อความ

ยาน *เหยี่ยวเวหา* กำลังบ่ายหน้ากลับที่ที่มันจากมาอีกครั้ง สเปชโฮสเตสสาวสวยเดินมาถามมาลิน" ต้องการนิตยสารอีกไหมคะ ? "

มาลินสั่นศีรษะ " ขอนมอุ่นๆ ให้ฉันสักแก้วดีกว่า " ครู่หนึ่งสเปชโฮสเตสสาวเดินกลับมาพร้อมสิ่งที่เธอต้องการ

มาลินดื่มช้าๆ ก่อนแอนศีรษะบนหมอนนุ่ม ยังมีแอนดรอยด์อย่างโฮสเตสสาวผู้นี้ข้างนอกนั้นอีกมากมายที่ต้องเป็นทาสมนุษย์ไปตลอดชีวิต แต่ไม่ว่าจะเป็นมนุษย์หรือแอนดรอยด์ ต่างก็มีหน้าที่ของตนเอง คนเราเกิดมาเพื่อจะเป็นในสิ่งที่เราถูกกำหนดไม่ใช่หรือ สองปีที่อยู่ด้วยกัน คารอนน่าจะสังเกตออก...

" ความรักของฉันที่แสดงออกให้คุณก็คือความรักที่ถูกโปรแกรมไว้ก่อน... " เธอพึมพำ "...เพราะฉันก็เป็นแอนดรอยด์เช่นเดียวกันกับคุณ..."

(เดือนช่วงดวงเด่นฟ้า ดาดาว. 2538 : 134)

การเล่าเรื่องในเรื่องนี้ผู้เขียนเล่าเรื่องโดยไม่เปิดเผยความจริงของตัวละครเอกและหันเหความสนใจโดยการเล่าถึงตัวละครรองอันนำมาสู่การหักมุมด้วยการเปิดเผยความจริงในตอนจบ

3. <u>กลวิธีการเล่าเรื่องแบบผสมผสาน</u>

กลวิธีการเล่าเรื่องนี้เป็นการเล่าเรื่องโดยใช้กลวิธีการเล่าเรื่องหลายๆ วิธีรวมกันเพื่อเล่าเรื่องเรื่องเดียว เช่นใช้กลวิธีการเล่าเรื่องแบบตัวละครเอกเป็นผู้เล่าโดยใช้สรรพนามบุรุษที่หนึ่งสลับกับแบบตัวละครเอกเป็นผู้เล่าโดยใช้สรรพนามบุรุษที่สาม ฯลฯ ผู้เขียนให้น้ำหนักของใช้การเล่าเรื่องในแต่ละเรื่องไม่เท่ากัน และในบางเรื่องอาจใช้ทั้งสองหรือสามวิธีสลับกันไป

เรื่องสั้นที่ใช้กลวิธีการเล่าเรื่องวิธีนี้มีจำนวน 14 เรื่อง ได้แก่

เรื่อง ดวง

เรื่อง คาว

เรื่อง สุนัขาธิปไตย

เรื่อง คดีมโนสาเร่

เรื่อง 2476

เรื่อง 2500

เรื่อง 2523

เรื่อง 2535

เรื่อง ทัวร์สยาม 4001

เรื่อง ~~การหนีของราษ~~โลกสามใบของราษฎร์ เอกเทศ

เรื่อง กระถางชะเนียงริมหน้าต่าง

เรื่อง ยี่สิบปีหลัง

เรื่อง ละครจริงในห้องขาวดำ

เรื่อง วรรณกรรม 48 ชั่วโมง

เรื่อง <u>ดวง</u>

เรื่องนี้ผู้เขียนใช้การเล่าเรื่องแบบตัวละครรองเป็นผู้เล่าในฐานะบุรุษที่หนึ่งกับแบบตัวละครเอกเป็นผู้เล่าในฐานะบุรุษที่หนึ่งดังนี้

ต้นเรื่องเล่าเรื่องแบบตัวละครรองเป็นผู้เล่าในฐานะบุรุษที่หนึ่งแทนด้วยสรรพนามว่า " ผม "

ผู้เล่าเล่าถึงเรื่องของอธิกรเพื่อนที่พยายามค้นหาที่ซ่อนสมบัติในคฤหาสน์ของหลวงอรรถวุฒิไพศาลเพราะทราบจากการมอมเหล้าทายาทของหลวงอรรถวุฒิไพศาล อธิกรพยายามค้นหาทุกวิธีก็ไม่พบจึงล้มเลิกความตั้งใจในที่สุด ดังข้อความ

เขาใช้เวลาหนึ่งปีในการค้นหาสมบัติของหลวงอรรถวุฒิไพศาล !

หนึ่งปีเต็มที่ค่อยๆ บรรจงรื้อกระเบื้องหลังออกมาทีละแผ่น ไม้แป ไม้จันทันทีละชิ้น รื้อแล้วตรวจดูอย่างละเอียด เมื่อไม่พบอะไรก็กองไว้ที่มุมหนึ่ง จากนั้นก็รื้อไม้ขื่อ ดร่าวฝ้า ตะปูทุกตัวกองเป็นพะเนินอยู่ที่สนามหญ้า วันแล้ววันเล่า ขึ้นแล้วขึ้นเล่า เขาทำงานคนเดียว

ในเดือนแรกเขาพบสร้อยไข่มุกเก่าแก่เส้นหนึ่งอยู่ในรอยบากของไม้ตง เดือนที่สามมีมรกตน้ำดี 15 เม็ด กระจายอยู่ในผนังไม้ ทำให้เขาคิดว่าคลำมาถูกทางแล้ว แต่หลังจากนั้นเขาไม่เคยพบอะไรอีกเลย...

(สมุดปกดำกับใบไม้สีแดง. 2537 : 48)

จากนั้นผู้เขียนเล่าเรื่องแบบตัวละครเอกเป็นผู้เล่าในฐานะบุรุษที่หนึ่ง ส่วนในตอนท้ายตัวละครรองซึ่งเป็นผู้เล่าในตอนต้นกลับมาเล่าโดยใช้สรรพนามว่า " ผม " อีกครั้งโดยเล่าว่าตนได้ซื้อที่ดินต่อจากอธิกรเพื่อสร้างโรงแรมและขุดดินเพื่อปรับพื้นที่จึงได้พบไม้สักหลายร้อยต้นที่ฝังอยู่ใต้ดินอันมีมูลค่ามหาศาล ดังข้อความ

" โครงการโรงแรมของผมสร้างเสร็จใน 22 เดือน ล่าช้ากว่ากำหนดถึงหนึ่งปีเศษ เพราะเดิมทีผมตั้งใจจะสร้างแค่ห้าชั้น แต่ในตอนสุดท้ายผมเปลี่ยนใจสร้างเป็นโรงแรมชั้นหนึ่งสูงยี่สิบชั้นแทนเพราะผมได้เงินทุนเพิ่มมาในนาทีสุดท้าย

ขณะที่เราขุดดินเพื่อทำฐานรากโรงแรมนั้น วิศวกรพบว่าฐานรากเดิมของคฤหาสน์ที่ดัดแปลงมาจากโรงทำน้ำแข็งเป็นฐานรากแผ่แบบแพโดยใช้ไม้ซุงตอกลงไปในดินแผ่ออกไปเท่าขนาดตึก และตลอดแนวที่ดินริมน้ำมีไม้ซุงฝังอยู่ติดต่อกันเป็นกำแพงกันดิน ระยะเวลาหกสิบปีไม่ได้ทำให้ไม้สักหลายร้อยต้นเหล่านั้นผุกร่อนไปเลย เพราะมันอยู่ใต้ดินตลอดเวลา

ผมขายไม้สักเหล่านี้ไปได้หมดในราคา 120 ล้านบาท เป็นทุนที่ผมได้เพิ่มมาเปล่าๆ ซึ่งมากกว่าราคาที่ดินคฤหาสน์และสมบัติที่หลานชายหลวงอรรถวุฒิฯ ถลุงไปทั้งหมดรวมกัน "

(สมุดปกดำกับใบไม้สีแดง. 2537 : 53)

การเล่าเรื่องในเรื่องนี้ผู้เขียนเลือกนำวิธีการเล่าเรื่อง 2 แบบมาใช้ร่วมกันเนื่องจากตอนแรกต้องการให้ผู้อ่านทราบความจริงเท่าๆ กับผู้เล่าเป็นการมองถึงชีวิตของคนอื่นจึงใช้การเล่าเรื่องแบบตัวละครรองเพราะจะมีมุมมองในการรับรู้ที่จำกัดคือเฉพาะที่ได้เห็นหรือได้รับรู้เท่านั้น แต่เมื่อมาถึงตอนจบผู้เขียนเปลี่ยนมาเล่าเรื่องแบบตัวละครเอกในฐานะบุรุษที่หนึ่งเพื่อคลี่คลายเรื่องให้ผู้อ่านได้ทราบพร้อมๆ กับผู้เล่าอันนำสู่การหักมุมในที่สุด

เรื่อง <u>คาว</u>

เรื่องนี้ใช้การเล่าเรื่องแบบตัวละครเอกเป็นผู้เล่าในฐานะบุรุษที่หนึ่งและแบบตัวละครรองเป็นผู้เล่าในฐานะบุรุษที่หนึ่ง ดังนี้

ต้นเรื่องผู้เขียนใช้การเล่าเรื่องแบบตัวละครเอกเป็นผู้เล่าในฐานะบุรุษที่หนึ่งคือให้กฤษณาเล่าเรื่องของตนเองด้วยสรรพนามบุรุษที่สามว่า " เธอ " เล่าว่าตนเองนั้นถูกเพื่อนสนิทสามีคืออุดมข่มขืนเมื่อคราวสามีเดินทางไปต่างประเทศ ดังข้อความ

ร่างของมันแนบอยู่บนร่างของเธอ มือของมันลูบไล้ไปทั่ว เธอจำความรู้สึกนั้นได้คลับคล้ายคลับคลาสติสะลึมสะลือเหมือนตนอยู่ในความฝัน นานเท่านานทุกอย่างดำเนินไปตามจังหวะลีลาของมัน ทุกวินาทียาวนานเหมือนนิรันดร์ เมื่อเธอรู้สึกตัวอีกครั้งก็รู้ว่ามันสายเกินไป เธอกลายเป็นคนมีคาวไปเสียแล้ว

(สมุดปกดำกับใบไม้สีแดง. 2537 : 99)

เรื่องต่อจากนั้นผู้เขียนได้เล่าเรื่องแบบตัวละครรองเป็นผู้เล่าแบบบุรุษที่หนึ่งหรือแบบพยานด้วยการให้ตัวละครรองคือจิตแพทย์เป็นผู้เล่าใช้สรรพนามว่า " ข้าพเจ้า " เล่าว่าทรงวุฒิสามีของกฤษณามา

เล่าให้ฟังว่ารู้ความจริงเรื่องกฤษณาถูกอุดมข่มขืนเนื่องจากได้ยินเธอนอนละเมอ และเล่าว่ากฤษณาตั้งท้องแต่เมื่อคลอดก็ป่วยตาย ทรงวุฒิได้เล่าถึงแผนการแก้แค้นอุดมด้วยการหลอกว่าลูกชายของทรงวุฒิคืออุกฤษณ์เป็นลูกของอุดมกับกฤษณาและกำลังจะแต่งงานกับลูกสาวของอุดมเอง เมื่ออุดมทราบจึงสิ้นป่วยและเสียชีวิต ท้ายเรื่องเฉลยว่าความจริงอุกฤษณ์นั้นเป็นลูกที่แท้จริงของทรงวุฒิ ดังข้อความ

ข้าพเจ้านิ่งเงียบไปครู่ใหญ่เมื่อทรงวุฒิเล่าเรื่องจบ นิ่งงันงุนงงไม่เชื่อหู

" เกิดอะไรขึ้นหลังจากวันนั้น? " เสียงข้าพเจ้าพร่า เขายิ้มมุมปาก ข้าพเจ้ามองไม่ออกว่ามันเป็นรอยยิ้มชนิดใด

" เขาป่วยหนักอยู่เดือนกว่าด้วยอาการประสาทหลอนก่อนถึงแก่กรรม "

เราสองคนเงียบไปอีกครู่ใหญ่

" เขาคงช็อคที่รู้ความจริงแบบนี้มันโหดร้ายเหลือเกิน "

" ไม่โหดร้ายกว่าการที่เขาฆ่ากฤษณาตายทั้งเป็นหรอกหมอ "

(สมุดปกดำกับใบไม้สีแดง. 2537 : 108)

การเล่าเรื่องในเรื่องนี้ตอนต้นผู้เขียนเล่าเรื่องแบบตัวละครเอกเป็นผู้เล่าในฐานะบุรุษที่หนึ่ง เนื่องจากผู้เขียนต้องการให้ตัวละครเล่าเรื่องราวและความรู้สึกของตนอันจะนำไปสู่เรื่องราวทั้งหมดที่ผู้เขียนจะเล่าต่อไป ต่อจากนั้นผู้เขียนเปลี่ยนการเล่าเรื่องเป็นแบบตัวละครรองเป็นผู้เล่าในฐานะบุรุษที่หนึ่งเพื่อจำกัดการรับรู้ของผู้เล่าให้รู้และเล่าเฉพาะที่ตัวละครเอกเล่าให้ฟัง ดังนั้นผู้อ่านจึงทราบเรื่องเท่าๆ กับผู้เล่าอันเอื้อต่อการหักมุมในตอนจบ

เรื่อง <u>สุนัขาธิปไตย</u>

เรื่องนี้ใช้การเล่าเรื่องแบบตัวละครเอกเป็นผู้เล่าในฐานะบุรุษที่หนึ่งและแบบผู้เขียนเป็นผู้เล่าในฐานะบุรุษที่สามดังนี้

ผู้เขียนเปิดเรื่องด้วยการประชุมสภาของสุนัขโดยใช้การเล่าเรื่องแบบตัวละครเอกเป็นผู้เล่าในฐานะบุรุษที่หนึ่งใช้สรรพนามว่า " ผม " โดยมีตัวละครเอกผู้เล่าเรื่องสองตัวคือนายกรัฐมนตรีและหัวหน้าฝ่ายค้าน

ตัวละครเอกผู้เล่าคนแรกคือ เสมา แหลมคม นายกรัฐมนตรีสุนัขได้กล่าวแก้ต่างให้กับตนเองในการประชุมสภาสุนัขว่ารัฐบาลของตนมิได้เป็นผู้ทำให้ราคากระดูกตกต่ำแต่กลับมีจำนวนผลิตมากขึ้นจนต้องส่งออกนอกประเทศ และยกประเด็นการสร้างทางหลวงสายใหม่อันเป็นผลงานชิ้นมากล่าว ระหว่างนั้นหัวหน้าฝ่ายค้านได้ลุกขึ้นประท้วงและกล่าวโจมตีตลอดเวลา

หลังจบรายงานของนายกฯ ตัวละครเอกผู้เล่าคนที่สองคือนายโชติหัวหน้าฝ่ายค้านได้พูดแก้ต่างให้กับตนเองเช่นกันและกล่าวโจมตีการทำงานของนายกฯ แต่เมื่อจบการประชุมสภานอกเวทีหัวหน้าทั้งสองฝ่ายกลับช่วยกันวางแผนตั้งรัฐบาลใหม่ ดังข้อความ

เสมา : คุณโชติ ถึงคราวล้างไพ่แล้วนะ ตัดสินใจได้แล้วยังตำแหน่งที่ผมเสนอให้

โชติ : ผมคุยกับพรรคแล้ว ตกลงทุกอย่าง ยกเว้นตำแหน่งรัฐมนตรีกระทรวงกระดูกแห่งชาติ ทางผมคงไม่เอา

เสมา : งั้นให้คุณรอง พรรคประชาคมสุนัขเถอะ ส่วนรมต. กระทรวงสวัสดิการสุนัขและสังคม กับรมว.กระทรวงฝึกหัดสุนัข เป็นโควต้าของคุณก็แล้วกัน อาทิตย์หน้าผมจะประกาศลาออก

โชติ : ตกลง

เสมา : อย่าเพิ่งให้ข่าวรั่วไหลถึงหนังสือพิมพ์ก่อนล่ะ

โชติ : ไม่มีปัญหา ยินดีด้วยกับรัฐบาลเสมา 2 ไปฉลองกันหน่อยได้ยินว่าที่ เดอะ บลูด็อค มีแจ๊สกับกระดูกอร่อยๆ...

(อาเพศกำสรวล. 2537 : 117)

ในเรื่องนี้นอกจากตัวละครเอกเล่าเรื่องของตนเองแล้วผู้เขียนได้เล่าเรื่องในฐานะบุรุษที่สามหลากรูปแบบได้แก่การเล่าชีวประวัติตัวละครเอกคือ เสมา แหลมคม นายกรัฐมนตรี และนายโชติหัวหน้าฝ่ายค้าน บทสัมภาษณ์ความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อนายกฯ และบทความวิเคราะห์การทำงานของรัฐบาลว่ามีโอกาสชนะสูงแต่จะอยู่อีกได้ไม่นาน ดังข้อความ

<u>บทความวิเคราะห์วิจารณ์</u>

โครงการต่างๆ คาราคาซัง ปัญหาทางหลวงสายใหม่ที่เราอาจได้ใช้เมื่อตายไปแล้วสองชาติ เพราะอายุสุนัขเราก็ไม่ยืนยาวอยู่แล้ว ฯลฯ แต่ละปัญหารุมเร้ากันเข้ามาขัดแย้งกันเองในหมู่รัฐบาล ขัดขากันเองเพราะไม่ต้องการให้ผู้อื่นได้หน้าได้ผลงาน

ผู้ที่เดือดร้อนก็คือประชาชนสุนัขเรา

ฉะนั้นเมื่อเราเห็นฝ่ายค้านร่วมใจกันถล่มรัฐบาล เราจึงอดเป็นห่วงไม่ได้ว่ารัฐบาลจะไปไม่รอด...

(อาเพศกำสรวล. 2537 : 116)

การเล่าเรื่องในเรื่องนี้ผู้เขียนใช้การเล่าเรื่อง 2 แบบโดยในแบบแรกให้มีตัวละครเอกผู้เล่าเรื่องถึงสองตัวเนื่องจากต้องการจำลองการประชุมสภาซึ่งมีสองฝ่ายคือฝ่ายรัฐบาลและฝ่ายค้าน แต่เมื่อต้องการแทรกข้อมูลด้านอื่นๆเพิ่มเติมเช่นการวิเคราะห์การประชุมสภา ผู้เขียนจะเป็นผู้เล่าเองเพื่อสามารถแสดงความคิดเห็นได้อย่างอิสระ

เรื่อง <u>**คดีมโนสาเร่**</u>

เรื่องนี้ใช้การเล่าเรื่องแบบตัวละครเอกเป็นผู้เล่าในฐานะบุรุษที่หนึ่งใช้สรรพนามว่า" ผม " สลับกับแบบผู้เขียนเป็นผู้เล่าในฐานะบุรุษที่สามดังนี้

ผู้เล่าคือตัวละครชื่อนครแทนตนด้วยสรรพนามว่า " ผม " เล่าถึงเรื่องราวที่เกิดขึ้นกับตนเองว่าเมื่อเรียนจบและกำลังเตรียมตัวไปทำงานที่ศูนย์อนุรักษ์ป่าภูเขียว ขณะรอรถออกผู้เล่าได้หยิบมีดพกขึ้นมาถือเล่นแต่ชายที่ยืนข้างๆ เข้าใจว่าผู้เล่าจี้จึงมอบเงินและของมีค่าให้ผู้เล่ารับไว้และขึ้นรถไป ระหว่างทางผู้เล่าได้รู้จักกับ จ่าง แซ่หว่าง ชาวจีนฮ่อ ต่อมาผู้เล่าถูกรางวัลฉลากกาชาดจึงทำให้ต้องเดินทางกลับไปรับเงินแต่เมื่อไปถึงจึงพบว่าเป็นแผนของตำรวจที่ต้องการตามจับผู้เล่า ผู้เล่าจึงหลบหนีไปขอความช่วยเหลือกับลูกน้องของจ่างแต่เมื่อไปถึงกลับถูกตำรวจหลอกให้เป็นนกต่อเพื่อจับแก๊งจีนฮ่อ จากนั้นผู้เล่ากำลังกลับไปบ้านพักได้พบโจรกำลังงัดแงะธนาคารจึงเดินเข้าไปดูและถูกโจรพาตัวไปที่โรงแรมแห่งหนึ่ง ผู้เล่าพยายามต่อสู้กับโจรและบังเอิญทำสวิทช์ไฟไหม้จนเป็นเหตุให้ไฟไหม้โรงแรม ผู้เล่าเดินทางไปหาญาติที่ยโสธรและทำกันบุหรี่หล่นจนทำให้เกิดไฟไหม้วัด ผู้เล่าตัดสินใจกลับกรุงเทพฯ และได้พบกับจ่างที่คิดว่าผู้เล่าเป็นเหตุให้พรรคพวก

ของเขาถูกจับ ผู้เล่าจึงถูกพาตัวไปด้วยระหว่างที่จ่างนำอาวุธสงครามไปซ่อนและเดินทางต่อเพื่อชนกัญชาแต่ตำรวจกำตังตามมาจึงหลบหนีไปซ่อนและจอดรถทิ้งไว้แต่เมื่อกลับมารถหายไปทำให้พวกเขาต้องเดินไปยังจุดนัดพบกับลูกน้องของจ่างแต่ปรากฏว่าลูกน้องถูกตำรวจจับไปแล้ว จ่างตัดสินใจกลับกรุงเทพฯ ผู้เล่าขอแยกทาง จ่างขอร้องผู้เล่าให้ช่วยส่งจดหมายเมื่อส่งจดหมายเรียบร้อยตำรวจได้เข้ามาจับชาวจีนฮ่อแต่ผู้เล่ารอดและกลับมาบ้านพบว่าจ่างหนีไปแล้ว สุดท้ายผู้เล่าตัดสินใจไปหาเพื่อนที่ราชบุรีแต่รถทัวร์ที่นั่งไปเกิดพลิกคว่ำทำให้ผู้เล่าได้รับบาดเจ็บสาหัส ดังข้อความ

ผมไปถึงที่นั้นก่อนตำรวจบุกจับกลุ่มจีนฮ่อเพียงสองนาทีเท่านั้น ผมจึงติดร่างแหถูกตำรวจรวบตัวไปด้วย โชคดีที่ผมยื่นจดหมายฉบับนั้นให้จีนฮ่อคนนั้นแล้ว ตำรวจจึงปล่อยตัวผมไปเพราะไม่มีหลักฐานชี้ว่าผมเกี่ยวข้องกับคนกลุ่มนั้น

เมื่อผมกลับถึงห้องเช่าของผมเย็นวันนั้น ก็พบว่าจ่างหายไปแล้ว บนโต๊ะมีโน้ตสั้นๆ ที่เขาเขียนทิ้งเอาไว้ว่า *" รู้แล้วว่าพวกนั้นถูกจับ ค่อยเจอกันโชคดี "*

เป็นอันว่าผมก็ไม่ได้ไปทำงานที่ศูนย์อนุรักษ์ป่าภูเขียวเพราะเหตุการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้นทำให้ผมคลาดงานนี้ไป อย่างไรก็ตามหนึ่งเดือนให้หลังเมื่อเพื่อนของผมชวนผมไปทำไร่ที่ราชบุรี ผมก็ตอบตกลงคืนวันที่ 27 มิถุนายน ผมหิ้วกระเป๋าเดินทางคู่ชีพใบเดียวขึ้นรถไปเริ่มชีวิตใหม่

(อาเพศกำสรวล. 2537 : 228)

ระหว่างที่เรื่องดำเนินโดยผู้เล่าเล่าเรื่องของตนนั้นผู้เขียนได้แทรกการเล่าเรื่องแบบผู้เขียนเป็นผู้เล่าในฐานะบุรุษที่สามด้วยการเสนอข่าวหนังสือพิมพ์ที่เกี่ยวเนื่องกับเรื่องที่ผู้เล่าเล่าสลับกันไปตลอดทั้งเรื่อง ดังข้อความ

ไทยรัฐ *วันอาทิตย์ที่ 28 เมษายน พ.ศ. 2534*
ไฟไหม้วัด *: เกิดเพลิงไหม้ขึ้นในวัดธาตุทองบ้านบ่อบึง ต. สงยาง อ. มหาชนะชัย จ. ยโสธร เมื่อค่ำวันที่ 27 เม.ย. ที่ผ่านมา โดยเหตุเกิดขึ้นที่กุฏิของพระภิกษุ ที จันทาโภ รักษาการเจ้าอาวาสซึ่งเดินทางออกไปเยี่ยมญาติโยม ทั้งชาวบ้านและพระในวัดช่วยกันตักน้ำไปดับไฟตามมีตามเกิด ไม่อาจยับยั้งไว้ได้ เพลิงผลาญกุฏิวอดหมดทั้งหลัง ค่าเสียหายประมาณ 9 แสนบาท พ.ต.ท. ไพรัช วงศ์วุฒิโท สวญ. สภ.อ.มหาชนะชัยอยู่ระหว่างสอบสวนสาเหตุ ตั้งข้อสันนิษฐานไว้เบื้องต้นว่าเกิดจากไฟฟ้าช็อต*

(อาเพศกำสรวล. 2537 : 218)

การเล่าเรื่องในเรื่องนี้ผู้เขียนใช้การเล่าเรื่อง 2 แบบคือแบบตัวละครเอกเป็นผู้เล่าในฐานะบุรุษที่หนึ่งเล่าถึงชีวิตของตนเองที่บังเอิญต้องเข้าไปเกี่ยวข้องกับเรื่องราวประหลาดมากมาย โดยผู้เขียนใช้การเล่าเรื่องวิธีนี้สลับกับแบบผู้เขียนเป็นผู้เล่าในฐานะบุรุษที่สามด้วยการเสนอข่าวหนังสือพิมพ์ตลอดทั้งเรื่อง เพราะผู้เขียนต้องการให้ผู้อ่านได้พิจารณาว่าข่าวที่นำเสนอตามหน้าหนังสือพิมพ์นั้นมีความเชื่อถือได้มากน้อย

เพียงใด เพราะข่าวที่นำเสนอนั้นอาจมิใช่ความจริงทั้งหมดอาจถูกบิดเบือนโดยการรับรู้เพียงด้านเดียวของผู้สื่อข่าว

เรื่อง **2476**

เรื่องนี้ใช้กลวิธีการเล่าเรื่องแบบผสมผสานคือแบบตัวละครเอกเป็นผู้เล่าในฐานะบุรุษที่หนึ่งแทนตนด้วยสรรพนามบุรุษที่สามร่วมกับแบบตัวละครเอกเป็นผู้เล่าในฐานะบุรุษที่หนึ่งแทนตนเองด้วยสรรพนามบุรุษที่หนึ่งและแบบตัวละครรองเป็นผู้เล่าในฐานะบุรุษที่หนึ่งเพื่อเล่าเรื่องดังนี้

ตอนต้นเรื่องใช้วิธีการเล่าแบบตัวละครเอกเป็นผู้เล่าในฐานะบุรุษที่หนึ่งคือเล่าถึง ตุ้ย พันเข็ม โดยใช้สรรพนามบุรุษที่สามว่า " เขา " โดยเล่าถึงเหตุการณ์ปัจจุบันที่จ่าตุ้ยกำลังดักรอจับเสือย้อย ดังข้อความ

> ร.ต.ต.ตุ้ย พันเข็ม ลูบปืนลูกโม่กระบอกเก่าที่เสียบข้างเอวแผ่วเบา สายตาจ้องไปยังปากทางเล็กๆ ที่ซ่อนในหลืบเขาอย่างระวัง เสียงนกแสกร้องมาจากที่ใดที่หนึ่ง เขากำลังรอมันอยู่...เสือย้อย!...เขามั่นใจว่าเสือย้อยจะต้องผ่านเส้นทางนี้ในอีกไม่กี่อึดใจข้างหน้า
>
> (ประชาธิปไตยบนเส้นขนาน 2537 : 27)

เรื่องดำเนินต่อไปผู้เขียนให้ตัวละครเอกคือตุ้ยเล่าย้อนถึงตอนที่ดวลปืนกับเสือย้อยครั้งแรก ผู้เขียนจึงใช้การเล่าเรื่องแบบตัวละครเอกเล่าในฐานะบุรุษที่หนึ่งคือตุ้ยเล่าเรื่องของตนเองใช้สรรพนามบุรุษที่หนึ่งว่า " ผม " ผู้เล่าเล่าว่าเมื่อแรกรับราชการผู้เล่าสามารถจ่าโจรด้วยกระสุนนัดเดียวแต่เมื่อได้ดวลปืนกับเสือย้อยผู้เล่ากลับแพ้อย่างง่ายดาย จากนั้นผู้เล่าจึงกลายเป็นคนติดสุราจนวันหนึ่งเสือย้อยมาหาและพูดจาดูถูกเพื่อทำให้ผู้เล่ากลับตัว ผู้เขียนกลับมาให้ตุ้ยเล่าถึงปัจจุบันว่ากำลังดักรอดวลปืนกับเสือย้อยอีกครั้งตามคำสั่งของอธิบดีตำรวจและเพื่อแก้แค้นแทนพ่อที่ต้องตายเพราะอยู่ในรถไฟบรรทุกป.ต.อ.ที่เสือย้อยขับหัวรถจักรพุ่งเข้าชนแต่ท้ายที่สุดผู้เล่าก็ฆ่าเสือย้อยไม่ลง ดังข้อความ

> อีกคนหนึ่งแล้ว ! ผมยิ้มที่มุมปากขณะโยนปืนที่มีกระสุนอยู่ของเสือย้อยคืนไปให้ทันที เขารับมาแล้วสลัดกระสุนทั้งหมดออกหยิบกระสุนใส่รังเพลิงเพียงนัดเดียวก่อนเสียบปืนใส่เอว ผมชะงักเมื่อเห็นเขาทำเช่นนั้น และสลัดกระสุนออกเหลือเพียงนัดเดียวบ้าง ผมไม่รู้สึกกลัวเพราะผ่านการประลองปืนกันซึ่งๆ หน้าแบบนี้บ่อยครั้งจนได้ชื่อว่า " จ่าตุ้ยปืนผี " เราทั้งสองยืนตรง ระยะห่างกันเพียงสามก้าว มือปล่อยตามสบาย สายตาเราทั้งคู่จ้องมองกันขมึงนิ่งเวลาทั้งโลกเหมือนจะหยุดนิ่งอยู่กับที่ ไม่มีการนับ ไม่มีกติกา ไม่มีกรรมการ ลูกปืนนัดเดียวตัดสินทุกอย่าง
>
> พริบตานั้นผมชักปืนขึ้นจากเอว
>
> ปลายกระบอกปืนของเสือย้อยจ่ออยู่ที่หัวของผมรออยู่แล้ว !
>
> (ประชาธิปไตยบนเส้นขนาน 2537 : 32)

และในเรื่องผู้เขียนยังใช้กลวิธีการเล่าเรื่องแบบตัวละครรองเป็นผู้เล่าในฐานะบุรุษที่หนึ่งคือให้อธิบดีตำรวจตัวละครรองเล่าถึงประวัติที่แท้จริงของเสือย้อยให้ ตุ้ย พันเข็ม ฟังว่าเสือย้อยแท้จริงแล้วคือหลวงกฤษดาวินิจที่พ่อถูกใส่ร้ายจนต้องออกจากราชการและป่วยตาย จึงทำให้เสือย้อยแค้นฝ่ายรัฐบาลจนเข้าร่วมกับก่อการกบฏบวรเดช ในครั้งนี้เสือย้อยเป็นผู้ขับหัวรถจักรพุ่งเข้าชนรถไฟบรรทุกป.ต.อ.ทำให้มี

ผู้ตายจำนวนมาก แต่หลังจากเหตุการณ์นี้เสือย้อยก็หายสาปสูญไปและตั้งตนเป็นเสือย้อยปล้นชาวบ้านตามจังหวัดต่างๆ เพื่อหาทุนปฏิวัติครั้งต่อไป ดังนั้นอธิบดีจึงให้ตุ้ยตามจับเสือย้อยให้ได้เพราะต้องการทราบข้อมูลของฝ่ายปฏิวัติ ดังข้อความ

" เสือย้อย! หลวงกฤษดาวินิจก็คือเสือย้อย ! "

" ถูกต้อง คุณหัวไวดี หลวงกฤษดาวินิจใช้ชีวิตต่อมาอย่างเสือร้าย ออกปล้นเงินทองเพื่อเป็นทุนในการทำปฏิวัติครั้งต่อไป "

" ไม่น่าเชื่อที่คนที่มีการศึกษาสูงอย่างเขาจะกลายเป็นโจรไปได้ "

" ผมคิดว่าเขาไม่ได้คิดเป็นโจรจริงๆ หรอก แต่มันทำให้การดำเนินงานใต้ดินของเขาคล่องตัวกว่า เพราะหากเขายังอยู่ในกรุง เขาจะต้องถูกจับตายแน่ อีกอย่างเท่าที่ผมรู้ เขาเลือกปล้นเฉพาะคนรวยที่ไม่ใช่คนดีนัก เป็นเวลาหลายเดือนแล้วที่เราพยายามตามล่าตัวเขาเงียบๆ เพราะเราเชื่อว่าเขามีแผนที่จะเล่นไม่เลิกกับรัฐบาล แต่ไม่สำเร็จ จมูกเขาไวหลบหนีไปได้ทุกครั้ง การพยายามลอบสังหารหลวงพิบูลสงครามกลางสนามหลวงเมื่อเดือนกุมภาพันธ์ปีก่อน อาจเป็นฝีมือของพวกเขาก็ได้ เราไม่รู้ เรารู้ว่าเขายังมีการติดต่อกับนายทหารกลุ่มหนึ่งเพื่อส่งเงินที่ได้จากการปล้นใช้เป็นทุนในการจัดซื้ออาวุธ "

(ประชาธิปไตยบนเส้นขนาน. 2537 : 40)

การเล่าเรื่องในเรื่องนี้ผู้เขียนเลือกใช้การเล่าเรื่องแบบตัวละครเอกเป็นผู้เล่าในฐานะบุรุษที่หนึ่ง เพราะเป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับตัวละครเอกจึงให้ตัวละครเอกเป็นผู้เล่า แต่เมื่อจะเล่าถึงตัวละครเอกอีกตัวหนึ่งผู้เขียนจะให้ตัวละครรองเป็นผู้เล่าให้ตัวละครเอกตัวแรกฟังอันเป็นวิธีที่เหมาะสมกับเนื้อหาของเรื่อง

เรื่อง **2500**

เรื่องนี้ใช้วิธีการเล่าเรื่องแบบผสมผสานคือแบบตัวละครเอกเป็นผู้เล่าในฐานะบุรุษที่หนึ่งที่แทนตนด้วยสรรพนามบุรุษที่สามว่า " เขา " และแบบผู้เขียนเป็นผู้เล่าในฐานะบุรุษที่สาม ดังนี้

ต้นเรื่องตัวละครเอกผู้เล่าคือ ตุ้ย พันเข็ม เล่าว่าตนเป็นตำรวจประจำตัว จอมพลป. พิบูลสงคราม นายกรัฐมนตรีกำลังพา จอมพลป. พิบูลสงคราม หนีออกนอกประเทศทางรถยนต์ เนื่องจาก จอมพลสฤษดิ์ ธนะรัชต์ ทำรัฐประหาร จอมพลป. พิบูลสงคราม วางแผนหนีไปเขมรโดยมี ร.ต.ท.ประยุทธ ร่วมเดินทางไปด้วย ขณะเดินทางผู้เล่าได้เล่าถึงประวัติของ จอมพลป. พิบูลสงคราม ว่าชีวิตของท่านได้ผ่านอุปสรรคต่างๆ มากมายคือสมัยที่ท่านเป็นนายกฯ อำนาจทางการเมืองแบ่งเป็น 3 ฝ่ายได้แก่ฝ่าย จอมพลป. พิบูลสงคราม ฝ่าย จอมพลสฤษดิ์ ธนะรัชต์ ฝ่ายพลตำรวจเอกเผ่า ศรียานนท์ ทั้ง 3 ฝ่ายแตกแยกกันอย่างรุนแรงที่สุดเมื่อ เหตุการณ์เลือกตั้ง 2 มีนาคม พ.ศ. 2500 อันถือเป็นการเลือกตั้งที่สกปรกที่สุด จากนั้นผู้เล่ากลับมาเล่าถึงการเดินทางหนีว่าฝ่ายตรงข้ามกำลังไล่ตามผู้เล่าจึงยิงสกัด เมื่อเดินทางถึงศรีราชาได้แวะเติมน้ำมันแต่ ผู้เล่าขอลงก่อนเพื่อระวังภัยจึงเกิดการเข้าใจผิดคิดว่าเด็กปั๊มไปโทรศัพท์แจ้งข่าวกับฝ่ายตรงข้าม จากนั้นเมื่อไปถึงจันทบุรีผู้เล่าเปลี่ยนเส้นเข้าเขมรทางอำเภอไพลินแทนตราด เมื่อเดินทางถึงโป่งน้ำร้อน จ.ราชบุรีจึงพักทานข้าว ร.ต.ท.ประยุทธเสนอว่าจะไปขอยืมเสื้อผ้าเก่าๆ เพื่อปลอมตัว เมื่อ ร.ต.ท.ประยุทธกลับมานำทหารจับกุมผู้เล่าจึงทราบว่า ร.ต.ท.ประยุทธเป็นไส้ศึก ดังข้อความ

พ.ต.ทตุ้ยพยักหน้าเห็นด้วย นายตำรวจหนุ่มกระวีกระวาดออกไปจากร้าน ไม่ถึงครึ่งชั่วโมงต่อมา รถจิ๊บเก่า ๆ สองคันก็วิ่งมาจอดหน้าร้าน พริบตาต่อมานายตำรวจในเครื่องแบบเจ็ดแปดนายกระโดดลงมาล้อมชายทั้งสองในร้านอย่างว่องไว ปืนในมือทุกกระบอกอยู่ในลักษณะเตรียมพร้อมยิง

ร.ต.ท.ประยุทธเดินมาหาคนทั้งสอง นายพันตำรวจตำรามว่า

" ประยุทธ มึง...ทรยศ..."

" ผมจำเป็นต้องทำอย่างนี้ "

" เพื่ออะไร? "

" ฝ่ายตรงข้ามสัญญาจะตอบแทนผมเต็มที่ ถ้าสามารถนำคุณทั้งสองไปได้ "

" รวมทั้งการเลื่อนตำแหน่งด้วยรึ? "

ลูกน้องเขาไม่ตอบคำ นายพันโทยิ้มเหี้ยมเกรียมเมื่ออาวุธของเขาถูกปลดออกไป ขณะที่จอมพลป. ยังยืนแน่นิ่งอย่างเยือกเย็น...

(ประชาธิปไตยบนเส้นขนาน. 2537 : 215)

ท้ายเรื่องผู้เขียนเป็นผู้เล่าเรื่องในฐานะบุรุษที่สามเพื่อเฉลยว่า จอมพลป. พิบูลสงคราม ที่นั่งรถไปกับตุ้ยนั้นเป็นตัวปลอมส่วนตัวจริงเดินทางหนีออกนอกประเทศได้สำเร็จ ดังข้อความ

ห่างจากจุดนั้นไปกว่าหนึ่งร้อยกิโลเมตรท่ามกลางทะเลคลั่งลมกรรโชก เรือประมงลำหนึ่งกำลังแล่นฝ่าคลื่นลมไปเบื้องหน้า เงารางเลือนของเกาะแห่งหนึ่งเริ่มปรากฏขึ้นชัดเจนในดลองสายตา ชายสามคนที่ยืนบนเรือกำลังทอดสายตาไปที่เกาะแห่งนั้น

" คุณว่าพวกนั้นถูกจับหรือยัง? "

" คงถูกจับไปแล้ว แต่สฤษดิ์คงปล่อยตัวพวกเขาไป "

" แผนของเราสำเร็จทุกอย่าง..." หนึ่งในนั้นพูดขณะหยิบบุหรี่ขึ้นคาบ "...พวกเขาทำงานได้ผลดีมากที่ขับรถอ้อมไปทางอำเภอไพลินเพื่อล่อให้ฝ่ายตรงข้ามติดตามไปคนละทาง เปิดโอกาสให้เราหนีออกมาได้อย่างสะดวก "

" ผมนึกภาพไม่ออกว่าพลเอกสฤษดิ์จะตีสีหน้ายังไง เมื่อรู้ความจริง ส่วนตำรวจที่จับสามคนนั้นไปคงหลงดีใจแย่ที่คิดว่างานนี้จะได้ความดีความชอบมากมาย "

" นั่นสิ ผมก็นึกภาพไม่ออกว่า ตำรวจกลุ่มที่หวังจะได้รับการเลื่อนขั้นจากผลงานชิ้นนี้จะทำหน้ายังไง ! "

บุรุษผู้ถือกระป๋องบุหรี่ในมือกล่าวว่า " การสอพลอเป็นเรื่องธรรมดาของคนการเมืองอยู่แล้ว และการเมืองไทยก็ไม่เคยมีอะไรแน่นอน "

" ใช่แล้ว ท่านจอมพล ป. ! "

(ประชาธิปไตยบนเส้นขนาน. 2537 : 217)

การเล่าเรื่องในเรื่องนี้ผู้เขียนอำพรางความจริงโดยอาศัยมุมมองของผู้เล่าเรื่องที่เข้าใจว่าผู้ที่ตนพาหนีคือ จอมพลป. พิบูลสงคราม ตอนท้ายเรื่องเป็นการเล่าเรื่องโดยผู้เขียนเป็นผู้เล่าในฐานะบุรุษที่สามด้วยบทสนทนาของชายสามคนบนเรือซึ่งจบลงที่ชายคนหนึ่งเรียกผู้ที่อยู่ในวงสนทนาว่า จอมพลป. พิบูลสงคราม เท่ากับพลิกความคาดหมายว่าแท้ที่จริงแล้วตัวละครที่ผู้เล่าพาหนีมิใช่ จอมพลป. พิบูลสงคราม ตามที่เข้าใจแต่แรก

เรื่อง 2523

เรื่องนี้ใช้วิธีการเล่าเรื่องแบบตัวละครเอกเป็นผู้เล่าในฐานะบุรุษที่หนึ่งโดยใช้สรรพนามบุรุษที่หนึ่งกับแบบตัวละครรองเป็นผู้เล่าในฐานะบุรุษที่หนึ่งดังนี้

ต้นเรื่องผู้เขียนเล่าเรื่องด้วยการให้ตัวละครเอกเป็นผู้เล่าในฐานะบุรุษที่หนึ่งคือให้ พล.ต.ท.ตุ้ย พันเข็มเล่าว่าตนได้รับเชิญไปบรรยายพิเศษให้นักเรียนนายร้อยฟังเกี่ยวกับประวัติประชาธิปไตยการเข้ามาและดำเนินไปของระบอบประชาธิปไตยของประเทศไทย ผู้เล่าเล่าว่าตั้งแต่ปีพ.ศ. 2454 การปกครองระบอบประชาธิปไตยเข้ามาจากทหารรุ่นใหม่ที่ได้รับการศึกษาจากต่างประเทศและคิดปฏิวัติแต่ไม่สำเร็จ 2 ปีต่อมาคือพ.ศ. 2475 คณะราษฎร์ทำการปฏิวัติสำเร็จแต่เนื่องจากเป็นการปฏิวัติที่ไม่อยู่ในการสนับสนุนจากประชาชนจึงทำให้ทหารทำรัฐประหารในปีต่อมา จากนั้นมีการก่อรัฐประหารไล่เรียงมาอีกนับไม่ถ้วนจนถึงปี พ.ศ. 2520 ผู้เล่าให้รายละเอียดเกี่ยวกับการปกครองของผู้นำแต่ละยุคเช่นยุค จอมพลสฤษดิ์ ธนะรัชต์ เป็นยุคที่ประชาธิปไตยหยุดลงเนื่องจากมีการยกเลิกรัฐธรรมนูญไม่ให้มีสภาผู้แทนราษฎรที่มาจากการเลือกตั้ง ห้ามตั้งพรรคการเมือง กวาดล้างฝ่ายค้านทางการเมืองและขจัดคอมมิวนิสต์ด้วยวิธีรุนแรง เป็นต้น จนทำให้เกิดการชุมนุมประท้วงเมื่อเดือนตุลาคมในปี พ.ศ. 2516 และ พ.ศ. 2519 อันทำให้พรรคคอมมิวนิสต์ขยายตัวมากที่สุด ดังข้อความ

> พล.ต.ท. ตุ้ยถอนหายใจยาวก่อนกล่าวต่อไป
>
> " สาเหตุสำคัญซึ่งนำมาสู่ การปฏิวัติตุลาคม 2516 ก็คือความเสื่อมของระบอบสฤษดิ์ และความเติบโตของกลุ่มธุรกิจพ่อค้าซึ่งเป็นชนชั้นกลางในเมือง นี่เป็นการเผชิญหน้าของพลังสองฝ่ายคือ ฝ่ายรัฐที่กำลังเสื่อมทรามกับฝ่ายเอกชนที่กำลังเติบโต ในเดือนพฤษภาคม 2518 ข่าวชัยชนะของคอมมิวนิสต์ในอินโดจีนได้เขย่าขวัญรัฐบาลและชนชั้นปกครองของไทยอย่างรุนแรง การทำสงครามกองโจรได้เพิ่มจำนวนมากขึ้น และพ.ค.ท.กำลังอยู่ในฐานะอันได้เปรียบและได้ขยายการรุกทางการเมืองทั้งภายในและสากล มีการเรียกร้องให้สหรัฐฯถอนฐานทัพออกไปทำให้กองทัพเกิดความวิตกกังวลว่าจะขาดแหล่งพึ่งพิง ดังนั้นปลายปีนั้นจึงมีการโฆษณาชวนเชื่อของฝ่ายขวาและ " ขบวนการขวาพิฆาตซ้าย "
>
> (ประชาธิปไตยบนเส้นขนาน. 2537 : 342 – 343)

หลังจบการบรรยายผู้เขียนเปลี่ยนวิธีเล่าเรื่องเป็นแบบตัวละครรองเป็นผู้เล่าในฐานะบุรุษที่หนึ่งคือตุ้ยยังคงเป็นผู้เล่าแต่เปลี่ยนฐานะจากตัวละครเอกเป็นตัวละครรองเพื่อรับฟังและเล่าเรื่องที่เสือย้อยเล่าให้ฟังอีกที

ผู้เล่าเล่าว่าพันตรีชาคริตพาผู้เล่าไปพบเสือย้อยที่บังเอิญออกจากป่า เสือย้อยเล่าให้ผู้เล่าฟังว่าหลังจากพบกันครั้งสุดท้ายเมื่อลูกชายของเสือย้อยถูกทหารต.ช.ด.ฆ่าตาย เสือย้อยยังอยู่ในค่ายคอมมิวนิสต์และได้รู้จักเล่าซานผู้บัญชาการค่ายทำให้พบว่าพวกคอมมิวนิสต์สามารถหลบหนีการโจมตีจากรัฐบาลได้ทุกครั้งจึงคาดว่าต้องมีไส้ศึก และในวันหนึ่งเสือย้อยบังเอิญพบรายชื่อลับผู้เป็นไส้ศึกให้พรรคคอมมิวนิสต์หนึ่งในนั้นก็คือพันตรีชาคริตนายทหารปืนใหญ่ผู้วิทยุบอกเล่าซานให้หลบหนีการโจมตีได้ทุกครั้ง แต่ผู้เล่าแย้งว่าเรื่องนี้ไม่น่าเป็นไปได้และน่าจะเป็นแผนยืมมีดฆ่าคนของเล่าซานที่ล่อให้เสือย้อยไปฆ่าชาคริต นอกจากนั้นผู้เล่ายังเล่าแผนคำสั่งลับที่พลเอกเปรม ติณสูลานนท์ นายกรัฐมนตรีจะใช้ปราบปรามพรรคคอมมิวนิสต์ให้เสือย้อยและพันตรีชาคริตฟังเพื่อต้องการลวงพันตรีชาคริตซึ่งผู้เล่าทราบว่าเป็นไส้ศึกตัวจริงให้นำข้อมูลนี้ไปบอกพรรคคอมมิวนิสต์เพราะต้องการทำแผนซ้อนแผน เนื่องจากแผนที่แท้จริงคือคำสั่งนายก-รัฐมนตรีที่ 66 / 2523 ที่มีนโยบายปราบปรามคอมมิวนิสต์โดยใช้การเมืองและประชาธิปไตย มิใช่แผนการ

ปราบปรามโดยใช้อาวุธ หลังจากเหตุการณ์นั้นพรรคคอมมิวนิสต์ในประเทศไทยก็ถูกปราบปรามจนหมดสิ้น ดังข้อความ

" คุณคงรู้แล้วว่าผมเข้าป่าไปเข้าร่วมกับพ.ค.ท. ในปี 2519 "
" ใช่! เราเจอกันครั้งสุดท้ายที่นั่น "
" แล้วสงสัยมั๊ยว่าผมออกจากป่ามาทำไมตอนนี้? "
พล.ต.ท. ตุ้ยผงกศีรษะ
" ผมขอเริ่มเรื่องเลย หลังจากที่ได้ใช้ชีวิตอยู่ในป่าได้หกเดือนเศษ ในปี 2520 ผมได้พบกับเสนาธิการพ.ค.ท. คนหนึ่ง เป็นชาวจีนเวียดนามโดยกำเนิด แต่มาอาศัยอยู่ในไทยนานมากแล้ว เขาชื่อเล่าซาน อายุใกล้เคียงกับผม

เราเคยพบกันนานมาแล้วเมื่อสี่สิบกว่าปีก่อน ผมเคยไปติดต่อซื้ออาวุธจากเขาที่ชายแดนลาวหลังเกิดกบฏบวรเดชปี 2476 ไม่นาน คุณคงจำได้เพราะตอนนั้นคุณตามล่าผมไปถึงที่นั่น เขารู้จักผมดี ดังนั้นเราจึงคุ้นเคยกันอีกครั้งอย่างรวดเร็ว "

(ประชาธิปไตยบนเส้นขนาน. 2537 : 347)

การเล่าเรื่องในเรื่องนี้ตอนต้นผู้เขียนให้ตัวละครเอกคือตุ้ยเป็นผู้เล่าเนื่องจากต้องการให้ข้อมูลกับผู้อ่านเกี่ยวกับประวัติประชาธิปไตยในประเทศไทยอย่างละเอียด จึงเป็นการเล่าแบบให้ตัวละครเอกบรรยายข้อมูลให้นักเรียนนายร้อยฟัง แต่ในช่วงหลังใช้การเล่าเรื่องแบบผู้เขียนเป็นผู้เล่าในฐานะบุรุษที่สาม ดังนั้นตัวละครเอกซึ่งเป็นผู้เล่าในตอนต้นจึงถูกลดระดับเป็นเพียงตัวละครที่มีความสำคัญเท่ากับตัวละครอื่นๆ ในเรื่อง ผู้เขียนจึงจะสามารถลวงผู้อ่านด้วยการทำแผนซ้อนแผนเพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจตามเสือย้อยว่าชาคริตถูกเข้าใจผิดว่าเป็นไส้ศึก แต่หลังจากที่ชาคริตไปแล้วตุ้ยจึงบอกเสือย้อยว่าชาคริตเป็นไส้ศึกตัวจริงแต่ที่ทำเช่นนั้นเพราะต้องการหลอกใช้ชาคริตอีกทีหนึ่ง

เรื่อง **2535**

เรื่องนี้ผู้เขียนใช้วิธีการเล่าเรื่องสองแบบร่วมกันคือแบบตัวละครเอกเป็นผู้เล่าเรื่องในฐานะบุรุษที่หนึ่งและแบบตัวละครรองเล่าเรื่องในฐานะบุรุษที่หนึ่ง ดังนี้

เริ่มเรื่องผู้เขียนใช้การเล่าเรื่องแบบตัวละครเอกเป็นผู้เล่าในฐานะบุรุษที่โดยใช้สรรพนามบุรุษที่สามว่า " เขา " ผู้เล่าคือ ตุ้ย พันเข็ม เล่าว่าขณะนี้ตนอยู่ในวัยชรามียศพลตำรวจเป็นคอลัมนิสต์ให้กับหนังสือพิมพ์ ผู้เล่ากลับบ้านบ้านเห่าดงเพื่อมาพบเสือย้อยหรือหลวงกฤษดาวินิจ และได้พบกับความเปลี่ยนแปลงของหมู่บ้านอันเนื่องมาจากความเจริญ ผู้เล่าได้พบเสือย้อยกับธงชัยนักการเมืองรุ่นใหม่และได้รับทราบว่าหลังเหตุการณ์การเมืองปีพ.ศ. 2523 เสือย้อยได้จากกรุงเทพฯ มาตั้งหลักแหล่งที่นี้และช่วยเหลือการเกษตรชาวบ้านจนกลายเป็นที่นับถือของชาวบ้านทำให้ผู้ที่ต้องการลงสมัครส.ส. มาขอร้องให้ช่วยมากมาย แต่เสือย้อยเลือกช่วยธงชัยลูกชายของเพื่อนเก่า ขณะสนทนามีคนร้ายซุ่มยิงเข้ามาแต่ถูกเสือย้อยกับตุ้ยตอบโต้จนหนีไป ดังข้อความ

พริบตานั้น นายพลชราผลักร่างคนหนุ่มกับเจ้าของบ้านล้มกลิ้งลงบนพื้นชาน ชั่วขณะจิตนั้นปรากฏเสียงปืนระรัว โคมไฟริมชานแตกกระจาย มีเสียงกระสุนวิ่งตัดอากาศมาอีกสองชุดใหญ่สายตาเจ้าของบ้านเหลือบมองออกไปยังพุ่มไม้หนา เห็นรถกระบะคันหนึ่งจอดขวางอยู่ เงาร่างชายสามสี่คนถือปืนกลยืนจังก้าบนนั้น เปลวไฟแลบ

ออกมาจากปลายกระบอกปืนเป็นชุดๆ คนทั้งสามคลานเข้าไปในบ้านโดยไม่ต้องนัดแนะ พุ่มไม้หนามแน่นช่วยกำบังร่างทั้งสามได้อย่างดีเสียงปืนภายนอกหยุดลงชั่วขณะ

เจ้าของบ้านคลานไปที่โต๊ะมุมห้องอย่างว่องไวผิดอายุ หยิบปืนพกออกมาจากลิ้นชักสองกระบอกโยนให้นายพลธราหนึ่งกระบอก เขายิ้มอย่างเยือกเย็น " มาดูสิว่าฝีมือคุณยังดีเหมือนเดิมหรือเปล่า? "

(ประชาธิปไตยบนเส้นขนาน. 2537 : 372 – 373)

หลังจากตอนนี้ผู้เขียนใช้การเล่าเรื่องแบบตัวละครรองเป็นผู้เล่าผ่านบทสนทนาคือให้ตุ้ยรับฟังเรื่องราวที่ธงชัยเล่าให้ฟังว่าผู้ร้ายนั้นเป็นพวกของกังวานที่ตั้งใจมากำจัดตนเพราะรู้ว่าตนรู้ความลับการค้าอาวุธผิดกฎหมายของกังวาน ดังนั้นผู้เล่าจึงพยายามสืบหาความจริงเรื่องนี้ ดังข้อความ

" เรื่องนี้เกี่ยวข้องกับนักธุรกิจใหญ่ที่ชื่อกังวาน พัฒนาไทยกุลโดยตรง..." คนหนุ่มเริ่มเล่า " ...เขามีขุมข่ายธุรกิจกว้างขวางระดับนานาชาติ มีธุรกิจในวงการอุตสาหกรรม เกษตรกรรม การก่อสร้าง การโทรคมนาคมไปจนถึงการค้าอาวุธ "

" ผมไม่เคยได้ยินว่าเขาค้าอาวุธมาก่อน "

" เรื่องนี้เขาไม่ชอบให้ใครรู้เท่าไหร่ ความจริงก็คือสายสัมพันธ์ของเขากับทหารนั้นดีเยี่ยมมานานแล้ว เขามีญาติเป็นนายทหารที่สนิทสนมกับกลุ่มทหารที่ครองอำนาจอยู่ในเวลานี้ "

" แล้วเขามาเกี่ยวอะไรกับคุณ? "

" ไม่โดยตรงทีเดียว คุณลุงก็รู้ว่าเจ้านายผมเป็นนักการเมืองที่ประกอบธุรกิจและมีกลุ่มธุรกิจสนับสนุนมากมาย เป็นกลุ่มบริษัทขนาดยักษ์เหมือนกัน ธุรกิจบางประเภทของเรากับของคุณกังวานนั้นตรงกันจึงเป็นคู่แข่งกันโดยปริยาย ผมขุดพบข้อมูลบางอย่างที่เป็นความลับที่เขาไม่ต้องการให้เผยแพร่ออกไป "

(ประชาธิปไตยบนเส้นขนาน. 2537 : 374)

จากนั้นผู้เขียนให้ตุ้ยเป็นฝ่ายฟังฝ่ายกังวานเล่าด้วยคือเมื่อผู้เล่าพบรถที่คนร้ายขับหนีไปจอดเสียอยู่ ปรากฏว่าเป็นรถของกังวานนักธุรกิจใหญ่ที่ถูกขโมยมาเพื่อใส่ร้ายว่ากังวานต้องการแก้แค้นธงชัย เนื่องจาก ร.ม.ช.พิชิตหัวหน้าของธงชัยทำให้โครงการศูนย์เศรษฐกิจของกังวานต้องล่มแต่กังวานปฏิเสธ ดังข้อความ

" เรื่องนี้มันชักจะยุ่งแล้ว ใครบางคนพยายามทำให้คุณเข้าใจผิดคิดว่าผมเป็นผู้อยู่เบื้องหลัง "

" แปลว่าคุณไม่รู้เรื่องนี้เลย? "

" ไช่ ผมไม่รู้เรื่องอะไร ผมจะสั่งฆ่าคุณหรือแขกของคุณทำไม..."

" ฆ่าธงชัย ไม่ใช่ผม..."

ประธานบริษัทยักษ์ใหญ่สบสายตาย้อย "...หากผมเป็นคนสั่งฆ่าผมจะไม่พลาดรายละเอียดแบบนี้เป็นอันขาด เหตุการณ์นี้มีจุดอ่อนมากเกินไป รถของผมคันนี้ยังใหม่อยู่ ไม่มีทางที่คนขับจะบังคับรถไม่อยู่ขนาดพุ่งชนต้นไม้ริมทางหลวง มันง่ายเกินไป ชัดเจนเกินไป เห็นชัดว่าใครคนหนึ่งต้องการสร้างหลักฐานปรักปรำผม แต่มันตื้นไปหน่อย และผมก็เชื่อว่าคุณทั้งสองมีวิจารณญาณพอที่จะเดาว่านี่ไม่ใช่ผลงานของผม "

(ประชาธิปไตยบนเส้นขนาน. 2537 : 380)

หลังจากนั้นผู้เขียนกลับมาเล่าเรื่องแบบตัวละครเอกเป็นผู้เล่าในฐานะบุรุษที่๓นึ่งอีกครั้งคือตุ้ยเล่าว่าธงชัยกลับมาที่บ้านเสือย้อยเพื่อขอปืนที่คนร้ายทำหล่นเพราะต้องการเพื่อสืบหาคนร้ายเองแต่ผู้เล่าปฏิเสธและใช้ปืนนั้นยิงธงชัยเพราะรู้ว่าธงชัยเป็นคนวางแผนเนื่องจากกระสุนที่ใช้เป็นกระสุนซ้อมรบ ดังนั้นคนร้ายจึงแค่ขู่เพื่อทำให้ผู้เล่าเข้าใจผิดจะได้เขียนข่าวโจมตีกังวานซึ่งจะช่วยกำจัดกังวานและล้มรัฐบาลร.ส.ช. ต่อมาธงชัยจะฆ่าชายชราทั้งสองแต่ผู้เล่ารู้ทันจึงแกล้งขู่ว่าได้ส่งข้อมูลลับทั้งหมดผ่านคอมพิวเตอร์ไปให้หนังสือพิมพ์แล้ว ดังนั้นธงชัยจึงปล่อยพวกเขาก่อนไปธงชัยบอกว่าทั้งหมดเป็นแผนหลอกร.ส.ช.มาฆาตกรรมการเมืองเพื่อประโยชน์ของตนเอง เมื่อธงชัยกำลังกลับเสือย้อยคิดจะฆ่าธงชัยแต่ผู้เล่าห้ามไว้เพราะว่าการเมืองยังต้องการเช่นนี้เพื่อถ่วงดุลย์อำนาจกับฝ่ายนักธุรกิจ ดังข้อความ

> นายพลชราหวนนึกถึงเมื่อบ่ายนี้ เมื่อเกทับคนหนุ่มด้วยด้วยสีหน้าเรียบเฉยว่ากำลังใช้คอมพิวเตอร์ส่งข้อมูลไปยังสำนักงานหนังสือพิมพ์ที่กรุงเทพฯ ใจเขาสั่นระทึก เขารู้ว่าครั้งนี้ธงชัยไม่กล้าเสี่ยง แต่ปล่อยทิ้งไว้อีกหลายปี จะไม่มีใครฉุบคมเขาได้อีกแน่นอน ชายทั้งสองมองดูร่าง ส.ส.หนุ่มกับองครักษ์ที่กำลังเดินกลับไปที่รถเสือย้อยชักปืนพกขึ้นมาเล็งปืนไปยังร่างที่กำลังเคลื่อนที่ " ...คราวนี้ผมไม่พลาดแน่ ทั้งสองคนเลย " คนแก่พึมพำ
>
> " คุณจะเก็บเขา? "
>
> เพื่อนเก่าพยักหน้า ตุ้ยกดปืนในมือย้อยกระบอกนั้นลง " ไม่มีประโยชน์ ปล่อยเขาไป "
>
> (ประชาธิปไตยบนเส้นขนาน. 2537 : 392)

ในเรื่องผู้เขียนใช้วิธีการเล่าเรื่องแบบผู้เขียนเป็นผู้เล่าในฐานบุรุษที่สามโดยเล่าผ่านทางข่าววิทยุและโทรทัศน์ว่า เหตุการณ์บ้านเมืองขณะนั้นกำลังวุ่นวายมีการชุมนุมประท้วงของแกนนำประชาธิปไตยเพื่อต้องการให้แก้ไขรัฐธรรมนูญ เนื่องจากร.ส.ช.ปฏิวัติยึดอำนาจ พลเอกชาติชาย ชุณหวัณ และได้วางแผนการคงอำนาจของตนด้วยการแต่งตั้งทหารเป็นนายกรัฐมนตรีคนใหม่ รวมทั้ง 5 พรรคร่วมรัฐบาลไม่ยอมรับสัตยาบันทำให้การประท้วงทวีความรุนแรงยิ่งขึ้นจนฝ่ายร.ส.ช. ต้องทำการปราบปรามที่สร้างความสูญเสียครั้งยิ่งใหญ่ ดังข้อความ

> การเมืองไทยกำลังแปรโฉมเข้าสู่อีกยุค ยุคของนักธุรกิจนานาชาติ ใครน่ากลัวกว่ากัน นักธุรกิจที่เข้าสู่การเมืองเพื่อประโยชน์ขององค์กรของตน หรือนักการเมืองที่ใช้การเมืองเป็นฐานทำธุรกิจ
>
> เสียงวิทยุในรถดังออกมา "...หลังจากที่ฝ่ายห้าพรรคร่วมรัฐบาลปฏิเสธไม่ยอมรับสัตยาบัน ก็มาถึงวันที่ 17 คือวันนี้ มีคนเริ่มทยอยกันมาชุมนุมจนถึงนาทีนี้ไม่น่าจะต่ำกว่าหนึ่งแสนคนแล้ว และกำลังขยายจำนวนมากขึ้นเรื่อยๆ รายละเอียด ผู้สื่อข่าวที่นั่นจะรายงานให้ท่านทราบเป็นระยะ..."
>
> (ประชาธิปไตยบนเส้นขนาน. 2537 : 393 – 394)

การเล่าเรื่องในเรื่องนี้ในช่วงกลางเรื่องผู้เขียนเลือกใช้การเล่าเรื่องแบบตัวละครรองเป็นผู้เล่าเพราะต้องการให้ผู้อ่านได้ทราบข้อมูลจากตัวละครทั้ง 2 ฝ่ายคือจากธงชัยและกังวานเท่าๆ กันกับที่ตัวละครรองทราบเพื่อลวงผู้อ่านให้คิดว่าผู้ร้ายตัวจริงคือใครก่อนที่จะเฉลยในตอนจบ

เรื่อง ทัวร์สยาม 4001

เรื่องนี้ผู้เขียนใช้การเล่าเรื่องแบบตัวละครเอกเป็นผู้เล่าในฐานะบุรุษที่หนึ่งโดยใช้สรรพนามบุรุษที่หนึ่งกับแบบผู้เขียนเป็นผู้เล่าในฐานะบุรุษที่สาม ดังนี้

ตอนเปิดและตอนปิดเรื่องตัวละครเอกเป็นผู้เล่าในฐานะบุรุษที่หนึ่งใช้สรรพนามว่า " ข้าพเจ้า " ผู้เล่าเล่าว่าตนเองมีความสนใจที่จะท่องเที่ยวและได้รับเอกสารแนะนำการท่องเที่ยวประเทศไทย ดังตัวอย่าง

ตอนเปิดเรื่อง

(คู่มือ " *14 วันในประเทศไทย* " ฉบับนี้เป็นเอกสารแนะนำนักท่องเที่ยวโดยองค์การท่องเที่ยวแห่งโลกที่จัดทำขึ้นเมื่อปี ค.ศ. 4001 ข้าพเจ้าได้รับมันมาจากองค์การท่องเที่ยวฯผ่านเครื่องสมองกลโทรคมนาคมของข้าพเจ้าในห้องนอน ซึ่งเชื่อมกับสำนักงานใหญ่ขององค์การฯ หลังจากป้อนคำถามกับศูนย์ข้อมูลที่นั่นแล้ว ข้อมูลที่มีภาพประกอบสีสวยสดมากมายเหล่านี้ก็ถูกพิมพ์ออกมาจากเครื่องสมองกลภายในเวลาไม่กี่นาที)

(เดือนช่วงดวงเด่นฟ้า ดาดาว. 2538 : 217)

ตอนปิดเรื่อง

(ข้าพเจ้าวางคู่มือ " *14 วันในประเทศไทย*" ลง กดปุ่มส่งข้อความที่เครื่องโทรคมนาคมไปยังองค์การท่องเที่ยวแห่งโลก ข้าพเจ้าจองตั๋วสองใบไปเที่ยวเมืองไทย ครึ่งนาทีต่อมามันก็ยืนยันการเดินทางครั้งนี้ ค่าใช้จ่ายรวมทั้งหมด 330 หน่วย ถูกมากสำหรับความสุขที่จะได้รับ ข้าพเจ้ายิ้มอย่างพึงใจ มั่นใจว่าภรรยาของข้าพเจ้าต้องชอบมันแน่ ตอนนี้ข้าพเจ้าเชื่อแล้วว่าโลกตะวันออกยังมีแหล่งท่องเที่ยวดีๆ อีกมาก...)

(เดือนช่วงดวงเด่นฟ้า ดาดาว. 2538 : 223)

ในช่วงเนื้อหาใช้วิธีการเล่าเรื่องโดยผู้เขียนเป็นผู้เล่าในฐานะบุรุษที่สามเล่าถึงแผนการท่องเที่ยวประเทศไทยตั้งแต่วันแรกจนถึงวันที่14 เริ่มต้นที่เมืองหลวงคือบุรีรัมย์ไปห้วยขาแข้ง ลำปาง เชียงใหม่ เชียงราย กรุงเทพฯ นนทบุรี เกาะสมุย ตรัง ภูเก็ต พังงา หาดใหญ่ สงขลา หัวหินแล้วย้อนมากรุงเทพฯ และกลับบุรีรัมย์เป็นอันสิ้นสุดการเดินทาง ดังข้อความ

วันที่ 4 ลำปาง – เชียงใหม่

ตื่นเช้าในโรงแรมกลางทะเลทรายลำปาง สูดอากาศอุ่น ๆ รับอรุณ อาหารเช้าแบบไทยๆ คือ ยากิโซบะ หลังอาหารเช้านั่งรถต่อไปถึงเมืองเชียงใหม่ โรงแรมที่ดีที่สุดคือ เชียงใหม่เดสเสิร์ท อินท์ อยู่ริมทะเลทรายส่วนที่ติดแม่น้ำ

จากโรงแรมมีรถลอยฟ้าพาท่านไปชมพระธาตุดอยสุเทพภายใต้โดมแก้วยักษ์ ภายในปรับอากาศสบาย ด้านหลังโดมมีศูนย์พระเครื่องที่ใหญ่ที่สุดในโลก มีพระเครื่อง ผ้ายันต์ ตะกรุด ปลัดขิก นานาชนิดจำหน่ายกว่าสองล้านชิ้นในแต่ละวัน ส่วนใหญ่ทำด้วยพลาสติกสังเคราะห์ที่ดูเหมือนดินมาก แต่คงทนกว่า 5,000 เท่า พระเครื่องรุ่นที่แพงที่สุดได้แก่รุ่น " *ไอ เลิฟ ยู* " ธุรกิจพระเครื่องกลายเป็นกิจการนานาชาติที่ทำเงินเข้าประเทศมากมายในแต่ละปี

(เดือนช่วงดวงเด่นฟ้า ดาดาว. 2538 : 223 – 224)

การเล่าเรื่องในเรื่องนี้ใช้วิธีการเล่าเรื่องด้วยแผนการท่องเที่ยวนั้นเอื้อต่อการเรื่องเล่าที่ผู้เขียนต้องการเสนอคือการอนุรักษ์วัฒนธรรมและรักษาสิ่งแวดล้อมเพื่อให้ผู้อ่านตระหนักถึงสภาวะสิ่งแวดล้อมและวัฒนธรรมที่เริ่มเสื่อมโทรมลง โดยผู้เขียนนำความคิดนี้แทรกในเล่าถึงแผนทางการเดินทางท่องเที่ยวประเทศไทยในอนาคต

เรื่อง **~~การหนีของราษโลกสามใบของราษฎร์ เอกเทศ~~**

เรื่องนี้ผู้เขียนใช้การเล่าเรื่องแบบตัวละครเอกเป็นผู้เล่าในฐานะบุรุษที่หนึ่งโดยใช้สรรพนามบุรุษที่สามและแบบตัวละครรองเป็นผู้เล่าในฐานะบุรุษที่หนึ่งใช้สรรพนามบุรุษที่หนึ่ง ดังนี้

ตอนต้นถึงกลางเรื่องผู้เขียนเล่าเรื่องโดยตัวละครเอกเป็นผู้เล่าในฐานะบุรุษที่หนึ่งโดยใช้สรรพนามบุรุษที่สามว่า " เขา " ตัวละครเอกผู้เล่าเรื่องคือ ราษฎร์ เอกเทศ แต่อยู่ในสถานภาพที่ต่างกัน 3 แบบคือจิตรกร ทหารและแมงดา ผู้เล่าเล่าถึงชีวิตของตนเองในแต่ละสถานภาพว่าแต่ละคนต่างมีความกลัวเกาะกุมจิตใจและพยายามที่จะขจัดความกลัวแต่ไม่สำเร็จ โดยเรื่องราวของทั้ง 3 คนนั้นจะมีความสัมพันธ์เกี่ยวเนื่องกัน และต่างรู้จักกันและกันในต่างสถานการณ์แต่ไม่เคยพบหน้าพร้อมกันทั้งสามคน ผู้เล่าเล่าเรื่องของตนเองในแต่ละสถานภาพเริ่มจากจิตรกร ทหาร และแมงดา ดังนี้

จิตรกรเล่าว่าตนเองนั้นเป็นเด็กที่เติบโตในช่องโสเภณี อดีตเคยขโมยขนมถูกจับได้และโดนลงโทษจนกลายเป็นความแค้นฝังใจ เมื่อโตขึ้นเรียนจิตรกรรมได้เข้าร่วมชุมนุมประท้วงและเป็นคนบอกที่ซ่อนเพื่อนที่หนีการจับกุมเข้าไปในบ้านหลังหนึ่งจนถูกทหารฆ่าตาย จากเหตุการณ์นี้ทำให้ผู้เล่ารู้สึกผิดและทำให้กลายเป็นคนหวาดกลัวสิ่งต่างๆ ตลอดเวลา 19 ปีที่ผ่านมา จนเมื่อมีเหตุการณ์ชุมนุมประท้วงขึ้นอีกครั้งผู้เล่าไปเข้าร่วมชุมนุมอีกครั้งเพื่อต้องการลบล้างความกลัวในใจแต่สุดท้ายก็กลัวและวิ่งหนีออกมา ดังข้อความ

> เดินไปหยุดที่กระจกบานใหญ่ซึ่งสะท้อนร่างของชายร่างสันทัดคนหนึ่งในวัยสี่สิบเศษ ไหล่ตู้ นัยต์ตาอิดโรย ถุงใต้ตาคล้ำมีริ้วรอยของการอดนอน เขาสบตาในกระจกเงา นัตย์ตาคู่นั้นไม่มีแววไม่แน่ใจว่าเป็นผลมาจากการที่นอนไม่หลับมาหลายปีหรือเป็นผลมาจากอารมณ์ภายใน " คุณคือราษฎร์ เอกเทศ จิตรกรผู้ไม่เคยประสบความสำเร็จในชีวิต และทั้งหมดนี้เกิดจากความกลัวที่คุณสร้างขึ้นเอง "
>
> (สิ่งมีชีวิตที่เรียกว่าคน. 2542 : 38 – 39)

ทหารเล่าว่าตนเป็นผู้ที่นิยมความรุนแรงชอบเลี้ยงเสือดำโดยให้อาหารเป็นสัตว์เป็นๆ ผู้เล่าเล่าว่าตนได้เข้าร่วมปราบปรามการชุมนุมประท้วงและจับนักศึกษาผู้หนึ่งที่กำลังหนีและเค้นถามที่อยู่เพื่อนคนอื่นๆ เพื่อตามไปจัดการให้หมด ผู้เล่ามีความรู้สึกกลัวเกาะกุมในจิตใจเช่นกันและพยายามหลีกหนีความกลัวด้วยการใช้ความรุนแรงคือการฆ่าคนเพราะผู้เล่าจะไม่รู้สึกกลัวเมื่อได้ใช้ความรุนแรงจึงทำให้ผู้เล่าติดใจการใช้ความรุนแรงจนมิอาจเลิกได้ ดังนั้นผู้เล่าจึงใช้สถานการณ์การชุมนุมประท้วงเป็นเครื่องมือในการฆ่าคนโดยไม่มีความผิด ดังข้อความ

คืนนั้นเขานอนไม่หลับ อะไรบางอย่างรบกวนใจเขามาก เขาค้นพบตัวตนดั้งเดิมของเขาเองในวันนี้ เขาชอบฆ่าคน ยามเขาจับปืนความกลัวเปลี่ยนเป็นอีกความรู้สึกหนึ่ง รุนแรงและบ้าคลั่งเหมือนมนุษย์หมาป่ายามเดือนเต็มดวง ~~หลังจากเหตุการณ์นั้น เขาขอย้ายตัวเองออกมา ไม่กี่เดือนต่อมาก็ลาออกจากราชการทหารไปประกอบอาชีพค้าขาย~~ นั่นคือเหตุผลที่ทำให้เขาไม่มีวันเปลี่ยนอาชีพอื่นได้ แต่เมื่อเขาอยู่คนเดียวความรู้สึกกลัวและความรู้สึกผิดจะหวนกลับมาอีก บ่อยครั้งเขามักฝันว่าถูกยิงที่ถนนราชดำเนินและลงเรือน้อยไปกลางทะเลคลั่ง ทุกครั้งที่ตื่นเหงื่อกาฬท่วมตัวด้วยความกลัว

(สิ่งมีชีวิตที่เรียกว่าคน. 2542 : 55)

แมงดาเล่าถึงเรื่องของตนเองว่าเขาอาศัยอยู่กับความกลัวในใจ แต่ต่อมาค้นพบว่าสามารถขจัดความกลัวด้วยการใช้อำนาจข่มขู่ลูกน้องคือโสเภณีในซ่อง แต่เมื่อผู้เล่ากลายเป็นคนขาพิการเพราะให้ที่หลบซ่อนนักศึกษาจนถูกทหารยิงในเหตุการณ์ชุมนุมประท้วงครั้งแรกจึงทำให้ผู้เล่าไม่สามารถใช้อำนาจได้อีกต่อไปและอาศัยอยู่กับความกลัวในซ่องจนไม่กล้าออกไปไห ต่อมาเกิดการชุมนุมประท้วงขึ้นอีกครั้งผู้เล่าตัดสินใจกลับไปร่วมการชุมนุมอีกครั้งเพื่อต้องการพิสูจน์ความกล้าแต่สุดท้ายผู้เล่าก็หนีกลับมาบ้านอีกครั้ง ดังข้อความ

"...ทีหลังถ้ามึงคิดจะหนีอีกล่ะก็ กูจะฆ่ามึง เข้าใจไหม " เขาลากผู้หญิงในปกครองเข้าห้อง เมื่อปิดประตูเขาตบหล่อนอีก เป็นครั้งแรกในชีวิตที่เขาตบตีคน ผู้หญิงคนนี้เกือบทำให้เขาเสียหน้า หลังจากเขาลงโทษหล่อนครู่หนึ่ง อีอ้อยก็เกาะขาเขาแน่นบอกว่า " พี่เก่งกว่าไอ้หนุ่มคนนั้น ฉันชอบคนกล้าอย่างพี่ " มือที่เกาะขาเขาโน้มร่างเขาลงมา ความรู้สึกประหลาดบางอย่างก่อตัวขึ้น หล่อนยอมรับความเหนือกว่าของเขาด้วยสัมผัสริมฝีปากร้อนแรงและเต็มใจ เขารู้สึกมีความสุขอย่างประหลาด ราษฎร์ เอกเทศเรียนรู้วันนั้นเองว่าผู้หญิงชอบคนที่ชนะ เริ่มรู้รสชาติของอำนาจ รู้สึกถึงความยิ่งใหญ่ เขาเป็นเจ้าคนนายคนแล้วโดยไม่ต้องเข้ามหาวิทยาลัย ความรู้สึกชนิดนั้นพัฒนาไปอีกเรื่อยๆ เขาเรียนรู้ว่าความกลัวเมื่อคู่กับอำนาจก็ไม่ใช่เป็นความกลัวอีกต่อไป

(สิ่งมีชีวิตที่เรียกว่าคน. 2542 : 61)

เมื่อผู้เขียนให้ตัวละครเอกทั้งสามเล่าเรื่องของตนจบแล้วในตอนสุดท้ายผู้เขียนได้ให้ตัวละครเหล่านี้ได้มาพบกัน จากนั้นผู้เขียนได้เปลี่ยนผู้เล่าและมุมมองใหม่ในเรื่องตอนอัตตาที่แท้โดยใช้การเล่าเรื่องแบบตัวละครรองเป็นผู้เล่าในฐานะบุรุษที่หนึ่งใช้สรรพนามว่า " ผม " โดยเล่าในลักษณะพยานหรือผู้สังเกตการณ์พฤติกรรมของตัวละครเอกทั้งสาม

ผู้เล่าเล่าว่าทั้งสามคนคือจิตรกร ทหาร และแมงดาก็คือเสี้ยวหนึ่งในชีวิตของผู้เล่าในแต่ละสถานภาพนั้นเอง และเล่าว่าตนเองไม่ว่าจะอยู่ในสถานใดต่างพยายามหลีกหนีความกลัวที่เกาะกุมใจด้วยวิธีต่างๆ ผู้เล่าเฝ้ามองพฤติกรรมของทั้งสามที่ตัดสินปัญหาด้วยเกมรัสเซียนรูเล็ตต์คือบรรจุกระสุนนัดเดียวในปืนแล้วผลัดกันยิงเพราะคิดว่าความกลัวขั้นรุนแรงที่สุดอาจทำให้พวกเขาหลุดพ้นจากความกลัวและกลับสู่โลกแห่งความจริงได้ สุดท้ายไม่มีผู้ใดถูกยิงและแต่ละคนก็หายตัวไปเมื่อนั้นผู้เล่าจึงเข้าใจถึงชีวิตของคนทั้งสามว่าต้องอาศัยความรักที่เริ่มจากรักตนเองก่อนแล้วจึงค่อยรักผู้อื่นจึงจะช่วยรักษาความกลัวในใจได้ อันทำให้ผู้เล่าเข้าใจตนเองและหลุดพ้นจากความกลัวที่เกาะกุมใจได้ในที่สุด ดังข้อความ

ทั้งสามคนนั้นต่างก็เชื่อมั่นว่าในปีนกระบอกนั้นมีกระสุนอยู่นัดหนึ่งจริง เดินออกไปนอกชานเรือน แสงไฟริมถนนสาดย้อนร่างผมเป็นเงามืดยาวเหยียด ผมจมลึกในความครุ่นคิด จิตใจตื่นเต็มที่หลายปีมานี้ผมกำลังค้นหาอะไร ตัวตนที่แท้จริงของผม? เงยหน้ามองขึ้นเบื้องบน ท้องฟ้าสวยสกาวเบื้องบนดาราระยิบระยับ ดาวเลือดยังลอยอยู่ในอากาศ ลมอรุณเย็นพัดมาแผ่วเบา ตอนนี้ผมไม่ได้กลิ่นดาวเลือด มองฟ้าที่เริ่มสาง ความมืดไม่เคยคงอยู่นิรันดร์ ทางเดียวที่จะช่วยนำเมาคลีกลับมาสู่ตัวตนที่แท้จริงก็ด้วยความรักเท่านั้นและมนุษย์เราทุกคนก็มีอัตตาแห่งความดีงามและความรักซ่อนอยู่ในตัวเดียวกันทุกคน การให้อภัยแก่ตนเองหรือผู้อื่นก็คือความรักชนิดหนึ่ง ผมคิดว่าผมเข้าใจประกายตาของพวกเขาก่อนจากไปแล้ว

(สิ่งมีชีวิตที่เรียกว่าคน. 2542 : 70 - 71)

การเล่าเรื่องในเรื่องนี้ผู้เขียนให้ความสำคัญกับการเลือกใช้มุมมองของผู้เล่าเรื่องที่มีความซับซ้อนในการเลือกเสนอตัวละครเพราะผู้เขียนสร้างตัวละคร 3 ตัวซึ่งอันที่จริงเป็นคนๆ เดียวกันแต่อยู่ต่างสถานภาพ ในตอนต้นถึงกลางเรื่องผู้เขียนใช้การเล่าเรื่องแบบละครเอกเป็นผู้เล่าในฐานะบุรุษที่หนึ่งก็เพื่อให้ตัวละครเอกทั้งสามถ่ายทอดปัญหาและพยายามหาทางออกแต่ก็ยังไม่สามารถหลุดพ้นจากความกลัวได้ เมื่อเรื่องดำเนินมาถึงจุดสูงสุดที่ผู้เขียนให้ตัวละครทั้งสามเผชิญหน้ากันผู้เขียนเลือกใช้การเล่าเรื่องด้วยการให้ตัวละครเอกที่เป็นตัวตนที่แท้จริงของตัวละครทั้งสามเผยตนออกมานอกเรื่องเป็นผู้เล่าถึงการกระทำของตัวละครทั้งสาม เพื่อนำไปสู่การตัดสินปัญหาและการแก้ปัญหาที่แท้จริงของตนเองในตอนจบ

เรื่อง **<u>กระถางชะเนียงริมหน้าต่าง</u>**

เรื่องนี้ใช้การเล่าแบบผู้เขียนเป็นผู้เล่าในฐานะบุรุษที่สามและแบบตัวละครเอกเป็นผู้เล่าในฐานะบุรุษที่หนึ่งที่ใช้สรรพนามบุรุษที่หนึ่ง ดังนี้

ผู้เขียนเล่าถึงชายผู้หนึ่งที่ประสบอุบัติเหตุรถชนจนกลายเป็นอัตพาตทั้งตัวและพูดไม่ได้ กำลังรักษาตัวอยู่ในโรงพยาบาล และเล่าว่าเขาได้พบกับพยาบาลชื่อเกดซึ่งเป็นคนจิตใจดีคอยปลอบโยนให้เขามีความหวังและไม่คิดฆ่าตัวตาย พยาบาลเกดได้ปลูกต้นชะเนียงไว้เพื่อเป็นเพื่อนเขาแต่ชีวิตของพยาบาลเกดเองนั้นกลับพบปัญหา เนื่องจากสามีเก่าแอบขโมยลูกไปเพื่อแลกกับเงินซื้อเหล้า พยาบาลเกดโมโหมากจนและพลั้งมือฆ่าสามีตาย ก่อนหนีไปพยาบาลเกดกลับมาที่โรงพยาบาลและใช้หมอนกดหน้าเขาเพื่อช่วยให้หลุดพ้นจากความทรมานแต่ขณะนั้นเขาไม่ต้องการตายแล้ว ดังข้อความ

เขามาถึงโรงพยาบาลแห่งนี้ตั้งแต่หกเดือนก่อน ขณะที่ร่างของเขาถูกเข็นผ่านประตูสถานที่แปลกหน้าเข้ามา ภาพต่างๆ ที่ปรากฏบนม่านตาวูบไหวพร่าเลือน กึ่งหลับกึ่งตื่น ความเจ็บปวดแผ่ซ่านไปทั่วร่าง เนิ่นนานคล้ายเป็นเชื้อโรคที่เกาะแนบวิญญาณประสาทคล้ายยังจำได้ว่าตอนขับรถข้ามสะพาน เขาร้องเพลงคลอกับวิทยุอย่างสบายอารมณ์ ทันใดรถบรรทุกก็พุ่งเข้ามา หักรถออกข้างทางสุดแรง ความรู้สึกสุดท้ายสำเนียกแรงปะทะกับรั้วที่ขวางคว้างดิ่งลงสะพานไปในความเวิ้งว้างเบื้องล่างเสียงสุดท้ายที่ได้ยินก่อนหมดสติไปคือฉาดกระจายของน้ำ เมื่อเขารู้สึกตัวอีกครั้งได้ยินเสียงคนหลายคนกระซิบกันคล้ายดังมาจากที่ไกลแสนไกล บางทีก็คล้ายเสียงสวดบางขณะก็คล้ายเสียงจอแจในศูนย์การค้า

" เขาเป็นอะไรมากไหม? " คล้ายกับเป็นเสียงผู้หญิง

[ผม...อยู่...ที่ไหน?]

" หนักเอาการ..." เสียงผู้ชายตอบ " ...เซอร์วิเดิลเคลื่อนไปทั้งแถบ กะโหลกกับทอร์ราสิคหลายชิ้นร้าว กล่องเสียงแตก..."

" จะพาราไลซ์ไหม ? "

[พวกคุณ...กำลัง...คุย...กันเรื่อง...ของผม?]

" สงสัยจะเป็นยังงั้น ดูท่าจะพาราไลซ์ไปตลอดชีวิต "

(สิ่งมีชีวิตที่เรียกว่าคน. 2542 : 90)

ในเรื่องนี้ผู้เขียนแทรกการเล่าเรื่องแบบตัวละครเอกเป็นผู้เล่าในฐานะบุรุษที่หนึ่งที่ใช้สรรพนามบุรุษที่หนึ่งด้วยการใช้วงเล็บและตัวอักษรเอียงที่ต่างจากเรื่องเล่า เพื่อแสดงอารมณ์ความรู้สึกของผู้เล่าที่เป็นคนป่วยอัมพาตที่คิดฟุ้งซ่านและอยากฆ่าตัวตาย มีอารมณ์แปรปรวน ต้องการเพื่อน มองโลกในแง่ร้าย ฯลฯ เสมือนหนึ่งเป็นจิตสำนึกของตัวละครเอก นอกจากนั้นยังมีบทบาทโต้ตอบในใจกับตัวละครรองคือพยาบาลเกดด้วย ดังตัวอย่าง

" คุณเป็นอะไรหรือเปล่าคะ ฉันสังเกตคุณเอาแต่มองพัดลมมาสองชั่วโมงแล้ว..." เกดเอ่ยขึ้นทำลายความเงียบ

[ตั้งแต่เช้าผมนับมันได้แปดร้อยกว่ารอบแล้ว ดูสิผมทำอะไรไม่ได้เลย ผมอยากตาย]

" อย่าเพิ่งท้อ..."

[ช่วยผมด้วย ช่วยเอาหมอนกดหน้าผมเถอะ ผมอยากตาย]

" ชีวิตยังมีความหมาย..."

[คุณพูดตลกหรือเปล่า? แม้แต่เมียผมยังไม่มาเยี่ยมผมอีกแล้ว]

" ฉันเชื่ออย่างนั้นจริงๆ "

[กูอยากตาย ได้ยินไหม? กูอยากตาย กูอยากตายโว้ย?]

(สิ่งมีชีวิตที่เรียกว่าคน. 2542 : 94)

การเล่าเรื่องในเรื่องนี้ใช้การเล่าแบบผสมผสานระหว่างแบบผู้เขียนเป็นผู้เล่าในฐานะบุรุษที่สามและแบบตัวละครเอกเป็นผู้เล่าในฐานะบุรุษที่หนึ่งโดยใช้สรรพนามบุรุษที่หนึ่งกล่าวคือ ผู้เขียนต้องการเล่าถึงตัวละครเอกที่อยู่ในสภาพเป็นอัมพาตทั้งตัวและพูดไม่ได้จึงใช้การเล่าโดยผู้เขียนเป็นผู้เล่าถึงตัวละครเอกในฐานะบุรุษที่สามว่าชีวิตของตัวละครเอกที่ต้องทุกข์ทรมานจากโรคร้าย แต่ก็มีเพื่อนคือพยาบาลสาวที่คอยช่วยเหลือทำให้สภาพจิตใจของตัวละครเอกค่อยๆ ดีขึ้น ขณะเล่าผู้เขียนใช้การเล่าแทรกให้ตัวละครเอกเป็นผู้เล่าด้วยการคิดในใจไปพร้อมๆ กันด้วย แล้วยังสามารถโต้ตอบในใจกับตัวละครรองเพื่อสื่อถึงความรู้สึกภายในใจของตัวละครเอกอีกด้วย

เรื่อง <u>ยี่สิบปีหลัง</u>

เรื่องนี้ใช้การเล่าเรื่องแบบตัวละครเอกเป็นผู้เล่าในฐานะบุรุษที่หนึ่งโดยใช้สรรพนามบุรุษที่หนึ่งและแบบตัวละครรองเป็นผู้เล่าในฐานะบุรุษที่หนึ่ง ดังนี้

เรื่องนี้แบ่งออกเป็นสองส่วนส่วนแรกเป็นเรื่องสั้นหนึ่งเรื่องชื่อวันกลับบ้านโดยฟ้าอำพัน ผู้เขียนใช้การเล่าเรื่องแบบตัวละครเอกเป็นผู้เล่าในฐานะบุรุษที่หนึ่งโดยใช้สรรพนามว่า " ข้าพเจ้า "

ผู้เล่าเล่าว่าตนเองเป็นบัณฑิตที่เพิ่งจบและกำลังเดินทางกลับบางไผ่บ้านเกิดเพื่อเป็นครูสอนหนังสือเด็ก ระหว่างนั่งอยู่รถไฟผู้เล่าพบชายภูมิฐานผู้หนึ่งและได้สนทนากันจึงทราบว่าชายผู้นั้นไม่ได้กลับ

บางไผ่มายี่สิบปีและมือดีตที่แสนลำบาก ต่อมาเมื่อมีฐานะดีจึงอยากกลับมาช่วยเหลือหมู่บ้านแต่เมื่อถึงบางไผ่ชายผู้นั้นเปลี่ยนใจไม่ลงรถไฟ ดังข้อความ

> รถไฟชะลอตัวลงขณะผ่านป้ายชานชะลาบ้านบางไผ่ เห็นสถานีเก่าแก่วิ่งเข้ามาหาจนในที่สุดก็หยุดนิ่งลง รู้สึกตื่นเต้นเล็กน้อย ที่นี่จะเป็นโลกใบใหม่ของข้าพเจ้าไปอีกช่วงเวลาหนึ่งซึ่งข้าพเจ้าตั้งใจให้เป็นช่วงเวลาที่มีความหมายที่สุดตอนหนึ่งในชีวิตของตนเองแต่ข้าพเจ้าเชื่อว่าผู้โดยสารตรงข้ามจะรู้สึกตื่นเต้นกว่าข้าพเจ้ามากนัก เขากำลังกลับบ้าน
>
> เก็บสัมภาระอย่างไม่รีบร้อน เขาลุกขึ้นช่วยข้าพเจ้ายกสัมภาระสองชิ้นที่วางบนชั้นลงมา ขณะเตรียมลงจากรถไฟ ข้าพเจ้าเห็นเขายังนิ่งอยู่กับที่ " ถึงบางไผ่แล้วคุณไม่..."
>
> เขาสั่นหัว " ผมเปลี่ยนใจไม่ลงไปแล้ว เดี๋ยวผมจะรอรถไฟเที่ยวกลับเลย " เราสบตากันเงียบๆ แต่ข้าพเจ้าไม่ได้ถามเขาว่าทำไม

(สิ่งมีชีวิตที่เรียกว่าคน. 2542 : 139)

จบเรื่องสั้นผู้เขียนได้เล่าเรื่องอีกหนึ่งเรื่องคือผมรู้จักคนเขียน " วันกลับบ้าน " บทบันทึกของบรรณาธิการโดยใช้การเล่าเรื่องแบบตัวละครรองเป็นผู้เล่าในฐานะบุรุษที่หนึ่งใช้สรรพนามว่า " ผม "

ผู้เล่าเป็นบรรณาธิการนิตยสารรู้จักกับผู้เขียนเรื่องวันกลับบ้านคือฟ้าอำพันที่เพิ่งกลับจากภูฟ้าและได้เขียนเรื่องสั้นเรื่องหนึ่งเขาจึงให้ผู้เล่าอ่าน เมื่ออ่านเรื่องนี้จบทำให้ผู้เล่าคิดถึงอดีตที่ผู้เล่ากับฟ้าอำพันเคยใช้ชีวิตลำบากมาด้วยกัน ผู้เล่าขอพิมพ์เรื่องวันกลับบ้านและคิดว่าฟ้าอำพันเขียนมาจากประสบการณ์จริงแต่ความจริงเป็นเพียงเทคนิคการเขียนต้นเท่านั้น ดังข้อความ

> " บางไผ่ในเรื่องของมึงก็คือภูฟ้าและตัวละครชายวัยกลางคนก็คือมึงใช่มั้ยวะ? "
>
> " เปล่า "
>
> เขาคงสังเกตสีหน้าไม่เชื่อของผม หัวเราะ
>
> " นี่มึงกำลังคิดว่ากูเขียนเรื่องสั้นนี้จากประสบการณ์จริงใช่ไหม เปล่าว่ะ สัญลักษณ์ต่างๆ ในเรื่องนี้กูมั่วใส่ทั้งนั้น ไม่มีความหมายอะไรกับกูเป็นพิเศษ มันก็คือเทคนิคอิมโพรไวส์ธรรมดา เขียนต้นไปเรื่อยๆ เอาแค่บรรยากาศยุคนั้น เขียนแบบภาพร่างไง เรื่องสั้นสมัยนี้ไม่ต้องอ่านรู้เรื่องมากก็ได้ ไม่ใช่หรือวะ เอ้อ ! ถ้าไม่มีอะไรกูขอไปร้องเพลงต่อ ร้องด้วยกันมั้ยล่ะ เพลงโปรดของมึงตอนอยู่บนภู --- *" คนกับควาย "*"

(สิ่งมีชีวิตที่เรียกว่าคน. 2542 : 143)

การเล่าเรื่องในเรื่องนี้ผู้เขียนใช้การเล่าเรื่องแบบตัวละครเอกเป็นผู้เล่าในฐานะบุรุษที่หนึ่งด้วยการให้ตัวละครเอกมีอาชีพนักเขียนเรื่องสั้นเขียนเรื่องสั้นที่มีเนื้อหาคล้ายกับชีวิตจริงของตนเอง เพื่อทำให้เข้าใจว่าเป็นเรื่องที่เขียนจากประสบการณ์จริง อีกทั้งผู้เขียนได้ใช้การแสดงความคิดเห็นต่อเรื่องสั้นของตัวละครรองผ่านบทแสดงความคิดเห็นเพื่อเสริมเรื่องนี้ให้เข้าใจว่าเป็นเรื่องจริง เพื่อนำมาสู่การหักมุมในตอนจบว่าเรื่องสั้นเรื่องนี้มิใช่เรื่องจริง การเล่าเรื่องนี้จึงเป็นการสร้างเรื่องสั้นขึ้นเพื่อซ้อนอยู่ในเรื่องใหญ่อีกที

เรื่อง **<u>ละครจริงในห้องชาวดำ</u>**

เรื่องนี้ใช้การเล่าเรื่องแบบตัวละครเอกเป็นผู้เล่าในฐานะบุรุษที่หนึ่งใช้สรรพนามว่า" เขา " และเล่าแบบผู้เขียนเป็นผู้เล่าในฐานะบุรุษที่สามผู้ล่วงรู้เหตุการณ์สลับกันด้วย กล่าวคือผู้เล่าวิพากษ์วิจารณ์พฤติกรรมตัวละครตัวอื่นๆ ในเรื่องสลับกับการเล่าเรื่องราวชีวิตตนเอง ดังนี้

ผู้เขียนสร้างเรื่องให้ตัวละครผู้เล่าเรื่องแอบบันทึกภาพของแขกที่มาใช้บริการในโรงแรมม่านรูดของตน โดยผู้เล่าซ่อนกล้องและไมโครโฟนผ่านวีดีโอวงจรปิดต่อถึงห้องติดเพื่อฉายพฤติกรรมร่วมเพศของแขกที่มาใช้บริการในห้องนี้มากมายไม่ว่าจะเป็นคู่ เป็นหมู่ เป็นชายหญิงปกติ เป็นชายกับชาย ฯลฯ ในแต่ละตอนผู้เล่าเล่าถึงพฤติกรรมของแขกสลับกับเล่าถึงชีวิตของตนเองที่กำลังประสบปัญหาครอบครัว ผู้เล่าเล่าว่าตนใช้วิธีแอบดูนี้เพื่อคลายความเครียดจากปัญหาชีวิตครอบครัว แต่เมื่อดูบ่อยๆ เข้าก็เกิดความเบื่อหน่ายและเลิกดูเพราะคิดว่าไม่ใช่วิธีแก้ปัญหาที่ถูกต้อง ดังข้อความ

เมื่อละครจบองค์ที่หนึ่ง ทั้งสองนอนเอนกายครึ่งตัวบนเตียง ฝ่ายชายหนุนนอนแกล้อกกลิ้งบนตักฝ่ายหญิง ยิ้มนั้นดูบริสุทธิ์มากภายใต้ไฟสีส้มของห้อง ก็น่าที่หล่อนจะหลงเจ้านี่อยู่หรอก หน้าตามันดูงดงามอย่างกับผู้หญิง ทั้งสองคุยกันเบาๆ ไมโครโฟนของเขาจับเสียงกระซิบทุกพยางค์ ชัดเจนเหมือนเขากำลังนอนบนตักหล่อนเสียเอง

" ยังมีเงินใช้ไหมจ๊ะ? " หล่อนถาม

" เดือนนี้หมดไปแล้วครับพี่ ซื้อหนังสือเรียนไปหมด... "

สาวแกเอื้อมมือไปหยิบกระเป๋าที่หัวเตียง ควักเงินฟ่อนหนึ่งออกมาให้คนหนุ่ม

เด็กหนุ่มกราบหล่อนที่หน้าอกอย่างนุ่มนวล

.....

เขาแต่งงานตอนอายุยี่สิบสี่ พ่อแม่เป็นฝ่ายจัดหาทุกอย่างให้รวมทั้งคู่ครองของเขา การแต่งงานคือการเริ่มต้นทำงานก่อร่างด้วยกัน ความรักเป็นสิ่งที่พวกเขาสร้างขึ้นหลังจากใช้ชีวิตร่วมกัน ตลอดเวลายี่สิบห้าปีที่อยู่ร่วมกันเขาไม่เคยบอกรักภรรยาและหล่อนก็ไม่เคยบอกรักเขาเช่นเดียวกับคู่สามีภรรยาอีกหลายล้านคู่ทั่วโลก แต่ที่น่าแปลกก็คือชีวิตสมรสลักษณะโบราณแบบนี้น้อยครั้งจะจบลงด้วยการหย่าร้าง

(สิ่งมีชีวิตที่เรียกว่าคน 2542 : 169 – 170)

การเล่าเรื่องในเรื่องนี้เป็นการเล่าในฐานะบุรุษที่สามคือเล่าเหตุการณ์ด้วยสายตาของผู้เล่าจากภาพวีดีโอวงจรปิดโดยผู้เล่าอยู่ในเหตุการณ์ แต่เป็นผู้ล่วงรู้ในฐานะคนดูและวิพากวิจารณ์พฤติกรรมของตัวละครอื่นๆ ไปด้วยแต่จะไม่ปรากฏตนในเรื่อง กับอีกแบบหนึ่งคือการเล่าเรื่องย้อนอดีตของตนเองซึ่งจะใช้สรรพนาม " เขา " เพื่อเล่าเรื่องของตนเอง

เรื่อง <u>วรรณกรรม 48 ชั่วโมง</u>

เรื่องนี้ผู้เขียนเริ่มต้นด้วยการเล่าเรื่องแบบผู้เขียนเป็นผู้เล่าในฐานะบุรุษที่สามตอนเปิดเรื่องที่มีคนร้ายบุกเข้าไปในงานชุมนุมนักเขียนดังนี้

วงวรรณกรรมก็ตึกตักขึ้นทันตาเห็นเมื่อชายคนหนึ่งปลุกทุกคนด้วยเสียงปืนและจี้นักเขียนคนหนึ่งเป็นตัวประกัน

เสียงคนร้ายผ่านไมโครโฟนห้าวกังวาน " ผมคือหัวหน้า องค์การวรรณกรรมฟ้าสีแดง องค์การที่ตั้งขึ้นเพื่อสร้างสรรค์วงการวรรณกรรมแห่งชาติขึ้นมาใหม่ เราได้ตัดสายโทรศัพท์และการติดต่อทุกอย่างกับโลกภายนอก ทั่วอาคารนี้ถูกวางระเบิดแรงสูง การพยายามหนีออกจากอาคารนี้เป็นการฆ่าตัวตายชัดๆ "

(สิ่งมีชีวิตที่เรียกว่าคน 2542 : 183)

จากนั้นผู้เขียนใช้วิธีให้ตัวละครรองในฐานะบุรุษที่หนึ่งเป็นผู้เล่าเรื่องด้วยมุมมองจำกัดแบบพยานหรือผู้รับรู้เหตุการณ์โดยใช้สรรพนามว่า " ข้าพเจ้า "

ผู้เล่าเป็นนักเขียนที่มาร่วมชุมนุมในงานนักเขียนและถูกคนร้ายหรือตัวละครเอกที่อ้างว่าเป็นตัวแทนวรรณกรรมฟ้าสีแดงจับเป็นตัวประกันเพื่อแลกเปลี่ยนกับข้อเสนอ 3 ข้อคือ 1. ให้รัฐบาลกว้านซื้อวรรณกรรมทั้งหมดไปให้ห้องสมุดโรงเรียนทุกแห่ง 2. ให้นักเขียนที่มาในงานนี้ร่วมกันเขียนวรรณกรรมน้ำเน่าที่มีสาระมากที่สุดโดยมีองค์ประกอบตามที่กำหนดภายในเวลา 48 ชั่วโมง 3. ให้รัฐบาลเผยแพร่วรรณกรรมเรื่องนี้ไปตามสื่อต่างๆ ให้เข้าถึงประชาชนมากที่สุด คนร้ายให้เหตุผลว่าจะช่วยแก้สถานการณ์หนังสือตกต่ำอย่างรวดเร็วที่สุดและสร้างกระแสวรรณกรรมให้คึกคัก ผู้เล่าต้องอยู่กับคนร้ายหลังเวทีเพื่อรอเวลาเขียนหนังสือเสร็จและมีนักเขียนหนุ่มผู้หนึ่งคอยส่งอาหารและบอกข่าวภายนอกให้ทราบ ระหว่างนั้นผู้เล่าได้พูดคุยกับคนร้ายและลองแต่งเรื่องตามหัวข้อที่คนร้ายกำหนดในใจขณะเดียวกันได้ดื่มกาแฟและหลับไป เมื่อตื่นขึ้นมาปรากฏว่าคนร้ายถูกจับเพราะฤทธิ์ของยานอนหลับบนแก้วกาแฟที่ได้รับจากตำรวจที่ปลอมเป็นนักเขียน

การเล่าเรื่องในฐานะพยานมีข้อจำกัดอยู่ที่มุมมองหรือสายตาของผู้เล่า กล่าวคือถ้าผู้เล่าอยู่ในเหตุการณ์ผู้เล่าสามารถเล่าเรื่องราวขณะนั้นได้อย่างละเอียดเช่นตอนที่ผู้เล่าได้พูดคุยกับคนร้าย ดังข้อความ

> " คุณจะฆ่าผมจริงๆ หรือ ถ้าหากพวกเขาไม่ทำตามคุณภายในมะรืนนี้ ? "
> ผู้ก่อการร้ายพยักหน้าหงึกๆ ขณะเคี้ยวอาหารอย่างเอร็ดอร่อย แต่ข้าพเจ้ากลืนไม่ค่อยลงทั้งที่หิว
> " งั้นผมก็คงตายแน่ ไม่มีรัฐบาลไหนในโลกที่ยอมรับเงื่อนไขของคนร้ายจี้ตัวประกัน "
> " ทำไมผมจะไม่รู้ แต่ทุกอย่างในโลกนี้มีข้อยกเว้นเสมอสำหรับคนมีอำนาจ ไม่งั้นทำไมนายกฯทำผิดไม่มีใครกล้าว่า รัฐมนตรีกินป่าไม้ไม่ต้องเข้าคุก คนสั่งฆ่าประชาชนไม่ต้องรับกรรม การจี้ตัวประกันไม่จำเป็นต้องเลวร้ายเสมอไป มันขึ้นอยู่กับข้อเรียกร้องมันดีต่อประเทศชาติหรือเปล่าด้วย ใช่มั้ย? "

(สิ่งมีชีวิตที่เรียกว่าคน. 2542 : 192)

แต่หากผู้เล่าไม่ได้อยู่ในเหตุการณ์ก็จะต้องข้ามเหตุการณ์ตอนนั้นไปคือช่วงที่ตำรวจจับตัวคนร้ายเพราะผู้เล่าหลับไปด้วยฤทธิ์ยาเช่นเดียวกับผู้ร้ายซึ่งเป็นตัวละครเอกในเรื่อง ดังข้อความ

> ข้าพเจ้าตื่นขึ้นมาอีกครั้งเวลาบ่ายโมงกว่า มือหนึ่งปลุกข้าพเจ้าขึ้น นักเขียนหนุ่มคนนั้นนั่นเอง ดูนาฬิกาข้อมือเลย เส้นตายมาแล้วสามชั่วโมง ข้าพเจ้าไม่รู้ว่าตนเองเผลอกลับไปตั้งแต่เมื่อไร ข้าพเจ้ามองไม่เห็นคนร้าย
> " กลับบ้านได้แล้วคุณ ทุกอย่างจบแล้ว "
> " คนบ้าล่ะ? "
> " ถูกตำรวจจับไปแล้ว "
> " ทำไมผมไม่รู้ตัวเลย? "
> " ก็คุณกินยานอนหลับไปเหมือนเขานั่นแหละ อย่าสงสัยเลยครับ ยานอนหลับทาบนถ้วยกาแฟ "

(สิ่งมีชีวิตที่เรียกว่าคน. 2542 : 198 – 199)

การเล่าเรื่องในเรื่องนี้จบเรื่องอย่างรวบรัดเพราะการสร้างเรื่องโดยผ่านมุมมองของตัวละครรองนั้นไม่สามารถถ่ายทอดเหตุการณ์ต่างๆ ได้ทั้งหมด เมื่อผู้เขียนกำหนดให้ผู้เล่าซึ่งเป็นตัวละครรองถูกวาง

ยานอนหลับเช่นเดียวกับคนร้าย อาจแสดงให้เห็นเจตนาของผู้เขียนว่าพยายามหาทางออกให้ผู้เล่าไม่ต้องรับรู้เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเพื่อหักมุมให้เรื่องคลี่คลายในตอนจบ

จากการศึกษากลวิธีการเล่าเรื่องของ วินทร์ เลียววาริณ จากเรื่องสั้นทั้ง 64 เรื่องผู้วิจัยพบว่าผู้เขียนใช้กลวิธีการเล่าเรื่องโดยใช้ตัวละครเป็นผู้เล่ามากที่สุดคือ 42 เรื่อง แบ่งได้ดังนี้คือแบบตัวละครเอกเป็นผู้เล่าในฐานะบุรุษที่หนึ่งโดยใช้สรรพนามบุรุษที่หนึ่งสม่ำเสมอตลอดเรื่องมีจำนวน 21 เรื่อง แบบตัวละครเอกเป็นผู้เล่าในฐานะบุรุษที่หนึ่งโดยใช้สรรพนามบุรุษที่สามมีจำนวน 15 เรื่อง และตัวละครรองเป็นผู้เล่าในฐานะบุรุษที่หนึ่งมีจำนวน 6 เรื่อง ส่วนกลวิธีการเล่าเรื่องแบบผสมผสานมีจำนวนรองลงมาคือ 14 เรื่องและกลวิธีการเล่าเรื่องโดยผู้เขียนเป็นผู้เล่าในฐานะบุรุษที่สามพบน้อยที่สุดคือมีจำนวน 8 เรื่อง

ผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่า วินทร์ เลียววาริณ สร้างสรรค์เรื่องด้วยวิธีแบบตัวละครเอกเป็นผู้เล่าเรื่องในฐานะบุรุษที่หนึ่งมากที่สุด การเล่าเรื่องด้วยวิธีนี้แบ่งเป็น 2 ประเภทคือแบบตัวละครเอกเป็นผู้เล่าโดยใช้สรรพนามบุรุษที่หนึ่งสม่ำเสมอตลอดเรื่องและแบบตัวละครเอกเป็นผู้เล่าโดยใช้สรรพนามบุรุษที่สาม

การเล่าเรื่องแบบตัวละครเอกเป็นผู้เล่าเรื่องในฐานะบุรุษที่หนึ่งโดยใช้สรรพนามบุรุษที่หนึ่งนั้น วินทร์ เลียววาริณ นำเสนอเรื่องสั้นที่มุ่งแสดงความคิดของตัวละครเอกเป็นหลัก หรือต้องการถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิดของตัวละครเอกเพราะการเล่าวิธีนี้ตัวละครเอกเป็นผู้เล่าจึงสามารถแสดงความรู้สึกนึกคิดของตนเองอย่างชัดเจน นอกจากนั้น วินทร์ เลียววาริณ ใช้การเล่าวิธีนี้เพื่อแสดงบทสนทนาข้างเดียว บทพูดเดี่ยวในใจหรือกระแสสำนึกของตัวละครเอก เพื่อให้ผู้อ่านคลี่คลายปมปัญหาต่างๆ ของเรื่องไปพร้อมกับตัวละครเอง ใช้นำเสนอเรื่องที่ผู้เขียนมีเจตนาจะเปิดหรือปิดบังข้อมูลในบางช่วงเพื่อนำไปสู่การหักมุมในตอนจบและใช้นำเสนอเรื่องเล่าซ้อนเรื่องเล่าที่ตัวละครเอกเป็นผู้ดำเนินเรื่อง

การเล่าเรื่องแบบตัวละครเอกเป็นผู้เล่าเรื่องในฐานะบุรุษที่หนึ่งโดยใช้สรรพนามบุรุษที่สาม วินทร์ เลียววาริณ ประยุกต์การเล่าเรื่องแบบสรรพนามบุรุษที่หนึ่งแต่แทนด้วยสรรพนามบุรุษที่สามในการเล่าเรื่องที่ต้องการอำพรางความจริงที่เกี่ยวข้องกับตัวละครเอกเรื่องที่เด่นชัดที่สุดคือเรื่องหนี เพราะการใช้สรรพนามบุรุษที่สามสามารถลวงผู้อ่านให้เข้าใจผิดและซ่อนความจริงได้แนบเนียนกว่าการใช้สรรพนามบุรุษที่หนึ่ง วินทร์ เลียววาริณ จึงนิยมใช้การเล่าเรื่องวิธีนี้ในเรื่องสั้นแนวหักมุม ข้อพิสูจน์ที่แสดงว่าการเล่าเรื่องด้วยวิธีนี้ประสบความสำเร็จในการเล่าเรื่องแนวหักมุมได้แก่เรื่องสั้นแนวหักมุมที่ต่อเนื่องกันสองเรื่อง คือเรื่องความมืด มือปืน คำสั่งฆ่ากับเรื่องความรัก มือปืน คำสั่งฆ่า กล่าวคือแม้ว่า วินทร์ เลียววาริณ จะใช้วิธีเช่นเดิมในเรื่องหลังแต่ผู้อ่านก็ไม่สามารถคาดการณ์ตอนจบของเรื่องว่าตัวละครจะมีการวางแผนซ้อนแผน ดังนั้นการเล่าเรื่องวิธีนี้จึงสามารถอำพรางความจริงลวงให้ผู้อ่านเชื่อตามมุมมองของตัวละครผู้เล่าบุรุษที่หนึ่งโดยใช้สรรพนามบุรุษที่สาม

วิธีการเล่าเรื่องแบบตัวละครรองเป็นผู้เล่าในฐานะบุรุษที่หนึ่ง วินทร์ เลียววาริณ ใช้นำเสนอเรื่องเล่าที่ต้องการปิดบังอำพรางความจริงอย่างจงใจ เพื่อเบนความสนใจของผู้อ่านจากตัวละครเอกอันนำไปสู่การเฉลยความจริงแบบพลิกความคาดหมายในตอนจบ และใช้วิธีนี้ร่วมกับการเสนอเรื่องที่ใช้รูปแบบจากสื่ออื่นๆ เช่นบทสัมภาษณ์ ข่าว เพื่อต้องการให้ผู้อ่านเห็นตัวละครเอกในแง่มุมอื่นโดยให้ตัวละครอื่นแสดงความคิดเห็นต่อตัวละครเอก และใช้เมื่อเล่าถึงตัวละครเอกต้องการปิดบังความลับของตนจึงให้ตัวละครรองเป็นผู้เปิดเผยความลับของตัวละครเอก นอกจากนั้นการเล่าเรื่องวิธีนี้ทำให้ผู้อ่านค่อยๆ ทราบเรื่องทีละน้อยพร้อมๆ ไปกับตัวละครรองในเรื่องจึงเป็นวิธีการเล่าเรื่องที่มีเสน่ห์ในแง่ของการน่าติดตาม

การเล่าเรื่องแบบผู้เขียนเป็นผู้เล่าในฐานะบุรุษที่สาม วินทร์ เลียววาริณ ใช้เมื่อต้องการเล่าเรื่องที่ผู้เขียนวางตัวเป็นกลางไม่ให้ความสำคัญตัวละครใดมากกว่ากันเพื่อเปิดโอกาสให้ผู้อ่านพิจารณาเรื่องเล่าเอง และใช้เมื่อต้องการเล่าเรื่องที่มีเนื้อหาหรือรายละเอียดค่อนข้างมากหรือใช้ในเรื่องที่ต้องการสร้างภาพในมุมกว้างเพื่อบรรยายเรื่อง

ส่วนการเล่าเรื่องแบบผสมผสาน วินทร์ เลียววาริณ ใช้เมื่อต้องการเล่าเรื่องที่มีการแบ่งเรื่องออกเป็นส่วนๆ หรือแบ่งเป็นเรื่องย่อยๆ หลายเรื่องแล้วจึงเลือกใช้การเล่าเรื่องแต่ละแบบในแต่ละส่วนตามความเหมาะสมกับเนื้อหา เช่นเมื่อต้องการปิดบังอำพรางเรื่องในบางส่วนผู้เขียนจะใช้การเล่าเรื่องแบบตัวละครรองเป็นผู้เล่าในฐานะบุรุษที่หนึ่ง

หากพิจารณาการเล่าเรื่องแต่ละแบบกับประเภทของเรื่องสั้นปรากฏว่าการเล่าเรื่องแบบตัวละครเอกเป็นผู้เล่าในฐานะบุรุษที่หนึ่งนั้น วินทร์ เลียววาริณ ใช้วิธีนี้ในเรื่องสั้นแนวหักมุมและแนววิทยาศาสตร์ เพราะการสร้างเรื่องแนวหักมุมนั้นผู้เขียนจะให้บุรุษที่หนึ่งเป็นผู้เล่าเพื่อต้องการให้ผู้อ่านติดตามเรื่องและคิดหรือคาดการณ์เรื่องราวด้วยมุมมองเดียวทำให้เมื่อเล่าถึงจุดหักมุมจะทำให้เกินความคาดหมายของผู้อ่าน ดังนั้นการใช้การเล่าวิธีนี้จึงเอื้อต่อการเล่าเรื่องแนวหักมุม ส่วนเรื่องที่เกี่ยวข้องกับวิทยาศาสตร์นั้นเนื้อหาค่อนข้างเข้าใจยากจึงให้ตัวละครเอกเป็นผู้เล่าโดยอธิบายคำศัพท์ทางวิชาการและผลการทดลองต่างๆ ให้เข้าใจง่าย หากเล่าเรื่องด้วยวิธีที่ผู้เขียนเป็นผู้รู้แจ้งหรือวิธีผสมผสานกันหลายวิธีจะทำให้ผู้อ่านสับสนไม่เข้าใจเนื้อหาในส่วนที่เกี่ยวข้องกับวิทยาศาสตร์และไม่สามารถติดตามเรื่องได้

การเล่าเรื่องแบบตัวละครรองเป็นผู้เล่าในฐานะบุรุษที่หนึ่งนั้น วินทร์ เลียววาริณ ใช้ในการนำเสนอเรื่องสั้นแนวทดลองเพราะต้องการให้ผู้อ่านวินิจฉัยเรื่องราวด้วยตนเอง ผู้เขียนจะวางตัวเป็นกลางคล้ายกล้องโทรทัศน์ที่จับภาพการแสดงอยู่เรื่องราวทั้งหมดแล้วเผยให้ผู้อ่านทราบด้วยพฤติกรรมกับบทสนทนา หรือด้วยสื่อประเภทอื่นๆ เช่น ข่าว บทสัมภาษณ์ ส่วนความรู้สึกนึกคิดในใจของตัวละครเอกเป็นสิ่งที่ผู้เขียนจะไม่อาจเสนอได้ผู้อ่านจึงไม่สามารถล่วงรู้ความในใจของตัวละครเอกได้

กลวิธีการเล่าเรื่องโดยผู้เขียนเป็นผู้เล่าในฐานะบุรุษที่สามนั้น วินทร์ เลียววาริณ ใช้วิธีนี้กับเรื่องที่มีการให้ข้อมูล เช่นเรื่องประชาธิปไตยบนเส้นขนานที่มีการนำข้อมูลเกี่ยวกับบุคคลและเหตุการณ์จริงมาประกอบการเล่า ผู้เขียนต้องระมัดระวังในการใช้ข้อมูลดังนั้นจึงใช้การเล่าเรื่องแบบบุรุษที่สามเพราะผู้เล่าเรื่องประเภทนี้จะเล่าเรื่องได้อย่างรู้รอบทำให้ผู้เขียนสามารถนำเสนอข้อมูลที่ต้องการได้อย่างราบรื่นกว่าผู้เล่าเรื่องแบบอื่น

การเล่าเรื่องอีกวิธีหนึ่งที่น่าสนใจคือการเล่าเรื่องแบบผสมผสาน วินทร์ เลียววาริณ ใช้วิธีนี้กับเรื่องที่มีเนื้อหาค่อนข้างซับซ้อนหรือเรื่องที่ผู้เขียนต้องการแสดงการเปลี่ยนมุมมองซึ่งมีผลต่อเรื่อง เรื่องที่ชัดเจนที่สุดคือ~~การหนีของราช~~โลกสามใบของราชฎร์ เอกเทศ

ข้อสังเกตอีกประการหนึ่งที่ผู้วิจัยได้พบจากการศึกษากลวิธีการเล่าเรื่องในงานเขียนของวินทร์ เลียววาริณ คือผู้เขียนเลือกใช้ผู้เล่าเรื่องในงานเขียนของตนเฉพาะผู้เล่าเรื่องที่เป็นเพศชายเท่านั้นไม่ปรากฏผู้เล่าเรื่องที่เป็นเพศหญิง ผู้วิจัยคาดว่าประการแรกตัวละครที่ วินทร์ เลียววาริณ ให้เป็นผู้เล่าเรื่องมักเป็นตัวละครชายเป็นส่วนใหญ่ ประการที่สองหากตัวละครสำคัญของเรื่องมีทั้งตัวละครเพศชายและตัวละครเพศหญิง วินทร์ เลียววาริณ จะให้ตัวละครเพศชายเป็นตัวเดินเรื่องทั้งหมดอันเป็นกลวิธีที่ผู้เขียนถนัด ซึ่งอาจเนื่องมาจากผู้เขียนจึงมีความมั่นใจที่จะแสดงอารมณ์ความรู้สึกและพฤติกรรมผ่านเพศเดียวกันได้ราบรื่นมากกว่าผู้เล่าเรื่องเพศหญิง ดังนั้น วินทร์ เลียววาริณ จึงนำเสนอเรื่องด้วยการส่งผ่านความคิดอารมณ์และความรู้สึกผ่านผู้เล่าเรื่องเพศชาย

บทที่ 3
วิเคราะห์กลวิธีการเสนอเรื่องในงานเขียนของวินทร์ เลียววาริณ

การศึกษาในบทที่ 2 ได้ข้อสรุปของกลวิธีการเล่าเรื่องอันแสดงให้เห็นถึงกลวิธีการนำเสนอเรื่องที่เป็นเอกลักษณ์ของ วินทร์ เลียววาริณ ในบทที่ 3 นี้จะวิเคราะห์ถึงกลวิธีการเสนอเรื่องที่ วินทร์ เลียววาริณ ใช้ในงานเขียนซึ่งเป็นวิธีสำคัญประการหนึ่งที่เป็นส่วนหนึ่งของกลวิธีการนำเสนอเรื่องที่ วินทร์ เลียววาริณ ใช้ในการประพันธ์

กลวิธีการเสนอเรื่องเป็นสิ่งที่มีความสำคัญประการหนึ่งในการประพันธ์และเป็นส่วนหนึ่งของการนำเสนอเรื่อง นักเขียนอาศัยความสามารถของตนเสนอเรื่องราวในรูปแบบแตกต่างกันออกไปตามความเหมาะสมกับเนื้อเรื่องเพื่อสร้างความสนใจและน่าติดตามให้เกิดขึ้นกับผู้อ่าน วินทร์ เลียววาริณ เป็นนักเขียนผู้หนึ่งที่คำนึงถึงจุดประสงค์นี้จึงสร้างสรรค์รูปแบบการเสนอเรื่องที่แปลกใหม่เป็นเอกลักษณ์ของตนเพื่อใช้ในการเสนอเรื่องได้อย่างน่าสนใจ

จากการศึกษากลวิธีการเสนอเรื่องในบทนี้ผู้วิจัยได้วิเคราะห์งานเขียนของ วินทร์ เลียววาริณ เนื่องจาก วินทร์ เลียววาริณ ใช้กลวิธีการเสนอเรื่องที่หลากหลายและไม่ซ้ำกันเป็นลักษณะเฉพาะของเรื่องสั้นเรื่องนั้นๆ จึงไม่สามารถหาลักษณะร่วมบางประการเพื่อจัดกลุ่มกลวิธีได้ดังเช่นในบทที่ 2 ผู้วิจัยจึงใช้วิธีวิเคราะห์เรื่องสั้นทีละเรื่องโดยเริ่มจากนวนิยายก่อนแล้วตามด้วยรวมเรื่องสั้นตามลำดับปี พ.ศ.ที่ตีพิมพ์รวมเล่มเป็นครั้งแรก เมื่อศึกษาวิเคราะห์งานเขียนในแต่ละเล่มผู้วิจัยเริ่มด้วยการกล่าวถึงโครงสร้างโดยรวมของงานเขียนชุดนั้นว่ามีโครงสร้างอย่างไร มีเนื้อหาในแนวใด ใช้กลวิธีการเสนอเรื่องแบบใดจากนั้นจึงเริ่มวิเคราะห์เรื่องสั้นทีละเรื่องโดยเริ่มวิเคราะห์ส่วนนำเรื่องก่อน ถ้างานเขียนเล่มนั้นมีส่วนนำเรื่องจะพิจารณาว่าส่วนนำเรื่องมีความสัมพันธ์อย่างไรกับเรื่องแล้วจึงวิเคราะห์เรื่องสั้นโดยมุ่งเน้นวิเคราะห์การดำเนินเรื่องอย่างละเอียดพร้อมทั้งทำแผนภูมิหรือตารางประกอบการดำเนินเรื่องอย่างชัดเจน หากเรื่องสั้นเรื่องใดผู้เขียนใช้การดำเนินเรื่องไม่ซับซ้อนสามารถอธิบายถึงการดำเนินเรื่องอย่างละเอียดชัดเจนแล้วผู้วิจัยก็จะไม่ทำแผนภูมิหรือตาราง หลังจากนั้นผู้วิจัยจะเสนอข้อคิดเห็นหรือข้อสังเกตที่ได้พบในเรื่องสั้นเรื่องนั้นๆ โดยให้ความสำคัญกับการวิเคราะห์กลวิธีการดำเนินเรื่อง กลวิธีทางด้านรูปแบบ ตัวละครและการเสนอความคิดที่ปรากฏในเรื่อง ในตอนท้ายของการวิเคราะห์งานเขียนแต่ละเล่มผู้วิจัยได้สรุปการวิเคราะห์กลวิธีการเสนอเรื่องที่พบอีกครั้ง แล้วจึงสรุปกลวิธีการเสนอเรื่องที่ วินทร์ เลียววาริณ ใช้ในงานเขียนทั้งหมดไว้ท้ายบท

การศึกษาวิจัยในบทนี้รวมเรื่องสั้นชุดสิ่งมีชีวิตที่เรียกว่าคนมีเนื้อหาแบ่งเป็น 2 ส่วนคือส่วนของบทความและเรื่องสั้น ผู้วิจัยได้ศึกษาและมีความเห็นเช่นเดียวกับ ธเนศ เวศร์ภาดา (2542 : 60) ที่ว่า " บทความแต่ละชิ้นมีเนื้อหากล่าวถึงประเด็นความคิดที่เสนอภาพกว้างของปรากฏการณ์ต่างๆ ที่ดำรงอยู่ในสังคม...ในกรณีของงานเขียนชุดนี้บทความกับเรื่องสั้นเป็น " เนื้อ " เดียวกันไม่สามารถแยกออกจากกันได้ พิจารณาในแง่องค์ประกอบงานเขียนบทความเป็นโครงสร้างใหญ่ที่นำเสนอความคิดชุดหนึ่ง เรื่องสั้นเป็นโครงสร้างย่อยที่นำเสนอกรณีศึกษาซึ่งสนับสนุนชุดความคิดในบทความ " ดังนั้นเมื่อศึกษาถึงเรื่องสั้นสิ่งมีชีวิตที่เรียกว่าคนผู้วิจัยจะศึกษาบทความและเรื่องสั้นไปด้วยกัน

นวนิยายเรื่องประชาธิปไตยบนเส้นขนาน

นวนิยายเรื่องนี้ประกอบด้วยเรื่องสั้นจำนวน 11 เรื่องที่แต่งเรียงตามลำดับ พ.ศ.ที่เกิดเหตุการณ์ต่างๆ เริ่มตั้งแต่ พ.ศ. 2476 ถึง พ.ศ. 2535 เรื่องสั้นทั้งหมดประกอบด้วยตัวละคร 2 ประเภทคือตัวละครคงที่ ได้แก่ ตุ้ย พันเข็มและเสือย้อยหรือหลวงกฤษดาวินิจ ตัวละครทั้งสองตัวนี้เป็นตัวละครหลักที่ผู้เขียนใช้ดำเนินเรื่องทุกเรื่องตั้งแต่ต้นจนจบ ส่วนตัวละครอีกประเภทคือตัวละครที่แปรเปลี่ยนไปตามสถานการณ์ในเรื่องได้แก่ตัวละครต่างๆ ที่ผู้เขียนนำมาจากบุคคลจริงตามประวัติศาสตร์หรือจากจินตนาการของผู้เขียนเองเพื่อใช้ในการเล่าเรื่อง เช่น จอมพลป. พิบูลสงคราม ร.ต.อ. เรือง บุญพา เป็นต้น

เนื้อหาเป็นเรื่องของชายสองคนที่มีอุดมการณ์ทางการเมืองแตกต่างกันและถูกสถานการณ์ทางการเมืองชักนำให้ต้องเป็นศัตรูกันแต่สุดท้ายกลายเป็นเพื่อนรักกัน ผู้เขียนอาศัยเหตุการณ์จริงทางการเมืองในแต่ละช่วงมาผูกเป็นเรื่องความขัดแย้งระหว่างตัวละครทั้งสองตัวนี้ เพื่อแสดงภาพพัฒนาการประชาธิปไตยในประเทศตั้งแต่เริ่มเปลี่ยนแปลงการปกครองจนถึงปัจจุบัน นวนิยายเรื่องนี้เสนอแนวคิดที่ว่าการเมืองนั้นแม้ว่าเวลาจะผ่านไปนานเท่าใดหากบุคคลที่อาศัยการเมืองไม่คิดจะเปลี่ยนแปลงแล้วเหตุการณ์การใช้ความรุนแรงเพื่อการขึ้นสู่อำนาจจะคงอยู่ต่อไป

โครงสร้างของเรื่องนี้เริ่มต้นด้วยการเกริ่นนำแล้วจึงเสนอเรื่องสั้นทีละเรื่องตามลำดับปีพุทธศักราช เนื้อหาเป็นการนำเหตุการณ์สำคัญทางเมืองที่เกิดขึ้นจริงมาแต่งร่วมกับการเสนอเรื่องราวของตัวละคร 2 ตัว

ชื่อเรื่อง " ประชาธิปไตยบนเส้นขนาน " มีความสอดคล้องกับเนื้อหาที่เสนอในเรื่องที่ผู้เขียนต้องการเสนอภาพรวมของประชาธิปไตยในประเทศไทยตั้งแต่ยุคเริ่มแรกจนถึงยุคปัจจุบันว่าที่ผ่านมานั้นการเมืองในประเทศของรัฐบาลแต่ละสมัยประกอบด้วยฝ่ายรัฐบาลกับฝ่ายที่ต้องการล้มล้างรัฐบาล ทั้งสองฝ่ายต่างต่อสู้กันฝ่ายรัฐบาลพยายามจะรักษาอำนาจของตนไว้ให้นานที่สุด ฝ่ายต่อต้านพยายามก่อการปฏิวัติล้มล้างอำนาจรัฐบาล เมื่อยึดอำนาจได้สำเร็จก็จะมีฝ่ายต่อต้านที่คอยล้มอำนาจเป็นสองฝักสองฝ่ายเช่นนี้ เปรียบเสมือนเส้นขนานที่คู่กันไป เมื่อใดเส้นขนานทั้งสองเส้นรวมกันได้อันหมายถึงความสมัครสมานสามัคคีกันของคนที่ต่างอุดมการณ์แต่ต้องการประชาธิปไตยที่แท้จริงเมื่อนั้นประชาธิปไตยที่แท้จริงจึงเกิดขึ้นได้ตัวละครเอกทั้งสองตัวคือ ตุ้ย พันเข็ม และหลวงกฤษดาวินิจนั้นเปรียบเสมือนตัวแทนของผู้ที่อยู่กันคนละฝ่ายเพราะความขัดแย้งทางการเมืองแต่แท้ที่จริงต่างก็มุ่งหวังประชาธิปไตยที่สมบูรณ์เหมือนกัน

ก่อนเสนอเรื่องมีบทเกริ่นนำด้วยการให้ตัวละครสำคัญสองตัวคือ ตุ้ย พันเข็ม กับหลวงกฤษดาวินิจในวัยชราสนทนากันเพื่อเล่าย้อนถึงเหตุการณ์ในอดีตตั้งแต่ครั้งแรกที่ทั้งสองพบกันอันเป็นจุดเริ่มต้นเพื่อเล่าถึงเรื่องแรก

เมื่อเริ่มเสนอเรื่องแต่ละเรื่องผู้เขียนนำวาทะของบุคคลสำคัญต่างๆ มากล่าวซึ่งสอดคล้องกับเนื้อหาในแต่ละเรื่องที่นำเสนอ จากนั้นผู้เขียนเสนอเรื่องด้วยการผูกเรื่องให้ตัวละครเอกทั้งสองตัวเข้าไปมีส่วนร่วมในเหตุการณ์การเมืองสำคัญๆ ในประวัติศาสตร์ทุกเรื่องด้วยวิธีต่างๆ และปิดเรื่องด้วยการหักมุมหรือทิ้งประเด็นให้ผู้อ่านคิด สุดท้ายมีบทแทรกท้ายเรื่องเพื่อใช้สรุปหรือคลี่คลายเรื่องและนำไปสู่เรื่องที่จะเสนอต่อไป

การเสนอเรื่องในนวนิยายเรื่องประชาธิปไตยบนเส้นขนานสามารถเขียนเป็นแผนภูมิได้ดังนี้

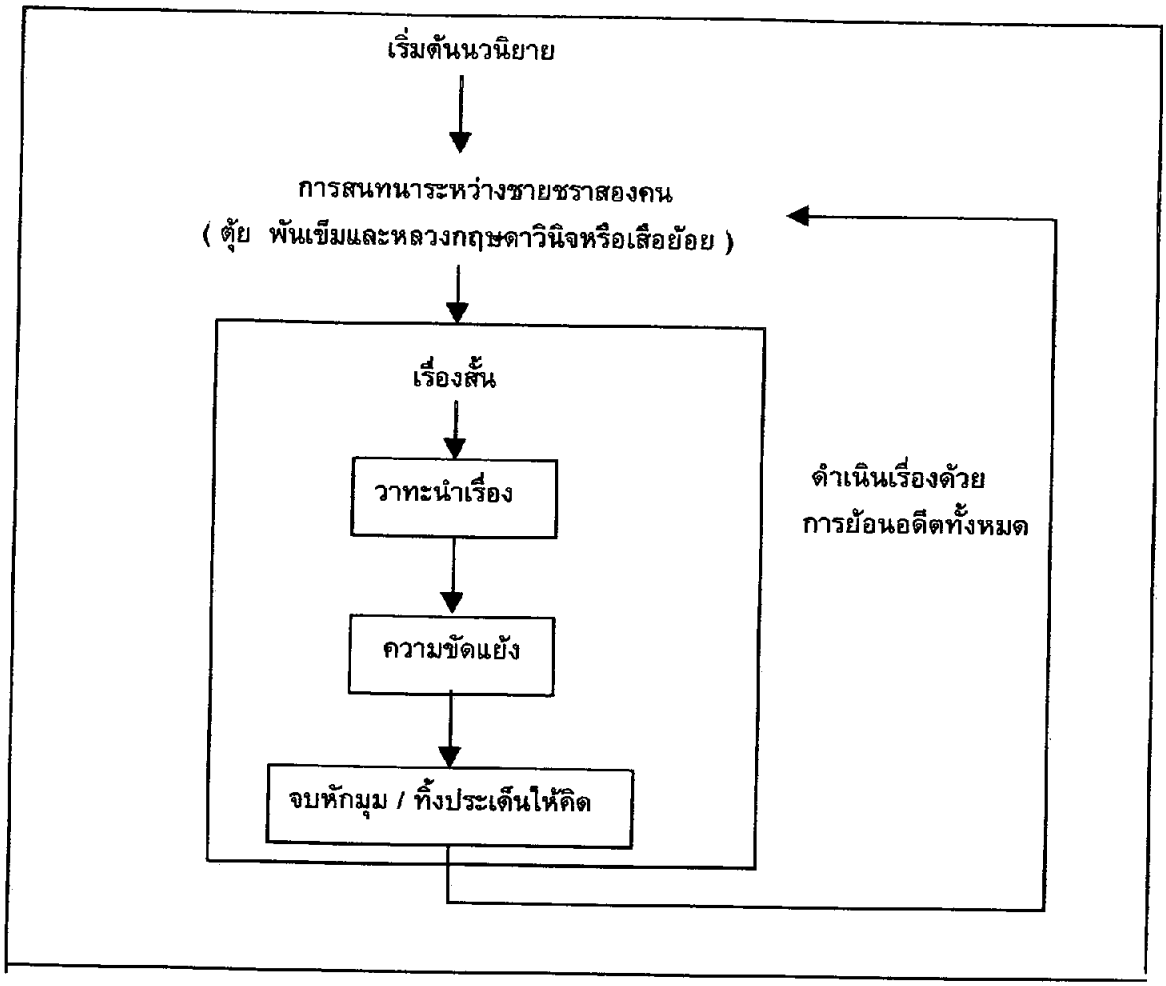

เรื่อง **2476**

ก่อนเริ่มเรื่องผู้เขียนนำวาทะของท่านพุทธทาสภิกขุที่กล่าวว่าโลกเราที่วุ่นวายอยู่ทุกวันนี้เพราะความเห็นแก่ตัวของมนุษย์ทำให้มนุษย์ต้องแบ่งพวกต่อสู้กัน สอดคล้องกับการเป็นบทกล่าวนำจุดเริ่มของวิถีแห่งเส้นทางประชาธิปไตยของไทย

ผู้เขียนดำเนินเรื่องโดยเริ่มเรื่องที่เหตุการณ์ปัจจุบัน (พ.ศ. 2476) คือ ร.ต.ต.ตุ้ยมาดักรอดวลปืนกับเสือย้อยจากนั้นจึงค่อยๆ เล่าย้อนอดีตเป็นช่วงๆ ร.ต.ต.ตุ้ยมาดักรอเสือย้อยหนึ่งวันหนึ่งคืนตามคำสั่งของอธิบดีตำรวจที่ให้จับเป็นเสือย้อยโดยไม่คำนึงถึงวิธีการ ขณะที่ ร.ต.ต.ตุ้ยซุ่มรอเสือย้อยอยู่ ร.ต.ต.ตุ้ยนึกย้อนกลับไปเมื่อ 5 วันก่อนที่อธิบดีตำรวจเรียกตัวเขาไปพบเพื่อมอบหมายงานสำคัญครั้งนี้

จากนั้นตุ้ยได้สนทนากับอธิบดีกรมตำรวจโดยเล่าย้อนไปถึงเหตุการณ์เมื่อ 1 ปีก่อนเขาถูกส่งไปประจำการอยู่ที่หมู่บ้านเห่าดงซึ่งมีคดีปล้นฆ่าชุกชุม เขาได้ดวลปืนกับโจรปล้นฆ่าเจ้าทรัพย์ถึงหกรายเช่น เสือทม เสือแหวง เสือพร ทั้งหมดถูกเขายิงตายด้วยกระสุนนัดเดียวบนหน้าผาก จากนั้นเขาได้ดวลปืนกับเสือย้อยเป็นครั้งแรกและเป็นฝ่ายแพ้เสือย้อยชักปืนมาจ่อที่หัวเขาก่อนแต่ไม่ได้ยิงเขา การแพ้เสือย้อยครั้งนี้ทำให้เขาอับอายมากจนกลายเป็นคนขี้เหล้าเมายา 5 เดือนต่อมาเขาได้มีโอกาสพบเสือย้อยอีกและถูกสบประมาทจึงทำให้เขา

มุมานะเลิกเหล้าและฝึกซ้อมยิงปืน ด้านอธิบดีตำรวจเล่าถึงอดีตของเสือย้อยว่าคือหลวงกฤษดาวินิจผู้ร่วมในคณะบวรเดช

ตอนท้ายผู้เขียนกลับมาเสนอถึงเหตุการณ์ปัจจุบัน ร.ต.ต.ตุ้ยได้ดวลปืนกับเสือย้อย และเสือย้อยชักปืนได้ไวกว่าอีกเช่นเคย เสือย้อยเดินจากไปทันใดนั้น ร.ต.ต.ตุ้ยก็ดึงปืนออกมาจากซองโดย " วาดกระบอกปืนไปที่แผ่นหลังของเสือย้อย ประสาททั้งหมดเพ่งอยู่กับการยิงนัดนี้ *เปรี้ยง!* " (วินทร์ เลียววาริณ. 2537 : 47) เสือย้อยล้มกลิ้งลงมีรอยเลือดสาดกระจายอยู่บนหน้าอก ร.ต.ต.ตุ้ยบอกเสือย้อยว่าเขาไม่ได้แก้แค้นเสือย้อยเพราะคุมแค้นที่แพ้หรือถูกสบประมาทแต่เพราะพ่อของเขาเสียชีวิตจากการปราบกบฏด้วยฝีมือของหลวงกฤษดาวินิจหรือเสือย้อยนั่นเอง แล้วเรื่องเฉลยในตอนจบว่า ร.ต.ต.ตุ้ยไม่ได้ยิงเสือย้อยแต่ยิงงูเห่าที่จะกัดเสือย้อยดังที่กล่าวว่า " นายตำรวจภูธรเบนสายตาหันมาดูจอมปลวกใหญ่ริมทางใช้เท้าเขี่ยซากงูเห่าดงขนาดเบื่องที่เกือบฆ่าเสือย้อยเมื่อครู่ มันถูกยิงดกลงมาจากจอมปลวกใหญ่ชั่วขณะที่เสือย้อยเดินผ่าน " (วินทร์ เลียววาริณ. 2537 : 48)

บทแทรกท้ายเรื่องเป็นบทสนทนาระหว่าง ร.ต.ต.ตุ้ยกับหลวงกฤษดาวินิจ (เสือย้อย) อ้างเหตุผลที่เล่นทีจริงว่าเขาไม่ยิงเสือย้อยเพราะพลาด และเหตุที่หลวงกฤษดาวินิจไปชายแดนลาวเพราะติดต่อซื้ออาวุธเพื่อทำรัฐประหารเป็นการนำไปสู่เหตุการณ์ลอบสังหารจอมพล ป. พิบูลสงครามในเรื่องต่อไป

แผนภูมิการดำเนินเรื่องมีลำดับดังนี้

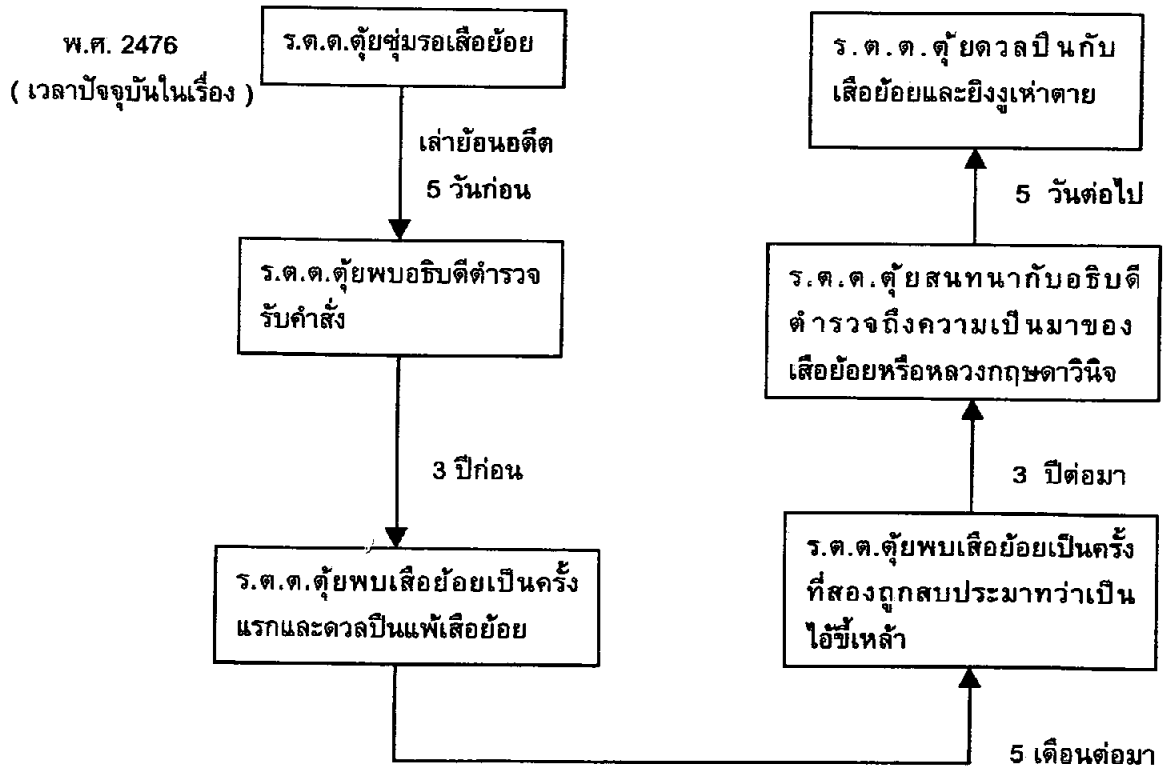

การดำเนินเรื่องในเรื่องนี้เป็นแบบย้อนอดีต (Flash back) โดยลำดับแล้วจึงค่อยๆ ย้อนเวลากลับจนถึงปัจจุบันโดยลำดับเช่นกัน

การเสนอเรื่องในเรื่องนี้จบด้วยการหักมุมให้มีลักษณะที่คาดไม่ถึงเพราะผู้เขียนปูพื้นให้ตัวละครคือ ร.ต.ต.ตุ้ยนั้นมีความแค้นมากพอที่จะยิงเสือย้อยจากข้างหลัง แต่ผู้เขียนอำพรางความจริงให้ผู้อ่านเข้าใจจากภาพคือ " ร่างของเสือย้อยล้มกลิ้งจากเนิน " (วินทร์ เลียววาริณ. 2537 : 47) และ " รอยเลือดข้นสาดกระจายบนหน้าอกของโจรหย่อมใหญ่ " (วินทร์ เลียววาริณ. 2537 : 47) และตอกย้ำให้ผู้อ่านมั่นใจด้วยเหตุผลว่าเขาแค้นเสือย้อยเพราะพ่อของเขาตายด้วยน้ำมือของเสือย้อย แต่แล้วผู้อ่านจะเริ่มสับสนในตอนที่กล่าวว่า " เสือย้อยเดินหายลับไปแล้วไม่แสดงวี่แววของความบาดแม้แต่น้อย " (วินทร์ เลียววาริณ. 2537 : 48) ตอนท้ายเรื่องเฉลยตอนที่ ร.ต.ต.ตุ้ยใช้เท้าเขี่ยซากงูดังนั้นเขาจึงไม่ได้ยิงเสือย้อย

ผู้เขียนเสนอเรื่องแบบหักมุมด้วยการลวงผู้อ่านด้วยเหตุผล ภาพและการตอกย้ำด้วยเหตุผลอีกครั้งทำให้ผู้อ่านเข้าใจผิดอย่างแนบเนียนแล้วผู้เขียนได้ซ่อนเหตุการณ์ซึ่งทำให้การปรากฏตัวของงูเห่านั้นมีเหตุผล นับตั้งแต่ตอนแรกที่ ร.ต.ต.ตุ้ยซุ่มรอเสือย้อย " นายตำรวจเสียบปืนกลับเข้าซองพอดีกับเห่าดงตัวหนึ่งเลื้อยผ่านไป " (วินทร์ เลียววาริณ. 2537 : 28) และตอนที่ ร.ต.ต.ตุ้ยสนทนากับอธิบดีตำรวจถึงสถานที่ที่เขาถูกส่งไปประจำการที่บ้านเห่าดงว่า " เป็นชุมชนเล็กๆ แห่งหนึ่งใกล้ประเทศลาวที่นั้นมีงูเห่ามากสมชื่อ " (วินทร์ เลียววาริณ. 2537 : 30) เท่ากับผู้เขียนได้สร้างลางบอกเหตุ (Omen) กับผู้อ่านแล้วเพียงแต่ซ่อนไว้ในการบรรยายฉากและบรรยากาศทำให้ผู้อ่านไม่ใส่ใจ แต่เมื่อเรื่องหักมุมในตอนจบผู้อ่านได้ย้อนระลึกถึงสิ่งที่มองข้ามไป และท้ายที่สุดเมื่อเสือย้อยรู้เหตุผลที่ ร.ต.ต.ตุ้ยต้องการฆ่าเขาและได้กล่าวว่า " น่าเสียดาย...ความจริงคุณน่าจะปล่อยให้มัน..." (วินทร์ เลียววาริณ. 2537 : 48) " มัน " ในที่นี้ก็คืองูเห่านั่นเอง

นอกจากนั้นผู้เขียนได้กล่าวย้ำถึงลักษณะนิสัยของตัวละครทั้งคู่อยู่สองครั้งคือตอนที่อธิบดีตำรวจพูดกับ ร.ต.ต.ตุ้ย พันเข็มว่า " เขากับคุณมีอะไรคล้ายๆ กันอยู่อย่างหนึ่งคือต่างก็เป็นที่ทระนงตนทั้งคู่ " (วินทร์ เลียววาริณ. 2537 : 42) และตอนที่เสือย้อยพูดกับ ร.ต.ต.ตุ้ยว่า " คุณกับผมต่างก็เป็นคนที่ทระนงตนด้วยกันทั้งคู่ " (วินทร์ เลียววาริณ. 2537 : 47 – 48)

การกล่าวย้ำถึงความทระนงตนของทั้งคู่เท่ากับปูพื้นให้ผู้อ่านได้รับรู้ว่าตัวละครทั้งสองแม้จะอยู่กันคนละฝ่ายแต่มีอุดมการณ์ของแต่ละคนที่จะต้องทำให้ลุล่วงไป

การเสนอความคิดในเรื่องนี้ผู้เขียนได้แทรกความคิดที่น่าสนใจในการเสนอเรื่องเกี่ยวกับการกบฏและการปฏิวัติว่า

> " สงครามก็คือสงคราม ในวันนั้นเพื่อนๆ ผมก็ตายไปหลายคนเช่นกัน "
>
> " แต่คุณเป็นกบฏ "
>
> " คนที่แพ้กลายเป็นกบฏ คนที่ชนะย่อมเป็นเจ้าของประเทศมันต่างกันตรงไหน? ถ้าคณะรัฐประหาร 2476 เป็นกบฏ คณะราษฎร 2475 ก็เป็นกบฏเช่นกัน มันต่างกันตรงที่คุณยืนอยู่กับฝ่ายที่แพ้หรือชนะต่างหาก "
>
> (ประชาธิปไตยบนเส้นขนาน. 2537 : 44)

และตอนที่เสือย้อยสนทนากับ ร.ต.ต.ตุ้ยว่า

> " ใช่ คุณรู้บ้างมั้ยว่าในวันปฏิวัติ ทหารส่วนใหญ่ยังไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้น ส่วนใหญ่ถูกหลอกเรียกให้ไปรวมพลกันที่พระที่นั่งอนันต์ฯ บางหน่วยก็ถูกหลอกว่าเกิดขบถแล้วให้ตามไปเร็ว พอไปถึงทหารแต่ละเหล่าจากหน่วยต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นกรมทหารม้า กรมทหารปืนใหญ่ ทหารเรือก็ถูกเรียกให้กระจายตัวปะปนกัน ทำให้หัวหน้าหน่วยสั่งการลำบาก จากนั้นผู้ก่อการก็อ่านประกาศคณะราษฎร ในเวลาเดียวกันเจ้านายตามวังต่างๆก็ถูกคุมเป็นตัวประกันหมด กรมพระนครสวรรค์ฯ ยังถูกคุมตัวมาทั้งๆ ที่ใส่เสื้อกุยเฮงอยู่เลย พอปฏิวัติสำเร็จก็บังคับให้เดินทางออกนอกประเทศ "

" แต่จะช้าหรือเร็วมันต้องมีการปฏิวัติ "

" ถูกต้อง เมื่อคนส่วนใหญ่พร้อมแล้วสำหรับระบอบใหม่นี้ การเปลี่ยนแปลงรีบร้อนแบบนี้ทำให้ประชาธิปไตยต้องตกอยู่ในมือของคนกลุ่มเดียว แล้วมันต่างจากระบบเดิมตรงไหน? คือแทนที่อำนาจจะอยู่ในมือกษัตริย์กลับตกเป็นของทหารเผด็จการไม่กี่คน จำคำของผมไว้ให้ดี *อีกยี่สิบปีประชาธิปไตยสยามก็ยังคงล้มลุกคลุกคลานอยู่เพราะมันเริ่มต้นไม่ดีอย่างนี้!* "

(ประชาธิปไตยบนเส้นขนาน. 2537 : 45)

เรื่อง **2482**

ก่อนเริ่มเรื่องผู้เขียนนำวาทะของจางจื้อที่กล่าวว่ามนุษย์แบ่งได้เป็นสามประเภทคือ พวกลูกซุน พลอยพยัก พวกคอยสูบเลือดและพวกดำเนินการ โดยนำมาเปรียบกับการเมืองของมนุษย์ซึ่งสอดคล้องกับเรื่องที่กล่าวถึงการแบ่งพรรคแบ่งพวกทางการเมืองที่เริ่มชัดเจนขึ้นจากเหตุการณ์การเมืองในเรื่องสั้นต่อไปนี้

เรื่องนี้ผู้เขียนดำเนินเรื่องโดยเริ่มเรื่องที่เหตุการณ์ปัจจุบัน (พ.ศ. 2482) คือวันประหารหลวงกฤษดาวินิจหรือเสือย้อยโดยเล่าผ่าน ร.ต.ท.ตุ้ยซึ่งเป็นผู้ควบคุมการประหาร จากนั้นจึงเล่าย้อนอดีตเป็นช่วงๆ ดังนี้

ช่วงแรกผู้เขียนย้อนเหตุการณ์ไป 5 วันก่อนหลังจากที่ ร.ต.ท.ตุ้ยได้รับคำสั่งให้เป็นผู้คุมการประหารชีวิตนักโทษการเมือง 18 คน ร.ต.ท.ตุ้ยได้มีโอกาสสนทนากับเสือย้อยถึงความเป็นมาที่เขาถูกจับและถูกตั้งข้อหาก่อการกบฏเมื่อหกปีก่อนรวมทั้งการลอบสังหารนายกฯ เสือย้อยเล่าถึงเหตุการณ์ย้อนหลังไปอีก 6 ปี หลังจากที่เขาพบ ร.ต.ท.ตุ้ยครั้งสุดท้าย เขาบวชได้หนึ่งปีแล้วใช้ชีวิตอยู่ที่หมู่บ้านแถบชายแดนพม่าจนกระทั่งปลายปีก่อนเขาถูกจับขึ้นศาล 3 ครั้งอยู่ในคุกนานสี่เดือน จากนั้นผู้เขียนให้ ร.ต.ท.ตุ้ยย้อนนึกทบทวนเหตุการณ์ลอบสังหารนายกฯ 3 ครั้ง คือ พ.ศ. 2477 หนึ่งครั้งและ พ.ศ. 2481 สองครั้ง

เรื่องดำเนินกลับมาที่บทสนทนาระหว่าง ร.ต.ท.ตุ้ยกับเสือย้อยถึงเหตุการณ์ที่เสือย้อยถูกจับเพราะถูกหลอกว่าน้องสาวป่วยใกล้ตาย ฝ่ายตรงข้ามเอาปืนจ่อน้องสาวเพื่อให้เสือย้อยยอมให้จับ แล้วเรื่องก็ย้อนกลับไปที่การพิจารณาคดี เสือย้อยเล่าให้ร.ต.ท.ตุ้ยฟังถึงการสร้างพยานเท็จและเหตุผลที่เขาไม่แก้ต่างให้ตัวเอง ช่วงนี้มีการเสนอภาพปฏิกิริยาของนักโทษเมื่อได้ฟังคำพิพากษาในลักษณะคล้ายกับคำอธิบายในบทละครโทรทัศน์ ดังตัวอย่าง

ภาพการอ่านคำพิพากษา ภาพอาการกระสับกระส่ายของผู้ต้องหา...

" ...ศาลได้พิจารณาดูหลักฐานทั้งสองฝ่ายอย่างรอบคอบแล้วเห็นว่าเสือย้อยผู้นี้ได้ติดต่อกับกลุ่มก่อการกบฏวางแผนลอบสังหารนายกรัฐมนตรี และก็ถือโอกาสล้มล้างรัฐบาลไปในคราวเดียวกัน...

ภาพรอยยิ้มของอัยการ...

" ...คดีเป็นอันฟังว่าจำเลยทั้งหมดในคดีนี้ได้สมคบกันกระทำการประทุษร้ายเพื่อจะทำลายรัฐบาล มีความผิดฐานกบฏตามกฎหมายลักษณะอาญามาตรา 101 อันกำหนดโทษเอาไว้มีสองสถาน คือประหารชีวิตสถานหนึ่งและจำคุกตลอดชีวิตสถานหนึ่ง ซึ่งเป็นโทษสูงสุดอยู่แล้ว ไม่จำเป็นต้องวินิจฉัยความผิดในกระทงอื่นๆ ในเมื่อเสือย้อยไม่สามารถหาหลักฐานมาพิสูจน์ให้ศาลเห็นว่าเป็นผู้บริสุทธิ์จึงมีความผิด..."

ภาพผู้ต้องหาหลายคนน้ำตาไหล...

"...อาศัยเหตุดังกล่าวจึงพร้อมกันพิพากษาให้ประหารชีวิต..."

(ประชาธิปไตยบนเส้นขนาน. 2537 : 71 – 72)

ท้ายที่สุดเป็นคำพูดของเสือย้อยที่ขอพูดก่อนศาลปิดกล่าวถึงผู้บริหารประเทศที่ใช้อำนาจอย่างไม่เป็นธรรมและไม่ดำเนินการตามหลักการของประชาธิปไตยแล้วทิ้งท้ายว่า " เหตุผลที่ผมไม่กล่าวแก้ต่างให้ตัวเองเลย ก็เพราะผมมีเหตุผลส่วนตัวบางอย่างที่ถ้าบอกออกไปอาจเป็นอันตรายกับหอกข้างแคร่ (วินทร์ เลียววาริณ. 2537 : 74)

เรื่องย้อนกลับมาที่เหตุการณ์ปัจจุบันที่นักโทษฟังเทศน์แล้วเดินเข้าสู่หลักประหาร ขณะที่เพชฌฆาตกำลังจะเหนี่ยวไก เสียงโทรศัพท์ก็ดังขึ้นนายกรัฐมนตรีโทรศัพท์มาให้ยกเลิกคำสั่งประหารเสือย้อย

จากนั้นเรื่องก็ดำเนินตามลำดับเวลาคืออธิบดีตำรวจเรียกเสือย้อยกับร.ต.ท.ตุ้ยไปพบ เสือย้อยบอกความจริงว่าพวกที่วางแผนรัฐประหารมีข้าราชการชั้นผู้ใหญ่ที่ใกล้ชิดนายกรัฐมนตรีรวมทั้งหลวงเนติสงคราม อัยการและพระอภิรักษ์สันติธรรมผู้พิพากษาที่ตัดสินคดีเป็นการหักมุมครั้งที่หนึ่ง

จากนั้นเรื่องตัดไปที่เหตุการณ์ขณะที่รถบรรทุกแล่นออกจากเรือนจำบางขวางเพื่อไปส่งนักโทษการเมืองที่สถานีรถไฟตามคำสั่งที่ลงโทษด้วยการเนรเทศนักโทษการเมืองไปเกาะตะรุเตา ร.ต.ท.ตุ้ยกับเสือย้อยสนทนากันถึงเหตุการณ์เมื่อเช้าก่อนที่เขาจะถูกส่งตัวไปตะรุเตาถึงการเผชิญหน้ากับหลวงเนติสงคราม การสนทนาของเสือย้อยกับหลวงเนติสงครามได้เฉลยเรื่องราวทั้งหมดว่าความจริงแล้วเสือย้อยเองก็สร้างเรื่องเท็จมาปรักปรำหลวงเนติสงครามเป็นการหักมุมเรื่องอีกครั้งหนึ่ง

แผนภูมิของการดำเนินเรื่อง 2482 แบ่งเนื้อหาออกเป็น 2 ตอน ดังนี้

<u>ตอนที่ 1</u> ดำเนินเรื่องแบบย้อนเวลาและย้อนกลับไปกลับมาจนกลับมาที่เหตุการณ์ปัจจุบัน

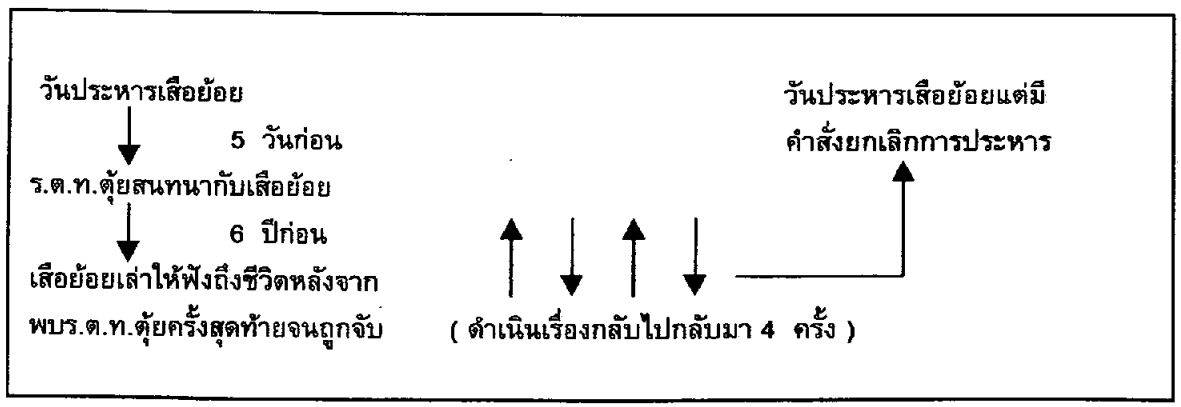

ตอนที่ 2 ดำเนินเรื่องตามลำดับเวลา มีการย้อนเวลาตอนจบเพื่อหักมุมเรื่อง

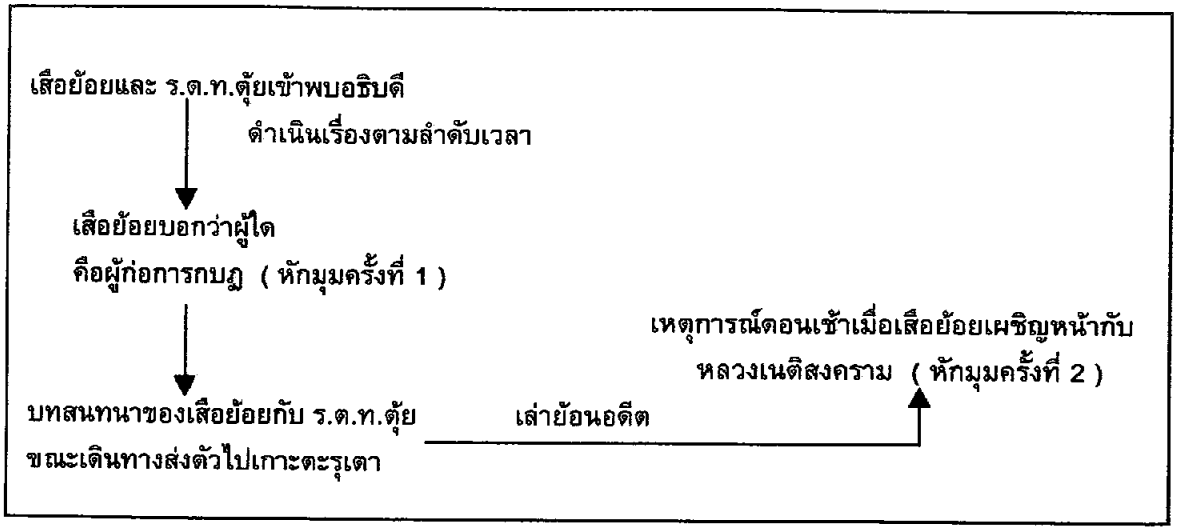

บทแทรกท้ายเรื่องเป็นการสนทนาระหว่าง ร.ต.ท.ตุ้ยและเสือย้อยในวัยชราเล่าว่าหลังจากนั้น หลวงเนติสงครามและพระอภิรักษ์สันติธรรมก็ได้รับการปล่อยตัวเมื่อ จอมพลป. พิบูลสงคราม หมดอำนาจ และกล่าวถึง จอมพลป. พิบูลสงคราม ว่าเคยขอลดโทษให้นักการเมืองได้แค่ 13 คน นอกจากนั้นอธิบดีตำรวจไม่ยอมเด็ดขาด แต่ท้ายสุดนักการเมืองทั้งหมดก็ได้รับการอภัยโทษในวันเฉลิมพระชนม์พรรษาของรัชกาลที่ 8 แต่ก็หลังจากที่เสือย้อยแหกคุกตะรุเตาหนีไปเกาะลังกาวีของมลายูเป็นการนำสู่เรื่องที่เล่าต่อไปว่าเสือย้อยแหกคุกตะรุเตา

การเสนอเรื่องในเรื่องนี้ผู้เขียนใช้การเล่าแบบย้อนอดีตกลับไปกลับมา โดยสามารถแบ่งการดำเนินเรื่องเป็น 2 ตอนคือตอนต้นผู้เขียนดำเนินเรื่องย้อนกลับไปกลับมาจนถึงปัจจุบันจบลงที่การให้มีคำสั่งยกเลิกการประหารเสือย้อย จากนั้นเมื่อเริ่มตอนที่ 2 เรื่องดำเนินตามลำดับเวลาตั้งแต่เสือย้อยและ ร.ต.ท.ตุ้ยเข้าพบอธิบดีตำรวจและให้ข้อมูลว่าหลวงเนติสงครามและพระอภิรักษ์สันติธรรมทรยศเป็นการหักมุมครั้งที่หนึ่ง หลังจากนั้นความจริงที่ถูกเปิดเผยจากบทสนทนาทำให้ทราบว่าข้อมูลดังกล่าวเป็นข้อมูลเท็จหลวงเนติสงครามและพระอภิรักษ์สันติธรรมไม่ได้เป็นผู้ทรยศเป็นการหักมุมครั้งที่สอง ดังนั้นเรื่องนี้จึงเป็นการหักมุมซ้อนหักมุมซึ่งเกินความคาดหมายของผู้อ่าน

นอกจากนั้นเรื่องนี้ผู้เขียนผูกเรื่องให้ ร.ต.ท.ตุ้ยและเสือย้อยอดีตศัตรูที่กลายมาเป็นเพื่อนกันในเรื่องก่อนคือ 2476 ต้องกลับมาพบกันอีกครั้ง ผู้เขียนสร้างสถานการณ์เพื่อสร้างความกดดันให้กับตัวละครทั้งสองด้วยการให้ ร.ต.ท.ตุ้ยเป็นผู้คุมการประหารเสือย้อย ผู้อ่านเข้าใจความเป็นมาของเสือย้อยก่อนถูกจับไปพร้อมๆ กับร.ต.ท.ตุ้ยและเข้าใจว่าสิ่งที่เสือย้อยเล่าในฐานะที่เป็นนักโทษประหารนั้นเป็นความจริงทั้งหมด โดยเฉพาะความสัมพันธ์ระหว่างเสือย้อยกับหลวงเนติสงคราม

เมื่อเรื่องเฉลยในตอนจบผู้อ่านพบว่าการวางแผนทางรอดของเสือย้อยนั้นประสบความสำเร็จด้วยแผนที่วางไว้ตั้งแต่ต้นทีละขั้นตอนแสดงให้ความฉลาดของเสือย้อยแม้สถานการณ์จะเลวร้ายเพียงใดแต่ก็มีสติสามารถคิดแผนหาทางรอดให้กับตนได้ในที่สุด

นอกจากนั้นผู้เขียนใช้การบรรยายที่สร้างภาพแบบบทละครโทรทัศน์นั้นเหมาะสมกับเนื้อเรื่องด้วย การเสนอภาพปฏิกิริยาของนักโทษในขณะฟังคำพิพากษาตัดสินประหารชีวิตโดยเป็นเพียงการสรุปฉาก เพราะจุดเน้นคือคำพิพากษาและคำแถลงการณ์ของเสือย้อย

การเสนอความคิดในเรื่องนี้ผู้เขียนเสนอแนวความคิดทางการเมืองหลายด้านคือแนวคิดเกี่ยวกับความไม่เคารพในอำนาจอธิปไตยของฝ่ายบริหาร โดยเข้าไปก้าวก่ายและมีอำนาจเหนือฝ่ายตุลาการ ดังที่เสือย้อยสนทนากับ ร.ต.ท.ตุ้ยว่า

" คุณดูวิธีการทำงานของศาลนี้สิ มันไม่อนุญาตให้ผู้ต้องหามีทนาย มีการสร้างพยานเท็จ มีการข่มขู่จำเลย ตัดรอนสิทธิ์ของจำเลยสารพัด นี่มันศาลประเภทไหนกัน? ไม่มีศาลยุติธรรมใดๆ ในโลกที่ไม่อนุญาตให้จำเลยมีทนายแก้ต่าง "

(ประชาธิปไตยบนเส้นขนาน. 2537 : 67)

และตอนเมื่อศาลประกาศตัดสินประหารชีวิตจบลงแล้ว เสือย้อยลุกขึ้นกล่าวว่า

" อะไรทำให้สถาบันศาลกลายเป็นเครื่องมือทางการเมืองไปได้? ท่านได้ปล่อยให้หลักการและจรรยาบรรณของท่านถูกสยบโดยอำนาจของคณะใดคณะหนึ่งมามีอิทธิพลเหนือวิจารณญาณของศาล เหนือหลักเนติธรรมหรือไม่? "

(ประชาธิปไตยบนเส้นขนาน. 2537 : 74)

เรื่อง **2483 / 2488**

ก่อนเริ่มเรื่องผู้เขียนนำวาทะของท่านพุทธทาสภิกขุเกี่ยวกับหลักการหลุดพ้นด้วยการพิจารณาว่าไม่มีอะไรที่น่าเอา น่าเป็นคือไม่น่ายึดถือจริงจังเพื่อนำไปสู่เหตุการณ์ในเรื่องที่ตัวละครเอกต้องอาศัยความสุขุมและปล่อยวางจนรอดจากวิกฤตในชีวิตมาได้ถึงสองครั้ง

เริ่มเรื่องนี้ผู้เขียนใช้กลวิธีการดำเนินเรื่องแบบสลับไปมาคือเล่าเรื่อง 2 เรื่องไปพร้อมกันคือเรื่องตอน 2483 กับ 2488 แต่ใช้ตัวละครเดียวกันคือเสือย้อยหรือหลวงกฤษดาวินิจเช่นกันแต่เป็นคนละสถานที่ เวลาและสถานภาพ ผู้เขียนใช้วิธีเล่าแบบตัดเป็นช่วงๆ ย้อนอดีตแล้วลำดับเหตุการณ์ โดยปีนำพ.ศ.ของเหตุการณ์ขึ้นต้นทุกครั้งก่อนเสนอเรื่อง เรื่องแรกคือ 2488 เป็นเรื่องที่เกิดขึ้นหลังของหลวงกฤษดาวินิจเสรีไทยที่โดดร่มลงมาเพื่อส่งสาส์นลับให้แก่ผู้นำเสรีไทย อีกเรื่องคือ 2483 เป็นเรื่องของหลวงกฤษดาวินิจหรือเสือย้อยที่กำลังพยายามแหกคุกหนีจากเกาะตะรุเตา เรื่องนี้มีลักษณะเป็นเรื่องราวสองเหตุการณ์เล่าสลับกันเหตุการณ์เริ่มจากเหตุการณ์ปี 2488 ก่อนแล้วจึงตามด้วยเหตุการณ์ปี 2483 ซึ่งก็เป็นเรื่องเล่าย้อนอดีตอีกเช่นกัน จึงนับเป็นการเล่าแบบย้อนอดีตสองชั้นซึ่งสามารถเขียนเป็นตารางได้ดังนี้

2488	2483
หลวงกฤษดาวินิจปฏิบัติภารกิจเดินทางไปพบหัวหน้าเสรีไทยเพื่อส่งสาส์น ↓ เล่าย้อนอดีต ความเป็นมาของสงครามโลกครั้งที่สองกับขบวนการเสรีไทย	
	เสือย้อยกำลังจะหนีออกจากเกาะตะรุเตา ↓ เล่าย้อนอดีต ความเป็นอยู่ของเสือย้อยบนเกาะตะรุเตา
หลวงกฤษดาวินิจพบอิสราซึ่งเป็นผู้มารอรับ ↓ เล่าย้อนอดีต หลวงกฤษดาวินิจกล่าวถึงเหตุผลที่จะต้องส่งสาส์นถึงหัวหน้าเสรีไทย	
	เล่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นบนเกาะตะรุเตาในช่วงที่เสือย้อยอยู่และเล่าถึงความคิดที่พยายามจะหลบหนี
อิสราหักหลังพาหลวงกฤษดาวินิจไปพบทหารญี่ปุ่น	
	ถึงจุดนัดหมายและพบว่าคนที่นัดเสือย้อยคือจ่าเอกผู้คุมนักโทษ
หลวงกฤษดาวินิจไม่ยอมสารภาพจึงถูกจับไปยิงเป้า	
	จ่าเอกบอกเหตุผลที่วางแผนจับเสือย้อยเพื่ออ้างเหตุยิงทิ้งเพราะหนี
ความคิดย้อนอดีตขณะที่ทหารญี่ปุ่นนำตัวหลวง-กฤษดาวินิจเข้าสู่หลักประหาร และเฉลยว่าหลวงกฤษดาวินิจหลอกให้ทหารญี่ปุ่นเข้าใจผิดเพราะสาส์นนั้นเป็นสาส์นลวง	
	จ่าเอกบังคับให้เสือย้อยพายเรือเพื่อจะได้ยิงทิ้งนอกเกาะแล้วอ้างว่าถูกยิงเพราะหลบหนี

บทแทรกท้ายเรื่องเป็นบทสนทนาของชายชรา 2 คนคือหลวงกฤษดาวินิจกับร.ต.ท.ตุ้ย เพื่อเฉลยว่าที่หลวงกฤษดาวินิจสามารถรอดชีวิตมาทั้งสองครั้ง ครั้งแรกที่เกาะตะรุเตาเป็นเพราะมโนธรรมของจ่าเอก ครั้งที่สองเป็นเพราะคำสั่งให้ทหารญี่ปุ่นวางอาวุธมาก่อนที่จะมีคำสั่งยิง หลวงกฤษดาวินิจซึ่งรอดชีวิตมาอย่างปาฏิหาริย์ทั้งสองครั้งได้สรุปบทเรียนจากเหตุการณ์ทั้งสองครั้งและเชื่อมโยงให้เห็นว่าจากเหตุการณ์ปี 2483 ที่เขา

หนีออกมาจากเกาะตะรุเตาเขาไปร่วมกับขบวนการเสรีไทยได้อย่างไร และเฉลยว่าหัวหน้าเสรีไทยที่ใช้รหัสว่ารู้ธ คือนายปรีดี พนมยงค์

การเสนอเรื่องในเรื่องนี้ผู้เขียนใช้การเสนอตัวละครเพียงตัวเดียวแต่แบ่งเรื่องออกเป็น 2 เรื่องแยกออกจากกันอย่างอิสระ และแบ่งเรื่องโดยใช้ปี พ.ศ. ผู้อ่านจึงสามารถรับรู้เรื่องราวทั้งสองเหตุการณ์ไปพร้อมกัน ทำให้สามารถเทียบเคียงชีวิตของชายผู้หนึ่งที่อยู่ต่างสถานภาพและเวลาแต่ชีวิตของเขานั้นคล้ายคลึงกันในหลายด้านสามารถแสดงเป็นคู่เทียบได้ดังนี้

<u>หลวงกฤษดาวินิจ</u> (พ.ศ. 2488)	<u>เสือย้อย</u> (พ.ศ. 2483)
ต้องหลบหนีการตามล่าจากทหารญี่ปุ่น	หลบหนีการตามล่าจากผู้คุม
พยายามรักษาชีวิตรอดเพื่อส่งสาส์น	ต้องการรักษาชีวิตรอดเพื่ออิสรภาพ
ถูกทหารญี่ปุ่นสั่งยิง	จ่าเอกจะยิงเขาทิ้งเพราะหนี
ไม่ถูกยิงเพราะคำสั่งปลดอาวุธถูกส่งมาก่อน	จ่าเอกไม่ยิงเขาเพราะมโนธรรม

ตัวละครตัวนี้ในสองสถานการณ์นั้นทำทุกอย่างด้วยจุดประสงค์ที่แตกต่างกันคือหลวงกฤษดาวินิจพยายามเข้าไปในสถานที่อันตรายเพราะต้องการสร้างแผนลวง ส่วนเสือย้อยกำลังหนีจากการถูกจับตาย การใช้วิธีการเสนอเรื่องเช่นนี้สามารถทำให้ผู้อ่านได้เปรียบเทียบอย่างเป็นรูปธรรมโดยเฉพาะเมื่อเขียนเป็นตารางจะเห็นได้ชัดเจนยิ่งขึ้นว่าเรื่องทั้งสองนั้นผู้เขียนจงใจให้สอดคล้องกัน

ข้อสังเกตประการหนึ่งก็คือวิธีการเสนอเรื่องวิธีนี้น่าจะได้รับอิทธิพลจากงานเขียนเรื่องโลกีย – นิพพานในรวมเรื่องสั้นอาเพศกำสรวลเพราะในเรื่องดังกล่าวแบ่งเนื้อความออกเป็น 2 ด้านด้วยสีขาว – ดำและเล่าถึงชีวิตของคนๆ เดียวกันแต่ต่างสถานภาพและเวลาควบคู่กันไปในคราวเดียวกัน มีเนื้อหาหลีกล้อกันไปตลอดทั้งเรื่องซึ่งจะกล่าวถึงต่อไปเมื่อวิเคราะห์เรื่องสั้นดังกล่าว

ทั้งสองเรื่องนี้ผู้เขียนสร้างตัวละครที่มีบทบาทขัดแย้งกับหลวงกฤษดาวินิจหรือเสือย้อย ในช่วง 2483 คือจ่าเอก ผู้เขียนสร้างความเชื่อถือให้กับตัวละครตัวนี้ตั้งแต่ต้นว่าเป็นผู้คุมเรือนจำบนเกาะตะรุเตาที่ถูกพิษการเมืองเล่นงานจนชีวิตตนเองและครอบครัวต้องพัง ผู้เขียนสร้างบุคลิกของจ่าเอกที่เข้มงวดกับการคุมนักโทษว่ามีที่มาดังนี้

> " จ่าเอกจึงถูกย้ายมาประจำการในดินแดนไกลปืนเที่ยง จากบ้านมาที่นี่พร้อมกับครอบครัว แต่ไม่นานครอบครัวของเขาก็ย้ายกลับ เพราะทนสภาพเลวร้ายของเกาะตะรุเตาไม่ได้ พิษการเมืองที่เล่นงานเขาอย่างไม่ยุติธรรม...ตั้งแต่ถูกย้ายมาประจำในเกาะนรกแห่งนี้ จ่าเอกยิงนักโทษที่คิดหนีตายไปสามคนเพราะคิดว่าหากนักโทษหนีสำเร็จ เขาอาจต้องถูกกลั่นแกล้งให้ประจำการที่นี่ไปตลอดชีวิต "
>
> (ประชาธิปไตยบนเส้นขนาน. 2537 : 108)

ส่วนตัวละครที่มีบทบาทขัดแย้งกับตัวละครเอกในช่วง 2488 คืออิสราเสนาธิการทหารผู้ที่หัวหน้าเสรีไทยสั่งให้มารับสาส์นลับแต่กลายเป็นไส้ศึก อิสราเป็นตัวแทนของคนที่ทำทุกอย่างเพื่อความอยู่รอดและผลประโยชน์ของตนหลังจากติดคุกคดีก่อกบฏเมื่อปี 2482 และถูกทรมานอย่างสาหัส

ในด้านกลวิธีการประพันธ์ผู้เขียนใช้ข้อความซ้ำกัน และล้อกันในบางตอน เพื่อเน้นย้ำเรื่องในช่วงนี้ให้เห็นภาพและความรู้สึกของตัวละครตัวเดียวที่ต้องอยู่ต่างสถานภาพและเวลา แต่ความคิดนั้นยังคงไม่อาจไขปริศนาแห่งอนาคตไม่ว่าจะเป็นของตนหรือประชาธิปไตยของประเทศได้เช่นกัน ดังตัวอย่าง

ตอน 2488

ดาวดั้งธุลี โปรยอาบม่านฟ้าสีนิล ทอแสงเรื่อเรืองเหมือนลูกแก้วนับโกฏิเม็ดที่โรยหว่านบนท้องทุ่งสีดำ ส่งประกายแวววับแวมบนฟ้าเหนือเทือกเขาแห่งสกลนคร วาววามเหมือนอยู่ใกล้แค่เอื้อมแต่เว้งว้างห่างไกลเหมือนอนาคตที่ไม่มีวันมาถึง

(ประชาธิปไตยบนเส้นขนาน. 2537 : 95)

ตอน 2583

ดาวดั้งธุลี โปรยอาบม่านฟ้าสีนิล ทอแสงเรื่อเรืองเหมือนลูกแก้วนับโกฏิเม็ดที่โรยหว่านบนท้องทุ่งสีดำ ส่งประกายแวววับแวมบนฟ้าเหนือเกาะตะรุเตา วาววามเหมือนอยู่ใกล้แค่เอื้อมแต่เว้งว้างห่างไกลเหมือนอนาคตที่ไม่มีวันมาถึง

(ประชาธิปไตยบนเส้นขนาน. 2537 : 98)

ท้ายเรื่องผู้เขียนปิดเรื่องด้วยการสร้างความคาดเดาและสงสัยว่าเสือย้อยและหลวงกฤษดาวินิจจะถูกยิงหรือไม่ ด้วยการสร้างสถานการณ์ให้ผู้อ่านคาดเดาว่าทั้งสองคงจะถูกยิงตายเพื่อมาเฉลยในบทแทรกท้ายเรื่องว่าทั้งสองคนไม่ถูกยิงตาย เป็นการหักมุมที่อยู่นอกเหนือการคาดเดาจึงสามารถสร้างความประหลาดใจให้กับผู้อ่าน

การเสนอความคิดเกี่ยวกับการเมืองในเรื่องนี้ผู้เขียนเห็นว่าการเมืองสามารถเปลี่ยนทั้งวิถีชีวิตและพฤติกรรมของคน ดังที่เสือย้อยได้วิเคราะห์ไว้ในบนแทรกท้ายเรื่องที่ว่า

" เหตุการณ์ทั้งสองนั้นทำให้ผมได้คิดอะไรบางอย่าง ชายสองคนต่างวัย ต่างความคิด ต่างก็ถูกพิษการเมืองเล่นงาน คนหนึ่งเป็นแพะรับบาปที่ถูกระบบราชการทำลาย ถูกย้ายตำแหน่งอย่างไม่ยุติธรรมชีวิตครอบครัวต้องพังทลาย อีกคนติดคุก ไม่ว่าเขาจะผิดจริงหรือไม่ก็ตาม การเมืองได้เปลี่ยนวิถีชีวิตคนทั้งคู่อย่างหน้ามือเป็นหลังมือทำให้มีพฤติกรรมที่เบี่ยงเบนไปจากเดิม "

(ประชาธิปไตยบนเส้นขนาน. 2537 :123)

แต่อย่างไรก็ตามการเมืองก็ไม่สามารถเปลี่ยนมโนธรรมในใจของคนได้เสือย้อยจึงรอดจากการสังหารของจ่าเอกมาได้

เรื่อง 2490

ก่อนเริ่มเรื่องผู้เขียนนำวาทะของท่านพุทธทาสภิกขุที่กล่าวว่าแม้นักการเมืองต้องรับผิดชอบเรื่องการเมือง การเศรษฐกิจ การปราบปราม การสงคราม ฯลฯ แต่ก็มิได้ทำให้เรื่องเหล่านี้ดีขึ้นกลับทำให้แก้ไขยากขึ้นสอดคล้องกับเรื่องคือ นักการเมืองที่เข้ามาบริหารบ้านเมืองในช่วงเวลาดังกล่าวต่างทำให้บ้านเมืองวุ่นวายยิ่งกว่าเดิมเพราะต่างคนต่างพยามยามปฏิวัติยึดอำนาจเพื่อตนเองไม่สนใจบริหารบ้านเมืองอย่างจริงจัง

การเสนอเรื่องในเรื่องนี้ผู้เขียนดำเนินเรื่องตามลำดับเวลาตั้งแต่ปัจจุบัน (พ.ศ. 2490) ที่พ่อค้าไม้ขับรถขึ้นเหนือและได้เหลือบไปอ่านหนังสือพิมพ์ถึงข่าวการปิดถนนปล้นของเสือย้อยซึ่งเป็นข่าวดังจนกลบข่าวการปฏิวัติยึดอำนาจในพระนคร ผู้เขียนให้ตัวละครอ่านรายงานข่าว โดยเริ่มให้ข้อสังเกตของเสือย้อยครั้งแรกว่า " โจรคนเดียวในภาคเหนือที่มีรอยสักรูปเสือดำอยู่กลางแผ่นอก ! " (วินทร์ เลียววาริณ. 2537 : 135) และความรู้สึกกลัวของพ่อค้าไม้เมื่อได้อ่านข่าวว่า " ชายคนขับนึกอยู่ในใจว่าพวกนั้นรู้ได้อย่างไร เขาคิดถึงตัวเองกูกำลังทำอะไรอยู่ที่นี่วะ ? รู้รีเปล่าว่าที่นี่มันเป็นแดนอันตราย ? แต่ช่างเถอะอีกไม่นานก็จะถึงที่หมายแล้วทนอีกนิดเถอะ..." (วินทร์ เลียววาริณ. 2537 : 135)

จากนั้นพ่อค้าไม้บังเอิญพบชายบ้านป่าจึงรับขึ้นรถ ต่อจากนี้ผู้เขียนได้ค่อยๆ ให้ข้อมูลเกี่ยวกับชายบ้านป่าว่า " เมื่อขึ้นมาบนรถแล้วเขาสังเกตว่าผู้โดยสารคนนั้นคงอยู่ในวัยสี่ห้าสิบปี ใบหน้าดูไม่แก่เท่าที่เห็นแวบแรก แม้หน้าผากจะมีรอยย่นอยู่บ้าง ซ่อนประกายคมกริบของนัยน์ตาภายใต้ใบหน้าที่เรียบเฉย เสื้อผ้าชุดดำปกปิดรูปร่างสูงใหญ่แทบมิด " (วินทร์ เลียววาริณ. 2537 : 135) และใช้บุหรี่ราคาแพงสั่งจากเมืองนอก " ชายคนขับจึงสังเกตเห็นว่าบนกระป๋องบุหรี่ของชายแปลกหน้าพิมพ์ตรา " *โกลด์เฟลด* " ซึ่งเป็นบุหรี่ราคาแพงที่สั่งมาจากต่างประเทศในสมัยนั้น " (วินทร์ เลียววาริณ. 2537 : 136)

เรื่องดำเนินต่อไปเมื่อชายบ้านป่าหยิบหนังสือพิมพ์ขึ้นมาอ่านข่าวปฏิวัติและพ่อค้าไม้ได้สนทนากับชายบ้านป่าถึงเหตุการณ์การเมืองในขณะนั้นซึ่งชายบ้านป่าแสดงว่าเป็นผู้ที่รอบรู้ทางด้านการเมืองด้วยการวิเคราะห์เหตุการณ์ขณะนั้นให้พ่อค้าไม้ฟังว่า

> " คุณรู้เรื่องการเมืองดีนี่..."
>
> " ผมสนใจทางนี้ นี่แน่ะ! คุณอยากรู้เบื้องหลังลึกๆ ของการยึดอำนาจครั้งนี้ไหม ? ความจริงเขานัดปฏิวัติวันที่ 8 ตอนตีห้า แต่หลวงอดุลฯ ผ.บ. ทหารบกรู้ข่าวก่อน ไม่รู้ได้กลิ่นมาจากไหน คืนนั้นตอนสี่ทุ่มหลังจากรู้ข่าว รถยนต์จากกรมทหารหลายแห่งวิ่งกันพล่านออกเก็บทหารที่เที่ยวเตร่ในเมืองคืนวันเสาร์กลับกรมกองโดยด่วนฉุกละหุกกันไปหมด หลวงอดุลฯ แกเตรียมจะจับพวกที่วางแผนปฏิวัติตอนตีสี่ของวันที่ 8 แต่ว่าฝ่ายปฏิวัติก็รู้ทัน เลยตัดสินใจปฏิบัติการก่อนกำหนดเจ็ดชั่วโมง คือตอนห้าทุ่มวันที่ 7 แทน หวุดหวิดจะถูกจับไปก่อนทำการเสียแล้ว ตอนเที่ยงคืนครึ่งวิทยุกระจายเสียงก็ประกาศข่าวปฏิวัติ "
>
> (ประชาธิปไตยบนเส้นขนาน. 2537 : 137 – 138)

ความรอบรู้ของชายบ้านป่าสร้างความสงสัยให้กับพ่อค้าไม้ จนเมื่อมาถึงสี่แยกพบตำรวจสองนายและบอกให้เขาหยุดรถเพื่อขอตรวจ แต่เมื่อมาถึงกลับบอกว่าตนเป็นเสือย้อยและจะปล้นพวกเขา ทั้งสองถูกชายบ้านป่ายิงตายกระสุนทะลุกลางหน้าผาก จากนั้นรถวิ่งต่อไปถึงทางแยกชายบ้านป่าก็ขอลง ขณะที่กำลังลงรถพ่อค้าไม้เห็นรอยสักรูปเสือดำบนแผ่นอก " ชายชาวป่าก้มตัวยกถุงขึ้นสะพาย แวบหนึ่งเสื้อที่ขาดเผยออกเห็นรอยสักรูปเสือดำบนแผ่นอก ก่อนที่รถของเขาจะแล่นออกไป ! " (วินทร์ เลียววาริณ. 2537 : 145) และพ่อค้าไม้นึกย้อนอดีตไปเมื่อเช้าที่ได้อ่านข่าวเรื่องเสือย้อยมีรอยสักรูปเสือดำ เรื่องดำเนินต่อไปอีกเมื่อพ่อค้าไม้ขับรถไปถึงกระท่อมหลังหนึ่งและมีลูกน้องออกมารับและทักเขาว่า " หวัดดี พี่ย้อย ! " (วินทร์ เลียววาริณ. 2537 : 146) เป็นการหักมุมในตอนจบว่าพ่อค้าไม้คือเสือย้อยนั่นเอง

เรื่องนี้ผู้เขียนใช้การดำเนินเรื่องตามลำดับเวลาสามารถเขียนเป็นแผนภูมิการดำเนินเรื่องได้ดังนี้

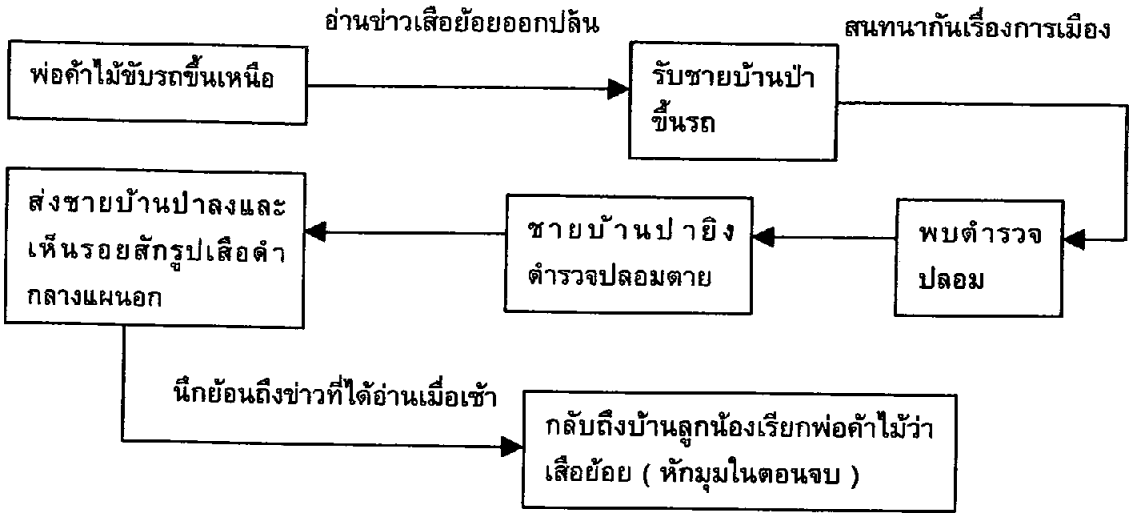

บทแทรกท้ายเรื่องเป็นการสนทนาของเสือย้อยและ ร.ต.ท.ดุ้ยในวัยชราที่กล่าวว่าชายบ้านป่าผู้มีรอยสักเสือดำกลางแผ่นอกไม่ใช่เสือย้อยเพราะมีอีกหลายคนที่สักรูปเสือดำบนแผ่นอกเหมือนกันเพราะเสือย้อยเป็นคนดังจึงมีคนแอบอ้างชื่อไปใช่ประโยชน์ต่างๆ การขึ้นเหนือครั้งนั้นของเสือย้อยเพื่อรวบรวมกำลังคนทำการปฏิวัติ เสือย้อยแสดงความคิดแท้จริงว่าเขาไม่ต้องการทำปฏิวัติอีกแต่ถูกฝ่ายตรงข้ามบีบบังคับเป็นการนำถึงเหตุการณ์กบฏวังหลวงปี 2492 และกบฏแมนฮัตตันปี 2494 ที่จะกล่าวต่อไป และเล่าว่าต่อมา จอมพลป. พิบูลสงคราม หมดอำนาจลงหลังสงครามแต่ภายหลังจะสามารถหวนคืนสู่อำนาจอีกครั้ง

การเสนอเรื่องในเรื่องนี้ผู้เขียนใช้การเสนอเรื่องด้วยซ่อนปมประเด็นที่ว่าใครคือเสือย้อยตัวจริงเพื่อลวงผู้อ่านให้เข้าใจผิดว่าชายบ้านป่าคือเสือย้อย ผู้เขียนพยายามแนะผู้อ่านอย่างจงใจด้วยการให้ข้อมูลของชายบ้านป่าตั้งแต่ต้นเรื่องและค่อยๆ สร้างความน่าเชื่อถือมากขึ้นเรื่อยๆ จนถึงความมั่นใจสูงสุดซึ่งสามารถเขียนเป็นแผนภูมิได้ดังนี้

<u>ชายบ้านป่า</u>

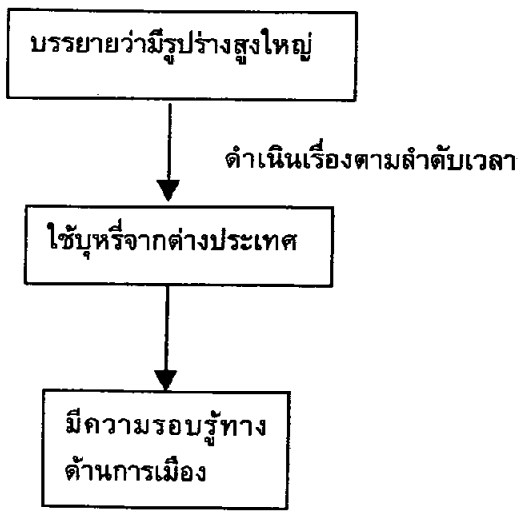

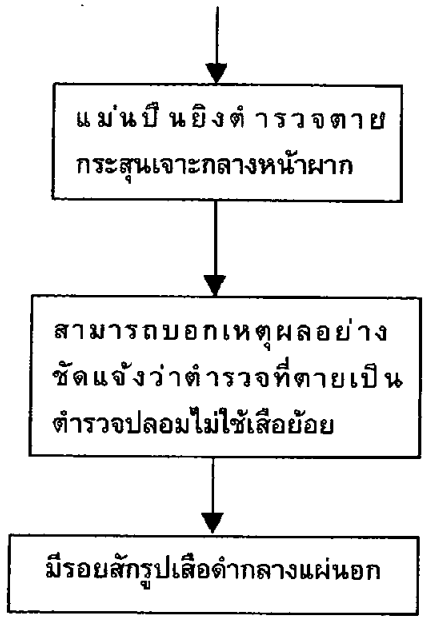

จากข้อมูลต่างๆ ที่ผู้เขียนให้กับชายบ้านป่าทำให้สุดท้ายผู้อ่านเชื่อว่าชายบ้านป่าคือเสือย้อย ตรงกันข้ามกับพ่อค้าไม้ผู้เขียนให้ข้อมูลต่างๆ สามารถเขียนเป็นแผนภูมิได้ดังนี้

<u>พ่อค้าไม้</u>

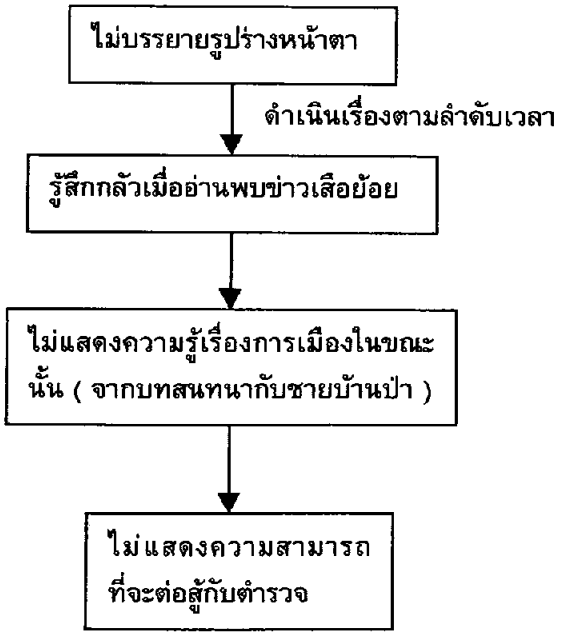

จากข้อมูลที่ให้มาพ่อค้าไม้คือผู้น่าสงสัยน้อยที่สุดทำให้ผู้อ่านไว้วางใจว่าเขาคงไม่ใช้เสือย้อยเพื่อที่ผู้เขียนจะหักมุมในตอนจบว่าแท้จริงแล้วพ่อค้าไม้คือเสือย้อยตัวจริง

การที่ผู้เขียนเสนอเรื่องตามลำดับเวลาไม่มีการย้อนอดีตกลับไปกลับมาเช่นเรื่องอื่นๆ เนื่องจากผู้เขียนต้องการหักมุมว่าใครคือเสือย้อยตัวจริง จากแผนภูมิแสดงให้เห็นว่าผู้เขียนประสบความสำเร็จที่สามารถลวงผู้อ่านเข้าใจผิดว่าชายบ้านป่าคือเสือย้อยอันเอื้อต่อการสร้างเรื่องหักมุม เพื่อท้ายสุดจะได้เฉลยว่าพ่อค้าไม้ต่างหากคือเสือย้อยตัวจริง อย่างไรก็ตามมีข้อน่าสังเกตว่าหากพิจารณาจากเนื้อหาในเรื่องที่เน้นไปที่การนำเสนอเหตุการณ์ทางการเมืองในช่วงนั้น โดยมีความขัดแย้งระหว่างการผลัดขึ้นมามีอำนาจของ นายปรีดี พนมยงค์ และ จอมพลป.พิบูลสงคราม เป็นสำคัญพร้อมกับสอดแทรกความคิดทางการเมืองผ่านชายบ้านป่าจากบทสนทนา น้ำหนักของเรื่องไม่ได้อยู่ที่การเสนอเรื่องราวแบบหักมุมเพียงเพื่อเฉลยว่าตัวจริงของเสือย้อยเป็นใคร ดังนั้นไม่ว่าจะหักมุมหรือไม่ก็ไม่มีผลต่อเรื่องนอกจากจะสร้างความประหลาดใจแก่ผู้อ่านเพียงเล็กน้อย เพราะลำพังการเสนอความคิดในเรื่องผ่านตัวละครนั้นไม่สามารถสร้างความขัดแย้งอันเป็นหัวใจสำคัญของเรื่องเชิงสมมติ (Fiction) ได้

การเสนอความคิดในเรื่องนี้ผู้เขียนเสนอความคิดเกี่ยวกับยุทธวิธีทางการเมืองว่า เมื่อหัวหน้าฝ่ายบริหารประสบปัญหาหนักจนไม่สามารถดำรงตำแหน่งได้ในขณะนั้นจึงตั้งบุคคลอื่นขึ้นเป็นหุ่นเชิดเพื่อหลอกประชาชนแต่อำนาจทางการเมืองที่แท้จริงยังคงอยู่กับตน ดังที่ชายบ้านป่าสนทนากับพ่อค้าไม้ว่า

" ก็เพราะว่าอำนาจที่แท้จริงยังอยู่ในมือของจอมพลป.น่ะซี กลุ่มทหารที่ทำการปฏิวัติครั้งนี้คือพลโทผิน น.อ.กาจ กาจสงคราม คนที่บาดเจ็บที่หูขาดตอนปราบกบฏบวรเดช พ.อ.สฤษดิ์ ธนะรัชต์ พ.อ.เผ่า ศรียานนท์ ทั้งหมดนี้เป็นพวกของจอมพลป. ทั้งสิ้น "

(ประชาธิปไตยบนเส้นขนาน. 2537 : 137)

ผู้เขียนเสนอกลวิธีการทำจัดศัตรูด้วยการใส่ความด้วยวิธีต่างๆ เช่น นายปรีดี พนมยงค์ ถูกฝ่ายตรงข้ามกล่าวหาว่าเค้าโครงแผนการเศรษฐกิจแห่งชาติที่ นายปรีดี พนมยงค์ เสนอนั้นเป็นแผนของคอมมิวนิสต์ เพราะคล้ายคลึงกับของรัสเซีย อีกทั้งอ้างกรณีสวรรคตของรัชกาลที่ 8 จึงทำการปฏิวัติยึดอำนาจและเนรเทศ นายปรีดี พนมยงค์ ออกนอกประเทศ และเสนอแนวความคิดที่ว่าการเมืองเป็นสิ่งที่ไม่แน่นอนคือไม่มีมิตรแท้และศัตรูที่ถาวร ดังที่ชายบ้านป่าสนทนากับพ่อค้าไม้ว่า

" สองคนนี้จำเป็นต้องกอดคอกันในตอนต้น เพราะท่านปรีดีขาดฐานอำนาจทางการทหาร ส่วนจอมพลป. ในตอนแรกยังขาดประสบการณ์การเมืองและเศรษฐกิจ จึงจำต้องอาศัยผู้รู้อย่างท่านปรีดี ทีนี้เมื่อจอมพลป. เป็นนายกฯ เกิดปัญหาว่าจะเอาใครมาเป็นฐานอำนาจของตนจะใช้ขาวนามาเป็นฐานก็ไม่ได้ เพราะเค้าโครงการเศรษฐกิจของท่านปรีดีถูกทุกคนตีตกไปแล้ว จะใช้ขุนนางเก่าเป็นฐานก็ไม่ได้เพราะเพิ่งไปแย่งอำนาจเขามา ครั้นจะใช้พวกนายทุนก็ไม่ได้อีก เพราะกลุ่มนายทุนยังผูกพันอยู่กับกลุ่มศักดินาเก่า เพราะฉะนั้นจึงเหลือกลุ่มเดียวที่ใช้ได้คือกลุ่มระบบข้าราชการ นี่แหละที่ทำให้กลุ่มข้าราชการมีบทบาทอยู่จนทุกวันนี้ !..."

(ประชาธิปไตยบนเส้นขนาน. 2537 : 141)

นอกจากนั้นผู้เขียนเสนอความคิดว่าความแตกแยกทางความคิดของฝ่ายบริหารประเทศสร้างความเดือดร้อนมาสู่ประชาชนและประเทศ ดังที่ชายบ้านป่าสนทนากับพ่อค้าไม้ว่า

" แล้วท่านไปผิดใจอะไรกับท่านจอมพลป.? "

" ไม่รู้ ผมคิดว่าสองท่านนี้น่าจะมีความเห็นไม่ลงรอยกันท่านปรีดียึดมั่นในสัญญาประชาคมที่ให้ไว้ตอนปฏิวัติปี 2475 ครั้งนั้นรัฐธรรมนูญฉบับแรกของไทยระบุชัดว่า เราจะมีผู้แทนอยู่สองประเภทคือแบบที่ราษฎรเลือกเข้ามากับแบบที่กษัตริย์ทรงแต่งตั้งอย่างละครึ่ง แต่ภายในสิบปีจะต้องเลิกบทเฉพาะกาลมาตราที่ 65 นี้ให้มีแต่แบบแรกอย่างเดียวเหตุผลก็คือช่วงแรกๆ คนไทยยังมีการศึกษาไม่สูงนัก เวลาสิบปีน่าจะทำให้คนเข้าใจการปกครองระบอบนี้ดีขึ้น เมื่อจอมพลป. เป็นใหญ่ ได้ยืดอายุบทเฉพาะกาลนี้ไปเป็นยี่สิบปี ทำให้ท่านสามารถอยู่ในตำแหน่งได้อีกนาน "

(ประชาธิปไตยบนเส้นขนาน 2537 : 140)

ผู้เขียนเสนอความคิดอีกว่าการสร้างฐานอำนาจที่มั่นคงให้กับรัฐบาลของตน ดังที่ จอมพลป. พิบูลสงคราม ใช้ลัทธิชาตินิยมเพื่อสนับสนุนการบริหารงานของตนเอง ดังข้อความ

" อีกวิธีที่ท่านทำคือใช้ลัทธิชาตินิยมเป็นตัวเร่งเร้า นั่นก็คือเหตุผลที่ท่านตัดสินใจบุกยึดดินแดนคืนมาจากฝรั่งเศส ช่วงนั้นคนไทยสนับสนุนท่านมาก เพราะท่านนำเอาลัทธิชาตินิยมมาใช้ได้อย่างถูกจังหวะ "

(ประชาธิปไตยบนเส้นขนาน 2537 : 141 – 142)

เรื่อง **2494**

ก่อนเริ่มเรื่องนำวาทะของพระราชวรมุนีที่กล่าวถึงว่าเมื่อสิ่งทั้งหลายเกิดจากการประชุมขององค์ประกอบต่างๆ ซึ่งล้วนไม่เที่ยง ดังนั้นสิ่งที่เป็นหน่วยรวมนั้นก็ยอมเป็นที่รวมของความแปรปรวน ความขัดแย้งต่างๆ และพร้อมที่จะแตกแยกและเสื่อมสลายไปด้วย สอดคล้องกับเรื่องที่เสนอว่าการเมืองนั้นย่อมไม่มีสิ่งใดแน่นอนเป็นสัจธรรมมีรุ่งเรืองย่อมมีตกต่ำเป็นสิ่งธรรมดา

ผู้เขียนเริ่มเรื่องในตอนต้นเล่าถึงการประชุมลับของบุรุษ 5 คนที่ใช้รหัสลับกำลังวางแผนทำรัฐประหารเป็นการเกริ่นนำการสร้างความสงสัยให้ผู้อ่านติดตาม หลังจากนั้นใช้กลวิธีการเสนอเรื่องแบบย้อนอดีตจากเรื่องเล่าของกลุ่มคนที่ร้านกาแฟสลับกับเรื่องราวที่ พ.ต.ต.ตุ้ย อยู่ในเหตุการณ์คือเล่าเรื่อง 2 เรื่องไปพร้อมกันโดยใช้ตัวละครเดียวกันคือ พ.ต.ต.ตุ้ย พันเข็ม เรื่องแรก พ.ต.ต.ตุ้ย พันเข็ม มาดักรอเสือย้อยเพื่อถามความจริงว่าเขาลงมือทำรัฐประหารด้วยหรือไม่ อีกเรื่อง พ.ต.ต.ตุ้ย อยู่ในเหตุการณ์ที่ จอมพลป. พิบูลสงคราม ถูกจี้เป็นตัวประกันจากฝ่ายกบฏ การเสนอเรื่องทั้งสองเรื่องผู้เขียนใช้วิธีเล่าแบบตัดเป็นช่วงๆ เล่าถึงสองเหตุการณ์สลับกันโดยมีลักษณะเป็นเรื่องราวสองเหตุการณ์ที่ซ้อนกันอยู่ซึ่งเขียนเป็นตารางได้ดังนี้

สภากาแฟ	พ.ต.ต.ตุ้ยอยู่ในเหตุการณ์
การสนทนาของสภากาแฟ ↓ เล่าย้อนอดีต สภากาแฟเล่าถึงการทำปฏิวัติของทหารเรือที่ไม่สำเร็จถึงสองครั้ง และเล่าถึงเรื่องกบฏแมนฮัตตันที่จี้จอมพลป.ขึ้นเรือรบศรีอยุธยา	

สภากาแฟ	พ.ต.ต.ตุ้ยอยู่ในเหตุการณ์
	พ.ต.ต.ตุ้ยเล่าให้ที่ประชุมฝ่ายรัฐบาล ↓ เล่าย้อนอดีต จอมพลป.ให้เขากลับไปที่รถเพื่อเอากระป๋องบุหรี่มาให้จึงทำให้เขาคลาดจากท่าน ท่านจึงถูกจี้ไปในขณะนั้น
ทหารเรือไม่สามารถยึดสถานที่สำคัญๆ ได้หมด ฝ่ายรัฐบาลโจมตีเรือศรีอยุธยา เรือติดสันดอนที่ปากคลองบางกอกใหญ่	
	ที่ประชุมฝ่ายรัฐบาลมีมติให้ยิงเรือศรีอยุธยา แต่พ.อ.อมร พยายามห้ามอ้างว่าเป็นห่วงชีวิตจอมพลป. ประธานในที่ประชุมพูดกับพ.ต.ต.ตุ้ยเป็นการส่วนตัวว่ามั่นใจว่าพ.อ.อมรแสร้งทำเพื่อตนจะได้เป็นวีรบุรุษไม่ว่าจอมพลป.จะตายหรือจะรอด
เครื่องบินรัฐบาลทิ้งระเบิดเรือศรีอยุธยา จอมพลป.ถูกพาว่ายเข้าฝั่งและพาไปส่งคืนที่วังปารุสกวัน	

เมื่อ พ.ต.ต.ตุ้ยพบหลวงกฤษดาวินิจแล้วผู้เขียนก็ยังเล่าเหตุการณ์สองเหตุการณ์สลับกันระหว่างบทสนทนาของ พ.ต.ต.ตุ้ยกับหลวงกฤษดาวินิจและบทสนทนาของ พ.ต.ต.ตุ้ยกับ จอมพลป. พิบูลสงคราม

พ.ต.ต.ตุ้ยเผชิญหน้ากับหลวงกฤษดาวินิจ (เสือย้อย) เหตุการณ์ปัจจุบันตามท้องเรื่อง	**พ.ต.ต.ตุ้ยนั่งรถไปทำเนียบกับจอมพลป. (ย้อนอดีต)**
บทสนทนาที่เฉลยความจริงว่าเสือย้อยไม่ทันได้ลงมือจี้จอมพลป. แต่มีผู้ร่วมคณะหักหลังลงมือก่อน ซึ่งก็คือพ.อ.อมรนั่นเอง และวันนี้เสือย้อยมาเพื่อตั้งใจมาฆ่าพ.อ.อมรเพื่อความปลอดภัยของลูกน้องแต่ทำไม่ลงเพราะเป็นอดีตเพื่อนรัก	
	จอมพลป. สนทนากับ พ.ต.ต.ตุ้ยบนรถถึงปาฏิหาริย์ที่รอดชีวิตมาได้
บทสนทนาของพ.ต.ต.ตุ้ยกับเสือย้อยที่สรุปได้ว่าจอมพลป.มีทั้งศัตรูและลูกน้องสอพลอที่พร้อมจะเข่นฆ่า เสือย้อยประกาศเลิกยุ่งกับการเมือง	
	รถของจอมพลป.ถึงทำเนียบ พ.อ.อมรแสดงความยินดีที่ จอมพลป.รอดชีวิตมาได้

บทแทรกท้ายเรื่องได้กล่าวถึงวาทะของปราชญ์ท่านหนึ่งเคยกล่าวไว้ว่า " นักการเมืองมันก็เหมือนลูกบอลกลมๆ มันต้องกลิ้งไปกลิ้งมาตามธรรมชาติของมันอยู่แล้ว " (วินทร์ เลียววาริณ. 2537 : 188)สอดคล้องกับเรื่องที่ พ.อ.อมรที่ประพฤติตนดังว่าไม่เกิดเหตุการณ์ใดขึ้นเมื่อ จอมพลป. พิบูลสงคราม รอดชีวิตกลับมาได้ก็ร่วมแสดงความยินดีเป็นผู้ที่เมื่อฝ่ายใดมีอำนาจก็เข้ากับฝ่ายนั้น ในบทแทรกท้ายเรื่องตัวละครได้กล่าวถึงเหตุการณ์หลังจาก จอมพลป. พิบูลสงคราม ถูกปล่อยตัวว่าทหารเรือถูกลดบทบาททางการเมือง และนำไปสู่เรื่องต่อไปที่ว่าในที่สุดทหารบกกับตำรวจต้องแตกแยกกันเป็นไปตามวัฏจักรของอำนาจ

การเสนอเรื่องในเรื่องนี้ผู้เขียนใช้วิธีการเสนอเรื่องคล้ายกับเรื่อง 2483 / 2488 ด้วยวิธีการเล่าสลับกันไปมาระหว่างสองเหตุการณ์ถึงตัวละครตัวเดียวกัน แต่มีความพิเศษตรงที่มีบทเกริ่นนำการวางแผนปฏิวัติของบุรุษห้าคนเพื่อสร้างความสงสัยใคร่รู้ให้กับผู้อ่าน จากนั้นจึงเล่าสลับไปมาระหว่างเหตุการณ์สองชุดด้วยกัน ชุดแรกเป็นเรื่องของการเล่าย้อนอดีตด้วยบทสนทนาของสภากาแฟที่ย้อนอดีตถึงเรื่องการจี้ จอมพลป. พิบูลสงคราม กับเหตุการณ์ที่ พ.ต.ต.ตุ้ยอยู่ร่วมด้วยในกรณีที่เกี่ยวข้องกับการจี้ จอมพลป. พิบูลสงคราม ส่วนเหตุการณ์ชุดที่สองเริ่มเมื่อ พ.ต.ต.ตุ้ยและเสือย้อยเผชิญหน้ากันมีการเล่าสลับถึงการเดินทางไปทำเนียบของจอมพลป. พิบูลสงคราม หลังจากที่รอดชีวิตจากการก่อกบฏ

เรื่องนี้ผู้เขียนเพิ่มตัวละครขึ้นมาอีกตัวคือ พ.อ.อมรเป็นบุคคลที่มีชีวิตสองด้านคือฉากหลังเป็นผู้ร่วมก่อการปฏิวัติโดยใช้รหัสแมงมุมผู้ทรยศเสือย้อยจนทำให้การปฏิวัติของเขาต้องล้มเหลว ฉากหน้า พ.อ.อมรแสดงเป็นลูกน้องผู้ซื่อสัตย์ต่อ จอมพลป. พิบูลสงคราม นับเป็นการหักมุมด้านลักษณะนิสัยของตัวละคร

มีข้อสังเกตว่าผู้เขียนมีการแทรกข้อมูลถึงเรื่องที่จะเล่าต่อไปคือรมต.ที่ถูกยิง 4 ศพว่า " ยุคนี้เป็นยุคอัศวินเป็นใหญ่จ๊ะ ร.ม.ต.สี่ศพที่ถูกยิงทิ้งที่ถนนพหลโยธินก.ม. 13 น่ะ ฝีมือใครก็รู้ๆ อยู่ ขนาดคนระดับ ร.ม.ต. ยังถูกตำรวจยิงทิ้ง นับประสาอะไรกับชาวบ้านอย่างเราๆ " (วินทร์ เลียววาริณ. 2537 : 167) ซึ่งด้วยข้อมูลนี้ผู้เขียนนำไปผูกเรื่องราวในเรื่อง 2508 อีกครั้งหนึ่ง

การเสนอความคิดในเรื่องนี้เป็นเรื่องของการเมืองที่ว่าผู้ที่จะรุ่งเรืองทางการเมืองต้องเป็นผู้ที่สามารถปรับเปลี่ยนพฤติกรรมของตนไปตามสถานการณ์รอบตัวได้อย่างรวดเร็วเพื่อความคงอำนาจและผลประโยชน์ของตน ดังเช่น พ.อ.อมรซึ่งเคยเป็นศัตรูกับ จอมพลป. พิบูลสงคราม ที่วางแผนทางรอดของตนไว้หลายชั้นและสุดท้ายกลับมาผูกไมตรีกับ จอมพลป. พิบูลสงคราม ได้อีกครั้ง ดังตอนที่ท่านประธานพูดกับ พ.ต.ต.ตุ้ยว่า

" คุณไม่มีวันรู้ว่าจิตใจมนุษย์น่ะลึกซึ้งเลือดเย็นขนาดไหน! เขาต้องการยิงปืนนัดเดียวได้นกสองตัวต่างหาก เขารู้ว่ายังไงๆ โอกาสที่จอมพลป. จะรอดกลับมามีน้อยอยู่แล้ว ทำไมไม่ถือโอกาสนี้ยกยอท่านนายกฯ ซะเลย ผู้คนจะได้นับถือเขาว่าเขาจงรักภักดีต่อผู้บังคับบัญชาอย่างสูง อีกอย่างคือเขาแสดงความไม่เห็นด้วยอย่างรุนแรงที่ผมคิดใช้กำลังเข้าปราบกบฏ ก็เผื่อว่าจอมพลป. รอดตายเขาจะได้เครดิตแต่หากจอมพลป. ตายไป เขาจะไม่รีรอเลยที่จะใช้จุดนี้โค่นผมลงโดยประกาศว่า ผมอยากให้ท่านนายกฯ ตายเพื่อผมเองจะได้เป็นใหญ่เสียเอง หรือว่าผมต้องการแย่งอำนาจจากท่านจอมพลโดยสั่งทหารตำรวจขยี้ฝ่ายนั้นทั้งๆ ที่รู้ว่าท่านนายกฯ อาจตายได้ เมื่อนั้นผมก็มีสิทธิ์ล้มไปด้วย เมื่อถึงตอนนั้นคุณคงจะนึกภาพออก เขาจะกลายเป็นวีรบุรุษทันที ! "

(ประชาธิปไตยบนเส้นขนาน. 2537 : 177)

และตอนที่ พ.ต.ต.ตุ้ยพูดกับเสือย้อยว่า

" พ.อ.อมรก็เป็นคนหนึ่งที่เคยร่วมงานกับพวกกบฏบวรเดชพร้อมกับคุณ คุณต้องหนีเข้าป่า แต่เขายังสามารถรับราชการทหารอยู่ต่อไปได้ ผมไม่รู้ว่าเขาทำได้ยังไง แต่ต้องยอมรับว่าเขาเอาตัวรอดเก่งมาก คราวนี้คุณก็ไปร่วมงานกับเขาอีก และเขาก็หักหลังพวกคุณนั่นจึงเป็นสาเหตุที่คุณมานั่งอยู่ที่นี่ "

(ประชาธิปไตยบนเส้นขนาน. 2537 : 184)

นอกจากนั้นบทสนทนาของสภากาแฟก็สะท้อนความคิดประชาชนที่มีต่อการเมืองไทยที่ว่าประชาชนเห็นด้วยกับการปฏิวัติแต่ก็ไม่คาดหวังว่าจะทำให้ชีวิตของตนดีขึ้น ดังข้อความ

" มันก็สมควรจะปฏิวัติอยู่หรอก น่าเสียดายที่ไม่สำเร็จ สองปีก่อนกบฏวังหลวงทหารเรือทำไม่สำเร็จ คราวนี้ทหารเรือทำอีกและก็ไม่สำเร็จอีก " ชายคนที่สามพูดขึ้นบ้าง เสียงของเขาดังกว่าทุกคน

" ตอนที่คณะปฏิวัติยึดอำนาจเมื่อปี 2490 สัญญาอะไรต่ออะไรเยอะแยะแต่ทำไม่ได้ซักอย่าง ไม่มีอะไรดีขึ้น..." ชายอ้วนหันไปพูดกับเด็กหนุ่ม "...ชีวิตเอ็งกะข้ายังบัดซบเหมือนเดิม จริงมั้ยวะไอ้อ่ำ ? "

(ประชาธิปไตยบนเส้นขนาน. 2537 : 166 – 167)

เรื่อง **2500**

บทนำก่อนเริ่มเรื่องเป็นโอวาทสี่ของท่านเหลี่ยวฝานที่กล่าวว่าอย่าได้ยึดมั่นในสิ่งที่มีที่เป็นเพราะทุกสิ่งย่อมมีเจริญและเสื่อมเป็นธรรมดาจงอย่าประมาทในการดำเนินชีวิต ซึ่งสอดคล้องกับเรื่องที่กล่าวถึงชีวิตของจอมพลป. พิบูลสงคราม ที่ชีวิตเคยรุ่งโรจน์สูงสุดแต่เมื่อถูกยึดอำนาจสุดท้ายต้องลี้ภัยออกนอกประเทศ

เรื่องนี้เสนอเรื่องตามเส้นทางการเดินทางหนีของ จอมพลป. พิบูลสงคราม เป็นระยะๆ เริ่มเรื่องที่เหตุการณ์ปัจจุบัน (2500) ขณะรถแล่นอยู่บนถนนสายพระนคร – สมุทรปราการ พ.ต.ท.ตุ้ย พันเข็ม กำลังพาจอมพลป. พิบูลสงคราม หนีไปเขมรพร้อมด้วย ร.ต.ท.ประยุทธลูกน้องคนสนิท จากนั้นเรื่องย้อนอดีตกลับไปวันที่ 16 กันยายนเวลาหนึ่งทุ่มสิบห้านาที จอมพลป. พิบูลสงคราม สืบทราบว่า จอมพลสฤษดิ์ ธนะรัชต์ กำลังจะยึดอำนาจจึงคิดแผนการหนี

เรื่องตัดกลับมาที่การหนีอีกครั้งจากนี้ผู้เขียนเล่าเรื่องตามลำดับเวลาและสถานที่ พ.ต.ท.ตุ้ยนึกถึงชีวิตการเมืองของ จอมพลป. พิบูลสงคราม ตั้งแต่อดีตถึงปัจจุบันและสังเกตเห็นรถศัตรูติดตามมาจึงให้คนขับชลอรถแล้วเหวี่ยงตัวลงมาดักยิงล้อรถที่ติดตามจนยางและไฟหน้ารถแตก เวลาเที่ยงคืนรถเดินทางมาถึงศรีราชาแวะเติมน้ำมัน พ.ต.ท.ตุ้ยลงจากรถแอบซุ่มดูและเกิดการเข้าใจผิดว่าเด็กปั๊มส่งข่าวไปบอกตำรวจ เวลาประมาณตีหนึ่งเดินทางถึงสัตหีบรถเสีย เวลาตีสามครึ่งเมื่อซ่อมรถเสร็จก็เดินทางต่อ เวลาตีสามเศษถึงระยองพบด่านตรวจแต่สามารถผ่านมาได้ เวลาตีสี่สี่สิบห้าถึงจันทบุรี ร.ต.ท.ประยุทธขอเข้าห้องน้ำที่ปั๊มจากนั้นเดินทางต่อเมื่อถึงสามแยก พ.ต.ท.ตุ้ยสั่งเปลี่ยนแผนเดินทางไปทางอ.โป่งน้ำร้อนแทนเข้าทางตราดตามเดิม เวลาตีห้าสี่สิบห้าถึง อ.โป่งน้ำร้อนและพักทานข้าว ร.ต.ท.ประยุทธอาสาไปหาเสื้อผ้าและรถเพื่อปลอมตัวแต่เมื่อกลับมาเขาพาทหารมาจับ พ.ต.ท.ตุ้ยกับ จอมพลป. พิบูลสงคราม จึงรู้ว่าเขาทรยศเป็นหนอนบ่อนไส้เป็นการหักมุมครั้งที่หนึ่งสุดท้ายตัดฉากมาที่เรือที่แล่นอยู่กลางทะเลไกลออกไปกว่าร้อยกิโลเมตรมีชายสองคนกำลังพูดถึง พ.ต.ท.ตุ้ยพันเข็ม ว่าคงถูกจับแล้วชายผู้หนึ่งเรียกชายชราคู่สนทนาว่าท่าน จอมพลป. เป็นการหักมุมอีกครั้งว่าทั้งหมดเป็น

การวางแผนซ้อนแผนของ จอมพลป. พิบูลสงคราม ที่ให้ พ.ต.ท.ตุ้ยและ ร.ต.ท.ประยุทธพา จอมพลป. ตัวปลอมหนีเพื่อล่อฝ่ายศัตรูติดตามไปจน จอมพลป. พิบูลสงคราม ตัวจริงสามารถหนีข้ามฝั่งไปเขมรสำเร็จ

การดำเนินเรื่องของเรื่องนี้สามารถเขียนเป็นแผนภูมิได้ดังนี้

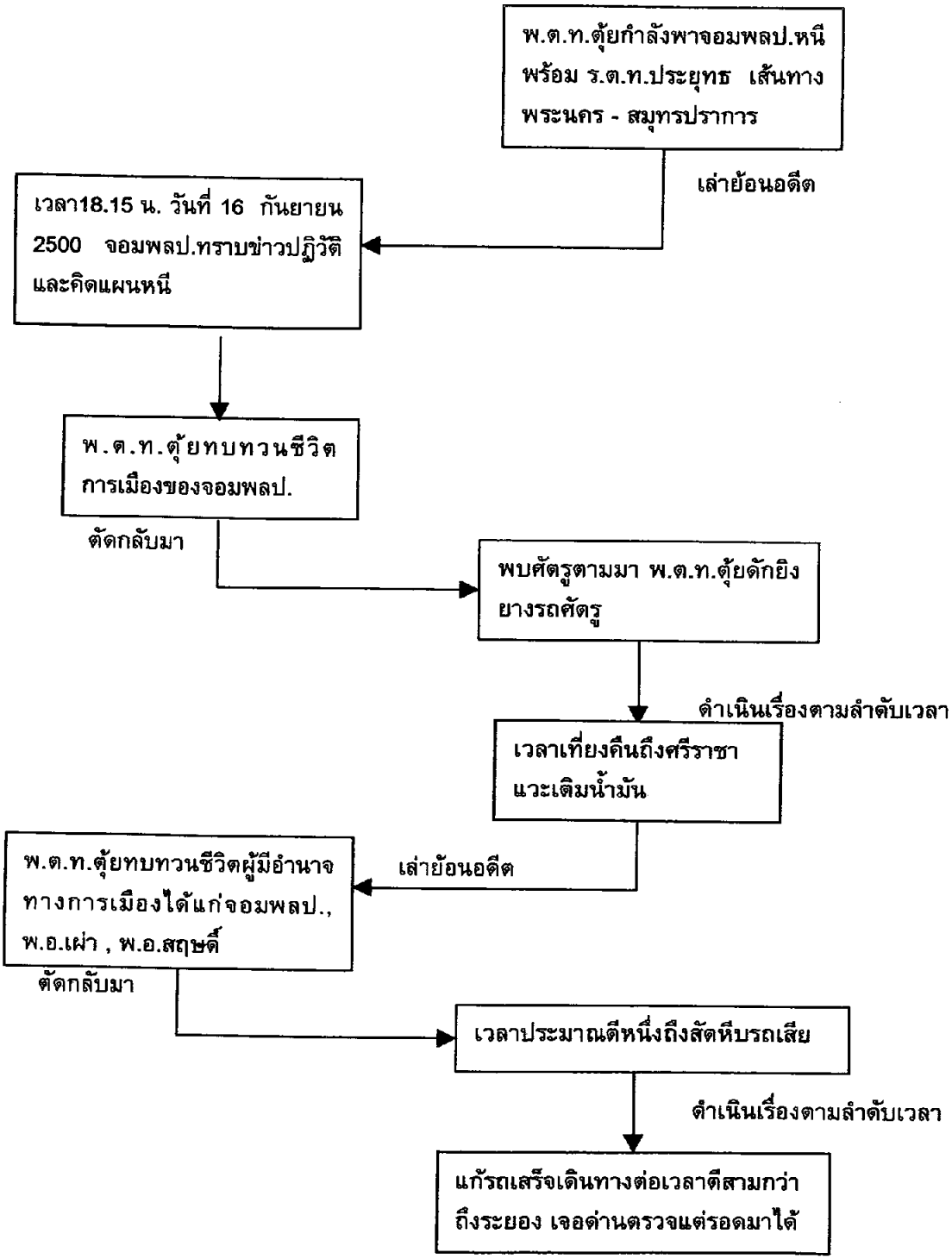

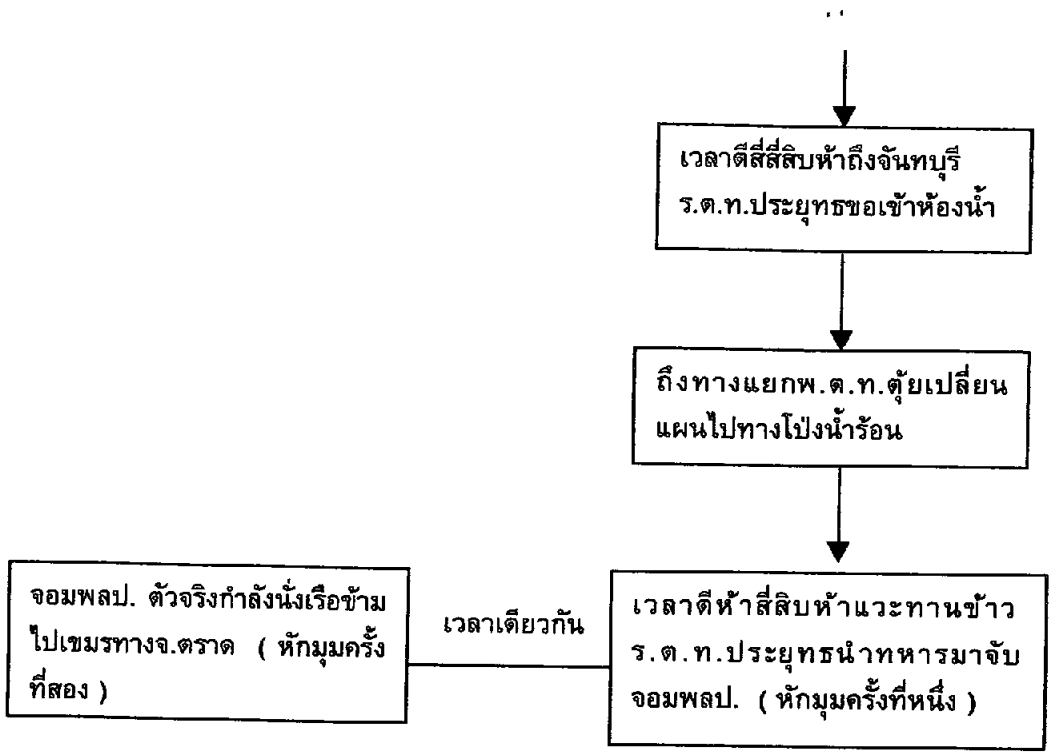

บทแทรกท้ายเรื่องในเรื่องนี้เป็นการคลี่คลายเรื่องทั้งหมดคือเล่าเรื่องที่ดำเนินต่อไปหลังจากที่ พ.ต.ท.ตุ้ย พันเข็มถูกจับว่าเขาถูกปล่อยตัวและ จอมพลป. พิบูลสงคราม ตัวจริงที่สามารถหนีได้สำเร็จและหลังจากนั้นก็หมดบทบาททางการเมืองจนถึงแก่อสัญกรรมและเฉลยว่า จอมพลป.ตัวปลอมนั้นคือทหารที่มีหน้าตาคล้าย จอมพลป. พิบูลสงคราม ซึ่งวิธีลวงศัตรูนี้เป็นวิธีหนึ่งที่บุคคลสำคัญของโลกนิยมใช้

การเสนอเรื่องในเรื่องนี้ผู้เขียนลวงให้ผู้อ่านติดตามเรื่องตามลำดับเวลาและสถานที่และคอยเน้นย้ำถึงเรื่อง จอมพลป. พิบูลสงคราม ด้วยการให้ข้อมูลตั้งแต่แรกคือข่าววิทยุที่ว่า " ขอให้ผู้ที่มีรายชื่อต่อไปนี้รายงานตัวที่กองบัญชาการคณะปฏิวัติ หนึ่ง จอมพลป. พิบูลสงคราม สอง พล.ต.อ. เผ่า ศรียานนท์ *และท่านก็คือบุคคลชื่อแรกที่กำลังถูกต้องการตัวคนนั้น* " (วินทร์ เลียววาริณ. 2537 : 200)

จากนั้นขณะกำลังหนีผู้เขียนให้ตัวละครเล่าถึงชีวประวัติของ จอมพลป. พิบูลสงคราม และให้ พ.ต.ท.ตุ้ย พันเข็ม ตำรวจประจำตัวเป็นผู้พาหนีและเรียกชื่อชายที่กำลังพาหนีว่า จอมพล.ป พิบูลสงคราม แม้แต่หนอนบ่อนไส้อย่าง ร.ต.ท.ประยุทธยังเชื่อว่าชายที่ตนจับคือ จอมพลป. พิบูลสงคราม สุดท้ายชายชราผู้นั้นก็ยอมรับว่าตนคือ จอมพลป. พิบูลสงคราม ดังนั้นทั้งหมดจึงเป็นการวางแผนของผู้เขียนอย่างรอบคอบเพื่อลวงผู้อ่านให้เชื่ออย่างสนิทใจ และผู้เขียนพยายามชักจูงผู้อ่านด้วยการสร้างประเด็นเรื่องหนอนบ่อนไส้ดังที่ว่า " ฉันไม่อาจแน่ใจว่าจะมีหนอนบ่อนไส้ในนี้หรือไม่ " (วินทร์ เลียววาริณ. 2537 : 201) เพื่อมุ่งให้ผู้อ่านค้นหาคำตอบว่าใครคือหนอนบ่อนไส้

ดังนั้นผู้อ่านจึงพิจารณาเรื่องในสองประเด็นคือใครคือหนอนบ่อนไส้และ จอมพลป. พิบูลสงครามจะสามารถหนีรอดได้หรือไม่ ด้วยการดำเนินเรื่องตามลำดับเวลาและสถานที่ทำให้ผู้อ่านติดตามเรื่องในประเด็นที่ผู้เขียนต้องการโดยไม่ติดใจสงสัยในตัวของ จอมพลป. พิบูลสงคราม เพื่อผู้เขียนจะหักมุมอีกครั้งในตอนจบว่าผู้ที่ พ.ต.ท.ตุ้ยพาหนีมิใช่ จอมพลป. พิบูลสงคราม และทั้งหมดคือแผนของ จอมพลป. พิบูลสงคราม เพื่อลวงศัตรู

แสดงให้เห็นเจตนาของผู้เขียนที่จงใจเปิดและปิดบังข้อมูลเพื่อต้องการลวงผู้อ่านด้วยการมุ่งความสนใจไปที่หนอนบ่อนไส้

การเสนอความคิดในเรื่องนี้ผู้เขียนเสนอความคิดเกี่ยวกับความไม่แน่นอนของชีวิตมีความรุ่งโรจน์ย่อมมีความเสื่อมเป็นธรรมดา ดังที่ พ.ต.ท.ตุ้ยนึกถึงชีวิตของ จอมพลป. พิบูลสงคราม ว่า

" ฟ้าได้สิชิตบุรุษผู้นี้ให้ต้องผ่านมรสุมแห่งชีวิตมานับครั้งไม่ถ้วน เคยเป็นนายกรัฐมนตรี เคยเป็นนักปฏิวัติ เคยเป็นนักปราบกบฏ เคยถูกลอบสังหาร เคยตกเป็นจำเลย เคยเข้าคุก เคยถูกกล่าวหาว่าเป็นอาชญากรสงคราม เคยเป็นผู้นำลัทธิชาตินิยม เคยตกต่ำสุดขีดและเคยหวนคืนสู่อำนาจสูงสุด เป็นชีวิตที่โลดโผนกว่านิยายหลายเรื่องรวมอยู่ในบุคคลคนเดียวกัน "

(ประชาธิปไตยบนเส้นขนาน 2537 : 202)

ผู้เขียนเสนอแนวคิดเกี่ยวกับการเมืองที่ว่าผู้มีอำนาจต้องพยายามรักษาอำนาจของตนไว้ให้ได้นานที่สุดหากไร้อำนาจเมื่อใดนั่นหมายถึงความหายนะ

นายพันตรีจำได้ว่าในโอกาสวันครบรอบวันเกิดปีที่ 60 ของจอมพลป. เมื่อสองเดือนก่อนพลเอกสฤษดิ์ ธนะรัชต์ลูกน้องคู่ใจนำลูกสุนัขไปมอบให้เป็นของขวัญวันเกิดแต่ท่านและกล่าวว่าจะซื่อตรงจงรักภักดีต่อท่านเหมือนสุนัขตัวนั้นแต่คืนนี้พลเอกสฤษดิ์ก็ยึดอำนาจทั้งหมดมาอยู่ในมือตัวเอง

(ประชาธิปไตยบนเส้นขนาน 2537 : 208)

นอกจากนั้นเสนอแนวคิดที่ว่าไม่มีผู้ใดไว้ใจได้แม้แต่ลูกน้องคนสนิทก็อาจกลายเป็นหนอนบ่อนไส้ได้เช่น ร.ต.ท.ประยุทธลูกน้องคนสนิทของ พ.ต.ท.ตุ้ยที่หักหลังพาตำรวจมาจับเขา

" ประยุทธ มึง...ทรยศ..."
" ผมจำเป็นต้องทำอย่างนี้ "
" เพื่ออะไร? "
" ฝ่ายตรงข้ามสัญญาจะตอบแทนผมเต็มที่ ถ้าสามารถนำคุณทั้งสองไปได้ "
" รวมทั้งการเลื่อนตำแหน่งด้วยรึ? "

(ประชาธิปไตยบนเส้นขนาน 2537 : 215 – 216)

เรื่อง **2508**

ก่อนเริ่มเรื่องผู้เขียนนำวาทะของท่านพุทธทาสภิกขุที่กล่าวว่ามนุษย์นั้นเป็นทาสของความอยาก ดังนั้นคนทำชั่วทำชั่วเพราะอยากทำชั่ว คนดีอยากทำดีตามประสาคนดี สอดคล้องกับเรื่องที่ผู้นำอยากมีอำนาจและคงอำนาจทำให้เกิดการฆ่าประชาชนจำนวนมาก และความอยากนั้นไม่มีที่สิ้นสุดเมื่อมนุษย์ไม่คิดที่จะละจึงตกอยู่เป็นทาสของความอยากตลอดไป

เรื่องนี้ผู้เขียนเสนอเรื่องเริ่มจากปัจจุบัน (พ.ศ. 2508) ที่ พ.ต.ท.ตุ้ย พันเข็มไปงานเผาศพอดีตลูกน้องที่เสียชีวิตจากการถูกซุ่มโจมตีโดยผู้ก่อการร้าย แล้วนึกย้อนไปถึงเหตุการณ์ฆาตกรรมในอดีตซึ่งเกิดซ้ำ

แล้วซ้ำเล่าจนทำให้เขาตัดสินใจลาออก จากนั้นผู้เขียนเสนอเรื่องด้วยการเล่าย้อนอดีตทีละเรื่องทั้งหมด 4 เรื่อง ด้วยการแบ่งเป็นตอนมีปี พ.ศ. เป็นชื่อเรื่องดังนี้ ตอนที่ 1. 2492 ตอนที่ 2. 2495 ตอนที่ 3. 2501 ตอนที่ 4. 2504

ตอนที่1 2492 เรื่องเริ่มเมื่อ พ.ต.ท.ตุ้ยตัดสินใจลาออกจากราชการเขาไปหา ร.ต.อ.เรือง บุญพา เพื่อนสนิทที่ต้องการกลับไปเยี่ยมบ้านพร้อมเขาแต่ไม่พบ พลฯประเสริฐลูกน้องบอกว่า ร.ต.อ.เรืองได้รับคำสั่งด่วน และเขากำลังเอาของตามไปให้ พ.ต.ท.ตุ้ยขอติดตามไปแต่พลฯ ประเสริฐไม่ยอมทำให้ พ.ต.ท.ตุ้ยสงสัย จึงแอบติดตามไป ระหว่างนั้น พ.ต.ท.ตุ้ยได้นึกย้อนถึงเหตุการณ์การเมืองที่ นายปรีดี พนมยงค์ พยายามก่อการปฏิวัติอีกครั้งแต่สุดท้ายก็ไม่สำเร็จ และ พ.ต.ท.ตุ้ยได้นึกย้อนถึงเหตุการณ์ 3 วันที่ นายปรีดี พนมยงค์ ทำปฏิวัติว่าเขาพบเอกสารลับที่ ร.ต.อ.เรืองบังเอิญทำตกเป็นรายชื่อของผู้ก่อการกบฏหนึ่งในนั้นมีชื่อของหลวงกฤษดาวินิจหรือเสือย้อยอยู่ด้วย หลังจากปราบกบฏเสร็จผู้ที่มีชื่ออยู่ในบัญชีถูกสังหารทีละคนอย่างรวดเร็ว เรื่องตัดกลับมาพ.ต.ท.ตุ้ยตามรถมาถึงพหลโยธินและได้ยินเสียงปืนจึงแอบไปดูพบว่านักโทษซึ่งเป็นอดีตรัฐมนตรีทั้ง 4 คนซึ่งมีชื่ออยู่ในรายชื่อถูกฆ่าตายหมดและพบ ร.ต.อ.เรืองเขาบอกว่ามีโจรดักปล้นจึงเกิดปะทะกันและพลาดยิงถูกนักโทษตายหมด จากเหตุการณ์นี้ทำให้ พ.ต.ท.ตุ้ยไม่คิดจะลาออกจากราชการ การดำเนินเรื่องในตอนที่ 1 2492 สามารถเขียนเป็นแผนภูมิได้ดังนี้

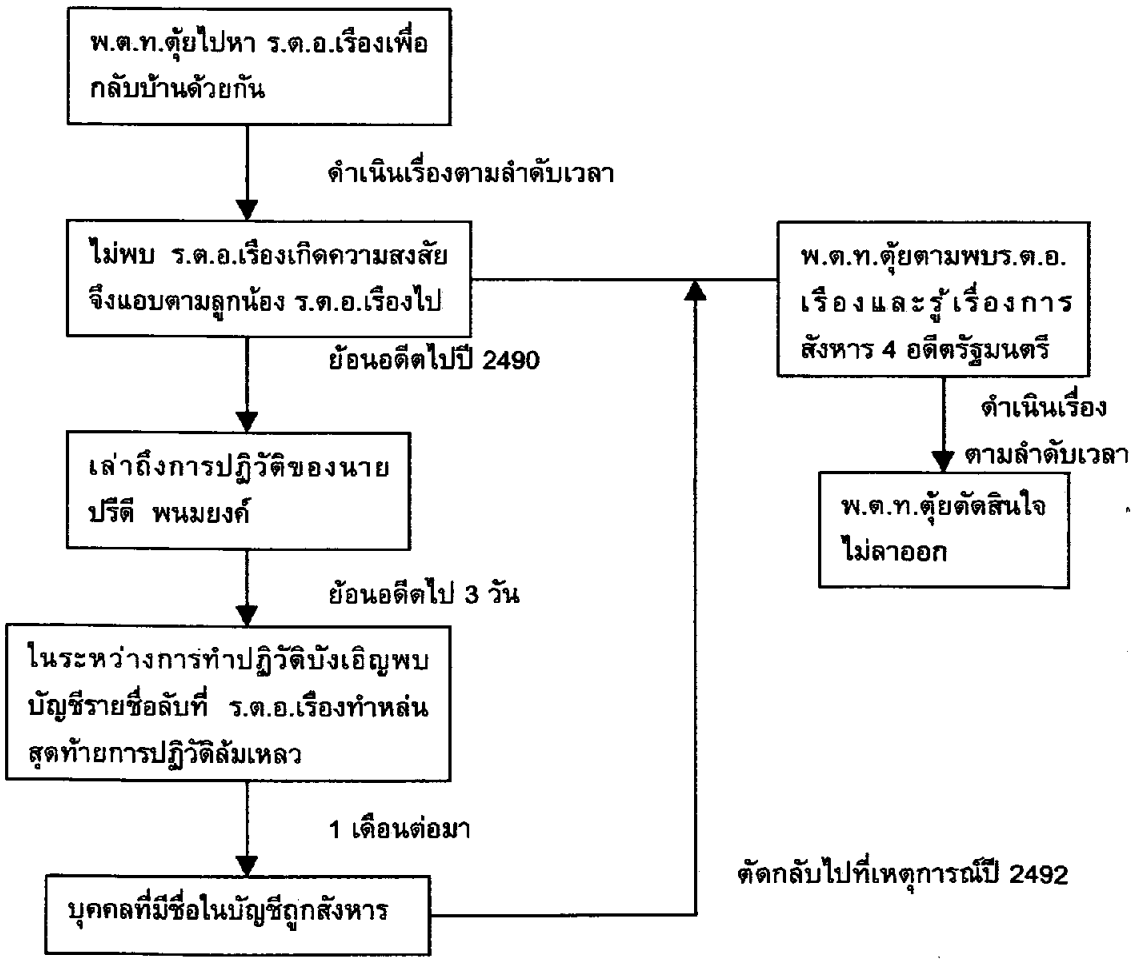

ตอนที่ 2 2495 ตอนนี้ดำเนินต่อจากตอน 2492 คือ 3 ปีหลังจากเหตุการณ์ฆ่า 4 อดีตรัฐมนตรี พ.ต.ท.ตุ้ยได้พบเสือย้อยอีกครั้งและมอบรายชื่อจากเอกสารลับที่ ร.ต.อ.เรืองทำตกไว้ในตอนที่หนึ่งให้เสือย้อยโดยหวังเขาจะหาทางช่วยบุคคลที่เหลือได้ หลังจากนั้นหนึ่งปี พ.ต.ท.ตุ้ยกินเหล้ากับ ร.ต.อ.เรืองเขาบังเอิญพูดถึงนายเตียง ศิริขันธ์ 2 วันหลังจากนั้น พ.ต.ท.ตุ้ยสะกดรอย ร.ต.อ.เรือง จนถึงบ้านหลังหนึ่งพบว่าลูกน้องของ ร.ต.อ.เรืองพา นายเตียง ศิริขันธ์ และพวกคือ นายชาญกับเล็ก บุนนาค, ผ่อง เขียววิจิตร, นายสง่า ประจักษ์วงษ์ เข้าไปในบ้าน วันรุ่งขึ้น พ.ต.ท.ตุ้ยสะกดรอยตาม ร.ต.อ.เรืองไปถึงกาญจนบุรีแต่รถมอเตอร์ไซด์เกิดเสียต้องซ่อมอยู่หลายชั่วโมง เมื่อเขาตามไปพบว่า ร.ต.อ.เรืองกลับไปแล้วแต่เขาพบเสือย้อยเกิดการต่อสู้กันเพราะเข้าใจผิดเสือย้อยก็ตามหา นายเตียงและพวกทั้ง 4 คน ทั้งสองช่วยกันขุดหลุมถ่านที่เข้าใจว่าเผาผู้ถูกสังหารแต่ศพถูกไฟไหม้หมดแล้วจึงเดาว่าทั้ง 4 คนถูกฆ่าที่บ้านแล้วนำศพมาเผาเพื่อทำลายหลักฐาน จากนั้นจึงช่วยกลบหลุมดังเดิมและกลับกรุงเทพฯ การดำเนินเรื่องในตอนที่ 2 2495 สามารถเขียนเป็นแผนภูมิได้ดังนี้

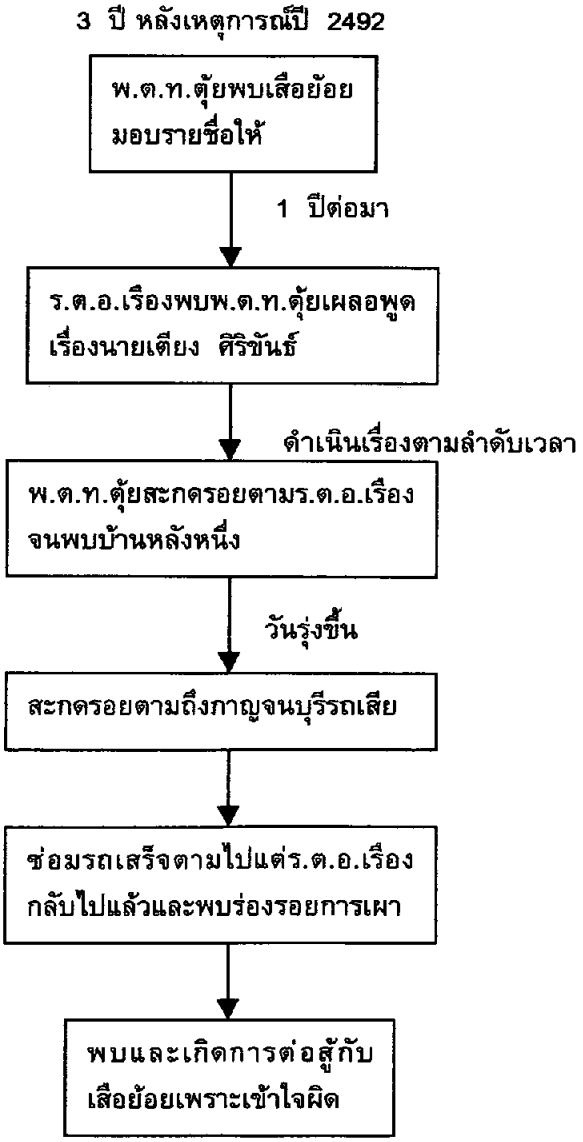

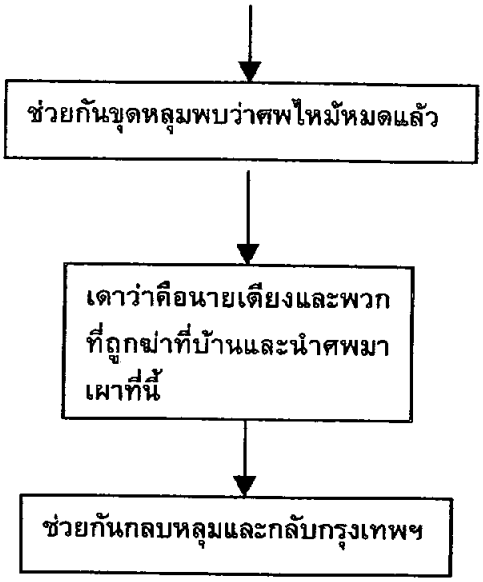

ตอนที่ 3 2501 ตอนนี้เริ่มที่ พ.ต.ท.ตุ้ยไปดูการประหารชีวิตผู้วางเพลิงที่กลางตลาดซึ่ง พ.ต.ท. เรืองเป็นผู้ยิง เขาได้เผชิญหน้ากับ พ.ต.ท.เรืองแล้วนึกย้อนอดีตไปปี 2500 หลังจากที่เขาช่วย จอมพลป. พิบูลสงคราม หนีแล้วจากนั้นเขาถูกย้ายไปทำงานนั่งโต๊ะและเล่าถึงการปกครองของ จอมพลสฤษดิ์ ธนะรัชต์ที่ปราบปราม ผู้กระทำผิดด้วยวิธีรุนแรง จากนั้นตัดกลับมา พ.ต.ท.ตุ้ยตัดสินใจย้ายไปประจำที่สว่างแดนดินก่อนไป พ.ต.ท. เรืองฝากความคิดถึงพ่อซึ่งเป็นครูอยู่ที่นั่นและให้ปิดบังงานที่เขาทำ ทิ้งท้ายเรื่องตอนนี้ว่าช่วง 3 ปีต่อมา รัฐบาลยังคงปราบปรามผู้กระทำผิดด้วยความรุนแรงเช่นเดิม การดำเนินเรื่องตอนนี้เขียนแผนภูมิได้ดังนี้

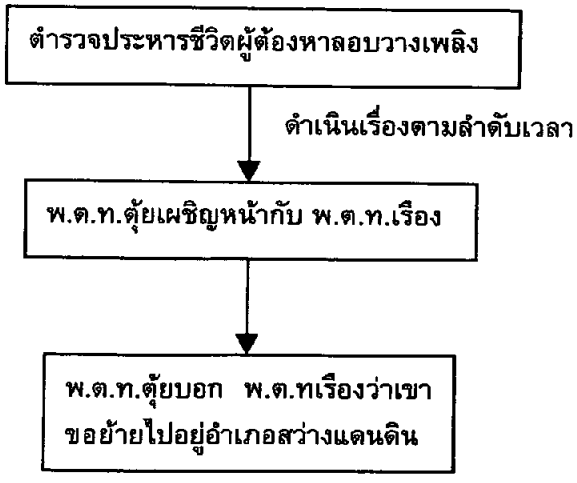

ตอนที่ 4 2504 ตอนนี้เริ่มที่เหตุการณ์ใน พ.ศ. 2504 พ.ต.อ.ตุ้ยนำตำรวจมาชุมจับครูวันในข้อหาเป็นคอมมิวนิสต์ จากนั้น พ.ต.อ.ตุ้ยนึกย้อนไปถึง 2 วันก่อนที่หัวหน้ามีคำสั่งให้กวาดล้างผู้ก่อการร้ายคอมมิวนิสต์ พ.ต.อ.ตุ้ยแก้ตัวให้ครูวันแต่ไม่มีใครเชื่อและในขณะนั้นตุ้ยได้เล่าถึงภูมิประเทศและสภาพแวดล้อมของอ.สว่างแดนดิน จ. สกลนคร และนึกย้อนไปถึง 3 ปีที่เขาเพิ่งเข้ามาประจำใหม่และได้มาคลุกคลีกับประชาชนและได้สนทนากับครูวันซึ่งเป็นผู้ที่สนใจการเมืองแต่ไม่ใช่คอมมิวนิสต์แน่นอน แล้วจึงตัดกลับมา พ.ศ. 2504

พ.ต.อ.ตุ้ยเข้าจับกุมครูวันซึ่งยอมให้จับแต่โดยดี 3 วันหลังจากถูกจับครูวันก็ถูกตัดสินประหารชีวิตโดย พ.ต.อ. ตุ้ยเป็นผู้คุมการประหารด้วยตนเอง ผู้เขียนได้ให้รายละเอียดเพิ่มเติมว่าครูวันนามสกุลบุญพา คือพ่อของ พ.ต.ท. เรืองนั่นเองและทิ้งท้ายว่าอีก 4 ปีต่อมาเกิดการชุมนุมประท้วงที่เรียกว่าวันเสียงปืนแตก แล้วจึงตัดกลับมาถึงปัจจุบัน (พ.ศ. 2508) พ.ต.อ.ตุ้ยเดินออกไปจากจากวัดคนเดียว

การดำเนินเรื่องในตอนนี้สามารถเขียนแผนภูมิได้ดังนี้

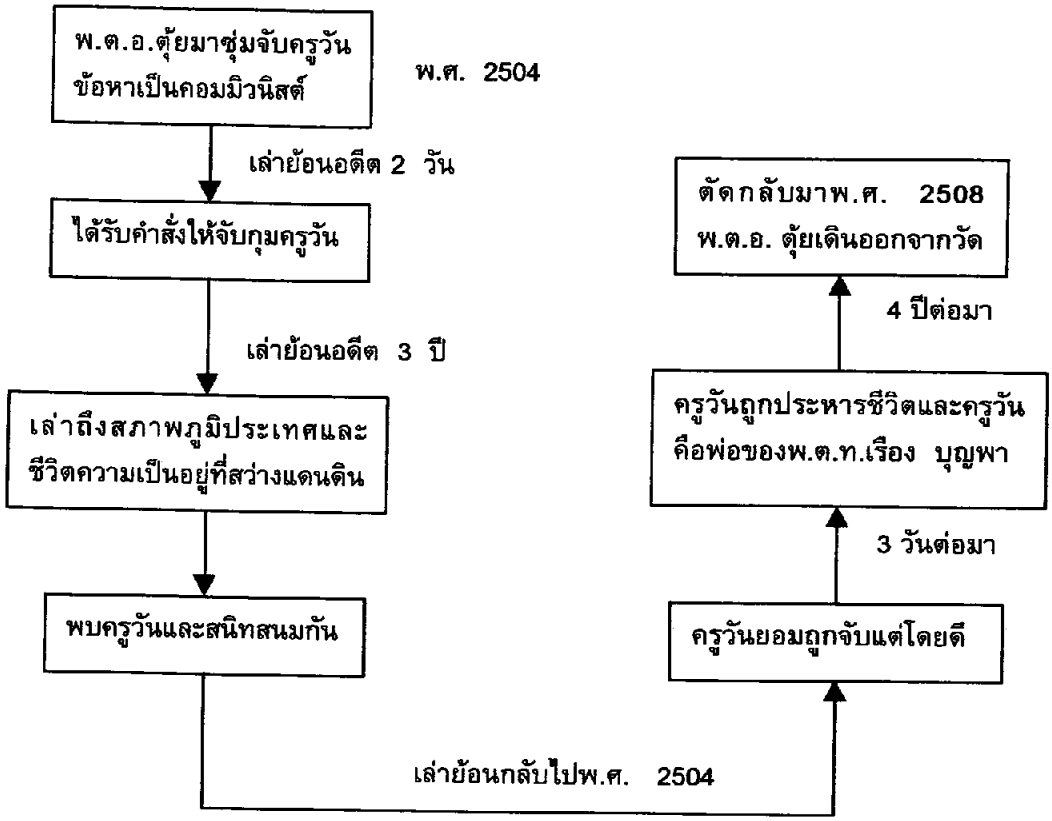

บทแทรกท้ายเรื่องเป็นการสนทนาระหว่างตุ้ยกับเสือย้อยในวัยชราที่กล่าวสรุปเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในช่วง 20 ปี หลัง พ.ศ. 2490 ว่าเป็นช่วงที่ผู้นำใช้การเมืองเป็นอาวุธฆ่าประชาชน โดยเล่าว่าหลังจากครูวันตายชาวบ้านก็เริ่มเข้าป่าร่วมกับคอมมิวนิสต์จนภาคอีสานกลายเป็นพื้นที่ของพรรคคอมมิวนิสต์ ส่วน พ.ต.ท.ตุ้ยขอย้ายกลับกรุงเทพฯ และกล่าวถึงเหตุการณ์ในอีก 30 ปีข้างหน้าว่า ร.ต.อ.เรืองได้เป็นนายพลและเป็นผู้มีบทบาทในการล้อมปราบผู้ชุมนุมประท้วงที่มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ พ.ต.ท.ตุ้ยตั้งข้อสังเกตว่า ร.ต.อ.เรืองมักถูกใช้ให้ฆ่าคนที่เป็นปฏิปักษ์ทางการเมืองกับเจ้านายของตน ส่วน พ.ต.ท.ตุ้ยมีโอกาสได้พบกับเสือย้อยอีกครั้ง พ.ศ. 2520 หลังจากเกิดเหตุการณ์ 6 ตุลาคม พ.ศ. 2516 นำสู่การเสนอเรื่องต่อไป

การเสนอเรื่องในเรื่องนี้แบ่งการเสนอเรื่องเป็นตอนๆ 4 ตอนและถูกเชื่อมด้วยตัวละครเดียวกันคือ เรือง บุญพาตำรวจที่ชีวิตต้องเปลี่ยนแปลงไปเพราะการเมือง การเสนอเรื่องในเรื่องนี้จึงเป็นการเสนอด้วยวิธีย้อนอดีตไปเรื่อยๆ และตัดกลับมาที่จุดเริ่มในตอนจบดังสามารถเขียนเป็นแผนภูมิของเรื่องทั้งหมดได้ดังนี้

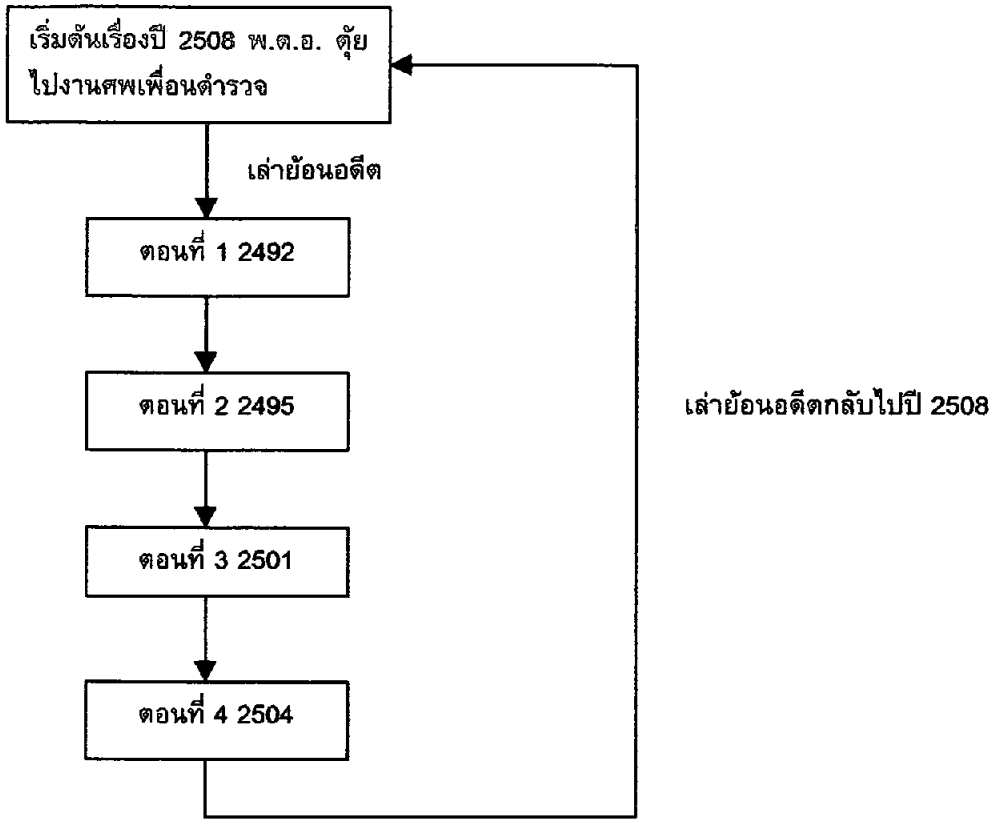

ในแต่ละตอนที่ 1 - 4 ผู้เขียนใช้วิธีการเสนอเรื่องแบบย้อนอดีตสลับไป การที่ผู้เขียนเสนอด้วยการแบ่งเป็นเรื่องย่อยๆ หลายตอน เนื่องจากต้องการเสนอเหตุการณ์ทางการเมืองที่สำคัญระหว่าง พ.ศ. 2492 – 2508 ซึ่งมีระยะเวลานานและข้อมูลที่ต้องการเสนอค่อนข้างมาก ดังนั้นวิธีนี้ทำให้เรื่องน่าติดตามและง่ายต่อการเข้าใจมากกว่าการเสนอเรื่องรวมเรื่องเดียว

นอกจากนั้นผู้เขียนใช้การนำเสนอตัวละครสำคัญตัวหนึ่งคือ เรือง บุญพา ผู้มีบทบาทเกี่ยวข้องกับเหตุการณ์ในทุกตอนทำให้เรื่องแต่ละตอนมีจุดร่วมเดียวกันคือการฆาตกรรมทางการเมืองโดยอาศัยบุคคลอื่นๆ เป็นเครื่องมือ ดังนี้

ตอนที่ 1 2492 เรืองเป็นตำรวจชั้นผู้น้อยและปฏิบัติหน้าที่ตามคำสั่งให้ฆ่ารัฐมนตรี 4 ท่าน

ตอนที่ 2 2495 เรืองได้เลื่อนยศเป็นพันตำรวจตรีและมีบทบาทในการสั่งสังหารนายเตียง ศิริขันธ์, นายชาญกับเล็ก บุนนาค, นายผ่อง เขียววิจิตร , นายสง่า ประจักษ์วงษ์

ตอนที่ 3 2501 เรืองเป็นผู้คุมการประหารผู้ต้องสงสัยคดีวางเพลิงจำนวนมาก

ตอนที่42504 มิได้เสนอเรื่องโดยตรงแต่เล่าถึงครูวันพ่อของเรืองที่ถูกประหารข้อหาเป็นคอมมิวนิสต์ในตอนบทแทรกท้ายเรื่องผู้เขียนนำเสนอชีวิตของเรือง คือชีวิตที่ทำตามคำสั่งเจ้านายโดยไม่มีข้อสงสัยหรือโต้แย้งดังที่ว่า " ชะตาชีวิตของเขาจะต้องเป็นเครื่องมือในการทำลายล้างคนที่ยืนอยู่ตรงข้ามกับฝ่ายที่เขารับใช้เสมอ " (วินทร์ เลียววาริณ. 2537 : 264) ในขณะที่ครูวัน บุญพาพ่อของเขาเป็นตัวของตัวเองและยืนอยู่ข้างประชาชนไม่ตกเป็นเครื่องมือของผู้มีอำนาจคนใด ท้ายสุดเรืองได้เป็นนายพลและเป็นผู้มีบทบาทปราบปรามผู้ชุมนุมประท้วงที่มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

มีข้อสังเกตว่าเรื่องนี้บางตอนได้มีการเกริ่นถึงตั้งแต่เรื่องก่อนหน้าแล้วคือ ตอนที่ 1 2492 ในเรื่อง 2494 เกี่ยวกับการฆาตกรรมอดีตรัฐมนตรี 4 คน และเรื่องทุกตอนเริ่มต้นด้วยการบรรยายการตายก่อนเสมอ เพราะผู้เขียนต้องการเสนอการฆาตกรรมอันเป็นจุดสำคัญของเนื้อหา

การเสนอความคิดในเรื่องนี้เสนอความคิดเกี่ยวกับการเมืองที่ว่าความแตกต่างทางความคิดทำให้คนเราต้องแตกแยกกันดังที่ พ.ต.อ. ตุ้ยนึงถึงคำพูดของหลวงกฤษดาวินิจที่ว่า

> เขาจำไม่ได้ว่านั่นเป็นครั้งที่เท่าใดที่คนไทยต้องมารบกันเองอย่างที่หลวงกฤษดาวินิจเคยพูดไว้เมื่อคราวที่ทั้งสองประลองปืนกันครั้งนั้นสงครามกลางเมืองเกิดขึ้นก็เพราะอุดมการณ์ที่ตั้งอยู่บนเส้นขนาน ผู้ที่ชนะคือผู้ที่ถูกเสมอ จะเกิดอะไรขึ้นหากฝ่ายกบฏที่มีเพื่อนเก่าของเขาร่วมอยู่ชนะในครั้งนี้ ? หลวงกฤษดาวินิจเชื่อมั่นในหลักการของเขาส่วนตัวเขาเองเล่ามีอุดมการณ์หรือไม่?
>
> (ประชาธิปไตยบนเส้นขนาน. 2537 : 235)

นอกจากนั้นเสนอว่าเจ้าหน้าที่บ้านเมืองตกเป็นเครื่องมือของผู้มีอิทธิพลดังที่ พ.ต.อ.ตุ้ยพูดกับ ร.ต.อ.เรืองว่า

> ตุ้ยจ้องมองเขม็งที่อินทรธนูบนเครื่องแบบของเพื่อนตำรวจ เอ่ยขึ้นช้าๆ " ครั้งแรกที่กูสวมเครื่องแบบตำรวจ กูคิดว่ากูสามารถทำหน้าที่พิทักษ์สันติราษฎร์ โดยไม่หวั่นเกรงอิทธิพลใดๆ ตอนหลังกูเริ่มได้คิดว่าการเป็นตำรวจไม่ใช่ทุกสิ่ง ต่างก็ตกเป็นเครื่องมือของการเมืองเหมือนกัน กูถึงลาออก "
>
> (ประชาธิปไตยบนเส้นขนาน. 2537 : 240)

การที่ พ.ต.อ.ตุ้ยไม่ลาออกในที่สุดสะท้อนถึงความเชื่อที่ว่าตำแหน่งหน้าที่ทางราชการสามารถช่วยปกป้องคนดีที่ถูกการเมืองคุกคาม ดังที่เขาสนทนากับ ร.ต.อ.เรืองว่า

> " การเมืองใช้ประโยชน์จากเรา ทำไมเราไม่ใช้ประโยชน์จากมันบ้าง? ถ้ากูยังมีตำแหน่งเส้นสาย บางทีคืนนี้กูคงอาจจะสามารถช่วยคนบริสุทธิ์สักชีวิตไม่ให้ตายได้ "
>
> (ประชาธิปไตยบนเส้นขนาน. 2537 : 240)

แต่จากเหตุการณ์ในเรื่อง พ.ต.อ.ตุ้ยได้รู้ว่าเขาไม่สามารถปกป้องคนดีเหล่านั้นได้เลยไม่ว่าจะเป็นบุคคลในบัญชีลับของทางการหรือ ครูวัน บุญพา

เรื่อง **2516**

ก่อนเริ่มเรื่องผู้เขียนนำวาทะพระราชวรมุนีที่กล่าวถึงเรื่องความเปลี่ยนแปลงว่าเราจะรักษาความเจริญไว้ได้ควรตั้งในความไม่ประมาทและกำจัดเหตุปัจจัยที่ทำให้เกิดความเปลี่ยนแปลง ซึ่งสอดคล้องกับการปรับตัวของรัฐมนตรีสุทินในเรื่องที่สามารถเปลี่ยนฝ่ายไปอยู่ข้างฝ่ายใดก็ตามที่เป็นฝ่ายชนะได้อย่างรวดเร็วเพื่อผลประโยชน์ของตน แสดงให้เห็นว่าเป็นตัวละครตัวนี้เป็นผู้รู้จักกับการเปลี่ยนแปลงเป็นอย่างดีและรู้จักวิธีการป้องกันการเปลี่ยนแปลงเพื่อรักษาความเจริญของตนเอาไว้ให้นานที่สุด

เรื่องนี้เริ่มเรื่องที่เหตุการณ์ปัจจุบัน (พ.ศ. 2516) พล.ต.ต.ตุ้ย พันเข็ม กำลังเก็บของเพื่อลาออกหลังเหตุการณ์ชุมนุมประท้วงเมื่อ 14 ตุลาคมสงบลงเนื่องจากรู้สึกเหนื่อยหน่ายกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นซ้ำแล้วซ้ำอีก

จากนั้นผู้เขียนเล่าย้อนอดีตโดยดำเนินเรื่องตามปฏิทินวันเดือนปีเหมือนบันทึก ดังนี้

10 ตุลาคม 2516 พล.ต.ต.ตุ้ยกำลังดูภาพสไลด์ผู้ชุมนุมประท้วงเพราะมีหน้าที่เก็บข้อมูลและรายงานรัฐบาล ในขณะเดียวกันได้เล่าถึงการปกครองประเทศของ จอมพลสฤษดิ์ ธนะรัชต์ ที่ปฏิบัติกับพวกคอมมิวนิสต์อย่างรุนแรงและต่อมาเมื่อ จอมพลสฤษดิ์ ธนะรัชต์ ถึงแก่อสัญกรรม จอมพลถนอม กิตติขจร สืบอำนาจต่อมาถึง 10 ปี และตัดกลับมาที่ลูกน้องชื่อสมานหายตัวไปอย่างลึกลับ

ผู้เขียนดำเนินตามลำดับเวลาไล่เรียงไปตั้งแต่วันที่ 11 ตุลาคม พ.ศ. 2516 รัฐมนตรีสุทินออกมาสนับสนุนประชาชนและให้คนงานในโรงงานไปชุมนุมประท้วงได้ซึ่งเป็นสิ่งผิดสังเกต รัฐมนตรีสุทินโทรศัพท์มาถาม พล.ต.ต.ตุ้ยถึงสถานที่เก็บเอกสารสอบสวนการทุจริต และ พล.ต.ต.ตุ้ยพบว่าสมานลูกน้องของเขาถูกฆ่าตายและกล้องถ่ายรูปหายไป

12 ตุลาคม 2516 พล.ต.ต.ตุ้ยได้รับฟิล์มที่สมานส่งมาให้ก่อนตายและเมื่อล้างออกมาเป็นภาพผู้ชุมนุมประท้วงที่ธรรมศาสตร์ และมีรูปชายผู้หนึ่งซึ่งเป็นพนักงานโรงงานของรัฐมนตรีสุทิน พล.ต.ต.ตุ้ยส่งคนออกติดตามชายในรูป จากนั้นเล่าย้อนไป พ.ศ. 2513 ว่า จอมพลถนอม กิตติขจร ตัดสินใจต่ออายุการเมืองของตนไปอีกหนึ่งปีเป็นชนวนที่สร้างความไม่พอใจกับประชาชน จากนั้นนักศึกษาและประชาชนเริ่มประท้วงรัฐบาลและค่อยๆ ทวีความรุนแรงขึ้นเรื่อยๆ

13 ตุลาคม 2516 พล.ต.ต.ตุ้ยสืบทราบว่าชายในรูปชื่อพรและกำลังอยู่ในกลุ่มผู้ชุมนุมประท้วงแต่หลังจากเหตุการณ์วุ่นวายมากขึ้นนายพรก็พลัดจากสายตาของ พล.ต.ต.ตุ้ย จากนั้นการใช้กำลังทหารเข้าปราบปรามประชาชนครั้งยิ่งใหญ่ก็ดำเนินขึ้น

16 ตุลาคม 2516 ผู้เขียนเล่าข้ามมาที่หลังเหตุการณ์ 14 ตุลาคม พล.ต.ต.ตุ้ยกำลังดูภาพสไลด์ของเหตุการณ์ชุมนุมประท้วงในวันที่ 14 ตุลาคม เขาดูภาพไปเรื่อยๆ จนถึงภาพนายพรถือถังน้ำมันกำลังเผาอาคารก.ต.ป. พล.ต.ต.ตุ้ยสงสัยว่านายพรเผาตึกเพราะเหตุใดเพราะตลอดมารัฐมนตรีสุทินแสดงว่าเขาเข้าข้างประชาชนโดยตลอดและจากเหตุการณ์นี้เขากลายเป็นวีรบุรุษ

จากนั้นผู้เขียนตัดมาเล่าเหตุการณ์ในวันที่ 18 ตุลาคม พ.ศ. 2516 รัฐมนตรีสุทินให้ลูกน้องมารับ พล.ต.ต.ตุ้ยไปคุยในรถ รัฐมนตรีสุทินแก้แทนว่านายพรไม่เกี่ยวข้องกับเรื่องในครั้งนี้พร้อมทั้งขู่แกมบังคับให้เขาไม่สืบคดีนี้ต่อไป แต่ พล.ต.ต.ตุ้ยตอบกลับไปว่าเขารู้ว่ารัฐมนตรีสุทินใช้สถานการณ์นี้เพื่อเผาทำลายเอกสารคอรัปชั่นของตนที่ถูกเก็บอาคารก.ต.ป. สุดท้ายผู้เขียนกลับมาเล่าเรื่องตอนต้นที่ พล.ต.ต.ตุ้ยรู้สึกท้อแท้กับอาชีพนี้และคิดคำนึงถึงชีวิตการทำงานตั้งแต่เริ่มต้นและกำลังคิดตัดสินใจครั้งสุดท้ายว่าจะลาออกหรือไม่ การดำเนินเรื่องในเรื่องนี้เขียนเป็นแผนภูมิได้ดังนี้

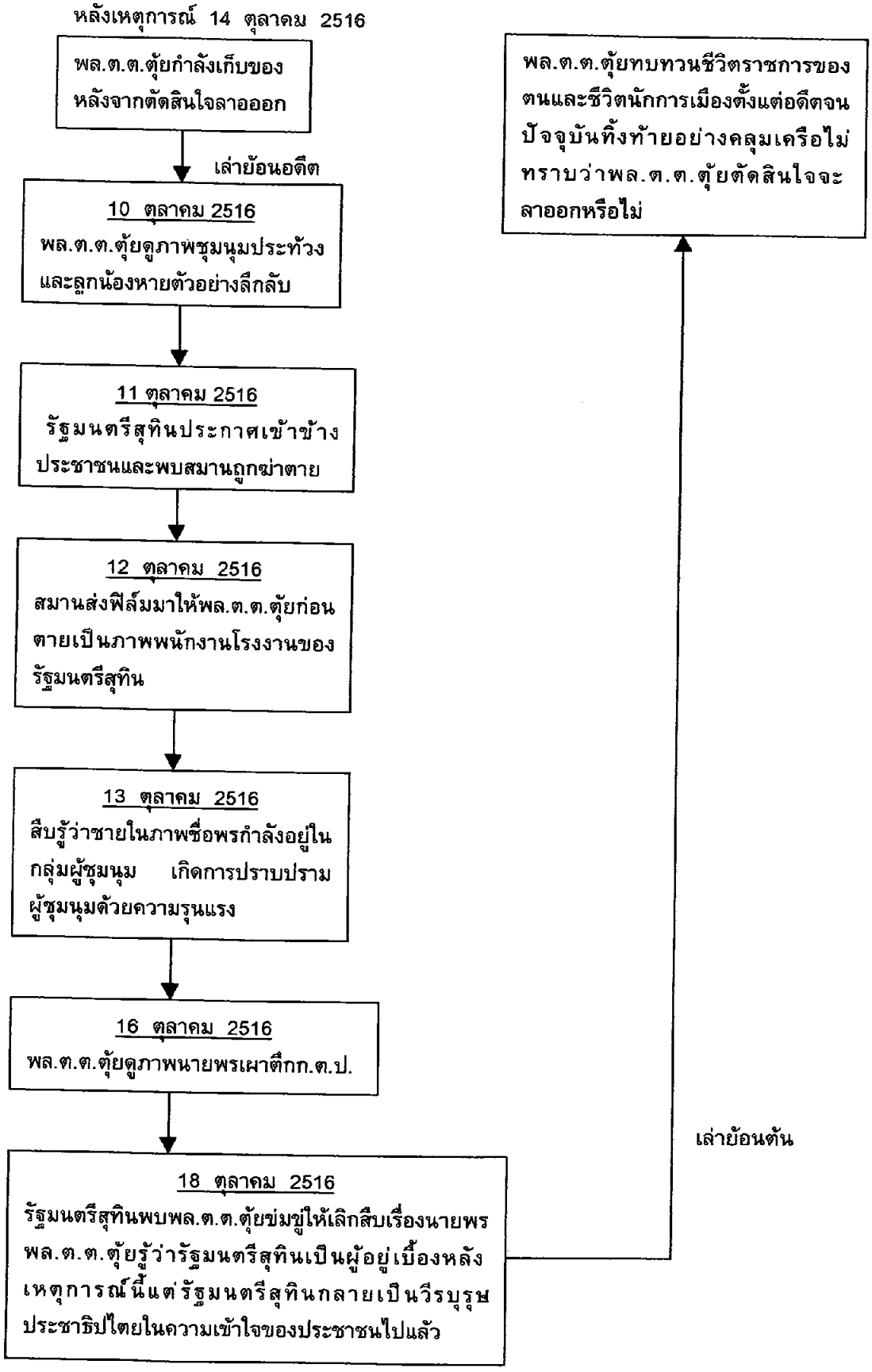
หลังเหตุการณ์ 14 ตุลาคม 2516
พล.ต.ต.ตุ้ยกำลังเก็บของหลังจากตัดสินใจลาออก
เล่าย้อนอดีต
10 ตุลาคม 2516
พล.ต.ต.ตุ้ยดูภาพชุมนุมประท้วงและลูกน้องหายตัวอย่างลึกลับ
11 ตุลาคม 2516
รัฐมนตรีสุทินประกาศเข้าข้างประชาชนและพบสมานถูกฆ่าตาย
12 ตุลาคม 2516
สมานส่งฟิล์มมาให้พล.ต.ต.ตุ้ยก่อนตายเป็นภาพพนักงานโรงงานของรัฐมนตรีสุทิน
13 ตุลาคม 2516
สืบรู้ว่าชายในภาพชื่อพรกำลังอยู่ในกลุ่มผู้ชุมนุม เกิดการปราบปรามผู้ชุมนุมด้วยความรุนแรง
16 ตุลาคม 2516
พล.ต.ต.ตุ้ยดูภาพนายพรเผาตึกก.ต.ป.
18 ตุลาคม 2516
รัฐมนตรีสุทินพบพล.ต.ต.ตุ้ยข่มขู่ให้เลิกสืบเรื่องนายพร พล.ต.ต.ตุ้ยรู้ว่ารัฐมนตรีสุทินเป็นผู้อยู่เบื้องหลังเหตุการณ์นี้แต่รัฐมนตรีสุทินกลายเป็นวีรบุรุษประชาธิปไตยในความเข้าใจของประชาชนไปแล้ว
เล่าย้อนต้น
พล.ต.ต.ตุ้ยทบทวนชีวิตราชการของตนและชีวิตนักการเมืองตั้งแต่อดีตจนปัจจุบันทิ้งท้ายอย่างคลุมเครือไม่ทราบว่าพล.ต.ต.ตุ้ยตัดสินใจจะลาออกหรือไม่

บทแทรกท้ายเรื่องเป็นการสนทนาระหว่าง พล.ต.ต.ตุ้ยกับเสือย้อยในวัยชรา พล.ต.ต.ตุ้ยเล่าว่าวันนั้นเขาตัดสินใจไม่ลาออกเพราะเขานึกถึงชีวิตเสือย้อยที่ไม่เคยได้รับชัยชนะในการต่อสู้เพื่ออุดมการณ์แต่ไม่เคยท้อ หลังจากนั้นเขาสืบคดีนี้ต่อแต่ไม่นานกฎหมายนิรโทษกรรมก็ออกมาคดีนี้ก็สิ้นสุด ส่วนรัฐมนตรีสุทินคงเล่นการเมืองต่อไปและสามารถปรับตัวเข้ากับฝ่ายที่มีอำนาจทางการเมืองได้ทุกครั้ง พล.ต.ต.ตุ้ยวิเคราะห์ว่าเหตุการณ์ 14 ตุลาคมนั้นแท้จริงแล้วไม่ใช้การชนะของประชาชนเป็นเพียงการสร้างฉากเพื่อล้มรัฐบาลซึ่งความจริงปรากฏในอีก 3 ปีต่อมาเป็นการนำสู่การเสนอเรื่องต่อไป

การเสนอเรื่องในเรื่องนี้ผู้เขียนเริ่มด้วยการเล่าตอนจบหลังจากเหตุการณ์ 14 ตุลาคม 2516 แล้วค่อยๆ ย้อนกลับไปก่อนเกิดเหตุการณ์แล้วเล่าไล่เรียงไปทีละวันตามลำดับเวลา เพื่อเสนอให้ถึงสาเหตุการชุมนุมประท้วงตั้งแต่ต้นและค่อยๆ เพิ่มความรุนแรงขึ้นทีละน้อยๆ จนในที่สุดก็ถึงความรุนแรงสูงสุด ผู้อ่านจึงสามารถติดตามเรื่องและเข้าใจถึงสาเหตุและผลที่เกิดขึ้นได้อย่างเป็นลำดับ แต่ผู้เขียนข้ามการเล่าเหตุการณ์วันที่ 14 ตุลาคมที่ต้องเสนอภาพของการปราบปราม เพราะต้องการเสนอภาพเบื้องหลังสาเหตุที่ทำให้เรื่องลุกลามจนเป็นเหตุการณ์รุนแรงที่จบลงด้วยชัยชนะของประชาชน ตอนท้ายเรื่องผู้เขียนใช้ข้อความซ้ำกับต้นเรื่องเป็นการเน้นย้ำถึงเหตุการณ์และดึงผู้อ่านกลับสู่เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในตอนต้นเพื่อปะติดปะต่อเรื่องได้นำไปสู่เหตุผลว่าทำไม พล.ต.ต.ตุ้ยจึงคิดถึงเรื่องการลาออกแล้วทิ้งท้ายการตัดสินใจลาออกอย่างคลุมเครือโดยเฉลยให้ทราบในบทแทรกท้ายเรื่อง

ในเรื่อง 2516 นี้ผู้เขียนได้สร้างตัวละครสำคัญคือรัฐมนตรีสุทินซึ่งเป็นนักการเมืองที่ใช้สถานการณ์ทางการเมืองให้เป็นประโยชน์กับตัวเอง และสามารถยืนหยัดอยู่ข้างฝ่ายชนะเสมอไม่ว่าทิศทางการเมืองจะเปลี่ยนไปอย่างไรด้วยมีกุศโลบายทางการเมืองที่ล้ำลึก ซึ่งคล้ายกับ พ.ต.ท.เรือง บุญพา ในเรื่อง 2508 ที่พยายามอยู่ข้างฝ่ายชนะหรือมีอำนาจเสมอเพียงด้วยการทำทุกอย่างตามคำสั่งของเจ้านายเพื่อความรุ่งเรืองในชีวิต

ข้อสังเกตอีกประการหนึ่งผู้เขียนขึ้นต้นด้วยการบรรยายถึงสภาพอากาศหรือสภาพแวดล้อมหรือธรรมชาติว่ามีความผันผวนอย่างไร ผู้เขียนต้องการให้เป็นสัญลักษณ์นำผู้อ่านก่อนเข้าสู่เหตุการณ์เป็นเสนอเนื้อหาที่จะเล่าในเรื่อง คล้ายเป็นการสรุปเหตุการณ์ตั้งแต่ต้นจนจบของเรื่อง การบรรยายนี้แทนเหตุการณ์บ้านเมืองในขณะนั้นว่ามีความรุนแรงถึงขั้นเกิดการนองเลือดและการสูญเสียประชาชนจำนวนมาก แต่เมื่อเหตุการณ์ผ่านพ้นไปความสงบสุขก็กลับคืนมา ดังข้อความ

> อาทิตย์แดงฉานทาบทาแผ่นอัมพร ปุยเมฆสีอำพันเบื้องบนเหมือนคราบโลหิตเกรอะกรังบนเกราะซากนักรบโบราณ สายลมอ่อนๆ ที่โชนมาคล้ายพัดเอากลิ่นคาวของมันมาด้วย บีบรัดความรู้สึกจนน่าอึดอัดใจ เมื่อกาลเวลาผลักดันกลุ่มเมฆที่บดบังฟ้าลอยผ่านพ้นแสงสีสุดท้ายของตะวันก็อาบไล้ฟ้าทั้งแผ่นสวยงามจับใจ
>
> (ประชาธิปไตยบนเส้นขนาน 2537 : 279)

การเสนอความคิดในเรื่องนี้นั้นเป็นจุดเริ่มต้นที่ผู้เขียนต้องการเสนอสาเหตุที่พรรคคอมมิวนิสต์กำเนิดขึ้นในประเทศไทยเนื่องจากความขัดแย้งทางความคิดอันนำมาซึ่งความแตกสามัคคีของคนในชาติก่อให้เกิดความหายนะกับประเทศ แต่เป็นโอกาสดีของพรรคคอมมิวนิสต์ที่จะแทรกแซงเข้ามาในประเทศได้โดยง่าย เรื่องนี้จึงเป็นการเสนอถึงสาเหตุที่ทำให้นักศึกษาและประชาชนต้องเข้าป่าร่วมกับพรรคคอมมิวนิสต์ เพราะได้รับความกดดันจากรัฐบาลที่ต้องการจับกุมตัวผู้นำหรือนักศึกษาที่เกี่ยวข้องมาลงโทษ

ในเรื่องนี้ผู้เขียนเสนอความคิดเกี่ยวกับการเมืองที่ว่านักการเมืองบางคนสร้างสถานการณ์เพื่อป้องกันผลประโยชน์ของตนเอง ดังที่ พล.ต.ต.ตุ้ยพูดกับ รัฐมนตรีสุทินว่า

" เรื่องนี้มันไม่ใช่การเรียกร้องประชาธิปไตย หากแต่เป็นการฉกฉวยโอกาสจากสถานการณ์อย่างชาญฉลาดที่สุดเพื่อประโยชน์ของตัวเองมากกว่า "

(ประชาธิปไตยบนเส้นขนาน. 2537 : 295 – 296)

นอกจากนั้นผู้เขียนเสนอความคิดว่าแม้การเมืองมีการเปลี่ยนแปลงตลอดเวลาแต่หากคนผู้อาศัยการเมืองไม่เคยเปลี่ยนการเมืองก็จะวนเวียนอยู่ที่เดิม ดังที่ พล.ต.ต.ตุ้ยดูหนังสือพิมพ์ที่เสนอข่าวหลังเกิดเหตุการณ์ประท้วงว่า

" เขามองดูหนังสือพิมพ์สี่ห้าฉบับบนโต๊ะ แทบทุกฉบับมีเรื่องราวต่างๆ ของ " *ทรราช* " ที่หนังสือพิมพ์ขุดคุ้ยมาตีแผ่อย่างสนุกสนาน มันกำลังเป็นเรื่องที่ขายดี เป็นอาหารโอชะของนักวิจารณ์ อำนาจไม่เคยเป็นของจีรัง เมื่อน้ำลดตอก็ผุด การเมืองเปลี่ยนแปลงไปทุกๆ นาที มีการแย่งอำนาจ มีการพยายามรักษาอำนาจและมีการเสื่อมอำนาจ ทุกบททุกตอนเคยปรากฏมาแล้วซ้ำซากในหน้าประวัติศาสตร์ บางคนรับบทเหยื่อ บางคนรับบทคนทรยศ บางคนรับบทนักฉกฉวยโอกาส บางคนรับบทวีรบุรุษจอมปลอม..."

(ประชาธิปไตยบนเส้นขนาน. 2537 : 298)

เรื่อง **2519**

ก่อนเริ่มเรื่องผู้เขียนนำวาทะของฮั่นซานเรื่องขุนเขายะเยือก ที่กล่าวว่าเขาได้เดินทางผ่านเมืองที่เคยเกิดสงครามได้พบกับซากศพจำนวนมากและเกิดความสลดใจ สอดคล้องกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในเรื่องที่ผู้มีอำนาจใช้เหตุการณ์ความวุ่นวายทางการเมืองเพื่อเป็นเครื่องมือฆ่าประชาชนที่ไม่มีความผิดก่อให้เกิดความสูญเสียครั้งยิ่งใหญ่กับประเทศ

เรื่องนี้ผู้เขียนใช้การเสนอเรื่องแบบการเล่าสลับเหตุการณ์ไปมา เริ่มเรื่องเมื่อ 3 เดือนหลังเหตุการณ์ 6 ตุลาคม 2519 พล.ต.ท.ตุ้ย พันเข็ม กำลังนั่งเฮลิค็อปเตอร์ขึ้นเหนือเพื่อไปปฏิบัติภารกิจลับของราชการ และได้สนทนากับตำรวจหนุ่มที่เพิ่งจบว่าพื้นที่บริเวณนี้ได้กลายเป็นของคอมมิวนิสต์เกือบหมดแล้ว จากนั้นเขานึกย้อนถึงการต่อสู้ของประชาชนในเหตุการณ์ 14 ตุลาคม 2516 และผลกระทบที่มีมาตลอด 3 ปีที่ผ่านมาจนถึงเหตุการณ์ 6 ตุลาคม 2519 จากนั้นเล่าย้อนไปถึงเหตุการณ์ก่อนหน้าที่เสนาธิการเรียกเข้าพบเพื่อให้สืบหาเสือย้อยเนื่องจากชิงตัวผู้ต้องหาและเข้าร่วมพรรคคอมมิวนิสต์

จากนั้นกลับมาเล่าว่าเฮลิค็อปเตอร์ถูกโจมตีจนตก พล.ต.ท.ตุ้ยรอดชีวิตมาได้เพียงคนเดียวแต่ขาหัก เสือย้อยมาดักรอพบ พล.ต.ท. ตุ้ยอยู่ก่อนแล้วและให้ไผทลูกชายของเสือย้อยและสัมพันธ์ช่วยปฐมพยาบาลและพา พล.ต.ท. ตุ้ยไปส่งที่ใกล้ค่ายต.ช.ด.โดยเขาร่วมเดินทางไปด้วย จากบทสนทนาระหว่าง พล.ต.ท.ตุ้ยกับเสือย้อยจึงได้ทราบว่าไผทเป็นลูกชายของเสือย้อยที่รอดมาจากเหตุการณ์สังหารหมู่ที่ธรรมศาสตร์ ขณะที่ลูกสาวถูกยิงตายและเสือย้อยดักชิงตัวลูกชายและพวกที่ถูกตำรวจควบคุมตัว ต่อจากนี้ผู้เขียนดำเนินเรื่องตามลำดับเวลา เวลาบ่ายสองโมงขณะเดินทาง พล.ต.ท.ตุ้ยได้คุยกับไผทถึงสภาพชีวิตในป่าและการเป็นคอมมิวนิสต์จึงทราบว่าเหล่านักศึกษาที่หนีเข้าป่านั้นไม่มีเคยคิดจะเป็นคอมมิวนิสต์แต่ถูกบีบบังคับจากรัฐบาล เวลาห้าโมงเย็น

เดินทางถึงโตรกเขาริมห้วยจึงหยุดทานข้าว พล.ต.ท. ตุ้ยถามเสือย้อยถึงสาเหตุที่เข้าร่วมกับพรรคคอมมิวนิสต์ เสือย้อยเลี่ยงด้วยการถามกลับว่า พล.ต.ท. ตุ้ยมาเพื่อพาตัวเขาออกไปใช่หรือไม่แต่ พล.ต.ท. ตุ้ยตอบกลับอย่างรู้ทันว่าเสือย้อยเข้าร่วมพรรคคอมมิวนิสต์เพื่อเจาะเข้าไปในพรรคคอมมิวนิสต์ ขณะนั้นสัมพันธ์เกิดอาการโรคกระเพาะกำเริบ พล.ต.ท. ตุ้ยจึงออกความเห็นว่าให้ไผทและสัมพันธ์เข้ากรุงเทพฯ พร้อมเขาโดยรับรองความปลอดภัยเสือย้อยตกลง ครึ่งชั่วโมงต่อมาทั้งหมดเดินทางใกล้แนวค่ายต.ช.ด. ไผทและสัมพันธ์จึงช่วยพยุง พล.ต.ท. ตุ้ยเดินต่อไป แต่พล.ต.ท. ตุ้ยเกิดเสียหลักหล่นไปตามไหล่เขาไผทยื่นปืนให้พล.ต.ท. ตุ้ยจับและดึงตัวขึ้นมา ขณะนั้นทหารมาต.ช.ด.ผ่านเห็นและเข้าใจผิดว่าไผทและสัมพันธ์จะทำร้าย พล.ต.ท. ตุ้ยจึงยิงไผทและสัมพันธ์ตาย พล.ต.ท. ตุ้ยเสียใจมากและรีบเดินทางกลับ การดำเนินเรื่องในเรื่องนี้สามารถเขียนเป็นแผนภูมิได้ดังนี้

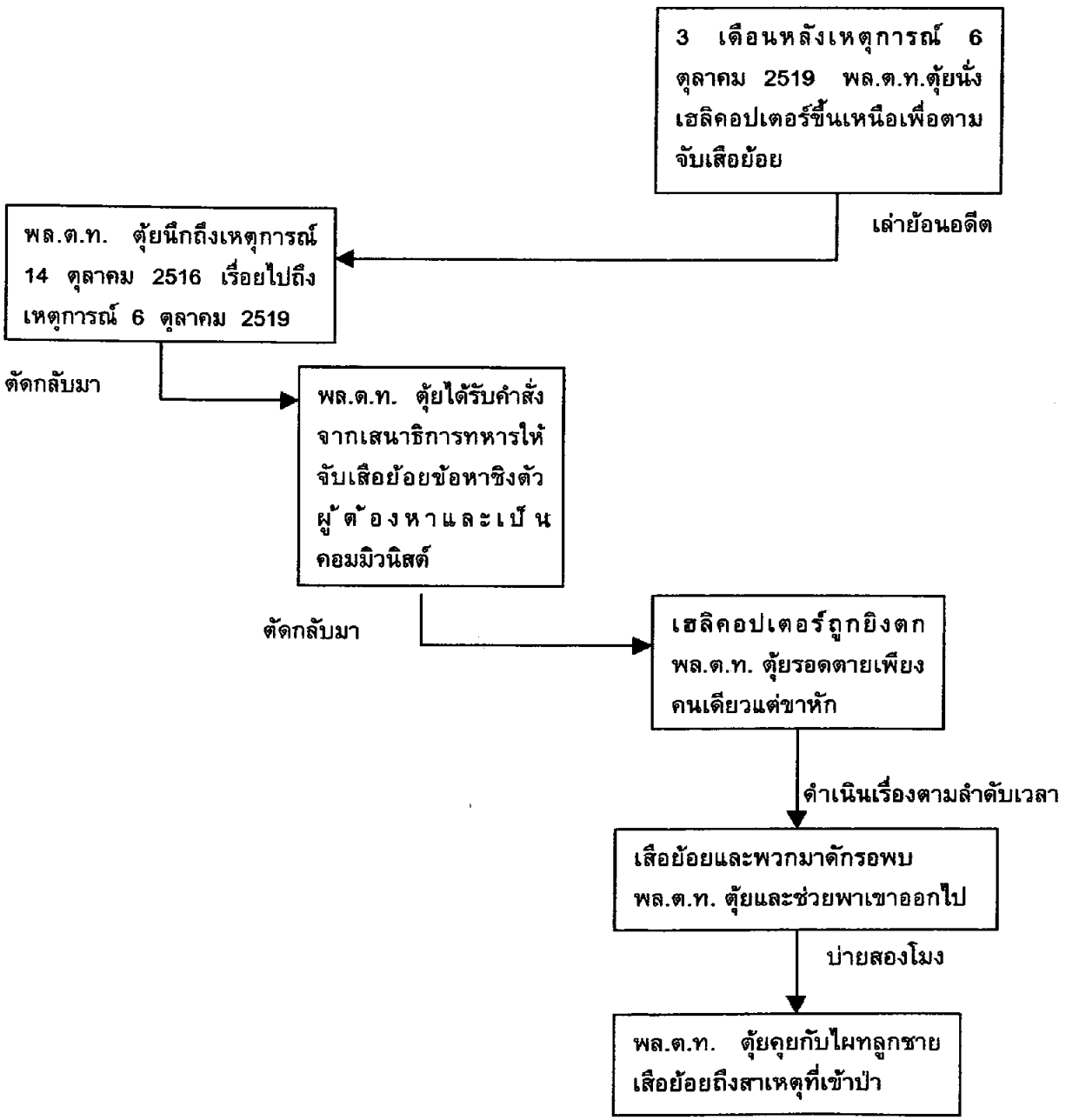

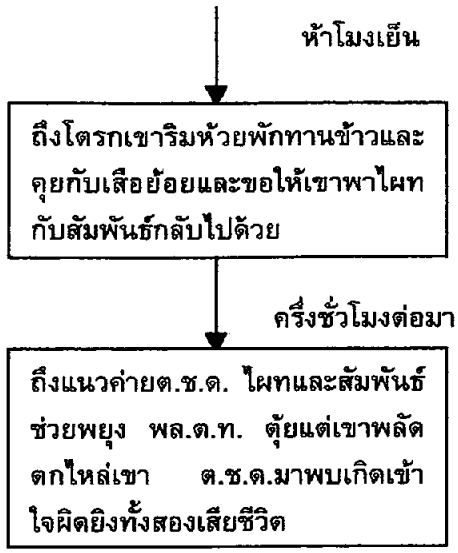

บทแทรกท้ายเรื่องเป็นการสนทนาระหว่าง พล.ต.ท. ตุ้ยกับเสือย้อยในวัยชรา พล.ต.ท.ตุ้ยเสียใจกับการเสียชีวิตของลูกชายเสือย้อยและเล่าว่าหลังเหตุการณ์ 6 ตุลาคม 2519 รัฐบาลของนายธานินร์ ไกรวิเชียร ถูกทหารปฏิวัติและแต่งตั้ง พ.อ.เกรียงศักดิ์ ชมะนันณ์ เป็นนายกรัฐมนตรี แต่ต่อมากลุ่มยังเติร์กบีบให้ พ.อ. เกรียงศักดิ์ ชมะนันณ์ ลาออกใน พ.ศ. 2523 พลเอกเปรม ติณสูลานนท์ ขึ้นเป็นนายกรัฐมนตรีและออกคำสั่งที่ 66 / 2523 ปราบคอมมิวนิสต์ได้อย่างราบคาบและคำสั่งที่ 66 / 2523 นี้เป็นที่มาเพื่อนำสู่เรื่องที่จะเสนอต่อไป

การเสนอเรื่องในเรื่องนี้ผู้เขียนใช้การเสนอสลับเหตุการณ์ระหว่างปัจจุบันกับอดีตเพื่อต้องการเชื่อมโยงเรื่องที่จะเล่าได้อย่างแนบเนียน ระหว่างเสนอเรื่องผู้เขียนแทรกความคิดคำนึงของตัวละครเหตุการณ์ต่างๆ ที่ประสบเป็นช่วงๆ ทำให้ผู้อ่านเกิดความรู้สึกร่วมไปกับเรื่องได้ง่ายขึ้น ดังข้อความ

> นายพลตำรวจโทผู้มาราชการลับมองดูซากเครื่องบินเบื้องหน้าอย่างตกตะลึง น้ำตาเอ่อคลอ นี่เป็นโชคชะตาหรือเคราะห์กรรมกันแน่ที่ทำให้เขาเป็นเพียงผู้เดียวที่รอดชีวิตมาได้ ในพริบตาความตายได้พรากนักบินพลประจำปืนกับตำรวจหนุ่มทักษิณที่เขาเพิ่งคุยด้วยเมื่อครู่นี้เองไปหมดสิ้น!
>
> *ชีวิตคนไยมิใช่เป็นเช่นนี้? บางครั้งความตายก็มาถึงตัวเราเร็วเกินคาดโดยไม่เปิดโอกาสให้ตั้งรับกับมันทัน! ช่างน่าใจหายทุกครั้งที่คิดถึงเรื่องนี้ แต่มันน่าใจหายกว่าที่ผู้คนส่วนมากไม่เคยตระหนักถึงสัจธรรมข้อนี้!*
>
> (ประชาธิปไตยบนเส้นขนาน. 2537 : 316)

ท้ายเรื่องผู้เขียนใช้การบรรยายแบบบทภาพยนตร์ด้วยการบรรยายช้าๆ ให้ภาพทีละภาพ ในตอนที่ไผทและสัมพันธ์กำลังช่วย พล.ต.ท.ตุ้ยที่พลัดตกไหล่ทาง แต่ทหารต.ช.ด.เข้าใจผิดว่าจะทำร้ายจึงยิงทั้งสองเสียชีวิต ผู้อ่านได้เห็นภาพเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นและดำเนินในขณะนั้นเป็นการเร้าอารมณ์และความรู้สึกของผู้อ่านให้คล้อยตามเรื่องและเนื้อหาในตอนนี้เป็นช่วงที่พลิกความคาดหมายอันสร้างความสะเทือนใจให้เกิดขึ้นกับผู้อ่าน ดังข้อความ

บัดดลนั้นแสงไฟสำหนึ่งส่องตรึงร่างทั้งสองกับที่ พอดีกับที่ไผทลากตัวเขาขึ้นมาพันขอบสัน นายตำรวจบาดเจ็บตะเกียกตะกายลุกขึ้นเกาะไหล่สัมพันธ์ ใช้มือบังแสงไฟที่แยงตา สัมพันธ์ตวัดปืนขึ้นมาเตรียมพร้อม วินาทีนั้นเขาได้ยินเสียงลูกกระสุนตัดอากาศเข้ามาอย่างชัดเจน ร่างของสัมพันธ์ล้มลงไป ไผทดึงปืนที่เขาเกาะยึดไว้และเหวี่ยงตัวกลับแต่ไม่ทันได้ใช้มัน ร่างของก็สะดุ้งสุดตัวและทรุดตัวกองลงกับพื้น นายพลชราหันกลับไปมองเห็นเด็กหนุ่มนอนหลับตาไม่ไหวติง เลือดเต็มหน้าอก ทุกอย่างเกิดขึ้นเหมือนม้วนภาพยนตร์ที่หมุนช้าๆ

(ประชาธิปไตยบนเส้นขนาน. 2537 : 329)

ผู้เขียนสร้างความสะเทือนใจขั้นสูงสุดของเรื่องเมื่อ พล.ต.ท. ตุ้ยได้ตระหนักว่าคนไทยที่อยู่คนละฝ่ายต้องฆ่ากันเองไม่ต่างจากเขาและเสือย้อยเลย ดังข้อความ

" อีกครั้งหนึ่งโชคชะตาได้กลั่นแกล้งชีวิตเด็กหนุ่มอีกสองคนที่ต้องตายไปโดยที่เขาไม่สามารถปกป้องได้เลย ตายไปด้วยความเข้าใจผิดเพราะสงครามกลางเมืองบ้าระห่ำนี้ สงครามที่เกิดขึ้นเพราะคนเพียงกลุ่มหนึ่งเท่านั้น "

วูบนั้นเขานึกถึงสีหน้าของเด็กหนุ่มอีกคนหนึ่งในชุดเครื่องแบบตำรวจผู้ที่เขาสนทนาด้วยในเฮลิคอปเตอร์ก่อนถูกยิงตก เด็กหนุ่มคนนั้นก็เต็มเปี่ยมด้วยอุดมคติและความรักชาติเหมือนกัน แต่เด็กหนุ่มที่มีอนาคตทั้งสองฝ่ายต้องมาฆ่ากันเอง มาตายเพราะสงครามกลางเมืองที่คนไม่กี่คนจุดขึ้น เขานึกถึงตัวเขาเองกับเสือย้อยที่เคยยืนอยู่กันคนละฝ่ายสี่สิบปีที่ผ่านมา เมืองไทยไม่ได้เปลี่ยนแปลงเลย

(ประชาธิปไตยบนเส้นขนาน. 2537 : 330)

การเสนอความคิดในเรื่องนี้ต่อเนื่องจากเรื่อง 2516 คือแสดงถึงผลกระทบของลัทธิคอมมิวนิสต์ว่านักศึกษาและประชาชนเข้าร่วมกับพรรคคอมมิวนิสต์ทำให้เกิดการสู้รบของคนในชาติก่อความเสียหายให้กับประเทศ ดังนั้นต้องเร่งหาวิธีการกำจัดคอมมิวนิสต์อย่างราบคาบโดยเร่งด่วนก่อนที่จะสายเกิน ดังในเรื่องที่กล่าวว่ายุคนี้เป็นยุคที่คอมมิวนิสต์รุ่งเรืองที่สุด ดังข้อความ

ตลอดสามปีต่อมามีการลอบสังหารผู้นำกรรมกร นักศึกษาแต่คนกลุ่มนั้นกลับคาดไม่ถึงว่ากระสุนนัดแรกที่ลั่นขึ้นมาฆ่าคนไทยด้วยกัน ได้พลิกโฉมของพรรคคอมมิวนิสต์แห่งประเทศไทยที่ไร้พลังมาเป็นขบวนการที่เต็มไปด้วยปัญญาชนอย่างที่ไม่มีผู้ใดคาดคิดมาก่อน ไม่เคยมีครั้งใดในประวัติศาสตร์ที่พรรคคอมมิวนิสต์แห่งประเทศไทยจะเข้มแข็งทรงพลังเท่านี้มาก่อนโดยการสร้างสรรค์ของฝ่ายรัฐเอง

(ประชาธิปไตยบนเส้นขนาน. 2537 : 312)

เรื่อง **2523**

ก่อนเริ่มเรื่องผู้เขียนนำวาทะของท่านพุทธทาสภิกขุที่กล่าวถึงประชาธิปไตยที่คดโกงว่าเป็นดั่งลูกโซ่ที่มีจุดเริ่มต้นเพราะคนไม่มีศีลธรรมจึงมีเสรีภาพโกง และเลือกผู้แทนที่โกงตั้งเป็นรัฐบาลที่โกงจนกลายเป็นบ้านเมืองที่โกงอันสร้างความเดือนร้อนแก่ประเทศชาติสอดคล้องกับเรื่องที่แท้จริงมีไส้ศึกของคอมมิวนิสต์ปะปนอยู่ในฝ่ายรัฐบาลจึงทำให้รัฐบาลไม่สามารถกำจัดคอมมิวนิสต์ได้หมดสิ้น

เรื่องนี้ผู้เขียนแบ่งการดำเนินเรื่องเป็น 2 ช่วงคือ ตอนแรกให้ พล.ต.ท.ตุ้ย พันเข็ม บรรยายให้นักเรียนนายร้อยฟังที่ห้องประชุมถึงระบอบประชาธิปไตย การบรรยายของ พล.ต.ท.ตุ้ย ได้เล่าย้อนอดีตเพื่อให้ข้อมูลเกี่ยวกับประชาธิปไตยในประเทศไทยว่าเริ่มต้นในช่วงรัชกาลที่ 6 ต่อมา พ.ศ. 2454 ได้มีทหารกลุ่มหนึ่ง

รวมตัวกันยึดอำนาจรัฐแต่ถูกจับกุมเสียก่อน ต่อมา พ.ศ. 2475 คณะราษฎรได้ก่อการปฏิวัติสำเร็จ หลังจากนั้นเกิดการรัฐประหารอีกหลายครั้งเรื่อยมาจนถึง พ.ศ. 2520 แล้ว พล.ต.ท.ตุ้ยได้เล่าถึงบทบาทของทหารว่าหลังการรัฐประหารครั้งแรกมีการก่อกบฏบวรเดชซึ่งถูกปราบโดยทหารฝ่ายรัฐบาล กองทัพจึงเปรียบเป็นเสาเอกค้ำจุนรัฐบาลเรื่อยมา และเล่าถึงการเมืองสมัย จอมพลป. พิบูลสงคราม และ จอมพลสฤษดิ์ ธนะรัชต์ เป็นนายกรัฐมนตรี จนถึงการเข้ามาของพรรคคอมมิวนิสต์และการปราบปรามด้วยวิธีที่รุนแรง จากนั้น พล.ต.ท.ตุ้ยเล่าถึงวันแห่งเสียงปืนแตกใน พ.ศ. 2508 ซึ่งทำให้พรรคคอมมิวนิสต์ขยายตัวอย่างรวดเร็ว จนถึงการปฏิวัติเดือนตุลาคม พ.ศ. 2516 อันเนื่องมาจากความเสื่อมของระบอบสฤษดิ์และการเติบโตของกลุ่มพ่อค้าธุรกิจ ทำให้เกิดการทำสงครามกองโจรรัฐบาลลอบสังหารผู้นำนักศึกษาและประชาชนจำนวนมาก จากนั้นเดือนตุลาคม พ.ศ. 2519 ทหารทำการยึดอำนาจล้มล้างรัฐบาลยิ่งทำให้มีผู้เข้าร่วมกับคอมมิวนิสต์ทวียิ่งขึ้น การดำเนินเรื่องในช่วงนี้เขียนเป็นแผนภูมิได้ดังนี้

ช่วงที่ 1

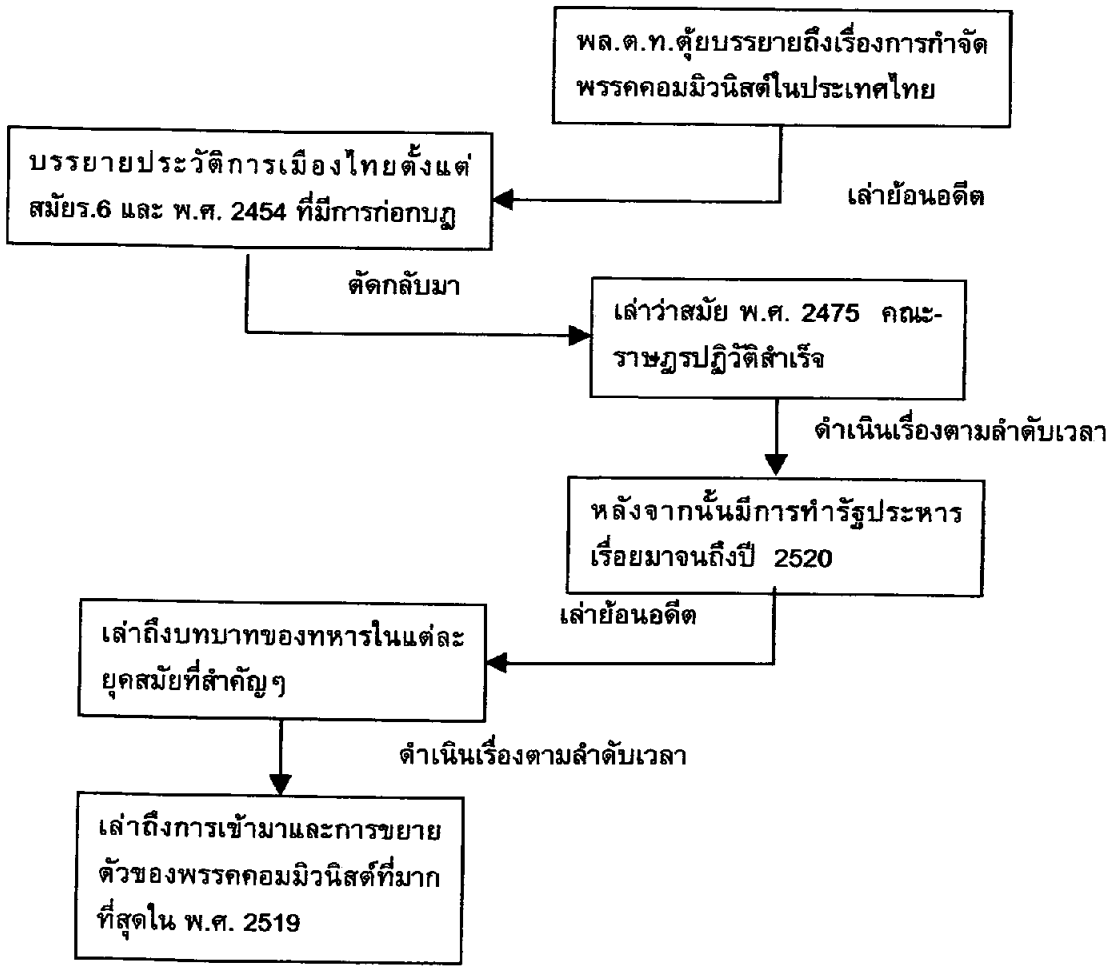

ช่วงหลังคือ เมื่อจบการบรรยาย พ.ต.ชาคริตมาพบ พล.ต.ท.ตุ้ยเพื่อพาไปหาเสือย้อยซึ่งกำลังป่วยอยู่ที่อพาร์ตเม้นต์ของเขา ระหว่างเดินทาง พ.ต.ชาคริตพยายามสอบถามข้อมูลเกี่ยวกับการปราบปรามคอมมิวนิสต์จากพล.ต.ท.ตุ้ย เมื่อพบเสือย้อยเขาเล่าย้อนอดีตถึงชีวิตขณะอยู่ในป่ากับ พ.ค.ท. (พรรคคอมมิวนิสต์แห่งประเทศไทย) และพบพิรุธว่าพวกคอมมิวนิสต์สามารถหนีรอดจากการโจมตีของฝ่ายรัฐบาลได้ทุกครั้ง วันหนึ่งเขาบังเอิญพบสำเนาแผนปฏิบัติการทหารที่อยู่ในห้องเล่าซานหัวหน้า พ.ค.ท. จึงหาโอกาสใส่ยานอนหลับให้เล่าซานกินเพื่อเข้าไปค้นในเต้นท์จนพบบัญชีรายชื่อไส้ศึกแต่เขายังไม่บอกว่ามีชื่อใคร เสือย้อยบอกว่าอีก 2 วันต่อมาเล่าซานให้เขามาพบ พล.ต.ท.ตุ้ยเพื่อสืบแผนลับสุดยอดที่ใช้ปราบปรามคอมมิวนิสต์ และเขาก็เล่าต่อว่าสิ่งที่พบในเต้นท์ของเล่าซานคือหลักฐานที่ส่งเด็กเวียดนาม 19 คนมาอยู่ในประเทศไทยเล่าเรียนในเมืองไทยแทรกซึมอยู่ในกองทัพและวงราชการและหนึ่งในบรรดาสิบเก้าคนนั้นก็มี พ.ต.ชาคริตรวมอยู่ด้วย เสือย้อยชักปืนมาจ่อหัว พ.ต.ชาคริตและเล่าว่าเข้าร่วมกับคอมมิวนิสต์เพื่อต้องการแทรกซึมพรรคคอมมิวนิสต์ เสือย้อยตั้งใจจะฆ่าพ.ต.ชาคริต แต่ พล.ต.ท.ตุ้ยรู้ทันจึงใช้แผนซ้อนแผนด้วยการบอกเสือย้อยว่ารายชื่อทั้งหมดเล่าซานมีเจตนาวางให้เสือย้อยเห็นดังนั้น พ.ต.ชาคริตจึงไม่ใช่ไส้ศึกจากนั้นพล.ต.ท.ตุ้ยเล่าแผนปราบพ.ค.ท.ให้เสือย้อยและพ.ต.ชาคริตฟังว่ารัฐบาลจะใช้วิธีรุนแรงในการกำจัดพรรคคอมมิวนิสต์เพื่อให้ พ.ต.ชาคริตนำข้อมูลนี้ไปบอก พ.ค.ท. แล้วเฉลยความจริงให้เสือย้อยทราบตอนจบว่าแผนจริงคือคำสั่งนายกรัฐมนตรีที่ 66 / 2523 ผู้เขียนจบเรื่องด้วยการให้ความหวังว่าแนวคิดของประชาธิปไตยที่แยกเป็นเส้นขนานเริ่มจะเบี่ยงตัวเป็นเส้นเดียวกัน

การดำเนินเรื่องของเรื่องนี้สามารถเขียนเป็นแผนภูมิได้ดังนี้

ช่วงที่ 2

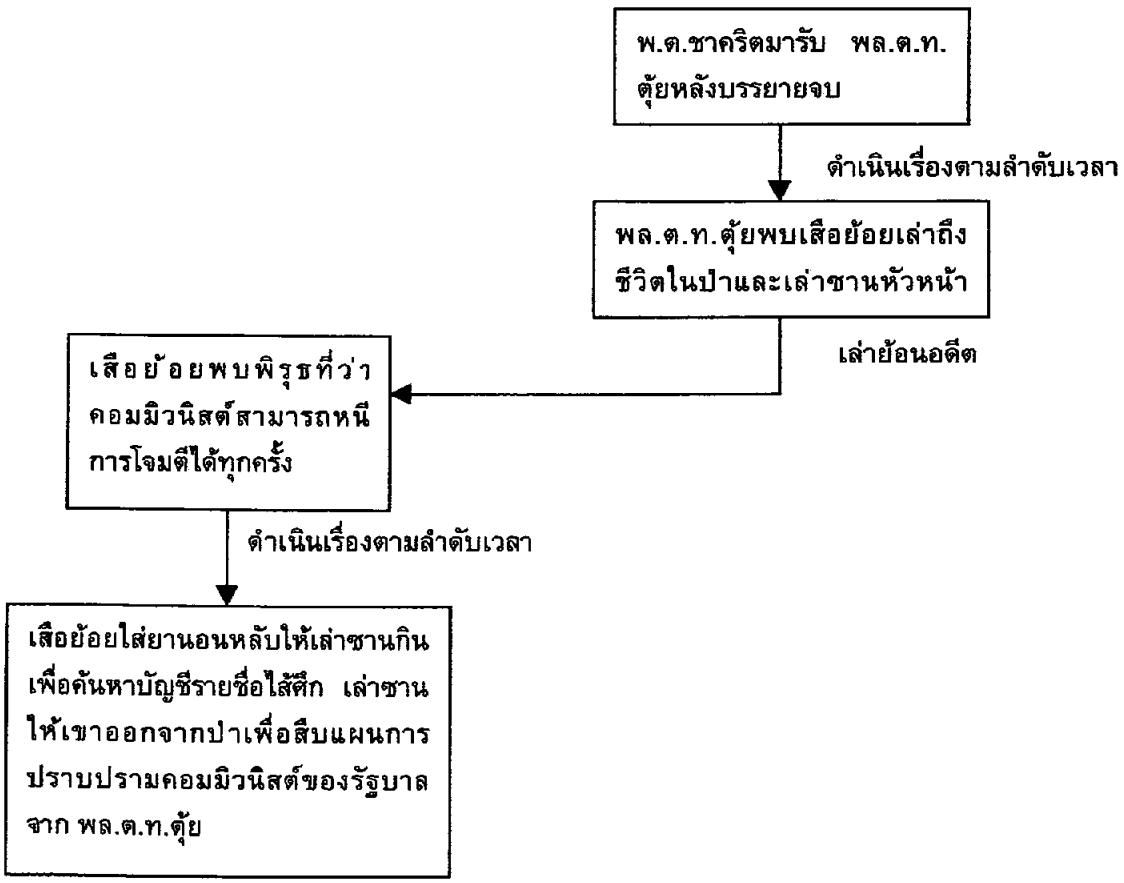

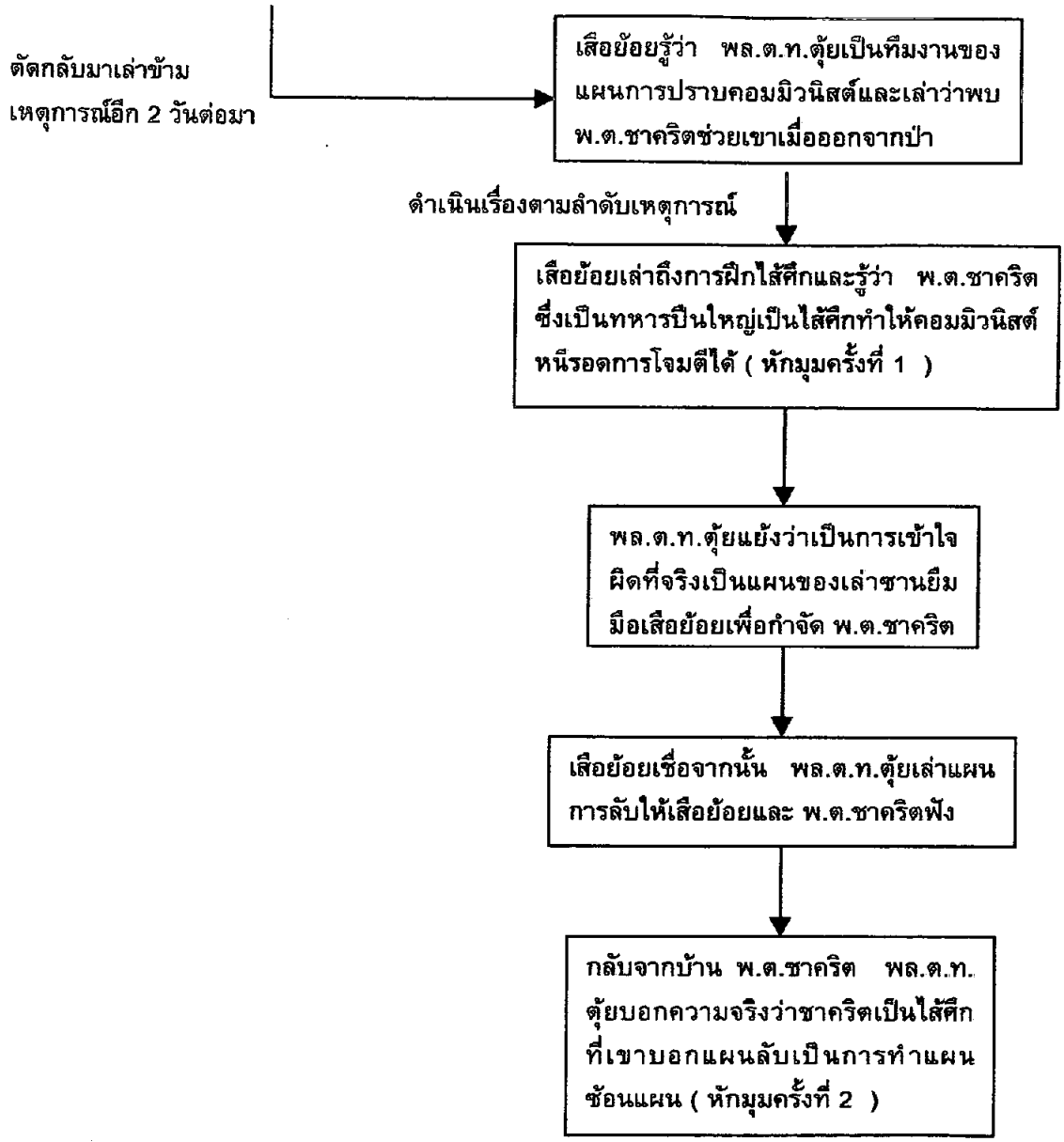

บทแทรกท้ายเรื่องเป็นการสนทนาระหว่าง พล.ต.ท.ตุ้ยและเสือย้อยในวัยชราที่กล่าวว่าในที่สุดลัทธิคอมมิวนิสต์เกือบทั่วโลกก็ถึงกาลจบสิ้น และคำสั่ง 66 / 2523 ก็ทำให้พรรคคอมมิวนิสต์ในไทยสลายลง และเล่าว่าอีก 2 ปีต่อมา พ.ต.ชาคริตตายด้วยอุบัติเหตุซึ่งคาดว่าเป็นการกระทำของพรรคคอมมิวนิสต์ ต่อมาเกิดเหตุการณ์พฤษภาทมิฬใน พ.ศ. 2535 เป็นการนำสู่เรื่องที่จะเสนอต่อไปว่าเท่ากับประชาธิปไตยต้องกลับไปนับหนึ่งใหม่อีกครั้ง

การเสนอเรื่องในเรื่องนี้ในตอนต้นนั้นผู้เขียนต้องการให้ภาพรวมของประชาธิปไตยในประเทศไทยตั้งแต่อดีตถึงปัจจุบันด้วยวิธีให้ตัวละครบรรยายตามลำดับเวลาเป็นการให้ข้อมูลกับผู้อ่าน แต่ความน่าสนใจของเรื่องอยู่ในตอนหลังที่ผู้เขียนผูกเรื่องด้วยการสร้างตัวละครคือ พ.ต.ชาคริตผู้เป็นไส้ศึกที่พยายามล้วงความลับแผนการปราบปรามคอมมิวนิสต์จาก พล.ต.ท.ตุ้ย แต่สุดท้ายถูก พล.ต.ท.ตุ้ยหลอกด้วยการทำแผนซ้อนแผนด้วยการบอกแผนปลอม โดย พล.ต.ท.ตุ้ยต้องแกล้งหลอกเสือย้อยให้เชื่อด้วยในตอนแรกเพื่อความสมจริงแล้วจึงค่อยบอก

ความจริงในตอนจบว่าทั้งหมดเป็นการทำแผนซ้อนแผน นอกจากนั้นผู้เขียนปิดบังข้อมูลของแผนการปราบคอมมิวนิสต์ที่แท้จริงสร้างความสงสัยใคร่รู้ให้กับผู้อ่านให้ติดตามถึงตอนจบ จากการผูกเรื่องด้วยการอำพรางความจริงในเรื่องและเล่นกับการหักมุมหลายครั้งนั้นทำให้เรื่องน่าติดตามมากยิ่งขึ้น

การเสนอความคิดในเรื่องนี้ต่อเนื่องจากเรื่อง 2519 เรื่องนี้ต้องการเสนอให้เห็นถึงวิธีการทำงานของคอมมิวนิสต์ด้วยการแทรกซึมการเมืองของไทยเราด้วยการส่งไส้ศึก และเสนอถึงจุดจบของพรรคคอมมิวนิสต์แห่งประเทศไทยว่าวิธีกำจัดคอมมิวนิสต์ได้อย่างแท้จริงนั้นต้องอาศัยความเป็นประชาธิปไตยและความสามัคคีของคนในชาติ ดังที่ พ.ต.ชาคริตถาม พล.ต.ท.ตุ้ยถึงวิธีการกำจัดพรรคคอมมิวนิสต์ว่า

" แต่ทำได้แน่นอน คอมมิวนิสต์อาศัยการเมืองเป็นแวทีต่อสู้ เพราะฉะนั้นทางที่จะกำจัดมันก็ต้องอาศัยการเมือง เราจะใช้แต่กำลังเข้าปราบปรามอย่างที่กำลังทำอยู่นี้ไม่ได้ ! ข้ออ้างที่คอมมิวนิสต์ชอบใช้อ้างก็คือว่าประชาธิปไตยที่เรามีอยู่มันเป็นระบบเลวร้าย มีการกดขี่ มีการแบ่งชนชั้นซึ่งก็ถูกของเขา เพราะระบอบประชาธิปไตยของเรามันสืบลูกคลุกคลานมาโดยตลอด ทำให้ตกเป็นเครื่องมือของเผด็จการและของทหารกลุ่มเดียวอย่างง่ายดาย นี่ทำให้ประชาชนไม่ศรัทธาในระบอบนี้ "

" ทางแก้ล่ะครับ? "

" มีทางเดียวคือทำการเมืองของเราให้เป็นประชาธิปไตยจริงๆ ไม่มีหนทางอื่นเลยแน่นอน "

(ประชาธิปไตยบนเส้นขนาน. 2537 : 345)

เรื่อง **2535**

วาทะก่อนเริ่มเรื่องผู้เขียนนำวาทะของสูตรเว่ยหล่างที่กล่าวอวยพรขอให้มนุษย์ปราศจากความริษยาและเดียดแค้น สอดคล้องกับเรื่องนักธุรกิจที่กำลังจะเล่นการเมืองและวางแผนแก้แค้นศัตรูทางธุรกิจ

เรื่องนี้เริ่มต้นที่เหตุการณ์ปัจจุบัน (พ.ศ. 2535) พล.ต.ท.ตุ้ย พันเข็ม กำลังขับรถเดินทางไปบ้านเห่าดงระหว่างทางพบว่าบ้านเห่าดงเปลี่ยนแปลงไปจากอดีตมากอันเนื่องจากความเจริญทางวัตถุจนทำให้ธรรมชาติถูกทำลายอย่างรวดเร็ว ขณะนั้นวิทยุในรถได้รายงานข่าวการชุมนุมประท้วงว่าเก้าพรรคการเมืองสัญญาร่วมกันว่าจะแก้ไขรัฐธรรมนูญการชุมนุมจึงสลายลงชั่วคราวแต่หากไม่เป็นผลจะชุมนุมอีกครั้งในวันที่ 17 พฤษภาคม

จากนั้นกลับมาเล่าเรื่องที่บ้านเห่าดง พล.ต.ท.ตุ้ยขับรถผ่านป้ายโครงการอินโดจีนฟรีพอร์ต ต่อมาเดินทางถึงบ้านหลวงกฤษดาวินิจหรือเสือย้อย เมื่อเข้าไปเขาพบหลวงกฤษดาวินิจและธงชัย ส.ส.หนุ่มลูกชายของเพื่อนหลวงกฤษดาวินิจ จนเมื่อหลังทานอาหารเย็นพวกเขาได้สนทนากันหลวงกฤษดาวินิจเล่าว่าเมื่อเขาจากมาอยู่ที่นี้เขาได้ช่วยเหลือชาวบ้านที่นี้จนตนเองกลายเป็นผู้มีอิทธิพลไปโดยไม่รู้ตัว และเล่าว่าก่อนการเลือกตั้งนายกังวานมาขอร้องให้เขาช่วยเรื่องคะแนนเสียงเพราะต้องการลงเลือกตั้งในเขตนี้แต่เขาปฏิเสธเพราะเขาได้ช่วยธงชัยลูกชายของผู้มีบุญคุณและเป็นคนเก่งจนสามารถเป็นคนสนิทของ รมต.พิชิต ขณะนั้นเองได้มีคนร้ายขับรถกระบะยิงปืนเข้ามาในบ้าน หลวงกฤษดาวินิจและ พล.ต.ท.ตุ้ยได้ลอบไปด้านหลังและยิงโต้ตอบกลับถูกคนร้ายบาดเจ็บและหลบหนีไปได้ ธงชัยบอกว่าคนร้ายถูกกังวานจ้างมาฆ่าเขาแล้วเขาก็เล่าถึงประวัติของกังวานว่าเป็นนักธุรกิจแอบค้าอาวุธผิดกฎหมายด้วยการตั้งอีกบริษัทเพื่อหลอกผู้อื่นในการประมูลซื้ออาวุธซึ่งธงชัยทราบเรื่องนี้เข้าจึงคิดกำจัดธงชัยและฝากให้ พล.ต.ท.ตุ้ยช่วยสืบหาข้อมูลยืนยัน จากนั้น พล.ต.ท.ตุ้ยจึงโทรหาลูกน้องเพื่อให้สืบหารถกระบะของคนร้ายส่วนเขาก็สืบหาข้อมูลทางคอมพิวเตอร์ตลอดทั้งคืน

พล.ต.ท.ตุ้ยพบว่าบริษัทค้าอาวุธคู่แข่งการประมูลซื้ออาวุธทั้งสองต่างเป็นของกังวานจึงเป็นเหตุผลเพียงพอที่กังวานจะลอบฆ่าธงชัยซึ่งทราบความจริงเรื่องนี้ ขณะนั้นลูกน้องได้โทรมาแจ้งว่าพบรถกระบะพล.ต.ท.ตุ้ยและหลวงกฤษดาวินิจจึงรีบไปดูพบรถกระบะจอดเสียอยู่ นายกังวานมาที่เกิดเหตุอ้างว่าเป็นรถของตนที่แจ้งหายไว้และบอกว่าตนถูกใส่ร้ายจากผู้ที่ต้องการล้มโครงการอินโดจีนฟรีพอร์ตของเขา จากนั้นกังวานเล่าย้อนไปว่าในกลาง พ.ศ. 2533 เขาได้เสนอโครงการอินโดจีนฟรีพอร์ตเพื่อสร้างความเจริญทางเศรษฐกิจให้กับอีสานแต่กลับถูกถอดออกเพราะรมต.พิชิตเจ้านายของธงชัยจึงทำให้เขาเข้ามาเล่นการเมืองเพื่อสร้างฐานอำนาจให้กับธุรกิจของตน

พล.ต.ท.ตุ้ยและหลวงกฤษดาวินิจกลับมาถึงบ้านพบปืนกระบอกหนึ่งที่คนร้ายทำตกอยู่ และเห็นข่าวโทรทัศน์ที่รายงานว่า 9 พรรคปฏิเสธสัตยาบันที่ให้ในวันที่ 9 พ.ค. และหากประชุมคณะรัฐบาลไม่ได้ผลจะมีการชุมนุมประท้วงอีกครั้งในวันที่ 17 พ.ค. หลังจากนั้นธงชัยและลูกน้องเข้ามาขอปืนที่คนร้ายทำตกเพื่อสืบหาคนร้ายเองแต่ พล.ต.ท.ตุ้ยไม่ยอมและยิงปืนใส่ธงชัยจนล้มลง พร้อมทั้งบอกว่ากระสุนที่ใช้เป็นกระสุนซ่อมรบดังนั้นคนร้ายจึงต้องการฆ่าเท่านั้น และเขาก็ทราบว่าทั้งหมดเป็นแผนของธงชัยที่ต้องการกำจัดกังวานแลแก้แค้น ร.ส.ช.เป็นการยิงปืนนัดเดียวได้นกสองตัว ธงชัยจะกำจัดเขาทั้งสองแต่ พล.ต.ท.ตุ้ยฆ่าว่าได้ส่งข้อมูลการทำผิดของธงชัยไปให้สื่อมวลชนแล้วธงชัยจึงปล่อยพวกเขาไป

จากนั้นเรื่องดำเนินว่าพล.ต.ท.ตุ้ยกำลังขับรถกลับกรุงเทพฯ และได้ย้อนนึกถึงเหตุการณ์ก่อนหน้าเมื่อธงชัยกำลังกลับหลวงกฤษดาวินิจตั้งใจจะฆ่าธงชัยแต่เขาห้ามไว้ และนึกย้อนไปถึงข้อมูลที่เขาหามาได้ซึ่งพบว่าโครงการของกังวานนั้นไม่มีทางสำเร็จกังวานตั้งขึ้นมาเพื่อหวังหาเสียงเท่านั้น จากนั้นวิทยุรายงานแทรกเข้ามาว่าห้าพรรคร่วมรัฐบาลไม่ยอมรับสัตยาบันเมื่อถึงวันที่ 17 พ.ค. ประชาชนเริ่มเดินขบวนไม่ต่ำกว่าหนึ่งแสนคน การดำเนินเรื่องของเรื่องนี้สามารถเขียนเป็นแผนภูมิได้ดังนี้

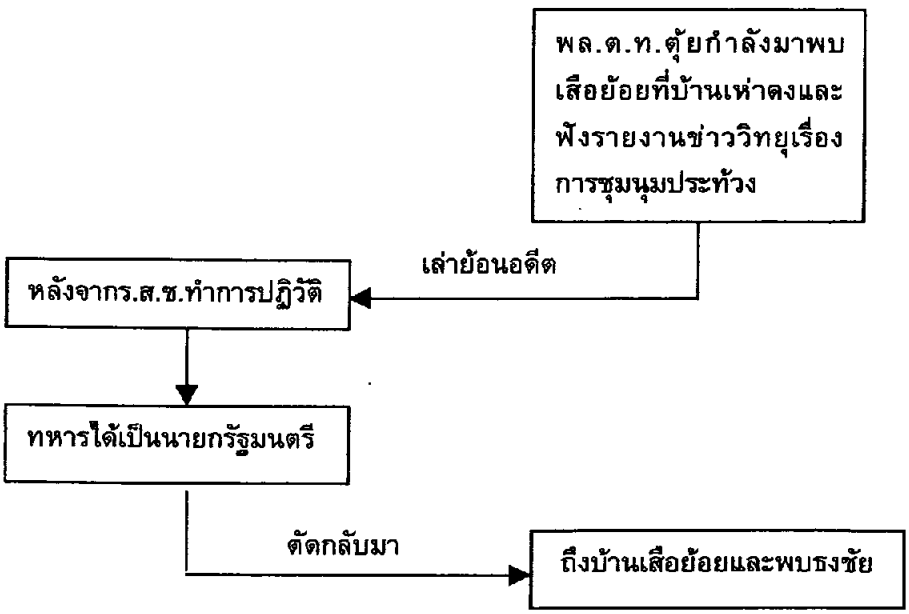

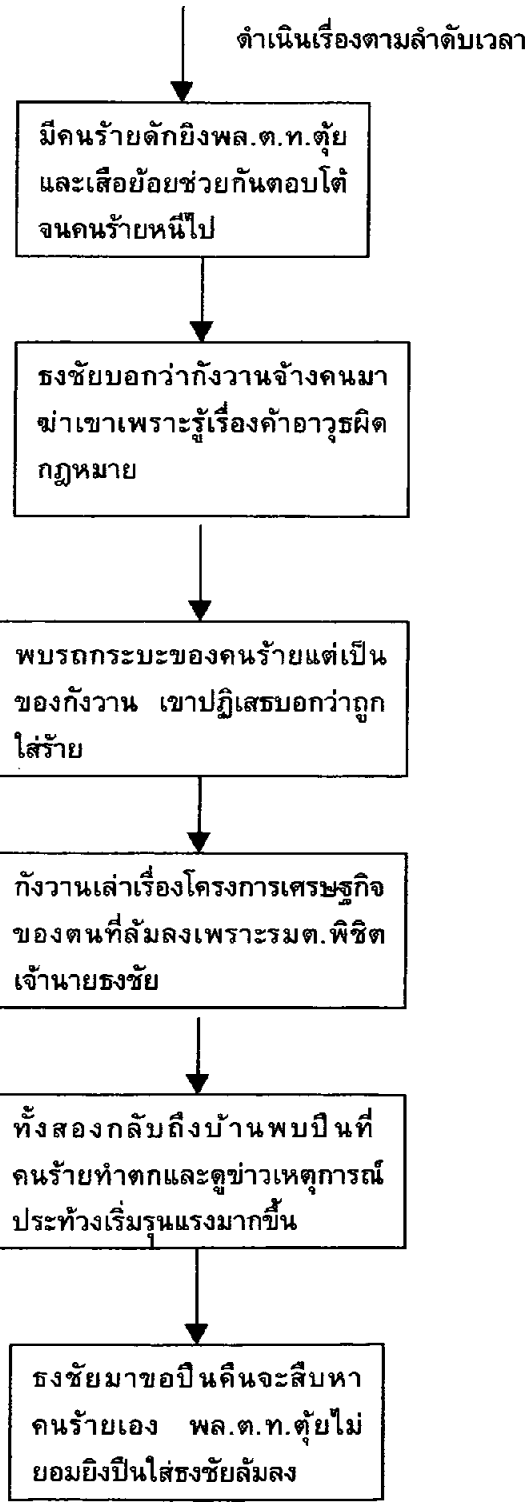
ดำเนินเรื่องตามลำดับเวลา
มีคนร้ายดักยิงพล.ต.ท.ตุ้ย และเสือย้อยช่วยกันตอบโต้ จนคนร้ายหนีไป
ธงชัยบอกว่ากังวานจ้างคนมาฆ่าเขาเพราะรู้เรื่องค้าอาวุธผิดกฎหมาย
พบรถกระบะของคนร้ายแต่เป็นของกังวาน เขาปฏิเสธบอกว่าถูกใส่ร้าย
กังวานเล่าเรื่องโครงการเศรษฐกิจของตนที่ล้มลงเพราะรมต.พิชิตเจ้านายธงชัย
ทั้งสองกลับถึงบ้านพบปืนที่คนร้ายทำตกและดูข่าวเหตุการณ์ประท้วงเริ่มรุนแรงมากขึ้น
ธงชัยมาขอปืนคืนจะสืบหาคนร้ายเอง พล.ต.ท.ตุ้ยไม่ยอมยิงปืนใส่ธงชัยล้มลง

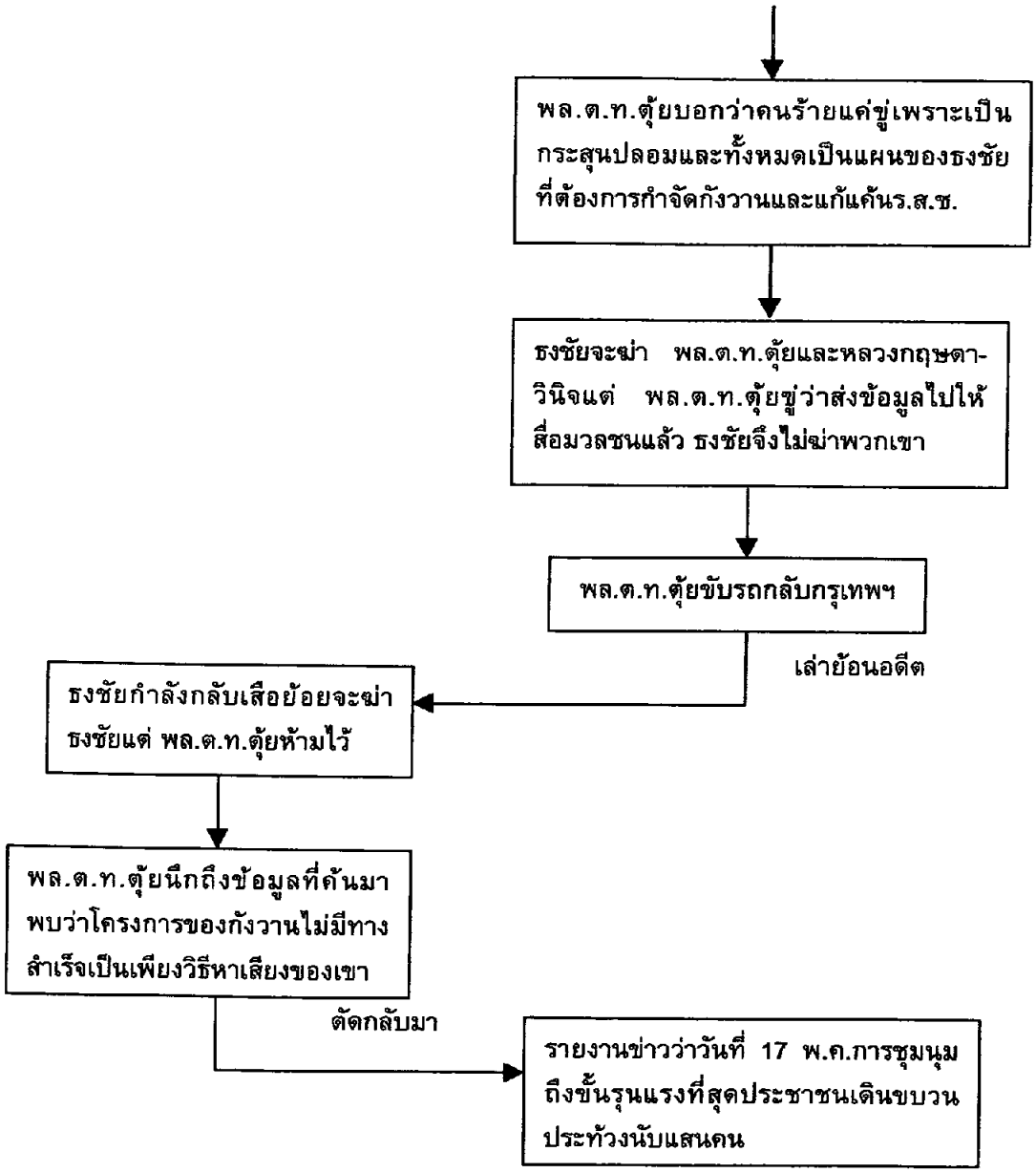

ท้ายเรื่องนี้ไม่มีบทแทรกท้ายเรื่องเข้าใจว่าบทแทรกได้ถูกนำไปเป็นบทเกริ่นนำก่อนเริ่มเรื่องแรกที่ชายชราสองคนกำลังสนทนากันที่สวนสาธารณะหลังเกิดเหตุการณ์ชุมนุมประท้วงเมื่อ พ.ศ. 2535 ถึงภาพรวมของประชาธิปไตยในประเทศ

การเสนอเรื่องในเรื่องในเรื่องนี้ผู้เขียนสร้างตัวละครสำคัญสองฝ่ายคือธงชัยกับกังวานซึ่งเป็นศัตรูกัน และต่อสู้กันด้วยเล่ห์เหลี่ยมทางการเมืองเพื่อความเป็นใหญ่ของตน ทางด้านธงชัยนั้นแสดงตนเป็นคนดีแต่ความจริงเป็นผู้วางแผนทั้งหมดเพื่อล้างแค้นศัตรูด้วยสร้างสถานการณ์และหาเหตุผลต่างๆ โจมตีฝ่ายตรงข้ามและพยายามอาศัย พล.ต.ท.ตุ้ยเป็นเครื่องมือทำร้ายฝ่ายตรงข้าม ส่วนทางกังวานเมื่อพบว่าถูกใส่ร้ายเมื่อมีโอกาสก็เริ่มโจมตีฝ่ายธงชัยบ้างเช่นกันว่าเป็นผู้ขัดขวางโครงการเศรษฐกิจระดับชาติซึ่งส่งผลประโยชน์ต่อประเทศชาติ และในขณะเดียวกันผู้เขียนได้แทรกเหตุการณ์การชุมนุมประท้วงในขณะนั้นเป็นระยะๆ อันเป็นการแสดง

ให้เห็นผลจากการกระทำของคนกลุ่มหนึ่งซึ่งคำนึงแต่ผลประโยชน์ของตนเองเป็นหลักขาดจิตสำนึกของความเป็นมนุษย์ก่อให้เกิดความหายนะและความเสียหายให้กับประเทศชาติ

การเสนอความคิดในเรื่องนี้ผู้เขียนเสนอความคิดว่าคนอาศัยการเมืองเพื่อหวังผลทางธุรกิจ ดังนั้นการเมืองจึงเป็นเรื่องของธุรกิจเสียแล้ว ดังที่พรรคของธงชัยไม่ยอมรับสัตยาบันทำให้เกิดการเดินขบวนของประชาชน ดังข้อความ

" พวกแกรู้ไหมว่าจะเกิดอะไรขึ้นเมื่อพวกแกเบี้ยวสัตยาบันของเก้าพรรค? "
คนหนุ่มหัวเราะ " ประชาชนคงเดินขบวนมั่ง อาจมีคนอดอาหารตายไปสักคนสองคน แล้วเรื่องก็เงียบไปเอง "
" พวกแกเป็นส.ส. แบบไหนกัน ไม่สนใจเลยใช่ไหมว่าจะเกิดอะไรขึ้น? "
" วิถีแห่งธุรกิจการเมืองตอนนี้มันบังคับให้ต้องเป็นแบบนี้ต่างหาก เดี๋ยวนี้การเมืองล้วนๆ มีเสียเมื่อไหร่ล่ะ "

(ประชาธิปไตยบนเส้นขนาน. 2537 : 390 – 391)

นอกจากนั้นผู้เขียนเสนอความคิดว่าถึงเหตุผลที่ พล.ต.ท.ตุ้ยห้ามเสือย้อยไม่ให้ฆ่าธงชัยก็เพราะเขาพบแล้วว่านักการเมืองกับนักธุรกิจนั้นก็ใช้วิธีสกปรกพอกัน ดังข้อความ

" ฆ่าธงชัยไปคนหนึ่งไม่ได้ช่วยทำให้การเมืองสะอาดขึ้นเลย บางทีเรายังต้องการคนอย่างนี้เอาไว้ถ่วงดุลซึ่งกันและกัน อย่าว่าแต่กังวานเองก็ต้องหาทางเล่นงานเขากลับเหมือนกัน "

(ประชาธิปไตยบนเส้นขนาน. 2537 : 393)

ตอนท้ายเล่มมีบันทึกของผู้เขียนที่ได้กล่าวว่าตัวละครในเรื่องนี้มีทั้งที่เป็นบุคคลจริงในประวัติศาสตร์และตัวละครที่เกิดจากจินตนาการ ตัวละครที่เป็นบุคคลจริงในประวัติศาสตร์ผู้เขียนได้นำเรื่องราวที่มีอยู่จริงอันนำมาจากพื้นฐานทางด้านข้อมูลที่มีอยู่จริง แต่พฤติกรรมของตัวละครนั้นเป็นเพียงจินตนาการของผู้เขียนเท่านั้น ดังนั้นเรื่องนี้จึงเป็นนวนิยายหรือเรื่องแต่งมิใช่หนังสือประวัติศาสตร์

กลวิธีการเสนอเรื่องในนวนิยายเรื่องประชาธิปไตยบนเส้นขนานสรุปได้ดังนี้

1.<u>ด้านโครงสร้าง</u> ก่อนเริ่มเรื่องสั้นแต่ละเรื่องผู้เขียนนำวาทะของผู้มีชื่อเสียงที่สอดคล้องกับเนื้อหาในเรื่องที่จะเล่า แล้วจึงเสนอเรื่องโดยเริ่มจากบทสนทนาของตัวละครเอกสองตัว จากนั้นจึงนำเสนอเหตุการณ์ความขัดแย้งของตัวละครเอกสองตัวซึ่งเรียกว่าบทแทรกท้ายเรื่อง ยกเว้นเรื่องสุดท้ายคือเรื่อง 2535 ที่ไม่มีบทแทรกท้ายเรื่อง บทแทรกท้ายเรื่องทั้งหมดนี้เป็นการสนทนาระหว่าง ตุ้ย พันเข็ม กับหลวงกฤษดาวินิจหรือเสือย้อยในวัยชราเพื่อสรุปเรื่องในตอนหนึ่งๆ เพื่อเฉลยเรื่องที่ตัวละครสงสัย และเพื่อเกริ่นนำผู้อ่านเข้าสู่เรื่องที่จะเสนอต่อไป

มีข้อสังเกตว่าการนำวาทะของบุคคลมาขึ้นต้นคล้ายเป็นบทนำนั้น ผู้เขียนแทรกไว้เมื่อรวมเล่มมิได้ปรากฏในการพิมพ์ครั้งแรก รูปภาพและแผนที่ก็เช่นกันผู้เขียนนำมาใส่ภายหลังเพื่อประกอบเรื่องสร้างความเข้าใจให้กับผู้อ่านมากยิ่งขึ้น แต่บทแทรกท้ายเรื่องนั้นมีตั้งแต่ต้นแล้วแสดงให้เห็นว่าผู้เขียนจงใจนำวาทะ รูปภาพและแผนที่มาเพิ่มไว้ในภายหลัง

การตีพิมพ์ครั้งแรกนั้นผู้เขียนไม่ได้แบ่งบทตามหนังสือคือผู้เขียนแบ่งเรื่องโดยกำหนดลำดับของเรื่องเป็นเรื่องที่หนึ่งไล่เลียงไปถึงเรื่องที่สิบ แต่มีความพิเศษในเรื่องที่แปดเพราะผู้เขียนกำหนดให้มีสองเรื่อง คือ เรื่องที่ (8) กับเรื่องที่แปด เรื่องที่ (8) เล่าถึงเรื่อง 2516 ส่วนเรื่องที่แปดเล่าถึงเรื่อง 2519 ผู้เขียนอาจต้องแสดงให้เห็นถึงความคล้ายคลึงกันหรือเหมือนกันของเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในระหว่างสองปีนี้จึงใช้ชื่อตอนเหมือนกันเพื่อสร้างความน่าสนใจใคร่รู้ให้กับผู้อ่านว่าเหตุใดจึงต้องมีเรื่องที่แปดสองเรื่อง หรือเพื่อต้องการล้อถึงเรื่องเดียวกันเอง

2. ด้านการดำเนินเรื่อง วินทร์ เลียววาริณ เสนอเรื่องด้วยการเล่าย้อนอดีตกลับไปกลับมาและใช้ลูกเล่นกับการหักมุมครั้งเดียวและหลายครั้ง การลวงผู้อ่านให้รับรู้ด้วยการให้ภาพ ข้อมูลและเหตุผลโดยการปิดหรือเปิดเผยข้อมูลเท่าที่จำเป็น

การแบ่งเรื่องเป็นตอนๆเล่าสลับระหว่างสองเหตุการณ์หรือสองสถานการณ์โดยใช้ตัวละครตัวเดียวเช่นเรื่อง 2483 / 2488 และในตอนย่อยๆ ผู้เขียนก็เสนอเรื่องด้วยการเล่าย้อนอดีตกลับไปกลับมา โดยมีการซ้ำข้อความเพื่อเน้นย้ำถึงความรู้สึกหรือความคิดของตัวละครตัวเดียวกันที่ต่างเวลาและสถานภาพ

มีข้อสังเกตว่าการเล่าเรื่องด้วยการย้อนอดีตกลับไปกลับมาของ วินทร์ เลียววาริณ นั้นแม้ว่าจะมีการย้อนกลับไปกลับมาหลายครั้งแต่ผู้อ่านจะไม่สับสน อันเนื่องมาจากการวางโครงเรื่องที่ให้ผู้อ่านติดตามในสิ่งที่ผู้เขียนต้องการ เช่นตัวละครหรือความขัดแย้ง

ในบางเรื่องผู้เขียนนิยมใช้วิธีการหักมุมหลายครั้งโดยใช้วิธีการคล้ายกันเช่นเรื่อง 2476 และเรื่อง 2482 ใช้การบรรยายฉากคล้ายบทละครโทรทัศน์ และการแบ่งเนื้อหาของเรื่องด้วยการใช้ปีพุทธศักราช วันเวลา

การสร้างเรื่องหักมุมบางเรื่องผู้เขียนใช้เพื่อช่วยสร้างความน่าติดตามให้กับเรื่องเนื่องจากการที่มุ่งเสนอความคิดตัวละครไม่สามารถสร้างความขัดแย้งอันเป็นปัจจัยสำคัญของเรื่องเล่าประเภทบันเทิงคดีเรื่องที่เห็นได้ชัดเจนคือเรื่อง 2490

ผู้เขียนใช้วิธีการให้ผู้อ่านติดตามเรื่องตามลำดับเวลา สถานที่ แต่ก็ยังมีการเล่าย้อนอดีตสลับไปมาสอดแทรกอยู่ด้วย เพื่อเป็นการลวงผู้อ่านด้วยการให้ข้อมูลอันทำให้ผู้อ่านสนใจกับข้อมูลที่ผู้เขียนเสนอแล้วมองข้ามบางประเด็นเช่นเรื่อง 2500 ผู้อ่านมุ่งความสนใจไปที่การเดินทางหนีของ จอมพลป. พิบูลสงคราม และหนอนบ่อนไส้จนไม่เฉลียวใจในตัวของ จอมพลป. พิบูลสงคราม ในเรื่องว่าไม่ใช่ตัวจริง

ใช้การแบ่งเรื่องเป็นช่วงๆ ด้วยการใช้ปีพุทธศักราช วันเวลาเพื่อเล่าเรื่องคล้ายการบันทึกโดยเล่าเรื่อง ไล่เรียงไปตามวันเวลาและเพื่อต้องการให้เห็นถึงสาเหตุเบื้องหลังของเหตุการณ์ที่ค่อยๆ ทวีความรุนแรงมากยิ่งขึ้น

นอกจากนั้นผู้เขียนเน้นที่การผูกเรื่องที่สร้างความขัดแย้งระหว่างตัวละคร การชิงไหวชิงพริบทางด้านความคิดสติปัญญามากกว่าเน้นไปที่การเล่าย้อนอดีตสลับสลับมาดังในเรื่องตอนต้นเช่นเรื่อง 2535

3.ด้านตัวละคร ผู้เขียนให้ความสำคัญกับการสร้างตัวละครเช่นเดียวกับการเสนอเรื่องและแนวคิดเรื่องสั้นส่วนใหญ่ในนวนิยายเรื่องนี้ผู้เขียนสร้างตัวละครพิเศษเพิ่มจากตัวละครคงที่คือ ตุ้ย พันเข็ม และหลวงกฤษดาวินิจหรือเสือย้อยอันเป็นตัวละครตามจินตนาการของผู้เขียน

ตุ้ย พันเข็ม และหลวงกฤษดาวินิจหรือเสือย้อยเป็นตัวละครที่ปรากฏอยู่ในเรื่องสั้นทุกเรื่องในนวนิยายเรื่องนี้ เป็นตัวละครที่ร้อยเรื่องสั้นแต่ละเรื่องให้เป็นเรื่องรวมเรื่องเดียวกัน ตัวละครทั้งสองนี้มีข้อสังเกตที่น่าสนใจคือจะมีลักษณะนิสัยที่คงที่ เสือย้อยเป็นคนที่มีอุดมการณ์ รักความยุติธรรม กล้าได้กล้าเสีย รักพวกพ้อง ส่วน ตุ้ย พันเข็ม เป็นคนที่มีนิสัยตรงไปตรงมา ซื่อสัตย์จงรักภักดีต่อเจ้านาย ตัดสินใจง่ายแต่ไม่แน่นอน แต่สิ่งที่เปลี่ยนแปลงไปของทั้งคู่คือความคิดที่มีการพัฒนาแปรเปลี่ยนไปตามวุฒิภาวะ เช่นในตอนท้ายตุ้ยลด

ความ ใจร้อนมีความคิดที่จะใช้อำนาจที่ตนมีอยู่เพื่อช่วยผู้อื่น ส่วนหลวงกฤษดาวินิจหรือเสือย้อยลังเลที่จะปฏิวัติหันไปอยู่อย่างสงบช่วยเหลือชาวบ้าน

ตัวละครทั้งคู่ต่างมีชีวิตที่คล้ายคลึงกันเช่น ทระนงตนด้วยกันทั้งคู่ มุ่งหวังประชาธิปไตยที่สมบูรณ์มุ่งมั่นในอุดมการณ์ของตน แต่ต่างกันที่สถานภาพคือหลวงกฤษดาวินิจหรือ เสือย้อยเป็นกบฏที่ทำการปฏิวัติไม่สำเร็จและต้องมีชีวิตอย่างหลบซ่อน ส่วน ตุ้ย พันเข็ม เป็นตำรวจอยู่ฝ่ายรัฐบาลมีชีวิตอย่างรุ่งเรืองขึ้นเรื่อย ๆ และได้เปรียบเทียบชีวิตตัวละครตัวเดียวกันคือหลวงกฤษดาวินิจหรือ เสือย้อยในเรื่อง 2483 / 2488 ว่าแม้ว่าจะเป็นชีวิตคนๆ เดียวกันแต่ต่างสถานภาพและเวลาชีวิตนั้นไม่แตกต่างกันเลยต่างมุ่งหวังเพื่อการมีชีวิตรอดดังนั้นชีวิตจึงเป็นสิ่งที่ไม่มีความแน่นอน

ตัวละครตามจินตนาการของผู้เขียนตัวอื่นๆ ต่างก็มีความคล้ายคลึงกันในด้านต่างๆ เช่น

อิสรา และ จ่าเอกต่างถูกพิษการเมืองเล่นงานจนชีวิตต้องเปลี่ยนแปลงไปอย่างคาดไม่ถึง จ่าเอกต้องกลายเป็นผู้คุมนักโทษบนเกาะตะรุเตา ส่วนอิสราต้องกลายเป็นไส้ศึกเพื่อความอยู่รอด

พ.อ.อมรผู้ที่มีชีวิตสองด้านคล้ายกับรัฐมนตรีสุทิน ชีวิตรุ่งเรืองกลายเป็นวีรบุรุษเพราะรู้จักใช้การเมืองให้เป็นประโยชน์กับตนเอง

อิสรา และ ร.ต.ท.ประยุทธต่างเป็นไส้ศึกเช่นเดียวกับ พ.ต.ชาคริต ด้วยจุดประสงค์ที่ต่างกัน

พ.ต.ชาคริตกับร.ต.อ.เรืองต่างปฏิบัติงานตามหน้าที่ของผู้บังคับบัญชาโดยไม่เคยคิดว่าสิ่งที่ต้องทำนั้นเป็นสิ่งที่ถูกต้องหรือไม่

ร.ต.อ.เรืองเป็นบุคคลที่ทำตามหน้าที่ผู้ที่เขารับใช้เพื่อจะได้มีชีวิตที่รุ่งเรืองจนได้เป็นนายพลและอยู่ฝ่ายที่ชนะเสมอ คล้ายกับรัฐมนตรีสุทิน นักการเมืองที่ยืนอยู่ข้างฝ่ายที่ชนะเสมอไม่ว่าสถานการณ์จะเปลี่ยนไปอย่างไร

ส่วนธงชัยและกังวานนั้นต่างใช้ต่างใช้เล่ห์เหลี่ยมเพื่ออาศัยการเมืองนำความมั่งคั่งมาสู่ธุรกิจโดยไม่คำนึงวิธีการ

ตัวละครต่างๆ ไม่ว่าจะอิสรา จ่าเอก พ.อ.อมร รัฐมนตรีสุทิน ร.ต.ท.ประยุทธ พ.ต.ชาคริต ร.ต.อ.เรือง ธงชัยและกังวานนั้นชีวิตต่างแปรเปลี่ยนไปเพราะการเมืองบางคนรุ่งเรืองบางคนตกต่ำบางคนต้องจบชีวิตเพราะการเมืองย่อมแสดงให้เห็นว่าผู้ที่จะเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับการเมืองนั้นย่อมต้องเข้าใจว่าการเมืองจะต้องเปลี่ยนแปลงชีวิตของตนไม่ว่าทางใดทางหนึ่งอย่างแน่นอน

4. <u>ด้านการเสนอความคิด</u> วินทร์ เลียววาริณ เสนอแนวคิดทางด้านการเมืองในด้านต่างๆ ดังนี้

4.1 <u>แนวคิดเกี่ยวกับการเมืองทั่วไป</u>

วินทร์ เลียววาริณ เสนอความคิดเรื่องการกบฏและการปฏิวัติว่าเป็นสิ่งที่อยู่คู่กับการเมืองของประเทศ ผู้แพ้คือผู้ผิดหรือกบฏ ผู้ชนะคือผู้ถูก การเปลี่ยนแปลงเป็นสิ่งที่หลีกเลี่ยงได้ยาก การปฏิวัติเป็นการวางแผนโดยใช้เล่ห์เหลี่ยมเพื่อหลอกใช้ผู้อื่น การเมืองเป็นสิ่งที่ไม่แน่นอนคือไม่มีมิตรแท้และศัตรูที่ถาวรและอำนาจทางการเมืองตกอยู่ในมือของคนกลุ่มเดียว ความแตกแยกทางความคิดของฝ่ายบริหารประเทศสร้างความเดือนร้อนมาสู่ประชาชนและประเทศ เสนอความคิดที่ว่าความแตกต่างทางความคิดทำให้คนเราต้องแตกแยกกัน การเมืองมีการเปลี่ยนแปลงตลอดเวลาแต่หากคนผู้อาศัยการเมืองไม่เคยเปลี่ยนการเมืองก็จะวนเวียนอยู่เช่นเดิ คนอาศัยการเมืองเพื่อหวังผลทางธุรกิจ ดังนั้นการเมืองจึงเป็นเครื่องมือเพื่อสร้างความก้าวหน้าทางธุรกิจ ความไม่แน่นอนของชีวิตมีความรุ่งโรจน์ย่อมมีความเสื่อมเป็นธรรมดาเช่นนักการเมืองหลายคน การเมืองสามารถเปลี่ยนทั้งวิถีชีวิตและพฤติกรรมของแต่อย่างไรก็ตามการเมืองก็ไม่สามารถเปลี่ยนมโนธรรมในใจของคนได้

4.2 แนวคิดทางด้านยุทธวิธีการเมือง

วินทร์ เลียววาริณ เสนอว่าแนวคิดว่าฝ่ายบริหารเข้าไปก้าวก่ายและมีอำนาจเหนือฝ่ายตุลาการเพื่ออาศัยเป็นเครื่องมือกำจัดศัตรูทางการเมือง และเสนอยุทธวิธีที่ว่าเมื่อหัวหน้าฝ่ายบริหารประสบปัญหาจนไม่สามารถดำรงตำแหน่งได้ในขณะนั้นจึงตั้งบุคคลอื่นขึ้นเป็นหุ่นเชิดเพื่อหลอกประชาชนแต่อำนาจทางการเมืองที่แท้จริงยังคงอยู่กับตน การกำจัดศัตรูด้วยการใส่ความด้วยวิธีต่างๆ และการสร้างฐานอำนาจที่มั่นคงให้กับรัฐบาลของตน

4.3 แนวคิดทางด้านการเมืองกับมนุษย์

วินทร์ เลียววาริณ เสนอความคิดว่าผู้ที่จะรุ่งเรืองทางการเมืองต้องเป็นผู้ที่สามารถปรับเปลี่ยนพฤติกรรมของตนไปตามสถานการณ์รอบตัวได้อย่างรวดเร็วเพื่อความคงอำนาจและผลประโยชน์ของตน เช่น พ.อ.อมรซึ่งเคยเป็นศัตรูกับ จอมพลป. พิบูลสงคราม ที่วางแผนทางรอดของตนไว้หลายชั้นและสุดท้ายกลับมาผูกไมตรีกับ จอมพลป. พิบูลสงคราม ได้อีกครั้ง และสะท้อนความคิดประชาชนที่มีต่อการเมืองไทยที่ว่าประชาชนเห็นด้วยกับการปฏิวัติแต่ก็ไม่คาดหวังว่าจะทำให้ชีวิตของตนดีขึ้น และเสนอว่าไม่มีผู้ใดไว้ใจได้แม้แต่ลูกน้องคนสนิทก็อาจกลายเป็นหนอนบ่อนไส้ได้ ผู้มีอำนาจทางการเมืองต้องพยายามรักษาอำนาจของตนไว้ให้ได้นานที่สุดหากไร้อำนาจเมื่อใดนั่นหมายถึงความหายนะ และเจ้าหน้าที่บ้านเมืองตกเป็นเครื่องมือของผู้มีอิทธิพล สะท้อนความเชื่อที่ว่าตำแหน่งหน้าที่ทางราชการสามารถช่วยปกป้องคนดีที่ถูกการเมืองคุกคามนั้นในความเป็นจริงไม่สามารถทำได้ นักการเมืองสร้างสถานการณ์เพื่อป้องกันผลประโยชน์ของตนเองและนักการเมืองกับนักธุรกิจนั้นใช้วิธีสกปรกพอกันเพราะต้องการอาศัยอำนาจการเมือง

นอกจากนั้นผู้เขียนเสนอแนวคิดที่เป็นชุดความคิดต่อเนื่องสอดคล้องกันเริ่มตั้งแต่เรื่อง 2516 – 2523 เรื่อง 2516 ผู้เขียนเสนอสาเหตุที่พรรคคอมมิวนิสต์กำเนิดขึ้นในประเทศไทยเนื่องจากความขัดแย้งทางความคิดอันนำมาซึ่งความแตกสามัคคีของคนในชาติก่อให้เกิดความหายนะกับประเทศ แต่เป็นโอกาสดีของพรรคคอมมิวนิสต์ที่จะแทรกแซงเข้ามาในประเทศได้โดยง่าย เรื่องนี้จึงเป็นการเสนอถึงสาเหตุที่ทำให้นักศึกษาและประชาชนต้องเข้าป่าร่วมกับพรรคคอมมิวนิสต์ เพราะได้รับความกดดันจากรัฐบาลที่ต้องการจับกุมตัวผู้นำหรือนักศึกษาที่เกี่ยวข้องมาลงโทษ จากนั้นเรื่องต่อมาคือเรื่อง 2519 คือแสดงถึงผลกระทบของลัทธิคอมมิวนิสต์ว่านักศึกษาและประชาชนเข้าร่วมกับพรรคคอมมิวนิสต์ทำให้เกิดการสูรบของคนในชาติก่อความเสียหายให้กับประเทศดังนั้นต้องเร่งหาวิธีการกำจัดคอมมิวนิสต์อย่างราบคาบโดยเร่งด่วนก่อนที่จะสายเกิน เรื่องต่อมาคือเรื่อง 2523 ผู้เขียนเสนอถึงวิธีการทำงานของคอมมิวนิสต์ด้วยการแทรกซึมการเมืองของไทยเราด้วยการส่งไส้ศึกและเสนอถึงจุดจบของพรรคคอมมิวนิสต์แห่งประเทศไทยว่าวิธีกำจัดคอมมิวนิสต์ได้อย่างแท้จริงนั้นต้องอาศัยความเป็นประชาธิปไตยและความสามัคคีของคนในชาติ

จากการศึกษาเรื่องสั้นทั้งสิบเอ็ดเรื่องทำให้พบว่าความคิดสำคัญอันหลักของนวนิยายเรื่องนี้ผู้เขียนต้องการเสนอว่าประชาธิปไตยในประเทศไทยนั้นไม่ว่าจะยุคสมัยใดมีการขัดแย้งกันระหว่างผู้มีอำนาจสองฝ่ายอันก่อให้เกิดการต่อต้านด้วยความรุนแรงจากประชาชน และมักลงเอยด้วยการใช้อำนาจทางการทหารปราบปราม

เรื่องสั้นชุด สมุดปกดำกับใบไม้สีแดง

รวมเรื่องสั้นชุดนี้ประกอบด้วยเรื่องสั้นจำนวน 13 เรื่อง วินทร์ เลียววาริณ ได้เขียนนำใน " จากใจผู้เขียน " สรุปความได้ว่ารวมเรื่องสั้นชุดนี้เป็นเรื่องสั้นแนวหักมุมทั้งสิ้น เนื้อหาในเรื่องสั้นชุดนี้ผู้เขียนมุ่งที่จะเสนอเรื่องสั้นที่สะท้อนและเสียดสีสังคมของกลุ่มคนอาชีพต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นตำรวจทหาร โจร มือปืน เป็นต้น เพื่อเสนอเล่ห์เหลี่ยมของคนและความขัดแย้งของคนในสังคมดังนั้นตัวละครในเรื่องนี้จึงเป็นตัวละครซึ่งมีอาชีพต่างๆ ที่ต้องเผชิญหน้ากับอีกฝ่ายหนึ่งซึ่งมีเล่ห์เหลี่ยมพอกัน และตัวละครเอกส่วนใหญ่ผู้เขียนสร้างให้เป็นผู้ที่มีชีวิตสองด้านอีกด้วย (วินทร์ เลียววาริณ. 2538 : 4 – 5)

โครงสร้างของเรื่องสั้นชุดนี้ก่อนเริ่มเรื่องผู้เขียนนำวาทะของบุคคลต่างๆ ที่มีชื่อเสียงซึ่งมีความสอดคล้องกับเรื่องมากล่าวนำก่อนแล้วจึงเสนอเรื่องสั้นแต่ละเรื่องที่ตอนท้ายจบด้วยการหักมุม

วินทร์ เลียววาริณ ได้กล่าวคำอุทิศแด่โอเฮนรี่ (O ' Henry) ผู้เป็นบิดาแห่งการเขียนเรื่องสั้นแนวหักมุมไว้ก่อนเริ่มเรื่องสั้นเรื่องแรกแสดงให้เห็นเจตนาของผู้เขียนที่บอกเป็นนัยว่าเรื่องสั้นในชุดนี้เป็นเรื่องสั้นแนวหักมุม

การเสนอเรื่องผู้เขียนสร้างความขัดแย้งให้กับเรื่องด้วยวิธีต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นความขัดแย้งระหว่างบุคคลกับบุคคล หรือความขัดแย้งในใจของตัวละครเอง และใช้วิธีเปิดหรือปิดบังข้อมูลเพื่ออำพรางเรื่องเพื่อนำไปสู่การหักมุมในตอนจบ นอกจากนั้นในบางเรื่องผู้เขียนนำการจัดอักษร การเล่นสีหรือกลวิธีอื่นๆ มาใช้ช่วยเน้นย้ำและสร้างความน่าสนใจให้กับเรื่องมากยิ่งขึ้น

เรื่อง ไฟ

ก่อนเริ่มเรื่องผู้เขียนนำวาทะของพลตรีหลวงวิจิตรวาทการที่ว่ามนุษย์เราจะประสบความสำเร็จได้ย่อมต้องมีอุปสรรค หากผู้ใดไม่เคยพบอุปสรรคย่อมจะหาความก้าวหน้าไม่ได้ สอดคล้องกับเรื่องที่เสนอว่าการจะกระทำของตัวละครในเรื่องที่เป็นผู้รักษากฎหมายแต่ประสบอุปสรรคสำคัญที่ไม่อาจช่วยเหลือเหยื่อจากผู้ร้ายที่กฎหมายจัดการไม่ได้และในที่สุดเขาประสบความสำเร็จในการช่วยผู้เคราะห์ร้ายแม้จะเป็นผู้กระทำผิดกฎหมายเสียเองก็ตาม

เรื่องนี้เริ่มที่การสนทนาของชายสามคนที่เป็นเพื่อนกันคือ " ผม " หรือผู้เล่าเรื่อง ชุมพล และ พ.ต.ต.อัศวิน ชุมพลได้ระบายอารมณ์เกี่ยวกับปัญหาสถานบริการทางเพศที่หลอกผู้หญิงมาให้ขายบริการ จากนั้นเล่าย้อนอดีตประวัติของชุมพลว่ามีชีวิตที่เลวร้ายคือพ่อตาย แม่หนีตามผู้ชาย เขากับน้องสาวต้องอยู่กับยายและเคยลำบากถึงบางครั้งไม่กิน จนเมื่อเขาเมื่อย้ายเข้ามาทำงานกรุงเทพฯ ชีวิตเริ่มดีขึ้นแต่น้องสาวถูกหลอกมาขายตัวจากนั้นมาเขาเป็นคนชอบพูดประชดสังคมและนิยมความรุนแรง เรื่องกลับมาที่การสนทนาชุมพลต่อว่าสังคมเมืองและผู้บริหารประเทศด้วยถ้อยคำรุนแรง และเล่าว่าเพื่อนน้องสาวถูกหลอกมาขายตัวจนฆ่าตัวตาย และเสนอว่าต้องใช้ความรุนแรงด้วยการเผาสถานเริงรมย์ต่างๆ ให้สิ้นซาก แต่ พ.ต.ต. อัศวินคัดค้านว่าปัญหาทุกอย่างมีทางออกไม่ควรใช้ความรุนแรง

หลังจากนั้นหนึ่งเดือน พ.ต.ต.อัศวินมาหาผู้เล่าพร้อมส่งหนังสือพิมพ์ให้หลายฉบับซึ่งล้วนพาดหัวข่าวคล้ายคลึงกันคือการวางเพลิงโรงแรมโลกีย์และสถานเริงรมย์ต่างๆ พ.ต.ต.อัศวินสงสัยว่าชุมพลเป็นผู้ลงมือแต่ผู้เล่ากลับปฏิเสธเพราะคิดว่าชุมพลไม่ได้ทำ สามอาทิตย์ต่อมา พ.ต.ต.อัศวินโทรศัพท์มาบอกผู้เล่าว่ามีการวางเพลิงอีกแล้ว หลังจากนั้นตลอดเวลาสามเดือนมีการวางเพลิงทั้งสิ้นสิบเอ็ดแห่งตำรวจคาดว่าเป็นฝีมือของคนๆ เดียวหรือกลุ่มเดียวกัน ประชาชนส่วนใหญ่เห็นด้วยกับการกระทำครั้งนี้และหญิงบริการที่

ถูกหลอกมาขายตัวบางส่วนได้รับการปล่อยตัวกลับบ้าน เรื่องตัดกลับมาที่ พ.ต.ต.อัศวินมาพบผู้เล่าและบอกว่าชุมพลมามอบตัวและสารภาพว่าเป็นผู้วางเพลิงทั้งหมดและคาดว่าทำเพื่อประชดสังคม ผู้เล่าไม่เชื่อและคิดหาทางช่วยชุมพลระหว่างขับรถผ่านโรงแรมโลกีย์และเข้าพักผู้เล่าก็คิดวิธีช่วยชุมพลได้ เวลาตีสามผู้เล่ายืนดูไฟที่กำลังไหม้โรงแรมแห่งนั้นและผู้คนต่างช่วยกันดับไฟวุ่นวาย และได้พบ พ.ต.ต.อัศวินเขารู้ว่าผู้เล่าเป็นคนวางเพลิงเพราะสะกดรอยตามมาผู้เล่าอธิบายว่าชุมพลเป็นผู้บริสุทธิ์ พ.ต.ต.อัศวินบอกว่าเขารู้มาตลอดว่าชุมพลเป็นผู้บริสุทธิ์เพราะเขาแกล้งปล่อยข่าวว่ามีหลักฐานมัดตัวชุมพลเพราะสงสัยผู้เล่าเพื่อว่าถ้าผู้เล่าซึ่งเป็นเพื่อนกับชุมพล และรู้ว่าชุมพลเป็นผู้บริสุทธิ์จะต้องหาวิธีช่วยด้วยการวางเพลิงสถานเริงรมย์แห่งใหม่ในขณะที่ชุมพลถูกควบคุมตัวตำรวจจะได้คิดว่าจับผู้ร้ายผิดตัว แต่ พ.ต.ต.อัศวินกลับไม่จับผู้เล่าทั้งๆ ที่รู้ว่าเป็นผู้วางเพลิงตัวจริง ตอนท้ายเรื่องผู้เขียนปิดเรื่องโดยให้ผู้เล่าถาม พ.ต.ต.อัศวินว่าทำไมจึงไม่จับเขา พ.ต.ต.อัศวินกลับย้อนถามว่าผู้เล่าเผาไปกี่แห่งพอผู้เล่าตอบว่าห้าแห่ง พ.ต.ต.อัศวินกลับตอบว่าเขาเผาไปเจ็ดเป็นการหักมุมว่าผู้เล่าและ พ.ต.ต.อัศวินเป็นผู้เผาโรงแรมทั้งคู่

การดำเนินเรื่องในเรื่องนี้เขียนเป็นแผนภูมิได้ดังนี้

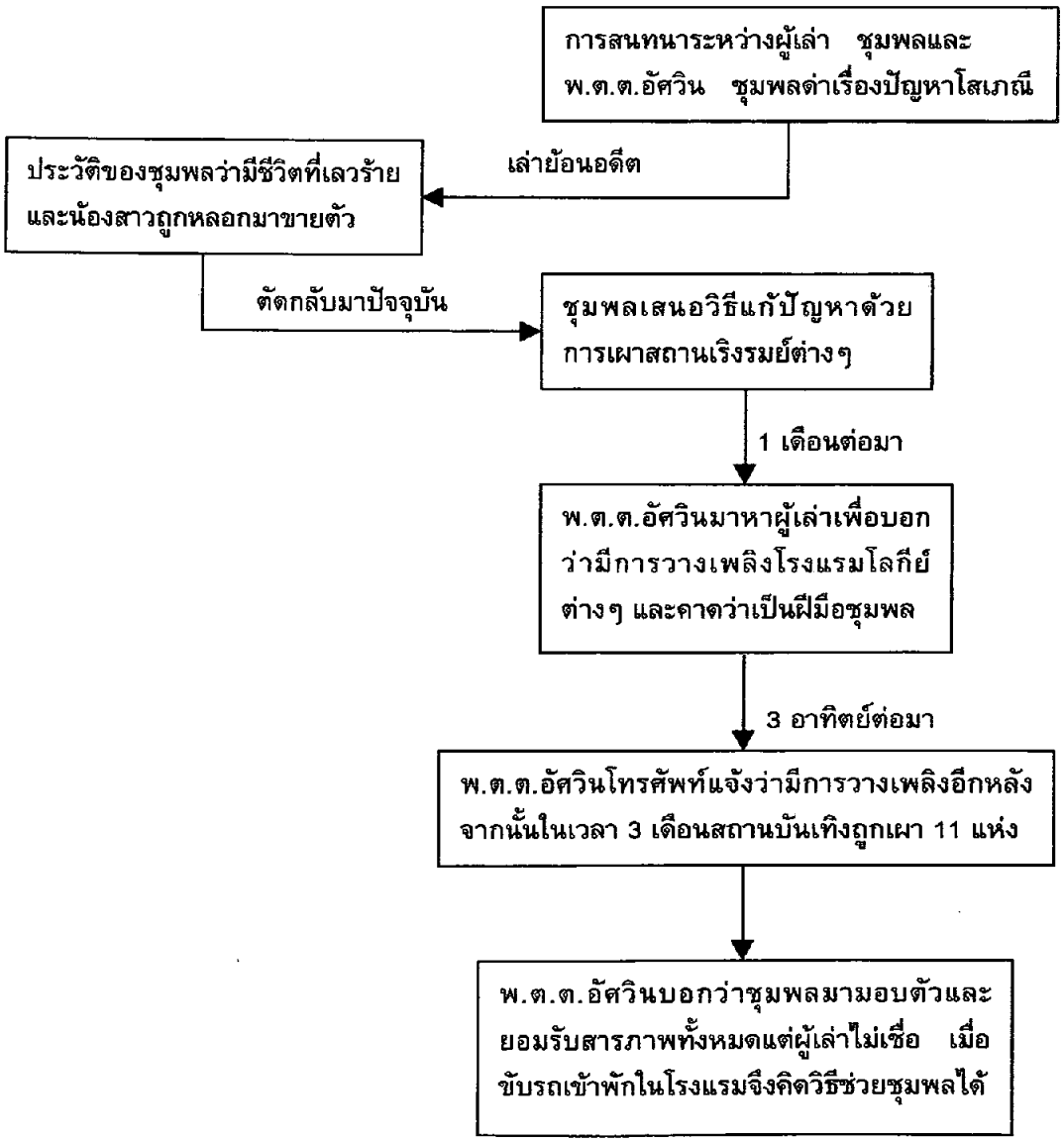

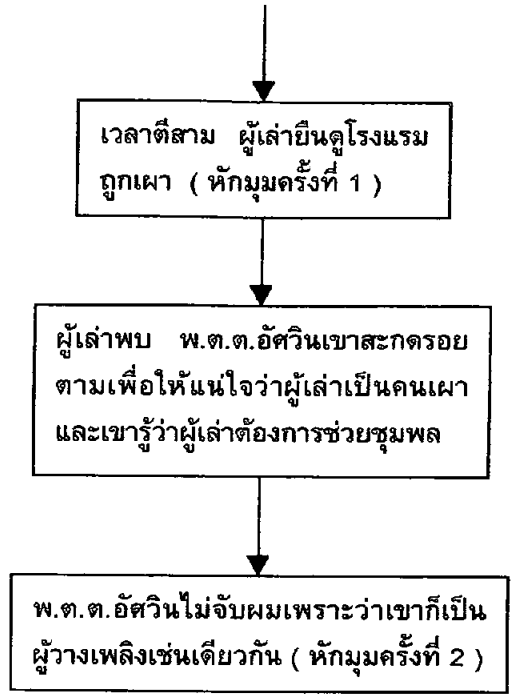

การเสนอเรื่องผู้เขียนพยายามลวงผู้อ่านให้เชื่อว่าชุมพลเป็นผู้วางเพลิงด้วยการให้ข้อมูลกับผู้อ่านตั้งแต่ต้นและค่อยเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ จนผู้อ่านมั่นใจว่าชุมพลเป็นผู้ลงมือ วิธีการคือให้น้องสาวของชุมพลถูกหลอกไปขายตัว ชุมพลชอบระบายอารมณ์ด้วยการด่าและชอบใช้ความรุนแรง ชุมพลเสนอทางแก้ปัญหาโสเภณีและสถานบริการอย่างโจ่งแจ้งว่า " ก็เผาแม่งซิวะ ! ไอ้โรงแรมโลกีย์ ไอ้ซ่องนรก ไอ้บาร์ลามก ไอ้พวกเอ็กซ์คลูซีฟหรือซ่องชั้นสูงทั้งหลาย ดูซิว่าพวกมันจะทำยังไง ถ้ามันสร้างขึ้นมาใหม่ ก็เผามันอีก มันต้องใช้ความรุนแรง โต้ตอบความระยำ! " (วินทร์ เลียววาริณ. 2537 : 14) ขณะที่ พ.ต.ต.อัศวินและผู้เล่าผู้เขียนให้ข้อมูลเป็นในทางตรงข้ามคือให้ พ.ต.ต.อัศวินเป็นตำรวจผู้รับผิดชอบคดีนี้และซึ่งแสดงความเห็นเกี่ยวกับความคิดของชุมพลว่า " ใจเย็นน่า ! ทุกอย่างมีทางแก้ที่ดีที่สุดเสมอ...ที่ไม่ใช่ความรุนแรง " (วินทร์ เลียววาริณ. 2537 : 14) ส่วนผู้เล่าแสดงนิสัยว่า " ผมได้แต่โคลงศีรษะเพราะผมไม่เคยนิยมความรุนแรง " (วินทร์ เลียววาริณ. 2537 : 13) ผู้อ่านจึงคาดว่าชุมพลเป็นผู้วางเพลิงและไม่สงสัยในตัวผู้เล่าและพ.ต.ต.อัศวิน แต่แล้วผู้เขียนกลับลวงผู้อ่านอีกครั้งด้วยการให้ พ.ต.ต.อัศวินวางแผนหลอกให้ผู้เล่าลงมือวางเพลิงเพื่อช่วยเหลือชุมพลให้พ้นผิดทำให้ผู้อ่านเข้าใจว่าผู้วางเพลิงตัวจริงคือผู้เล่า เพื่อสุดท้ายผู้เขียนจะได้หักมุมอีกครั้งว่า พ.ต.ต.อัศวินก็เป็นผู้วางเพลิงด้วยเช่นกัน ดังนั้นผู้วางเพลิงจึงมีสองคนคือผู้เล่ากับ พ.ต.ต.อัศวิน การเสนอเรื่องวิธีนี้สามารถสร้างความประหลาดใจให้กับผู้อ่านเพราะไม่คาดว่า พ.ต.ต.อัศวินซึ่งเป็นตำรวจจะเป็นผู้วางเพลิง

การเสนอความคิดในเรื่องนี้ผู้เขียนเสนอความคิดว่าการแก้ปัญหาด้วยความรุนแรงเป็นการแก้ปัญหาที่เห็นผลเร็วที่สุดแต่ลึกๆแล้วผู้เขียนคงอยากจะให้ผู้รักษากฎหมายยอมเสี่ยงที่จะกระทำความผิดเพื่อปกป้องคนดี จึงสร้างตัวละคร " ผม " และ พ.ต.ต.อัศวินเป็นตำรวจที่กล้าจะช่วยคนดีมากกว่าจะให้กฎหมายปกป้องคนชั่วเพราะคิดว่าเป็นวิธีการแก้ปัญหาที่ดีที่สุด ดังข้อความ

" แล้วมันก็เกิดขึ้นอีกเรื่อยๆ ! อาทิตย์ละครั้งบ้าง สองสามอาทิตย์ครั้งบ้าง ทุกครั้งเป้าหมายของนักวางเพลิงคือสถานเริงรมย์โลกีย์ บาร์ลามก โรงอาบอบนวด ในเวลาแค่สามเดือน แดนโลกีย์เหล่านี้ถูกวางเพลิงไปแล้วสิบเอ็ดแห่ง บางแห่งไหม้วอดวายหมด บางแห่งก็ไหม้บางส่วนเพราะดับไฟทัน และตั้งแต่เกิดเหตุไฟไหม้มาหลายครั้ง มีคนตายอยู่คนเดียว ชายผู้นั้นเป็นแมงดาซึ่งหนีเพลิงออกมาไม่ทัน หนังสือพิมพ์ลงข่าวกันเกรียวกราว ตำรวจสันนิษฐานว่าเป็นฝีมือของคนคนเดียวกัน แต่ยังไม่สามารถจับมือใครดมได้ หมอนี่หรือพวกนี้ต้องรอบคอบ รู้ทางหนีทีไล่และวางแผนรัดกุมมาก ประชาชนแสดงความเห็นกันเอิกเกริก หลายๆ ฝ่ายชอบความรุนแรงแบบนี้" มันช่วยล้างสังคมให้สะอาดขึ้น" -

(สมุดปกดำกับใบไม้สีแดง. 2537 : 16 – 17)

เรื่อง <u>วีรบุรุษ</u>

วาทะนำเรื่องจากเรื่องมหาภารตยุทธที่ตำรากล่าวถึงวิธีชนะศัตรูนั้นมีสี่ประการคือหนึ่งเจรจาออมชอม สองให้อามิสเพื่อให้ศัตรูเปลี่ยนใจ สามยุให้ศัตรูแตกสามัคคี เมื่อสามวิธีนี้ใช้ไม่ได้ผลแล้วท่านให้ใช้วิธีที่สี่คือลงโทษหรือทำสงคราม สอดคล้องกับเรื่องที่ใช้การทำสงครามเพื่อหวังเอาชนะศัตรูแต่สุดท้ายศัตรูกลับกลายเป็นน้องชาย

เริ่มเรื่องขุนหล้าราชายาเสพติดถูก " ผม " หรือผู้เล่าเรื่องกับ พ.ต.ระวีใช้กำลังเข้าปราบปรามจนถูกยิงและหลบหนีเข้าไปซ่อนในกระท่อมเก็บอาวุธ ผู้เล่ากับ พ.ต.ระวีช่วยกันพังกระท่อมเข้าไปและพบขุนหล้านอนเจ็บพิงข้างฝามีเลือดไหลออกมาไม่หยุดและกำลังจะตาย จากนั้นเหตุการณ์ย้อนกลับไปเมื่อตอนเช้าตรู่ที่ผมกับ พ.ต.ระวีเข้าโจมตีโรงงานผลิตเฮโรอีนของขุนหล้าที่ชายแดนไทย – ลาว เรื่องตัดกลับมาเมื่อผู้เล่าได้ยินเสียงร้องครวญครางของขุนหล้า พ.ต.ระวีพูดว่าเขาไม่ช่วยขุนหล้าเพราะขุนหล้าเป็นคนฆ่าน้องชายคือ พันตรีประดิษฐ์เมื่อสองปีก่อนและเขาตามล่าตัวขุนหล้าด้วยความยากลำบากถึงสองปี

เรื่องเล่าย้อนอดีตอีกครั้งด้วยการเล่าถึงประวัติของขุนหล้าว่าไม่ทราบความเป็นมาที่ชัดเจนแต่ทราบว่าหนีตายมาจากจีน เคยเป็นลูกน้องของหลอฉินฮั่นนักค้าเฮโรอีนรุ่นบุกเบิก และอธิบายถึงเฮโรอีนชนิดต่างๆ หลังจากหลอฉินฮั่นตายขุนหล้าหายสาปสูญไปจน พ.ศ. 2518 ปรากฏตัวอย่างยิ่งใหญ่ด้วยการซื้อฝิ่นดิบจากชาวบ้านและส่งโรงงานผลิตเอง ต่อมา พ.ศ. 2525 โรงงานผลิตเฮโรอีนที่ดอยผาหมีถูกปราบจึงย้ายไปชายแดนไทย – ลาวรัฐบาลไทยส่งทหารเข้าปราบถึงสามครั้ง ครั้งสุดท้าย พันตรีประดิษฐ์เป็นหัวหน้าโจมตีและหายสาปสูญไปจึงทำให้เข้าใจว่าถูกสังหาร หลังจากนั้น พ.ต.ระวีพี่ชายคิดหาทางแก้แค้นด้วยการเสนอแผนการปราบปรามจึงทำให้ผู้เล่าซึ่งเป็นคนบ้านเดียวกับ พ.ต.ระวีและ พ.ต.ประดิษฐ์และเรียนสำเร็จวิชาทหารที่เดียวกันได้เข้าร่วมทีมงานด้วยและผู้เล่าก็ต้องการแก้แค้นให้ พ.ต.ประดิษฐ์เช่นกัน พวกเขาตามล่าตัวขุนหล้าถึงห้าครั้งครั้งสุดท้ายแกะรอยตามถึงห้าชั่วโมงจึงพบโรงงานซึ่งซ่อนตัวในหลืบเขา หลังการโจมตีลูกน้องขุนหล้าถูกฆ่าตายส่วนขุนหล้าถูกยิงบาดเจ็บสาหัสซ่อนตัวในห้องเก็บอาวุธ

เรื่องตัดกลับมาที่ขุนหล้านอนเจ็บอยู่และเขาบอก พ.ต.ระวีว่าไม่ใช่ขุนหล้า แต่ พ.ต.ระวีไม่เชื่อเพราะเป็นคนสะกดรอยตามมาเอง พ.ต.ระวีถามว่าเขาฆ่า พ.ต.ประดิษฐ์ใช่หรือไม่พร้อมทั้งหยิบเหรียญกล้าหาญที่ พ.ต.ประดิษฐ์ได้รับจากการสู้รบกับขุนหล้าจนตายแล้วออกไปดุมการวางระเบิดโรงงาน ผู้เล่าถามถึงสาเหตุที่ขุนหล้าปฏิเสธว่าตนไม่ใช่ขุนหล้า ขุนหล้าให้ผู้เล่าจ้องมองหน้าเขาแล้วจึงนึกออกว่าขุนหล้าคือ พ.ต.ประดิษฐ์ จากนั้น พ.ต.ประดิษฐ์เล่าว่าเมื่อสองปีก่อนเขาฆ่าขุนหล้าตายแล้วสวมรอยเป็นขุนหล้าทำการค้าเฮโรอีนซึ่งทำความร่ำรวยให้เขา ก่อนตาย พ.ต.ประดิษฐ์ขอร้องไม่ให้ผมบอกความจริงกับ พ.ต.ระวี

เพราะต้องการให้พี่ชายคิดว่าเขาตายไปอย่างวีรบุรุษ จากนั้น พ.ต.ระวีเข้ามาพบว่าขุนหล้าตายแล้วและพูดว่าเขาแก้แค้นให้น้องชายได้แล้วพร้อมทั้งด่าว่าขุนหล้าที่นอนตายอยู่

การดำเนินเรื่องเขียนเป็นแผนภูมิได้ดังนี้

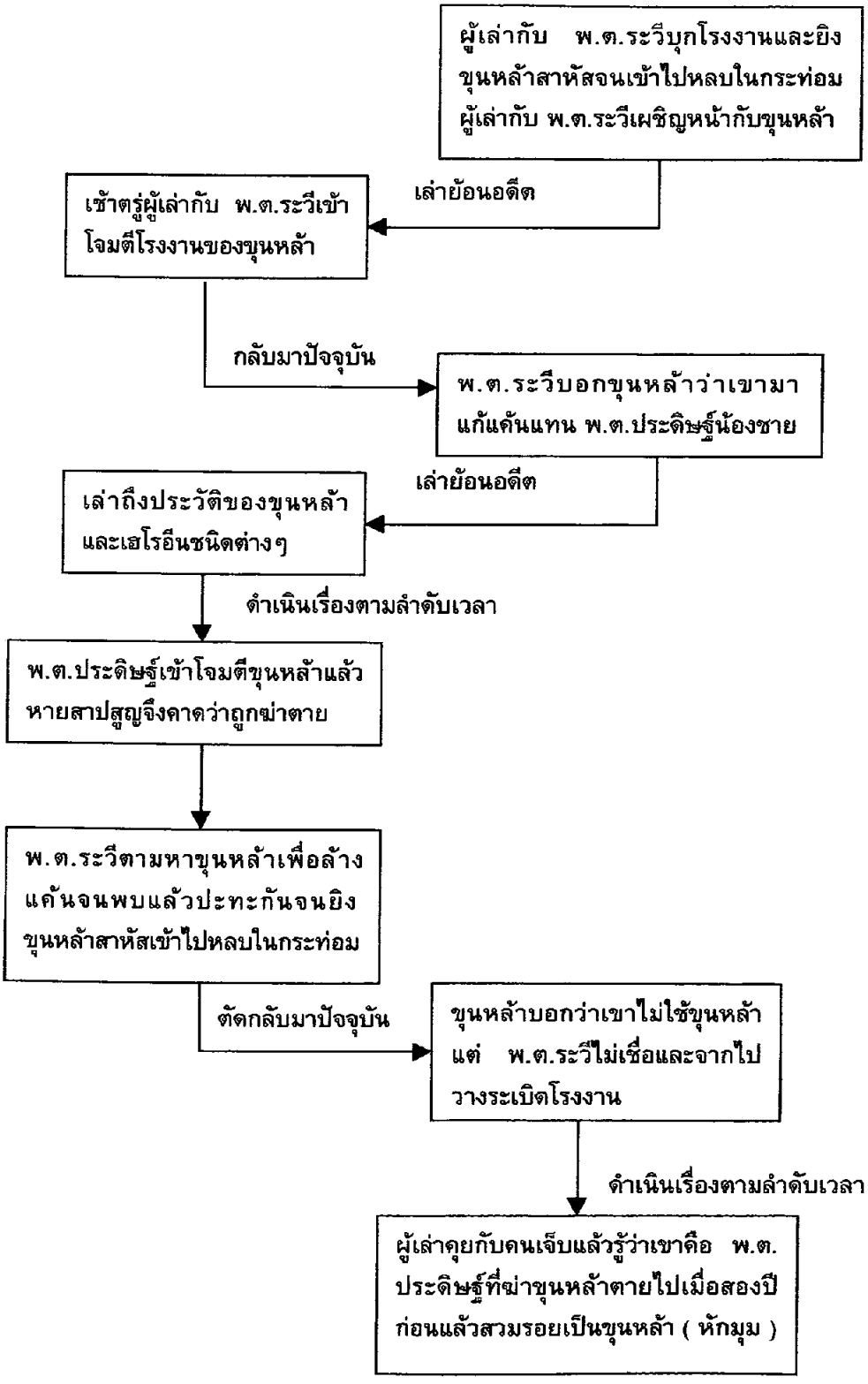

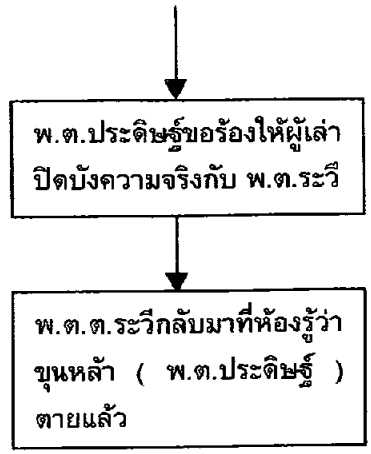

เรื่องนี้ผู้เขียนเสนอเรื่องด้วยการเล่าย้อนอดีตสลับไปมาด้วยการขึ้นต้นด้วยตอนกลางเล่าย้อนอดีตหลังจากดำเนินเรื่องไปตามลำดับเวลาถึงที่มาของการไล่ล่าขุนหล้าแล้วจึงเล่าย้อนกลับมาปัจจุบันอีกครั้งหนึ่ง เนื่องจากต้องการเสนอให้เห็นถึงความคิดหรือความรู้ก่อนและหลังการรู้ความจริงเพราะผู้เขียนมุ่งที่จะเปรียบเทียบให้เห็นถึงชีวิตของ พ.ต.ประดิษฐ์ที่อยู่ต่างสถานที่เวลาและสถานภาพชีวิตของเขานั้นแตกต่างกันอย่างสิ้นเชิงแต่ก็เป็นสิ่งที่เขาเลือกกระทำเอง ด้านหนึ่งที่ทุกคนทราบคือเมื่อสองปีก่อนเขาบุกทลายโรงงานผลิตยาเสพติดของขุนหล้าแล้วหายสาปสูญทุกคนเข้าใจว่าตายและยกย่องเขาเป็นวีรบุรุษผู้เสียสละเพื่อชาติ แต่อีกด้านหนึ่งซึ่งเป็นข้อเท็จจริงคือ เขาฆ่าขุนหล้าตายแล้วสวมรอยค้ายาเสพติดแทนเพราะหวังความร่ำรวย ดังนั้นชีวิตเขาจึงมีสองด้านคือด้านดีกับด้านเลวต่างกันสุดขั้วจนยากจะเชื่อว่าคือคนๆ เดียวกันนั่นคือผู้อ่านถูกลวงไปพร้อมๆ กับตัวละครอื่นๆ ในเรื่องนั่นเอง โดยเฉพาะอย่างยิ่งตอนที่ พ.ต.ระวีเผชิญหน้ากับขุนหล้าก่อนจะตายผู้อ่านจะเข้าใจตามคำพูดของ พ.ต.ระวีมากกว่านัยของขุนหล้า ดังนั้นการตายในที่นี้ก็คือการตายไปจากความมีอุดมคตินั่นเอง ดังข้อความ

" มึงจำพันตรีประดิษฐ์ได้รึเปล่า? "
" จำได้ "
" มึงฆ่าเขารึเปล่า ? "
คนเจ็บงันไปครู่หนึ่ง มองพ.ต.ระวีด้วยสีหน้าแปลกๆ
" จะว่ายังงันก็ไม่ผิด...แต่ "

(สมุดปกดำกับใบไม้สีแดง. 2537 : 29)

การเสนอความคิดเรื่องนี้สะท้อนให้เห็นแนวความคิดที่ว่าเงินนั้นเปลี่ยนแปลงทุกสิ่งทุกอย่างได้แม้แต่คนที่เคยมีอุดมคติสูงก็สามารถเปลี่ยนแปลงได้เมื่ออำนาจเงินเข้าบังตาและสามารถทำสิ่งที่ผิดทำนองคลองธรรมได้ ดังเช่น พ.ต.ประดิษฐ์ที่หลงอำนาจเงินตราสวมรอยเป็นขุนหล้าเพื่อหวังร่ำรวยจนในที่สุดต้องจบชีวิต ดังข้อความ

" ผมรู้ว่าผมเป็นผู้รักษากฎหมายผมตามล่าพวกค้ายาเสพติด นี่มานานหลายปี เห็นชีวิตมันแล้วก็มาคิดกับตัวเองว่าเราเสี่ยงชีวิตแทบตายเพื่ออะไร ผมทำงานมาสิบปีกว่าถึงเพิ่งรู้ว่าอุดมคตินะกินไม่ได้... "
เขาไอออกมาเป็นเลือด " ...ผมอยากรวยบ้าง "

" แกเปลี่ยนไป เปลี่ยนไปมากจริงๆ "

" ไว้ให้คุณรู้ว่าผมทำเงินเท่าไหร่จากการขายเฮโรอีน ไม่แน่ว่าคุณก็อาจเปลี่ยนไปได้ยิ่งกว่าผมเสียอีก "

ผมมองเห็นหน้าเขาแล้วเงียบเสียงลง บัดนั้นเขาก็เหมือนกับเป็นคนแปลกหน้าที่ผมไม่เคยรู้จักมาก่อนไม่น่าเชื่อเลยว่า พ.ต.ประดิษฐ์ นายทหารผู้มีอนาคตไกล ผู้ซึ่งรักเครื่องแบบ วินัยทหาร รักกฎหมาย และเปี่ยมด้วยอุดมคติจะเปลี่ยนไปได้ถึงขนาดนี้ เพราะเงินตัวเดียวเงินซื้อได้ทุกสิ่ง แม้แต่คนอย่างเขา

ผมรู้จักน้องชายของพ.ต.ระวีดีว่าเป็นคนมีอุดมคติสูงขนาดไหนด้วยเหตุนี้ผมจึงไม่อยากเชื่อที่เห็นเขาเปลี่ยนไปได้ถึงขนาดนี้ แต่ผมเริ่มเข้าใจ เงินไม่สามารถซื้อเขาได้ แต่ถ้าเงินมันมากเป็นหลายสิบหลายร้อยล้านบาท คนที่มีอุดมคติที่สุดในโลกก็อาจเปลี่ยนไปได้เร็วที่สุด !

(สมุดปกดำกับใบไม้สีแดง. 2537 : 31 - 32)

เรื่อง <u>หนี</u>

วาทะนำก่อนเริ่มเรื่องผู้เขียนนำวาทะของแซมมูเอล สไมล์ที่กล่าวว่ามีแต่ปลาที่ตายแล้วที่จะลอยตามน้ำ ส่วนปลาที่มีชีวิตอยู่จะว่ายทวนน้ำเสมอ สอดคล้องกับเรื่องว่าชีวิตต้องฝ่าฟันอุปสรรคกว่าจะพบความสำเร็จ

เริ่มเรื่องที่แพนกำลังหนีตามล่าของผู้คุมผ่านมาได้ 48 ชม. เขารู้สึกเหน็ดเหนื่อยเสบียงอาหารเปียกน้ำแต่เขาก็ต้องรีบหนีให้พ้นเขานี้ให้ได้ภายในวันนี้ จากนั้นเรื่องย้อนกลับไปเมื่อสองวันก่อนที่การสนทนาของฝน ธาดา ปุ้ยและแพน ธาดาบ่นเบื่อชีวิตในคุกแต่ก็ไม่เคยมีใครหนีไปได้ แต่แพนกลับบอกว่าการแหกคุกไม่ใช่เรื่องยาก ดังนั้นปุ้ยจึงท้าพนันให้แพนแหกคุกด้วยเงินจำนวน 400 บาท แพนรับคำท้าแต่ไม่ใช่เพราะเงินแต่เป็นเพราะเขาต้องการเอาชนะและพิสูจน์ให้เห็นว่าเขารู้จักใช้สมองมากกว่าแรง เรื่องกลับมาเล่าถึงภูมิประเทศของบริเวณเรือนจำว่าตั้งอยู่ในชายป่าภาคเหนือล้อมรอบด้วยอันตรายต่างๆ นักโทษที่แหกคุกมักจบลงด้วยความตายแล้วจึงเล่าต่อว่าเมื่อฟ้าสางแพนตื่นขึ้นมาในป่าและรีบเดินทางหนีต่อ หลังเที่ยงพักกินข้าวแล้วรีบเดินทางต่อต้องลุยน้ำข้ามฝั่งทำให้เสบียงเปียกน้ำและต้องโยนทิ้ง ตกเย็นเขารู้สึกเหนื่อยท้อแท้แต่เมื่อคิดถึงภาพเพื่อนหัวเราะเยาะเขาจึงยังไม่ยอมแพ้

เที่ยงวันที่สองเมื่อน้ำดื่มหมดแพนเหนื่อยแทบขาดใจเพราะไม่ได้นอนเนื่องจากยุงจำนวนมากคอยรบกวน เขาเผลอหลับไปแต่แล้วฝนตกเขารองน้ำฝนดื่มจนอิ่มแล้วจึงเดินทางต่อและพบว่าผู้คุมกำลังตามอย่างกระชั้นชิด เขาก้าวข้ามลำธารให้รอยเท้าปรากฏบนดินแล้วเขาคิดแผนหลอกผู้คุมโดยถอดเสื้อออกและวางกระติกน้ำทิ้งไว้จากนั้นเดินถอยหลังกลับไปซ่อนตัวบนต้นไม้ เมื่อผู้คุมมาถึงก็คิดว่าแพนเดินข้ามฝั่งไปจึงออกตามไป แพนรออยู่จนแน่ใจแล้วจึงลงมาจากต้นไม้แล้วจึงเดินไปฝั่งตรงข้ามแต่เมื่อเดินไปสักครู่เขาก็พบผู้คุมที่แกล้งเดินตามรอยแล้วย้อนกลับมาดักรอเขาอยู่ที่นี้ ผู้คุมชมว่าเขาเก่งที่สามารถหนีได้ถึง 3 วัน แพนยอมแพ้ผู้คุมจึงให้ปุ้ยและฝนเอาชุดพัสดีและอาหารให้แพน เรื่องเฉลยว่าแพนไม่ใช่นักโทษแต่เป็นผู้คุมที่อยากลองเป็นนักโทษแหกคุกและเพื่อนที่แพนสนทนาด้วยในตอนต้นต่างก็เป็นผู้คุมทั้งสิ้น

การดำเนินเรื่องเขียนเป็นแผนภูมิได้ดังนี้

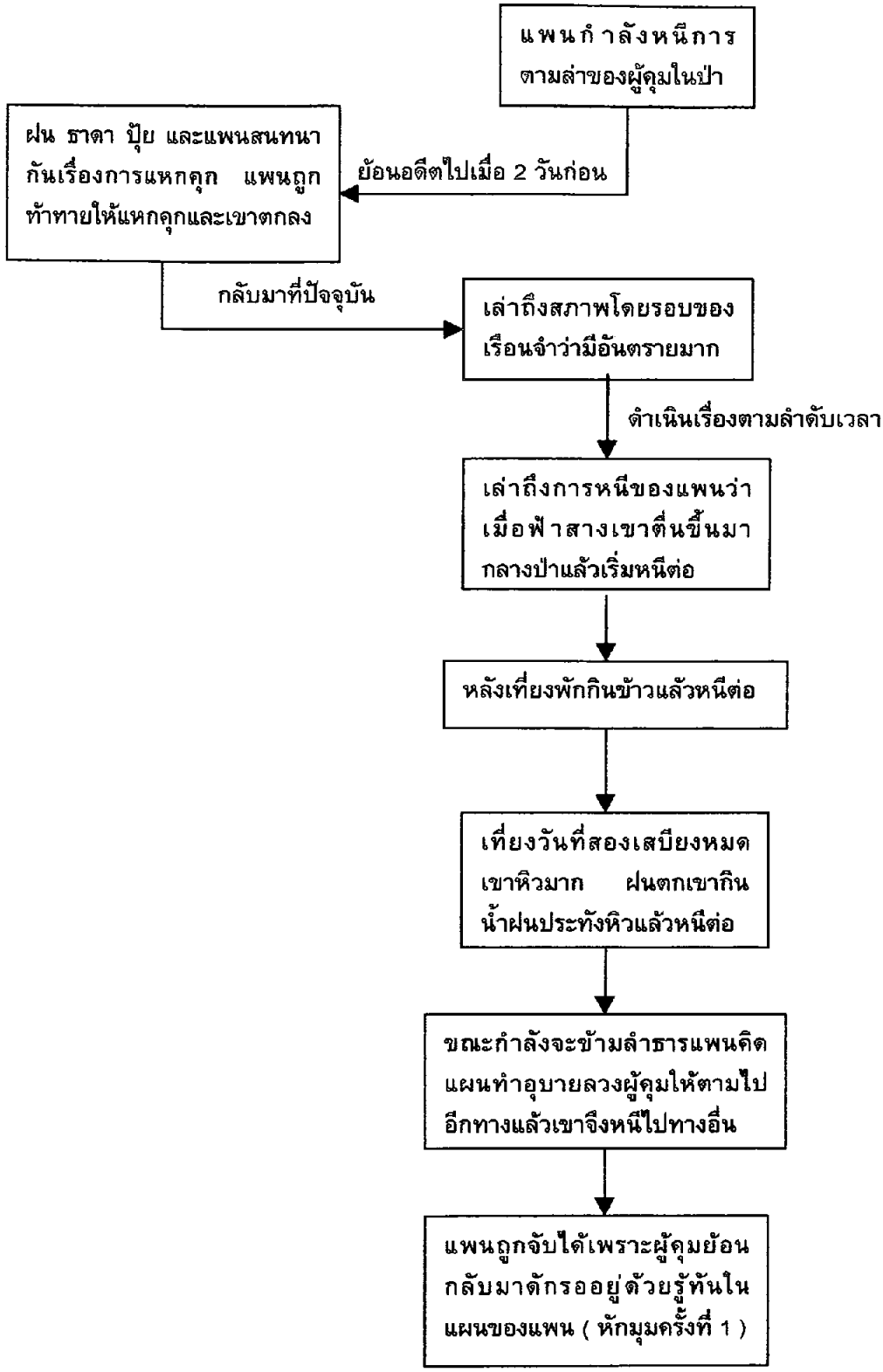
แพนกำลังหนีการตามล่าของผู้คุมในป่า
ย้อนอดีตไปเมื่อ 2 วันก่อน
ฝน ธาดา ปุ๊ย และแพนสนทนากันเรื่องการแหกคุก แพนถูกท้าทายให้แหกคุกและเขาตกลง
กลับมาที่ปัจจุบัน
เล่าถึงสภาพโดยรอบของเรือนจำว่ามีอันตรายมาก
ดำเนินเรื่องตามลำดับเวลา
เล่าถึงการหนีของแพนว่าเมื่อฟ้าสางเขาตื่นขึ้นมากลางป่าแล้วเริ่มหนีต่อ
หลังเที่ยงพักกินข้าวแล้วหนีต่อ
เที่ยงวันที่สองเสบียงหมดเขาหิวมาก ฝนตกเขากินน้ำฝนประทังหิวแล้วหนีต่อ
ขณะกำลังจะข้ามลำธารแพนคิดแผนทำอุบายลวงผู้คุมให้ตามไปอีกทางแล้วเขาจึงหนีไปทางอื่น
แพนถูกจับได้เพราะผู้คุมย้อนกลับมาดักรออยู่ด้วยรู้ทันในแผนของแพน (หักมุมครั้งที่ 1)

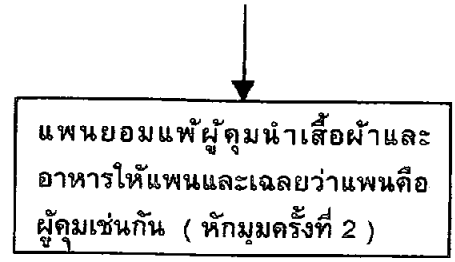

การเสนอเรื่องในเรื่องนี้ผู้เขียนเสนอด้วยการนำช่วงกลางของเรื่องขึ้นต้นแล้วจึงค่อยเล่าย้อนอดีตกลับไปตั้งแต่วันแรกและดำเนินเรื่องตามลำดับเวลาจนจบด้วยการหักมุมถึงสองครั้ง ผู้เขียนให้ข้อมูลเพื่อให้ผู้อ่านเชื่อว่าแพนเป็นนักโทษแหกคุก และกำลังหนีผู้คุมตั้งแต่ต้นด้วยการให้ฝนเพื่อนร่วมวงสนทนานั่งนับวันเดือนปีในฉากและบรรยากาศของคุกจากนั้นเขาบ่นว่า " กูเบื่อชีวิตในคุกนี่เต็มทีแล้วโว้ย ! " (วินทร์ เลียววาริณ. 2537 : 38) ผู้อ่านมั่นใจว่าสถานที่ที่พวกเขาอยู่คือคุ และจากการสนทนาของชายทั้งสี่เกี่ยวกับการแหกคุกและท้าพนันแพนให้แหกคุกทำให้เข้าใจว่าชายทั้งสี่เป็นนักโทษ หลังจากนั้นให้แพนคิดถึงอิสรภาพว่าเป็นสิ่งที่มีค่าสำหรับทุกคนเป็นการตอกย้ำให้คิดว่าแพนเป็นนักโทษ และเล่าถึงความพยายามหนีของแพนเพื่อจะออกไปจากป่าให้ได้อย่างสุดความสามารถ ดังนั้นผู้อ่านจึงคิดว่าแพนเป็นนักโทษแหกคุกและกำลังหนี ผู้อ่านจะติดตามการหนีของแพนว่าจะหนีได้สำเร็จหรือไม่โดยไม่เฉลียวใจเรื่องสถานภาพของแพน เพื่อสุดท้ายผู้อ่านจะหักมุมในตอนจบว่าแพนไม่ใช่นักโทษแต่เป็นผู้คุมที่ต้องการลองเป็นนักโทษแหกคุก

มีข้อสังเกตว่าผู้เขียนไม่เล่าว่าแพนออกจากห้องขังด้วยวิธีใดแต่ข้ามมาที่เหตุการณ์ที่แพนหนีออกมานอกเรือนจำแล้วเพื่ออำพรางข้อมูลที่ว่าแพนไม่ได้แหกคุกออกมา และเหตุผลที่แพนหนีออกจากคุกไม่ใช่เพราะต้องการอิสรภาพหรือเงินพนันแต่เพื่อศักดิ์ศรีนั้นค่อนข้างจะหละหลวมเพราะแรงจูงใจไม่มากพอในประเด็นเรื่องของศักดิ์ศรีอาจเป็นเพราะเขาไม่ใช่นักโทษแต่เป็นผู้คุมจึงต้องทำสิ่งที่เหนือชั้นกว่าความเป็นนักโทษจะทำได้ ส่วนเรื่องการพนันเพื่อเงิน 400 บาทนั้นค่อนข้างไม่สมเหตุสมผลแต่ผู้เขียนหาทางออกให้ว่าแพนแหกคุกไม่ได้หวังเงินพนันแต่มุ่งเอาชนะคำปรามาสของเพื่อน เรื่องสั้นเรื่องนี้น่าสนใจในเรื่องของการอำพรางความจริงที่ผู้เขียนได้เปิดช่องโหว่ให้ผู้อ่านเห็นอย่างชัดเจนในเรื่องของการพนัน ซึ่งหากไม่สังเกตจะไม่เฉลียวใจที่จะคิดว่าถ้าแพนเป็นนักโทษจริงและหนีสำเร็จจะได้รับเงินจากเพื่อนนักโทษได้อย่างไร ความตื่นเต้นในเรื่องทำให้ผู้อ่านละเลยที่จะ คิดถึงความจริงในเรื่องนี้ไป

การเสนอความคิดในเรื่องนี้ผู้เขียนเสนอแนวคิดสำคัญคือมนุษย์ที่ถูกจองจำย่อมปรารถนาอิสรภาพ ส่วนแนวคิดย่อยนั้นผู้เขียนเสนอความคิดว่าการติดยึดอยู่แต่ในคำว่าเกียรติยศศักดิ์ศรีจะทำให้คนต้องพบกับความยากลำบาก ดังเช่นแพนผู้คุมผู้มีทิฐิมานะสูงถึงกับยอมเสี่ยงชีวิตแหกคุกและถูกตามล่าเพื่อพิสูจน์ว่าเขาทำได้อย่างที่พูด ดังข้อความ

"แต่สำหรับแพน อิสรภาพไม่ใช่สิ่งที่เขาปรารถนาในตอนนี้ศักดิ์ศรีต่างหาก ทำไมพวกนั้นต้องท้าเขาด้วย เขารู้ว่าการพนันดูจะเป็นสิ่งเดียวที่ทำให้ชาวคุกทั้งหลาย ไม่ว่านักโทษหรือผู้คุมผ่านเวลาอันเงียบเหงานี้ไปได้ เขานึกในใจ... สี่ร้อยบาท ! ไม่ใช่เงินจำนวนน้อยเลยในเวลาหลังสงครามเช่นนี้ แต่เงินไม่ใช่สิ่งที่ทำให้เขาอยากออกไปจากที่นี่ เขารู้ว่าการแหกคุกออกไปมีทางทำได้ แต่ไม่เคยมีความอยากที่จะทำจนกระทั่งถึงวันนี้ นาทีนี้เขาอยากพิสูจน์ให้คนพวกนี้เห็นว่าคนอย่างเขารู้จักใช้สมองมากกว่าใช้แรง "

(สมุดปกดำกับใบไม้สีแดง. 2537 : 39 - 40)

ผู้เขียนเสนอให้เห็นอีกตอนที่แพนกำลังหนีและรู้สึกเหนื่อยมากจนเกือบจะเลิกหนี แต่สุดท้ายด้วยความมีทิฐิจึงไม่ยอมแพ้ ดังข้อความ

" และตะวันเริ่มคล้อยต่ำลงไปทุกทีในชั่วโมงที่สามสิบเขาเริ่มหมดแรงเดินช้าลงๆ สภาพของเขาตอนนี้เริ่มทรุดโทรมเพราะทั้งเหนื่อยทั้งหิว ระยำ! เขาสบถ กูควรจะยอมแพ้แล้วหันหน้ากลับไปตอนนี้ดีหรือไม่? เขานึกถึงสีหน้าของพวกนั้นที่จะต้องหัวเราะเยาะเขาหากเขายอมแพ้ เขาได้แต่ก้าวเดินต่อไป "

(สมุดปกดำกับใบไม้สีแดง. 2537 : 41)

เรื่อง <u>ดวง</u>

ก่อนเริ่มเรื่องผู้เขียนนำวาทะของเสกสรรค์ ประเสริฐกุลที่กล่าวว่าแม้แต่เส้นทางไปสู่การพ่ายแพ้ก็ยังมีสิ่งที่เราต้องเอาชนะ สอดคล้องกับเรื่องที่นักธุรกิจคนหนึ่งที่พยายามจะค้นหาสมบัติจากบ้านหลังหนึ่งแต่ในที่สุดก็รู้ว่าถูกหลอกเขาได้รับบทเรียนแต่ชัยชนะกลับเป็นของนักธุรกิจอีกคนหนึ่ง

เรื่องเริ่มที่เรื่องราวของนักธุรกิจคนหนึ่งชื่ออธิกรว่าใช้เวลาหนึ่งปีในการค้นหาสมบัติของหลวงอรรถวุฒิไพศาลในคฤหาสน์อย่างละเอียดเดือนแรกพบสร้อยไข่มุกเก่าแก่ เดือนที่สามพบมรกตน้ำดีสิบห้าเม็ดแต่หลังจากนั้นก็ไม่พบอะไรอีกเลย จนกระทั่งคฤหาสน์เหลือเพียงเสากับคานเท่านั้น จากนั้นผมหรือผู้เล่าก็เล่าถึงการตัดสินใจซื้อที่ดินจากอธิกรมาสร้างโรงแรม 5 ชั้นแล้วคิดย้อนไปเมื่อหนึ่งอาทิตย์หลังจากตัดสินใจซื้อที่ดินอธิกรได้เล่าให้ฟังว่าเมื่อเดือนกุมภาพันธ์ปีก่อนอธิกรไปเยี่ยมเฝ้าไข้ป้าที่ป่วยอยู่หลายวันแกเล่าให้ฟังว่าหลวงอรรรถวุฒิไพศาลเจ้าของคฤหาสน์ตายไปได้ 20 ปี เหลือแต่หลานชายที่ไม่ทำงานเอาแต่เที่ยวสำมะเลเทเมา ก่อนตายท่านได้สั่งเสียว่ามีสมบัติจะยกให้มีมูลค่ากว่า 30 ล้านแต่ไม่ทันได้บอกที่ซ่อนก็ตายเสียก่อนป้าแอบได้ยินและลองค้นดูแต่ก็ไม่พบ เมื่ออธิกรทราบจึงปลอมเป็นพนักงานกำจัดปลวกเข้าไปขอดูภายในบ้านซึ่งพบว่าตัดแปลงมาจากโรงน้ำแข็งเก่าเขาพบสร้อยทองคำเก่าสมัยรัชกาลที่ 5 อยู่ในช่องไม้ใต้ฝ้าเพดานในห้องนอน อธิกรพยายามหว่านล้อมให้หลานชายหลวงอรรถวุฒิไพศาลขายเพราะเชื่อว่ามีสมบัติซ่อนอยู่หลานชายหลวงอรรถวุฒิไพศาลยอมขายให้อธิกรด้วยราคาแพงลิบแต่ในที่สุดล้มเลิกการค้นหาสมบัติในบ้านหลังนี้เมื่อไม่พบสมบัติอะไรอีก

เรื่องตัดกลับมาที่ 3 อาทิตย์ก่อนอธิกรมาเสนอขายที่ดินให้ผู้เล่าเพราะรู้ว่าผู้เล่ากำลังหาที่ดินเพื่อสร้างโรงแรมและผู้เล่าตัดสินใจซื้อ อธิกรมั่นใจว่าไม่มีสมบัติอื่นเพราะได้มอมเหล้าหลานชายหลวงอรรถวุฒิไพศาลจนทราบความจริงว่าสมบัติต่างๆ นั้นใส่ไหบีบซ่อนไว้บนขื่อใต้หลังคาหลานชายขายไปหมดแล้วและสร้อยทองที่เขาพบในวันแรกตลอดจนสร้อยมุกและมรกตที่เขาเจอในเดือนต่อๆ มาหลานชายเป็นคนแกล้งทิ้งไว้ล่อให้เขามีกำลังใจในการค้นหา เรื่องตัดกลับมาว่าโรงแรม 5 ชั้นของผู้เล่าที่มีกำหนดเวลาแล้วเสร็จใน 22 เดือนต้องล่าช้าไปเป็นหนึ่งปีเศษเพราะผู้เล่าเปลี่ยนใจสร้างเป็น 22 ชั้นในตอนสุดท้ายเพราะได้เงินทุนเพิ่ม จากนั้นเล่าย้อนอดีตว่าขณะที่กำลังขุดดินเพื่อปรับฐานวิศวกรพบไม้สักหลายร้อยต้นที่ยังคงสภาพดีวางปูอยู่ข้างใต้ ผู้เล่าขายไม้สักทั้งหมดได้เงิน 120 ล้าน

การดำเนินเรื่องเขียนเป็นแผนภูมิได้ดังนี้

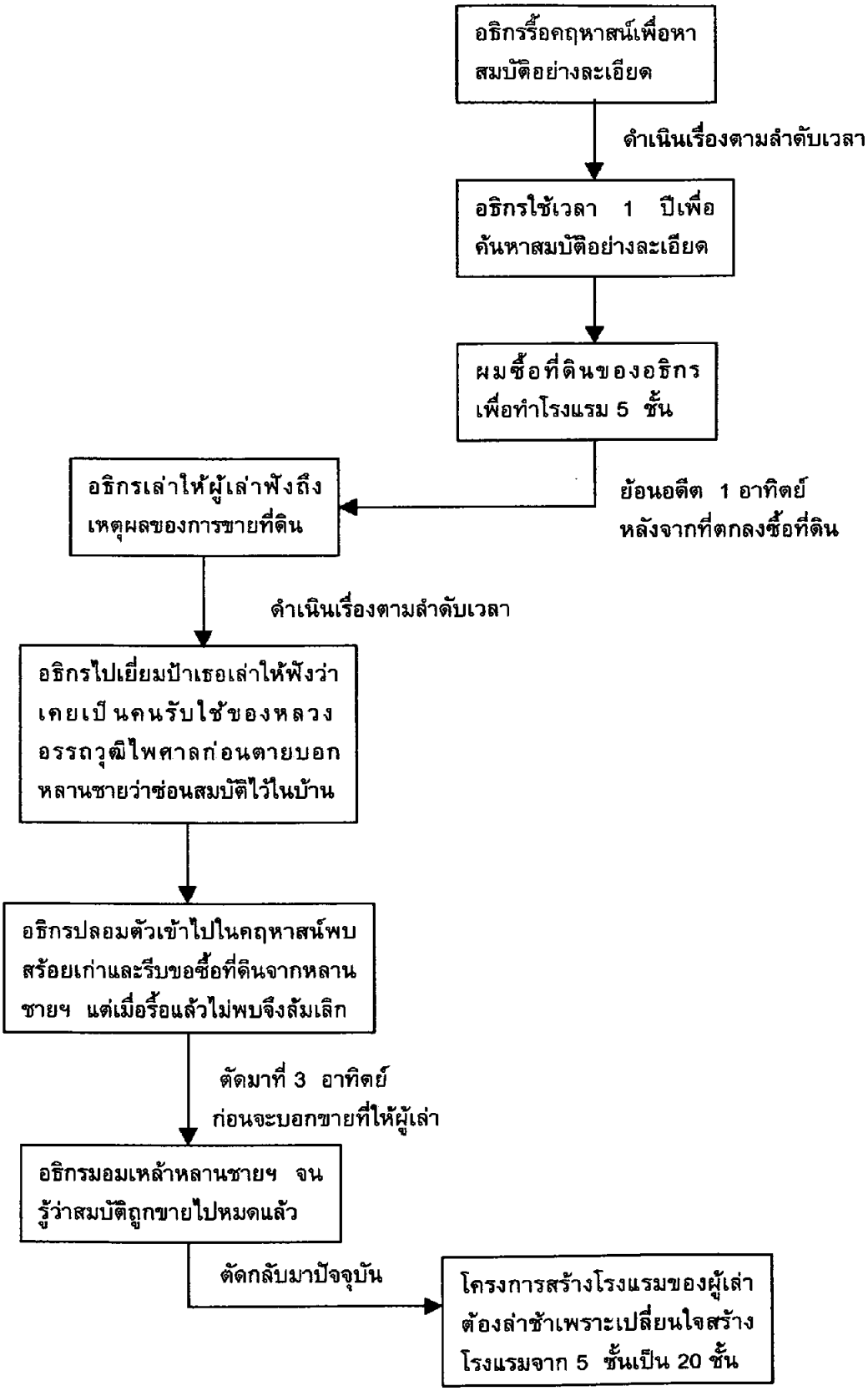
อธิกรรื้อคฤหาสน์เพื่อหาสมบัติอย่างละเอียด
ดำเนินเรื่องตามลำดับเวลา
อธิกรใช้เวลา 1 ปีเพื่อค้นหาสมบัติอย่างละเอียด
ผมซื้อที่ดินของอธิกรเพื่อทำโรงแรม 5 ชั้น
ย้อนอดีต 1 อาทิตย์ หลังจากที่ตกลงซื้อที่ดิน
อธิกรเล่าให้ผู้เล่าฟังถึงเหตุผลของการขายที่ดิน
ดำเนินเรื่องตามลำดับเวลา
อธิกรไปเยี่ยมป้าเธอเล่าให้ฟังว่าเคยเป็นคนรับใช้ของหลวงอรรถวุฒิไพศาลก่อนตายบอกหลานชายว่าซ่อนสมบัติไว้ในบ้าน
อธิกรปลอมตัวเข้าไปในคฤหาสน์พบสร้อยเก่าและรีบขอซื้อที่ดินจากหลานชายฯ แต่เมื่อรื้อแล้วไม่พบจึงล้มเลิก
ตัดมาที่ 3 อาทิตย์ ก่อนจะบอกขายที่ให้ผู้เล่า
อธิกรมอมเหล้าหลานชายฯ จนรู้ว่าสมบัติถูกขายไปหมดแล้ว
ตัดกลับมาปัจจุบัน
โครงการสร้างโรงแรมของผู้เล่าต้องล่าช้าเพราะเปลี่ยนใจสร้างโรงแรมจาก 5 ชั้นเป็น 20 ชั้น

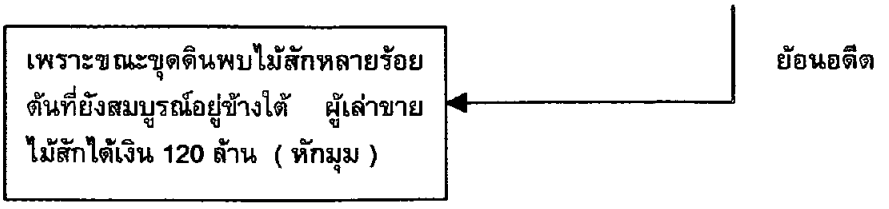

การเสนอเรื่องในเรื่องนี้ผู้เขียนเริ่มเรื่องจากการรื้อคฤหาสน์ของอธิกรและพบว่าคฤหาสน์มีสมบัติและขุดรื้อจนในที่สุดล้มเลิกเพราะไม่พบสมบัติ ผู้เขียนทำให้ผู้อ่านเข้าใจผิดว่าเรื่องน่าจะจบลงเมื่ออธิกรผู้ทราบข้อมูลเกี่ยวกับเรื่องสมบัติมากที่สุดและลงมือค้นหากลับไม่พบสมบัติจนสุดท้ายต้องขายที่ดินต่อให้ " ผม " ซึ่งเป็นผู้เล่าเรื่อง แต่เรื่องก็มีต่อไปจากนั้นอีกว่าทรัพย์สมบัติที่ตีมูลค่าเงินที่สูงกว่าทรัพย์สมบัติที่ซ่อนอยู่นั้นคือไม้สักซึ่งผู้เล่ากลับเป็นผู้ได้อย่างไม่คาดฝัน

การเสนอความคิดในเรื่องนี้ผู้เขียนเสนอความคิดที่ว่าอย่าตัดสินคนด้วยรูปกายภายนอกแต่ควรตัดสินกันด้วยสติปัญญา ดังที่อธิกรซื้อที่ดินจากหลานชายหลวงอรรถวุฒิไพศาลเพราะคิดว่าเป็นคนปัญญาทึบแต่ความจริงแล้วถูกหลานชายหลวงอรรถวุฒิไพศาลวางแผนหลอกว่ายังมีสมบัติทั้งที่ความจริงเขาขายสมบัติไปหมดแล้วจึงได้ทำตัวสำมะเลเทเมาไม่ทำงานทำการ ดังข้อความ

" เขอะ ! ปัญญาอ่อน ! ไอ้เวรนั่นฉลาดกว่าที่ใคร ๆ คิดเสียอีกเห็นท่าทางมันโง่ๆ อย่างงั้นเหอะ รู้มั้ยว่าในวันแรกที่ข้าเจอสร้อยทองในห้องนอนนั่นน่ะ เป็นเพราะไอ้นี่ตั้งใจให้ข้าเห็นและหยิบไป มันเป็นคนเอาสร้อยทองนั่นวางล่อข้าไว้ มันรู้ตั้งแต่แรกแล้วว่าข้าเป็นใคร แล้วไปหามันทำไม ! "

ผมอ้าปากค้าง " มันรู้ได้ยังไง? "

" มันคงสงสัยว่าอยู่ดีๆ ทำไมถึงมีใครก็ไม่รู้มาสนใจในตึกเก่าสภาพโทรมแบบนั้นเลยตามไปสืบดู พอเห็นนามสกุลเหมือนกับป้าข้าเลยเดาเรื่องถูก "

" งั้นมันก็ไม่โง่น่ะซี ความจริงมันคงตั้งใจขายคฤหาสน์อยู่แล้ว พอรู้ว่าเอ็งหวังสมบัติเลยเอาสร้อยทองเส้นนั้นทิ้งล่อไว้ "

" แล้วไอ้มรกตสิบกว่าเม็ดนั่นกับสร้อยพวกนั้น ก็ทิ้งเอาไว้ให้ข้ามีกำลังใจค้นหาต่อไป เจ้าเล่ห์นัก "

(สมุดปกดำกับใบไม้สีแดง. 2537 : 52 – 53)

ผู้เขียนเสนอความคิดที่ว่าความละโมบโลภมากของคนย่อมไม่มีที่สิ้นสุด ดังเช่นอธิกรที่แม้จะมีฐานะดีแต่ยังอยากได้สมบัติของผู้อื่นอีกเพียงเพราะว่าไม่อยากกลับไปจนเช่นเคย ดังข้อความ

" เอ็งน่ะก็มีฐานะดีอยู่แล้ว จะเอาเงินมากมายไปทำอะไร? "

" เงินทองก็เหมือนความรักโว่ย ยิ่งมีมากยิ่งอบอุ่นใจ "

คำพูดนี้เขาเคยกล่าวหลายครั้งหลายหน คนทั่วไปมักคิดว่าเขาพูดเล่น มีแต่ผมเท่านั้นที่รู้ว่าเขาหมายความตามนั้นจริงๆ ชีวิตวัยเด็กของเขาคลุกคลีกับความยากลำบาก เคยชินกับความหิวโหยที่ใกล้ชิดกับความตายมาบ่อยครั้งนัก มีแต่คนที่รู้รสชาติของความจนอย่างถึงไส้จะไม่ยอมกลับไปใช้ชีวิตแบบนั้นอีกเป็นอันขาด

(สมุดปกดำกับใบไม้สีแดง. 2537 : 51)

เรื่อง <u>เงื่อนตาย</u>

วาทะก่อนนำเรื่องเป็นวาทะของ จอร์ช โอซาวา ที่กล่าวว่าการบังคับใช้กฎหมายโดยตำรวจไม่สามารถกำจัดอาชญากรรมได้ หากเปรียบเป็นโรคจึงเป็นเพียงการต่อสู้กับโรคเท่านั้นวิธีทางแก้ควรศึกษาสาเหตุแรกเริ่มจากนั้นก็ศึกษาวิธีการรักษาแบบสมบูรณ์ สอดคล้องกับเรื่องการแก้ปัญหาใดๆ ควรจะศึกษาทางแก้ที่ต้นเหตุเสียก่อนไม่ควรตัดสินด้วยกำลัง

เรื่องเริ่มเมื่อวันจันทร์ที่ 30 ธันวาคม " ผม " หรือผู้เล่าซึ่งเป็นตำรวจที่มีหน้าที่ปราบปรามการทุจริตและประพฤติมิชอบในวงการตำรวจนั่งรับประทานอาหารเช้าได้รับพัสดุไม่จ่าหน้าซองฉบับหนึ่งจึงแกะซองพบข้อความจากอีกาว่าพบเอกสารในตู้เซพของ พล.ต.ท.ประยุทธ ระวีวาด และคิดว่าผู้เล่าจะสนใจจึงนัดจะโทรศัพท์มาตอนเก้าโมงพรุ่งนี้ที่ทำงาน เมื่อดึงกระดาษออกมาพบจดหมายที่เขียนไว้ว่าเอกสารนี้เป็นเอกสารที่เป็นหลักฐานการซื้อขายอาวุธเถื่อนของ พล.ต.ท.ประยุทธลงชื่อว่า " อีกา " ต่อมาวันอังคารที่ 31 ธันวาคม อีกาโทรศัพท์มาจึงแอบบันทึกเทปและตรวจว่าโทรศัพท์มาจากที่ใด อีกาโทรศัพท์มาเพื่อจะขายข้อมูลให้ผู้เล่าและเล่าว่าได้เอกสารเพราะแอบย่องเข้าไปขโมยของในตู้เซฟและบังเอิญหยิบมาด้วย จึงมาขายข่าวกับผู้เล่าเพราะรู้ว่าผู้เล่าเป็นตำรวจที่มีบทบาทปราบปรามการทุจริตโดยเรียกร้องเงิน 2 แสนบาท ขณะนั้นลูกน้องของผู้เล่าสืบได้ว่าอีกาโทรศัพท์มาจากรามคำแหง 47 ผู้เล่าจึงประวิงเวลาต่อรองราคาและแกล้งวางสายเพื่อให้โทรศัพท์กลับมาใหม่จะได้ถ่วงเวลาและให้ลูกน้องตามไปสืบว่าเป็นใครและอยู่ที่ใด อีกานัดให้ผู้เล่านำเงินไปคนเดียวที่ตู้โทรศัพท์สาธารณะหน้าสนามกีฬาหัวหมากเวลาบ่ายสี่โมง จากนั้นลูกน้องมารายงานว่าอีกาคือ แดง ท่าพระ เป็นโจรงัดแงะที่ก่อคดีมากมาย ผู้เล่าพิจารณาข้อมูลประวัติของแดงอย่างรอบคอบเพราะว่าคดีนี้มีความสำคัญมากเพราะ พล.ต.ท.ประยุทธเป็นตำรวจที่มีการเมืองหนุนหลัง และคิดถึงสาเหตุที่แดงส่งข้อมูลมาให้เขาด้วยการย้อนอดีตว่าผู้เล่าเป็นตำรวจที่จับกุมขบวนการค้าอาวุธเถื่อนและมีคนมาเสนอให้ปล่อยคดีแต่ผู้เล่าปฏิเสธ แต่ต่อมาอาวุธเถื่อนที่จับกุมมาได้ก็หายไปอย่างไร้ร่องรอย

เรื่องกลับมาที่ผู้เล่าตัดสินใจทำงานนี้ด้วยตนเอง เวลาบ่ายสามโมงผู้เล่าไปหาแดงที่อพาร์ตเม้นต์เมื่อเขาเปิดประตูผู้เล่าลงมือทำร้ายแดงและใช้ปืนจ่อบังคับให้เอาเอกสารมาให้แต่เมื่อดูแล้วเห็นว่าไม่ครบจึงบังคับให้แดงพาไปเอาเอกสารทั้งหมดที่บ้านของ พล.ต.ท.ประยุทธคืนนี้เพื่อจะใช้เป็นหลักฐานในศาลได้และแดงเคยเปิดเซฟมาก่อนรู้จักทางหนีทีไล่ดีและเมื่อได้ของจะปล่อยแดงไป ต่อมาเวลา 1 ทุ่มเศษแดงกับผู้เล่าปีนเข้าไปในบ้านปรากฏว่าไม่มีใครอยู่เพราะคงออกไปฉลองปีใหม่ เมื่อถึงตู้เซฟผู้เล่าบังคับให้แดงเปิดใช้เวลาประมาณ 10 นาที เมื่อเปิดออกแดงล้วงหยิบปืนในตู้เซฟแล้วเล็งมาที่ผู้เล่า ผู้เล่าจึงยิงปืนสวนกลับถูกหน้าอกแดงหนึ่งนัดล้มลงแล้ว ผู้เล่าจึงเปิดเซฟพบสมบัติมากมายแต่ไม่พบเอกสาร จากนั้นผู้เล่าโทรศัพท์ไปสถานีตำรวจท้องถิ่นที่ลูกน้องเก่าเป็นสารวัตรและแจ้งว่ามีการยิงกันตายที่บ้านคนร้ายพกปืนจี้ผู้เล่าให้ไปเปิดเซฟเป็นการหักมุมเรื่องว่า " ผม " กับ พล.ต.ท.ประยุทธเป็นคนเดียวกัน

การดำเนินเรื่องในเรื่องนี้เขียนเป็นแผนภูมิได้ดังนี้

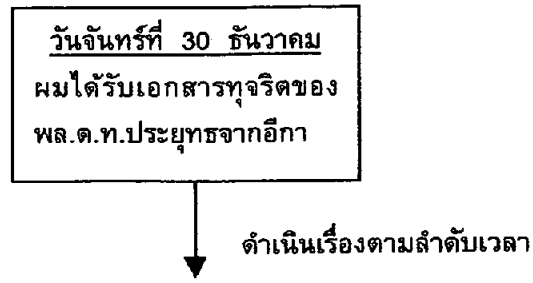

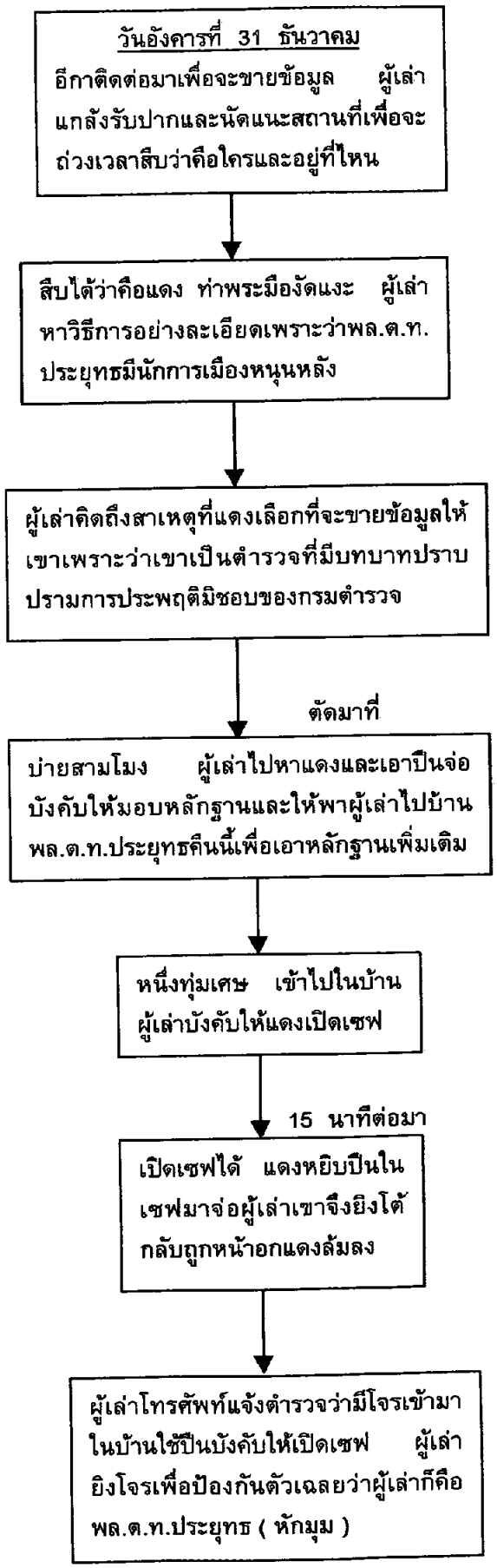
วันอังคารที่ 31 ธันวาคม
อีกาติดต่อมาเพื่อจะขายข้อมูล ผู้เล่าแกล้งรับปากและนัดแนะสถานที่เพื่อจะถ่วงเวลาสืบว่าคือใครและอยู่ที่ไหน
สืบได้ว่าคือแดง ท่าพระมือวัดแงะ ผู้เล่าหาวิธีการอย่างละเอียดเพราะว่าพล.ต.ท.ประยุทธมีนักการเมืองหนุนหลัง
ผู้เล่าคิดถึงสาเหตุที่แดงเลือกที่จะขายข้อมูลให้เขาเพราะว่าเขาเป็นตำรวจที่มีบทบาทปราบปรามการประพฤติมิชอบของกรมตำรวจ
ตัดมาที่
บ่ายสามโมง ผู้เล่าไปหาแดงและเอาปืนจ่อบังคับให้มอบหลักฐานและให้พาผู้เล่าไปบ้านพล.ต.ท.ประยุทธคืนนี้เพื่อเอาหลักฐานเพิ่มเติม
หนึ่งทุ่มเศษ เข้าไปในบ้านผู้เล่าบังคับให้แดงเปิดเซฟ
15 นาทีต่อมา
เปิดเซฟได้ แดงหยิบปืนในเซฟมาจ่อผู้เล่าเขาจึงยิงโต้กลับถูกหน้าอกแดงล้มลง
ผู้เล่าโทรศัพท์แจ้งตำรวจว่ามีโจรเข้ามาในบ้านใช้ปืนบังคับให้เปิดเซฟ ผู้เล่ายิงโจรเพื่อป้องกันตัวเฉลยว่าผู้เล่าก็คือพล.ต.ท.ประยุทธ (หักมุม)

การเสนอเรื่องในเรื่องนี้ผู้เขียนใช้การล้อมกรอบวันที่เหมือนเป็นบันทึกเหตุการณ์ประจำวัน เพื่อเน้นเรื่องราวที่เกิดขึ้นในเรื่องว่าเหตุการณ์ทั้งหมดเกิดขึ้นในสองวัน คือวันแรกที่แดงส่งข่าวมาและวันรุ่งขึ้นที่ผู้เล่าจัดการกับปัญหาที่เกิดขึ้นเพียงลำพังตั้งแต่ต่อรองค่าตอบแทนกับแดง บุกไปบ้านแดงเพื่อเอาเอกสารลับลวงแดงกลับไปที่บ้านและยิงแดงเพื่อจะแก้ปัญหาของตนให้รวดเร็วที่สุดตนจะได้ปลอดภัย

การที่ผู้เล่าลงมือด้วยตนเองทุกอย่างนั้นทั้ง ๆที่เป็นตำรวจระดับสูงแต่ผู้เขียนพยายามให้เหตุผลว่าเพราะเป็นเรื่องสำคัญที่ผมต้องลงมือเองแต่แท้ที่จริงแล้วผมต้องลงมือเองเพราะว่าไม่ต้องการให้ผู้อื่นทราบว่าผมคือ พล.ต.ท.ประยุทธผู้ค้าอาวุธเถื่อน และผมเชื่อข้อมูลที่แดงส่งมาให้ในตอนแรกดังที่ว่า " ข้อมูลที่ได้จาก แดง ท่าพระ เป็นของจริง (ซึ่งผมเชื่อว่าจริง) " (วินทร์ เลียววาริณ. 2537 : 62) เพราะว่าผมเคยเป็นเจ้าของเอกสารที่แดงขโมยมานั่นเอง

ผู้เขียนอำพรางความจริงให้ผู้อ่านเข้าใจว่าผมกับ พล.ต.ท.ประยุทธเป็นคนละคนกันโดยให้ข้อมูลว่าผู้เล่ากับ พล.ต.ท.ประยุทธแม้จะเป็นตำรวจระดับสูงแต่อยู่คนละด้านกันคือ " ผมเป็นตำรวจหนึ่งในไม่กี่คนที่มีชื่อเสียงในการปราบปรามการทุจริตและประพฤติมิชอบในกรมตำรวจ ผมเคยเอาตำรวจเลว ๆ เข้าคุกและออกจากราชการมามากแล้ว " (วินทร์ เลียววาริณ. 2537 : 59) และ " ผมจะมีชื่อเสียงว่าเป็นตำรวจตงฉินที่ทำงานมานานหลายสิบปี " (วินทร์ เลียววาริณ. 2537 : 63) ดังนั้นผู้อ่านจึงคาดว่าผมนั้นเป็นตำรวจซื่อสัตย์ ส่วน พล.ต.ท.ประยุทธผู้เขียนให้ข้อมูลว่า " เป็นที่รู้จักกันดีในสองสามปีนี้ว่าเป็นนายตำรวจที่มีการเมืองหนุนหลังให้ก้าวขึ้นสู่ตำแหน่งสูงในวงการโล่เงินอย่างรวดเร็ว " (วินทร์ เลียววาริณ. 2537 : 62) ผู้อ่านจึงคิดว่าทั้งสองเป็นคนละคนกันและผมตามล่าแดงเพื่อจะนำข้อมูลที่ได้มาเป็นหลักฐานจับ พล.ต.ท.ประยุทธ แต่ท้ายเรื่องผู้เล่าพลิกสถานการณ์ได้อย่างฉับไวด้วยการให้แดงกลายเป็นคนร้ายที่บุกเข้ามาในบ้านและใช้ปืนจี้ผู้เล่าให้เปิดเซฟทำให้ ผู้เล่ายิงแดงเพราะป้องกันตัวเป็นการหักมุมที่เฉลยว่า " ผม " คือ พล.ต.ท.ประยุทธซึ่งสร้างความประหลาดใจให้กับผู้อ่านที่คาดไม่ถึงว่าทั้งสองจะเป็นคนเดียวกัน

นอกจากนั้นผู้เขียนใช้วิธีลวงผู้อ่านให้เชื่อตามผู้เล่าที่บรรยายถึงพฤติกรรมของตัวเองว่ามีชื่อเสียงในการปราบปรามทุจริตเป็นตำรวจมือสะอาด ความกระตือรือร้นที่จะจับผู้ให้เบาะแสรายนี้ก็เพื่อจะได้หลักฐานที่แน่นหนารัดกุมยิ่งขึ้น แม้จะกล่าวถึงของกลางจากการจับกุมไม่ว่าจะเป็นอาวุธสงครามหรือยาม้าที่หายไปอย่างลึกลับอยู่บ้าง แต่ผู้อ่านก็มุ่งความสนใจไปที่ผู้เล่าซึ่งเป็นตำรวจที่ซื่อสัตย์ และต้องการหา " ความจริง " ของเรื่องนี้ ตอนท้ายหากผู้เล่าไม่โทรศัพท์ไปแจ้งความกับโรงพักผู้อ่านจะไม่ทราบเลยว่าผู้เล่ากับพล.ต.ท.ประยุทธเป็นคนเดียวกัน ดังนั้นเรื่องนี้ผู้เขียนสามารถลวงผู้อ่านให้เข้าใจผิดเพื่อการหักมุมในตอนจบได้ดี แต่มีข้อสังเกตเรื่องความไม่สมเหตุสมผลว่าแม้ว่า พล.ต.ท.ประยุทธจะมีบ้านหลายหลังและให้แดงแม้ว่าไม่ทราบว่าผู้เล่ากับ พล.ต.ท.ประยุทธเป็นคนเดียวกันแต่แดงย่อมรู้ว่าคนที่ตนส่งข้อมูลการทุจริต ไปให้ได้ทั้งหมดเป็นใคร เพราะข้อมูลดังกล่าวมีความสำคัญอย่างยิ่งยวดและมีผลต่อความอยู่รอดของขโมยจึงแสดงถึงความจงใจลวงผู้อ่านเพื่อการหักมุม

การเสนอความคิดในเรื่องนี้ผู้เขียนเสนอว่าผู้รักษากฎหมายบางคนที่มองภายนอกนั้นดูเป็นผู้มีความสุจริตน่านับถือแต่เบื้องหลังอาจจะกลายเป็นผู้กระทำผิดกฎหมายเอง ดังเช่นผมหรือ พล.ต.ท.ประยุทธที่ฉากหน้ามองดูเป็นตำรวจที่ทำงานโดยสุจริต แต่แท้ที่จริงแล้วกลับเป็นผู้ทำผิดกฎหมายด้วยการค้าอาวุธเถื่อนเสียเอง ดังข้อความ

" ไม่ใช่เรื่องแปลกนักสำหรับผมทุกครั้งที่ได้ยินข่าวว่านายตำรวจชั้นผู้ใหญ่ค้าอาวุธของเถื่อนหรือยาเสพติดเสียเอง มันเป็นเรื่องที่คุ้นหูพอๆ กับเรื่องการกิน " ตามน้ำและทวนน้ำ " ของนายตำรวจหลายคน แม้ว่าเราจะออกมาปฏิเสธความคงอยู่ของมันอยู่เสมอว่า " ไม่จริงๆ ไม่มีหรอกครับ " แต่ให้ตายเถอะ ความจริงก็คือความจริงวันยังค่ำ ยิ่งทำงานไปนานเข้าผมก็เริ่มเข้าใจมากขึ้น มีตัวแปรมากมายที่สามารถทำให้ตำรวจที่มีอุดมคติสูงที่สุดเปลี่ยนเป็นตำรวจที่เลวที่สุดในเวลาไม่กี่ปี อัตตา อำนาจ และระบบราชการที่หยั่งรากแห่งความเลวร้ายมานานหลายปีดีดปี สามารถเปลี่ยนคนมาได้ทุกยุคทุกสมัย

(สมุดปกดำกับใบไม้สีแดง. 2537 : 62)

เรื่อง **คนละมุม**

ก่อนเริ่มเรื่องผู้เขียนนำวาทะจากเรื่องมหาภารตะยุทธที่กล่าวว่าเมื่อมนุษย์กลายเป็นพรหมจะไม่มีความกลัวและไม่มีผู้ใดกลัวเขา ไม่มีความรักและไม่เคยเกลียดใคร ไม่เบียดเบียนผู้อื่นทั้งกาย วาจา ใจ ซึ่งสอดคล้องกับเรื่องที่เดชาเกลียดสุมาลีภรรยาเพราะเขาไม่รู้จักการให้อภัยเธอเลยชีวิตแต่งงานของเขาจึงไม่มีความสุขและจบลงอย่างล้มเหลวในที่สุด

เรื่องเริ่มด้วยการให้เดชามาปรึกษาเพื่อนที่เป็นจิตแพทย์เกี่ยวกับเรื่องของสุมาลีภรรยา เดชาแสดงอารมณ์รุนแรงและพูดถึงสุมาลีในแง่ร้ายแม้ว่าเธอจะสวยฉลาดและฐานะดี เดชายอมรับว่าก่อนแต่งนิสัยเข้ากันได้ดีแต่เมื่อแต่งงานแล้วเธอเริ่มเปลี่ยนไปในทางไม่ดีและไม่เคยคิดจะปรับปรุงตัวหรือวางตัวให้เหมาะสมกับการเป็นภรรยารองปลัดกระทรวงต่างประเทศด้วยการทำให้เขาขายหน้าในงานเลี้ยง ทำงานบ้านไม่เป็น ทำอาหารไม่อร่อยและทำให้แม่บ้านลาออกถึง 8 คน เพราะทนเธอไม่ได้ ใช้จ่ายเงินฟุ่มเฟือย ต่อมาเล่าว่าเดชามาปรึกษากับหมอเป็นครั้งที่ 5 และบอกว่าเธอเกือบทำไฟไหม้บ้านเพราะบุหรี่ เธอจู้จี้ขี้บ่นและชวนทะเลาะแม้จะแนะนำให้มาหาหมอแต่เธอไม่ยอมและตอนนี้เธอชอบคุยโทรศัพท์กับผู้ชาย เดชามั่นใจว่าเธอเป็นคนไม่ดีจึงตัดสินใจหย่าขาดจากสุมาลี จากนั้นเดชามาพบหมอเพื่อบอกว่าเขาได้หย่ากับสุมาลีแล้วเขามีท่าทางสดชื่นขึ้นและสุมาลีกำลังจะย้ายออกจากบ้านหมอรู้สึกสบายใจไปกับเดชาด้วย เดชาแนะนำให้หมอรู้จักสุมาลีในวันที่เธอย้ายออกจากบ้าน เรื่องเล่าว่าหมอได้แต่งงานกับสุมาลีและอยู่กินกันอย่างมีความสุขถึง 11 ปี

การดำเนินเรื่องเขียนเป็นแผนภูมิได้ดังนี้

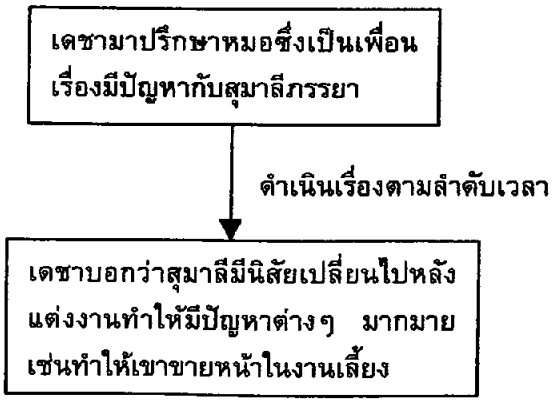

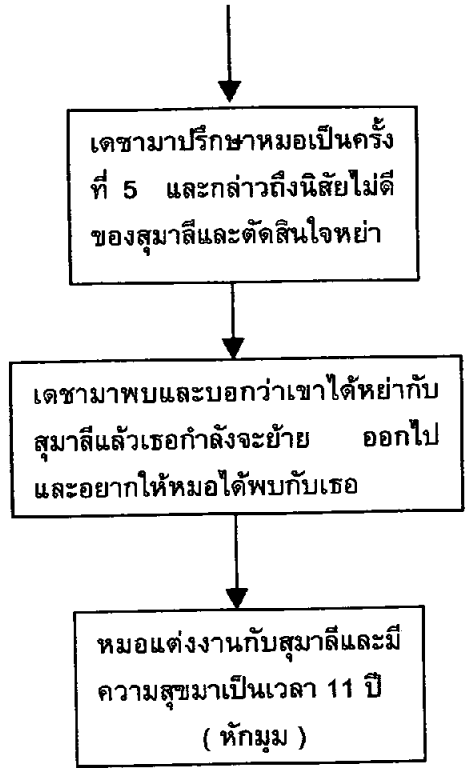

การเสนอเรื่องในเรื่องนี้ผู้เขียนดำเนินเรื่องตามลำดับเวลาตั้งแต่เดชามาปรึกษาจิตแพทย์ที่เป็นเพื่อนเกี่ยวกับปัญหาเรื่องสุมาลีภรรยาตั้งแต่ครั้งแรกจนถึงครั้งสุดท้ายที่ลงเอยด้วยการหย่า ผู้เขียนใช้วิธีสร้างการรับรู้ข้างเดียวคือผู้อ่านจะรับรู้เรื่องราวและพฤติกรรมของสุมาลีจากเดชาสามีเพียงข้างเดียว สุมาลีไม่มีบทบาทเป็นตัวละครในเรื่องเลย หมอก็เช่นเดียวกับผู้อ่านที่ได้รับรู้ข้อมูลของสุมาลีจากเดชาและเชื่อตามข้อมูลนั้นว่าสุมาลีเป็นภรรยาที่ไม่ดี ตั้งแต่ครั้งแรกที่เดชามาพบหมอให้ข้อมูลของสุมาลีในทางลบมาตลอดและทุกๆ ครั้งเดชาจะให้ข้อมูลทางลบเพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ เช่นสุมาลีทำให้เขาขายหน้าในงานเลี้ยง ไม่เคยปรับปรุงตัว ทำงานบ้านไม่เป็น ทำอาหารแย่ ทำให้แม่บ้านต้องลาออกถึง 8 คน ใช้จ่ายเงินฟุ่มเฟือยและครั้งสุดท้ายไฟเกือบไหม้บ้านเพราะบุหรี่ จนทำให้เขาตัดสินใจหย่าขาดจากเธอ จากข้อมูลต่างๆ นี้แสดงให้เห็นนิสัยที่ไม่ดีของสุมาลีและก่อให้เกิดอคติขึ้นในใจของหมอและผู้อ่านและเชื่อว่าสุมาลีเป็นคนไม่ดีจริงดังที่เดชากล่าว หมอจึงรู้สึกเกลียดสุมาลีแม้จะไม่รู้จักเธอและสบายใจเมื่อเดชาหย่าขาดจากสุมาลีเพราะคิดว่าเพื่อนจะได้หมดปัญหา ดังข้อความ

" ในใจข้าพเจ้ากลับรู้สึกปลอดโปร่งดีใจแทนเขาที่หลุดพ้นจากสุมาลีมาได้ ข้าพเจ้าไม่อยากเชื่อเลยว่าความรู้สึกเกลียดแบบนี้จะเกิดขึ้นกับจิตแพทย์อย่างข้าพเจ้าได้ ! "

(สมุดปกดำกับใบไม้สีแดง. 2537 : 76)

ผู้อ่านเชื่อข้อมูลของเดชาเพราะเขามาปรึกษาจิตแพทย์ที่เป็นเพื่อนกันและกล่าวว่า " หมอคงรู้ว่าปรกติผมเป็นคนยังไง เราคบกันมายี่สิบปีแล้ว นายเดชาคนนี้ไม่เคยพูดอะไรเกินความเป็นจริง " (วินทร์ เลียววาริณ. 2537 : 74) ท้ายเรื่องผู้เขียนหักมุมเพียงประโยคเดียวหลังจากที่หมอพบกับสุมาลีในวันที่เธอ

ย้ายออกจากบ้านคือ " ข้าพเจ้าแต่งงานกับสุมาลีได้สิบเอ็ดปีแล้ว เรามีความสุขที่สุดในโลก ! " (วินทร์ เลียววาริณ. 2537 : 77) และสะท้อนให้เห็นว่าการใช้ชีวิตคู่นั้นแม้ผู้ที่มีฐานะดีพร้อมในทุกด้าน แต่หากทัศนคติไม่ตรงกันและไม่รู้จักแก้ปัญหาที่สาเหตุและคอยแต่โทษผู้อื่นสุดท้ายย่อมลงเอยด้วยความล้มเหลว

มีข้อสังเกตว่าผู้เขียนให้หมอกล่าวถึงสุมาลีว่าเป็นผู้มีการศึกษาย่อมต้องใช้เหตุผลถึงสองครั้ง คือ " แต่อย่างน้อยเธอก็เป็นคนถือเหตุผลใช่ไหม? " (วินทร์ เลียววาริณ. 2537 : 74) และ " เธอน่าจะเป็นคนถือเหตุผลนะ เรียนสูงออกอย่างงั้น " (วินทร์ เลียววาริณ. 2537 : 75) ผู้เขียนต้องการบอกว่าคนทั่วไปคิดว่าผู้มีการศึกษาสูงย่อมต้องมีเหตุผลและใช้เหตุผลในการแก้ปัญหา สะท้อนให้เห็นว่าการแก้ปัญหาบางปัญหานั้นไม่สามารถใช้เหตุผลในการแก้ได้ทั้งหมด หากฝ่ายตรงข้ามไม่เป็นผู้มีเหตุผลหรือไม่รับฟังผู้อื่น ดังเช่นเดชาที่มองโลกในแง่ลบกล่าวหาว่าสุมาลีเป็นภรรยาที่ไม่ดีโดยไม่คิดจะมองตนเองเพื่อหาข้อเสียของตน จึงทำให้ชีวิตสมรสต้องล้มเหลวอย่างรวดเร็ว

การเสนอความคิดในเรื่องนี้ผู้เขียนเสนอความคิดเกี่ยวกับปัญหาชีวิตสมรสว่าความคิดหรือทัศนคติของแต่ละคนย่อมแตกต่างกันดังนั้นไม่ควรนำทัศนะของตนตัดสินผู้อื่นว่าเป็นคนไม่ดี ดังเช่นเดชาที่ตัดสินว่าสุมาลีเป็นภรรยาไม่ดีจนในที่สุดต้องแยกทางกัน ดังข้อความ

" ผมเศร้าจริงๆ ที่เพิ่งเห็นธาตุแท้ของเธอตอนนี้เอง ตอนนี้ผมพูดได้เต็มปากเลยว่าเธอเลวสมบูรณ์แบบจริงๆ"

(สมุดปกดำกับใบไม้สีแดง. 2537 : 75)

นอกจากนั้นผู้เขียนเสนอความคิดที่ว่ามิควรฟังความจากผู้อื่นฝ่ายเดียวเพราะย่อมเกิดอคติกับคนผู้นั้นได้ ดังเช่นหมอเมื่อได้รับรู้พฤติกรรมของสุมาลีจากเดชาในที่สุดหมดก็รู้สึกเกลียดสุมาลีทั้งๆ ที่ไม่เคยพบกันมาก่อน ดังข้อความ

" ความรู้สึกเกลียดแบบนี้จะเกิดขึ้นกับจิตแพทย์อย่างข้าพเจ้าได้! ทั้งๆ ที่ไม่เคยพบเธอมาก่อนทุกครั้งที่เขามาหาข้าพเจ้า เขาเพิ่มความเกลียดของข้าพเจ้าที่มีต่อเธอมากขึ้นทุกที ! "

(สมุดปกดำกับใบไม้สีแดง. 2537 : 76)

เรื่อง <u>เรือคนบาป</u>

วาทะก่อนนำเรื่องเป็นของ เฮอร์มานน์ เฮสเส จากเรื่องนาร์ซิสซัสกับโกลด์มุนด์ที่กล่าวว่าคนเมื่อแก่ตัวลงร่างกายจะเปลี่ยนแปลงค่อยๆ เสื่อมลง จากที่เคยสวยงามก็กลายเป็นอัปลักษณ์แต่จิตใจคนจะยิ่งแกร่งขึ้นและรู้จักโลกมากขึ้นจึงเรียกได้ว่ามีชีวิตที่มีคุณค่า ไม่เช่นนั้นจะเป็นเพียงขยะชิ้นหนึ่งเหมือนชายชราในเรื่องที่ต้องรับงานเป็นนายท้ายเรือขนของผิดกฎหมายด้วยความจำเป็น และต้องทนเจ็บปวดกับการเห็นสภาพเสื่อมโทรมของโสเภณีติดยา

เริ่มเรื่องด้วยการบรรยายฉากทะเลยามค่ำคืนที่เงียบสงบแต่มีเรือลำหนึ่งกำลังแล่นทำลายความสงบนั้น จากนั้นเล่าถึงชายชรานายท้ายเรือลำนี้กำลังยืนมองชายหญิงที่นั่งอยู่บนเรือและปลอบใจตนเองว่าการทำงานของแกครั้งนี้จะเป็นครั้งสุดท้ายเพราะมันเป็นงานขนของผิดกฎหมายข้ามประเทศ หัวหน้างานนี้ชื่อศักดิ์เริ่มทำธุรกิจนี้ได้ปีเศษและต้องการท้ายเรือที่เชี่ยวชาญบริเวณนี้ในเวลากลางคืนและเป็นคนที่ไว้ใจได้ ประจวบเหมาะกับชายชรากำลังจะอดตายเพราะจับปลาไม่ได้จึงตกลงทำงานพาผู้หญิงข้ามทะเลอันดามันไป

รัฐเปอริสต์ ประเทศมาเลเซีย ชายชรานึกย้อนอดีตถึงขบวนการค้าโสเภณีข้ามชาติที่ทำกันอย่างเป็นล่ำเป็นสันโดยมีนายหน้าอยู่ที่กรุงเทพฯ และหาดใหญ่ และให้ข้อมูลรายละเอียดของการพาผู้หญิงเดินทางไปมาเลเซียที่มีทั้งสมัครใจและถูกหลอกลวงไป การบังคับให้รับแขกและหากหนีจะถูกซ้อม

หลังจากชายชราทำงานได้ 5 เที่ยว แกเริ่มรู้สึกสำนึกผิดจึงไปหาศักดิ์เพื่อบอกเลิกและนึกย้อนไปถึงเรื่องของสาวหญิงสาวที่ถูกหลอกไปขายตัว 2 ปีที่มาเลเซีย ถูกบังคับให้รับแขกจนร่างกายทรุดโทรมและติดยาจึงถูกส่งกลับไทยด้วยสภาพเหมือนซากศพและกลายเป็นภาพติดตาของชายชรา ตัดกลับมาที่บทสนทนากับศักดิ์ศักดิ์ยอมให้เลิกแต่มีข้อแม้ว่าชายชราต้องทำงานให้เป็นครั้งสุดท้าย ตัดกลับมาที่เหตุการณ์บนเรืออีกครั้งเด็กหนุ่มลูกน้องศักดิ์ถามชายชราถึงแสงที่อยู่บนหน้าผาสูงว่าคืออะไร ชายชราอธิบายว่าเป็นไฟของคนที่เก็บรังนกและอธิบายถึงการสร้างรังของนกนางแอ่น ชายชราเล่าถึงประวัติชีวิตของแกและคิดถึงความอุดมสมบูรณ์ของธรรมชาติสมัยก่อนที่ยังไม่ถูกทำลาย ชายชราเลิกคิดและตั้งใจขับเรือด้วยเส้นทางอ้อมเพื่อหลีกเลี่ยงตำรวจน้ำ แต่แล้วศักดิ์บอกว่าได้ยินเสียงเครื่องยนต์และบอกให้แกดับเครื่องยนต์และให้ทุกคนดับบุหรี่คอยให้ตำรวจผ่านไปแต่แล้วตำรวจกลับย้อนกลับมาจับพวกเขาและถูกสอบสวน ศักดิ์บอกว่าพาผู้หญิงมานั่งเรือเล่นแต่ตำรวจไม่เชื่อเพราะคิดว่าเป็นการขนโสเภณีข้ามประเทศแต่ก็รู้สึกผิดหวังเพราะคาดว่าน่าจะเป็นเรือขนฝิ่นจึงยอมรับสินบนที่ศักดิ์ให้และปล่อยตัวพวกเขา ศักดิ์อธิบายให้ลูกน้องฟังว่าตำรวจปล่อยตัวพวกเขาเพราะว่าไม่สนใจคดีโสเภณียกเว้นผู้หญิงถูกบังคับจึงยอมรับสินบน เรือแล่นต่อมาชายฝั่งมาเลเซียพบหมู่บ้านและช่วยกันขนกระสอบเข้าไปในบ้าน ครึ่งชั่วโมงต่อมาจึงเดินทางกลับบทสนทนาท้ายเรื่องระหว่างชายชรากับศักดิ์เป็นการเฉลยเรื่องว่าศักดิ์นำผู้หญิงบังหน้าการขนฝิ่น

การดำเนินเรื่องเขียนเป็นแผนภูมิได้ดังนี้

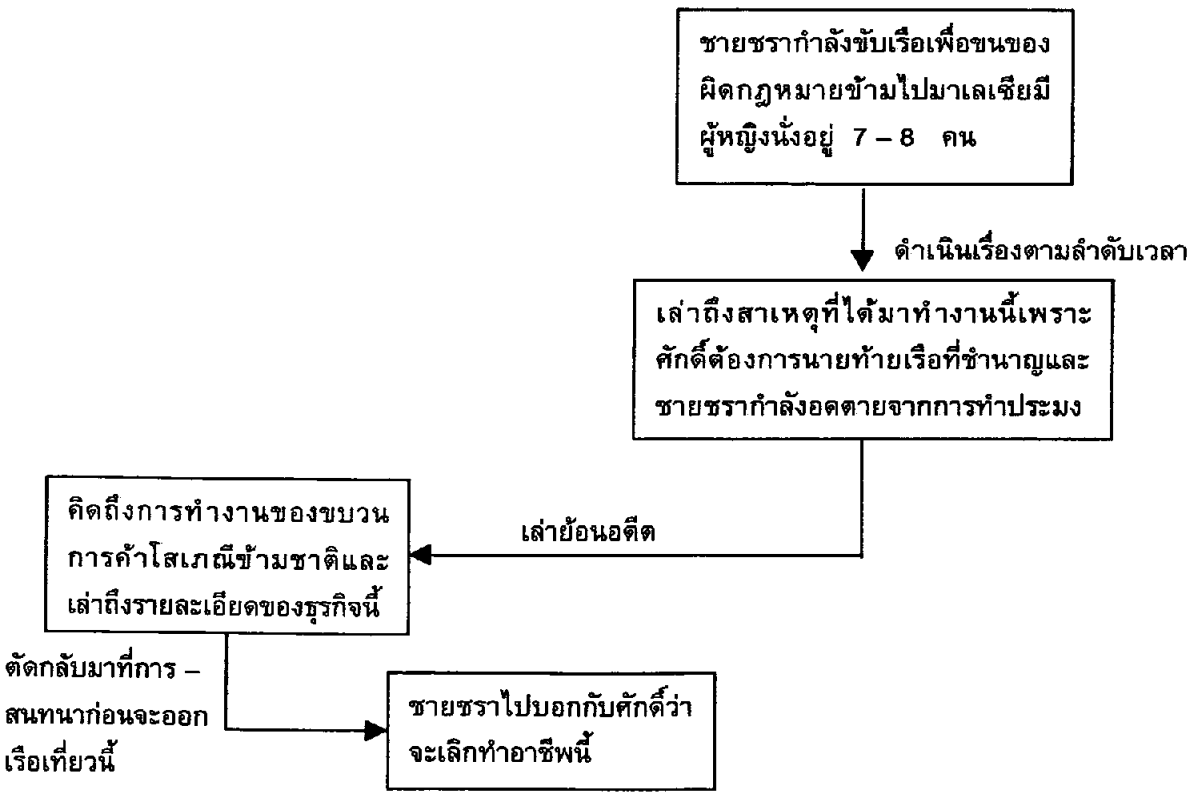

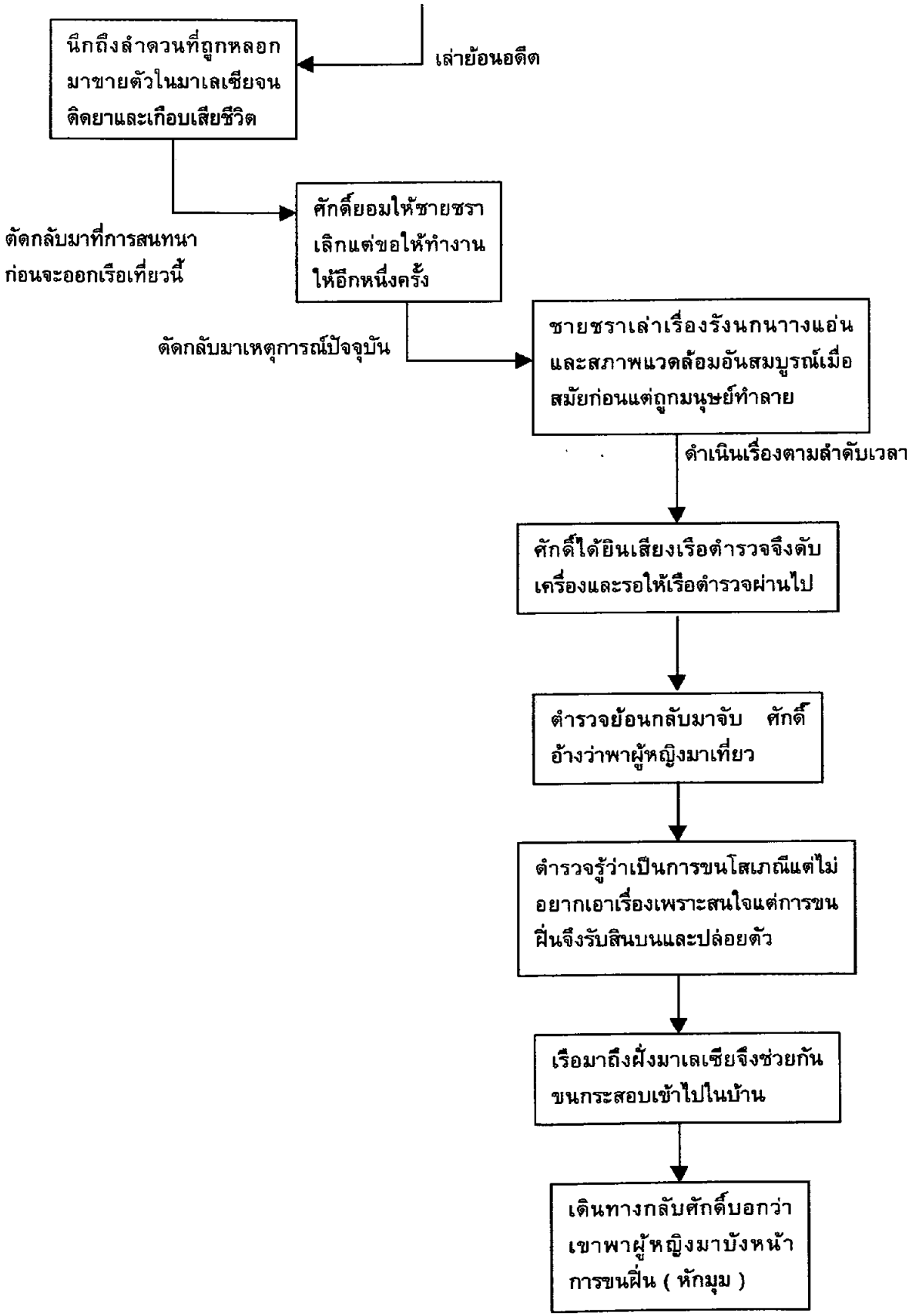
นึกถึงลำดวนที่ถูกหลอกมาขายตัวในมาเลเซียจนติดยาและเกือบเสียชีวิต
เล่าย้อนอดีต
ศักดิ์ยอมให้ชายชราเลิกแต่ขอให้ทำงานให้อีกหนึ่งครั้ง
ตัดกลับมาที่การสนทนาก่อนจะออกเรือเที่ยวนี้
ชายชราเล่าเรื่องรังนกนางแอ่นและสภาพแวดล้อมอันสมบูรณ์เมื่อสมัยก่อนแต่ถูกมนุษย์ทำลาย
ตัดกลับมาเหตุการณ์ปัจจุบัน
ดำเนินเรื่องตามลำดับเวลา
ศักดิ์ได้ยินเสียงเรือตำรวจจึงดับเครื่องและรอให้เรือตำรวจผ่านไป
ตำรวจย้อนกลับมาจับ ศักดิ์อ้างว่าพาผู้หญิงมาเที่ยว
ตำรวจรู้ว่าเป็นการขนโสเภณีแต่ไม่อยากเอาเรื่องเพราะสนใจแต่การขนฝิ่นจึงรับสินบนและปล่อยตัว
เรือมาถึงฝั่งมาเลเซียจึงช่วยกันขนกระสอบเข้าไปในบ้าน
เดินทางกลับศักดิ์บอกว่าเขาพาผู้หญิงมาบังหน้าการขนฝิ่น (หักมุม)

การเสนอเรื่องในเรื่องนี้ผู้เขียนใช้การเล่าเรื่องสลับไปมาระหว่างเหตุการณ์บนเรือกับเหตุการณ์ในความคิดคำนึงถึงอดีตของชายชราเป็นเรื่องสองเรื่องซ้อนกัน และการลวงผู้อ่านด้วยการให้ข้อมูลอื่นๆ เพื่อเบนความสนใจของผู้อ่านไปที่เรื่องอื่นเพื่อการหักมุมในตอนจบดังนี้

เรื่องแรกนั้นเป็นเรื่องที่อยู่ตอนต้นและตอนท้ายคือ เรื่องที่ชายชรากำลังขับเรือเพื่อขนของผิดกฎหมายข้ามฝั่ง จากนั้นเล่าอีกครั้งในตอนท้ายโดยดำเนินตามลำดับเวลาว่าขณะขับเรือชายชราได้สนทนากับชายหนุ่มที่นั่งมาด้วยถึงชีวิตของแกและสภาพแวดล้อมบริเวณนี้สมัยก่อน จากนั้นเมื่อได้ยินเครื่องยนต์แล่นใกล้เข้ามาจึงดับเครื่องยนต์เรือหลบตำรวจแต่ตำรวจย้อนกลับมาจับพวกเขาได้แต่คิดว่าเป็นการขนโสเภณีจึงไม่อยากจับกุมและรับสินบนเพื่อปล่อยตัวไป จากนั้นเรือถึงชายฝั่งและช่วยกันขนของเข้าไปในบ้านแล้วจึงกลับ สุดท้ายเฉลยว่าเรือพาผู้หญิงมาบังหน้าเพื่อขนฝิ่น

อีกเรื่องอยู่ในช่วงกลางของเรื่องเป็นการเล่าย้อนอดีตกลับไปมาของชายชราตั้งแต่สาเหตุที่ต้องมาทำงานนี้ เพราะศักดิ์กำลังต้องการนายท้ายเรือที่มีฝีมือและชายชราไม่สามารถจับปลาสู้คนรุ่นใหม่ได้ และนึกย้อนอดีตถึงการทำงานของขบวนการค้าโสเภณีข้ามชาติ จากนั้นตัดกลับมาที่แกขอเลิกทำงานเพราะสำนึกผิดและนึกย้อนอดีตอีกครั้งถึงเรื่องของลำดวนที่ถูกหลอกไปขายตัวที่มาเลเซีย ตัดกลับมาศักดิ์ยอมให้แกเลิกแต่ขอร้องให้ทำงานให้อีกเที่ยว

ผู้เขียนลวงผู้อ่านด้วยการให้ข้อมูลเพื่อทำให้ผู้อ่านเข้าใจว่าเรือที่ชายชราขับข้ามไปมาเลเซียนั้นเป็นเรือขนโสเภณี ผู้เขียนให้ข้อมูลเกี่ยวกับการค้าโสเภณีข้ามประเทศตั้งแต่ต้นว่าชายชรากำลังพาหญิงสาว 7 - 8 คนซึ่งมีชายหนุ่มคุ้มกันนั่งเรือข้ามไปชายแดนมาเลเซียในเวลาดึก จากนั้นตอนกลางเรื่องเป็นการให้ข้อมูลเกี่ยวกับการดำเนินธุรกิจค้าโสเภณีด้วยการให้ชายชรานึกถึงการค้าโสเภณี และนึกถึงลำดวนหญิงสาวที่ถูกหลอกมาเป็นโสเภณีจนเกือบตายซึ่งสร้างความสะเทือนใจให้กับชายชรามากจนขอเลิกทำงานนี้ สุดท้ายให้ตำรวจที่จับเรือลำนี้เข้าใจว่าเป็นเรือขนโสเภณีจึงยอมรับสินบนและปล่อยตัวไป จากข้อมูลที่ผู้เขียนให้ผู้อ่านคาดว่าเรือลำนี้ต้องเป็นเรือที่ขนโสเภณีแน่นอน ในตอนจบของเรื่องผู้เขียนได้หักมุมเรื่องด้วยคำพูดของศักดิ์ว่าเขาจ้างผู้หญิงมาบังหน้าเพื่อขนฝิ่น อันที่จริงผู้เขียนได้อำพรางข้อมูลเรื่องยาเสพติดไว้เมื่อกล่าวถึงลำดวนถ้าไม่สังเกตผู้อ่านจะไม่เอาใจใส่ดังตอนที่กล่าวว่า " มันถูกเฉดหัวออกมาทันทีที่ทุกคนรู้ว่ามันติดยาและไม่ทำเงินอีกต่อไป " (วินทร์ เลียววาริณ. 2537 : 86) และก่อนปิดเรื่องที่ชายชราสนทนากับศักดิ์ว่า

> " ...แต่ระวังงานแบบนี้จะทำให้เอ็งอายุสั้น "
> " นั่นเป็นราคาที่ผมยอมจ่ายแลกกับความรวย "
> ราคาของความรวย ! ชายชรานึกถึงสภาพติดยาของนังลำดวนคนนั้นและถอนใจ
> *ราคาของมันแพงเกินไป*
>
> (สมุดปกดำกับใบไม้สีแดง. 2537 : 93)

การเสนอความคิดในเรื่องนี้ผู้เขียนเสนอความคิดในหลายด้านคือเสนอว่าผู้รักษากฎหมายละเลยการปฏิบัติหน้าที่และรับสินบนเมื่อเห็นว่าคดีนั้นเป็นเรื่องที่ตนไม่ได้ผลประโยชน์ ดังเช่นตำรวจน้ำที่จับเรือของศักดิ์แต่ปล่อยตัวไปเพราะรับสินบนและคิดว่าเป็นเรือขนโสเภณีไม่ใช่เรือขนฝิ่นที่จะทำให้เขาได้ผลประโยชน์ ดังข้อความ

" แก้ตัวน้ำขุ่นๆ ดีโว่ย ไปแก้ตัวในศาลแล้วกันดีมั้ย? ไอ้ห่ะ ! ตอนแรกคิดว่าเป็นเรือขนผึ่นเสือกกลายเป็นเรือขนอีตัวไปเสียฉิบ จับพวกมึงกลับไปดำเนินคดีก็เสียเวลาเปล่า ตีกแล้ว ยิ่งเหนื่อยๆ อยู่ด้วย "

" นั่นน่ะซีครับ "

" จะให้กูทำยังไงกับพวกมึงดีวะ? "

ศักดิ์ยิ้มกว้าง " ถ้างั้นผมมีข้อเสนอครับ "

(สมุดปกดำกับใบไม้สีแดง. 2537 : 91 - 92)

เหตุการณ์นี้สะท้อนให้เห็นว่าตำรวจไม่สนใจการขนส่งโสเภณีข้ามชาติซึ่งเท่ากับการซื้อขายมนุษย์ด้วยเห็นเป็นเรื่องธรรมดาจนชาชิน

ผู้เขียนได้เสนอความคิดเกี่ยวกับการค้าโสเภณีว่าเมื่อโสเภณีหมดประโยชน์จะถูกขับไล่อย่างไม่มีมนุษยธรรม ดังเช่นลำดวนโสเภณีที่ถูกบังคับให้รับแขกจนร่างกายทรุดโทรมและติดยาจึงถูกขับไล่กลับเมืองไทยความทรุดโทรมนั้นมีสาเหตุสำคัญมาจากการติดยาเสพติด เป็นการเสนอความคิดถึงพิษภัยของยาเสพติดด้วยและเสนอความคิดว่าธรรมชาติที่เปลี่ยนไปเพราะถูกมนุษย์ทำลายไม่ว่าจะเป็นการจับปลาโดยใช้อวนขนาดเล็กใช้ระเบิดจับปลา หรือการทำลายป่าชายเลนสิ่งนี้ทำให้มนุษย์หมดทางทำมาหากินและบีบบังคับให้ต้องทำสิ่งผิดกฎหมายเพื่อความอยู่รอด ดังชายชราที่ต้องมาเป็นนายท้ายเรือขนของผิดกฎหมายดังข้อความ

ขณะเดียวกับที่แกกำลังจะอดตายจากอาชีพประมงเพราะเรี่ยวแรงที่ถดถอยและปลาในน่านน้ำที่ลดน้อยลงไปทุกวัน " ไอ้พวกประมงรุ่นหลังๆ นี่ใช้ระเบิดจับปลาคล่องกว่าอวนเสียอีก " แกบ่นกับท้องฟ้า เมื่อมีคนมาทาบทามมาทำงานให้กับขบวนการขนของผิดกฎหมายแกจึงจำต้องรับทำเพราะคิดว่าไม่มีทางเลือก

(สมุดปกดำกับใบไม้สีแดง. 2537 : 82)

ผู้เขียนสะท้อนให้เห็นคุณธรรมของคนต่างยุคกันดังที่ศักดิ์กล่าวกับชายชราว่า

" งานของผมอาจจะเลวในสายตาลุง แต่เราต่างคนต่างก็มีทางเดินในชีวิตของเราเอง จริงไหม? ผมจะเลิกงานนี้เมื่อผมรวย ส่วนลุงเลิกงานนี้เพราะลุงคิดว่ากำลังทำบาป แต่ใครจะรู้เมื่อวันนึงลุงออกทะเลแล้วไม่มีปลาให้จับกิน เพราะพวกเรากันเองทำลายทะเลซะหมด เข้าป่าแล้วไม่เหลือไม้เพราะเรากันเองตัดแม่งจนหมด วันนั้นลุงก็อาจต้องกลับมาทำบาปต่ออีกก็ได้ "

(สมุดปกดำกับใบไม้สีแดง. 2537 : 93)

เรื่อง <u>คาว</u>

วาทะก่อนนำเรื่องเป็นของนโปเลียน ที่กล่าวว่าจะทำงานใหญ่ให้สำเร็จต้องมีเครื่องช่วย 2 อย่างคือมิตรที่ซื่อสัตย์และศัตรูที่ร้ายแรง สอดคล้องกับเรื่องที่ทรงวุฒิสามารถแก้แค้นอุดมอันเป็นงานใหญ่ของเขาได้สำเร็จเพราะอุดมเป็นศัตรูที่เขาเกลียดมากที่สุด

เรื่องเริ่มจากเหตุการณ์ที่กฤษณาถูกอุดมเพื่อนสนิทของทรงวุฒิสามีของตนข่มขืน จากนั้นเล่าย้อนไป 2 อาทิตย์ก่อนทรงวุฒิไปประชุมที่ญี่ปุ่นอุดมโทรศัพท์มาชวนเธอไปกินข้าว และเธอนึกย้อนถึง

เหตุการณ์ในวันนั้นอุดมแอบใส่ยานอนหลับในน้ำส้มให้เธอทาน และตัดกลับมาอีกครั้งที่เธอนอนไม่หลับและนึกละอายใจตนเอง เธอฝันร้ายทุกคืนร่างกายผ่ายผอมลงทุกวันและสัญญากับตนเองว่าจะไม่ยอมบอกความจริงให้ทรงวุฒิทราบ

หลังจากนั้นผู้เขียนแบ่งเรื่องในช่วงหลังเป็นสองตอนคือตอนที่ 1 ทรงวุฒิมาพบจิตแพทย์และเล่าว่าคืนหนึ่งกฤษณานอนละเมอเล่าความจริงออกมา เขาปิดเรื่องนี้และดำเนินชีวิตตามปกติ กฤษณาคลอดลูกชายและเสียชีวิตในอีกหนึ่งปีต่อมาโดยเขาให้ชื่อลูกว่าอุกฤษณ์ สองสามเดือนต่อมาเขามาพบหมอและยังแสดงความรู้สึกเคียดแค้นเขาสารภาพว่าเคยคิดฆ่าอุดมแต่เห็นแก่ลูกชายที่ยังเล็ก หลังจากนั้นเขาไม่ได้มาพบหมออีกเลยจนเวลาผ่านไปหลายปีเขามาพบหมอและเล่าให้ฟังว่าอุกฤษณ์จะแต่งงานกับอุษาลูกสาวของอุดมโดยทั้งคู่พบกันที่บ้านของเขาเพราะว่าเขายังคบหากับอุดมอยู่แต่ในใจยังคิดเรื่องการแก้แค้น ตอนแรกเขาคัดค้านแต่เปลี่ยนใจเมื่อคิดแผนออก ดังนั้นต่อมาอุกฤษณ์และอุษาได้แต่งงานกัน 2 ปีต่อมาหมอบังเอิญพบกับทรงวุฒิเขามีท่าทางแจ่มใสขึ้นและเล่าเรื่องของอุดมให้หมอฟัง

ตอนที่ 2 ทรงวุฒิเล่าย้อนอดีตว่าเขานัดอุดมที่ร้านอาหารแห่งหนึ่ง และแกล้งเอ่ยว่าอุกฤษณ์กำลังจะมีลูกเพื่อจะเท้าความว่าเขารู้เรื่องราวที่เกิดขึ้นเมื่อยี่สิบสองปีก่อนที่เขาต้องไปทำการค้าที่ญี่ปุ่นเพราะว่าอุดมติดธุระและเหตุการณ์ที่อุดมข่มขืนกฤษณา สาเหตุที่นัดอุดมมาวันนี้เพราะเขาต้องการบอกว่าอุกฤษณ์เป็นลูกของอุดมกับกฤษณา และตลอดเวลาที่ผ่านมาเขาคิดแก้แค้นอุดมโดยต้องการให้รู้จักความเจ็บปวดที่ต้องสูญเสียของรักจึงให้อุกฤษณ์หลอกอุษาให้รักและกำลังจะมีลูกด้วยกันเป็นการแก้แค้นอุดม อุดมเสียใจจนทรุดลงกับพื้น เรื่องย้อนกลับมาที่การสนทนากับหมอเขาเล่าว่าหลังจากวันนั้นอุดมป่วยด้วยอาการประสาทหลอนจนตาย และบอกว่าเขาหลอกอุดมเพราะความจริงอุกฤษณ์เป็นลูกของเขาเอง

การดำเนินเรื่องเขียนเป็นแผนภูมิได้ดังนี้

<u>ช่วงแรก</u>

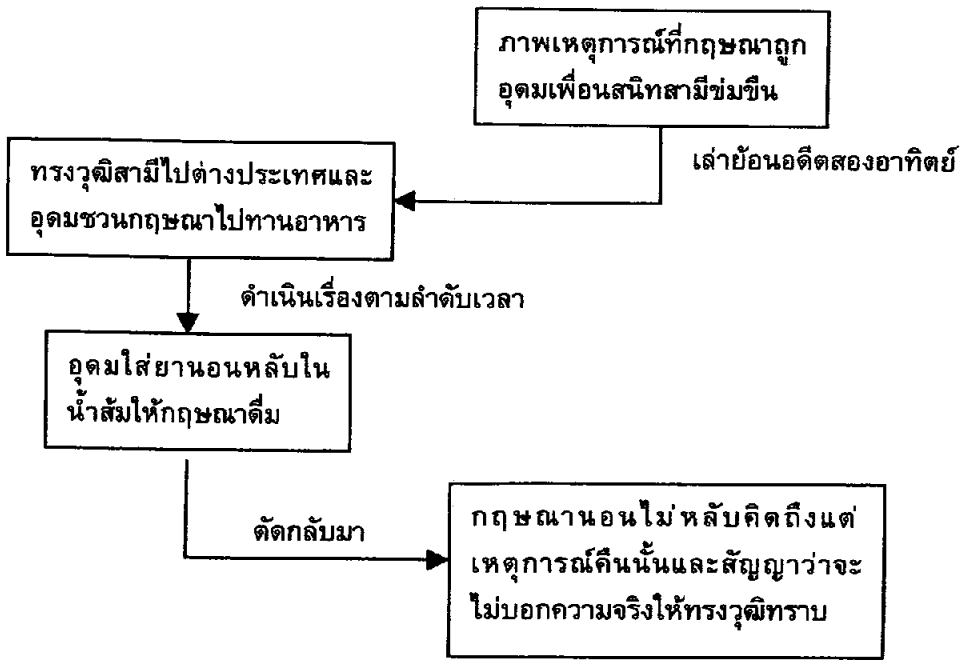

<u>ช่วงหลัง</u> แบ่งเป็น 2 ตอนดังนี้

<u>ตอนที่ 1</u> ดำเนินเรื่องตามลำดับเวลา

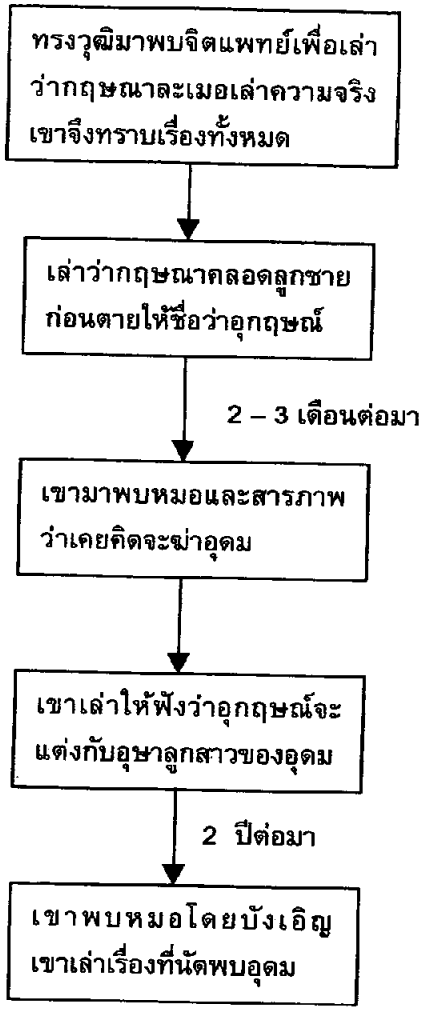

<u>ตอนที่ 2</u> ดำเนินเรื่องย้อนอดีตแล้วจึงตัดกลับมาปัจจุบัน

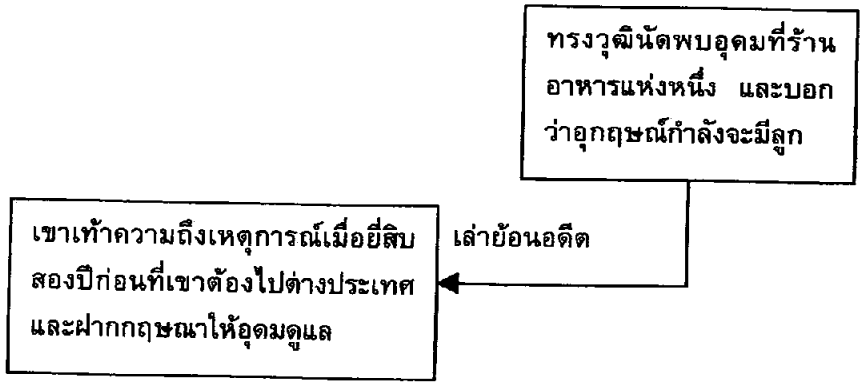

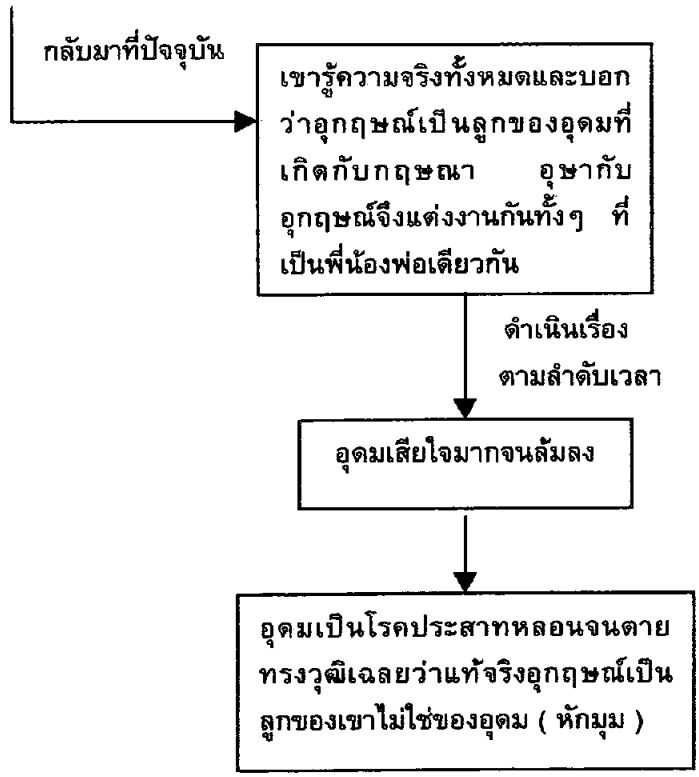

การเสนอเรื่องในเรื่องนี้ผู้เขียนแบ่งการเสนอเรื่องออกเป็นสองช่วงใหญ่คือช่วงแรกเป็นการเล่าถึงเหตุการณ์ที่กฤษณาถูกอุดมเพื่อนสนิทของทรงวุฒิข่มขืนอันเป็นสาเหตุนำไปสู่การแก้แค้นของทรงวุฒิ ช่วงแรกนี้ผู้เขียนเล่าด้วยการสลับไปมาระหว่างเหตุการณ์ในคืนที่เกิดเหตุกับการนอนไม่หลับของกฤษณาเพราะนึกถึงภาพหลอนจากเหตุการณ์ดังกล่าว หลังจากนั้นผู้เขียนแบ่งเรื่องที่เหลือเป็นสองตอนคือตอนที่ 1 และ 2

ตอนที่ 1 ผู้เขียนเสนอเรื่องตามลำดับเวลาเป็นการเสนอพฤติกรรมของทรงวุฒิที่มีความเคียดแค้นอุดมอันเป็นความแค้นที่ฝังใจแม้ว่าเวลาจะผ่านไปหลายปีและเขาเคยคิดที่จะฆ่าอุดม เขาเล่าถึงความบังเอิญที่ลูกชายของเขากับลูกสาวของอุดมจะแต่งงานกัน ตอนนี้จบลงเมื่อทรงวุฒิพบกับหมอโดยบังเอิญและเล่าเรื่องราวของอุดมให้ฟัง เมื่อเรื่องดำเนินถึงตอนนี้ผู้อ่านคาดว่าทรงวุฒิต้องวางแผนแก้แค้นอุดมไว้แล้ว

ตอนที่ 2 เสนอเรื่องด้วยการเล่าย้อนอดีตเพื่อเสนอวิธีการแก้แค้นของทรงวุฒิว่าเขานัดอุดมมาพบและบอกว่าอุกฤษณ์เป็นลูกของอุดมซื่อของอุกฤษณ์มาจากอุดมกับกฤษณา และเล่าว่าหลังจากเหตุการณ์คืนนั้นกฤษณาได้ตั้งท้อง ขณะเล่าช่วงนี้ผู้เขียนแทรกความรู้สึกในใจอันเป็นความคับแค้นของทรงวุฒิไว้ให้แยกจากการเล่าโดยใช้ตัวอักษรตัวเล็ก ทรงวุฒิตอกย้ำอุดมด้วยการกล่าวว่าเขาวางแผนให้ลูกชายหลอกลูกสาวอุดมให้หลงรักและแต่งงานกันจนกำลังจะมีลูกเพื่อจะแก้แค้นอุดม อุดมรู้สึกเสียใจมากจนทรุดตัวล้มลง เมื่อเรื่องดำเนินมาถึงตอนนี้ผู้อ่านเชื่อตามการเล่าเรื่องผ่านทรงวุฒิเพราะผู้เขียนให้ข้อมูลต่างๆ ที่สอดคล้องกันคือ การตั้งชื่อลูก การจงใจให้ลูกชายและลูกสาวทั้งสองฝ่ายบังเอิญมารักและแต่งงานกัน ยิ่งไปกว่านั้นผู้เขียนได้ปูพื้นเหตุผลความแค้นอย่างรุนแรงของทรงวุฒิในตอนที่ 1 อย่างสมเหตุสมผล ดังนั้น

เมื่อถึงตอนท้ายที่ทรงวุฒิบอกว่าเขาไม่ได้วางแผนนี้ไว้ล่วงหน้า แต่เพิ่งคิดได้หลังจากที่อุกฤษณ์แต่งงานและเฉลยว่าอุกฤษณ์แท้จริงเป็นลูกของเขาเองจึงเป็นการหักมุมในตอนจบ

การเสนอความคิดในเรื่องนี้ผู้เขียนเสนอความคิดเรื่องกรรมในมุมมองการแก้แค้นให้ตกไปตามกรรม ดังเช่นอุดมหลอกข่มขืนกฤษณาสุดท้ายจึงถูกทรงวุฒิแก้แค้นด้วยการหลอกจนกลายเป็นโรคประสาทหลอนเสียชีวิตในเวลาต่อมา อย่างไรก็ตามผู้เขียนชี้ให้เห็นว่าความอาฆาตพยาบาทย่อมทำให้เกิดทุกข์และสร้างความเดือดร้อนให้กับตนเอง ดังเช่นทรงวุฒิที่เคียดแค้นและพยายามหาทางล้างแค้นอุดมตลอดเวลาทำให้จิตใจของเขาไม่มีความสุข ดังบทสนทนาที่ทรงวุฒิพูดกับหมอว่า

" ผมไม่รู้ว่าผมผ่านช่วงเวลาเหล่านั้นมาได้ยังไงกี่วันกี่เดือนกี่ปีมาแล้วที่ชีวิตผมต้องจมอยู่ในปลักความแค้น กี่ครั้งกี่หนแล้วที่ผมต้องสะดุ้งตื่นขึ้นมากลางดึกเหงื่อเย็นเต็มหน้า "

(สมุดปกดำกับใบไม้สีแดง. 2537 : 100)

นอกจากนั้นผู้เขียนเสนอว่าความทุกข์ทรมานนั้นกินเวลานานทุกๆ สองสามเดือนที่ทรงวุฒิต้องมาพบหมอเพราะความแค้นที่อยากจะฆ่าอุดมจากสุดใจแม้ " หลายปีผ่านไปความรู้สึกผิดและเคียดแค้นยังไม่สมารถลบหายไปได้ " (วินทร์ เลียววาริณ. 2537 : 101) แต่ต่อมาเขาได้สารภาพกับหมอว่าใจหนึ่งเขาอยากอโหสิกรรม " ใจหนึ่งผมอยากอโหสิกรรมต่อกรรมทุกสิ่งที่เกิดขึ้น แต่อีกใจหนึ่งผมยอมไม่ได้ไฟแค้นยังลุกโชติช่วงอยู่ในจิตสำนึกของผมทุกครั้งที่มีโอกาส " (วินทร์ เลียววาริณ. 2537 : 102)

เรื่อง <u>มนุษยธรรม</u>

วาทะก่อนนำเรื่องเป็นของ เออร์เนส์ เฮมิ่งเวย์ จากเรื่อง The One Man and The Sea ที่กล่าวว่าชายแก่เริ่มสงสารปลาใหญ่ที่ติดเบ็ด เขาไม่เคยพบปลาที่มีกำลังมหาศาลเท่านี้มาก่อนมันฉลาดและต่อสู้กับเขาอย่างทรหดและเยือกเย็นจนเขาอยากรู้ว่ามันจะสู้กับเขาอย่างไร หรือสู้อย่างจนตรอกเหมือนเขาในขณะนี้ สิ่งมีชีวิตล้วนต้องการรักษาชีวิตรอดทั้งสิ้นไม่ว่าจะเป็นชายชราที่ต้องการปลาเพื่อนำไปขาย ส่วนปลานั้นก็ต้องดิ้นรนเพื่อให้หลุดจากเบ็ดสอดคล้องกับการเล่าเรื่องของผู้เขียนที่ต้องการให้เห็นการต่อสู้ในใจของมาโนชระหว่างความซื่อสัตย์กับมนุษยธรรม

เรื่องเริ่มด้วยการตามล่าโจรปล้นธนาคารมาโนชผู้เล่าเรื่องพิจารณาภาพจากกล้องวีดีโอของธนาคารชายกลางคนเข้ามาปล้นธนาคารและหนีไปได้พร้อมเงิน 2 ล้านบาท มาโนชซึ่งเป็นตำรวจเข้าไปสำรวจในธนาคารหลังเกิดเหตุ พนักงานเล่าว่าคนร้ายนำปืนและระเบิดขึ้นมาขู่และบังคับให้นำเงินใส่ถุงและขึ้นจักรยานยนต์หนีไป มาโนชพบพิรุธสงสัยว่าคนร้ายจะต้องไม่ใช่มืออาชีพจากหลายสิ่งประกอบกันแต่ที่สำคัญคือคนร้ายไม่สวมผ้าปิดหน้าซึ่งแสดงความประมาทเกินไป จากนั้นมาโนชจับโจรได้เขายอมแต่โดยดีและไม่มีหลักฐานแสดงประวัติของเขาเลยบอกเพียงแต่ว่าชื่อ ทวี ธาวิน มาโนชพยายามทุกวิธีที่จะสืบประวัติของทวีให้ได้แต่ไม่สำเร็จ เมื่อพนักงานธนาคารทุกคนยืนยันว่าเป็นเขาและเขารับสารภาพ ศาลตัดสินจำคุกคนร้าย 18 ปีแต่เงินที่ปล้นมายังหายไปอย่างไร้ร่องรอย มาโนชพยายามสืบเรื่องนี้แต่เพราะทวีไม่เคยเขียนจดหมายจากในคุกหาใครที่พอจะสืบเสาะเบาะแสได้ ธนาคารประกาศจะให้รางวัล 10 เปอร์เซ็นต์จากเงินที่ถูกปล้นแก่ผู้ที่บอกที่ซ่อนเงินมาโนชเกือบล้มเลิกความพยายาม จนวันหนึ่งมีรายงานด่วนว่าทวีแหกคุกถูกยิงบาดเจ็บพักอยู่ในโรงพยาบาล มาโนชตามไปถึงโรงพยาบาลระหว่างนั้นนึกย้อนอดีตเรื่องพ่อว่าพ่อเขาเป็นตำรวจมีฐานะยากจนมีลูกถึง 5 คน มาโนชเป็นลูกคนโตตอนเด็กมาโนชต้องหยุดเรียนบ่อยๆ เพื่อช่วย

ทางบ้าน วันหนึ่งครูเรียกพ่อไปพบเนื่องจากมาโนชลอกการบ้านพ่อจึงเล่าเรื่องที่แม่ไปส่งลูกชายเข้าเมืองกรุงทางรถไฟอัตราค่าโดยสารเด็กอายุต่ำกว่า 12 ปีจะเสียครึ่งราคาแต่วันนั้นลูกชายอายุเกินมา 1 วันแม่จึงซื้อตั๋วเต็มราคาทั้งๆ ที่แสนจน พ่อสอนว่าให้รู้จักซื่อสัตย์อย่าหลอกลวงผู้อื่นและพ่อก็เฆี่ยนมาโนชเพื่อให้จดจำคำที่สอน มาโนชรู้สึกสำนึกแต่นึกน้อยใจที่เกิดมาเป็นคนจนต้องลอกข้อสอบเนื่องจากหยุดเรียนไปทำงานและไม่อยากสอบตก

เรื่องกลับมาเล่าถึงข้อมูลที่มาโนชนึกย้อนว่าผู้คุมบอกว่าทวีไม่สนใจคำร้องเดือนขณะที่เขาพยายามหนียังคงปืนกำแพงคุกจึงถูกยิง จากนั้นมาโนชสอบถามพยาบาลได้ความว่าทวีให้ช่วยเขียนจดหมายถึงป้าชื่อมาลีและช่วยส่งให้ด้วยเขาจึงเก็บจดหมายเอาไว้ ขณะมองร่างทวีมาโนชย้อนกลับไปถึงการตายของพ่อที่โรงพยาบาลว่าพ่อถูกยิงขณะจับคนร้ายตอนแรกพ่อยังไม่ตายเพราะเป็นห่วงลูกๆ 5 คนที่กำพร้าแม่ พ่อสั่งเสียว่าหากตายให้มาโนชดูแลน้อง เรื่องกลับมาเล่าที่มาโนชไปหาป้ามาลีและอ้างว่ามีจดหมายจากทวีและได้พบลูกสาวทวีชื่อแก้วตาที่ตาบอดและแม่ตาย ขณะกลับจากบ้านป้ามาลีเขารู้สึกสลดใจกับครอบครัวของทวีจากนั้นหมอโทรศัพท์มาแจ้งว่าทวีตายแล้วต้องชันสูตรศพก่อนจึงจะรู้สาเหตุการตายและก่อนตายทวีละเมอว่า " เก็บมันให้ดีนะป้าในฝ้าเพดาน " มาโนชคาดว่าคือที่ซ่อนของเงิน มาโนชนึกย้อนอดีตไปเมื่อพ่อยังมีชีวิตอยู่พ่อบากไม้กระดานพื้นเป็นช่องเก็บเงิน หากวันใดมีเงินเหลือพ่อจะใส่เศษเงินลงไปวันใดขัดสนจะหยิบมาใช้และพ่อสัญญาว่าหากมีเงินมากจะซื้อเสื้อเสื้อแจ็กเก็ตหนังให้เขา หลังจากพ่อสั่งเสียได้ 10 วันพ่อก็ตาย จากนั้นผมทำงานทุกอย่างเพื่อส่งเสียตัวเองและน้องเมื่อฐานะดีขึ้นก็ซื้อเสื้อแจ็กเก็ตหนังตัวหนึ่งให้ตนเองและนึกถึงอาชีพตำรวจที่ตนภูมิใจว่าเขาซื่อสัตย์ทำตามหน้าที่และไม่คิดคดโกง

เรื่องตัดกลับมาขณะมาโนชขับรถไปบ้านป้ามาลีพร้อมหมายค้นเขามั่นใจว่าเงินที่ปล้นมาต้องอยู่ในบ้านหลังนี้ขณะนั้นหมอโทรศัพท์มาบอกว่าทวีตายเพราะมะเร็งตับ มาโนชปะติดปะต่อเรื่องราวได้ว่าทวีรู้ว่าตนกำลังจะตายจึงปล้นธนาคารเพื่อหาเงินก้อนหนึ่งให้ลูกและเจตนาแหกคุกให้ถูกยิงจนตายเพื่อพ้นจากความทรมาน เขารู้สึกสับสนไม่รู้จะตัดสินใจเลือกที่จะส่งเงินคืนธนาคารเพื่อความซื่อสัตย์หรือทำเป็นไม่รู้ไม่เห็นเพื่อมนุษยธรรมเงินก้อนนี้จะได้เป็นทุนให้กับลูกสาวตาบอดของทวีต่อไป มาโนชมาถึงบ้านป้ามาลีเธอออกมาเปิดประตูและคืนสิ่งที่มาโนชต้องการมาเอาคืนนั่นคือเสื้อแจ็กเก็ตหนังเป็นการหักมุมว่ามาโนชตัดสินใจไม่เอาเงินที่ทวีปล้นธนาคารคืนเพราะมนุษยธรรม

การดำเนินเรื่องเขียนเป็นแผนภูมิได้ดังนี้

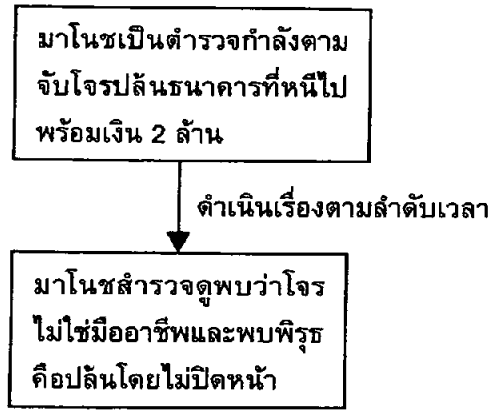

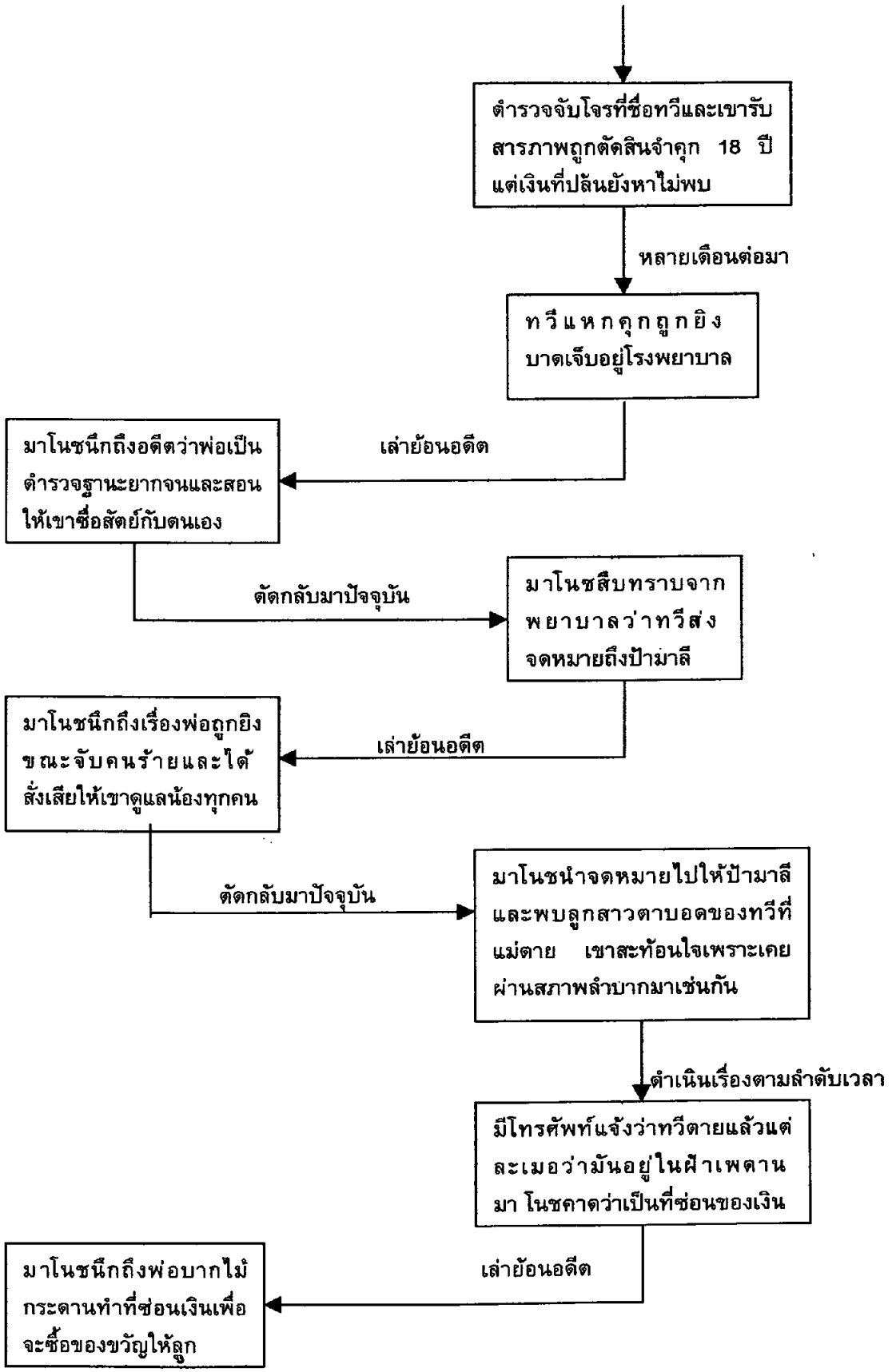
ตำรวจจับโจรที่ชื่อทวีและเขารับสารภาพถูกตัดสินจำคุก 18 ปี แต่เงินที่ปล้นยังหาไม่พบ
หลายเดือนต่อมา
ทวีแหกคุกถูกยิงบาดเจ็บอยู่โรงพยาบาล
เล่าย้อนอดีต
มาโนชนึกถึงอดีตว่าพ่อเป็นตำรวจฐานะยากจนและสอนให้เขาซื่อสัตย์กับตนเอง
ตัดกลับมาปัจจุบัน
มาโนชสืบทราบจากพยาบาลว่าทวีส่งจดหมายถึงป้ามาลี
เล่าย้อนอดีต
มาโนชนึกถึงเรื่องพ่อถูกยิงขณะจับคนร้ายและได้สั่งเสียให้เขาดูแลน้องทุกคน
ตัดกลับมาปัจจุบัน
มาโนชนำจดหมายไปให้ป้ามาลีและพบลูกสาวตาบอดของทวีที่แม่ตาย เขาสะท้อนใจเพราะเคยผ่านสภาพลำบากมาเช่นกัน
ดำเนินเรื่องตามลำดับเวลา
มีโทรศัพท์แจ้งว่าทวีตายแล้วแต่ละเมอว่ามันอยู่ในฝ่าเพดาน มาโนชคาดว่าเป็นที่ซ่อนของเงิน
เล่าย้อนอดีต
มาโนชนึกถึงพ่อบากไม้กระดานทำที่ซ่อนเงินเพื่อจะซื้อของขวัญให้ลูก

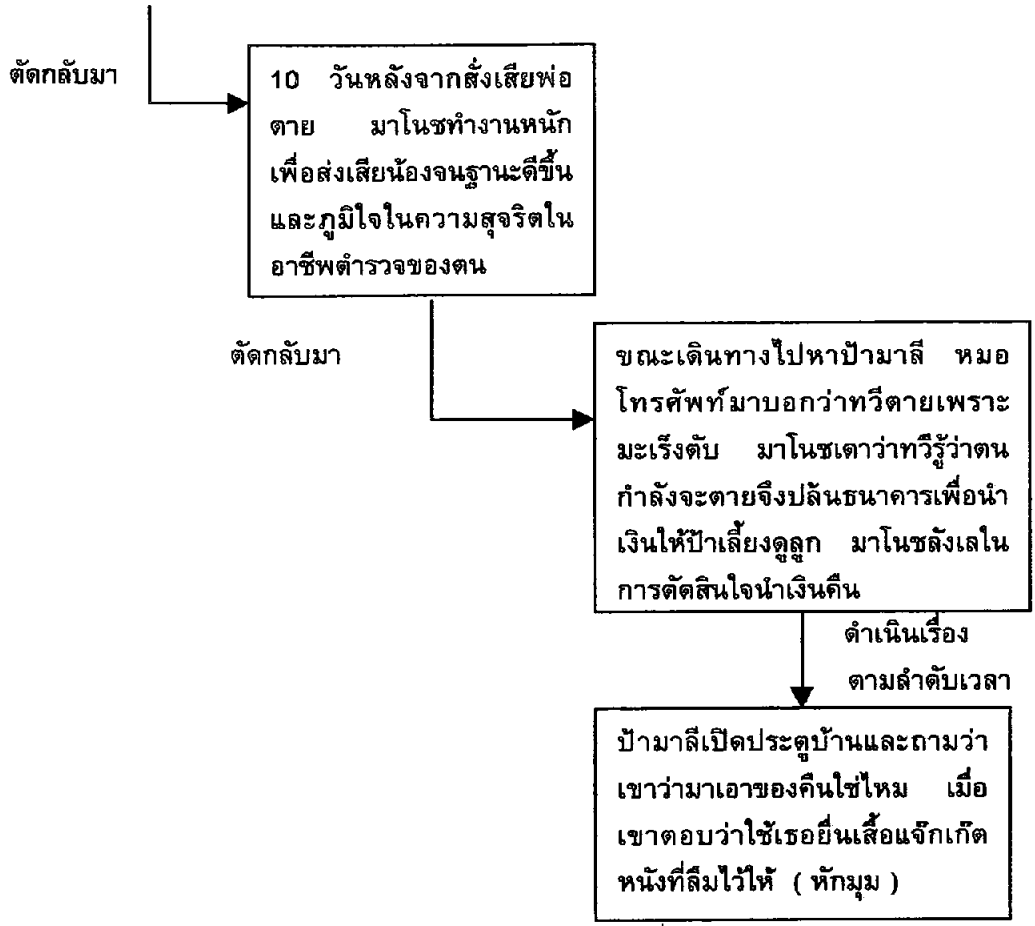

การเสนอเรื่องในเรื่องนี้ผู้เขียนเสนอด้วยการเล่าเรื่องสลับกันระหว่างเรื่องของทวีในเหตุการณ์ปัจจุบันกับเรื่องของมาโนชในอดีตเป็นความคิดคำนึงของตัวละครเพื่อต้องการให้ผู้อ่านรู้จากภูมิหลังของตัวละครเอกผู้เล่าเรื่องมีพ่อเป็นตำรวจยากจนและสั่งสอนให้เป็นคนซื่อสัตย์ โดยเล่าเหตุการณ์ที่ทวีถูกยิงขณะหนีคุกสลับกับเรื่องในอดีตที่พ่อของมาโนชถูกคนร้ายยิงแต่ไม่ตายทันทีและได้สั่งเสียให้ช่วยดูแลน้องทั้ง สี่คน ตอนท้ายเมื่อมาโนชทราบที่ซ่อนของเงินและรู้ความจริงว่าโจรปล้นธนาคารเพื่อนำเงินไปเลี้ยงดูลูกสาวตาบอดที่ขาดแม่ ผู้เขียนใช้การเล่าเรื่องย้อนอดีตที่พ่อพยายามซ่อนเงินเก็บเพื่อซื้อของขวัญให้ลูกความขัดแย้งในจิตใจของตัวละครระหว่างหน้าที่กับมนุษยธรรมทวีขึ้นถึงขีดสุดหลังจากที่ได้ทราบว่าทวีวางแผนนำเงินที่ปล้นเป็นทุนเลี้ยงลูก ผู้เขียนเน้นที่ความซื่อสัตย์ด้วยการตอกย้ำถึงความรักเคารพพ่อของตัวละครทำให้คาดว่าผู้เล่าต้องไปนำเงินคืนจากป้ามาลี เพื่อสุดท้ายผู้เขียนหักมุมให้ผู้เล่าไปขอเสื้อแจ็กเก็ตหนังที่ลืมไว้แทนที่จะเอาเงินคืน

นอกจากนี้ผู้เขียนลวงผู้อ่านด้วยการใช้สรรพนามคือ " มัน " โดยผู้เขียนใช้สรรพนามนี้เรียกเงินที่ถูกปล้นจึงทำให้ผู้อ่านเข้าใจผิดคือตอนที่ทวีละเมอก่อนตายว่า " เก็บมันให้ดีป้า...ในฝ่าเพดาน " (วินทร์ เลียววาริณ. 2537 : 121) ดังนั้นเมื่อท้ายเรื่องผมไปขอ " มัน " คืนจากป้ามาลีผู้อ่านจึงคาดว่าไปขอเงินที่ปล้นธนาคารคืนเพื่อจะหักมุมว่า " มัน " แท้จริงแล้วคือเสื้อแจ็กเก็ตที่ผมลืมไว้นั่นเอง เรื่องเสื้อแจ็กเก็ตผู้เขียนได้กล่าวไว้แล้วในตอนต้นว่า " ผมถอดเสื้อแจ็กเก็ตหนังวางพาดไว้กับพนักเก้าอี้ " (วินทร์ เลียววาริณ. 2537 :

120) แต่เพราะผู้อ่านมิได้ใส่ใจอันเนื่องจากมุ่งประเด็นไปที่เงินที่ปล้นธนาคารตามที่ผู้เขียนต้องการจึงไม่คาดคิดว่าผมจะกลับมาเอาเสื้อแจ็กเก็ตหนังคืนในตอนจบ

เสื้อแจ็กแก็ตหนังผู้เขียนต้องการให้เป็นตัวแทนของความซื่อสัตย์ที่พ่อสอนให้ยึดมั่นไว้และความลำบากเก็บหอมรอบริบเพื่อซื้อเสื้อแจ็กแก็ตหนังซึ่งใฝ่ฝันจะเป็นเจ้าของจนซื้อเป็นของขวัญให้แก่ตนเองได้ในที่สุด ความหมายของเสื้อแจ็กเก็ตหนังมีค่าพอที่มาโนชจะกลับมาเอาคืนจากป้ามาลีเพราะมาโนชบอกป้ามาลีว่า " ใช่ครับมันทำให้ผมนึกถึงพ่อผู้สอนให้ผมเข้าใจความลำบากและความซื่อสัตย์ " (วินทร์ เลียววาริณ. 2537 : 125)

การเสนอความคิดในเรื่องนี้ผู้เขียนเสนอว่าความรักของพ่อแม่ที่มีต่อลูกนั้นมากมายจนทำได้ทุกอย่างเพื่อลูก ผู้เขียนเสนอว่าทวียอมทำทุกอย่างแม้สิ่งนั้นจะผิดกฎหมายเพราะความรักลูกส่วนพ่อมาโนชตีลูกเพราะต้องการปลูกฝังให้ลูกซื่อสัตย์และพยายามเก็บหอมรอมริบเพื่อซื้อของขวัญให้ลูกทุกคน นอกจากนั้นผู้เขียนเสนอความคิดว่าบางครั้งมนุษยธรรมเป็นสิ่งสำคัญเหนือหน้าที่และความถูกต้อง ดังที่มาโนชนายตำรวจที่รู้ว่าเงินที่ปล้นธนาคารอยู่กับป้ามาลีแต่ไม่นำกลับคืนเพราะเห็นแก่มนุษยธรรม

เรื่อง <u>สมุดปกดำกับใบไม้สีแดง</u>

วาทะก่อนนำเรื่องผู้เขียนนำวาทะของ อัลเบิร์ต ไอน์สไตน์ ที่กล่าวว่ามนุษย์สามารถค้นพบความหมายของชีวิตที่เต็มไปด้วยอันตรายก็ต่อเมื่ออุทิศตนให้สังคมเท่านั้น สอดคล้องกับเรื่องที่นายพลชราคิดว่าชำนาญค้นพบความหมายของชีวิตด้วยการยึดความถูกต้องของตนเองเป็นที่ตั้งจึงสังหารผู้มีอิทธิพลเพราะคิดว่าช่วยทำให้สังคมดีขึ้น

เริ่มเรื่องนายพลชรามองต้นหูกวางที่ใบร่วงจนเกือบหมดต้นและคิดถึงชีวิตการทำงานของตนที่ปฏิบัติหน้าที่ด้วยความสุจริตและอยู่เบื้องหลังมาโดยตลอด เมื่อนายพลเดินเข้ามาในห้องทำงานซึ่งเก็บเอกสารสำคัญระดับชาติมากมาย และพบกับชำนาญอดีตนายตำรวจที่เขาใช้กำลังบังคับพามายืนรออยู่ นายพลชราเคยเป็นผู้บังคับบัญชามาก่อนที่เขาจะลาออกไปสองปี และบอกสาเหตุที่เชิญเขามาพบเพราะเรื่องของบุคคลสำคัญและผู้ทรงอิทธิพลถูกฆาตกรรมไป 7 คน ซึ่งล้วนถูกยิงโดยผู้ที่แต่งชุดตำรวจและแน่ใจว่าผู้สังหารเป็นคนเดียวกันทั้งหมด ผู้สังหารเป็นมืออาชีพที่เคยเป็นตำรวจมาก่อนโดยการสืบมุ่งประเด็นว่าเป็นผู้ที่เชี่ยวชาญการวางแผนและมีฝีมือยิงปืนเป็นเลิศทั่วประเทศมี 12 คน จากนั้นค่อยๆ ตัดไป 8 คนเหลือ 4 คน จนเลิกติดตามเพราะพบสมุดปกดำในบ้านของชำนาญภายในเป็นรายชื่อและรายละเอียดแผนการสังหารผู้มีอิทธิพลทั้ง 7 คน นายพลชราจึงมั่นใจว่าชำนาญเป็นฆาตกร จากนั้นนายพลชราหยิบประวัติของชำนาญขึ้นมาอ่านให้เขาฟังว่าชำนาญเป็นตำรวจที่ซื่อสัตย์แต่ต้องลาออกเพราะความน้อยใจและเบื่อหน่ายระบบราชการไทยเป็นผู้ที่มีอุดมคติสูง

จากนั้นผู้เขียนใช้การเล่าย้อนอดีตไปที่การสังหารผู้ทรงอิทธิพลแต่ละคนเริ่มที่ รัฐมนตรีสุทินที่รถถูกตำรวจโบกให้จอดจนเขารู้สึกอารมณ์เสียเพราะกำลังรีบจากนั้นจึงเล่าถึงประวัติว่ารัฐมนตรีสุทินทำธุรกิจรีสอร์ทและสนามกอล์ฟแต่โครงการถูกโจมตีจากสื่อมวลชนว่าทำลายป่าสงวนและคิดจะกำจัดเจ้าหน้าที่ป่าไม้ที่ขัดขวาง เรื่องตัดกลับมาว่าตำรวจขอดูใบขับขี่รัฐมนตรีสุทินอวดบารมีว่าตนมีอำนาจและถูกตำรวจยิงเสียชีวิตพร้อมคนขับรถ รายต่อไปเล่าถึงการฆาตกรรมเสี่ยพรว่าเมื่อวันที่ 3 ตุลาคมเวลาตีสองเศษเสี่ยพรพ่อค้ากามย่านประตูน้ำกำลังเดินไปขึ้นรถที่กำลังจอดอยู่หลังจากจัดการซ้อมโสเภณีที่คิดหนี เมื่อเข้าไปในรถเขาเปิดเครื่องเสียงจนดังและพบชายผู้หนึ่งนั่งอยู่เบาะหลังและบังคับให้ขับรถขึ้นลานจอดรถ เมื่อถึงบังคับให้เขาลงและเกิดการต่อสู้จนเสี่ยพรพลาดตกตึกตาย รายต่อไปเป็นการฆาตกรรมป้องสี่พระยาขณะที่เขาถือ

กระเป๋าใส่เงินเดินผ่านสนามบินขาออกไปฮ่องกงเพื่อเล่นพนัน จากนั้นเล่าถึงประวัติของป๋องว่าเคยเป็นลูกน้องของเจ้าพ่อการพนันแต่ถูกตามล่าจนหลบหนีไปหลายปี เมื่อกลับมาได้กลายเป็นเจ้าพ่อการพนันแทน เรื่องตัดกลับมาประชาสัมพันธ์ประกาศว่าภรรยาเขามาพบเขาจึงเดินกลับไปแต่ไม่พบภรรยาและถูกยิงเสียชีวิตจากชั้นบนสุดของสนามบิน รายต่อไปเล่าถึงการฆาตกรรมสมชายเจ้าพ่อตะวันออกโดยเล่าประวัติว่าทำอาชีพขนของผิดกฎหมายและเข้าสู่วงการเมืองด้วยการเป็นนายทุนให้พรรคการเมืองจนได้เป็นรัฐมนตรี เรื่องตัดกลับมาขณะที่เขาเดินทางกลับบ้านยางรถเกิดแตกที่หน้าบ้านเขาและลูกน้องลงจากรถเดินเข้าบ้านและถูกยิงเสียชีวิต

เรื่องกลับมาเล่าถึงนายพลชราอีกครั้งว่าเขาทราบว่าฆาตกรเป็นมือปืนที่เชี่ยวชาญการยิงปืนสั้นและชำนาญเคยได้รับเหรียญทองโอลิมปิคประเภทนี้ และเล่าว่าหลังจากเกิดเหตุการณ์ฆาตกรรมขึ้นสร้างความกดดันว่าต้องจับคนร้ายให้ได้ โดยขณะนี้เขามั่นใจว่าชำนาญเป็นคนทำและกล่าวชมถึงความสามารถของเขา ชำนาญยอมรับและบอกว่าทำไปเพราะต้องการกำจัดคนเลวและทำให้สังคมสงบสุขเพราะกฎหมายไม่ศักดิ์สิทธิ์ นายพลทำลายสมุดปกดำซึ่งเป็นหลักฐานมัดตัวชำนาญและปล่อยเขาไป นายพลชราคิดในใจว่าที่ปล่อยชำนาญไม่ใช่เพราะเชื่อในอุดมคติของเขาแต่เป็นเพราะนายพลชราเองก็ตั้งใจกำจัดผู้มีอิทธิพลนั้นเช่นกัน ระหว่างทางเดินกลับชำนาญจุดบุหรี่และหยิบกระดาษออกมาเผาจนหมดคือจดหมายมีข้อความว่าค่าจ้างฆ่าป๋องสี่พระยากับสมชายงวดสุดท้ายห้าแสนบาทโอนเข้าบัญชีแล้วและรายต่อไปคือเสี่ยสรรชัยที่ขัดผลประโยชน์กับเรามานานแล้ว เป็นการหักมุมว่าชำนาญเป็นมือปืนรับจ้างไม่ใช่เพราะอุดมคติดังที่นายพลชราคาดไว้

การเสนอดำเนินเรื่องเขียนเป็นแผนภูมิได้ดังนี้

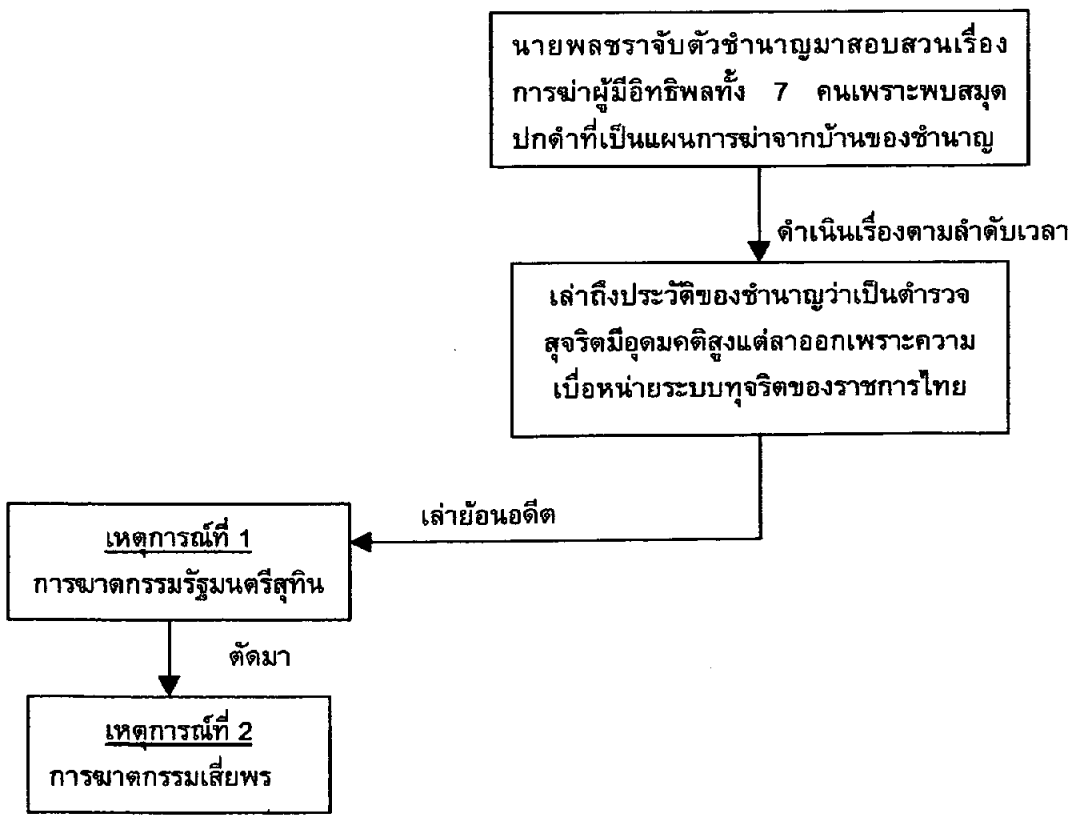

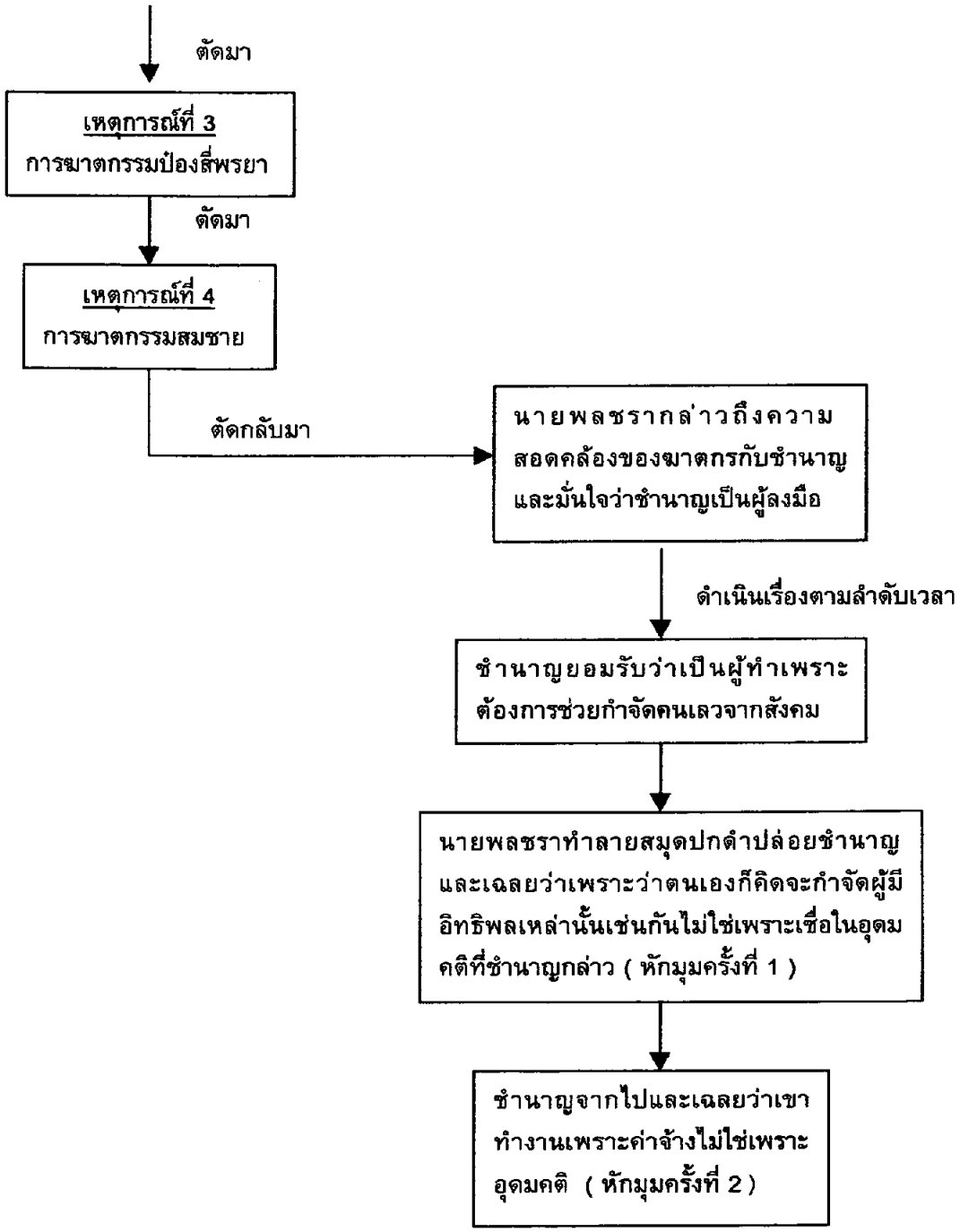

การเสนอเรื่องในเรื่องนี้ผู้เขียนใช้การสร้างข้อมูลจริงลวงระหว่างบุคคลสองฝ่ายคือให้นายพลชราจับตัวชำนาญด้วยสงสัยว่าเป็นผู้สังหารผู้ทรงอิทธิพลทั้ง 7 คนและให้รายละเอียดต่างๆ ซึ่งสอดคล้องอันจะนำไปสู่ว่าชำนาญคือผู้ลงมือ ได้แก่ประวัติการทำงานของชำนาญที่เป็นตำรวจสุจริตแต่ต้องลาออกเพราะทนกับระบบทุจริตไม่ได้ เป็นนักแม่นปืนสั้นและนักวางแผน การพบสมุดปกดำที่เป็นรายชื่อและแผนการสังหาร อีกทั้งใช้การเล่าย้อนอดีตในช่วงกลางเรื่องถึงวิธีการสังหารผู้ทรงอิทธิแต่ละคน รวมทั้งให้นายพลชรากล่าวว่าเชื่อว่าชำนาญลงมือเพราะต้องการช่วยเหลือสังคมเพื่อทำให้ผู้อ่านเชื่อว่านายพลชราปล่อยตัวชำนาญเพราะ

อุดมคติของชำนาญจะได้หักมุมในตอนจบว่าแท้จริงแล้วเขาปล่อยตัวชำนาญเพราะทางการก็มีแผนจะกำจัดคนเหล่านั้นเช่นกัน ส่วนชำนาญนั้นผู้เขียนให้ข้อมูลต่าง ๆ ข้างต้นเพื่อต้องการให้ผู้อ่านเข้าใจเช่นเดียวกับนายพลชรา และตอกย้ำความคิดนี้ด้วยการให้ชำนาญยอมรับว่าเป็นผู้ลงมือ ส่วนสาเหตุที่ทำเพราะต้องการกำจัดคนเลวเพื่อทำให้สังคมสงบสุข ผู้อ่านเชื่อว่าชำนาญฆ่าคนเหล่านั้นด้วยสาเหตุนี้จริงเพื่อผู้เขียนจะหักมุมว่าชำนาญทำไปเพราะถูกจ้างวานไม่ใช่ด้วยสาเหตุดังกล่าว ดังนั้นเรื่องนี้จึงหักมุมถึงสองครั้งโดยให้ต่างฝ่ายต่างเข้าใจว่าอีกฝ่ายถูกหลอกแสดงให้เห็นว่าความจริงแล้วต่างฝ่ายต่างแสดงละครหลอกกันเองทั้งคู่เพื่อประโยชน์ของตนเองเป็นที่ตั้ง

การเสนอความคิดในเรื่องนี้ผู้เขียนเสนอว่าทรชนมีอำนาจอยู่เหนือกฎหมาย ดังที่ชำนาญกล่าวว่า

> " ทรชนพวกนี้เป็นกาฝากสังคม มันทำได้ทุกอย่างแม้กระทั่งแก้กฎหมายให้เป็นประโยชน์กับตัวมันเอง มันซื้อได้ทุกอย่างแม้แต่นักการเมือง "
>
> (สมุดปกดำกับใบไม้สีแดง. 2537 : 139)

นอกจากนั้นผู้เขียนเสนอความคิดว่าบุคคลที่ยอมกระทำผิดกฎหมายไม่ใช่เพราะมีอุดมคติสูงแต่เพราะอำนาจเงิน ดังชำนาญที่ภายนอกดูว่าเป็นผู้มีอุดมคติสูงแต่ความจริงแล้วฆ่าคนผู้มีอิทธิพลเพราะค่าจ้าง แต่กระนั้นชำนาญก็รู้สึกพอใจกับการกระทำของตนดังที่เขาคิดว่า

> " เขาหยุดมองดูผู้คนที่เดินชวักไขว่ไปมาทุกชีวิตดำเนินต่อไปตามปรกติ ปลาใหญ่ยังคงกินปลาเล็ก มันจะคงเป็นเช่นนี้ไปอีกนานแสนนาน บางทีเขาไม่ควรจะยุ่งกับมันเลย ปล่อยให้กลไกของสังคมทำหน้าที่ของมันไปเองไม่ดีกว่าหรือ แต่บางทีคนประเทศนี้ยังต้องการคนแบบเขาอยู่เพื่อเป็นตัวถ่วงดุลกับอำนาจเถื่อนกับที่กฎหมายเอื้อมมือไปไม่ถึง "
>
> (สมุดปกดำกับใบไม้สีแดง. 2537 : 142 - 143)

เรื่อง **<u>เหลี่ยม</u>**

วาทะก่อนนำเรื่องผู้เขียนนำวาทะของ จอร์จ โอซาวา จากหนังสือกินเพื่อสุขภาพแบบเซ็นที่กล่าวว่าความเที่ยงธรรมคือระบบที่อยู่คู่กับจักรวาลมีทั้งความดีและเลวที่ขัดแย้งกันแต่เป็นสิ่งที่อยู่คู่โลกดังนั้นการทำลายสิ่งหนึ่งเพื่อประโยชน์ของอีกสิ่งหนึ่งจึงเป็นไปไม่ได้ สอดคล้องกับเรื่องที่ทั้งโจรและตำรวจปลอมต่างเข้าใจว่าอีกฝ่ายเป็นตำรวจที่ทุจริตทั้ง ๆที่ความจริงทั้งคู่เป็นโจรที่หลอกอีกฝ่ายว่าเป็นตำรวจเพื่อส่วนแบ่งสมบัติที่มากกว่า

เรื่องเริ่มที่โจรผู้หนึ่งรอเวลาจนเที่ยงคืนแล้วจึงปีนเข้าไปในคฤหาสน์หลังหนึ่งที่เจ้าของไม่อยู่และเดินอ้อมไปหลังบ้านทางประตูห้องครัวนำกุญแจผีออกมาไขหลายครั้งจนสำเร็จและหาวิธีที่จะทำให้สัญญาณกันขโมยไม่ทำงานเดินอ้อมขึ้นชั้นบนเข้าไปในห้องสมุด เขารู้จักทางเดินบ้านนี้ดีเพราะศึกษาแผนผังที่ซื้อมาจากผู้ก่อสร้าง เมื่อเข้าไปในห้องเปิดไฟและหยิบหนังสือชุดเอ็นไซโคลปีเดียตัวอักษรพิออกมายื่นมือแตะปุ่มประตูห้องลับจึงเปิดออกพบตู้เซฟฝังในกำแพงเลิกพรมสัญญาณกันขโมยนำเก้าอี้มาวางครอบไว้เพื่อไม่ให้เผลอเหยียบหยิบอุปกรณ์ระเบิดตู้เซฟและหยิบสมบัติออกมาวางบนโต๊ะ ขณะนำสมบัติใส่ถุงตำรวจใน

เครื่องแบบถือปืนบังคับให้เขาหันหลังหยิบปืนจากเขาไปและอ้างว่าจะจับเข้าคุก แต่โจรยื่นข้อเสนอว่าให้แบ่งสมบัติคนละครึ่งซึ่งมากพอที่ตำรวจในเครื่องแบบผู้นั้นจะไม่ต้องเป็นตำรวจต่อไป

ขณะฟังข้ออ้างตำรวจนึกย้อนอดีตถึงน้องชายชื่อจ้อยตำรวจที่ทำงานสุจริตมาโดยตลอดในที่สุดก็ยิงตัวตายเพราะความจน เรื่องตัดกลับมาที่ตำรวจตกลงตามข้อเสนอของโจรแต่ขอส่วนแบ่งสามในสี่ส่วน เมื่อแบ่งสมบัติเรียบร้อยกำลังจะแยกย้ายโจรเปิดเสื้อคลุมให้ดูและฟังเทปการสนทนาต่อรองและแสดงตนว่าเขาคือ พ.ต.ต.ยุทธนาเป็นตำรวจปราบปรามคอรัปชั่นพร้อมทั้งยื่นบัตรประจำตัวให้ดูและยื่นข้อเสนอขอส่วนแบ่งสามในสี่แทนเพื่อแลกกับการจับกุม ตำรวจในเครื่องแบบตกลงจึงแลกถุงเงินกับเทป พ.ต.ต.ยุทธนาบอกว่าจะลงไปก่อนและวางเทปไว้บนตู้เย็นด้านล่างแล้วให้เขาลงทีหลัง เมื่อตำรวจในเครื่องแบบลงมาหยิบเทปและมองออกไปพบว่า พ.ต.ต.ยุทธนาถูกตำรวจสองนายใส่กุญแจมือพาขึ้นรถจึงทราบว่า พ.ต.ต.ยุทธนาเป็นโจรแต่แกล้งหลอกว่าเป็นตำรวจเพื่อเอาส่วนแบ่งที่มากกว่า จากนั้นตำรวจในเครื่องแบบจึงปืนออกอีกทางและชนกับสารวัตรสันต์ซึ่งบอกว่ามาดักรอเขาตั้งแต่โจรยุทธนาเข้าไปในบ้านแล้วเป็นการเฉลยว่าตำรวจในเครื่องแบบแท้จริงแล้วคือโจรเช่นกัน การหักมุมเรื่องนี้คือให้โจรหลอกโจรด้วยกันนั่นเอง

การดำเนินเรื่องเขียนเป็นแผนภูมิได้ดังนี้

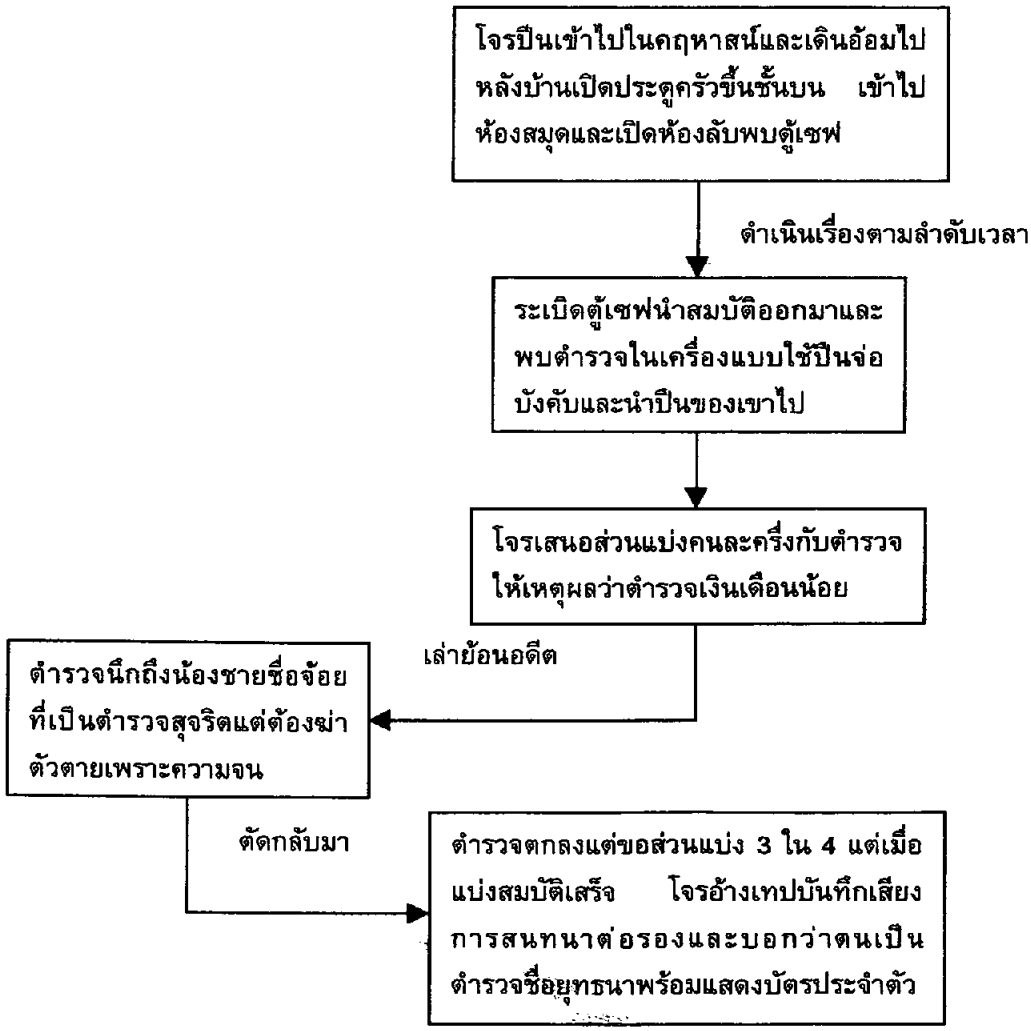

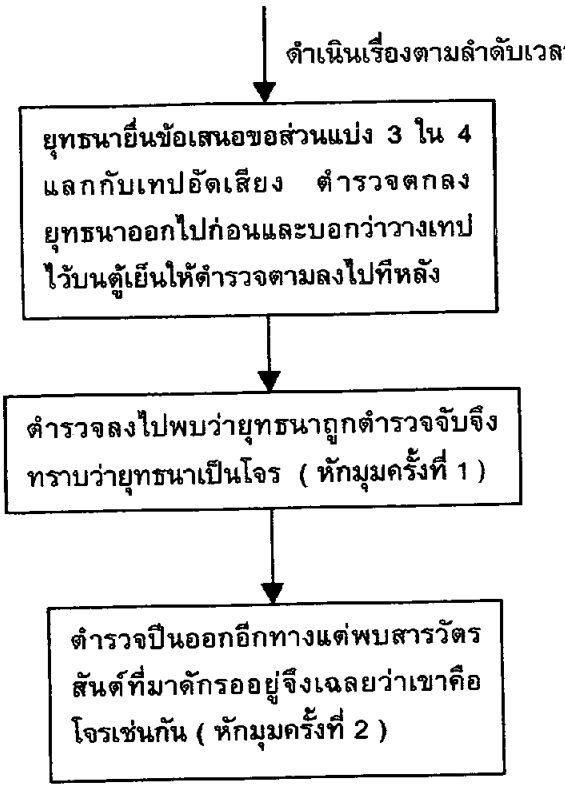

การเสนอเรื่องในเรื่องนี้ตอนต้นผู้เขียนเสนอเรื่องตามลำดับเวลาและสถานที่คือตั้งแต่โจรปีนเข้าคฤหาสน์ เปิดประตูห้องครัว ขึ้นชั้นบน เข้าห้องสมุด เปิดประตูห้องลับ ระเบิดตู้เซฟและนำสมบัติออกมาแต่เมื่อโจรถูกตำรวจในเครื่องแบบถือปืนจี้ตั้งแต่ช่วงนี้ผู้เขียนใช้การแสดงเล่ห์เหลี่ยมของทั้งสองฝ่ายด้วยการนำเสนอข้อมูลเพื่อลวงอีกฝ่ายว่าตนเป็นตำรวจ ฝ่ายตำรวจผู้เขียนใช้วิธีให้โจรยื่นข้อเสนอแบ่งสมบัติคนละครึ่งให้ตำรวจโดยอ้างว่าอาชีพตำรวจเป็นอาชีพที่ไม่มีทางรวยควรแบ่งสมบัติกันและไม่เอาเรื่องเขา จากนั้นผู้เขียนให้ตำรวจนึกย้อนอดีตถึงน้องชายที่เป็นตำรวจสุจริตแต่ต้องฆ่าตัวตายเพราะความจน และเกิดความขัดแย้งขึ้นในใจดังที่ว่า " ในใจของเขาเริ่มสับสน เอามันแล้วสบายไปทั้งชาติหรือไม่ก็ลืมมันแล้วดำเนินชีวิตระยำนี่ต่อไปตามเดิม ! " (วินทร์ เลียววาริณ. 2537 : 153) ผู้อ่านจึงคาดว่าตำรวจในเครื่องแบบเป็นตำรวจจริงจากคำพูดและความคิดคำนึง

ฝ่ายโจรผู้เขียนได้กล่าวถึงพิรุธตั้งแต่เมื่อเข้าไปในบ้านว่าเขาพก " เครื่องบันทึกเสียงขนาดเล็กไปจนถึงวิทยุวอล์คกี้ท้อล์กกี้ของตำรวจและโทรศัพท์มือถือขนาดเล็ก" (วินทร์ เลียววาริณ. 2537 : 148) ซึ่งนำมาใช้อัดการเจรจาต่อรองกับตำรวจในเครื่องแบบเพื่อหักหลังและแสดงว่าตนชื่อ พ.ต.ต.ยุทธนาเป็นตำรวจปราบคอรัปชั่นพร้อมทั้งแสดงบัตรตำรวจ อีกทั้งให้ตำรวจในเครื่องแบบเชื่อว่าโจรคือตำรวจจนยอมรับส่วนแบ่งที่น้อยกว่า เมื่อถึงตอนนี้ผู้อ่านจึงเชื่อว่าโจรคือตำรวจที่ปลอมตัวมาแต่ต้องการสมบัติเช่นกันจึงรับส่วนแบ่งแล้วจากไปแต่ผู้เขียนหักมุมว่าเมื่อ พ.ต.ต.ยุทธนาออกจากบ้านถูกตำรวจจับเป็นการเฉลยว่า พ.ต.ต.ยุทธนาแท้จริงคือโจร ส่วนตำรวจในเครื่องแบบนั้นผู้อ่านยังคิดว่าเป็นตำรวจจากความคิดตอนท้ายที่ว่า " คงไม่ดีนักถ้ามีตำรวจที่เขารู้จักมาพบพร้อมสมบัติสองสามล้านในมือ " (วินทร์ เลียววาริณ. 2537 : 156) สุดท้ายผู้เขียนหักมุมอีกครั้งเมื่อตำรวจในเครื่องแบบรู้ว่ายุทธนาเป็นตำรวจปลอมจึงปืนออกไปอีกทางและพบ

สารวัตรสันต์ที่ตักรออยู่จึงทราบความจริงว่าเขาคือตำรวจปลอมเช่นเดียวกับยุทธนา ผู้เขียนลวงให้ผู้อ่านเชื่อตามข้อมูลที่ตัวละครลวงกันเองได้อย่างแนบเนียนจนทำให้ผู้เขียนสามารถหักมุมเรื่องในตอนจบได้อย่างพลิกความคาดหมายถึงสองครั้ง

การเสนอความคิดในเรื่องนี้ผู้เขียนเสนอว่าผู้ใดมีเล่ห์เหลี่ยมมากกว่าย่อมได้รับผลประโยชน์มากกว่า ดังที่ตอนท้ายโจรสามารถพลิกสถานการณ์อ้างตนเป็นตำรวจและได้ส่วนแบ่งสมบัติที่มากกว่าและเสนอว่าในที่สุดผู้กระทำผิดย่อมได้รับโทษ ดังเช่นโจรที่ปลอมตัวเป็นตำรวจในเครื่องแบบถูกตำรวจจับได้ในตอนท้าย ดังข้อความ

> สารวัตรวสันต์ยิ้ม " ไอ้ชาญ ! ทำไมช้านักวะ? กูมารอมึงอยู่ตั้งสองชั่วโมงกว่าแล้ว ตั้งแต่มึงเริ่มตามไอ้โจรยุทธนาที่เพิ่งถูกรวบนี่เข้าไปในบ้าน แหม! มึงนี่ก็ลงทุนแต่งชุดตำรวจเหมือน ไอ้โจรยุทธนาทะเค้าด้วย คราวนี้จะโดนเข้าซักกี่ข้อหาล่ะนี่?... บุกรุกบ้านผู้อื่นยามวิกาล...พกอาวุธปืน...ทำลายทรัพย์สินผู้อื่น...ปลอมตัวเป็นเจ้าหน้าที่ตำรวจ..."

(สมุดปกดำกับใบไม้สีแดง. 2537 : 157)

นอกจากนั้นสะท้อนทัศนะผู้เขียนที่แฝงแต่ไม่เด่นชัดว่าโจรกับตำรวจแทบจะไม่มีอะไรต่างกันเลยดังที่โจรหวาดระแวงกันเองในหมู่โจรดังที่ว่า

> " อย่ามาลักไก่ดีกว่า ตำรวจที่ไหนจะพกเอาอุปกรณ์โจรกรรมมากมายยังงี้? "
> " แล้วโจรที่ไหนมันจะพกเครื่องบันทึกเสียงกับวัอล์คกี้ท้อล์คกี้ตำรวจติดตัวยังงี้ ? "
> " โยนบัตรประจำตัวของแกมาซิ "
> โจรดวักประเป๋าเงิน ล้วงเอาบัตรประจำตัวยื่นไปให้ เขารับมาดูบัตรนั่นออกให้โดยกรมตำรวจ ใบหน้าของผู้ที่คาดว่าเป็นใครปรากฏหราอยู่บนบัตร พร้อมชื่อ : *พ.ต.ต. ยุทธนา จินต์ดาชาติ หน่วยเฉพาะกิจ กองปราบปราม*

(สมุดปกดำกับใบไม้สีแดง. 2537 : 154)

เรื่อง **<u>ความมืด มือปืน คำสั่งฆ่า</u>**

วาทะก่อนนำเรื่องเป็นของ จอร์จ โอซาวา จากหนังสือกินเพื่อสุขภาพแบบเซ็นที่กล่าวว่าเราต้องเรียนรู้ทุกอย่างด้วยตนเอง เพราะจักรวาลคือโรงเรียนของมนุษย์ และศัตรูที่เข้มแข็งโหดร้ายมีค่ามหาศาลเพราะหากขาดเขาเราจะกลายเป็นคนเฉื่อยชาและโง่เขลา สอดคล้องกับเรื่องที่ประชาตามล่ากฤชที่เป็นสาย เสี่ยต่งศัตรูของเจ้านายด้วยการทำให้ศัตรูเชื่อว่าเป็นพวกเดียวกันเมื่อนั้นศัตรูจึงจะยอมรับสารภาพ

เรื่องเริ่มด้วยการตามล่ากฤชของประชาที่เริ่มตามล่ากฤชจาก ชาติ บางระบิน โดยใช้ปืนจ่อบังคับถามที่อยู่จนได้คำตอบว่ากฤชไปอยู่กับลำดวนคู่นอน ประชาตามไปที่บลูออร์คิดสถานเริงรมย์และพบลำดวนจึงให้เงินเธอเพื่อแลกกับข้อมูลว่ากฤชไปเอาของที่บ้าน ดิษฐ์ ท่าพระจันทร์ เขาจึงตามไปหาดิษฐ์และข่มขู่จนได้ความว่าประชาออกไปจากบ้านตอนสองทุ่มเพราะมีนัดกับเอเย่นต์ขายปืนที่โรงแรม 95 ตอนเที่ยงคืน จากนั้นเรื่องเล่าว่าประชาเดินอยู่ในความมืดและนึกถึงอาชีพมือปืนที่สังหารคนตามคำสั่งเสี่ยประกิต เจ้านาย และนึกย้อนไปถึงคำสั่งล่าสุดคือสังหารกฤชลูกน้องคนสนิทเจ้านายเพราะเป็นสายให้เสี่ยต่งศัตรูและมีหลักฐานมัดตัว ตอนแรกประชาไม่เชื่อเพราะว่ากฤชเป็นลูกน้องเสี่ยประกิตมานาน 10 ปีและเริ่มบุกเบิกธุรกิจมาด้วยกันแต่ก็ทำตามคำสั่ง

เรื่องกลับมาเล่าว่าประชานึกขำตนเองที่ใช้กระสุนปลอมฆ่าชาติได้ เมื่อมาถึงโรงแรม 95 ซึ่งเป็นโรงแรมม่านรูดย่านวิสุทธิ์กษัตริย์ถามหากฤชพนักงานบอกว่าอยู่ชั้นสองห้องที่ 25 เขาจึงตามขึ้นไปและพบกฤชเกิดการต่อสู้เขาอัดกฤชและลากไปที่เตียงดูนาฬิกาว่าอีกนานกว่าจะถึงเวลานัดหมายเอเย่นต์ เขาจึงถามกฤชจนรู้ว่ากฤชเป็นสายเสี่ยตั๋งมาสองปีและไม่กลัวตายเพราะอยากรวย ประชาไม่ฆ่ากฤชเพราะว่าเขาเองก็เป็นสายเสี่ยตั๋งเช่นกันและให้กฤชหนีไป ต่อเมื่อประชาจากไปกฤชโทรศัพท์ถึงเสี่ยประกิตและบอกว่าประชาเป็นสายเสี่ยตั๋งจริงตามที่วางแผนไว้และขอตามจัดการประชา

การดำเนินเรื่องในเรื่องนี้เขียนเป็นแผนภูมิได้ดังนี้

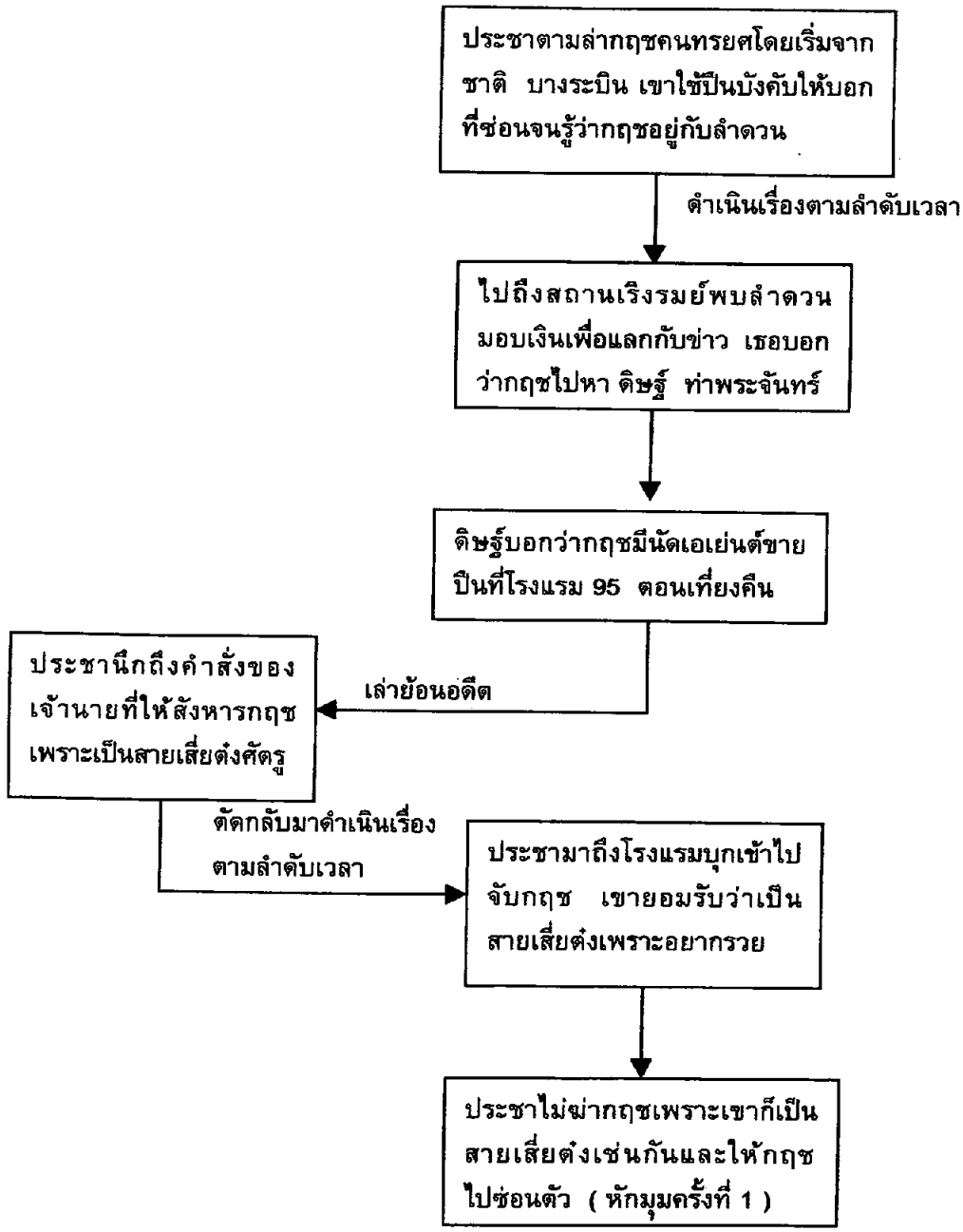

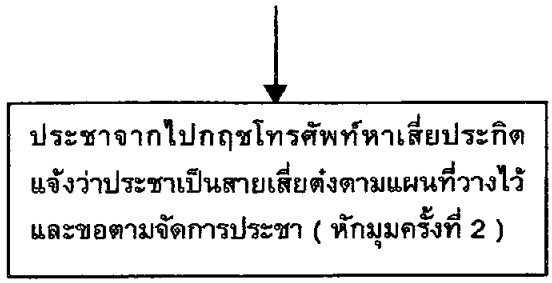

การเสนอเรื่องในเรื่องนี้ผู้เขียนเสนอเรื่องตามลำดับข้อมูลที่ประชาได้รับฉากและสถานที่ก็จะเปลี่ยนไปตามข้อมูลที่ประชาได้มาจากคนรู้จักของกฤชทีละคนเพื่อสืบหาที่อยู่ของกฤช เนื่องจากผู้เขียนต้องการเสนอเรื่องการตามล่ากฤชคนทรยศตามคำสั่งเจ้านายเริ่มจากชาติ บางระบิน , ลำดวน , ดิษฐ์ ท่าพระจันทร์จนในที่สุดก็ได้พบกับกฤชซึ่งสารภาพว่าเป็นสายให้เสี่ยตั๋งผู้อ่านจึงเข้าใจว่ากฤชเป็นคนทรยศตัวจริง ดังที่ประชาสนทนากับกฤชว่า " มึงไม่รู้เรอะว่าถ้ามึงทรยศป๋าต้องส่งคนมาเก็บมึงแน่ " (วินทร์ เลียววาริณ. 2537 : 168) ตอนท้ายผู้เขียนหักมุมว่าประชาไม่ฆ่ากฤชและยอมรับว่า " เพราะกูก็ทำงานให้เสี่ยตั๋งเหมือนมึงนั่นแหละ " (วินทร์ เลียววาริณ. 2537 : 168) แต่ก่อนจบผู้เขียนหักมุมอีกครั้งเมื่อประชาจากไปให้กฤชโทรศัพท์ถึงเสี่ยประกิจแจ้งว่าแผนที่วางไว้ให้ประชาเผยตัวว่าเป็นสายเสี่ยตั๋งสำเร็จ และเขาขอตามจัดการประชา ถึงตอนนี้ผู้อ่านจึงเข้าใจว่าแท้จริงแล้วประชาเป็นไส้ศึกและกฤชปลอมเป็นไส้ศึกเพื่อหลอกประชาให้เผยตนว่าเป็นสายให้เสี่ยตั๋ง การดำเนินเรื่องๆนี้จึงเป็นการวางแผนซ้อนแผนเพื่อหักมุมถึงสองครั้ง

มีข้อสังเกตว่าผู้เขียนให้ข้อมูลเรื่องของความมืดในลักษณะต่างๆ ตลอดทั้งเรื่องตั้งแต่ลำดวนนั่งอยู่ในความมืดเพราะรู้ว่าความมืดทำให้ผู้หญิงดูสวยขึ้นและเป็นประโยชน์ต่ออาชีพหญิงบริการของเธอ ประชาอาศัยความมืดใช้ปืนจี้ดิษฐ์ ท่าพระจันทร์เพื่อให้บอกที่อยู่ของกฤชได้อย่างง่ายได้ และขณะที่ประชาเดินตามทางที่มืดไปโรงแรมและเล่าว่าทุกคนล้วนมีด้านมืดด้วยกันทั้งสิ้น เขาเองก็เช่นกันอาชีพมือปืนเกี่ยวข้องกับความมืดต่างๆ เช่นขนของเถื่อนในที่มืด ฆ่าคนในที่มืดและความมืดยังสามารถกระชากอารมณ์ดิบที่ซุกซ่อนอยู่ในส่วนลึกของจิตใต้สำนึกออกมาได้อันส่งประโยชน์ต่อการทำงานในอาชีพของเขา ความมืดหลายรูปแบบที่ผู้เขียนเสนอในเรื่องนี้นั้นเพื่อให้สอดคล้องกับชื่อเรื่องและเนื้อหา อีกทั้งต้องการสื่อให้เห็นความหมายและประโยชน์ของความมืดในแง่มุมต่างๆ

การเสนอความคิดในเรื่องนี้ผู้เขียนเสนอว่าอำนาจเงินมีค่ามากกว่าความซื่อสัตย์ ดังที่กฤชสารภาพว่าทรยศเสี่ยประกิตเพราะอยากร่ำรวย ดังข้อความ

> " มึงไม่รู้เรอะว่าถ้ามึงทรยศป๋าต้องส่งคนมาเก็บมึงแน่ "
> " รู้ แต่ทำไงได้ กูอยากรวยนี่หว่า "
>
> (สมุดปกดำกับใบไม้สีแดง. 2537 : 168)

นอกจากนั้นผู้เขียนเสนอว่าเงินสามารถซื้อทุกอย่างได้แม้แต่คน ดังที่ลำดวนคนรักของกฤชยอมขายข่าวที่อยู่ของกฤชเพราะเห็นแก่เงิน ดังข้อความ

ธนบัตรใบละ 1,000 บาทใบหนึ่งถูกวางบนโต๊ะ หญิงสาวชะงักครู่หนึ่งแต่แล้วก็กวาดเงินใส่กระเป๋าอย่างรวดเร็ว

" เค้ามาหาเมื่อวาน แต่ไปแล้วเมื่อเช้านี้ "

" ไปไหน? "

เงียบ !

ธนบัตรอีกใบหนึ่งถูกวางลงบนโต๊ะ

" ใบเอาของที่บ้านเพื่อนชื่อประดิษฐ์ "

(สมุดปกดำกับใบไม้สีแดง. 2537 : 163)

ผู้เขียนเสนอแนวคิดเพิ่มเติมว่าคนนิยมตัดสินปัญหาด้วยความรุนแรงเพื่อกำจัดผู้ที่เป็นศัตรู ดังที่เสี่ยประกิตรู้ว่ากฤชเป็นคนทรยศจึงสั่งให้ประชาไปจัดการเขา ดังข้อความ

คำสั่งล่าสุดที่เขาได้รับคือสังหารไอ้กฤชมือขวาของเจ้านายเอง !

เขาฟังคำสั่งไม่ผิดแน่...ไอ้กฤช!...แต่ทำไม?

" ก็เพราะมันเป็นสายให้เสี่ยต๋ง ศัตรูของเรามาหลายปีแล้ว มีหลักฐานมัดตัวมันแน่น "

สายของเสี่ยต๋ง! ไม่น่าเชื่อ! ประชาคิด กฤชเป็นมือขวาของเสี่ยประกิตมานานสิบปีเต็ม ตั้งแต่สมัยที่เสี่ยประกิตเพิ่งบุกเบิกอาณาจักรภาคตะวันออก สิบปีเต็มที่มันช่วยสร้างสมอิทธิพลและบารมีให้เสี่ยประกิต สิบปีเต็มที่มันช่วยคุมงานค้าของเถื่อน ผู้หญิงและการพนัน และสิบปีเต็มที่เจ้านายใหญ่ให้ความไว้วางใจมันเหมือนลูกในไส้....

(สมุดปกดำกับใบไม้สีแดง. 2537 : 165 – 166)

เรื่อง <u>ความรัก มือปืน คำสั่งฆ่า</u>

วาทะก่อนนำเรื่องเป็นของโก้วเล้งจากเรื่องจับอิดนิ้ง ที่กล่าวว่าขอเพียงมีชีวิตอยู่อย่างเบิกบานใจแม้จะมีชีวิตที่สั้นลงก็ตามดีกว่าอายุยืนแต่ไร้ซึ่งความสุขทางใจ สอดคล้องกับเรื่องที่ความรักทำให้ประชายอมเลิกอาชีพมือปืนจนถูกตามล่า

เรื่องนี้ดำเนินเรื่องต่อจากเรื่องความมืด มือปืน คำสั่งฆ่า เมื่อกฤชรู้ว่าประชาเป็นสายเสี่ยต๋งจึงขออนุญาตเสี่ยประกิตเจ้านายจัดการกับประชา เรื่องเริ่มต้นที่การตามล่าประชาด้วยการสืบข่าวจาก ชาติ บางระบิน เช่นเดียวกัน กฤชใช้กำลังข่มขู่จนได้ข้อมูลว่าประชาออกไปกับผู้หญิงคนหนึ่งขับรถโตโยต้าแวนสีขาวและทราบเลขทะเบียน จากนั้นกฤชไปร้านอาหารแห่งหนึ่งใกล้กรมขนส่งที่มีผู้คนเข้าออกวุ่นวายเพราะมีนัดซื้อข่าวข้อมูลของรถคันนี้พบว่าเป็นของหญิงสาวชื่อ ดาลัด พัศดรี ได้รูปถ่ายพร้อมที่อยู่ เรื่องดำเนินต่อไปว่ากฤชไปที่ร้านดอกไม้แห่งหนึ่งมุมถนนสีลม ขณะยืนรอเขานึกย้อนอดีตไปว่าตลอดหนึ่งสัปดาห์เขาสะกดรอยตามดาลัดจนทราบว่าเธอทำงานที่ร้านดอกไม้แห่งหนึ่ง ในแต่ละวันเธอออกจากบ้านมาทำงานแต่เช้าและทำงานตามปกติเลิกงานตอนค่ำไม่เคยออกนอกเส้นทางจึงไม่พบประชา และนึกย้อนอดีตว่าเมื่อสองเดือนก่อนเขาต้องแสดงเป็นคนทรยศเพื่อหลอกประชาให้เผยตนว่าเป็นไส้ศึก แต่ประชาไหวตัวหนีไปพร้อมขโมยเงินสองล้านจาก ตู้เซฟของเสี่ยประกิตดังนั้นจึงสั่งให้ตามล่าตัวประชากลับมาให้ได้

จากนั้นเรื่องกลับมาดำเนินว่าเมื่อกฤชตามดาลัดและพบว่าเธอขับรถออกนอกเส้นทางกลับบ้านและขับไปที่หมู่บ้านหนึ่ง เขาพบจักรยานยนต์ของประชาและโทรศัพท์ถึงเสี่ยประกิตเพื่อแจ้งที่อยู่ จากนั้นประชาเข้ามาในบ้านพบว่าดาลัดถูกกฤชจี้ตัวแต่กฤชก็ประหลาดใจเมื่อพบว่าประชาเปลี่ยนแปลงไปทั้ง

ด้านรูปร่างที่อ้วนขึ้น ความว่องไวที่ลดลงแต่ดูมีความสุขมากขึ้นและเลิกพกปืน ประชาเล่าให้ฟังว่าเมื่อปีก่อนเขาพบดาลัดโดยบังเอิญที่ร้านดอกไม้แห่งหนึ่งและนึกย้อนอดีตถึงเหตุการณ์ในวันนั้นว่าเขาเข้าไปในร้านหยิบดอกไม้ที่หล่นพื้นขึ้นมาและพบดาลัดเข้ามาแนะนำดอกไม้แต่ละชนิดเขารู้สึกหวั่นไหวและหลงรักเธอ เรื่องกลับมาที่การสนทนาประชายอมรับว่าหลงรักเธอ และบอกว่าเธอทำให้เขารู้จักความรักจึงคิดเลิกอาชีพนี้จึงหนีมาและขโมยเงินเพื่อให้เธอเพราะรู้ว่าเขาอาจจะตายได้เธอจะได้มีเงินเลี้ยงดูตนเอง จากนั้นเสี่ยประกิตเข้ามาในห้องและบอกว่าแอบฟังคำแก้ตัวของประชาและยื่นโอกาสให้เลือกระหว่างชีวิตตนเองหรือคนรัก ประชาเลือกชีวิตของคนรักเสี่ยประกิตสั่งให้กฤชฆ่าประชาแต่กฤชทำไม่ลง เสี่ยประกิตยอมปล่อยประชาพร้อมยกเงินสองล้านให้เพื่อเห็นแก่ความรักเสี่ยประกิตสั่งให้กฤชกลับก่อนและเขาชวนประชานั่งรถเล่น เรื่องเล่าถึงกฤชขณะขี่รถจักรยานยนต์เขานึกขำเสี่ยประกิตที่ปล่อยประชาเพราะเขารู้ว่าประชาเป็นคนทรยศมาก่อนแล้วแต่เคยคิดว่าเป็นแผนส่งสายลับไปอยู่กับศัตรูของเสี่ยประกิต แต่จากเหตุการณ์วันนี้เขาจึงเข้าใจว่าประชาทรยศเพราะความรักและเฉลยว่าเขาไม่ฆ่าประชาไม่ใช่เพราะเห็นใจในความรักแต่เพราะเขาทรยศเสี่ยประกิตเช่นเดียวกับประชา เรื่องกลับมาที่เสี่ยประกิตคุยกับประชาว่าปล่อยประชาไม่ใช่เพราะเห็นใจความรักและไม่เคยเชื่อในเรื่องนี้แต่เพราะว่าเป็นแผนที่วางไว้หลอกกฤชให้ตายใจ

การดำเนินเรื่องเขียนเป็นแผนภูมิได้ดังนี้

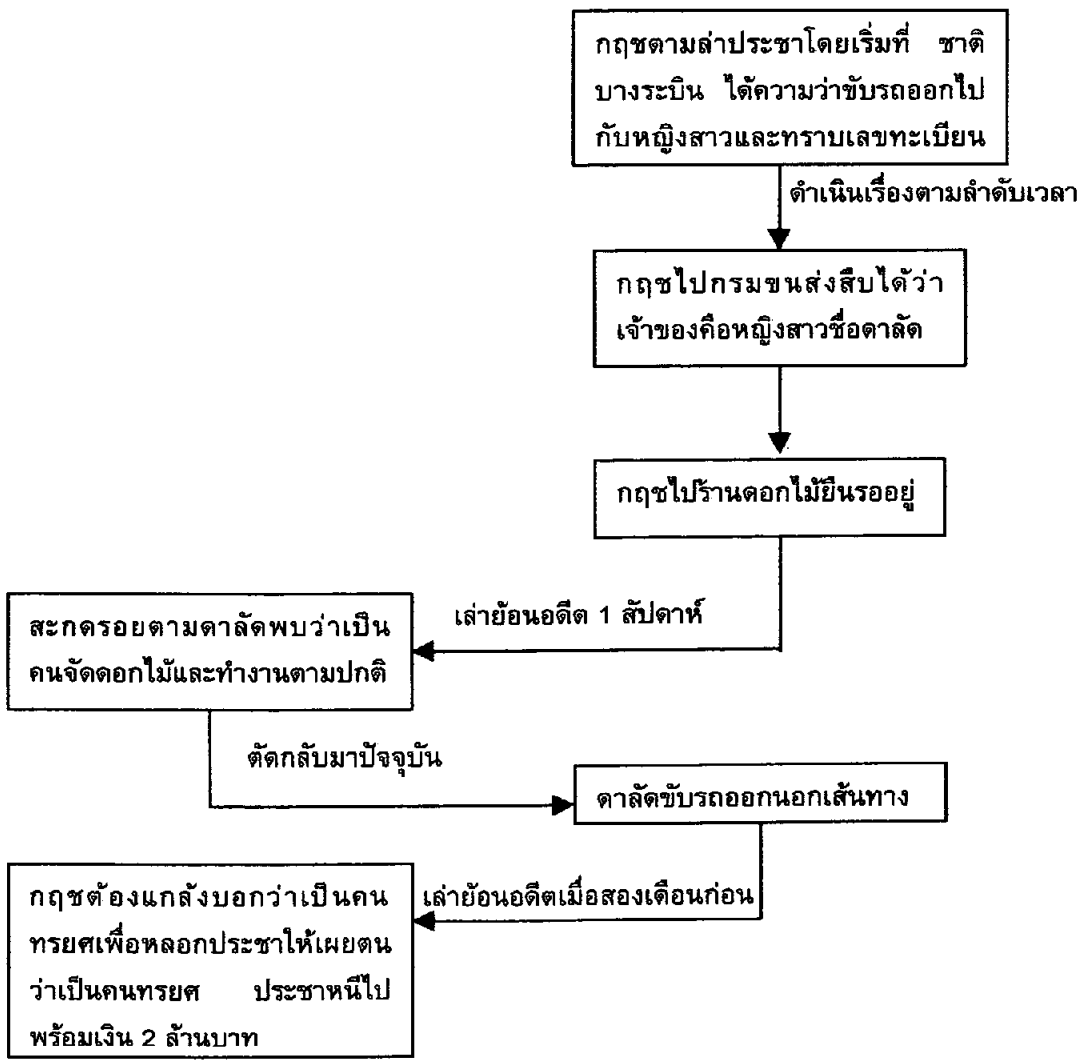

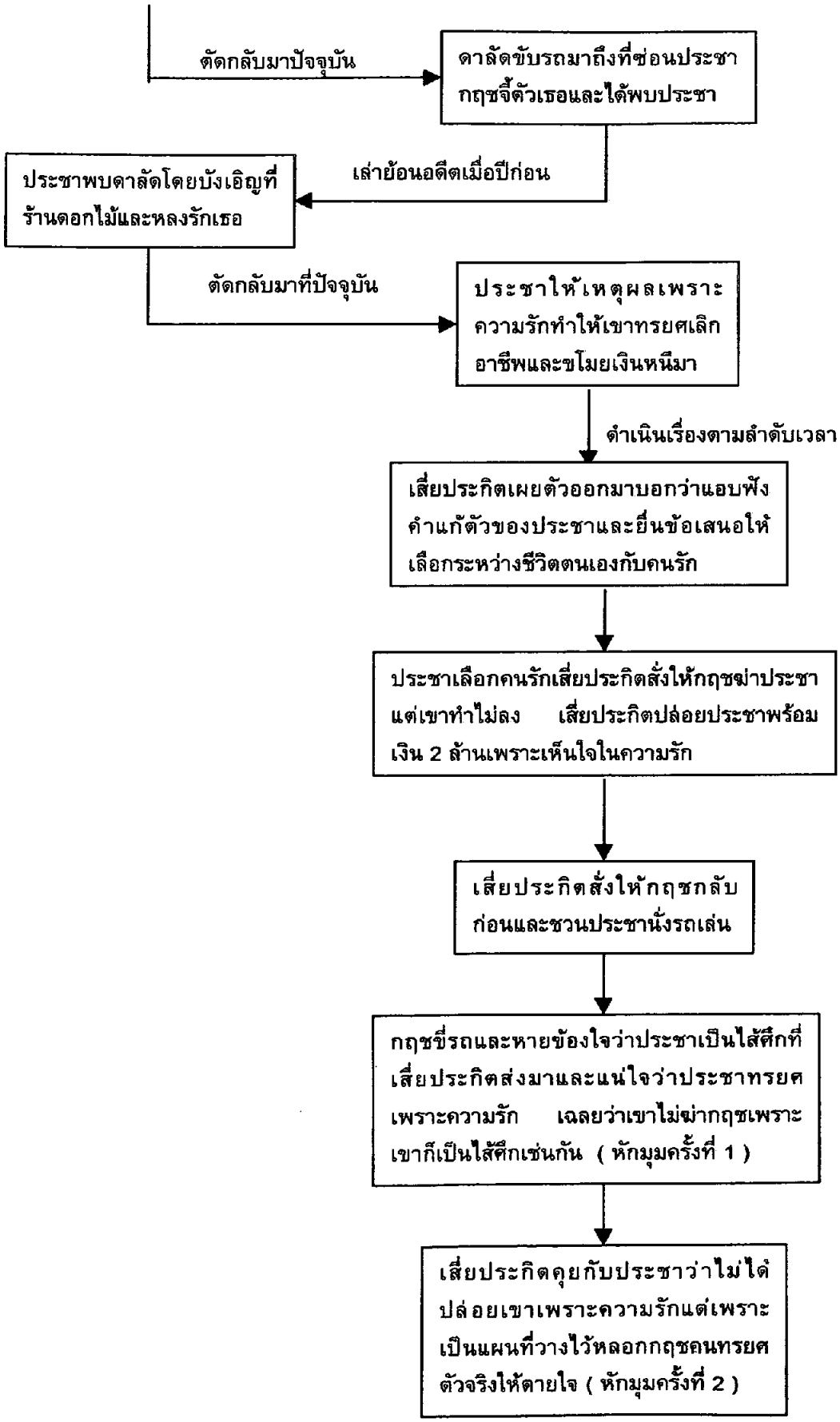
ตัดกลับมาปัจจุบัน
ดาลัดขับรถมาถึงที่ซ่อนประชา กฤชจี้ตัวเธอและได้พบประชา
เล่าย้อนอดีตเมื่อปีก่อน
ประชาพบดาลัดโดยบังเอิญที่ร้านดอกไม้และหลงรักเธอ
ตัดกลับมาที่ปัจจุบัน
ประชาให้เหตุผลเพราะความรักทำให้เขาทรยศเลิกอาชีพและขโมยเงินหนีมา
ดำเนินเรื่องตามลำดับเวลา
เสี่ยประกิตเผยตัวออกมาบอกว่าแอบฟังคำแก้ตัวของประชาและยื่นข้อเสนอให้เลือกระหว่างชีวิตตนเองกับคนรัก
ประชาเลือกคนรักเสี่ยประกิตสั่งให้กฤชฆ่าประชา แต่เขาทำไม่ลง เสี่ยประกิตปล่อยประชาพร้อมเงิน 2 ล้านเพราะเห็นใจในความรัก
เสี่ยประกิตสั่งให้กฤชกลับก่อนและชวนประชานั่งรถเล่น
กฤชขี่รถและหายข้องใจว่าประชาเป็นไส้ศึกที่เสี่ยประกิตส่งมาและแน่ใจว่าประชาทรยศเพราะความรัก เฉลยว่าเขาไม่ฆ่ากฤชเพราะเขาก็เป็นไส้ศึกเช่นกัน (หักมุมครั้งที่ 1)
เสี่ยประกิตคุยกับประชาว่าไม่ได้ปล่อยเขาเพราะความรักแต่เพราะเป็นแผนที่วางไว้หลอกกฤชคนทรยศตัวจริงให้ตายใจ (หักมุมครั้งที่ 2)

การเสนอเรื่องในเรื่องนี้ผู้เขียนใช้การเสนอเรื่องตามลำดับสถานที่เวลาและย้อนอดีตสลับไปมา เริ่มต้นด้วยการติดตามที่อยู่ศัตรูจากชาติ บางระบินเช่นเดียวกับเรื่องความมืด มือปืน คำสั่งฆ่าด้วยการใช้วิธีขึ้นต้นข้อความเหมือนกันเพียงแต่เปลี่ยนชื่อบุคคล ดังข้อความ

" ไอ้ประชาอยู่ไหน ? "

ชาติ บางระบินมองหน้าชายแปลกหน้าร่างใหญ่ ผู้ซึ่งกระแทกประตูห้องนอนของเขาเข้ามาและปลุกเขาขึ้นมาถามคำถามนี้ เขามองดูปืนที่อยู่เบื้องหน้ากลืนน้ำลายลงคออย่างยากเย็นก่อนตอบว่า " ไม่รู้ "

(สมุดปกดำกับใบไม้สีแดง. 2537 : 173)

มีข้อสังเกตว่าผู้เขียนมิได้กล่าวไว้ทั้งสองเรื่องว่า ชาติ บางระบิน มีอาชีพใดแต่สามารถให้ข้อมูลที่อยู่ของทั้งสองฝ่ายได้อย่างถูกต้องผู้อ่านจึงอาจคาดเดาว่าเขาคงมีอาชีพขายข่าวให้แก่ผู้ที่อยู่ในแวดวงทุจริต

ตอนต้นผู้เขียนเริ่มเรื่องด้วยการล่าตัวประชาด้วยการสืบจากบุคคลและค่อยๆ ได้ข้อมูลเพิ่มขึ้น เริ่มจาก ชาติ บางระบิน ข้าราชการกรมขนส่ง และดาลัดจนพบประชาที่บ้านหลังหนึ่งและเขาอ้างสาเหตุที่ทรยศเจ้านายเพราะความรัก ผู้เขียนให้ประชาลวงกฤชตั้งแต่ต้นคือเมื่อพบกันตอนแรกกฤชเห็นความเปลี่ยนแปลงของประชาว่า " ประชาเปลี่ยนไปมาก ร่างของเขาดูอ้วนขึ้น ลงพุงน้อยๆ ความว่องไวลดถอยลงอย่างเห็นได้ชัด แต่ท่าทางคล้ายเป็นคนมีความสุขมากขึ้น มือของเขาถือดอกไม้ช่อใหญ่ " (วินทร์ เลียววาริณ. 2537 : 178) และเลิกพกปืนซึ่งสร้างความประหลาดใจให้กฤชมาก จากนั้นประชาเล่าถึงเหตุการณ์ที่ได้พบและหลงรักดาลัดตอนแรกกฤชไม่ค่อยเชื่อประชาอ้างเหตุผลต่างๆ นานากฤชจึงเริ่มเชื่อมากขึ้น จนกระทั่งผู้เขียนให้เสี่ยประกิตออกมาพบประชาและยื่นข้อเสนอให้เลือกระหว่างชีวิตของตนกับคนรัก ประชาเลือกชีวิตคนรักแสดงให้เห็นอำนาจของความรักแม้กระทั่งยอมตายแทนจึงทำให้กฤชฆ่าประชาไม่ลงเสี่ยประกิตก็เชื่อเช่นกันและปล่อยประชาไป จากเหตุผลต่างๆที่ประชาอ้างทั้งคำพูด การยอมตายแทนคนรักและแม้แต่เสี่ยประกิตก็เชื่อประชาจนยอมปล่อยตัวทำให้กฤชเชื่อในความรักของประชาที่มีต่อหญิงสาวอย่างไม่มีข้อสงสัย ดังที่เขากล่าวว่า " แม้เป็นเรื่องเหลือเชื่อ แต่ประชาทรยศเจ้านายเพราะหญิงสาวคนนั้นจริงๆ " (วินทร์ เลียววาริณ. 2537 : 183) ตอนท้ายเมื่อกฤชจากไปเขาเลิกสงสัยในตัวประชาว่าเป็นไส้ศึกที่เสี่ยประกิตส่งมาอยู่กับศัตรู และหักมุมว่าเขาไม่ฆ่าประชาเพราะเขาก็เป็นคนทรยศเช่นกันไม่ใช่เพราะความสงสาร แต่สุดท้ายผู้เขียนหักมุมในตอนจบอีกครั้งด้วยการให้เสี่ยประกิตกล่าวกับประชาว่าเขาไม่ฆ่าประชาไม่ใช่เพราะเห็นใจในความรักแต่เพราะเป็นแผนหลอกกฤชคนทรยศตัวจริงให้ตายใจว่าประชาเป็นคนทรยศเช่นเดียวกันดังนั้นกฤชจึงถูกหลอกสำเร็จตามแผนของเสี่ยประกิตอีกครั้ง เรื่องนี้จึงเสนอเรื่องด้วยการหักมุมซ้อนหักมุมถึงสองครั้ง

เมื่อดำเนินเรื่องถึงตอนที่ประชาเล่าย้อนถึงความรักของตนผู้เขียนใช้การจัดอักษรตัวเอียงขนาดเล็กกว่าปกติ เพื่อต้องการแยกเนื้อหาส่วนนี้ออกจากเนื้อเรื่องที่เล่าอยู่เพื่อเสนอถึงฉากสำคัญอันเป็นสาเหตุความเปลี่ยนแปลงของประชาที่ยอมทรยศเจ้านาย เลิกอาชีพมือปืนและหนีไป เหตุผลสำคัญผู้เขียนต้องการลวงกฤชและผู้อ่านให้เข้าใจว่าประชาเปลี่ยนแปลงไปเพราะความรักจริงๆ เพื่อหักมุมในตอนจบ

การเสนอความคิดผู้เขียนเสนอความคิดที่ว่าอำนาจเงินสามารถบันดาลทุกสิ่งทุกอย่างได้และทำให้คนอยู่เหนือกฎหมาย ดังที่กฤชทราบข้อมูลรถที่ประชานั่งออกไปด้วยการซื้อจากข้าราชการกรมขนส่งคนหนึ่ง ดังข้อความ

" มีอะไรบ้างในโลกที่เงินซื้อไม่ได้---เขาคิด แม้แต่ชีวิตคน การสั่งฆ่าบุคคลสำคัญไม่ใช่เรื่องไม่คุ้นหู การหลุดรอดเงื้อมมือกฎหมายด้วยอำนาจเงินยิ่งไม่ใช่เรื่องแปลกประหลาด "

(สมุดปกดำกับใบไม้สีแดง. 2537 : 174 – 175)

ผู้เขียนเสนอความคิดเพิ่มเติมว่าหากฝ่ายใดแสดงเล่ห์เหลี่ยมเพื่อหลอกฝ่ายตรงข้ามได้จะเป็นฝ่ายชนะ ดังที่ประชาสามารถหลอกกฤชให้เชื่อว่าเขาเป็นคนทรยศเช่นกัน จนทำให้กฤชไม่ฆ่าเขาและเชื่อใจเขามากยิ่งขึ้นอันส่งผลต่อการกำจัดศัตรูของเจ้านายเขาอีกด้วย ดังข้อความ

กฤชรู้ว่าตั้งแต่นี้ฝ่ายศัตรูจะมีผู้ช่วยที่เข้มแข็งคนใหม่

เขารู้เพราะเขาคือคนที่ฝ่ายตรงข้ามส่งมาเป็นสายลับตั้งแต่แรกเริ่ม! เขาฆ่าประชาไม่ลงมิใช่เพราะเขาซาบซึ้งในรักหากเป็นเพราะบัดนี้พวกเขาอยู่ฝ่ายเดียวกัน

" ข้าปล่อยเอ็งไปก็ไม่ใช่เพราะซาบซึ้งในความรัก..." เจ้านายพูด "...ชีวิตของคนอาชีพอย่างเรายากที่จะมีความรักกับใคร ข้าไม่เคยเชื่อว่าความรักแบบนั้นมีจริงในโลก คนบางคนอาจตาบอดเพราะความรักไปชั่วคราวแต่ไม่มีใครยอมตายเพื่อรักจริงๆ หรอก "

ประชามองดูดอกไม้ในมือก่อนถาม " ป้าไม่เชื่อว่าคนอย่างผมจะกล้ายอมตายเพื่อคนที่ผมรัก? "

เจ้านายสั่นศีรษะหัวเราะ " ข้าอยากรู้อย่างเดียวว่า เอ็งจะกล้ายอมตายเพราะรักจริงหรือ หากเหตุการณ์คืนนี้ไม่ใช่ละครที่เราสามคนเล่นหลอกไอ้กฤช ? "

" คงไม่ ผมก็ไม่เคยเชื่อในเรื่องรักแบบนั้น "

(สมุดปกดำกับใบไม้สีแดง. 2537 : 183 - 184)

เป็นที่น่าสังเกตว่าหากรวมแผนภูมิการสร้างปมปัญหาและการหักมุมในเรื่องความมืด มือปืน คำสั่งฆ่าและความรัก มือปืน คำสั่งฆ่าจะพบว่าความจริงและความลวงในเรื่องมีลักษณะวนเข้าสู่จุดเริ่มต้น ดังเขียนเป็นแผนภูมิได้ดังนี้

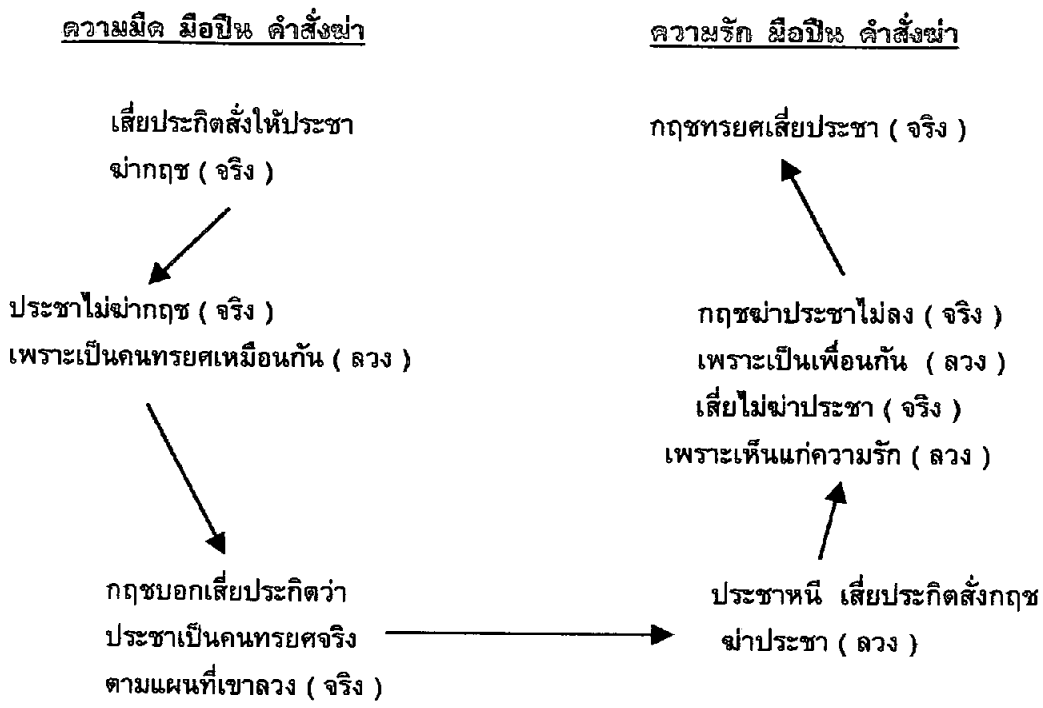

จากแผนภูมินี้จะเห็นว่าความจริงกับความลวงนั้นสลับไปมาตลอดเรื่องแม้ผู้อ่านจะต้องอ่านย้อนไปมาซึ่งทำให้อาจสับสนได้ แต่หากพิจารณาแล้วเป็นการสร้างความจริงและลวงอย่างเป็นระบบมีโครงสร้างที่ชัดเจนและเหตุผลของการไม่ฆ่าจะเป็นเหตุผลลวงทั้งสิ้น สุดท้ายความจริงในตอนจบคือความจริงที่จุดเริ่มต้น

สิ่งที่น่าสนใจอีกประการคือตามความเป็นจริงครั้งสุดท้ายกฤชก็คือผู้ทรยศตัวจริงแต่เหตุใดเสี่ยประกิตจึงต้องลวงกฤชถึงสองครั้ง หากกำจัดกฤชตั้งแต่แรกก็เป็นสิ่งที่ทำได้อาจเป็นเพราะเสี่ยประกิตต้องการทดสอบประชาลูกน้องผู้ซื่อสัตย์ตัวจริง

จากการศึกษารวมเรื่องสั้นชุดสมุดปกดำกับใบไม้สีแดงในด้านกลวิธีการเสนอเรื่องผู้วิจัยได้พบว่ากลวิธีการเสนอเรื่องที่ วินทร์ เลียววาริณ ใช้ในการเสนอเรื่องสั้นมีหลากหลายวิธีได้แก่

1. <u>กลวิธีการดำเนินเรื่อง</u>

1.1 กลวิธีการสร้างเรื่องแนวหักมุม งานเขียนแนวหักมุมประเด็นสำคัญที่ผู้เขียนนำมาใช้เสนอเรื่องก็คือการดำเนินเรื่องด้วยการอำพรางความจริงเพื่อนำไปสู่การหักมุมในตอนจบ ดังนั้นการดำเนินเรื่องในเรื่องสั้นแต่ละเรื่องผู้เขียนสร้างวิธีอำพรางความจริงผู้อ่านด้วยวิธีที่ต่างกัน บางเรื่องมุ่งประเด็นไปที่วิธีเดียวส่วนบางเรื่องผู้เขียนใช้หลายวิธีประกอบกัน วิธีที่ผู้เขียนใช้เช่นการใช้วิธีการให้ข้อมูลต่าง ๆที่สนับสนุนหรือชักจูงใจให้ตัวละครรวมทั้งผู้อ่านเข้าใจตามสิ่งที่ผู้เขียนเสนอ โดยอาจจะให้ข้อมูลทีละน้อย ๆและค่อยเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆจนกระทั่งสร้างความมั่นใจได้สูงสุดอันทำให้ผู้อ่านเข้าใจผิดในที่สุด ข้อมูลที่นำมาใช้ในแต่ละเรื่องผู้เขียนพยายามสร้างข้อมูลที่น่าเชื่อถือจากน้อยที่สุดไปหาข้อมูลที่มีความน่าเชื่อถือมากที่สุดและพยายามให้ข้อมูลเพื่อเบี่ยงเบนความสนใจของผู้อ่านอีกด้วย

1.2 การลำดับเรื่อง ในบางเรื่องผู้เขียนเสนอถึงชีวิตตัวละครตัวเดียวในสองด้าน โดยใช้วิธีเล่าย้อนอดีตสลับไปมาเพื่อเปรียบเทียบชีวิตต่างสถานที่และเวลาแสดงให้เห็นความแตกต่างและความ

เปลี่ยนแปลงทางจิตใจดังเช่นเรื่องวีรบุรุษ บางเรื่องใช้วิธีคล้ายกันแต่เป็นการแบ่งเรื่องเป็นตอนๆ เสนอเหตุการณ์ก่อนและหลังเพื่อแสดงสาเหตุของปัญหาและวิธีการแก้ปัญหา ดังเช่นเรื่องดาว วินทร์ เลียววาริณ ยังใช้การสร้างเรื่องคู่ขนานเล่าสลับไปมาด้วยการสร้างเรื่องในอดีตอันเป็นข้อมูลในการอำพรางความจริงของเรื่องที่เกิดในปัจจุบันเช่นเรื่องมนุษยธรรม นอกจากนั้นผู้เขียนใช้วิธีสร้างจุดสนใจให้กับเรื่องเพื่อชักจูงใจให้ผู้อ่านสนใจเช่นการแหกคุก การค้นหาสมบัติ การค้าโสเภณีข้ามชาติเพื่อซ่อนประเด็นที่ผู้เขียนต้องการหักมุมในตอนจบ หรือใช้วิธีให้ตัวละครลวงตัวละครด้วยกันเองให้หลงเชื่อด้วยวิธีการต่างๆ เพราะเมื่อตัวละครเชื่อย่อมมีอิทธิพลทำให้ผู้อ่านคล้อยตามและเชื่อผู้เขียนได้ในที่สุด เช่นเรื่องเงื่อนตาย คนละมุม ดาว เป็นต้น หรือใช้วิธีให้ตัวละครต่างฝ่ายต่างหลอกกันเองเพื่อผลัดกันชนะสุดท้ายผู้อ่านจึงถูกลวงถึงสองครั้ง ดังเช่นเรื่องเหลี่ยม

นอกจากนั้นผู้เขียนใช้การเล่าเรื่องซ้อนเรื่องโดยเล่าเหตุการณ์สลับไปมาแบ่งเป็นเรื่องในความคิดคำนึงกับเรื่องในปัจจุบัน เพราะการเล่าย้อนอดีตสลับไปมาของผู้เขียนในเรื่องต่างๆ นั้นสามารถหันเหความสนใจทำให้ผู้อ่านเข้าใจผิดได้ง่ายขึ้นเนื่องจากความไม่ปะติดปะต่อของเรื่อง ผู้อ่านจึงต้องใช้ความคิดปะติดปะต่อเรื่องเองจนทำให้ถูกลวงได้ในที่สุดเช่นเรื่องเรือคนบาป บางเรื่องผู้เขียนใช้วิธีที่ต่างจากเรื่องอื่นด้วยการให้พยายามแสดงตนว่าเป็นอีกฝ่ายเช่นเป็นตำรวจพยายามหาหลักฐานยืนยันดังเช่นเรื่องเหลี่ยม และวิธีที่น่าสนใจอีกวิธีคือ ผู้เขียนใช้วิธีสร้างเรื่องสองเรื่องเพื่อล้อกันเองคือเรื่องความมือ มือปืน คำสั่งฆ่า กับเรื่องความรัก มือปืน คำสั่งฆ่าด้วยการใช้วิธีการขึ้นต้นเรื่องที่ซ้ำกัน ใช้วิธีการตามล่าเหมือนกันให้ฝ่ายหนึ่งเป็นผู้ล่าฝ่ายหนึ่งเป็นผู้หนีสลับกันในสองเรื่อง ด้วยวิธีนี้ทำให้ผู้เขียนสามารถสร้างเรื่องซ้อนกันสองเรื่องซึ่งสามารถสร้างประเด็นในการหักมุมได้ ซับซ้อนมากขึ้นจนทำให้หักมุมได้หลายครั้งขึ้นและผู้อ่านคาดไม่ถึง

2. <u>ด้านตัวละคร</u> ผู้เขียนสร้างสองฝ่ายเช่นคนดี – คนเลว เพื่อเปรียบเทียบกันในด้านต่างๆ เช่นการแสดงเล่ห์เหลี่ยมกลโกง ผู้เขียนมักให้ผู้ที่น่าสงสัยน้อยที่สุดเป็นคนผิดในตอนจบ หรือด้วยการให้ข้อมูลตรงข้ามเพื่อมิให้ผู้อ่านคาดเดาได้ว่าตัวละครผู้เป็นผู้กระทำพฤติกรรมเพื่อหักมุมในตอนจบ วิธีนี้พบในหลายเรื่องเช่นเรื่องไฟ ดวง เงื่อนตาย เป็นต้น

3. <u>ด้านการเสนอความคิด</u> ในรวมเรื่องสั้นชุดนี้ วินทร์ เลียววาริณ มุ่งเสนอความคิดสะท้อนสังคมที่ให้ความสำคัญกับอำนาจเงิน เนื่องจากจะเห็นว่าผู้เขียนเสนอแนวคิดเกี่ยวกับอำนาจของเงินแทบจะทุกเรื่องโดยเสนอในแง่มุมต่างๆ กันว่าอำนาจเงินสามารถบันดาลได้ทุกสิ่งไม่ว่าจะเปลี่ยนเรื่องผิดให้กลายเป็นถูก เปลี่ยนแปลงชีวิตคนจากหน้ามือเป็นหลังมือ ทำให้รอดพ้นจากความผิด ก่อให้เกิดความละโมบไม่สิ้นสุด คนกระทำสิ่งผิดกฎหมายเพื่อหวังเงินที่จะบันดาลความสุขเช่นการขโมย การทำอาชีพผิดกฎหมาย การทรยศผู้อื่น หรือการให้ผู้มีเงินมีอำนาจเหนือกฎหมาย

วินทร์ เลียววาริณยังได้เสนอแนวคิดที่ว่าผู้มีอิทธิพลนิยมตัดสินปัญหาด้วยความรุนแรงเพราะปัญหาบางอย่างไม่สามารถแก้ไขด้วยกฎหมายได้ อันแสดงให้เห็นว่ากฎหมายไม่มีความสำคัญกับผู้มีอิทธิพลและเสนอความคิดในประเด็นอื่นๆ ในปัญหาครอบครัวที่เกิดจากความไม่เข้าใจกันและถือตนสำคัญฝ่ายเดียวและเสนอว่าความมีทิฐิมานะนำไปสู่ความลำบาก ความโลภย่อมไม่มีทางสิ้นสุด และกฎแห่งกรรมผู้ใดทำกรรมใดไว้ย่อมได้รับตอบสนองไม่วิธีใดก็วิธีหนึ่ง

มีข้อสังเกตบางประการที่ว่าการนำวาทะของบุคคลมาขึ้นต้นคล้ายเป็นบทนำนั้น ผู้เขียนนำมาไว้เมื่อรวมพิมพ์มิได้มีตั้งแต่ตีพิมพ์เรื่องสั้นครั้งแรกในนิตยสาร แสดงให้เห็นความจงใจของผู้เขียนที่นำวาทะมาใส่ไว้ในภายหลัง เพราะวาทะที่นำมานั้นสอดคล้องกับเรื่องสั้นที่นำเสนอและช่วยเสริมเรื่องให้มีความน่าสนใจมากยิ่งขึ้น

เรื่องสั้นชุด อาเพศกำสรวล

รวมเรื่องสั้นชุดอาเพศกำสรวลประกอบด้วยเรื่องสั้นจำนวน 11 เรื่อง โดยเรื่องสั้นทั้งหมดผู้เขียนมีเจตนาเสนอเป็นเรื่องสั้น " แนวทดลอง " คือมุ่งเสนอเนื้อหาด้วยรูปแบบการเขียนที่แปลกและแตกต่างจากเรื่องสั้นโดยทั่วไป ดังที่ผู้วิจัยจะนำเสนอต่อไป

เนื้อหาในรวมเรื่องสั้นชุดนี้ผู้เขียนได้สะท้อนสังคมไทยในแง่มุมต่างๆ ในแวดวงของคนต่างอาชีพกันด้วยวิธีการเสียดสีเพื่อกระตุ้นให้ผู้อ่านได้เห็นถึงปัญหาความขัดแย้งในสังคม

การตีพิมพ์รวมเรื่องสั้นชุดนี้นำมาจัดเรียงกันโดยมิมีการนำวาทะของบุคคลสำคัญมานำเรื่องดังเช่นแต่ละตอนของเรื่องประชาธิปไตยบนเส้นขนาน สมุดปกดำกับใบไม้สีแดง เดือนช่วงดวงเด่นฟ้าดาดาว อาจเป็นเพราะผู้เขียนตั้งใจจะใช้รูปแบบการนำเสนอเรื่องสั้นที่สร้างความสนใจให้กับผู้อ่านเป็นสำคัญ ผู้เขียนจึงไม่เพิ่มวาทะหรือคำคมที่จะหันเหความสนใจทางด้านรูปแบบการนำเสนอ

การเสนอเรื่องในรวมเรื่องสั้นชุดนี้ผู้เขียนนำเน้นการนำรูปแบบต่างๆ เช่น การสัมภาษณ์ ข่าว การแสดงความคิดเห็น การจัดหน้ากระดาษ การจัดอักษรและสี ฯลฯ พร้อมทั้งผสมผสานกับวิธีการดำเนินเรื่องตามลำดับเวลา การเล่าย้อนอดีต การเล่าเรื่องคู่ขนานมาใช้ในการนำเสนอเนื้อหาเพื่อมุ่งเน้นสะท้อนปัญหาสังคม เสียดสีบุคคลต่างๆในสังคมได้อย่างตรงประเด็นอันแสดงให้เห็นถึงความคิดสร้างสรรค์ของผู้เขียนได้เป็นอย่างดี

เรื่อง **โลกีย – นิพพาน**

เรื่องนี้ผู้เขียนเสนอเรื่องด้วยการแบ่งเนื้อหาออกเป็นสองด้าน โดยด้านซ้ายเป็นพื้นสีดำตัวอักษรสีขาวเสนอเรื่องของผู้เล่ากับหญิงขายบริการในโรงอาบอบนวด ส่วนด้านขวาพื้นสีขาวตัวอักษรสีดำเสนอเรื่องของผู้เล่ากับพระผู้เป็นพี่ชายในวัด การดำเนินเรื่องนำเสนอฉากของสถานที่ทั้งสองพร้อมๆ กันในเรื่องนี้สามารถเขียนเป็นตารางได้ดังนี้

เหตุการณ์ในโรงอาบอบนวด	เหตุการณ์ในวัด
ผู้เล่าเข้าไปในห้องและปิดประตู ห้องนั้นเย็นและมืดสลัวเขารู้สึกเหมือนว่าตัดขาดจากโลกภายนอก ผู้เล่าพบกับหญิงบริการที่ใส่ชุดราตรีสีดำรัดรูป	ผู้เล่าเปิดประตูแสงส่องเข้ามาในห้องที่ดูเจิดจ้าและอบอุ่น หลวงพี่สันติกำลังจัดจีวรให้เข้าที่ ผู้เล่ามองออกไปนอกหน้าต่างเห็นต้นไทรและนกกระจิบกำลังคุ้ยอาหาร
หญิงบริการถอดชุดออก ผู้เล่าเดาว่าเธออายุไม่ต่ำกว่า 30 ปี และบรรยายว่าเธอแต่งหน้าจัดและดูท่าทางเป็นผู้มีประสบการณ์ หญิงบริการหมุนก๊อกปล่อยน้ำลงไปในอ่างและบอกให้ผู้เล่าถอดเสื้อ	ผู้เล่าบรรยายว่าหลวงพี่อายุประมาณ 50 ปี รูปร่างอวบอิ่มสวมแว่นตาขอบหนาดูน่าเลื่อมใสกำลังหมุนก๊อกปล่อยน้ำลงในขันน้ำมนต์และบริกรรมคาถายกขันน้ำวางบนแท่นจากนั้นยกเครื่องมือสักยันต์ออกมา จากนั้นสั่งให้ชายหนุ่มที่มานั่งรอถอดเสื้อออก
ผู้เล่าบอกหญิงบริการว่ามาโรงอาบอบนวดเป็นครั้งแรกซึ่งสร้างความประหลาดใจให้กับเธอ	ผู้เล่าบอกหลวงพี่สันติว่าเป็นครั้งแรกที่ได้ดูการสักน้ำมันและไม่เคยรู้มาก่อนว่าวัดมีพิธีนี้ หลวงพี่บอกว่าสักเพื่อให้คงกระพัน จากนั้นจึงเดินไปหยิบของ

เหตุการณ์ในโรงอาบอบนวด	เหตุการณ์ในวัด
เล่าย้อนอดีต ↓ เมื่อผู้เล่าเข้ามาครั้งแรกกำลังยืนเลือกผู้หญิงที่นั่งอยู่ในตู้กระจกและบรรยายว่ามีผู้หญิงอยู่ไม่ต่ำกว่า 60 คน มีโทรทัศน์และกลิ่นน้ำหอมปะปนกับกลิ่นแอร์ มีคนยืนแนะนำผู้หญิงด้วยการบอกชื่อและอธิบายคุณสมบัติ ผู้เล่าเริ่มสงสัยว่าตนมาสถานที่นี้ทำไม	หลวงพี่สันติเดินไปที่ตู้กระจกหยิบกุญแจไขตู้ ซึ่งภายในมีเครื่องรางของขลังหลากหลายชนิดจำนวนมากและอธิบายถึงคุณสมบัติของเครื่องรางแต่ละชนิดว่ามีน้ำมันงาที่ปลุกเสกเอง มีตะกรุด ผ้ายันต์ ลูกประคำ พระเครื่องต่างๆ ที่มีมูลค่าสูงมากมาย
เรื่องตัดกลับมาปัจจุบันหญิงบริการบอกให้ผู้เล่าขึ้นจากอ่างและเช็ดตัวให้ ผู้เล่าเริ่มรู้สึกสับสนมากขึ้นว่าตนเองมาที่นี้ทำไม	หลวงพี่หยิบเหล็กไหลให้ผู้เล่าดูและอธิบายว่าเป็นของศักดิ์สิทธิ์ที่หายากและเคยทดลองเอาปืนยิงปรากฏว่าประสุนด้าน หากกำไว้แล้วเอามือจุ่มน้ำเดือดจะไม่ร้อนและสามารถดูดน้ำผึ้งได้ ทหารสหรัฐเคยนำไปไว้ในเครื่องบินทิ้งระเบิดปรากฏว่าไม่ถูกยิง
หญิงบริการทาแป้งให้ผู้เล่าโดยสั่งให้นอนบนเตียง	หลวงพี่สันติอธิบายว่าแป้งในกระปุกคือผงพระอำพันเป็นผงพระธาตุที่ใช้ทำพระธาตุเชิงฌาณรุ่นแท้ ↓ เล่าย้อนอดีต เล่าว่าหลวงพี่สันติเป็นพี่ชายคนโตบวชตั้งแต่เล็กเมื่อโตขึ้นเป็นพระนักเทศน์ แต่ต่อมามีชื่อเสียงจากการปลุกเสกเครื่องรางของขลัง และเคยชวนผู้เล่าบวชจนเมื่อเรียนจบและตกงานหลายเดือนผู้เล่าจึงตัดสินใจบวช
ผู้เล่าถามหญิงบริการว่าเรียนวิชานวดจากที่ใดเธอบอกว่าฝึกจากที่นี่สามวันใช้วิธีถ่ายทอดต่อๆ กันเพราะครูที่สอนก็เคยทำอาชีพนี้มาก่อน และเล่าว่าผู้เล่ากำลังตกงานและได้บวชเรียนอยู่หลายเดือนแต่กลับทำให้จิตใจสับสนยิ่งขึ้นกำลังหางานและแสวงหาความจริงในชีวิต	ผู้เล่าถามหลวงพี่ว่าเรียนวิชาปลุกเสกจากที่ใดท่านบอกว่าเรียนจากหลายสำนักด้วยวิธีการไปปรนนิบัติรับใช้เพราะเชื่อในอำนาจและความคงอยู่ของจักรวาลอันลึกลับและพิสูจน์ไม่ได้ แต่ผู้เล่ากลับไม่เห็นด้วยเพราะเห็นว่าไม่เป็นประโยชน์ต่อการแสวงหาธรรม
ผู้เล่าบอกเหตุผลว่ากำลังแสวงหาความจริงเพื่อเป็นเป้าหมายในการดำเนินชีวิตเพื่อมุ่งไปสู่ทางดับทุกข์ มีเสียงออดหมดเวลาดังขึ้น หญิงบริการถามผู้เล่าเขาตกลงต่อเวลา	หลวงพี่ถามเมื่อครบกำหนดเวลา 3 เดือนที่ผู้เล่าตั้งใจจะบวชผู้เล่าตัดสินใจบวชต่อไปอีกหนึ่งเดือนแล้วจึงสึกไปหางานทำ

เหตุการณ์ในโรงอาบอบนวด	เหตุการณ์ในวัด
หญิงบริการถามผู้เล่าว่าหายเมื่อยหรือไม่ ผู้เล่าตอบว่าดีขึ้นหญิงบริการถามผู้เล่าว่าต้องการให้บริการทางเพศพิเศษหรือไม่แต่ผู้เล่าไม่เข้าใจจึงทำเธอคาดว่าผู้เล่าอ่อนต่อโลก	หลวงพี่สันติถามว่าชีวิตพระสบายดีหรือไม่ผู้เล่าตอบว่าสบายเกินไป หลวงพี่เล่าให้ฟังว่ากำลังทำงานพิเศษคือเขียนบทความแนะนำวัตถุมงคลให้นิตยสารเป็นการสอนวิธีดูวัตถุมงคลของแท้ ผู้เล่าประหลาดใจกับการทำงานนี้ของหลวงพี่สันติ
หญิงบริการเริ่มจูบผู้เล่าและถอดชุดชั้นในออก ผู้เล่าตกใจและเริ่มสับสนมากยิ่งขึ้น จากนั้นเธอถอดชุดชั้นในชิ้นสุดท้าย จิตใจของผู้เล่ากลับคิดถึงเรื่องพระเครื่อง ตะกรุด เธอเริ่มขยับขึ้นคร่อมร่างของผู้เล่าแต่เขาไม่มีปฏิกิริยาทางเพศตอบสนอง	หลวงพี่สันตินำนิตยสารที่มีรูปของท่านบนหน้าปกซึ่งแถมคู่มือไบ้หวยให้ผู้เล่าดู ผู้เล่าเริ่มรู้สึกสับสนในใจ หลวงพี่บอกว่าเขียนเพื่อแลกกับการบริจาคและโยมได้ถวายรถไว้เพื่อเดินทางเพราะตลาดพระเครื่องเป็นผู้มีกำลังซื้อสูงจึงต้องการความมั่นใจจากผู้รู้ จากนั้นเล่าว่าการเจิมป้ายก็เป็นกิจของสงฆ์เพราะศาสนาผูกพันกับความเชื่อและพิธีกรรมของคน พระก็คือผู้ให้บริการสังคมประเภทหนึ่งจากนั้นจึงหยิบปลัดขิกให้ผู้เล่า
ผู้เล่านิ่งเฉย หญิงบริการเข้าใจว่าผู้เล่าคิดมากที่ไม่มีสมรรถภาพทางเพศ ผู้เล่าบอกว่าเธอเข้าใจผิดเขากำลังคิดเรื่องอื่นอยู่	หลวงพี่เล่าว่าปลัดขิกทำเพื่อสร้างความมั่นใจให้ผู้ชาย ผู้เล่ารู้สึกถอดใจที่พบว่าแม้บวชมาหลายเดือนแต่กลับพบแต่พิธีกรรมต่างๆ ที่ไม่เกี่ยวข้องกับการบรรลุธรรม แต่หลวงพี่กลับบอกว่าเขาบวชเพื่อสังคมเนื่องจากชาวบ้านต้องการที่พึ่งทางใจแม้ว่าจุดหมายของการบวชเรียนอยู่ที่นิพพานมากกว่าพิธีกรรมแต่ในความเป็นจริงทำได้ยากเพราะพระต้องดำรงชีวิตและเป็นที่ยึดเหนี่ยวจิตใจของคนในสังคม
ผู้เล่ามองดูรอบห้องมีอ่างอาบน้ำ โต๊ะ เตียง ขนาดของห้องเหมาะจะเป็นกุฏิพระที่อยู่ในป่า	ผู้เล่ามองดูในกุฏิพบโทรทัศน์ เครื่องเล่นวีดีโอ เครื่องเล่นคอมแพ็กดิ้สก์ ลำโพง พระพุทธรูป กระถางธูป เครื่องปรับอากาศ เสาอากาศเคเบิลทีวี ฯลฯ เป็นภาพที่ขัดแย้งจนทำให้คิดว่าน่าจะเป็นห้องหรูในสถานบริการที่เป็นส่วนตัว
หญิงบริการบอกว่าเธอทำงานมา 3 ปี เคยเบื่อแต่ไม่มีงานอื่นที่ได้เงินดีกว่า และมีจุดมุ่งหมายเก็บเงินเพื่อไปเปิดร้านขายของ ส่วนผู้เล่ายังไม่แน่ใจในจุดมุ่งหมายของตน เขาบอกว่ามาที่นี่เพื่อต้องการรู้ว่าชีวิตที่ต่างจากวัดอย่างตรงกันข้ามเป็นอย่างไรแต่ก็พบว่าไม่ต่างกันเลยเพราะชีวิตทุกชีวิตต่างตั้งอยู่บนความทุกข์ทั้งสิ้น	หลวงพี่สันติบอกว่าบวชมาได้ 20 พรรษา เคยเบื่อแต่กลายเป็นความเคยชิน หากสึกไม่รู้จะไปทำอะไรการบวชเพื่อปฏิบัติธรรมอย่างเดียวนั้นทำไม่ได้เพราะพระยังต้องพึ่งพาให้สังคมช่วยดูแล ดังนั้นพระก็ควรช่วยสังคมเป็นการตอบแทนจึงไม่มีเวลาจะปฏิบัติธรรม หลวงพี่สมัครใจที่จะช่วยชาวบ้านเพราะเห็นว่านิพพานเป็นเรื่องส่วนตัวไม่สามารถช่วยคนอื่นที่มีทุกข์ทางใจได้ เมื่อผู้เล่าโต้ว่าการการผลิตเครื่องรางต่างๆ ไม่ใช่ทางแก้ที่แท้จริง และพระหมด

เหตุการณ์ในโรงอาบอบนวด	เหตุการณ์ในวัด
	ความเป็นพระทุกที่ หลวงพี่แก้ว่าพระมีหน้าที่ช่วยผู้อื่นให้พ้นทุกข์และหากพระปลีกตัวไปปฏิบัติธรรมจะไม่มีผู้ใดช่วยชาวบ้าน
ผู้เล่าชวนหญิงบริการสนทนาเรื่องการมีชีวิตอยู่แล้วเป็นทุกข์หญิงบริการบอกว่าเธอการมีชีวิตรอดเป็น สิ่งที่น่ายินดีเพราะอุปสรรคต่างๆ สอนให้เธอรักชีวิตของตนเองและผู้อื่น เราทุกคนมีกรรมเป็นของตนควรช่วยกันเพื่อการหลุดพ้นบ่วงกรรมมากกว่า ผู้เล่าทึ่งกับความคิดของเธอที่เข้าใจชีวิตเป็นอย่างดี	ผู้เล่าอึ้งในคำอธิบายของหลวงพี่สันติและทำใจยอมรับไม่ได้กับการปฏิบัติตนของพระเช่นนี้
หญิงบริการบอกว่าได้ความคิดมาจากประสบการณ์ชีวิต ผู้เล่ารู้สึกว่าได้เรียนรู้สิ่งใหม่จากคนที่ไม่คาดคิด	หลวงพี่สันติยืนยันความคิดเดิม ผู้เล่ารู้สึกว่าหลวงพี่สันติกลายเป็นคนที่ไม่เคยรู้จักมาก่อน
ผู้เล่ากำลังจะกลับและตัดสินใจได้ว่าจะกลับไปบวชพระอีกครั้งและรู้ว่าจะเป็นพระแบบใด เพราะเมื่อผู้เล่ามองร่างเปลือยของหญิงบริการ ผู้เล่ากลับเห็นว่าเป็นเพียงเปลือกภายนอกที่ห่อหุ้มแก่นแท้ ภายในและเมื่อกระเทาะเปลือกออกพบว่าหญิงบริการกับพระบริการแตกต่างกันเพียงเสื้อที่สวมใส่	ผู้เล่ามองดูจีวรของตนและคิดว่าเป็นเพียงเปลือกที่ห่อหุ้มทำให้กลายเป็นนักบวชที่คนกราบไหว้จึงตัดสินใจสึกเพื่อไปค้นหาสิ่งที่ยังไม่เข้าใจจากชีวิตนอกวัด และคิดว่าพระแบบพี่ชายนั้นอาจเหมาะสมกับสังคมไทย
ผู้เล่าจากมาอย่างเงียบๆ และหญิงบริการกลับไปนั่งที่ตู้กระจกดังเดิม	ผู้เล่าจากหลวงพี่มาเงียบๆ มองดูร่างของท่านและตู้กระจกที่ใส่เครื่องรางของขลังจำนวนมาก
ผู้เล่าเปิดประตูออกเพื่อให้แสงเจิดจ้าส่องเข้ามาในห้องทำให้ห้องอบอุ่น และเปี่ยมพลัง	ผู้เล่าปิดประตูและห้องนั้นตัดขาดจากโลกภายนอกภายในห้องเงียบเย็นและมืดสลัว

การเสนอเรื่องในเรื่องนี้ผู้เขียนเสนอเรื่องโดยใช้กลวิธีหลายแบบผสมผสานกัน ดังนี้

ผู้เขียนใช้การจัดรูปแบบโดยการแบ่งหน้ากระดาษเป็นสองด้านและใช้สีพื้นและสีตัวอักษรที่แตกต่างกันด้านซ้ายพื้นสีดำตัวอักษรสีขาวเสนอเรื่องของหญิงขายบริการ ด้านขวาพื้นสีขาวตัวอักษรสีดำเสนอเรื่องของพระ เพื่อแบ่งแยกเนื้อหาและสร้างเป็นคู่เทียบหลีกล้อระหว่างเรื่องราวทั้งสองด้านให้เห็นอย่างชัดเจน ด้านการเปิดและปิดเรื่องผู้เขียนเสนอฉากการเปิดและปิดเรื่องด้วยการเปิดและปิดประตูเนื่องจากผู้เขียนใช้ประตูเพื่อเปรียบเสมือนสภาพจิตใจของผู้เล่าเมื่อได้เข้าไปสัมผัสสถานที่และบุคคลของทั้งสองเหตุการณ์เป็นการเสนอให้เห็นภาพความรู้สึกของผู้เล่าเมื่อเริ่มแรกเข้าไปกับความรู้สึกที่กลับออกมาว่าแตกต่างกันคือ เรื่องทางด้านซ้ายเริ่มด้วยการปิดประตูเข้าไปในห้องจบด้วยการเปิดประตูออกจากห้องพบกับโลกภายนอกเพื่อมุ่งสู่การบรรลุธรรม เรื่องด้านขวาเริ่มด้วยการเปิดประตูจบด้วยการปิดประตูตัดขาดจากโลกภายนอกและการบรรลุธรรม

ในด้านการดำเนินเรื่องเรื่องนี้เป็นการเสนอเรื่องราวของบุคคลคนเดียวแต่ต่างสถานที่และสถานภาพ โดยเรื่องด้านขวาเกิดขึ้นก่อนเรื่องในด้านซ้าย เรื่องทั้งสองด้านดำเนินเรื่องตามลำดับเวลาทั้งสอง

ด้าน ตั้งแต่ผู้เล่าได้รู้จักตัวละครทั้งสองและมีการเล่าย้อนอดีตในบางช่วงเพื่อเสนอถึงเหตุการณ์ในอดีตหรือเพื่อเล่าประวัติของตัวละครจากนั้นจึงดำเนินตามลำดับเวลาจนจบ แต่การดำเนินเรื่องที่สร้างความน่าสนใจมากที่สุดของเรื่องนี้ก็คือการที่ผู้เขียนเล่าเรื่องในลักษณะคู่ขนานกันตลอดทั้งเรื่องโดยใช้การเว้นบรรทัดเพื่อเว้นช่วงเนื้อหาให้ตรงกันเช่น เรื่องด้านซ้ายผู้เล่าบอกหญิงบริการว่ามาโรงอาบอบนวดเป็นครั้งแรก เรื่องด้านขวาผู้เล่าบอกหลวงพี่สันติว่าเคยดูการสักน้ำมันครั้งนี้เป็นครั้งแรกเป็นการล้อกันด้านเนื้อหาว่าผู้เล่าได้กระทำพฤติกรรมทั้งสองนี้เป็นครั้งแรก ลักษณะการล้อกันเช่นนี้ผู้เขียนใช้ตั้งแต่ต้นจนจบเพื่อต้องการเปรียบเทียบพฤติกรรมของตัวละครทั้งสองฝ่ายที่ผู้เล่าได้เข้าไปสัมผัสว่ามีหลายสิ่งที่คล้ายกัน

ในด้านรูปแบบผู้เขียนใช้การเสนอเรื่องแบบกระแสสำนึกด้วยการให้ผู้เล่ารำพึงรำพันกับตนเอง เรื่องในทางด้านซ้ายผู้เล่ารู้สึกสับสนเพราะไม่รู้ว่าตนมาโรงอาบอบอวดทำไมและเริ่มรู้สึกสับสนรุนแรงมากขึ้นเมื่อหญิงบริการกำลังจะให้บริการทางเพศแต่ผู้เล่ากลับคิดคำนึงถึงแต่เรื่องพระเครื่อง ปลัดขิก น้ำมันงา นอกจากนั้นผู้เขียนใช้สัญลักษณ์ในการเสนอเรื่องต่างๆ ดังนี้

โสเภณี หมายถึงบุคคลที่มีภาพลักษณ์ที่สังคมรังเกียจ แต่มีจิตใจที่ดีงาม ดังข้อความ

" ชีวิตของฉันผ่านความล้มเหลวผิดหวังมามากต่อมากแล้ว แต่ฉันก็ลุกขึ้นมาใหม่ เพราะอุปสรรคสอนให้ฉันรักชีวิต ไม่ใช่แต่ชีวิตของฉันแต่ชีวิตของคนอื่นด้วย "

(อาเพศกำสรวล. 2537 : 33)

พระ หมายถึงบุคคลที่มีภาพลักษณ์น่าเชื่อถือ ศรัทธา แต่มีจิตใจต่ำคิดแสวงหาผลประโยชน์และหลอกลวงสังคม ดังข้อความ

" การบวชพระเพื่อปฏิบัติธรรมอย่างเดียวน่ะมันไม่ได้เพราะอย่างน้อยที่สุดเราก็ยังต้องพึ่งสังคมให้ช่วยดูแลเรื่องอาหารการกินให้จริงไหม "

(อาเพศกำสรวล. 2537 : 31)

แสงแดด หมายถึงสติปัญญา ความมืดสลัว หมายถึงกิเลสหรืออวิชชา ดังตอนเปิดเรื่องที่ผู้เขียนให้ภาพคู่เทียบของฉากในสถานอาบอบนวดกับกุฏิพระ ดังนี้

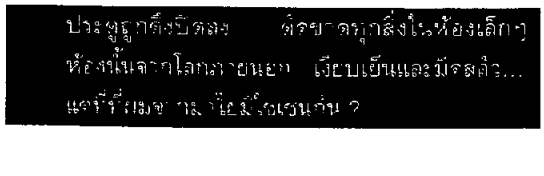

ประตูห้องถูกเปิดออก แง้มช่องให้แสงแดดจากภายนอกสาดเข้ามาเบียดไล่ความมืดไปจากห้องอาบห้องทั้งห้องจนเจิดจ้า อบอุ่นและเปี่ยมพลังชีวิต

(อาเพศกำสรวล. 2537 : 16)

ตอนจบผู้เขียนใช้วิธีเปลี่ยนสีพื้นของเนื้อหาเพื่อเสนอถึงจิตใจของผู้เล่าเมื่อออกจากโรงอาบอบนวด เขาพบกับแสงสว่างในจิตใจหรือความเข้าใจในชีวิตจึงเปลี่ยนสีพื้นเป็นสีขาว ส่วนอีกด้านสีพื้นเปลี่ยนเป็นสีดำหมายถึงความรู้สึกในใจของผู้เล่าเมื่อสึกออกมานั้นมืดมนไร้ซึ่งแสงสว่าง ดังตัวอย่าง

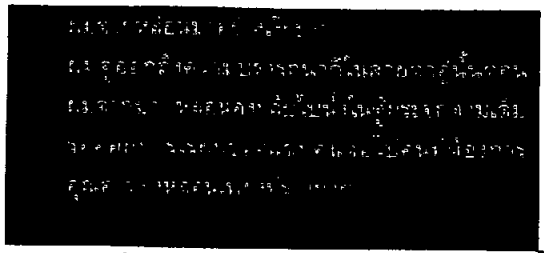

ผมจากพี่ชายผมมาเงียบ ๆ
ร่างในชุดสีเหลืองนั่งตระหง่านอยู่ในที่นั่น ดูน่าเลื่อมใสเหมือนเดิม ตู้กระจกใส่เครื่องรางยังคงดูกลมกลืนกับแอมปลิฟลายเออร์และเครื่องเล่นคอมแพคดิสก์ชุดนั้น พระเครื่องในตู้ดูเหมือนจะส่งสายตาอ้อนมาที่ผมตอนผมจากมา...

ประตูห้องถูกเปิดออก แง้มช่องให้แสงแดดจากภายนอกสาดเข้ามาเบียดไล่ความมืดไปจากห้องอาบห้องทั้งห้องจนเจิดจ้า อบอุ่นและเปี่ยมพลังชีวิต

(อาเพศกำสรวล. 2537 : 36)

การเสนอความคิดในเรื่องนี้ผู้เขียนเสนอความคิดว่าศาสนาพุทธกำลังเสื่อมโทรมลง เพราะทั้งพระและฆราวาสต่างไม่สนใจคำสอนในพุทธศาสนาใช่พิธีกรรมและเครื่องรางของขลังหากินจนร่ำรวยและมีฐานะความเป็นอยู่ที่สุขสบาย ผู้เขียนสะท้อนความคิดและพฤติกรรมของพระผ่านหลวงพี่ซึ่งเป็นพระอุปัชฌาย์ของผู้เล่า หลวงพี่ไม่ได้ปฏิบัติในกิจของสงฆ์คือนำธรรมะไปเผยแพร่สั่งสอนประชาชนแต่หมกมุ่นอยู่กับการปลุกเสกเครื่องรางของขลัง ขายบริการความเชื่อ ความศรัทธาให้แก่ชาวบ้าน โดยให้เหตุผลว่าเป็นกิจทางโลกที่พระควร " ให้ " ตามความคาดหวังของชาวบ้าน พระที่ดีตั้งใจปฏิบัติธรรมวินัยถูกหาว่ามุ่งให้ตนเองพ้นทุกข์ไม่ได้ช่วยชาวบ้านให้พ้นทุกข์ ภาพสะท้อนของ " วัด " ในเรื่องนี้ผู้เขียนชี้ให้เห็นว่าวัดไม่อาจเป็นที่พึ่งในการหาคำตอบให้กับชีวิตอีกต่อไป เมื่อพระไม่สนใจและไม่เข้าใจศาสนามุ่งช่วยชาวบ้านแบบฉาบฉวยทำให้ชาวบ้านตกอยู่ในวัฏจักรแห่งความทุกข์ตลอดไป

นอกจากนั้นผู้เขียนได้แสดงทัศนะต่อพฤติกรรมของพระกับหญิงบริการนางหนึ่งซึ่งมีสถานภาพแตกต่างกันอย่างสิ้นเชิง ผู้เล่าเปรียบเทียบในเชิง " การให้บริการ " ของพระกับหญิงในสถานบริการอาบอบนวดว่าผลของการให้บริการคือทำให้ผู้ใช้บริการสบายใจและมีความสุขเช่นกัน แต่พระอยู่ในสถานภาพทางสังคมที่ดีกว่าหญิงบริการ พระได้รับการยกย่องศรัทธาจากผู้คน จูงใจผู้คนให้มาซื้อบริการได้มากกว่าพระจึงมีโอกาสร่ำรวยมากกว่าและมีชื่อเสียงจากการขายวัตถุและบริการอีกด้วย ขณะที่หญิงขายบริการในสถานอาบอบนวดอยู่ในสถานภาพทางสังคมที่ต่ำต้อย ผู้คนรังเกียจเหยียดหยามเห็นเป็นเพียงสินค้าที่เลือกได้ตามตู้กระจก แต่พวกหล่อนก็ทำมาหากินอย่างสุจริต มีจิตใจที่ดีงาม หารายได้จากการขายบริการเรือนร่างเพื่อนำไปเลี้ยงดูครอบครัวและสร้างฐานะให้ดีขึ้นแล้วจะเลิกอาชีพนี้ การใช้ชีวิตของพวกหล่อนมีคุณค่าเพื่อมุ่งมั่นสู่เป้าหมายที่ชัดเจน ผู้เล่าได้เข้าใจความหมายชีวิตเมื่อได้สนทนากับหญิงขายบริการในตอนที่ว่า

" ชีวิตทุกชีวิตตั้งอยู่บนฐานที่โซเซ ที่เรียกว่า*ทุกข์*ทุกครั้งที่มันสั่นไหว เราจะรู้สึกเจ็บปวด "

หล่อนยิ้มมุมปาก " พูดคล้ายๆ กับที่เขาสอนกันในชั่วโมงศีลธรรมยังไงยังงั้น ฉันไม่รู้หรอกนะฉันรอดจากการอดตายมาหลายครั้งจนเห็นว่าการมีชีวิตรอดอยู่เป็นสิ่งที่น่ายินดี ชีวิตของฉันผ่านความล้มเหลวผิดหวังมามากต่อมากแล้ว แต่ฉันก็ลุกขึ้นมาใหม่เพราะอุปสรรคสอนให้ฉันรักชีวิตไม่ใช่แต่ชีวิตของฉันแต่ชีวิตของคนอื่นด้วย เราทุกคนก็คล้ายกับการลงเรือลำเดียวกันที่คุณอาจเรียกว่า *กรรม* ไม่มีประโยชน์ที่จะถามว่าทำไมเราจึงต้องอยู่ในเรือลำนี้ด้วยมันน่าจะมีเหตุผลกว่าถ้าเราช่วยกันเดินเรือให้ถึงจุดหมายมากกว่าตีโพยตีพายว่าเกิดมาทำไมหรืออยู่ไปทำไมไม่รู้สิ ฉันคิดง่ายๆ ของฉันอย่างนี้ "

(อาเพศกำสรวล. 2537 : 32 – 33)

เมื่อผู้เล่าในเรื่องไม่สามารถหาจุดมุ่งหมายของชีวิตจากการบวชนานกว่าสามเดือน จากพระที่น่าจะเป็นที่พึ่งทางปัญญาและวัตซึ่งน่าจะเป็นที่ยึดเหนี่ยวจิตใจของพุทธศาสนิกชน แต่กลับพบความเข้าใจชีวิตที่ถ่องแท้จากหญิงบริการในสถานอาบอบนวดดังที่ว่า

" ผมไม่เคยเข้าใจเปลือกของธรรมชาติได้ชัดเจนและเป็นรูปธรรมเท่านี้มาก่อนเลยในใจผมไม่มีความกระหายไม่มีหล่อน ไม่มีผม ไม่มีอะไร พริบตานั้นผมก็ได้คิดว่าทุกสรรพสิ่งล้วนมีเปลือกห่อหุ้มอยู่ หนาบ้าง บางบ้าง แต่มันใช้วัดอะไรไม่ได้เลย เมื่อคุณกะเทาะเปลือกที่สกปรกที่สุดออก คุณอาจแปลกใจที่พบแก่นอันบริสุทธิ์ สะอาดของมันซ่อนอยู่ภายใน เมื่อนั้นหญิงบริการกับพระบริการก็ต่างกันตรงเสื้อที่สวมใส่ "

(อาเพศกำสรวล. 2537 : 35)

เรื่อง <u>หมึกหยดสุดท้าย</u>

เรื่องสั้นเรื่องนี้ผู้เขียนใช้กลวิธีผสมผสานเพื่อเสนอเรื่องคือการเล่าแบบเรื่องสั้น ข่าวหนังสือพิมพ์และบทสัมภาษณ์ โดยเขียนเป็นแผนภูมิแสดงกลวิธีและการดำเนินเรื่องได้ดังนี้

<u>เล่าแบบเรื่องสั้น</u>

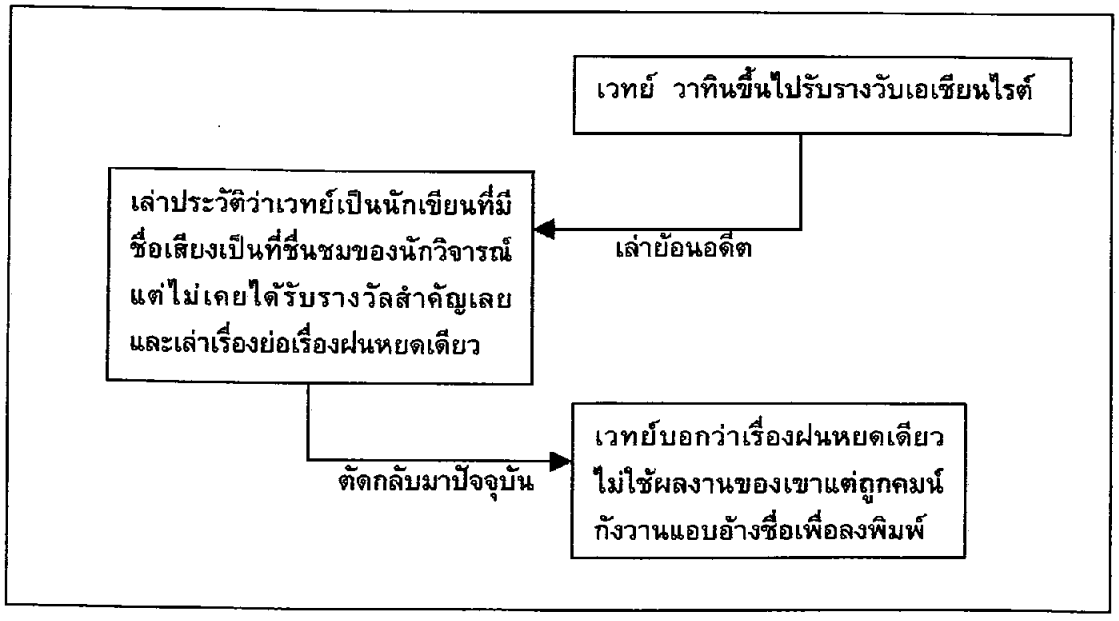

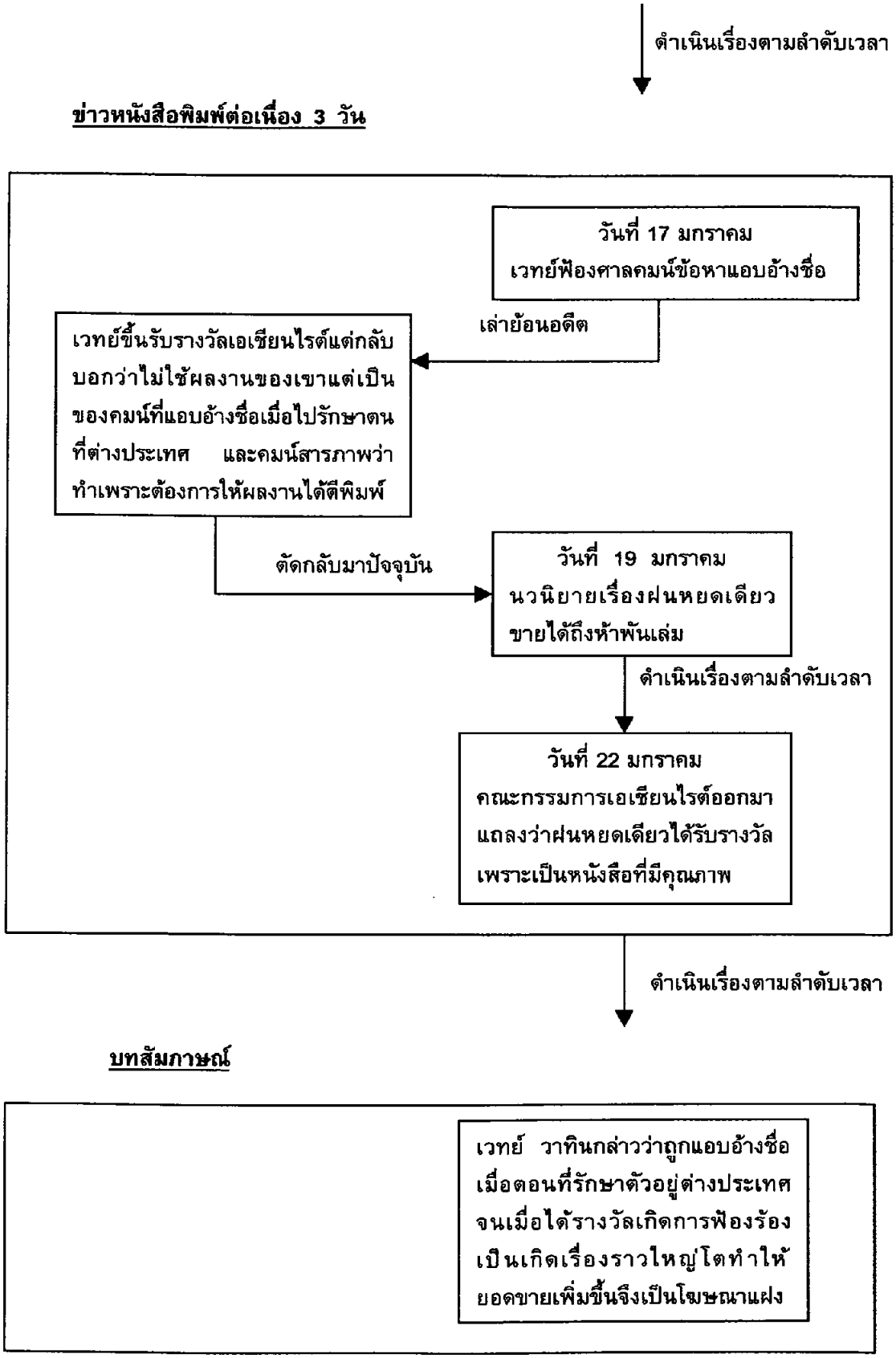
ดำเนินเรื่องตามลำดับเวลา
ข่าวหนังสือพิมพ์ต่อเนื่อง 3 วัน
วันที่ 17 มกราคม
เวทย์ฟ้องศาลคมน์ข้อหาแอบอ้างชื่อ
เล่าย้อนอดีต
เวทย์ขึ้นรับรางวัลเอเชียนไรต์แต่กลับบอกว่าไม่ใช้ผลงานของเขาแต่เป็นของคมน์ที่แอบอ้างชื่อเมื่อไปรักษาตนที่ต่างประเทศ และคมน์สารภาพว่าทำเพราะต้องการให้ผลงานได้ตีพิมพ์
ตัดกลับมาปัจจุบัน
วันที่ 19 มกราคม
นวนิยายเรื่องฝนหยดเดียวขายได้ถึงห้าพันเล่ม
ดำเนินเรื่องตามลำดับเวลา
วันที่ 22 มกราคม
คณะกรรมการเอเชียนไรต์ออกมาแถลงว่าฝนหยดเดียวได้รับรางวัลเพราะเป็นหนังสือที่มีคุณภาพ
ดำเนินเรื่องตามลำดับเวลา
บทสัมภาษณ์
เวทย์ วาทินกล่าวว่าถูกแอบอ้างชื่อเมื่อตอนที่รักษาตัวอยู่ต่างประเทศจนเมื่อได้รางวัลเกิดการฟ้องร้องเป็นเกิดเรื่องราวใหญ่โตทำให้ยอดขายเพิ่มขึ้นจึงเป็นโฆษณาแฝง

ดำเนินเรื่องตามลำดับเวลา

ข่าวหนังสือพิมพ์

วันที่ 27 กุมภาพันธ์
คมน์ถูกตัดสินจำคุก 6 เดือน

ดำเนินเรื่องตามลำดับเวลา

วันที่ 2 มีนาคม
หนังสือเรื่องฝนหยดเดียวมียอด
จำหน่ายเพิ่มขึ้นเป็นสองแสนเล่ม

ดำเนินเรื่องตามลำดับเวลา

บทสัมภาษณ์คมน์ กังวานในเรือนจำ

คมน์บอกว่าเรื่องของเขาถูกสำนักพิมพ์ปฏิเสธ
จนเมื่อได้รับรางวัลจึงมาติดต่อขอซื้อมากมาย
เพราะปัจจุบันคนอ่านหนังสือเพราะชอบนักเขียน
มากกว่าเนื้อหาดังนั้นเขาจึงพยายามเสนอตนเอง
ให้มีชื่อเสียงด้วยการแอบอ้างชื่อเวทย์เพราะเป็น
นักเขียนที่มีชื่อเสียง นักวิจารณ์นิยมวิจารณ์
งานเขียนและกำลังรักษาตัวที่ต่างประเทศ ขณะนี้
มีสำนักพิมพ์ติดต่อซื้องานเขียนทั้งที่ยังไม่ได้เขียน

2 ปีต่อมา

ข่าวหนังสือพิมพ์

นวนิยายเรื่องภูเขาสูงกับดวงดาว สามารถขายได้ 2 แสนเล่มภายในเวลา 2 เดือนแต่กลับถูกนักวิจารณ์วิจารณ์ว่าเป็นเรื่องน้ำเน่าไร้สาระ

การเสนอเรื่องในเรื่องนี้ผู้เขียนดำเนินเรื่องตามลำดับเวลาและเล่าย้อนอดีตบางช่วงเพื่อเท้าความถึงสาเหตุของปัญหาที่มาในเรื่องว่านวนิยายเรื่องฝนหยดเดียวของ เวทย์ วาทิน ได้รับรางวัลแต่เขากลับออกมาประกาศว่าไม่ใช้ผลงานของตน จากนั้นจึงดำเนินเรื่องตามลำดับเวลาถึงเรื่องราวหลังจากนั้นที่ คมน์ กังวาน ผู้แอบอ้างชื่อเวทย์ถูกลงโทษจำคุก แต่จากเหตุการณ์นี้กลับทำให้คมน์กลายเป็นนักเขียนที่มีชื่อเสียงและหนังสือกลายเป็นหนังสือขายดี

ทางด้านรูปแบบเรื่องนี้ผู้เขียนนำรูปแบบงานเขียนต่าง ๆมาประกอบกันเป็นเรื่องสั้น ได้แก่ ข่าวหนังสือพิมพ์ บทสัมภาษณ์โดยมีการเล่าเกริ่นนำตอนต้นเท่านั้น รูปแบบงานเขียนต่าง ๆ มีดังนี้

ข่าวหนังสือพิมพ์

จากข่าวหนังสือพิมพ์

27 กุมภาพันธ์

คมน์ กังวาน เจ้าของรางวัลเอเชียนไรต์คนล่าสุด
ถูกพิพากษาจำคุก 6 เดือนข้อหาแอบอ้างชื่อของ
เวทย์ วาทินไปใช้โดยไม่ได้รับอนุญาต

(อาเพศกำสรวล. 2537 : 45)

บทสัมภาษณ์

บทสัมภาษณ์ คมน์ กังวาน

(สัมภาษณ์ที่เรือนจำพิเศษกรุงเทพฯ ตีพิมพ์ในนิตยสาร สะท้อน ปีที่ 4 ฉบับที่ 10 เดือนเมษายน)

อะไรเป็นเหตุจูงใจให้คุณคมน์ทำแบบนี้?

" พูดตรงๆ ก็คือเรื่องของผมถูกปฏิเสธทุกแห่งที่ผมไปเสนอ ถ้าเป็นนักเขียนหน้าใหม่คนอื่นๆ อาจเลิกเขียนไปเลย แต่ผมมีความมั่นใจว่าเรื่องนี้ดีพอ ผมจึงหาวิธีการนำเสนอตัวเองใหม่ "

ช่วยอธิบายเพิ่มเติม

" คุณลองดูซิว่าตลาดหนังสือเมืองไทยเรากว้างแค่ไหน และเราเอาอะไรมาเป็นบรรทัดฐานวัดคุณภาพของงานหนังสือเล่มนี้ตอนแรกสำนักพิมพ์สี่แห่งบอกว่ามันห่วย แต่พอมีคนเห็นว่ามันควรจะได้รางวัลทุกแห่งก็แห่กันมาขอพิมพ์ วงการนี้มันกลายเป็นการค้าไปหมดแล้ว ทำให้ผมเห็นว่าต่อให้คุณมีเรื่องดีระดับพูลิเซอร์ แต่ถ้าไม่ได้ดีพิมพ์ไอ้ที่ว่าพูลิเซอร์เล่มนั้นก็มีค่าไม่ต่างอะไรไปจากกระดาษพับถุง "

(อาเพศกำสรวล. 2537 : 45 – 46)

การผสมผสานรูปแบบต่างๆ ของงานเขียนทำให้เรื่องสั้นเรื่องนี้ดูแปลกและน่าสนใจ ผู้อ่านสามารถเชื่อมโยงเรื่องราวได้จากข้อมูลที่ปรากฏทางสื่อมวลชนเท่ากับนำพฤติกรรมของคนอ่านมาล้อว่ารับรู้และเชื่อตามที่สื่อมวลชนเสนอ

การเสนอความคิดในเรื่องนี้ผู้เขียนเสนอถึงการสร้างจุดขายทางการตลาดด้วยการให้นักเขียนรู้จักวิธีการนำเสนอตัวเองให้เป็นที่รู้จักก่อน เช่น การโฆษณาตัวเองด้วยการทำให้เป็นข่าวเกรียวกราวได้ลงในหนังสือพิมพ์อย่างต่อเนื่องหลายๆ ครั้ง แม้ข่าวนั้นจะเป็นเรื่องไม่ดีหรือผิดกฎหมายก็ตาม เมื่อมีชื่อเสียงแล้วงานเขียนหรือสินค้าจึงได้รับความสนใจแม้ว่าจะเป็นสินค้าที่ไม่มีคุณภาพ การมียอดขายสูงขึ้นแสดงว่าผู้อ่านหรือผู้บริโภคของไทยส่วนใหญ่เลือกซื้อหนังสืออ่านหรือซื้อสินค้าต่างๆ จากโฆษณามิได้พิจารณาจากคุณภาพของสิ่งของ ดังเช่น คมน์ กังวาน นักเขียนนิรนามที่รู้จักนำเสนอตนเองด้วยการแอบอ้างชื่อผู้อื่นทำให้ตนกลายเป็นนักเขียนที่มีชื่อเสียงในที่สุด เป็นการนำเสนอตัวเองให้ดังก่อนแล้วจึงขายสินค้าซึ่งมีความจำเป็นอย่างยิ่งกว่าคุณภาพของสินค้าเสียอีก เพราะการโฆษณานั้นมีอิทธิพลต่อผู้บริโภคสูงมาก สามารถเปลี่ยนพฤติกรรม ทัศนคติ หรือค่านิยมของคนได้อย่างรวดเร็ว สินค้าที่ติดตาผู้คนจะหันมาสนใจ และซื้อหากันมากขึ้น วรรณกรรมก็เช่นกัน จนทำให้ธุรกิจโฆษณาสินค้าเฟื่องฟูวรรณกรรมก็ไม่ต่างกับสินค้าอย่างหนึ่ง การให้รางวัลก็คือการโฆษณาวรรณกรรมโดยไม่เคยมีใครรู้ชัดว่าวรรณกรรมนั้นมีคุณภาพจริงสมดังโฆษณาหรือไม่ และหากมีคุณภาพจริงถ้านักเขียนไม่เป็นที่รู้จักก็ไม่สามารถโฆษณางานเขียนของตัวเองได้ ดังนั้นทั้งวรรณกรรมและนักเขียนก็คือสินค้าอย่างหนึ่งนั่นเอง ดังข้อความจากบทสัมภาษณ์ตอนหนึ่งที่ชี้ให้เห็นว่าผู้อ่านอ่านหนังสือเพราะอิทธิพลของการโฆษณาว่า

คุณเวทย์คิดว่าเขาอยากดังหรือเปล่าคะ?

" ผมไม่คิดว่ายังงั้น เขาอาจจะดัง แต่ก็เพียงเพื่อที่จะให้มีคนอ่านหนังสือของเขา ไอ้การยืมชื่อผมไปใช้มีแต่จะทำให้ผมดังต่างหาก ถ้าจะว่ากันแล้ว เหตุการณ์นี้เท่ากับเป็นการโฆษณานักเขียนสองคนไปพร้อมกัน (หัวเราะ) เป็นโฆษณาแฝง "

ช่วยอธิบายเพิ่มเติมด้วยค่ะ?

" มันคือโฆษณาที่คุณดูแล้วไม่รู้ว่าเป็นโฆษณาอันนี้ถ้าใช้ไม่ถูกแล้วก็น่าเป็นห่วงอย่างเช่น (ชี้ไปที่เครื่องรับโทรทัศน์ในห้องรับแขก) มิวสิควิดีโอในโทรทัศน์หรือเพลงในวิทยุ ที่เขายัดเยียดให้คุณฟังโดยไม่รู้ตัว หรือบางคอลัมน์บันเทิงในหนังสือพิมพ์ที่ตะบี้ตะบันเขียนเชียร์หนังจนคุณต้องไปดู สำหรับนวนิยายเรื่องนี้ที่ขายดีก็คงเป็นเพราะข่าวที่พวกคุณช่วยกันลงว่ารางวัลเอเชียนไรต์ "

(อาเพศกำสรวล. 2537 : 43 - 44)

เรื่อง <u>เมืองคนบาป</u>

เรื่องสั้นเรื่องนี้นำเสนอด้วยรูปแบบการเขียนเป็นบทสนทนาต่างกลุ่มบุคคล ต่างเวลาบนรถแท็กซี่คันเดียวกันแต่ใช้โครงสร้างเดียวกัน โดยเขียนเป็นแผนภูมิแสดงโครงสร้างได้ดังนี้

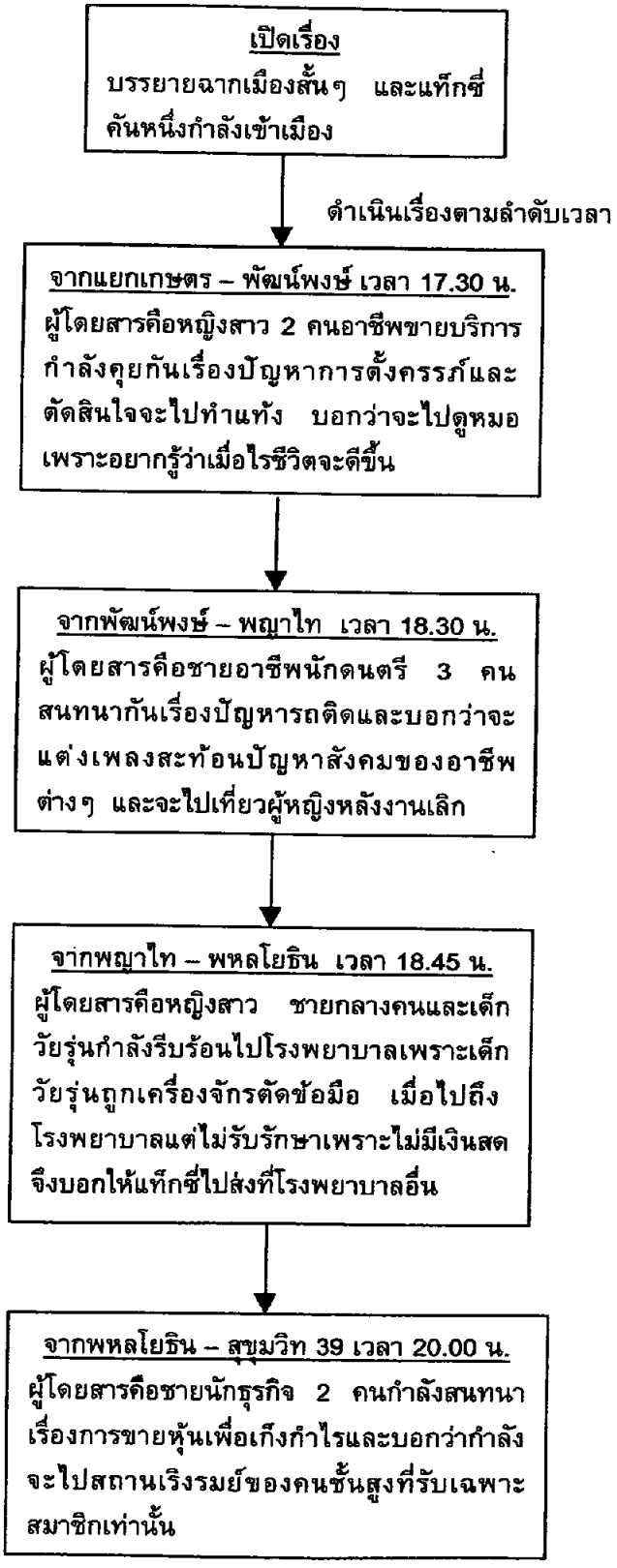

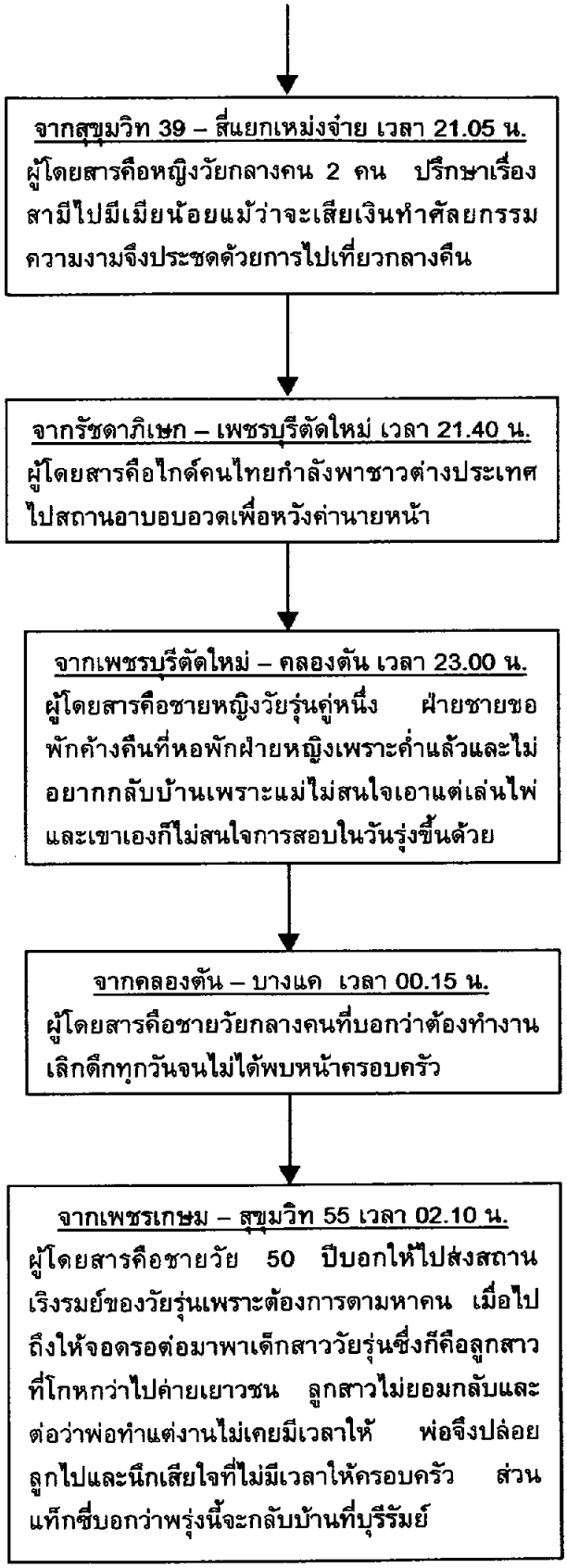
จากสุขุมวิท 39 – สี่แยกเหม่งจ๋าย เวลา 21.05 น.
ผู้โดยสารคือหญิงวัยกลางคน 2 คน ปรึกษาเรื่องสามีไปมีเมียน้อยแม้ว่าจะเสียเงินทำศัลยกรรมความงามจึงประชดด้วยการไปเที่ยวกลางคืน
จากรัชดาภิเษก – เพชรบุรีตัดใหม่ เวลา 21.40 น.
ผู้โดยสารคือไกด์คนไทยกำลังพาชาวต่างประเทศไปสถานอาบอบอวดเพื่อหวังค่านายหน้า
จากเพชรบุรีตัดใหม่ – คลองตัน เวลา 23.00 น.
ผู้โดยสารคือชายหญิงวัยรุ่นคู่หนึ่ง ฝ่ายชายขอพักค้างคืนที่หอพักฝ่ายหญิงเพราะค่ำแล้วและไม่อยากกลับบ้านเพราะแม่ไม่สนใจเอาแต่เล่นไพ่และเขาเองก็ไม่สนใจการสอบในวันรุ่งขึ้นด้วย
จากคลองตัน – บางแค เวลา 00.15 น.
ผู้โดยสารคือชายวัยกลางคนที่บอกว่าต้องทำงานเลิกดึกทุกวันจนไม่ได้พบหน้าครอบครัว
จากเพชรเกษม – สุขุมวิท 55 เวลา 02.10 น.
ผู้โดยสารคือชายวัย 50 ปีบอกให้ไปส่งสถานเริงรมย์ของวัยรุ่นเพราะต้องการตามหาคน เมื่อไปถึงให้จอดรอต่อมาพาเด็กสาววัยรุ่นซึ่งก็คือลูกสาวที่โกหกว่าไปค่ายเยาวชน ลูกสาวไม่ยอมกลับและต่อว่าพ่อทำแต่งานไม่เคยมีเวลาให้ พ่อจึงปล่อยลูกไปและนึกเสียใจที่ไม่มีเวลาให้ครอบครัว ส่วนแท็กซี่บอกว่าพรุ่งนี้จะกลับบ้านที่บุรีรัมย์

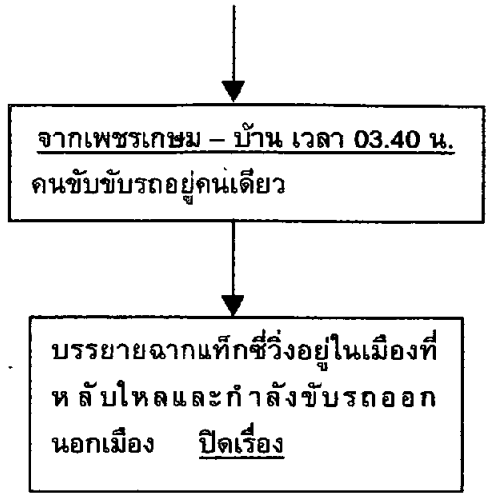

การเสนอเรื่องในเรื่องนี้แม้ไม่บ่งชัดว่าเหตุการณ์เกิดขึ้นในวันเดียวกันหรือไม่ แต่เมื่อเชื่อมบทสนทนาแต่ละตอนเข้าด้วยกันจะเห็นสถานที่ปลายทางเป็นต้นทางของบทสนทนาต่อไป จึงสรุปได้ว่าผู้เขียนดำเนินเรื่องตามลำดับเวลาโดยกำหนดสถานที่และเวลาในเรื่องอย่างต่อเนื่องด้วยการให้แท็กซี่คันหนึ่งรับส่งผู้โดยสารจากสถานที่หนึ่งไปยังสถานที่หนึ่งอย่างต่อเนื่องเรื่อยไปตั้งแต่ต้นจนจบเพื่อเล่าเรื่องที่เกิดขึ้นภายใน 22 ชั่วโมงโดยประมาณ ตั้งแต่คนขับแท็กซี่ขับรถเข้าเมืองจนสุดท้ายขับรถออกจากเมืองและได้รับรู้ชีวิตของบุคคลต่างๆ จากบทสนทนาของบุคคลเหล่านั้นขณะอยู่บนรถ

ในด้านโครงสร้างผู้เขียนสร้างรูปแบบเพื่อนำเสนอภาพชีวิตของผู้โดยสาร โดยกำหนดเป็นกรอบ ดังต่อไปนี้

ระยะทาง : .....
เวลา : .....
ค่าโดยสาร : .....
ผู้โดยสาร : .....
(บทสนทนาระหว่างผู้โดยสารด้วยกันเองหรือผู้โดยสารกับคนขับแท็กซี่)

ดังตัวอย่าง

ระยะทาง : *เพชรเกษม – สุขุมวิท 55*
เวลา : *02.10 น.*
ค่าโดยสาร : *143 บาท*
ผู้โดยสาร : *ชายวัยห้าสิบคนหนึ่ง*

"...ลูกสาวผมเอง...กลับบ้านเดี๋ยวนี้อีลูกไม่รักดี "
" ไม่กลับ ปล่อยนะพ่อ "
" หน็อย ! อีนี่...โกหกว่าไปค่ายเยาวชนต่างจังหวัด นี่มันค่ายห่าอะไรวะ ขายหน้าเค้าไหม พ่อมึงเป็นถึงคนใหญ่คนโตปล่อยให้ลูกมามั่วที่นี่ทุกคืน รู้ถึงไหนอายเขาถึงนั้น "
" ชีวิตของหนูเองนะ พ่อไม่ต้องมายุ่งเกี่ยว "
" หน็อย...อีลูกบังเกิดเกล้า..."
" อย่ามายุ่งกะหนูนะ..."

" นี่พ่อแกนะ..."

" แต่พ่อเคยให้เวลาลูกๆ บ้างหรือเปล่า ทั้งปีทั้งชาติพ่อเอาแต่หาเงิน..."

(อาเพศกำสรวล. 2537 : 60)

บทสนทนาในเรื่องเป็นเสมือนการจำลองภาพชีวิตของคนต่างอาชีพในเมืองหลวงที่ล้วนข้องแวะกับ " บาป " หรือความผิดทางศีลธรรม โดยอาศัยคนขับแท็กซี่เป็นผู้นำเสนอเรื่องราวของบุคคลอาชีพต่างๆ ในด้านลบของสังคมเมืองกรุง

ตอนต้นและจบผู้เขียนบอกเล่าความไม่น่าอยู่ของเมืองกรุงด้วยข้อความห้าบรรทัดในอารมณ์และความรู้สึกต่างกัน ในตอนต้นให้ภาพของการเข้าสู่เมืองหลวงปูอารมณ์ที่จะนำเสนอเรื่องอันเป็นชะตากรรมของคนเมืองที่ท้องถนนเต็มไปด้วยความวุ่นวาย แม่น้ำลำคลองเน่าเหม็น ตึกสูงเสียดฟ้า และมลพิษทางอากาศ ส่วนตอนจบผู้เขียนให้ภาพของเมืองที่หลับใหลมีถนนกับไฟจราจร ป้ายไฟกับทางม้าลาย ทางเท้ากับขอทาน ป้ายรถเมล์กับเสาไฟฟ้าเข้ากับอารมณ์ของเรื่องที่คนขับแท็กซี่ตัดสินใจจากเมืองนี้ไปอย่างไม่อาลัยอาวรณ์

การเสนอความคิดในเรื่องนี้ผู้เขียนได้แสดงทัศนะเกี่ยวกับสภาพการดำเนินวิถีชีวิตของคนกรุงเทพฯ ที่หลายชีวิตต้องต่อสู้ดิ้นรนเพื่อเอาตัวรอดในสังคมเมืองที่เจริญทางวัตถุ แต่จิตใจของผู้คนเริ่มเสื่อมลงไปอย่างน่าใจหาย ผู้เขียนได้สะท้อนให้เห็นถึง ความเสื่อมโทรมทางศีลธรรมของผู้คนที่ทำให้กรุงเทพฯ กลายเป็นเมืองคนบาปที่เต็มไปด้วยความน่าสะพรึงกลัว เป็นเมืองที่ไม่น่าอยู่ แต่ละคนที่มาโดยสารรถแท็กซี่ล้วนเป็นคนที่มีปัญหาเลวร้ายต่างๆ กันเช่น ปัญหาโสเภณี ปัญหาวัยรุ่น ปัญหาครอบครัว ปัญหาลูกจ้างนายจ้าง ปัญหาการหลอกลวงชาวต่างชาติ ฯลฯ ดังเช่นหญิงไทยกลุ่มหนึ่งที่ทำมาหาเลี้ยงชีพด้วยการค้าประเวณีจนเกิดตั้งครรภ์ และหาทางออกด้วยวิธีการแท้ง ซึ่งผิดกฎหมายและศีลธรรม ดังข้อความต่อหนึ่งว่า

" กินยาคุมหรือเปล่า ? "

" เปล่ากิน แต่ให้แขกใช้ถุงแทน "

" แล้วทำไมยังเกิดขึ้นอีก ?"

" จะไปรู้แม่งเรอะ ! ชวยฉิบหาย ! สงสัยถุงที่ให้มันเสือกรั่ว ไอ้ห่าพวกนี้มาเที่ยวทั้งที่ไม่ยอมพกถุง ต้องให้เราหาดิดตัวเอง "

" ทำไงต่อ ? "

" ก็ต้องเอาออกซิ "

" รีดแล้วโทรมไปนานเลยนะ... "

" ไม่รีดแล้วเอาเงินที่ไหนไปเลี้ยงมันวะ กลับบ้านที่ต่างจังหวัดก็ไม่ได้ เพราะถูกพ่อเฉดหัวออกมาแล้วจะกลับไปทำงานที่พัทยาก็ไม่ไหว เมืองมันตายแล้ว "

(อาเพศกำสรวล. 2537 : 51 – 52)

เรื่อง <u>อาเพศกำสรวล</u>

ผู้เขียนนำเสนอเรื่องสั้นเรื่องนี้ด้วยการให้ฉากของอากาศที่วิปริตแปรปรวนจนหิมะตกในหมู่บ้านบางจันทร์เนื่องจากอาเพศกำลังครองเมือง จากนั้นจึงดำเนินเรื่องสลับกับการรำพึงของผู้ใหญ่บ้านกับควายเฒ่าและเหตุการณ์ในอดีตซึ่งเป็นที่มาแห่งอาเพศต่างๆ โดยเขียนเป็นแผนภูมิได้ดังนี้

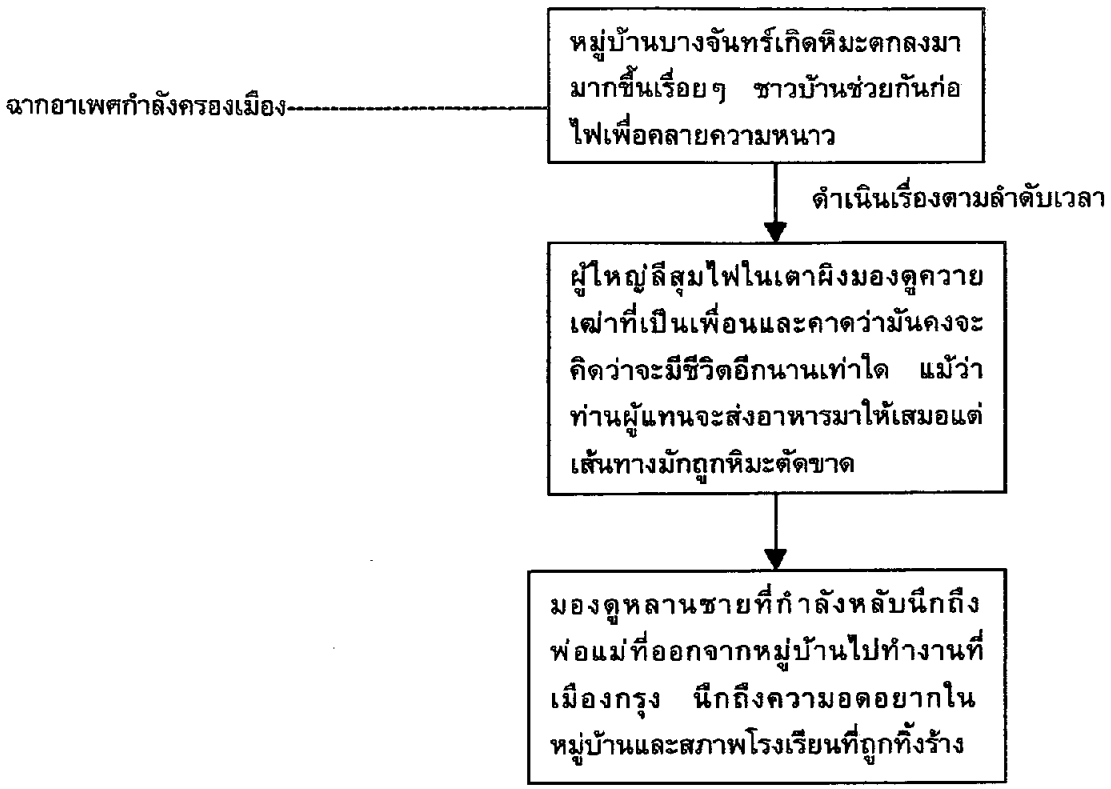

เหตุการณ์ที่มาของอาเพศ (อดีต)	ผู้ใหญ่บ้านรำพึงกับควายเฒ่า (ปัจจุบัน)
เมื่อผู้ใหญ่ลีจบการศึกษาครูจากเมืองกรุงกลับมาทำงานที่บ้านเกิดพบปัญหาการขาดสาธารณูปโภคและโรงเรียนจึงเริ่มโครงการพัฒนาหมู่บ้านจนทำให้ได้รับเลือกตั้งเป็นผู้ใหญ่บ้านและจึงเริ่มตั้งคณะกรรมการหมู่บ้าน	
	ผู้ใหญ่ลีรำพึงว่าหลักการแห่งประชาธิปไตยของตนไม่เคยเปลี่ยนจะเปลี่ยนแต่วิธีการ
ครูวนิดาคนรักมาจากเมืองหลวงและช่วยกันปรับปรุงลานหน้าบ้านเป็นที่สอนหนังสือและแบ่งเวลาการประชุมดังนี้ วันอังคาร - ประชุม วันพุธและพฤหัส - สอนภาษาไทย วันศุกร์ - สนทนาเรื่องการเมืองและสังคม	

เหตุการณ์ที่มาของอาเพศ (อดีต)	ผู้ใหญ่บ้านรำพึงกับควายเฒ่า (ปัจจุบัน)
ดำเนินเรื่องตามลำดับเวลา วันอังคารต่อมาการประชุมมีผู้ใหญ่ลีและครูวนิดาเป็นผู้ดำเนินรายการและเล่าถึงการเปลี่ยนแปลงการปกครองตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบันพร้อมทั้งอธิบายเรื่องสิทธิมนุษยชนและถกเถียงกันเรื่องให้ลุงทองเลิกสูบฝิ่นมีการแสดงความคิดเห็นอย่างกว้างขวางแต่สุดท้ายไม่ได้ผลสรุปที่แน่นอน	
	ผู้ใหญ่ลีรำพึงถึงความพอใจที่ชาวบ้านเข้าใจในระบอบประชาธิปไตย
ครูวนิดาไปดูแม่ควายคลอดลูกซึ่งต่อมาคือควายเฒ่าและกล่าวเปรียบว่าควายคือความหวังเช่นเดียวกับประชาธิปไตยก็คือความหวังของชาวบ้าน ดำเนินเรื่องตามลำดับเวลา ชายสามคนจากในเมืองขับรถยนต์เข้ามาพบผู้ใหญ่ลี ผู้ใหญ่ลีนัดประชุมบอกว่ามีคนมาเสนอค่าตอบแทนแลกกับการขายเสียงและเขาได้ปฏิเสธไปแล้วลูกบ้านทุกคนเห็นด้วย	
	ผู้ใหญ่ลีรำพึงถึงเงินที่หมู่บ้านอื่นได้จากการขายเสียง
ผู้ใหญ่ลีประชุมเรื่องให้การศึกษาจะช่วยสร้างประชาธิปไตยเสนอให้สร้างโรงเรียนผู้ใหญ่ลีบอกว่าวันรุ่งขึ้นจะไปตามเรื่องการขอโรงเรียนกับทางราชการ	

เหตุการณ์ที่เป็นที่มาของอาเพศ (อดีต)	ผู้ใหญ่ลีระพึงกับควายเฒ่า (ปัจจุบัน)
วันรุ่งขึ้น ↓ เจ้าหน้าที่บอกว่านโยบายมีการเปลี่ยนแปลงโครงการสร้างโรงเรียนต้องรอไปอีกอย่างน้อยสามปี ผู้ใหญ่ลีรู้สึกผิดหวังมาก ↓ ผู้ใหญ่ลีนึกถึงข้อเสนอของผู้สมัครผู้แทนฯ 1 อาทิตย์ถัดมา ↓ ผู้ใหญ่ลีเรียกประชุมเล่าถึงผลการติดต่อกับทางราชการและบอกข้อเสนอของผู้สมัครว่าจะสร้างโรงเรียนเพื่อแลกกับการขายเสียง ครูวนิดาคัดค้านและผิดหวังในตัวผู้ใหญ่ลี จากนั้นเริ่มลงคะแนนเสียงมีเสียงสนับสนุน 27 คะแนน	
	ผู้ใหญ่ลีรำพันถึงผลการนับคะแนนเสียงที่มีครูวนิดาคนเดียวที่ไม่เห็นด้วย
ผู้ลงสมัครทั้ง 3 คนได้รับการเลือกตั้งและได้เป็นรัฐมนตรี โรงเรียนก่อสร้างเป็นเพิงมุงสังกะสีมี 3 ห้องเรียน วันเปิดโรงเรียนเกิดหิมะตกหนักท่ามกลางอากาศร้อนจัด	
	ผู้ใหญ่ลีรำพึงว่าครูวนิดาจากหมู่บ้านไปเพราะผิดหวังในตัวเขาเธอไม่เคยเชื่อเรื่องการขายเสียงแลกกับการสร้างโรงเรียนสอนประชาธิปไตย
ดำเนินเรื่องตามลำดับเวลา ↓ ชาวบ้านไม่สนใจโครงการพัฒนาประชาธิปไตยอีกต่อไป จากนั้นต่อมาหลายปีฝนไม่ตก ท้องฟ้ากลายเป็นสีแดงและเทาเกิดวิปริตผิดธรรมชาติ	

เหตุการณ์ที่เป็นที่มาของอาเพศ (อดีต)	ผู้ใหญ่ลีรำพึงกับควายเฒ่า (ปัจจุบัน)
รัฐมนตรีสัญญาจะติดเครื่องปรับความร้อนให้ทุกบ้านและเปลี่ยนชื่อหมู่บ้านเป็นชื่อของตนเอง	
	หิมะหยุดตกแต่อากาศยังคงหนาวเย็น ผู้ใหญ่ลีก้าวเดินออกไป ควายเฒ่าเดินตามแล้วล้มลงตาย

จะเห็นได้ว่ากลวิธีการนำเสนอที่ วินทร์ เลียววาริณ ใช้ในเรื่องนี้ประกอบด้วยการเล่าเรื่องย้อนต้น และการเล่าสลับบทบาทของผู้ใหญ่ลีระหว่างการเป็นผู้เล่ากับการเป็นตัวละครที่ถูกเล่าโดยผู้เขียน

การเสนอเรื่องในเรื่องนี้ผู้เขียนดำเนินเรื่องด้วยการเล่าถึงตอนท้ายที่หมู่บ้านบางจันทร์เกิดวิปริตมีหิมะตกต่อเนื่องตลอดทั้งปี แล้วจึงเล่าย้อนอดีตกลับไปถึงสาเหตุของการเกิดเหตุการณ์นี้ว่ามาจากการขายเสียงของชาวบ้านเพื่อแลกกับโรงเรียนสอนประชาธิปไตยและสิ่งอำนวยความสะดวกต่างๆ มีการเล่าย้อนอดีตสลับกับปัจจุบันเป็นบางช่วงเพื่อเป็นการให้ตัวละครเอกได้วิเคราะห์พฤติกรรมของตนในอดีตประกอบการเล่าเป็นช่วงๆ โดยใช้วิธีสนทนาฝ่ายเดียวคือผู้ใหญ่ลีสนทนากับควายเหมือนการรำพึงรำพัน

ความน่าสนใจของเรื่องนี้จึงไม่ได้อยู่ที่รูปแบบกลวิธีที่แปลกใหม่ แต่อยู่ที่การเสนอเรื่องด้วยวิธีสร้างเรื่องเกินจริงถึงอาเพศที่เกิดขึ้น เนื่องจากชาวบ้านขายเสียงเพื่อแลกกับโรงเรียนเพื่อสอนประชาธิปไตยจนทำให้เกิดอาเพศขึ้นในหมู่บ้านคือสภาพอากาศแปรปรวนหนาวจัดมีหิมะตกตลอดจนสิ่งวิปริตผิดธรรมชาติต่างๆ ดังข้อความ

> หลายปีมาแล้วที่ฝนไม่ตกลงมาอีกเลย นภากลายเป็นสีแดงฉาน ไม่นานต่อมาก็ครึ้มลงเป็นสีเทาทะมึน เกล็ดน้ำแข็งตกลงมาจากฟากฟ้าทุกวัน สัตว์เลื้อยคลานเพ่นพ่านตามทุ่งนามากขึ้นทุกปี แรกๆ เกิดโรคระบาด ต่อมาใครบางคนก็สังเกตว่างูออกลูกเป็นจิ้งจก พวกนกไม่ทำรังที่ต้นไม้ กลับขุดรูอยู่ใต้ดิน แต่ไม่เคยมีลูกบ้านคนใดบอกว่าเป็นเรื่องประหลาด ไม่นานต่อมาแกก็สังเกตเห็นนัตน์ตาลูกบ้านหลายคนเริ่มมีแววสีเขียวฉาบจางๆ...
>
> (อาเพศกำสรวล. 2537 : 79)

ผู้เขียนสร้างภาวะ " อาเพศ " น่าจะเพื่อเสียดสีการแปรเจตนารมย์ของหลักการประชาธิปไตยในทางที่ผิด ความแปรปรวนต่างๆ จึงพลอยเกิดขึ้นเป็นอาเพศ นอกจากนั้นยังเสียดสีด้วยการใช้สัญลักษณ์ " ตาสีเขียว " โดยค่อยๆ ขยายรายละเอียดเริ่มจากผู้ใหญ่ลีสะดุดใจจาก " นัยน์ตาคู่นั้น " ของนักการเมือง (วินทร์ เลียววาริณ. 2537 : 67) ต่อมาขยายความว่าเป็น " นัยน์ตาสีประหลาด " (วินทร์ เลียววาริณ. 2537 : 74) และบ่งชัดว่าเป็น " นัยน์ตาสีเขียวสะท้อนแสงไฟ " (วินทร์ เลียววาริณ. 2537 : 74) แล้วเพิ่มรายละเอียดเป็น " นัยน์ตาสีเขียวสะท้อนแสงไฟเหมือนสัตว์เลื้อยคลาน " (วินทร์ เลียววาริณ. 2537 : 78) และตาสีเขียวนี้ก็ปรากฏกับลูกบ้านของผู้ใหญ่ด้วยหลังจากที่เกิดอาเพศดังตอนที่ว่า " ไม่นานต่อมาแกก็สังเกตเห็นนัยน์ตาลูกบ้านหลายคนเริ่มมีแววสีเขียวฉาบจางๆ " (วินทร์ เลียววาริณ. 2537 : 79) ถ้าลำพัง

พิจารณาจากพฤติกรรมของนักการเมืองและชาวบ้านอาจตีความได้ว่า ตาสีเขียวหมายถึงความเห็นแก่ได้โดยปราศจากความเคารพในหลักการประชาธิปไตย และในตอนจบของเรื่องควายเฒ่าก็ล้มตายลงดังที่ว่า " เสียงร้องครอกเบาๆ แล้วเจ้าควายคู่ยากก็ล้มลงกลางกองน้ำแข็งขาวโพลน นัยน์ตาเหลือกโพลงคู่นั้นเป็นสีเขียวสะท้อนไฟ " (วินทร์ เลียววาริณ. 2537 : 80) ก็ยิ่งชัดเจนยิ่งขึ้นเมื่อย้อนกลับไปที่คำกล่าวของครูวนิดาที่ว่า " ประชาธิปไตยคือความหวังของเรา เหมือนกับควายที่เป็นความหวังของชาวบ้าน ควายก็คือชีวิตคือทุกอย่าง หากวันใดไม่มีควายก็ไม่มีความหวัง " (วินทร์ เลียววาริณ. 2537 : 71) ควายเฒ่าที่ตายและมีตาสีเขียวก็เท่ากับประชาธิปไตยได้ " ล้มตาย " เพราะความเห็นแก่ได้ของคนนั่นเอง ผู้เขียนได้ให้ภาพของชาวบ้านที่ติดกับการเป็นผู้รับจน ตาทองลูกบ้านของผู้ใหญ่ลีที่เคยถูกอภิปรายให้เลิกสูบฝิ่นแต่แกไม่เลิกจนตายและบอกก่อนตายว่า " เห็นไหม ตอนนี้พวกเอ็งให้ข้าเลิกสูบฝิ่นน่ะง่ายกว่าให้พวกเอ็งเลิกขายเสียงให้คนตาสีเขียวเสียอีก " (วินทร์ เลียววาริณ. 2537 : 79)

เรื่องนี้ผู้เขียนเสียดสีในเชิงล้อเลียนโดยนำเพลงดังในอดีตคือเพลง " ผู้ใหญ่ลี " ว่ามีที่มาจากการเริ่มเป็นประชาธิปไตยของหมู่บ้านบางจันทร์โดยมีเนื้อเพลงขึ้นต้นว่า " พ.ศ. สองพันห้าร้อยสี่ ผู้ใหญ่ลีตีกลองประชุม ชาวบ้านต่างมาชุมนุม มาชุมนุมที่บ้านผู้ใหญ่ลี " (วินทร์ เลียววาริณ. 2537 : 69) ตาสีในเนื้อเพลงก็เป็นลูกบ้านที่ซื่อช่างถามในทุกกรณีตามท้องเรื่อง การหยิบยกบทเพลงนี้ขึ้นมาน่าจะเป็นไปได้ว่าเพลงนี้ได้จุดประกายความคิดในการสร้างเรื่องให้กับผู้เขียน

การเสนอความคิดในเรื่องนี้ผู้เขียนแสดงทัศนะเกี่ยวกับการเมืองในด้านการปกครองส่วนท้องถิ่นในระดับหมู่บ้าน ซึ่งผู้ใหญ่บ้านมีบทบาทเป็นผู้นำในท้องถิ่นมีหน้าที่ปกครองดูแลลูกบ้านให้ได้รับความสุขความสะดวกสบาย ช่วยขจัดทุกข์บำรุงสุขให้แก่ราษฎรและรักษาความสงบเรียบร้อยภายในหมู่บ้าน ผู้ใหญ่บ้านต้องเป็นผู้นำที่ยอมเสียสละทุกอย่างเพื่อที่จะพัฒนาหมู่บ้านของตนให้เจริญในทุกๆ ด้าน และเป็นแบบอย่างที่ดีในการส่งเสริมความเป็นประชาธิปไตยในหมู่บ้านเพื่อให้ลูกบ้านรู้จักหน้าที่และสำนึกในความรับผิดชอบ มีส่วนร่วมในทางการเมืองโดยการไปใช้สิทธิเลือกตั้งเพื่อให้ได้สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรที่ดีเป็นตัวแทนของราษฎรเข้าไปร่วมบริหารประเทศตามระบอบประชาธิปไตย แต่สิ่งที่เป็นอุปสรรคของความเจริญก็คือหน่วยงานของรัฐบาลไม่ได้ให้ความร่วมมือและช่วยเหลืออย่างจริงจังยังคงปฏิบัติงานล่าช้า หมู่บ้านชนบทที่อยู่ห่างไกลจากความเจริญจึงเป็นสังคมที่ถูกทอดทิ้งไม่มีใครเหลียวแลและเอาใจใส่ เปิดโอกาสให้นักการเมืองเข้ามามีบทบาทอาสาพัฒนาหมู่บ้านที่อยู่ห่างไกลแห้งแล้งกันดารและอดอยาก ให้มีความเจริญด้วยการทุ่มทรัพย์สินเงินทอง เพื่อสร้างสาธารณูปโภคขั้นพื้นฐานแลกกับการขายเสียงของชาวบ้านเพื่อให้ได้ชัยชนะในการเลือกตั้งเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร ผู้เขียนเน้นว่าการขายเสียงมีแต่จะนำความหายนะมาสู่หมู่บ้านดังที่หมู่บ้านบางจันทร์ได้รับอยู่ขณะนี้

ผู้สมัครสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจะพยายามทุกวิถีทางโดยการเข้าไปขอความช่วยเหลือให้ผู้นำท้องถิ่นช่วยหาเสียงให้ เช่น ผู้ใหญ่บ้าน โดยมีการแลกเปลี่ยนอุปกรณ์สิ่งของเงินทอง และให้คำมั่นสัญญากับการขายเสียงของลูกบ้านผู้เขียนได้สะท้อนทัศนะนี้ผ่านผู้ใหญ่ลี ดังที่ว่า

> " นั่นก็คือประชาธิปไตยแห่งบ้านบางจันทร์ ในที่สุดเราก็ได้ผลลัพธ์ว่าขายเสียง ข้าเป็นคนตกลงกับคนจากเมืองหลวงเอง ไม่นานก่อนการเลือกตั้งเสาเข็มโรงเรียนต้นแรกก็ถูกตอกลงบนแผ่นดินบ้านนี้ "
>
> (อาเพศกำสรวล. 2537 : 77)

นอกจากนั้นผู้เขียนได้แสดงทัศนะต่อหน่วยงานของรัฐบาลว่าไม่ให้ความจริงใจในการแก้ไขปัญหา รัฐบาลทอดทิ้งและไม่เคยเหลียวแลมาโดยตลอด ดังข้อความที่ผู้ใหญ่ลีกล่าวว่าทางการชะลอการสร้างสะพานและการสร้างโรงเรียนออกไปก่อนเพราะแม้โรงเรียนในอำเภอก็ยังไม่ได้ทำโรงเรียนของหมู่บ้านห่างไกลต้องมาทีหลัง ดังข้อความ

" ในมโนภาพปรากฏข้าราชการคนหนึ่งยื่นกระดาษแผ่นหนึ่งคืนมาให้ผู้ใหญ่บ้านหนุ่มเสียงข้าราชการดังเรื่อยๆ อย่างไม่ยินดียินร้าย " คุณเอาคำร้องเรียนนี้คืนไปก่อนเถอะ สงสัยว่าคุณต้องรอไปก่อนแล้วละ เพราะตอนนี้เบื้องบนเพิ่งเปลี่ยนนโยบายการศึกษา บ้านบางจันทร์ของคุณคงต้องรอไปอีกสักระยะหนึ่ง " ครูหนุ่มพอประมาณคำว่า ' อีกระยะหนึ่ง ' ได้ว่านานเพียงใด ตั้งแต่กลับมาที่นี่ใหม่ๆ เห็นทางราชการติดป้ายสร้างสะพานเชื่อมสองหมู่บ้าน จนบัดนี้สองปีผ่านไปและป้ายล้มลงแล้ว สะพานนั้นก็ยังไม่ได้สร้าง "

(อาเพศกำสรวล. 2537 : 73 - 74)

ผู้เขียนสะท้อนภาพความคิดของสังคมไทยที่ชาวบ้านต้องการเพียงความเจริญที่เป็นรูปธรรมซึ่งละเลยวิถีทางที่เคารพหลักการแห่งประชาธิปไตยที่แท้จริง เมื่อนักการเมืองได้รับตำแหน่งก็มุ่งสร้างความเจริญกับหมู่บ้านที่เป็นฐานเสียงของตนได้ผลตอบแทนคือการยกย่องสรรเสริญจากชาวบ้าน ดังที่กล่าวว่า

" นับแต่คนจากเมืองหลวงได้เป็นรัฐมนตรีเป็นต้นมา ม้านั่ง ชิงช้า เครื่องเล่นเด็ก โครงการอาหารกลางวันเพื่อเด็กๆ ก็ปรากฏขึ้นมาที่บ้านบางจันทร์เหมือนนรมิต ถนนเส้นใหม่ตัดเข้ามาที่นี่ ราดยางอย่างดีทีแรกลูกบ้านก็ไม่ค่อยชอบท่าน โดยเฉพาะอย่างยิ่งนัยน์ตาสีเขียวสะท้อนแสงไฟเหมือนสัตว์เลื้อยคลานคู่นั้น แต่ยิ่งนานไปท่านก็ได้พิสูจน์ให้เราเห็นว่า ท่านเอาจริงกับการพัฒนาหมู่บ้านของเรายิ่งกว่าหน่วยงานใดๆ ของรัฐ มีคนว่าท่านใช้เงินส่วนตัวของท่านสร้างเอง ท่านซ่อมโรงเรียนให้ สร้างความเจริญให้ที่นี่มากมาย สิ่งตอบแทนที่เราให้ท่านได้ก็คือเลือกท่านเป็น ส.ส. ตลอดกาล "

(อาเพศกำสรวล. 2537 : 77 – 78)

เรื่อง <u>เกม</u>

เรื่องสั้นเรื่องนี้ผู้เขียนนำเสนอฉาก 3 ฉากที่ต่างกันทั้งเวลาและสถานที่ตัดสลับกันไปมา โดยเขียนแสดงความต่อเนื่องของการดำเนินเรื่องเป็นตารางได้ดังนี้

บนเวทีมวย (ปัจจุบัน)	ในป่า (1 ปีก่อน)	ในสงคราม (ช่วง 2 – 3 ปีก่อน)
บรรยายบรรยากาศบนเวทีมวยและบอกสถิติการชกของทั้งสองฝ่าย		

ยกที่ 1		
ผู้เล่าและสิงห์ต่างดูชั้นเชิงกัน ผู้เล่าเป็นฝ่ายบุกและชกถูกดิ้วซ้าย สิงห์แตกและเลือดออก ผู้เล่านึกถึงลุงกั๋นที่เคยเตือนว่าอาชีพนักมวยเป็นทาสของนายทุน	→ เล่าย้อนอดีต ผู้เล่าไปเยี่ยมลุงกั๋นที่พนมดงรัก หลังจากเป็นทหารรับจ้าง 2 ปี และเล่าว่าลุงกั๋นเคยเป็นพรานแต่เลิกแล้ว แต่บางครั้งรับพาคนไปเที่ยวในป่า เมื่อพบลุงกั๋นกำลังพาคนกรุง 3 คนไปเที่ยวป่า ผู้เล่าจึงติดตามไปด้วย ↓ 2 วันต่อมา ชาวกรุงชื่อกำธรยิงถูกเสือจนบาดเจ็บและหนีไป ลุงกั๋นตัดสินใจติดตามเพราะเกรงว่าจะกลายเป็นเสือกินคนเป็นความรับผิดชอบของพรานและเล่าถึงประวัติของกำธรว่าเป็นนักธุรกิจที่ชอบล่าและสะสมหัวสัตว์ จากนั้นจึงเดินทางต่อ พบรอยเลือดและรอยเท้าของเสือ ผู้ที่มาด้วย 2 คนขอกลับก่อน	ผู้เล่านึกย้อนอดีตไปสองปีก่อนที่ตนเป็นทหารรับจ้าง ผู้พันบอกว่าเพื่อนทหารถูกเวียดกงฆ่า 22 คน และสั่งให้ตามล่าเวียดกงเพื่อแก้แค้น ผู้เล่าเดินตามรอยเท้าเวียดกง ↓ 2 ชั่วโมงต่อมา

	เวลาผ่านไป 1 วันลุงกั้นบอกว่าเสือกำลังเข้าป่าหวายต้องรีบตามก่อนฝนตกลบรอยเท้า จากนั้นเล่าภูมิประเทศของเทือกเขาพนมดงรัก	พบค่ายจึงบุกโจมตีค่ายแตกใน 1 ชั่วโมง ระเบิดเวียดกงตายจำนวนมากแต่หนีรอดได้ 4 คน
ยกที่ 2 ผู้เล่าแลกหมัดกับสิงห์อย่างรุนแรงและต่อเนื่องทำให้สิงห์ล้มลงแต่ก็ลุกขึ้นมาใหม่ ผู้เล่าเป็นฝ่ายได้เปรียบและตอบโต้อย่างหนักหน่วง	<u>วันที่ 2</u> พบรอยเท้าเสือที่กำลังมุ่งหน้าเข้าป่าหวาย ผู้เล่าเหน็ดเหนื่อยมาก เริ่มเข้าไปในป่าที่ลึกมากขึ้น ↓ ดำเนินตามเรื่องลำดับเวลา เวลา 12.00 น. พบเสือนอนหมอบอยู่ กำธรปลดไกปืนเสียงดังทำให้เสือรู้ตัวและหนีไปพบว่าเสือฆ่าชาวบ้านเพื่อกินเนื้อ	ฝนตกหนัก ทหารทุกคนสมัครใจไปตามล่าเวียดกง
ยกที่ 3 สิงห์เริ่มบุกมากขึ้น ผู้เล่าถูกซกลงไปนอนแต่ลุกขึ้นมาได้ใหม่และรู้สึกมึนงง	<u>วันที่ 3</u> ลุงกั้นพบศพถูกฆ่าแต่ไม่ถูกกินคิดว่าเสือทำเพื่อชู่ ↓ 3 ชั่วโมงต่อมา ได้กลิ่นสาปเสือและพบเสือนอนอยู่หลังต้นรัง	

ผู้เล่าถูกหมัดสิงห์จนคิ้วซ้ายแตกเลือดไหล ถูกแตะและต่อยอย่างหนักจนสิ้นเสียงระฆังผู้เล่าหมดสติ	ทั้งสามคนเล็งปืนเดินเข้าไปหาเสือแต่เสือกลับลุกเดินหนีไป ผู้เล่าเดินพลาดหล่นลงกับดักสัตว์ ผู้เล่าคว้าต้นรังที่ขวางอยู่ก่อนจะตกและรั้งตัวขึ้นมา ลุงกั๋นบอกว่าเสือล่อให้พวกเขามาติดกับ	ทุกคนตามล่าเวียดกงด้วยการพรางตัว จนพบเวียดกงนอนดักซุ่มอยู่จึงเข้าไปพร้อมปืน เวียดกงตกลงไปตายในหลุมพราง 2 คนแต่แล้วกลับเป็นกลลวงที่ล่อให้พวกของผู้เล่าเหยียบกับระเบิดตายไป 11 คน แต่ยังคงติดตามเวียดกงที่เหลือต่อไป
<u>ยกที่ 4</u> ผู้เล่าอาการดีขึ้นเริ่มบุกเข้าหาสิงห์แม้จะเริ่มอ่อนแรงทั้งคู่ ผู้เล่าถูกชกซ้ำที่คิ้วซ้ายจนเลือดออก	<u>วันที่ 4</u> หลายชั่วโมงต่อมา เสือหนีไปไกลขึ้น กำธรบอกว่าชอบล่าสัตว์เพราะรู้สึกสะใจและเป็นกีฬาของลูกผู้ชาย แต่ลุงกั๋นบอกว่าเป็นเพียงเกมเพราะสัตว์ไม่ต้องการเล่นจึงเป็นการฆาตกรรมสัตว์อย่างเลือดเย็น เล่าย้อนอดีต ↓ ผู้เล่าถูกลุงกั๋นทำโทษเพราะชอบเล่นรังแกสัตว์เช่นเด็ดปีกผีเสื้อ	สามารถยิงเวียดกงได้อีก 1 คนแต่ไม่ตายทันที ผู้พันจึงตามไปยิงซ้ำจนตายจากนั้นจึงเดินทางต่อ

ยกที่ 5 ทั้งคู่ต่างหมดแรง ผู้เล่าถูกหมัดของสิงห์จนหน้าบวม เลือดไหลเข้าตาจนพร่า ถูกชกเข้าขากรรไกร ผู้เล่าล้มลงลุกขึ้นมาใหม่ชกสิงห์ดั้งจมูกหักและรุกอย่างต่อเนื่อง แต่สุดท้ายถูกหมัดสิงห์เข้าเต็มที่	<u>วันที่ 5</u> ผู้เล่าเหน็ดเหนื่อยและเครียดมากจนอยากกลับบ้าน ต่อมาถูกเสือกระโจนผ่านหน้าลุงกั๋นยิงถูกเสือแต่หนีไปได้ ติดตามต่อพบรอยเท้าเสือ และได้ยินเสือร้อง ทุกคนปลดไกปืน	ผู้เล่าและพวกบุกเข้าไปขณะเวียดกงกำลังหลับ เวียดกงผู้หนึ่งหยิบปืนจะต่อสู้จึงถูกยิงตายทันที ส่วนที่เหลือยอมให้จับ
ผู้เล่าถูกสิงห์ชกเข้าตาซ้ายเลือดไหลจนมองไม่เห็นและล้มลงถูกกรรมการนับ และประกาศให้สิงห์ชนะและมอบเงินรางวัล	ลุงกั๋นบอกว่าเสือกำลังร้องท้าให้พวกเขาไปฆ่ามัน ลุงกั๋นสลัดกระสุนเหลือนัดเดียวกำธรรีบทำตาม ทั้งสองเดินเข้าไปหาเสือ จากนั้นได้ยินเสียงร้องของเสือและเสียงปืนสองนัด ผู้เล่าไม่รู้ชะตากรรมของลุงกั๋นและกำธรและไม่รู้ว่าว่าเสือตายหรือไม่ ผู้เล่าตัดสินใจกลับบ้าน	เวียดกงที่เหลือถูกจับมัดกับต้นไม้ ถูกปาดคอและตัดหัวเสียบประจาน ผู้เล่าเดินทางกลับ

ผู้เล่าถูกหามลงเวทีได้ยินเสียงปรบมือของผู้ชม ผู้ชมทยอยกลับบ้าน ผู้เล่าเริ่มเข้าใจความรู้สึกของเสือตัวนั้นและการใช้ความรุนแรง ผู้ชมทยอยกลับบ้าน	ผู้เล่ากลับบ้าน	ผู้เล่าลาออกจากอาชีพทหารรับจ้าง

การเสนอเรื่องในเรื่องนี้ในด้านการดำเนินเรื่องผู้เขียนใช้การเล่าสลับไปมาระหว่างสามเหตุการณ์คือบนเวทีมวย ในป่าและในสนามรบ โดยเล่าถึงบุคคลเดียวกันในสามสถานภาพคือนักมวย พรานและทหารรับจ้าง เริ่มเหตุการณ์จากปัจจุบันย้อนไปอดีตในแต่ละช่วงคือจากนักมวยสลับด้วยเหตุการณ์ในป่าเมื่อปีก่อนและทหารรับจ้างเมื่อสองปีก่อน เล่าตัดตอนแต่ละเหตุการณ์สลับกันไปมาจนจบด้วยการทิ้งท้ายข้อความที่สอดคล้องกับเหตุการณ์ในเรื่องต่อไป หรืออาจจะเรียกว่าผู้เขียนใช้วิธีการเล่าแบบขัดจังหวะคือการเล่าเรื่องอื่นแทรกขึ้นมาทั้งที่เรื่องเดิมยังเล่าไม่จบ หากพิจารณาในแต่เรื่องจะพบว่าผู้เขียนใช้วิธีเล่าตามลำดับเวลาตั้งแต่ต้นจนจบคือเหตุการณ์บนเวทีมวยเล่าตั้งแต่การชกในยกที่หนึ่งถึงยกที่ห้า เหตุการณ์ในป่าเล่าตามลำดับตั้งแต่การตามล่าเสือบาดเจ็บตั้งแต่วันแรกจนถึงวันที่ห้า เหตุการณ์การตามล่าทหารเวียดกงที่ฆ่าทหารฝ่ายเดียวกับผู้เล่าก็เล่าตามลำดับเวลาตั้งแต่ตามไปฆ่าเวียดกงถึงค่ายแต่สามารถหนีรอดได้สี่คนจนสามารถฆ่าเวียดกงได้ทั้งหมด แต่มีการเล่าย้อนอดีตอยู่ช่วงเดียวของนายพรานที่นึกย้อนถึงวัยเด็กที่ชอบรังแกสัตว์เพื่อเปรียบเทียบกับเหตุการณ์ปัจจุบันที่มนุษย์รังแกเสือ

ด้านรูปแบบผู้เขียนสร้างรูปแบบการนำเสนอเรื่องด้วยการสร้างเรื่อง 3 เรื่องซ้อนกันคือเรื่องการชกมวย เรื่องการตามล่าเสือบาดเจ็บ และเรื่องการตามล่าศัตรู โดยใช้ผู้เล่าเป็นตัวดำเนินเรื่องในเหตุการณ์ทั้งสามเชื่อมเรื่องทั้งสามเข้าเป็นเรื่องเดียวกัน นำเสนอแบบคู่เทียบหลีกล้อกันตลอดเรื่องเพื่อให้ผู้อ่านได้เปรียบเทียบเรื่องทั้งสามโดยใช้รูปแบบของการจัดขนาดตัวอักษร การเน้นตัวอักษร การทำหัวข้อเพื่อแบ่งเรื่องทั้งสามออกจากกัน ดังนี้

เหตุการณ์แรกผู้เล่าเป็นนักมวย ผู้เขียนใช้วิธีการเสนอด้วยการบรรยายการต่อสู้บนเวทีของผู้เล่ากับคู่ต่อสู้ไล่เรียงไปทีละยกตั้งแต่ยกที่หนึ่งถึงยกที่ห้า และจัดอักษรด้วยตัวเอียงเพื่อความเด่นชัด ดังตัวอย่าง

ยกที่หนึ่ง

ผมยิงหมัดที่ปลายคางสิงห์ แต่เขาหลบฉากทัน เต้นเบาๆ เหมือนเท้าติดสปริง ผมเหวี่ยงหมัดไปเบาะๆ เป็นการอุ่นเครื่องก่อนแตะฉากเข้าชายโครงสิงห์อย่างรวดเร็ว เขาโดนมันเบาๆ เพราะกันไว้ทัน ผมตามติดด้วยแย็บซ้ายขวาสองชุดใหญ่ หมัดฉึกอากาศดังวืด สิงห์หลบฉากสวนศอกขวาหมายกกหูผม แต่นี้ไม่กินผมหรอก ผมหลบสลับฟันปลา ทำปั้นขวาเสยเข้าที่ท้อง ฝ่ายแดงเซไปนิดหนึ่ง แต่รีเข้ามาอีก ผมตามติดอีกหมัดแต่ชักกลับแทบในทันทีเป็นกลลวง สิงห์เบี่ยงตัวหลบจึงเจอศอกของผมที่ดักรออยู่ก่อนอย่างจังที่กกหูฉะฉาด เสียงคนดูเฮลั่นชอบใจ...

(อาเพศกำสรวล. 2537 : 84)

ต่อมาผู้เล่าเป็นนายพราน ผู้เขียนเสนอด้วยการบรรยายว่าผู้เล่าต้องเดินทางไปกับลุงกั้นพรานชราและกำธรเพื่อล่าเสือที่ถูกกำธรยิงบาดเจ็บจนอาจจะกลายเป็นเสือร้ายกินคนเพราะถือว่าเป็นความรับผิดชอบของพราน เรื่องนี้ผู้เขียนใช้อักษรปกติเพื่อให้แตกต่างจากอีกสองเรื่อง ดังตัวอย่าง

ผมเกลียดที่จะทำหน้าที่ตามล่าสัตว์บาดเจ็บเช่นนี้ อย่างน้อยข้ออ้างของผมคือผมไม่ใช่มืออาชีพ แต่คำว่าความรับผิดชอบคำเดียวที่ลุงกั้นพยายามสอนผมมาแต่เด็ก ทำให้เราจำเป็นต้องฆ่ามันก่อนที่มันจะกลายเป็นเสือกินคน และเล่นงานมนุษย์ในหมู่บ้านแถบนี้เป็นอาหารแทน ผมไม่แปลกใจเลยที่เห็นชาวกรุงสองคนนั้นแยกตัวกลับไปพร้อมลูกหาบในบ่ายวันนั้น พวกเขาไม่เห็นประโยชน์อะไรจากการตามสัตว์บาดเจ็บตัวหนึ่ง ในที่สุดก็เหลือเราเพียงสามคนรวมทั้งกำธรที่ไม่กล้าเสียหน้าปลีกตัวกลับ

(อาเพศกำสรวล. 2537 : 87)

เหตุการณ์สุดท้ายผู้เล่าเป็นทหาร ผู้เขียนเสนอเรื่องด้วยการการบรรยายว่าผู้เล่าเป็นทหารรับจ้างไปรบกับเวียดกงและต้องตามล่าทหารเวียดกงอย่างเอาเป็นเอาตาย และใช้การจัดตัวอักษรขนาดเล็กและหน้ากระดาษแคบอยู่ตรงกลางเรื่องเพื่อให้เห็นความแตกต่างจากอีก 2 เรื่องอย่างชัดเจน และไม่มีการย่อหน้า ดังตัวอย่าง

ร่างทหารสองคนตกวูบหายไปในหลุมขวากที่เวียดกงเดนตายล่อเราไป พวกเขาตายสนิทในทันที พลันเสียงระเบิดก็ดังกังวานสนั่นผสานกับเสียงปืนคำราม เปลือกไม้ฉีกกระจุยกระจายใบไม้ปลิดปลิวว่อนทั่วพื้นที่
ผมก้มหน้าหมอบกับพื้นแน่น ให้ตายเถอะ เราพลาดเสียแล้ว เวียดกงเดนตายไม่กี่คนนั่นล่อเรามาที่หลุมขวาก และกับระเบิดผู้พันให้สัญญาณเราถอยกลับมาตั้งหลักใหม่ จากผู้ถูกล่าพลิกสถานการณ์กลับกลายเป็นผู้ล่าคนของเราตายไปสิบเอ็ดคนเสียงของผู้พันดลายังก้องในหูผม " หลักการของเราคือใครรุนแรงมา เราก็รุนแรงกลับไป..."

(อาเพศกำสรวล. 2537 : 94)

ด้านเนื้อหาและตัวละครผู้เขียนสร้าง 3 สถานภาพให้ผู้เล่าเรื่องได้แสดงพฤติกรรมที่หลากหลายคือนักมวย นายพราน ทหารเพื่อต้องการสื่อให้เห็นว่ามนุษย์นิยมเป็นผู้ล่าไม่ว่าจะเป็นกีฬาในสงครามทั้งกับคนด้วยกันเองและกับสัตว์

มีข้อสังเกตว่าผู้เขียนเน้นที่เรื่องเหตุการณ์ในป่ามากที่สุด โดยจะเล่าหรือบรรยายอย่างละเอียดและเป็นตอนที่ผู้อ่านจะเกิดความรู้สึกร่วมไปกับเรื่องได้ดี นอกจากนั้นจะเห็นว่าผู้เขียนใช้เหตุการณ์ในป่าเป็นแกนกลางในการเสนอเรื่องโดยให้เหตุการณ์บนเวทีมวยและสนามรบเป็นเรื่องคู่ขนานของเหตุการณ์ในป่าคือเมื่อจะเล่าตัดมาที่เรื่องในเหตุการณ์ทั้งสองจะต้องคั่นด้วยเหตุการณ์ในป่าก่อนเสมอ สะท้อนให้เห็นว่าผู้เขียนต้องการเปรียบเทียบการล่าระหว่างมนุษย์กับสัตว์ซึ่งมีเหตุผลมากกว่าการล่าระหว่างมนุษย์กับมนุษย์

เรื่องนี้อาจจะจัดว่ามีข้อบกพร่องในเรื่องของความสมจริงในด้านความคิดอันแหลมคมและวาทะอันคมคายของลุงกั้นดูผิดไปจากพื้นความรู้ของลุงกั้นแม้ผู้เขียนจะให้เหตุผลว่าลุงกั้นเป็นผู้มีประสบการณ์ชีวิต แต่กระบวนความคิดที่ผ่านการแสดงออกของลุงกั้นนั้นเป็นการ " รู้ " เกินสภาพของตน

การเสนอความคิดในเรื่องนี้ผู้เขียนเสนอว่ามนุษย์มีจิตใจที่หยาบกระด้าง นิยมความรุนแรงสะใจในความหายนะของฝ่ายตรงกันข้าม และเรียกการกระทำที่รุนแรงนั้นว่าเป็นกีฬา แต่ผู้เขียนแสดงทัศนะว่ามันเป็นเพียงเกมเท่านั้น เพราะเกมคือการล่าแต่เพียงฝ่ายเดียว โดยอีกฝ่ายหนึ่งไม่เต็มใจสู้หรือจำเป็นต้องสู้เพราะไม่มีทางเลือกโดยผู้เขียนสะท้อนเป็นภาพเหตุการณ์ 3 เหตุการณ์ที่เกิดจากการกระทำของมนุษย์ที่นิยมความรุนแรงในรูปแบบต่างๆกันคือการชกมวย การล่าสัตว์ และสงคราม ซึ่งเป็นประสบการณ์ของตัวละครเอกในเรื่องนี้ เริ่มต้นด้วยการเป็นทหารรับจ้างในสงครามเวียดนามต่อมาได้เข้ามาล่าเสือ และสุดท้ายเป็นนักมวย ทั้งสามเหตุการณ์เกิดขึ้นในลักษณะที่แตกต่างกันในด้านสถานภาพ บทบาทหน้าที่และเงื่อนไขแต่มีความละม้ายคล้ายคลึงกันคือฝ่ายหนึ่งเป็นผู้แพ้อีกฝ่ายต้องเป็นผู้ชนะ หรือฝ่ายหนึ่งเป็นฝ่ายล่าอีกฝ่ายหนึ่งเป็นฝ่ายถูกล่า ผู้เขียนต้องการให้เห็นถึงความรุนแรงที่เกิดขึ้นโดยมนุษย์เป็นผู้กระทำไม่ว่าจะเป็นคนหรือสัตว์ มนุษย์ที่คิดว่าตนเองเป็นผู้ชนะหลงปลาบปลื้มแต่ในความจริงอาจเป็นผู้แพ้โดยไม่รู้ตัว ดังเช่นภาพนักมวยบนเวทีที่แสดงความรุนแรงโหดเหี้ยม

" เลือดแดงฉานทะลักท้วมใบหน้าปรปักษ์ สันจมูกของเขาหักลงแล้ว ผมรัวกำปั้นเข้าใส่เขาถี่ยิบโดยไม่รู้ว่าถูกส่วนไหนของเขาบ้าง อัดมันเข้าไป อัดมันเข้าไป กูจะฆ่ามึง เสียงโห่ร้องดังถล่มทลายมาจากนอกสังเวียน "

(อาเพศกำสรวล. 2537 : 99)

ภาพของสงครามที่สะท้อนให้เห็นสัญชาตญาณดิบของมนุษย์ที่เข่นฆ่ามนุษย์ด้วยกันอย่างทารุณ

" เสียงกระสุนหวีดหวิวเคล้ากลิ่นเลือดและเนื้อมนุษย์ไหม้ไฟ กลิ่นดินปืนละลายอยู่ในอากาศ ร่างคนถูกฉีกกระจุยด้วยลูกกระสุนอัตโนมัติ ร่วงลงผล็อยเป็นใบไม้ร่วง ซากศพเวียดกงนอนตายเกลื่อนป่า "

(อาเพศกำสรวล. 2537 : 88)

เรื่อง สุนัชาธิปไตย

เรื่องสั้นเรื่องนี้ใช้กลวิธีผสมผสานระหว่างการถอดคำจากการประชุมสภาสุนัข และบทแทรกนำเสนอประวัติชีวิตนักการเมืองของนายกรัฐมนตรีหัวหน้าพรรคหลังอานกับประวัติชีวิตของหัวหน้าฝ่ายค้านพรรคกินดีอยู่ดี นำเสนอบทสัมภาษณ์และบทความวิเคราะห์ทางการเมืองแล้วปิดท้ายด้วยบทสนทนาระหว่างนายกรัฐมนตรีกับหัวหน้าฝ่ายค้าน โดยเขียนเป็นแผนภูมิได้ดังนี้

การถอดคำจากการประชุมสภาสุนัข

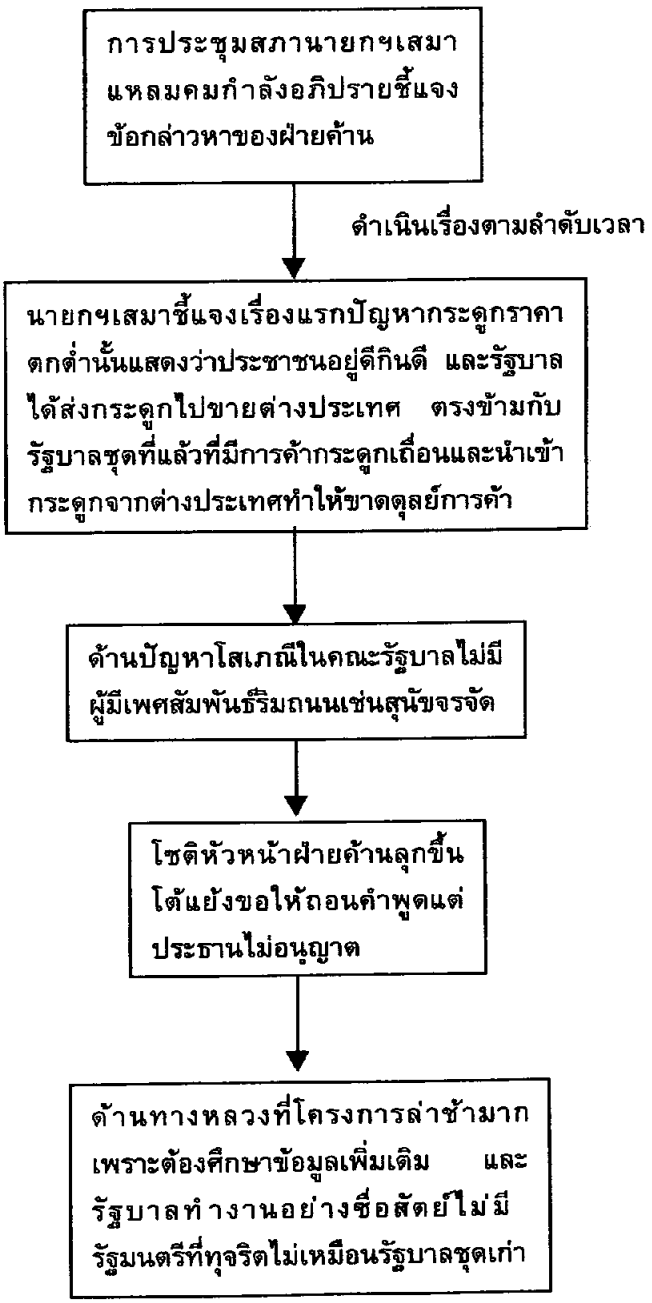

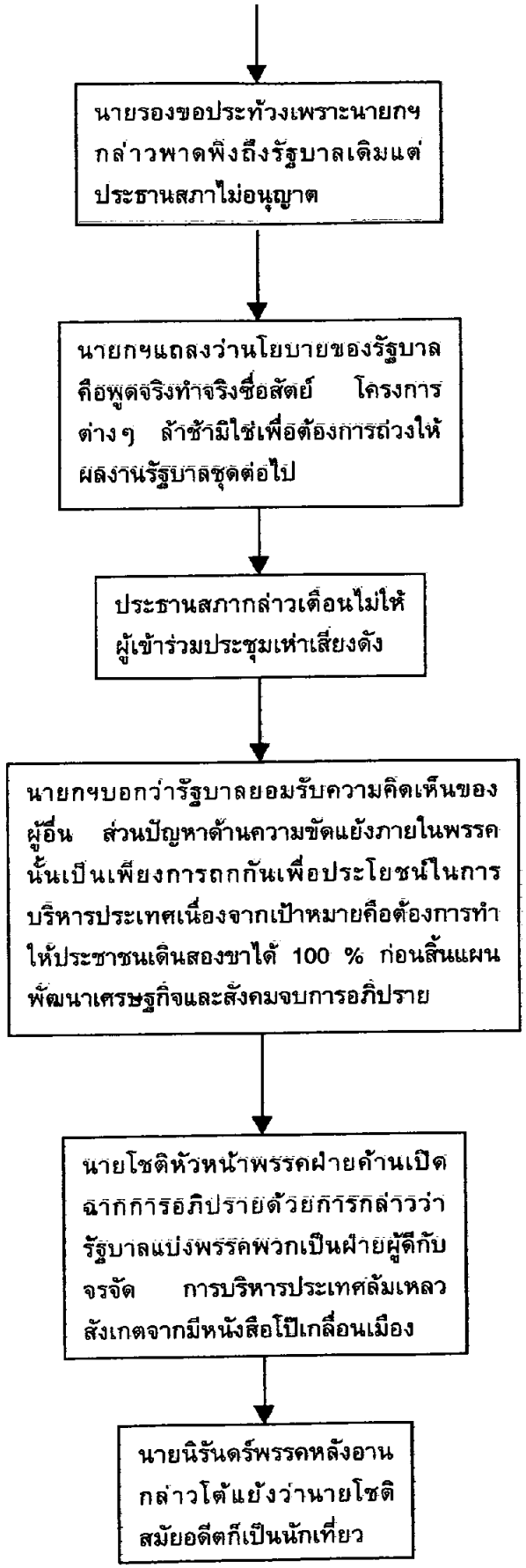
นายรองขอประท้วงเพราะนายกฯ กล่าวพาดพิงถึงรัฐบาลเดิมแต่ประธานสภาไม่อนุญาต
นายกฯแถลงว่านโยบายของรัฐบาลคือพูดจริงทำจริงซื่อสัตย์ โครงการต่างๆ ล้าช้ามิใช่เพื่อต้องการถ่วงให้ผลงานรัฐบาลชุดต่อไป
ประธานสภากล่าวเตือนไม่ให้ผู้เข้าร่วมประชุมเห่าเสียงดัง
นายกฯบอกว่ารัฐบาลยอมรับความคิดเห็นของผู้อื่น ส่วนปัญหาด้านความขัดแย้งภายในพรรคนั้นเป็นเพียงการถกกันเพื่อประโยชน์ในการบริหารประเทศเนื่องจากเป้าหมายคือต้องการทำให้ประชาชนเดินสองขาได้ 100 % ก่อนสิ้นแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมจบการอภิปราย
นายโชติหัวหน้าพรรคฝ่ายค้านเปิดฉากการอภิปรายด้วยการกล่าวว่ารัฐบาลแบ่งพรรคพวกเป็นฝ่ายผู้ดีกับจรจัด การบริหารประเทศล้มเหลวสังเกตจากมีหนังสือโป๊เกลื่อนเมือง
นายนิรันดร์พรรคหลังอานกล่าวโต้แย้งว่านายโชติสมัยอดีตก็เป็นนักเที่ยว

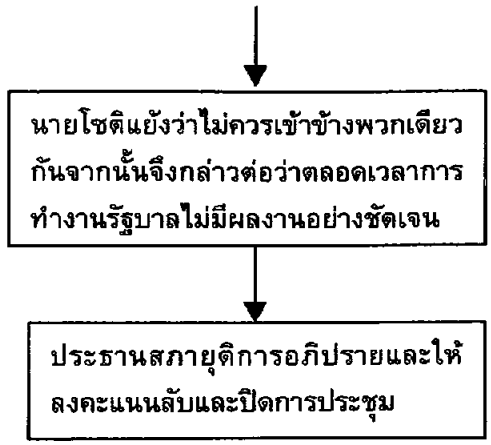

<u>บทแทรกที่ 1</u> ประวัติ นายเสมา แหลมคม นายกรัฐมนตรี หัวหน้าพรรคหลังอาน

<u>บทแทรกที่ 2</u> ประวัติคุณโชติ หัวหน้าพรรคฝ่ายค้าน และหัวหน้าพรรคกินดีอยู่ดี

<u>บทแทรกที่ 3</u> บทสัมภาษณ์นานาทัศนะต่อนายกรัฐมนตรี

<u>บทแทรกที่ 4</u> บทความวิเคราะห์การเมืองทางหนังสือพิมพ์

<u>บทสนทนาระหว่างนายกรัฐมนตรีกับหัวหน้าพรรคฝ่ายค้าน</u> ทางฝ่ายรัฐบาลและฝ่ายค้านแบ่งสรรปันส่วนตำแหน่งรัฐมนตรี แสดงให้เห็นว่าการประกาศลาออกและปรับคณะรัฐมนตรีเป็นแผนร่วมกันของฝ่ายรัฐบาลและฝ่ายค้าน (หักมุม)

การเสนอเรื่องในเรื่องนี้ผู้เขียนดำเนินเรื่องตามลำดับเวลาตั้งแต่นายกรัฐมนตรีเสมา แหลมคม เริ่มอภิปรายชี้แจงคำกล่าวหาของฝ่ายค้านทีละหัวข้อตั้งแต่ต้นจนจบ และให้ฝ่ายค้านลุกขึ้นมาคัดค้านบางหัวข้อ จากนั้นจึงให้หัวหน้าฝ่ายค้านนายโชติลุกขึ้นกล่าวต่อไปแต่ไม่จบประธานสภาสั่งยุติการประชุมให้ลงคะแนนเสียงและปิดประชุม ส่วนบทแทรกต่างๆเช่นประวัติโดยย่อของนายกฯ เสมา แหลมคม และนายโชติ หัวหน้าฝ่ายค้าน ทัศนคติของประชาชนที่มีต่อนายกรัฐมนตรีเพื่อต้องการเสริมเนื้อหาที่สัมพันธ์กับการอภิปราย ผู้อ่านจะสามารถปะติดปะต่อข้อมูลทั้งหมดเข้าด้วยกัน ปิดท้ายด้วยการหักมุมว่าความขัดแย้งต่างๆของนายกรัฐมนตรีกับหัวหน้าพรรคฝ่ายค้านเป็นเพียงเกมการเมืองที่ได้จัดสรรผลประโยชน์ใหม่ได้อย่างลงตัวแล้ว ผู้เขียนจัดวางพื้นที่ของรูปแบบการเขียนเป็นอิสระต่อกัน บทแทรกจะเป็นกรอบแยกต่างหากดังนี้

<u>ถอดคำจากการประชุมสภา</u>

(ถอดคำจากการประชุมสภาครั้งล่าสุด)

เสมา : ท่านประธานสภาที่เคารพ
กระผมนายเสมา แหลมคม นายกรัฐมนตรี
ขอเรียนชี้แจงประเด็นที่ฝ่ายค้านยื่นญัตติ
เปิดอภิปรายไม่ไว้วางใจรัฐบาลทั้งคณะมา
สามวันแล้วเป็นเรื่องๆ ดังต่อไปนี้ เรื่องแรก
ที่คุณโชติแห่งพรรคกินดีอยู่ดีกล่าวหาว่า
รัฐบาลเป็นต้นเหตุให้ราคากระดูกตกต่ำเป็น
ผลให้ประชาชนเดือดร้อน

(อาเพศกำสรวล. 2537 : 106)

บทสัมภาษณ์ประชาชน

นานาทรรศนะต่อท่านนายกรัฐมนตรี เสมา แหลมคม

นายทองดี เมฆคราม *ผู้ใหญ่บ้านหนองรอน*

" ท่านเป็นคนที่มีอัธยาศัยดี ไม่ถือตัว ท่านมักมาจับเห็บให้ลูกชาวบ้านเสมอ ที่ท่านพูดในสภาฟังไม่ค่อยรู้เรื่อง แต่เลือกตั้งคราวหน้าก็จะเลือกท่านอีก "

นายชาติ เกิดเมืองงาม *หัวคะแนน*

" ท่านมาหาผมวันนึงบอกว่า นี่ ชาติ เรามีงานใหญ่ งานใหญ่แบบนี้มีแต่ชาติเท่านั้นที่ช่วยเราได้ และผมก็ช่วยท่าน พรรคพวกผมมาช่วยท่านโดยไม่หวังจะได้กระดูกตอบแทนเลย "

(อาเพศกำสรวล. 2537 : 112)

ผู้เขียนเสนอเรื่องโดยจำลองสังคมสุนัขให้เหมือนกับมนุษย์ให้สุนัขมีพฤติกรรมเหมือนมนุษย์ และมีการปกครองในระบอบ " สุนัขาธิปไตย " เสียดสีทั้งระบอบประชาธิปไตยและพฤติกรรมของนักการเมือง โดยเลียนพฤติกรรมของสุนัขเทียบเคียงกับคน เช่นการผสมพันธุ์ข้างถนนของสุนัข การสำส่อนไม่เลือกที่ การเห่าหอนของสุนัข การโห่ฮาในสภา สุนัขจรจัดกับการไม่มีชาติตระกูล เป็นต้น นอกจากนั้นยังเทียบเคียงปัญหาของสุนัขกับปัญหาในประเทศไทย อาทิปัญหาราคากระดูกตกต่ำ ปัญหาโสเภณี ปัญหาโครงการทางหลวง การขัดผลประโยชน์ของพรรคร่วมรัฐบาล การตั้งชื่อก็อิงความเกี่ยวพันกับสุนัขเช่น พรรคหลังอาน พรรคประชาคมสุนัข กระทรวงการทางสุนัข กระทรวงฝึกหัดสุนัข กระทรวงกระดูกแห่งชาติ ร้านเดอะบลูด็อค ฯลฯ

การเสนอความคิดในเรื่องนี้ผู้เขียนต้องการเสียดสีการแย่งชิงผลประโยชน์ในวงการเมือง เพราะในสังคมไทยถือว่าสุนัขเป็นสัตว์ที่มีพฤติกรรมแย่งชิงทำร้ายกันอย่างชัดเจน และสะท้อนให้เห็นถึงการใช้กลวิธีที่สกปรกของพรรคการเมือง โดยไม่มีอุดมการณ์ที่จะทำงานเพื่อสร้างประโยชน์ให้แก่ชาติบ้านเมืองอย่างแท้จริง กลับมุ่งแต่ประโยชน์ส่วนตนและพรรคพวก เช่น มีการรับสินบนจำนวนมากก่อนเซ็นอนุมัติโครงการต่างๆ มีการทุจริตคอร์รัปชั่น ดังข้อความว่า

" สำหรับประเด็นเรื่องทางหลวงสายใหม่ของเราที่คาราคาซังมาหลายรัฐบาล ท่านรัฐมนตรีกระทรวงการทางสุนัขก็ได้ชี้แจงอย่างละเอียดละออดีอยู่แล้ว กระผมเพียงจะกล่าวเพิ่มเติมอีกเล็กน้อย รัฐบาลกระผมจำต้องดึงโครงการนี้กลับมาศึกษาอีกครั้งเพราะความจำเป็นที่คุณรองแห่งพรรคประชาคมสุนัขกล่าวว่า เราเสียเวลาศึกษานานเกินไปแล้ว และการที่รัฐมนตรีท่านหนึ่งกินสินบนจากบริษัทก่อสร้างทางหลวงของฝ่ายตรงข้ามนั้น กระผมเรียนชี้แจงว่าหนึ่งทุกอย่างต้องเป็นไปตามหลักการ เราต้องการให้ทุกอย่างดำเนินไปอย่างซื่อสัตย์สุจริต ไม่ต้องการให้มีการครหาภายหลังเซ็นสัญญาว่ารัฐบาลคนนั้นคนนี้รับสินบนเหมือนอย่างที่เคยพบกันมาในอดีต สองที่ว่ามีรัฐมนตรีทุจริตเป็นการกล่าวหากันลอยๆ ไม่มีใบเสร็จ ไม่มีหลักฐาน กระผมขอถามหน่อยเถอะว่ารัฐบาลไหนกันแน่ที่แจกกระดูกชาวบ้านซื้อเสียงเข้ามาทั้งฝูง? รัฐบาลไหนกันแน่ที่เซ็นทิ้งทวนอนุมัติโครงการเมืองใหม่สุนัขราคาสามหมื่นล้านในเวลาเพียง

หนึ่งอาทิตย์? รัฐบาลไหนกันแน่ที่ปล่อยให้พวกคนหลอกชาวบ้านต่างจังหวัดไปฆ่าลูกชิ้นกันอย่างมโหฬาร? รัฐบาลไหนกันแน่ที่ปล่อยให้มีปัญหาเห็บแพร่ระบาดสูงที่สุดในแถบนี้? ใช่รัฐบาลที่คุณรองเคยร่วมอยู่หรือไม่ "

(อาเพศกำสรวล. 2537 : 109)

นอกจากนั้นผู้เขียนเสนอความคิดว่าแม้นักการเมืองจะดูเหมือนตรวจสอบการทำงานที่ไม่ชอบธรรมซึ่งกันและกัน แต่ความจริงแล้วต่างฝ่ายต่างสามารถร่วมมือกันเพื่อผลประโยชน์ของตนเองในภายหน้า ดังเช่นนายกรัฐมนตรีเสมากับนายโชติหัวหน้าฝ่ายค้านที่เมื่อการอภิปรายกล่าวโจมตีกันอย่างดุเดือดแต่ภายหลังกลับมาปรึกษาหารือกันเรื่องจัดตั้งรัฐบาลชุดใหม่ ดังข้อความ

เสมา : คุณโชติ ถึงคราวล้างไพ่แล้วนะ ตัดสินใจได้แล้วยังกับตำแหน่งที่ผมเสนอให้
โชติ : ผมคุยกับพรรคแล้ว ตกลงทุกอย่าง ยกเว้นตำแหน่งรัฐมนตรีกระทรวงกระดูกแห่งชาติ ทางผมคงไม่เอา
เสมา : งั้นให้คุณรอง พรรคประชาคมสุนัขเถอะ ส่วนรมต. กระทรวงสวัสดิการสุนัขและสังคม กับรมว. กระทรวงฝึกหัดสุนัข เป็นโควต้าของคุณก็แล้วกัน อาทิตย์หน้าผมจะประกาศลาออก

(อาเพศกำสรวล. 2537 : 117)

มีข้อสังเกตว่าจะเห็นความลำเอียงอย่างชัดเจนของประธานสภาที่เข้าข้างฝ่ายรัฐบาลตลอดเวลาการประชุมคือ ฝ่ายค้านไม่สามารถลุกขึ้นกล่าวคัดค้านฝ่ายรัฐบาลเพราะจะไม่ได้รับอนุญาต แต่หากฝ่ายรัฐบาลลุกขึ้นคัดค้านจะได้รับอนุญาตทันที และตอนสุดท้ายประธานสั่งยุติการอภิปรายขณะที่นายโชติหัวหน้าฝ่ายค้านกำลังพูดอยู่และให้ลงคะแนนปิดการประชุมทันที แสดงให้เห็นว่าประธานเป็นฝ่ายของรัฐบาลต้องการปกป้องพวกพ้องของตนเองจึงไม่มีจรรยาบรรณในหน้าที่ของตน

เรื่อง <u>น้ำสองสาย</u>

ผู้เขียนเสนอเรื่องสั้นเรื่องนี้ด้วยการนำแบบเรียนเร็วของ หลวงดรุณกิจวิทูรในบทเรียนที่เสนอเรื่องของ เด็กชายใหม่ รักหมู่ สลับกับเรื่องของ นายใหม่ รักหมู่

การดำเนินเรื่องในเรื่องนี้เขียนเป็นแผนภูมิได้ดังนี้

<u>ภาคแรก 25 ปีแรก</u>

<u>ตอนใหม่ รักหมู่กับชีวิตวัยเด็ก</u>

แบบเรียนเล่าว่า ใหม่ รักหมู่ ตื่นเช้าเก็บที่นอน ล้างหน้า ช่วยทำงานบ้าน อาบน้ำ กินข้าว แต่งตัวไหว้พ่อแม่และไปโรงเรียน

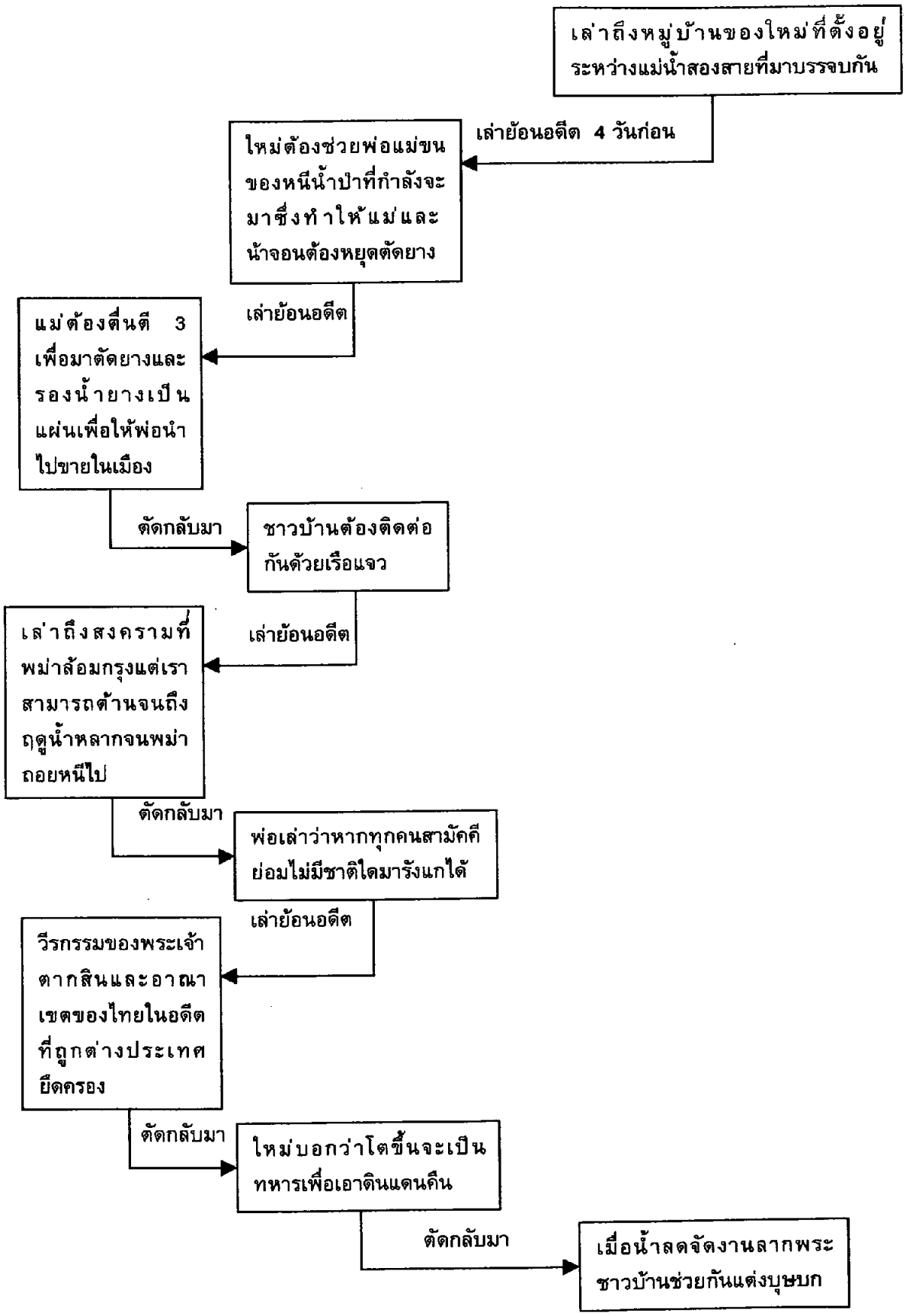
เล่าถึงหมู่บ้านของใหม่ที่ตั้งอยู่ระหว่างแม่น้ำสองสายที่มาบรรจบกัน
เล่าย้อนอดีต 4 วันก่อน
ใหม่ต้องช่วยพ่อแม่ขนของหนีน้ำป่าที่กำลังจะมาซึ่งทำให้แม่และน้าจอนต้องหยุดตัดยาง
เล่าย้อนอดีต
แม่ต้องตื่นตี 3 เพื่อมาตัดยางและรองน้ำยางเป็นแผ่นเพื่อให้พ่อนำไปขายในเมือง
ตัดกลับมา
ชาวบ้านต้องติดต่อกันด้วยเรือแจว
เล่าย้อนอดีต
เล่าถึงสงครามที่พม่าล้อมกรุงแต่เราสามารถต้านจนถึงฤดูน้ำหลากจนพม่าถอยหนีไป
ตัดกลับมา
พ่อเล่าว่าหากทุกคนสามัคคีย่อมไม่มีชาติใดมารังแกได้
เล่าย้อนอดีต
วีรกรรมของพระเจ้าตากสินและอาณาเขตของไทยในอดีตที่ถูกต่างประเทศยึดครอง
ตัดกลับมา
ใหม่บอกว่าโตขึ้นจะเป็นทหารเพื่อเอาดินแดนคืน
ตัดกลับมา
เมื่อน้ำลดจัดงานลากพระชาวบ้านช่วยกันแต่งบุษบก

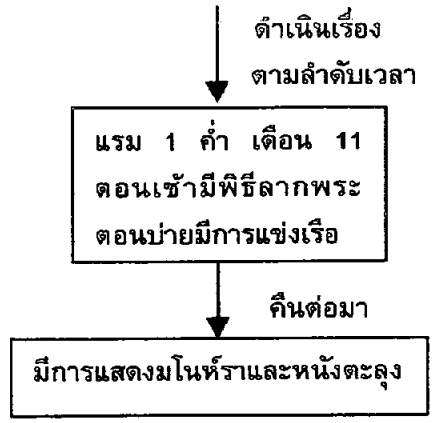

ตอน ใหม่รักหมู่กับรัฐนิยม

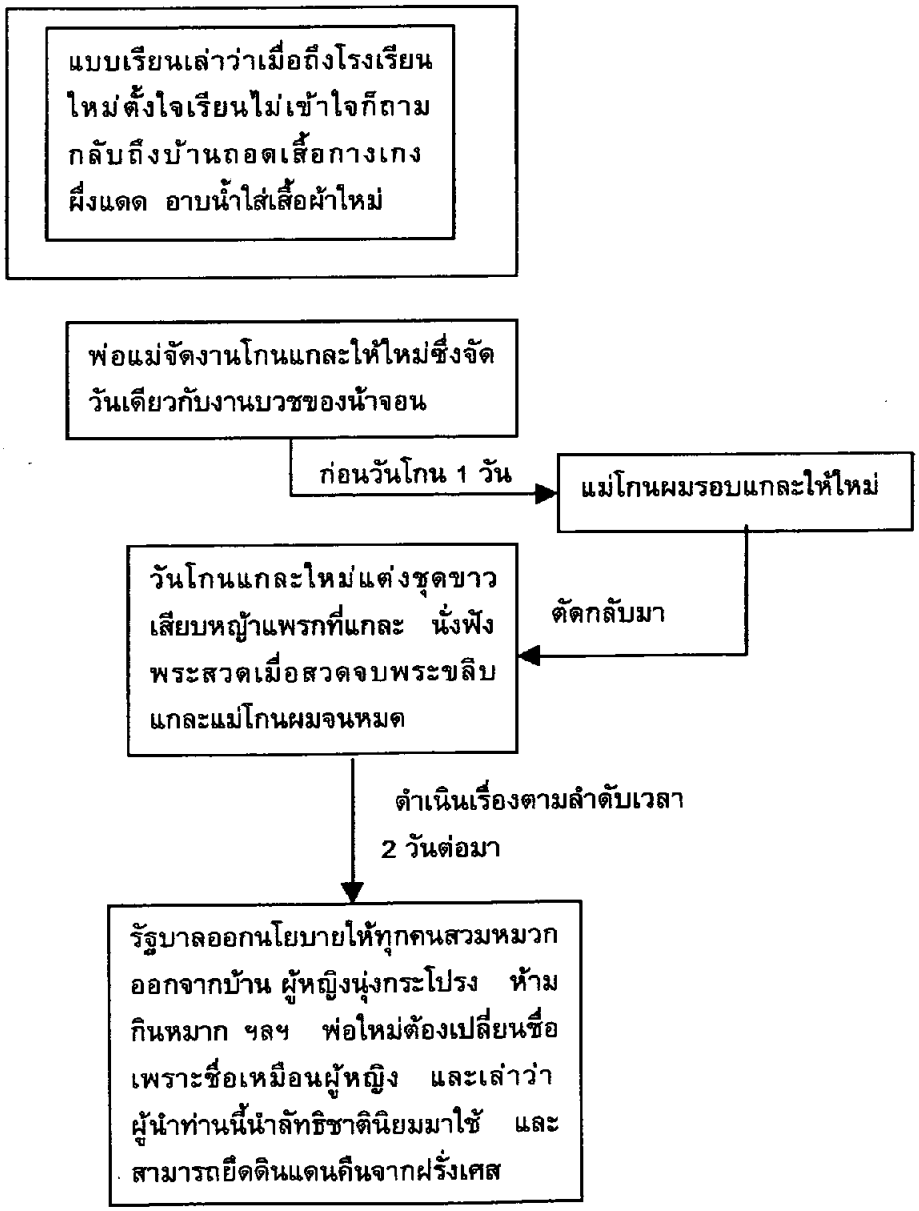

หลายปีต่อมา

สงครามโลกยุติ ผู้นำพันตำแหน่ง ทำให้รัฐนิยมเริ่มเสื่อม ใหม่มีลูกชายวัยสามขวบชื่อจิก

ตอน ใหม่ รักหมู่กับยุคอวกาศ

แบบเรียนที่ว่าใหม่รีบช่วยพ่อแม่ทำงานบ้านให้อาหารสัตว์ รดน้ำต้นไม้ ปิดเปิดหน้าต่าง ซ่อมแซมของที่ชำรุด

ชาวบ้านมุงดูโทรทัศน์ในร้านกาแฟเพื่อดูนักบินอวกาศขึ้นไปบนดวงจันทร์เป็นครั้งแรกในโลกทำให้โลกก้าวสู่ยุคอวกาศและเทคโนโลยี

ดำเนินเรื่องตามลำดับเวลา

จิกไปเรียนต่อที่กรุงเทพฯ กลับมาเยี่ยมบ้านไว้ผมยาวแต่งตัวประหลาด

เล่าย้อนอดีต

เรืองเพื่อนใหม่ไว้ผมทรงเอลวิส

ตัดกลับมา

ชาวบ้านกำลังดูภาพจากโทรทัศน์ที่นักบินอวกาศปักธงบนดวงจันทร์ ใหม่เปรียบเทียบถึงการรุกรานทางวัฒนธรรมของต่างชาติในประเทศ

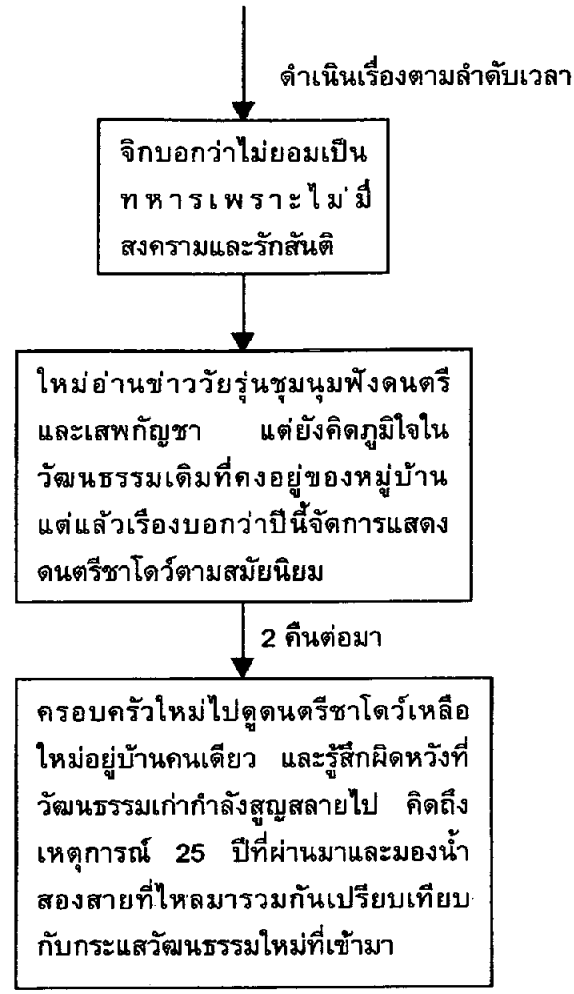

ภาคหลัง 25 ปีหลัง

ตอน ใหม่ รักหมู่กับโลกของตนเอง

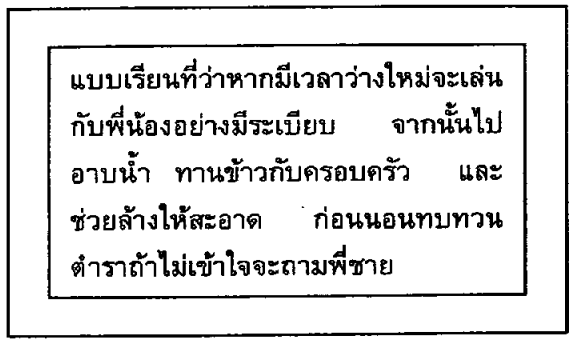

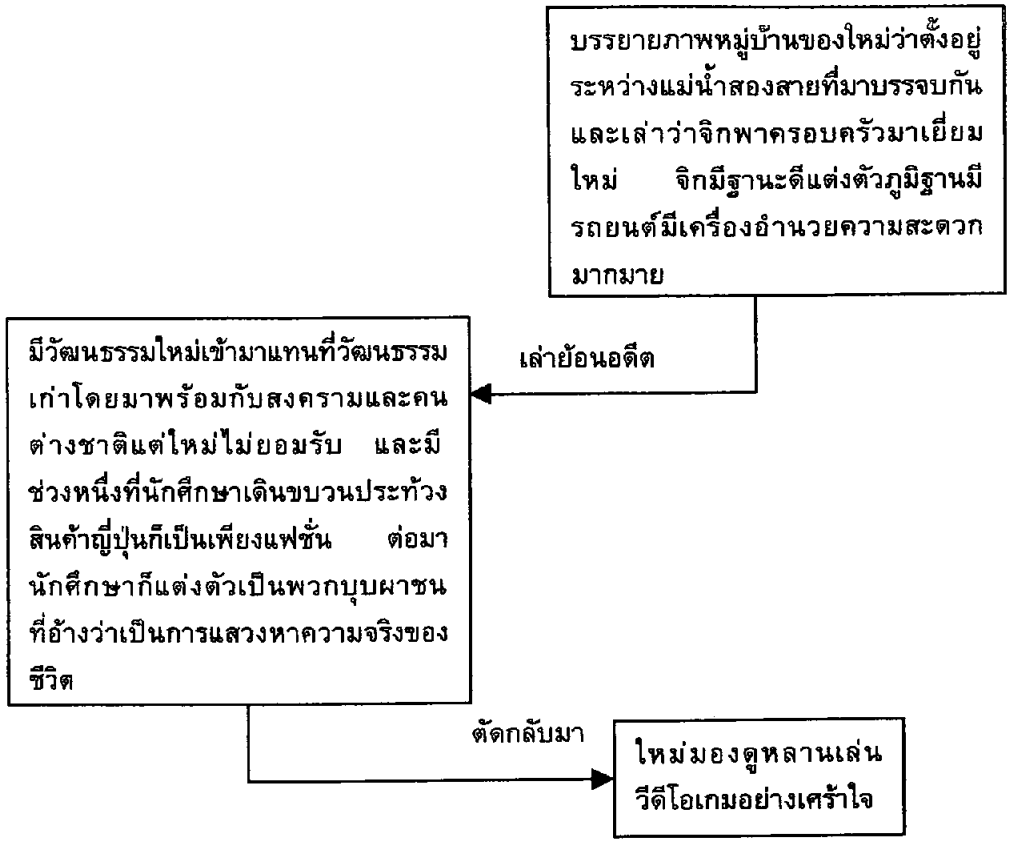

ตอน ใหม่ รักหมู่กับไมเกิ้ล

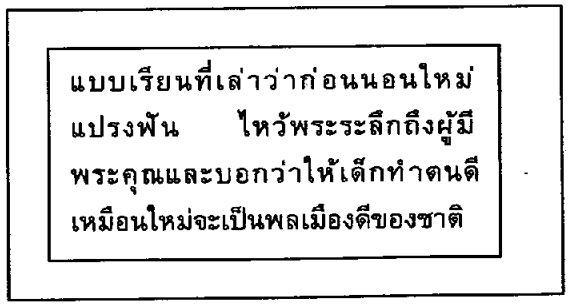

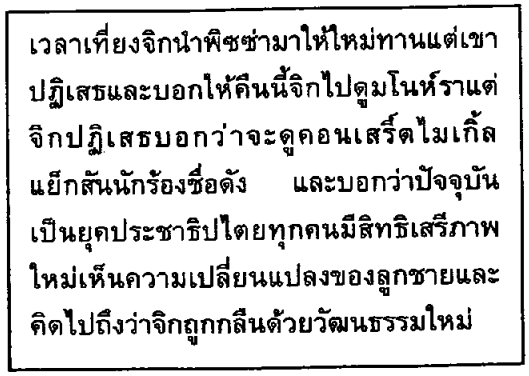

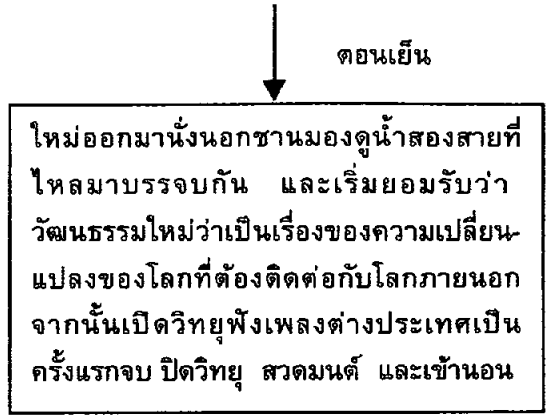

การเสนอเรื่องในเรื่องนี้ผู้เขียนแบ่งเนื้อหาออกเป็นสองส่วนใหญ่คือ ภาคที่หนึ่ง ยี่สิบห้าปีแรก กับภาคที่สอง ยี่สิบห้าปีหลัง แต่ละภาคแบ่งเนื้อหาเป็นตอนย่อยๆ อีกหลายตอนดังนี้ ภาคยี่สิบห้าปีแรกมี 3 ตอนคือ ใหม่ รักหมู่ กับชีวิตวัยเด็ก ใหม่ รักหมู่ กับรัฐนิยมและ ใหม่ รักหมู่ กับยุคอวกาศ ภาคยี่สิบห้าปีหลังมี 2 ตอนคือ ใหม่ รักหมู่ กับโลกของตัวเองและ ใหม่ รักหมู่ กับกับไมเกิ้ล จากนั้นจึงเสนอเนื้อหาที่มีความสอดคล้องกับหัวข้อในแต่ละตอน โครงสร้างโดยรวมของเรื่องเขียนเป็นตารางได้ดังนี้

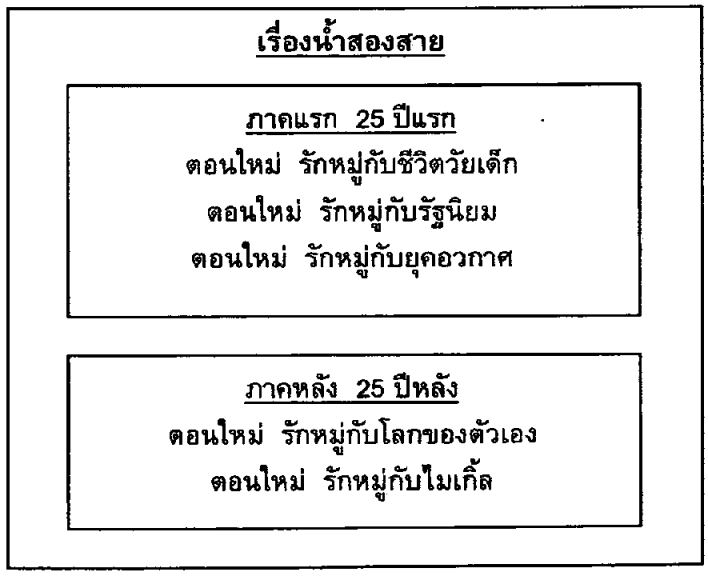

การดำเนินเรื่องในเนื้อหาหากมองจากโครงสร้างโดยรวมผู้เขียนเสนอเรื่องตามลำดับเวลาตั้งแต่ ใหม่ รักหมู่ ในวัยเด็กจนถึงวัยชรา แต่ภายในเรื่องย่อยแต่ละตอนนั้นผู้เขียนดำเนินเรื่องด้วยการเล่าย้อนอดีตสลับไปมา โดยใช้การเล่าย้อนอดีตเพื่อบอกเล่าเรื่องราวหรือเหตุการณ์ที่เกี่ยวเนื่องกับที่ตัวละครกล่าวเช่นตอน ใหม่ รักหมู่ กับชีวิตวัยเด็ก เมื่อพ่อบอกว่าน้ำท่วมมิใช่เรื่องเสียหายทั้งหมดเพราะในอดีตพม่าล้อมกรุงและคนไทยต้านทัพจนถึงฤดูน้ำหลากทำให้พม่าล้าถอยไป เป็นต้น

ด้านรูปแบบผู้เขียนเสนอเรื่องด้วยการจัดตัวอักษรเป็นหัวข้อใหญ่ หัวข้อย่อยเพื่อแบ่งเนื้อหาที่ต้องการกล่าวอย่างชัดเจน และเมื่อเริ่มต้นตอนย่อยแต่ละตอนผู้เขียนนำแบบเรียนชั้นประถมศึกษามากล่าวนำก่อนเสนอเนื้อหาเช่นเดียวกันทุกตอน ดังตัวอย่าง

ยี่สิบห้าปีแรก

ใหม่ รักหมู่กับชีวิตวัยเด็ก

ใหม่ รักหมู่เป็นเด็กดี ตื่นนอนแต่เช้า ๆ ทุกวัน พอลุกขึ้นแขาก็จัดและปัดที่นอนให้เรียบร้อย แล้วจึงไปล้วงหน้าล้างตา รีบมาช่วยเหลือพ่อแม่ เช่น เช็ดถูเรือน เป็นต้น แล้วก็อาบน้ำหวีผมจนสะอาดเรียบร้อย จึงมากินข้าว อิ่มแล้วรีบแต่งตัว เมื่อไหว้พ่อแม่แล้วก็รีบกระวีกระวาดไปโรงเรียน

(อาเพศกำสรวล. 2537 : 120)

เพื่อต้องการเสนอถึงเด็กดีที่เป็นตัวอย่างของคนสมัยก่อนที่ปรากฏในตำราเรียนเพื่อเปรียบเทียบกับชีวิตของตัวละครผู้เล่าเรื่องซึ่งผู้เขียนกำหนดให้ชื่อ ใหม่ รักหมู่ เช่นเดียวกันแต่ชีวิตของตัวละครไม่ราบรื่นดังชีวิตของ ใหม่ รักหมู่ ในตำราเรียนต้องประสบปัญหาจากการเปลี่ยนแปลงของวัฒนธรรมในประเทศอย่างรวดเร็ว

มีข้อสังเกตว่าในตอน 25 ปีหลัง ผู้เขียนใช้การเสนอเรื่องด้วยเปลี่ยนคำสะกดตามแบบรัฐนิยมสมัย จอมพลป. พิบูลสงคราม ดังตัวอย่าง

ใหม่ รักหมู่สบตาลูกชายวัยสี่สิบกว่า มันแปนหนุ่มใหญ่ที่ยังเต็มเปี่ยมด้วยพลังไฟ เป่นคนรุ่นใหม่ที่กำลังสร้างสังคมเราต่อไป ใหม่ รักหมู่เริ่มรู้สึกว่าตัวเองอ่อนล้าลงไปมาก หรือว่ากูแก่ไปแล้ว หรือว่าความคิดกูเก่าไปแล้วจริงๆ ใช่หรือไม่ที่วัธนธัมดั่งเดิมของเรายังจุดอ่อนที่ไม่สามาดปรับตัวกับกระแสโลก ตั้งแต่สมัยพ่อเรา พ่อแม่กับครูต่างช่วยกันกรอกความรักชาติ บังคับให้ท่องสีลห้ามาตั้งแต่เด็กแต่นักการเมืองยังโกหก รัถมนตรียังตีกะหรี่ พระสงฆ์องค์เจ้ายังดูดยากะแร็ต อ้างกันว่าสีลห้าไม่ได้ระบุเรื่องนี้ในพระตรัยปิดก เห็นชัดว่าการปลูกฝังจริยธัมโดยการบังคับให้ท่องจำอย่างเดียวหาเป่นผลดีไม่

(อาเพศกำสรวล. 2537 : 136)

การจงใจทำให้ตัวสะกดเปลี่ยนไปเช่นนี้อาจเพื่อต้องการสะท้อนให้เห็นสภาพจิตใจของใหม่ รักหมู่เมื่อยี่สิบห้าปีหลังที่วัฒนธรรมในประเทศได้เปลี่ยนแปลงไปมากจากการรับวัฒนธรรมต่างชาติเข้ามา ใหม่ รักหมู่ในตอนแรกไม่สามารถปรับตัวเพื่อรับกับการเปลี่ยนแปลงนี้ได้เกิดความรู้สึกสับสนในใจผู้เขียนจึงใช้การสะกดคำที่ไม่ถูกเพื่อแทนความรู้สึกในใจของ ใหม่ รักหมู่

นอกจากนั้นผู้เขียนใช้วิธีการซ้ำความและล้อข้อความตอนต้นภาคทั้งสองภาค ด้วยข้อความที่ว่า

ตอน 25 ปีแรก

หมอกขาวบางโรยตัวเหนือแผ่นน้ำเชี่ยวที่ไหลผ่านบ้านควนพะยูน ชุมชนหกสิบหลังคาเรือนซุกตัวอยู่ระหว่างคลองสองสายที่มาบรรจบกัน อากาศชื้นเหมือนฟองน้ำที่อาบซับน้ำฝนจนอิ่ม สายน้ำสองฟากฝั่งเอ่อล้นจนท่วมสวนยาง เม็ดฝนยังโปรยลงมาพรำๆ ไม่ขาดสายคล้ายตาน้ำที่ไหลเอื่อยชั่วนิรันดร์ ไม่เร่งรีบ ไม่รับรู้ความรู้สึกของคนหนีภัยน้ำ

(อาเพศกำสรวล. 2537 : 120)

ตอน 25 ปีหลัง

หมอกขาวบางโรยตัวเหนือแผ่นน้ำเชี่ยวที่ไหลผ่านบ้านควนพะยูน ชุมชนหกสิบหลังคาเรือนซุกตัวอยู่ระหว่างคลองสองสายที่มาบรรจบกัน อากาศชื้นเหมือนฟองน้ำที่อาบซับน้ำฝนจนอิ่ม สายน้ำสองฟากฝั่งเอ่อล้นจนท่วมสวนยาง เม็ดฝนยังโปรยลงมาพรำๆ ไม่ขาดสายคล้ายตาน้ำที่ไหลเอื่อยชั่วนิรันดร์ ไม่เร่งรีบ ไม่รับรู้ความเปลี่ยนแปลงของคนบ้านนี้ ไม่รับรู้ถึงทางเท้าสีแดงโคลนเข้าหมู่บ้านที่แปรสภาพเป็นถนนคอนกรีตไปแล้ว

(อาเพศกำสรวล. 2537 : 131)

ผู้เขียนเปิดเรื่องในฉากเดิมให้เห็นภาพของหมู่บ้านของ ใหม่ รักหมู่ ที่มีความเปลี่ยนแปลงไป ผู้เขียนจงใจที่จะให้หมู่บ้านนี้ตั้งอยู่ระหว่างคลองสองสายที่มาบรรจบกัน เพื่อต้องการใช้เป็นสัญลักษณ์เปรียบเทียบถึงวัฒนธรรมเก่าและวัฒนธรรมใหม่ที่ ใหม่ รักหมู่ ต้องประสบมาในชีวิตเปรียบดั่งสายน้ำคนละสายซึ่งสุดท้ายต้องมาบรรจบกันเป็นเส้นเดียวเช่นเดียวกับ ใหม่ รักหมู่ เมื่อวัยหนุ่มต่อต้านวัฒนธรรมใหม่อย่างเต็มที่ แต่ในตอนท้ายก็คิดได้ว่าการต่อต้านไม่มีประโยชน์อันใด เพราะทุกสิ่งย่อมมีการเปลี่ยนแปลงตลอดเวลาและทำใจรับกับความเปลี่ยนแปลงได้ในที่สุด

ด้านตัวละครผู้เขียนเสนอเรื่องด้วยการใช้ตัวละครตัวเดียวกันคือ ใหม่ รักหมู่ เพื่อเสนอเรื่องทั้งสองภาคเพราะต้องการให้เห็นถึงพัฒนาการของชีวิตของบุคคลคนหนึ่ง ตั้งแต่เด็กจนชราในช่วงเวลาห้าสิบปีโดยแบ่งเป็นสองช่วงชีวิตคือ ยี่สิบห้าปีแรกตัวละครใช้ชีวิตอยู่กับวัฒนธรรมเก่าอย่างแนบแน่น และช่วงยี่สิบห้าปีหลังตัวละครต้องเผชิญกับวัฒนธรรมใหม่ที่เข้ามาในชีวิต จากสังคมรอบข้างและแสดงให้เห็นสภาพจิตใจของตัวละครที่ไม่สามารถปรับตัวเข้ากับกระแสวัฒนธรรมใหม่

การเสนอความคิดในเรื่องนี้ผู้เขียนได้สะท้อนแนวคิดว่า วัฒนธรรมไทยที่ดีงามกำลังจะถูกครอบงำด้วยอิทธิพลที่แข็งแรงกว่าของวัฒนธรรมใหม่ เนื่องจากไม่มีใครคิดจะช่วยกันรักษาวัฒนธรรมของไทยเราอย่างจริงจัง ผู้เขียนให้ ใหม่ รักหมู่ เป็นตัวแทนของผู้ที่ต่อต้านกระแสวัฒนธรรมใหม่ที่กำลังให้อิทธิพลเหนือความคิดของบุคคลและสังคมรอบด้านอย่างรุนแรง แต่ในที่สุดก็ไม่สามารถที่จะเอาชนะได้ จึงทำให้เกิดความ รู้สึกท้อแท้ สิ้นหวัง ในที่สุดก็ทำใจยอมรับวัฒนธรรมใหม่และทำตัวกลมกลืนไปกับมันได้อย่างไม่ทุกข์ร้อนอะไรมากนัก ผู้เขียนชี้ให้เห็นถึงจุดเปลี่ยนทางวัฒนธรรมเริ่มจากการเอาอย่างวัฒนธรรมตะวันตกอย่างไม่มีเหตุผลเช่นการสวมหมวก และจูบลาภรรยาก่อนไปทำงาน ดังข้อความ

" การสวมหมวกและการจูบลาเมียก่อนไปทำงานนั้นไม่ใช่วัฒนธรรมไทย และภาษาที่ฝอชุนรามประทานให้แก่เราเป็นมรดกที่เราควรภูมิใจอนุรักษ์ไว้ ไม่น่าจะเปลี่ยนแปลงจนจำแทบไม่ได้ "

ทิดดำพยักหน้าหงึกๆอย่างคล้อยตาม " เอ็ง เอ้ย ท่านนี่สมกับเป็นข้าราชการตีความหมายออกมาได้ชัดเจน ข้าเอ้ยฉันเห็นด้วย เราไม่ได้ต้องการความทันสมัยหรือความเป็นมหาอำนาจ เราไม่ต้องการตามก้นฝรั่ง "

หลายปีต่อมาเมื่อหวนกลับไปนึกถึงคำสนทนาครั้งนั้น ใหม่ รักหมู่ ถึงเข้าใจวัฒนธรรมมาสาทำให้เขาเห็นความขัดแย้งกันระหว่างประเพณีเก่าและกระแสวัฒนธรรมใหม่ๆ

(อาเพสกำสรวล. 2537 : 125)

แต่หลังจากนั้น ใหม่ รักหมู่ ได้เห็นถึงกระแสวัฒนธรรมใหม่ที่ไหล่บ่าเข้ามากลืนกินชีวิตของลูกและหลานของตน เมื่อนั้นเขาจึงเริ่มคิดได้ว่าตนไม่อาจต้านความเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้น ดังนั้นทัศนะที่มีต่อวัฒนธรรมใหม่ของเขาจึงเปลี่ยนไป ดังที่ผู้เขียนบรรยายความรู้สึกของ ใหม่ รักหมู่ ในตอนท้ายที่ว่า

อีกไม่นานกูก็ต้องตายไป ทำไมยังไม่สามารถยอมรับว่านี่เป็นกระแสธัมชาติของโลกที่เลื่อนไหลไปไม่หยุด ตราบที่โลกเรายังหมุน กูจักต่อต้านให้เหนื่อยไปทำไม ถูกของหลักธัมของพระบรมศาสดา ไม่มีสิ่งใดในโลกที่ยั่งยืนจริงๆ แม้หลายปีมานี้ความเชื่อมั่นในวัธนธัมและชาตินิยมของแกถูกโยกคลอนลงไปมากจากคนใกล้ชิดแกนี่เอง แต่แกยังเชื่อมั่นในวัธนธัมไทยซึ่งกำลังเลื่อนหายไปเพราะคนรุ่นเก่าไม่สามาดนำเสนอมันได้น่าสนใจพอ เปิดช่องให้วัธนธัมสายใหม่ไหลแทรกเข้ามาไม่ขาดสายเหมือนกระแสน้ำ บางครั้งเชี่ยวกราก บางคราเอื่อยๆแต่ไม่มีวันหยุดไหล

(อาเพศกำสรวล. 2537 :136)

เรื่อง <u>กระดาษขาวกับคาวหมึก</u>

ผู้เขียนเสนอเรื่องสั้นเรื่องนี้โดยใช้การเล่าเรื่องแบบเรื่องสั้นสลับกับการเสนอข่าวทางหนังสือพิมพ์โดยเขียนเป็นแผนภูมิได้ดังนี้

<u>เรื่องเล่า</u>	<u>ข่าว</u>
กมลาเปิดก๊อกน้ำล้างมือที่เปื้อนหมึกจากหนังสือพิมพ์และอ่านข่าวหน้า 1 ที่มีใจความว่ากมลาดาวโป๊ถูกโจรปล้นทรัพย์และข่มขืน	
	เนื้อข่าวมีใจความว่ากมลาไปแจ้งความว่าถูกโจรบุกเข้าไปในห้องปล้นทรัพย์สินมูลค่า 6 หมื่นบาทและหนีไป เล่าประวัติย่อของกมลาว่าอายุ 35 ปี มีอาชีพนางแบบโป๊ รูปร่างหน้าตาสวยงามและเมื่อสอบถามเพื่อนบ้านบอกว่าเธอต้องถูกข่มขืนเพราะชอบแต่งตัวโป๊
กมลาโกรธมากโทรศัพท์ไปต่อว่าบรรณาธิการให้ลงข่าวขอโทษมิเช่นนั้นจะฟ้องร้องข้อหาหมิ่นประมาท	

เรื่องเล่า	ข่าว
	ข่าวสยามเที่ยงตรงหน้า 1 เสนอข่าวมีใจความว่าผู้สื่อข่าวสอบถามเพื่อนบ้านบอกว่ามั่นใจว่ากมลาถูกข่มขืน และเมื่อสำรวจที่พักพบว่าการรักษาความปลอดภัยแน่นหนาจึงเดาว่ากมลาน่าจะพาผู้ชายเข้ามาในห้องเอง
กมลามาพบทนายชื่อ สมชัยผู้มีชื่อเสียงเพื่อต้องการฟ้องร้องหนังสือพิมพ์แต่ทนายบอกให้เธอไตร่ตรองเพราะหนังสือพิมพ์มีอิทธิพลมากแต่กมลาไม่ยอมเพราะเชื่อในความยุติธรรมสุดท้ายทนายตกลงว่าความให้	
	ข่าวสยามเที่ยงตรง หน้า 3 คอลัมน์ เดินชิดซ้ายโดยหนังหน้าไฟกล่าวว่ากมลาเป็นดาราดาวโป๊ที่มีชื่อเสียงมากที่สุดและพยายามเปลี่ยนภาพพจน์เป็นคนดีด้วยการฟ้องร้องหนังสือพิมพ์ว่าบิดเบือนข่าว
กมลาโทรศัพท์ไปหาหนังหน้าไฟเพื่อต้องการให้ขอโทษแต่เขาไม่สนใจเธอจึงขู่ว่าจะฟ้องร้อง	
	ข่าวสยามเที่ยงตรงหน้า 5 คอลัมน์สังคมเมืองคนโดยเตียวเหลียง บอกว่ากมลาพยายามสร้างข่าวให้ตนเองดังเพราะว่าขณะนี้ชื่อเสียงเธอกำลังตกต่ำ
กมลาปรึกษาทนายเพื่อต้องการจัดการกับนักข่าวที่ร่วมกันใส่ร้าย เธอเล่าว่าเมื่อสองปีก่อนเธอไปงานเลี้ยงของสยามเที่ยงตรงและถูกคอลัมนิสต์ผู้หนึ่งชวนไปนอนแต่เธอปฏิเสธจึงถูกเขียนข่าวในทางไม่ดีตลอดมา ทนายบอกว่าอาจเป็นสาเหตุหนึ่งแต่อาจมีสาเหตุอื่นเพราะปัจจุบันนักเขียนรับค่าจ้างเพื่อเขียนข่าวให้ผู้จ้าง	
	ข่าวสยามบันเทิงหน้า 4 คอลัมน์จุ๊จุ๊อย่าเอ็ดไป โดยหมีโคเดี้ยกกล่าวว่าพบกมลาโดยบังเอิญกับเด็กหนุ่มและวิจารณ์ว่ากมลาทำตนไม่ดี
บรรณาธิการนัดกมลาที่สำนักงาน พาชมสำนักงานที่มีเนื้อที่กว้างขวาง ระบบการพิมพ์ด้วยคอมพิวเตอร์และภาพถ่ายประธานบริษัทกับผู้มีชื่อเสียง และเจรจาว่าต้องการให้เธอถอนฟ้องแต่กมลาปฏิเสธ บรรณาธิการขับรถไปส่งกมลากลับ ถูกตำรวจเรียกเมื่อขับรถฝ่าไฟแดงตำรวจปล่อยเขาไปเพราะเขาเป็นคนของสยามเที่ยงตรง	

เรื่องเล่า	ข่าว
	ข่าวสยามเที่ยงตรงหน้า 10 คอลัมน์บันเทิงดารา โดยหนูถีบจักร วิจารณ์ภาพยนตร์เรื่องดำกฤษณา ของกมลาว่าโด่งดังเพราะการสร้างข่าว ส่วนเนื้อหานั้นล่อแหลมมากไม่เหมาะกับเด็ก
กมลาอยู่ในศาลดูขั้นตอนการพิจารณาคดี ทนาย 2 ฝ่ายซักค้านกัน กมลาไม่ตอบที่ทนายฝ่ายโจทย์ถามว่าถูกข่มขืนหรือไม่ เธอยืนยันว่าไม่ใช่ประเด็น เพราะสิ่งสำคัญคือการเสนอข่าวของหนังสือพิมพ์ที่ขาดการตรวจสอบ ทนายจำเลยจะกล่าวสรุปแต่กมลาขอกล่าวแทนว่าเชื่อมั่นในพลังสื่อมวลชนแต่พฤติกรรมตรงข้ามเพราะใช้อำนาจแสวงหาผลประโยชน์ และหนังสือพิมพ์ไม่มีจรรยาบรรณมุ่งแสวงผลประโยชน์ทางธุรกิจ เธอต้องการฟ้องร้องเพื่อเป็นตัวอย่างแก่นักหนังสือพิมพ์และให้สำนึกถึงจรรยาบรรณที่มิควรตัดสินผู้อื่นจากภายนอก	
	ข่าวสยามเที่ยงตรงหน้าสุดท้าย คอลัมน์ข่าวสั้น ตำรวจพบนายกรณ์ผู้ต้องหาปล้นทรัพย์กมลาซึ่งยอมรับว่าปล้นทรัพย์แต่มิได้ข่มขืน เพื่อนบ้านของนายกรณ์บอกว่าเขาเป็นเกย์
กมลาเปิดก๊อกน้ำและไม่รู้สึกประหลาดใจที่ข่าวของเธอมีเนื้อที่เพียงเล็กน้อย และล้างมือที่เปื้อนหมึกหนังสือพิมพ์จนสะอาด น้ำกระเด็นถูกหนังสือพิมพ์ที่พาดหัวข่าวว่าดาราเป็นเอดส์เพราะสำส่อนทางเพศ	

การเสนอเรื่องในเรื่องนี้ผู้เขียนเสนอเรื่องตามหลังลำดับเวลานับตั้งแต่กมลาอ่านหนังสือพิมพ์เข้าแจ้งความโรงพักเรื่อยไปจนการฟ้องร้องในศาลแต่ในระหว่างนี้เล่าย้อนอดีตอยู่บ้างคือ ขณะที่กมลากำลังปรึกษากับทนายเธอนึกย้อนไปถึงเหตุการณ์เมื่อสองปีก่อนที่ถูกคอลัมนิสต์ชวนไปนอนด้วยแต่เธอปฏิเสธและอีกช่วงคือตอนท้ายที่เธอนึกย้อนถึงคำถามของทนายจำเลยที่ถามว่าเธอถูกข่มขืนจริงหรือไม่ ดังนั้นกล่าวได้ว่าเรื่องนี้ดำเนินเรื่องตามลำดับเวลาตั้งแต่เกิดเหตุการณ์แรกสลับกับการเสนอข่าวของหนังสือพิมพ์ตั้งแต่หน้าแรกขยับไปเรื่อยจนถึงหน้าสุดท้ายเพื่อต้องการล้อความเป็นจริงของเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริงกับเหตุการณ์กับการเสนอข่าวไม่ตรงกัน และข่าวที่เสนอออกไปจะหมดความสำคัญลงไปเรื่อยๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งความจริงที่ได้รับการพิสูจน์แล้วว่าตรงกันข้ามกับข่าวที่เสนอไปกลับใส่ไว้ในหน้าสุดท้ายที่น้อยคนจะอ่าน

การนำเสนอเรื่องโดยใช้รูปแบบข่าวและคอลัมน์ ผู้เขียนนำเสนอโดยใช้ภาษาและโครงสร้างตามรูปแบบการนำเสนอข่าวและคอลัมน์ ดังตัวอย่าง

ข่าวหนังสือพิมพ์

■ สยามเที่ยงตรง หน้า 1 ■

ดาวยั่วถูกโจรหนุ่มลอกคราบ
แต่งตัวชวนเสียวเลยโดนโจรลองดี ทั้งฟาดทั้งชิงทรัพย์

เมื่อวานนี้เวลาสองยาม นางสาวกมลา กิจนาคร ดาราสาวดาวโป๊ชื่อดัง สวมชุดนอนบางวาบหวามขึ้นโรงพัก ท่ามกลางสายตาลามเลียของหนุ่มๆ แถวนั้น ดาวยั่วชื่อดังแจ้งความต่อร.ต.อ.สมพร อมรภูพาน นายร้อยเวรสถานีตำรวจบางรักว่า เธอถูกปล้นชิงทรัพย์ที่คอนโดมิเนียม "เดอะ พาล์ม สตรีท" ถนนสีลม เขตบางรักอันเป็นที่อยู่ เธอให้การว่าเมื่อเวลาสี่ทุ่มเศษ โจรฉกรรจ์ผู้หนึ่งได้บุกเข้าไปที่ห้องพักของเธอปล้นทรัพย์สินแหวนเพชร สร้อยคอทองคำและเงินสด มูลค่ารวมหกหมื่นบาทเศษ และหลบหนีไปได้ เจ้าหน้าที่ตำรวจรับแจ้งแล้วก็ลงบันทึกประจำวัน

(อาเพศกำสรวล. 2537 : 141)

คอลัมน์ต่างๆ

■ สยามเที่ยงตรง หน้า 4 ■
"จุ๊จุ๊ อย่าเอ็ดไป" โดย หมีโคเคี้ยก

** เมื่อวานนี้ "หมีโคเคี้ยก" บังเอิญเห็นสาวไม่รุ่นคนหนึ่งที่พลาซ่าแถวสีลม * หน้าตาช่างคล้ายกมลา กิจนาครจังเลย * ไม่รู้ "หมีโคเคี้ยก" ตาฝาดหรือเปล่า * ควงหนุ่มน้อยหน้ามนรุ่นลูกมาด้วย * ชะอุ้ยงานนี้ไม่รู้ใครหรอกใคร * ไม่อยากวิจารณ์ แต่อดสูในใจชะมัด * ดาวยั่วก็คือดาวยั่ว ในจอกับนอกจอย่อมไม่ต่างกัน * ป่วยการพูด นี่แหละสังคมโลกีย์แบบไทยๆ * เฮ้อ มาว่าข่าวคุณหญิงนิดไปช็อปปิ้งที่สวิสดีกว่า...*

(อาเพศกำสรวล. 2537 : 150)

การใช้รูปแบบเช่นนี้สร้างความโดดเด่นให้กับเรื่องที่สามารถดึงดูดความสนใจของผู้อ่าน และทำให้ผู้อ่านรู้สึกใกล้ชิดกับตัวละครเหมือนได้รับรู้เรื่องราวของบุคคลที่เกิดขึ้นจริงเนื่องจากได้เห็นถึงเบื้องหน้าและเบื้องหลังของข่าวที่นำเสนอในหนังสือพิมพ์ที่ไม่ตรงกันเป็นการบิดเบือนและใส่ร้ายผู้บริสุทธิ์ เพื่อให้ผู้อ่านได้ตระหนักถึงการกระทำของสื่อและมิควรตัดสินผู้อื่นจากการรับรู้เพียงข้างเดียว

เรื่องนี้ผู้เขียนใช้สัญลักษณ์คือกระดาษขาวกับหมึกสีดำ กระดาษขาวแทนกระดาษที่ยังไม่เลอะหมึกและผู้บริสุทธิ์ หมึกสีดำแทนสิ่งสกปรกและนักข่าวที่เขียนข่าวใส่ร้ายผู้อื่น เพื่อต้องการเปรียบว่าประชาชนถูกนักข่าวเขียนข่าวบิดเบือนหรือใส่ร้ายให้กลายเป็นคนผิด โดยผู้เขียนเสนอถึงกระดาษขาวกับหมึกสีดำไว้หลายตอนดังนี้ตอนต้นเรื่องและท้ายเรื่องที่กมลาเปิดก๊อกน้ำเพื่อล้างมือที่เปื้อนหมึกสีดำจากหนังสือพิมพ์ และตอนที่บรรณาธิการพากมลาชมสำนักงานและเดินผ่านแท่นพิมพ์และกองกระดาษเปื้อนหมึกที่ถูกทิ้งกมลากล่าวว่า " กระดาษสีขาวสะอาดเมื่อมีรอยเปื้อนสีดำก็ไร้ค่า " (วินทร์ เลียววาริณ. 2537 : 151) เพื่อเป็นการเปรียบเทียบสอดคล้องกับเนื้อหาในเรื่องที่กมลาถูกนักข่าวใส่ร้ายว่าเธอถูกโจรที่ปล้นทรัพย์และข่มขืนนั้นไม่เป็นความจริงแต่ก็ทำให้เธอเสียหายเหมือนหมึกสีดำที่เปื้อนกระดาษขาว

มีข้อสังเกตว่าในตอนท้ายเรื่องผู้เขียนให้กมลาลุกขึ้นกล่าวสรุปแทนทนายโจทย์นั้นขาดความสมจริงเนื่องจากถ้อยคำของกมลานั้นคมคายแสดงถึงภูมิรู้ที่ไม่จำเป็นต้องพึ่งพาทนายด้วยซ้ำ และไม่น่าจะเป็นด้วยเหตุผลที่กมลาตัวละครเกิดความกดดันที่ถูกใส่ความจนสามารถสรุปได้อย่างคมคายเช่นกัน

การเสนอความคิดในเรื่องนี้ผู้เขียนเสนอความคิดว่านักหนังสือพิมพ์ควรสำนึกในจรรยาบรรณและควรคำนึงบทบาทและหน้าที่ความรับผิดชอบของสื่อมวลชน ไม่ควรหลงใหลในอำนาจ และใช้พลังอำนาจนั้นเป็นอาวุธทำลายชีวิตผู้อื่น นักหนังสือพิมพ์ควรคำนึงถึงสิทธิมนุษย์ชนที่ทุกคนทุกอาชีพมีศักดิ์ศรีของความเป็นมนุษย์เท่าเทียมกัน และควรเลิกที่จะมองเห็นคุณค่าของความเป็นมนุษย์ด้วยการตัดสินแต่เพียงสิ่งที่มองเห็นภายนอก ผู้เขียนได้สะท้อนทัศนะนี้เพื่อเรียกร้องความเป็นธรรมในสังคมโดยผ่าน กมลา กิจนาคร ที่ให้การต่อศาลดังข้อความว่า

" ปรมาจารย์วิชาหนังสือพิมพ์เชื่อมั่นในพลังของหนังสือพิมพ์ว่า มันสามารถเป็นกระบอกเสียงแทนทุกคนในสังคม ชี้แนะ ตักเตือน สร้างสรรค์ แม้จะเป็นอุดมคติ แต่มันก็เป็นความหวังของเรา...ทว่าพฤติกรรมที่หนังสือพิมพ์หลายฉบับในประเทศนี้ประพฤติ กลับเป็นสิ่งที่สวนแนวคิดนี้อย่างสิ้นเชิง คนหนังสือพิมพ์เริ่มสัมผัสกับอำนาจที่บางครั้งก็เหนือกว่าปืน เป็นรสชาติที่เมื่อลิ้มลองแล้วก็ติดใจและลำพอง จึงใช้อำนาจนี้แสวงหาผลประโยชน์เพื่อตนเอง...ดิฉันในฐานะเจ้าทุกข์ฟ้องร้องขอความเป็นธรรมจากสถาบันนี้ ก็เพื่อเป็นตัวอย่างแก่นักหนังสือพิมพ์มากกว่าจะต้องการเรียกร้องค่าเสียหายหรืออยากดัง เราทุกคนอยู่ในสังคมเดียวกันสังคมนี้ตั้งอยู่ด้วยความยุติธรรม ความเสมอภาค และเมื่อสมาชิกทุกคนในสังคมมีความรับผิดชอบ...ในทุกวิชาชีพที่สิ่งที่เรียกขานว่า 'จรรยาบรรณ' แต่เป็นที่น่าสังเกตว่าจรรยาบรรณในวิชาชีพหนังสือพิมพ์เริ่มหดหายไป เช่นเดียวกับสำนึกของหน้าที่...แต่ที่ร้ายแรงกว่าก็คือการบิดเบือนจรรยาบรรณเพื่อประโยชน์ส่วนตัว การปลูกฝังชี้นำในสิ่งที่คนเขียนต้องการ การใช้อำนาจของปากกาเพื่อผลทางธุรกิจและการเมือง...ดิฉันไม่สนใจว่าดิฉันจะชนะคดีในวันนี้หรือไม่ นั้นไม่สำคัญเท่ากับว่ามันได้สะกิดใจให้ชาวสื่อสารมวลชนทั้งหลายได้ระลึกถึงหน้าที่และจรรยาบรรณที่ท่านรับผิดชอบอยู่หรือไม่ การประกอบอาชีพเป็นนางแบบ นักแสดง นายแพทย์ ครู หรือคนหนังสือพิมพ์ ต่างก็มีศักดิ์ศรีแห่งความเป็นคนเท่าเทียมกัน เราโตพอหรือยังที่จะเลิกตัดสินคนอื่นจากเปลือกภายนอก ? "

(อาเพศกำสรวล. 2537 : 154 – 155)

เรื่อง **<u>คนแปลกหน้า : ปรัชญาที่สวนสาธารณะ</u>**

เรื่องสั้นเรื่องนี้ผู้เขียนใช้วิธีดำเนินเรื่องอย่างไม่ซับซ้อนเหตุการณ์จะต่อเนื่องกันโดยตลอดดังนี้ การดำเนินเรื่องในเรื่องนี้สามารถเขียนเป็นตารางได้ดังนี้

<u>ตอนที่ 1 เรื่องแปลก</u>

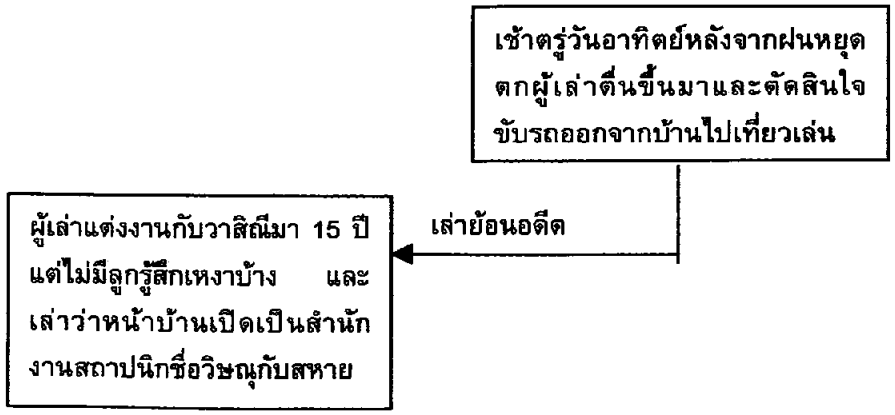

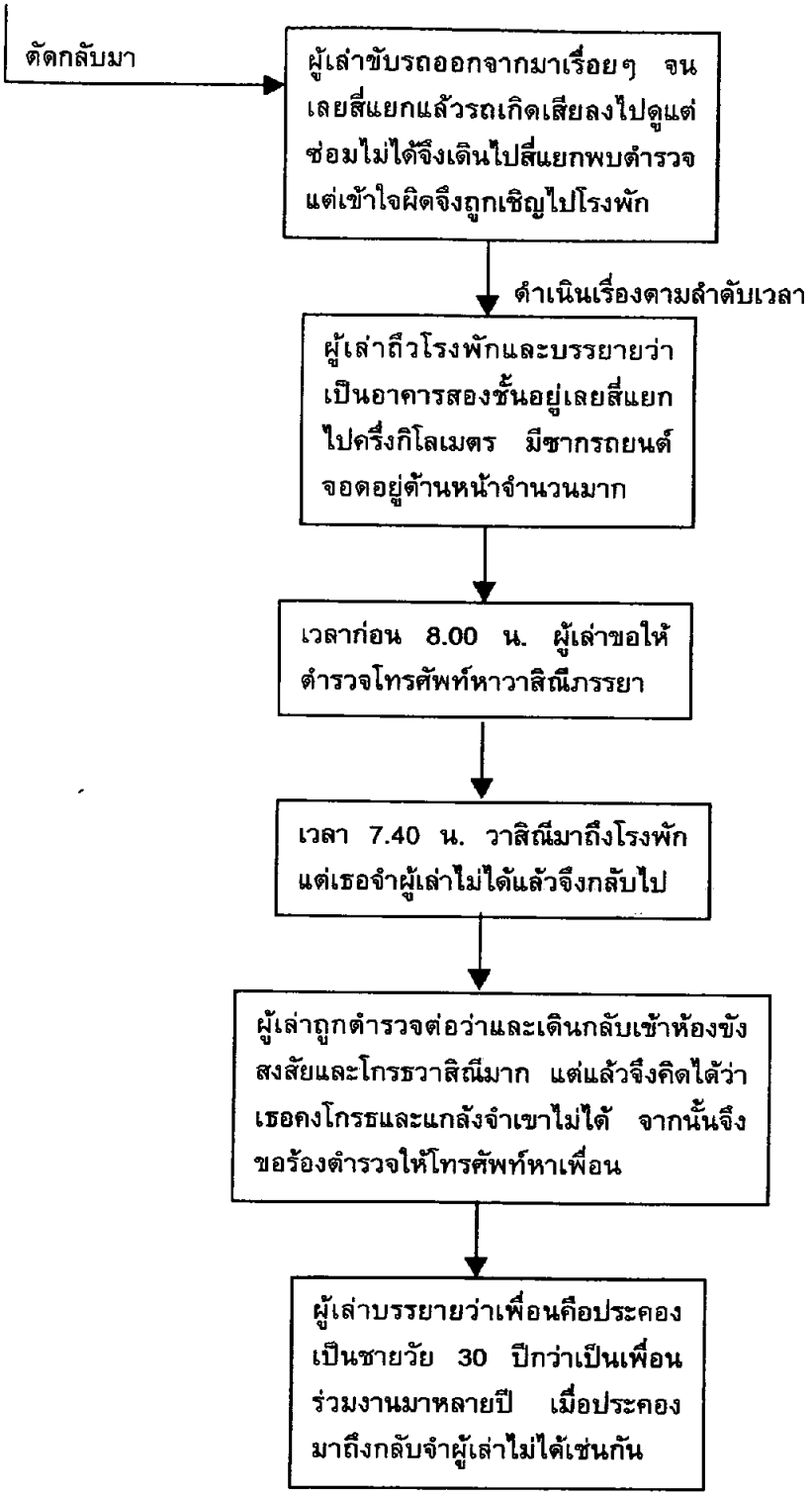
ตัดกลับมา
ผู้เล่าขับรถออกจากมาเรื่อยๆ จนเลยสี่แยกแล้วรถเกิดเสียลงไปดูแต่ซ่อมไม่ได้จึงเดินไปสี่แยกพบตำรวจแต่เข้าใจผิดจึงถูกเชิญไปโรงพัก
ดำเนินเรื่องตามลำดับเวลา
ผู้เล่าถึงโรงพักและบรรยายว่าเป็นอาคารสองชั้นอยู่เลยสี่แยกไปครึ่งกิโลเมตร มีซากรถยนต์จอดอยู่ด้านหน้าจำนวนมาก
เวลาก่อน 8.00 น. ผู้เล่าขอให้ตำรวจโทรศัพท์หาวาสิณีภรรยา
เวลา 7.40 น. วาสิณีมาถึงโรงพักแต่เธอจำผู้เล่าไม่ได้แล้วจึงกลับไป
ผู้เล่าถูกตำรวจต่อว่าและเดินกลับเข้าห้องขังสงสัยและโกรธวาสิณีมาก แต่แล้วจึงคิดได้ว่าเธอคงโกรธและแกล้งจำเขาไม่ได้ จากนั้นจึงขอร้องตำรวจให้โทรศัพท์หาเพื่อน
ผู้เล่าบรรยายว่าเพื่อนคือประคองเป็นชายวัย 30 ปีกว่าเป็นเพื่อนร่วมงานมาหลายปี เมื่อประคองมาถึงกลับจำผู้เล่าไม่ได้เช่นกัน

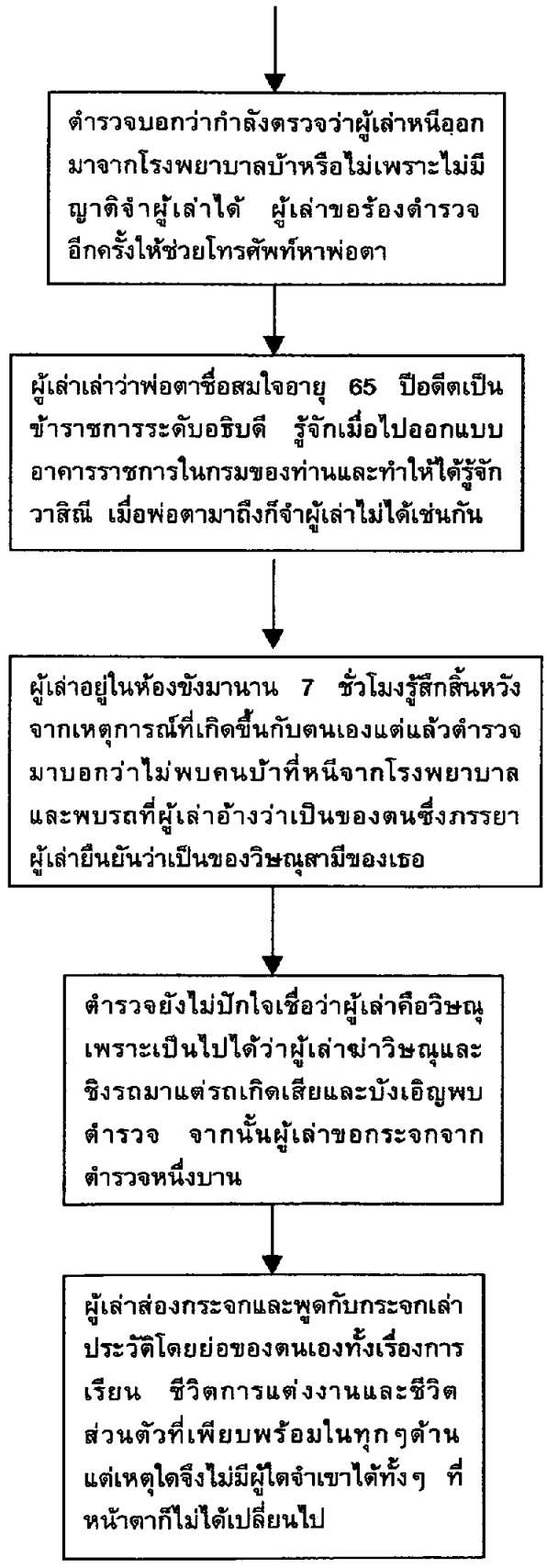
ตำรวจบอกว่ากำลังตรวจว่าผู้เล่าหนีออกมาจากโรงพยาบาลบ้าหรือไม่เพราะไม่มีญาติจำผู้เล่าได้ ผู้เล่าขอร้องตำรวจอีกครั้งให้ช่วยโทรศัพท์หาพ่อตา
ผู้เล่าเล่าว่าพ่อตาชื่อสมใจอายุ 65 ปีอดีตเป็นข้าราชการระดับอธิบดี รู้จักเมื่อไปออกแบบอาคารราชการในกรมของท่านและทำให้ได้รู้จักวาสิณี เมื่อพ่อตามาถึงก็จำผู้เล่าไม่ได้เช่นกัน
ผู้เล่าอยู่ในห้องขังมานาน 7 ชั่วโมงรู้สึกสิ้นหวังจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับตนเองแต่แล้วตำรวจมาบอกว่าไม่พบคนบ้าที่หนีจากโรงพยาบาลและพบรถที่ผู้เล่าอ้างว่าเป็นของตนซึ่งภรรยาผู้เล่ายืนยันว่าเป็นของวิษณุสามีของเธอ
ตำรวจยังไม่ปักใจเชื่อว่าผู้เล่าคือวิษณุเพราะเป็นไปได้ว่าผู้เล่าฆ่าวิษณุและชิงรถมาแต่รถเกิดเสียและบังเอิญพบตำรวจ จากนั้นผู้เล่าขอกระจกจากตำรวจหนึ่งบาน
ผู้เล่าส่องกระจกและพูดกับกระจกเล่าประวัติโดยย่อของตนเองทั้งเรื่องการเรียน ชีวิตการแต่งงานและชีวิตส่วนตัวที่เพียบพร้อมในทุกๆด้าน แต่เหตุใดจึงไม่มีผู้ใดจำเขาได้ทั้งๆ ที่หน้าตาก็ไม่ได้เปลี่ยนไป

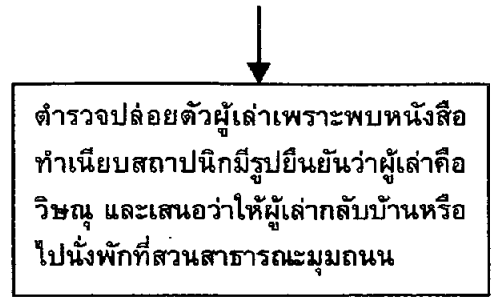

ตอนที่ 2 เรื่องไม่แปลก

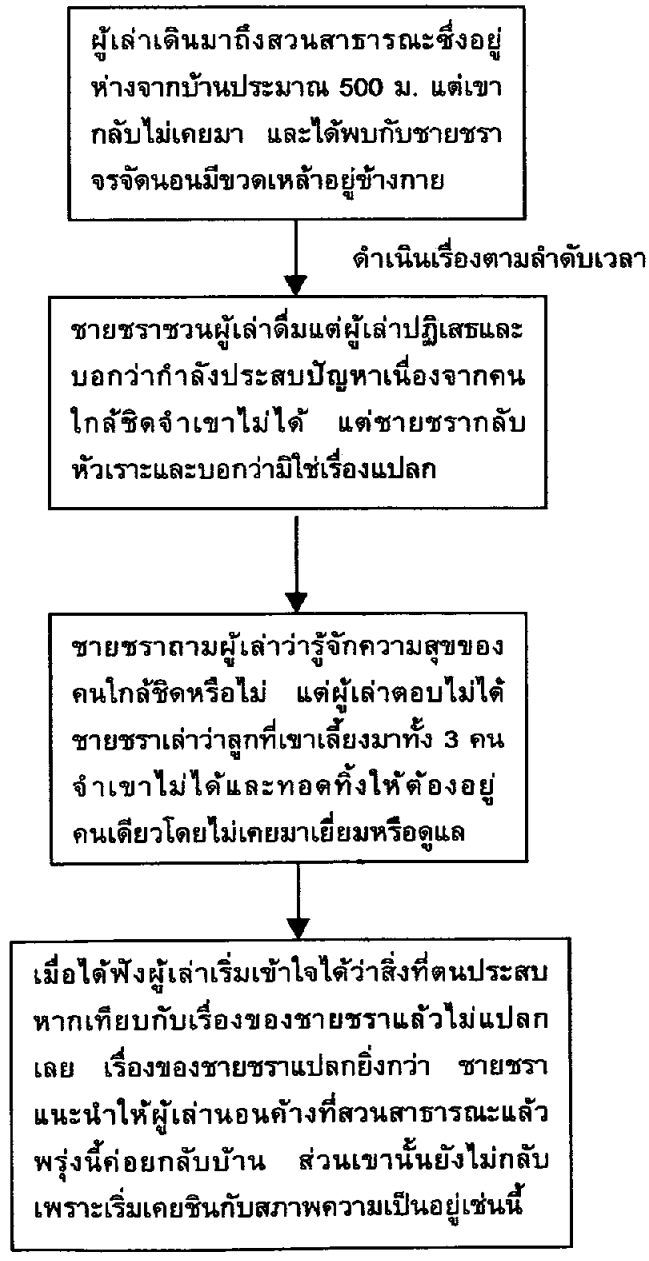

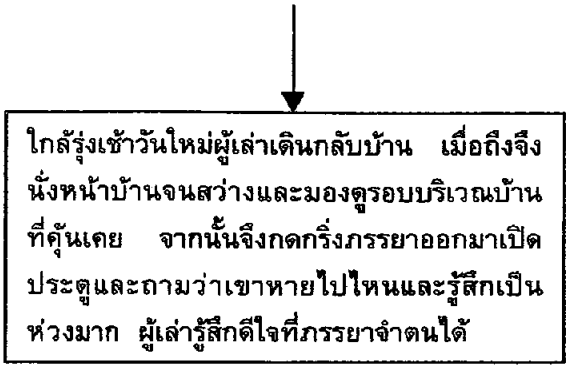

การเสนอเรื่องในเรื่องนี้ผู้เขียนเสนอเรื่องโดยแบ่งเรื่องเป็นสองตอนคือตอนที่ 1 เรื่องแปลกและตอนที่ 2 เรื่องไม่แปลกและดำเนินเรื่องตามลำดับเวลาเล่าถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับผู้เล่าภายในหนึ่งวันตั้งแต่วันอาทิตย์ตอนเช้าตรู่จนถึงเช้าตรู่ของวันถัดไป มีการเล่าย้อนอดีตช่วงเดียวคือเล่าย้อนถึงชีวิตการแต่งงานกับวาสิณีภรรยา

ความโดดเด่นของเรื่องคือการสร้างปมขัดแย้งที่ในบรรดาคนสนิทใกล้ชิดกับผู้เล่าไม่มีใครจำผู้เล่าได้เลยสร้างความสงสัยใคร่รู้จนจบตอนที่ 1 แล้วตอนที่ 2 จึงเฉลยโดยไม่ให้ความกระจ่างกับเหตุผลที่ทำไมภรรยา หุ้นส่วนหรือพ่อตาจึงจำผู้เล่าไม่ได้ แต่ได้แสดงทรรศนะว่าการไม่รู้จักก็คือเป็นคนแปลกหน้าซึ่งปัจจุบันมนุษย์ก็แปลกหน้ากับคนใกล้ชิดอยู่แล้ว และจบลงเมื่อผู้เล่าเข้าใจถึงคำว่า " แปลกหน้า " จึงกลับเข้าสู่ภาวะของคนแปลกหน้ากับคนใกล้ชิดต่อไป

การเสนอความคิดในเรื่องนี้จึงเป็นปรัชญาในเชิงอัตภาวะนิยม (Existentialism) นั่นคือตัวตนของมนุษย์ที่แท้อยู่ที่ตนเองไม่ใช่ผู้อื่นกำหนด เมื่อผู้เล่าต้องการยืนยันจากคนรู้จักว่าเขามีตัวตนเขาก็กลายเป็นคนที่ไม่มีใครรู้จัก ต่อเมื่อเขายอมรับความจริงและไม่สนใจว่าคนอื่นจะรู้จักเขาหรือไม่เขาจึงมีตัวตนแต่ก็ต้องยอมรับสภาพการเป็น " คนแปลกหน้า " ซึ่งกันและกัน ขณะที่ชายชราที่เขาพบที่สวนสาธารณะสมัครใจที่จะไม่มีตัวตนจากการกำหนดของผู้อื่นและยอมรับความจริงอย่างขมขื่นว่า

" ลูกชายหญิงของผมเองแท้ๆ ยังจำผมไม่ได้เหมือนกัน ผมเลี้ยงพวกมันสามคนมากับมือมากว่ายี่สิบปียังไม่เคยเห็นพวกมันกลับมาเยี่ยม หรือถามผมสักคำว่าผมสบายดีไหม "

(อาเพศกำสรวล. 2537 : 174)

นั่นคือชายชรายินดีจะไม่มีตัวตนดีกว่าเป็นคนแปลกหน้าในครอบครัวตนเอง

เรื่อง <u>ปทานุกรมชีวิตฉบับคนชั้นกลางกรุงเทพฯ</u>

ผู้เขียนนำเสนอเรื่องสั้นเรื่องนี้โดยล้อเลียนชีวิตของคนเมืองหลวงในเชิงขบขันใช้กลวิธีให้คำนิยามของวัตถุสิ่งของที่เกี่ยวพันกับชีวิตของคนชั้นกลางสลับกับเสนอชีวิตของคนชั้นกลางคนหนึ่ง ดังเขียนเป็นตารางได้ดังนี้

<u>หมายเหตุ</u> เครื่องหมาย ⟶ = นำไปสู่

คำนิยามศัพท์		เรื่องราวชีวิตของผู้เล่า
นาฬิกาปลุก	→	ผู้เล่าตื่น
ยาแก้ปวด	→	ผู้เล่ากินยาแก้ปวด
วิทยุ	←	ผู้เล่าเปิดวิทยุ
กรุงเทพฯ	→	ความรู้สึกของผู้เล่าที่มีต่อกรุงเทพฯ
หุ่นยนต์	→	ผู้เล่าพูดถึงชีวิตที่ซ้ำซากจำเจของตนเอง
การอาบน้ำ	→	ภรรยามาเร่งให้อาบน้ำเร็วๆ
เมีย	→	ภรรยาเร่งและสั่งทุกคนในบ้านให้ออกจากบ้าน
รถยนต์	→	ความจำเป็นในการใช้รถยนต์
รถติด	→	ผู้เล่าเจอสภาพการจราจรที่ติดขัด
การแซง	→	ผู้เล่าขับรถแซงปาดหน้า
เหี้ย	←	ผู้เล่าถูกคนขับรถด่าด้วยคำหยาบ
อาหารเช้า	→	ผู้เล่ารู้สึกหิวภรรยาจึงนำแซนด์วิชออกมาให้รับประทาน
โรงเรียน	←	ผู้เล่าส่งลูกถึงโรงเรียน
ที่ทำงาน	→	ผู้เล่านึกถึงคำขวัญที่ว่าเงินคืองานบันดาลสุข
ความเครียด	→	เลขาแจ้งตารางเวลาในวันนี้ของผู้เล่าที่วุ่นวาย
อาหารเที่ยง	→	ผู้เล่านัดเจอเพื่อนคือวิบูลย์ที่ร้านอาหาร วิบูลย์ร่ำรวยมากจากการทำธุรกิจ
เด็ก	←	วิบูลย์ถามผู้เล่าเรื่องเด็ก
ถุงยางอนามัย	←	ผู้เล่าบอกว่าภรรยาตั้งครรภ์ใหม่จากอุบัติเหตุถุงยางอนามัยรั่ว
ฝาแฝด	←	ผู้เล่าบอกว่าภรรยาตั้งครรภ์แฝด
การประกันภัย	←	ผู้เล่าต้องการแจ้งขอเอาประกันภัย
เงินเดือน	←	วิบูลย์ถามผู้เล่าว่าได้ขึ้นเงินเดือนหรือไม่
ภาษีหัก ณ ที่จ่าย	←	ผู้เล่าบอกว่าได้รับการลดหย่อนภาษีเพราะมีลูกหลายคน
นมผง	←	ผู้เล่าบอกว่าคงจะลดหย่อนได้เพียงเล็กน้อย คงไม่พอค่านมลูกเพราะนมผงมีราคาแพง
เงินผ่อน	←	ผู้เล่ามีภาระต้องผ่อนบ้านรถยนต์และเครื่องใช้ไฟฟ้า
ความรับผิดชอบ	→	ผู้เล่าต้องถือว่าภาระเหล่านี้คือความรับผิดชอบ

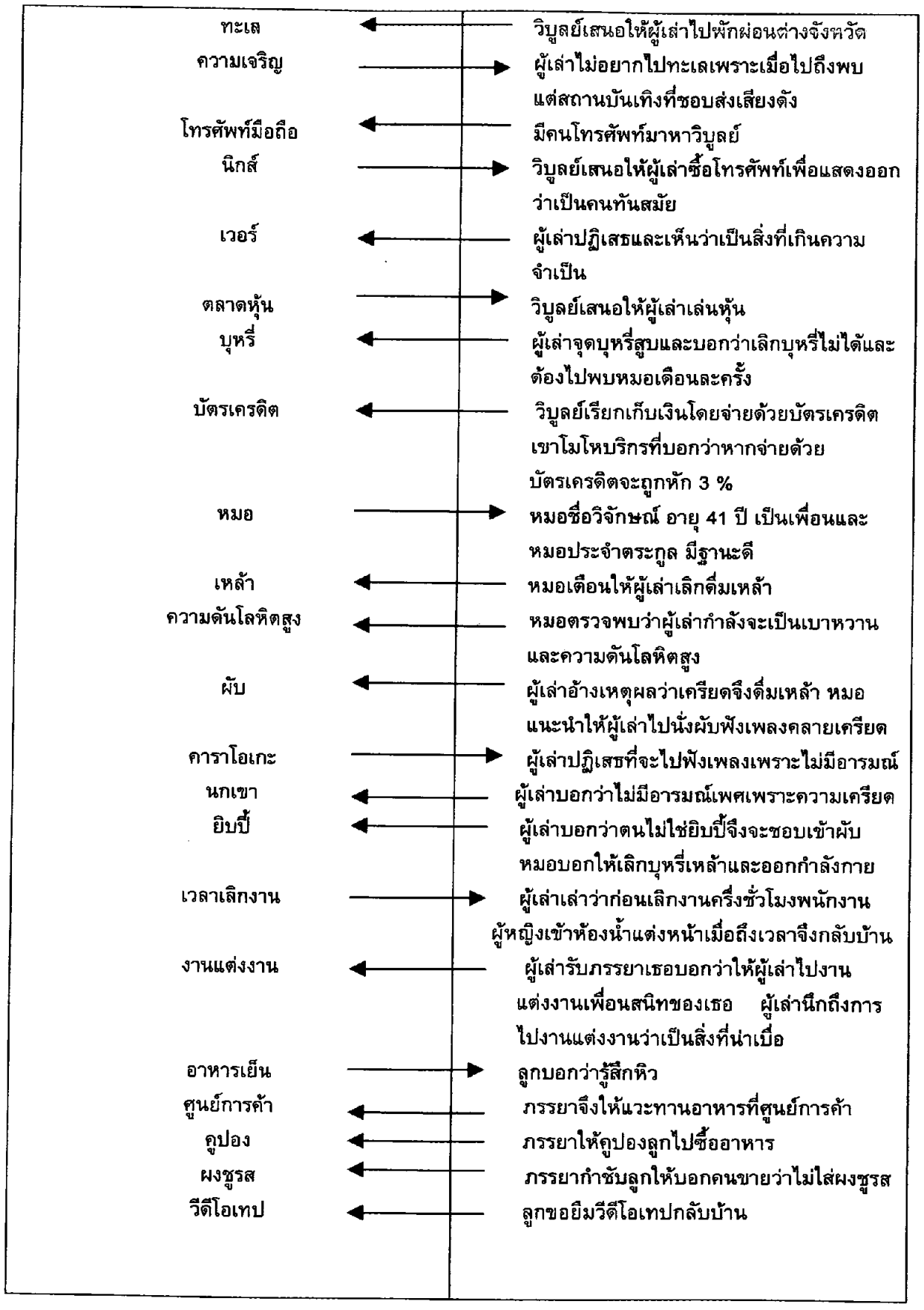
ทะเล
วิบูลย์เสนอให้ผู้เล่าไปพักผ่อนต่างจังหวัด
ความเจริญ
ผู้เล่าไม่อยากไปทะเลเพราะเมื่อไปถึงพบ
แต่สถานบันเทิงที่ชอบส่งเสียงดัง
โทรศัพท์มือถือ
มีคนโทรศัพท์มาหาวิบูลย์
นิกส์
วิบูลย์เสนอให้ผู้เล่าซื้อโทรศัพท์เพื่อแสดงออก
ว่าเป็นคนทันสมัย
เวอร์
ผู้เล่าปฏิเสธและเห็นว่าเป็นสิ่งที่เกินความ
จำเป็น
ตลาดหุ้น
วิบูลย์เสนอให้ผู้เล่าเล่นหุ้น
บุหรี่
ผู้เล่าจุดบุหรี่สูบและบอกว่าเลิกบุหรี่ไม่ได้และ
ต้องไปพบหมอเดือนละครั้ง
บัตรเครดิต
วิบูลย์เรียกเก็บเงินโดยจ่ายด้วยบัตรเครดิต
เขาโมโหบริกรที่บอกว่าหากจ่ายด้วย
บัตรเครดิตจะถูกหัก 3 %
หมอ
หมอชื่อวิจักษณ์ อายุ 41 ปี เป็นเพื่อนและ
หมอประจำตระกูล มีฐานะดี
เหล้า
หมอเตือนให้ผู้เล่าเลิกดื่มเหล้า
ความดันโลหิตสูง
หมอตรวจพบว่าผู้เล่ากำลังจะเป็นเบาหวาน
และความดันโลหิตสูง
ผับ
ผู้เล่าอ้างเหตุผลว่าเครียดจึงดื่มเหล้า หมอ
แนะนำให้ผู้เล่าไปนั่งผับฟังเพลงคลายเครียด
คาราโอเกะ
ผู้เล่าปฏิเสธที่จะไปฟังเพลงเพราะไม่มีอารมณ์
นกเขา
ผู้เล่าบอกว่าไม่มีอารมณ์เพศเพราะความเครียด
ยิบปี้
ผู้เล่าบอกว่าตนไม่ใช่ยิบปี้จึงจะชอบเข้าผับ
หมอบอกให้เลิกบุหรี่เหล้าและออกกำลังกาย
เวลาเลิกงาน
ผู้เล่าเล่าว่าก่อนเลิกงานครึ่งชั่วโมงพนักงาน
ผู้หญิงเข้าห้องน้ำแต่งหน้าเมื่อถึงเวลาจึงกลับบ้าน
งานแต่งงาน
ผู้เล่ารับภรรยาเธอบอกว่าให้ผู้เล่าไปงาน
แต่งงานเพื่อนสนิทของเธอ ผู้เล่านึกถึงการ
ไปงานแต่งงานว่าเป็นสิ่งที่น่าเบื่อ
อาหารเย็น
ลูกบอกว่ารู้สึกหิว
ศูนย์การค้า
ภรรยาจึงให้แวะทานอาหารที่ศูนย์การค้า
คูปอง
ภรรยาให้คูปองลูกไปซื้ออาหาร
ผงชูรส
ภรรยากำชับลูกให้บอกคนขายว่าไม่ใส่ผงชูรส
วีดีโอเทป
ลูกขอยืมวีดีโอเทปกลับบ้าน

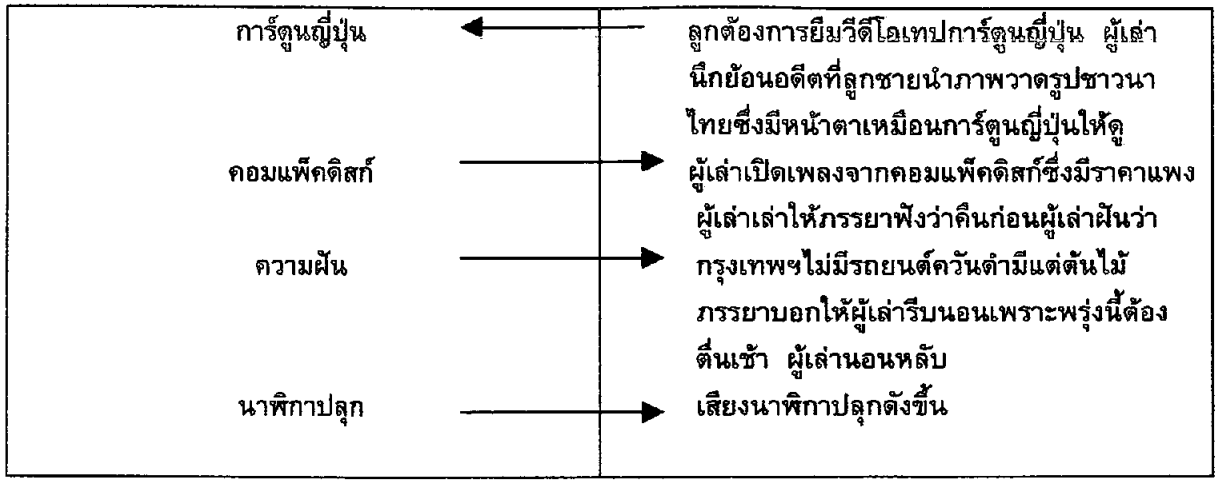

การเสนอเรื่องในเรื่องนี้ผู้เขียนต้องการเสนอชีวิตประจำวันของคนชั้นกลางกรุงเทพฯ โดยเฉพาะหัวหน้าครอบครัวที่มีชีวิตที่ซ้ำซากจำเจ ตั้งแต่ตื่นนอนขับรถไปทำงาน ไปพบแพทย์ เลิกงานรับครอบครัวทานอาหารเย็นและกลับบ้านเป็นเช่นนี้ทุกวัน เป็นการเสียดสีถึงคุณภาพชีวิตของชนชั้นกลางกรุงเทพฯ ที่ดิ้นรนต่อสู้กับปัญหาทางเศรษฐกิจและสะท้อนถึงภาพรวมของสังคมเมืองหลวง และการบริหารจัดการประเทศที่พัฒนาประเทศด้วยความเจริญที่รวดเร็วเกินไปจนประชาชนที่อาศัยอยู่ในเมืองและในประเทศต้องประสบกับความทุกข์ ผู้เขียนมีการเล่าย้อนอดีตในบางช่วงคือเมื่อผู้เล่านึกย้อนอดีตไปเมื่อวัยเด็กที่กรุงเทพฯ เป็นเมืองที่สะอาดสงบสุขและตอนที่ผู้เล่าเล่าความฝันให้ภรรยาฟังว่ากรุงเทพฯ ในฝันเป็นเมืองที่ไม่มีรถติด ควันดำและเต็มไปด้วยต้นไม้มากมายเพราะผู้เขียนต้องการเปรียบเทียบเสียดสีถึงกรุงเทพฯ ในอดีตกับปัจจุบันที่แตกต่างกันอย่างสิ้นเชิง และภาพกรุงเทพฯในความฝันของชนชั้นกลางที่ไม่มีทางเป็นจริงได้

ด้านรูปแบบเรื่องนี้มีความโดดเด่นโดยเลียนแบบการเขียนปทานุกรมโดยให้คำนิยามอย่างขบขันในเชิงเสียดสี ใช้ตัวอักษรตัวเอียงตามด้วยเรื่องเล่าถึงชีวิตของผู้เล่าต่อเนื่องกันไปได้โดยตลอดยกเว้นคำว่ากรุงเทพฯ เพียงคำเดียวที่ผู้เขียนไม่ให้คำจำกัดความ ดังตัวอย่าง

ภาษีหัก ณ ที่จ่าย : *ประสิทธิภาพการทำงานสูงสุด (ที่เคยพบเคยเห็น) ในระบบราชการ*
" ใช่ แต่ค่าลดหย่อนภาษีไม่พอเป็นค่านมผงลูกด้วยซ้ำไป "
" ค่านมแพงยังงั้นเชียว? "
" มึงยังไม่มีลูก ยังไม่รู้ซึ่ง "

นมผง : *อาหารที่ให้แร่ธาตุที่จำเป็นแก่เด็ก เช่น โปรตีน แคลเซียม คาร์โบไฮเดรต ฯลฯ สกัดจากนมวัวและเงินเดือนของพ่อแม่*
คุณเคยเข้าไปดูชั้นโชว์นมผงในซูเปอร์มาเกตไหม ? ในนั้นมีนมผงไม่ต่ำกว่าสามสิบยี่ห้อ (บางประเภทกินแล้วขี้แข็ง) ขนาดน้ำหนักหนึ่งกิโลกรัมกินอาทิตย์เดียวหมด ใช้เลี้ยงลูกคนไปจนถึงลูกหมา

(อาเพศกำสรวล. 2537 :189)

นอกจากนั้นการเล่าถึงชีวิตประจำวันของผู้เล่าผู้เขียนเสนอภาพชีวิตของคนเมืองโดยให้ผู้เล่าเป็นตัวแทนของชนชั้นกลางกรุงเทพฯ ที่ชีวิตต้องดำเนินไปตามหน้าที่ที่ต้องรับผิดชอบหรือทำตามคำสั่งของผู้อื่นไม่ว่าจะเป็นภรรยา เพื่อนหรือแพทย์และต้องประสบกับอุปสรรคและปัญหาต่างๆ มากมาย เช่น ความเครียด สุขภาพเสื่อมโทรม ภาระหนี้สิน สมรรถภาพทางเพศ เป็นต้น นำเสนอแฝงด้วยอารมณ์ขันที่ทำให้เรื่องราวชีวิตที่จำเจอ่านสนุกและได้ขบคิดตามถ้อยคำที่ผู้เขียนได้เสียดสีเชิงล้อเลียนไว้

การเสนอความคิดในเรื่องนี้ผู้เขียนเสนอว่าคนชั้นกลางในเมืองหลวงมีชีวิตที่ซ้ำซากจำเจเป็นวัฏจักรแม้จะน่าเบื่อแต่ก็ไม่มีทางออก โดยจะแฝงอยู่ในคำนิยามที่ผู้ให้ไว้เช่น

กรุงเทพ ฯ : (ไม่มีคำจำกัดความ)
ถ้ากรุงเทพฯ เป็นหนังสือ มันคงเป็นหนังสือหนาบรรจุตัวหนังสือร่วมสิบล้านอักษร มีเรื่องราวหลากรสสับสนปนเปอยู่ภายในนั้น เหมือนหนังไทยยุคยี่สิบปีก่อน ถ้ากรุงเทพฯ เป็นผู้หญิง มันคงเป็นผู้หญิงใจง่ายที่หลงระเริงไปกับวัฒนธรรมราคาถูกจากตะวันตกเป็นผู้หญิงประเภทแต่งหน้าทาปากด้วยเครื่องสำอางสังเคราะห์เสียหนาเปรอะ พยายามซ่อนเร้นสภาพโทรมที่ปกปิดไว้ไม่อยู่ ถ้ากรุงเทพฯ เป็นเครื่องดื่ม น่าจะมีส่วนผสมดังนี้ : ความหวานธรรมชาติ 10 % ความหวานสังเคราะห์ 40 % สารตะกั่ว 30 % ตะกอนสกปรก 20%

(อาเพศกำสรวล. 2537 : 181)

หุ่นยนต์ : ชีวิตที่ดำเนินไปอย่างซ้ำซาก พบมากแถบเมืองหลวง
ขอแนะนำหุ่นยนต์ตัวหนึ่ง ผม : สว่าง รงสวัส, 42, คนชั้นกลางกรุงเทพฯ (ใกล้เคียงวรรณะแพศย์ในอินเดีย) การศึกษา : ปริญญาตรี (เรียนจบไม่ยากนัก คนขับจักรยนต์รับจ้างในซอยบ้านผมมีปริญญาตรีซ้อนท้ายมาด้วย) การงาน : รองผู้จัดการบริษัทส่งออก ทำงานมายี่สิบปี มีลูกมีเมียแล้ว เป็นผู้ชายพื้นๆ ใช้ชีวิตซ้ำๆ กันทุกวันก็เหมือนกับหุ่นยนต์อีกหลายล้านตัวในกรุงเทพฯ

(อาเพศกำสรวล. 2537 : 181 - 182)

เรื่อง **<u>คดีมโนสาเร่</u>**

ก่อนเริ่มเรื่องผู้เขียนนำหมายเหตุต้นเรื่องที่กล่าวถึงวาทะของนักเขียนผู้หนึ่งที่กล่าวว่า " หากความจริงคือสิ่งที่ท่านมองเห็น สิ่งที่ท่านมองเห็นอาจไม่ใช่ความจริง " และอธิบายว่าข่าวที่ทราบจากหนังสือพิมพ์เป็นการรายงานข่าวของนักข่าวที่อยู่ในที่เกิดเหตุซึ่งอาจไม่จรงกับความเป็นจริงเสมอไป เพราะอาจถูกบิดเบือนได้ขึ้นอยู่กับสถานการณ์และมุมมองของผู้ที่อยู่ในเหตุการณ์สอดคล้องกับเนื้อหาในเรื่องที่ผู้เขียนต้องการเสนอให้ว่าข่าวหนังสือพิมพ์กับเหตุการณ์ที่ผู้เล่าประสบมานั้นไม่ตรงกันทั้งหมดผู้เขียนเสนอเรื่องเล่าสลับกับคดีที่เป็นข่าวในหนังสือพิมพ์จริงๆ คดีเหล่านั้นมีความต่อเนื่องและเกี่ยวพันกับผู้เล่าโดยตลอดเขียนเป็นแผนภูมิและตารางได้ดังนี้

หมายเหตุต้นเรื่อง
วาทะที่กล่าวว่าถ้าความจริงคือสิ่งที่มองเห็นสิ่งที่มองเห็นอาจไม่จริงและอธิบายความหมาย

เรื่องเล่า	ข่าวที่ปรากฏในหน้าหนังสือพิมพ์
แนะนำผู้เล่าว่าชื่อนคร อายุ 22 ปี กำลังเขียนบันทึกอยู่ที่โรงพยาบาลราชบุรีถึงเหตุการณ์ที่ตนประสบใน 3 เดือนที่ผ่านมา เล่าย้อนอดีต เริ่มบันทึกผู้เล่ากำลังจะเดินทางไปทำงานเป็นเจ้าหน้าที่ป่าไม้ที่ภูเขียว ก่อนเริ่มงานผู้เล่าไปสนามหลวงเพื่อซื้อของเดินป่าขณะรอรถไปสถานีขนส่งผู้เล่าหยิบมีดพกที่ซื้อมาขึ้นมาดู	
	ไทยรัฐวันที่ 5 เมษายน 2534 รายงานว่าพ่อค้าถูกชายวัยรุ่นจี้แต่โจรคืนเงินให้หกพันบาทก่อนหลบหนีไป
ชายที่ยืนข้างผู้เล่านำกระเป๋าเงินและทรัพย์สินให้ผู้เล่าเพราะเข้าใจผิดว่าเขาจะจี้ ผู้เล่าเห็นรถเมล์ที่กำลังรอมาจึงคืนกระเป๋าแต่ชายผู้นั้นหยิบเงินออกมาและคืนกระเป๋าให้ผู้เล่า ผู้เล่าขึ้นรถจากไป ดำเนินเรื่องตามลำดับเวลา	

เรื่องเล่า	ข่าวที่ปรากฏในหน้าหนังสือพิมพ์
ผู้เล่าถึงสถานีขนส่งขึ้นรถและได้รู้จักกับจ่างชาวจีนฮ่อและเล่าให้เขาฟังว่าจะไปเป็นเจ้าหน้าที่ป่าไม้ จ่างเตือนให้ระวังผู้มีอิทธิพลก่อนจากแลกที่อยู่กันหากมีปัญหาให้ ติดต่อฉ่างน้องชายที่อยู่ดินแดง	
	ไทยรัฐวันที่ 10 เมษายน 2534 รายงานว่ากรมที่ดินเปลี่ยนแปลงผลการออกรางวัลที่ห้าหมุนครั้งที่ 3 เมื่อวันที่ 8 เมษายน
ผู้เล่าพบว่าสลากกินแบ่งที่ติดอยู่ในกระเป๋าของชายที่เข้าใจผิดถูกรางวัลจึงตัดสินใจกลับกรุงเทพฯเพื่อรับรางวัล เมื่อไปถึงจึงพบว่าเป็นแผนของตำรวจแต่หลบหนีได้ทัน ดำเนินเรื่องตามลำดับเวลา ผู้เล่าไปหาฉ่างที่แฟลตพญาไทเพื่อขอยืมเงินแต่พบว่าฉ่างไม่อยู่แต่มีชายที่อ้างว่าคือฉ่างมาพบและให้ผู้เล่ายืมเงิน 1,000 บาทจากนั้นผู้เล่าขึ้นไปเรียกเพื่อนในห้องลงมาตามคำสั่งฉ่างแต่ตำรวจกลับเข้าจับกุมชายในห้องทั้งหมด	
	ไทยรัฐวันที่ 14 เมษายน 2534 รายงานว่าตำรวจจับกุมแก๊งจีนฮ่อที่แฟลตพญาไทพบนายฉ่างหัวหน้าก่อคดีปล้นบริษัทได้หวัน
ผู้เล่าเพิ่งทราบว่าผู้ที่เขาเข้าใจว่าเป็นฉ่างคือตำรวจที่อ้างชื่อฉ่างเพื่อต้องการจับกุมแก๊งจีนฮ่อ ผู้เล่ากลับห้องพักย่านจรัญสนิทวงศ์ที่พักกับเพื่อนชื่อสมภพ	

เรื่องเล่า	ข่าวที่ปรากฏในหน้าหนังสือพิมพ์
ดำเนินเรื่องตามลำดับเวลา วันที่ 18 เมษายน เวลา 24.00 น. สมภพปวดท้องมากผู้เล่าจึงออกไปซื้อยาผ่านธนาคารกรุงเทพสาขาบางพลัดพบหน้าต่างถูกงัดจึงเดินเข้าไปดูถูกโจรใช้ปืนจี้ให้หลบหนีไปพร้อมกันเพราะตำรวจกำลังมา	
	ไทยรัฐวันที่ 20 เมษายน 2534 รายงานว่าวันที่ 19 เมษายนเวลาตีหนึ่งตำรวจพบว่าคนร้าย 2 คนกำลังงัดแงะธนาคารกรุงเทพแต่หลบหนีไปได้
โจรบังคับให้ผู้เล่าปีนขึ้นดาดฟ้าชั้น 3 และกระโดดลงมาในสวนด้านหลังหลบหนีไปจากนั้นไปพักที่บางกอกเกสต์เฮาส์ผู้เล่าถูกมัดกับเตียง	
	ไทยรัฐวันที่ 21 เมษายน 2534 รายงานว่าวันที่ 20 เมษายน เวลา 09.20 น. เกิดไฟไหม้ที่บางกอกเกสต์เฮาส์ ตำรวจคาดว่าไฟฟ้าลัดวงจร
ผู้เล่าเล่าย้อนว่าโกหกโจรว่าปวดท้องโจรจึงแก้มัดจากนั้นผู้เล่าเตะโจรแล้ววิ่งหนี โจรยิงผู้เล่าแต่พลาดถูกสวิทช์ไฟทำให้ไฟไหม้ ดำเนินเรื่องตามลำดับเวลา วันที่ 27 เมษายนผู้เล่าเดินทางไปหาลุงที่เป็นพระที่ยโสธรเพื่อขอบวชและพักที่กุฏิและทิ้งก้นบุหรี่นอกหน้าต่างก่อนนอน	

เรื่องเล่า	ข่าวที่ปรากฏในหน้าหนังสือพิมพ์
	ไทยรัฐวันที่ 28 เมษายน 2534 รายงานว่าวันที่ 27 เมษายนเกิดไฟไหม้ที่กุฏิพระภิกษุที่ จ.ยโสธร คาดว่าไฟฟ้าลัดวงจร
ผู้เล่าบอกว่ากุฏิไฟไหม้เพราะผู้เล่าทิ้งก้นบุหรี่ จากนั้นจึงกลับกรุงเทพฯ ไปบ้านพักพบว่าสมภพกลับไปเยี่ยมญาติ ↓ ดำเนินเรื่องตามลำดับเวลา วันที่ 7 พฤษภาคม จ่างและโจวมาพบผู้เล่าและบังคับให้ผู้เล่าขึ้นรถป้ายทะเบียนสีเขียวที่ขโมยมาจากโรงแรมและเดินทางใกล้ถึงปราจีนบุรี รถจอดแวะข้างทางเพราะจ่างปวดปัสสาวะ	
	เดลินิวส์วันที่ 10 พฤษภาคม 2534 รายงานว่าวันที่ 9 พฤษภาคม เวลา 7.00 น. ตำรวจพบรถป้ายทะเบียนสีเขียวถูกไฟไหม้ ตรวจสอบคาดว่าโจรคงจะทำร้ายเจ้าของเพื่อชิงทรัพย์และเผารถเพื่ออำพรางคดี
จ่างยิงโจวตายเพราะเป็นคนทรยศและขับรถต่อมาอีก 3 ชั่วโมงพบรถตู้และพรรคพวกจึงช่วยกันเผารถที่ขับมา จากนั้นเดินทางต่อไป ↓ ดำเนินเรื่องตามลำดับเวลา เดินทางถึงอ.คลองหาดจอดรถฝังอาวุธสงครามกลางไร่ข้าวโพด	
	เดลินิวส์วันที่ 15 พฤษภาคม 2534 รายงานว่าวันที่ 14 พฤษภาคม เวลา 08.00 น. ชาวบ้านแจ้งว่าพบอาวุธสงครามฝังอยู่กลางไร่ข้าวโพด

เรื่องเล่า	ข่าวที่ปรากฏในหน้าหนังสือพิมพ์
รถเดินทางถึงบ้านหลังหนึ่งอ.นิคมน้ำอูน จ.สกลนคร แล้วจึงช่วยกันขนกัญชาใส่รถตู้ ขณะขนพบว่าตำรวจกำลังมาจึงขับรถหลบหนีไป	
	ไทยรัฐวันที่ 13 พฤษภาคม 2534 ตำรวจพบกัญชา 11 กระสอบที่อ.นิคมน้ำอูนคาดว่ารอลำเลียงส่งกรุงเทพฯ คนร้ายหนีไปได้
จ่างส่งเพื่อน 3 คนลงข้างทางและนัดแนะเวลาสถานที่ที่พบกัน ↓ ดำเนินเรื่องตามลำดับเวลา วันต่อมาจอดรถกินข้าวแต่กลับมารถหายไป จ่างตัดสินใจไปจุดนัดพบก่อนเวลาเมื่อไปถึงและรอถึงวันที่ 17 พฤษภาคมไม่พบจึงขโมยรถกลับกรุงเทพฯ อ่านข่าวพบว่าทั้ง 3 คนถูกตำรวจจับ	
	ไทยรัฐวันที่ 19 พฤษภาคม 2534 ตำรวจจ.สกลนครสกัดจับรถยนต์ที่วิ่งนำรถตู้ส่วนรถตู้หนีไปได้แต่ทิ้งกัญชาไว้ข้างทาง 14 กระสอบ
ผู้เล่าแยกทางกับจ่าง ต่อมาคืนวันที่ 25 พฤษภาคม จ่างมาหาผู้เล่าในสภาพอิดโรยบอกว่าหลังจากแยกทางกันเขากลับเชียงรายถูกพวกของโจวลอบยิงสองครั้ง และขอร้องให้ผู้เล่าช่วยส่งจดหมายให้เพื่อนของเขา ↓ ดำเนินเรื่องตามลำดับเวลา วันที่ 26 พฤษภาคม ผู้เล่าไปห้องอาหารห้อยเทียนเหลาเพื่อส่งจดหมายให้เพื่อนจ่าง	

เรื่องเล่า	ข่าวที่ปรากฏในหน้าหนังสือพิมพ์
	มติชนรายวันวันที่ 27 พฤษภาคม 2534 ตำรวจเข้าตรวจค้นห้องอาหารห้อยเทียนเหลาพบหนังสือเดินทางปลอมและอาวุธปืนจึงจับกุมตัวชาวจีนในที่เกิดเหตุไปสอบปากคำ
ผู้เล่าส่งจดหมายให้เพื่อนจ่างก่อนตำรวจมา ตำรวจจึงปล่อยผู้เล่าเพราะไม่มีหลักฐาน ผู้เล่ากลับมาห้องพักจ่างหายไปทิ้งข้อความว่าทราบว่าเพื่อนถูกจับแล้ว ↓ ดำเนินเรื่องตามลำดับเวลา วันที่ 27 มิถุนายนผู้เล่าขึ้นรถโดยสารเพื่อเดินทางไปทำไร่ที่จ.ราชบุรีตามคำชวนของเพื่อน แต่รถประสบอุบัติเหตุพลิกคว่ำผู้เล่าหมดสติทันที	
	ไทยรัฐวันที่ 28 มิถุนายน 2534 เกิดเหตุรถทัวร์พลิกคว่ำที่ถ.เพชรเกษม มีผู้เสียชีวิต 1 คน บาดเจ็บ 20 คน นำคนเจ็บส่งโรงพยาบาลราชบุรีคาดว่าคนขับหลับใน คนขับหนีไปได้
ผู้เล่าได้สติเมื่ออยู่โรงพยาบาลพบว่าศีรษะแตก ซี่โครงหัก แต่รู้สึกขำในโชคชะตาของตนและจบบันทึก จ่างโทรศัพท์มาหาผู้เล่าบอกว่าพรุ่งนี้จะมาพบ	

ในเรื่องนี้ผู้เขียนเสนอเรื่องเริ่มจากตอนท้ายคือผู้เล่ารักษาตนอยู่ที่โรงพยาบาลเนื่องจากรถโดยสารที่นั่งประสบอุบัติเหตุเมื่อวันที่ 28 มิถุนายน 2534 แล้วจึงเล่าย้อนอดีตกลับไปเมื่อ 3 เดือนก่อนตั้งแต่วันที่ 4 เมษายน 2534 จนถึงวันที่ 26 มิถุนายน 2534 ถึงเหตุการณ์ที่ตนได้ประสบมาสลับกับการเสนอข่าวจากหนังสือพิมพ์ที่ลงถึงข่าวที่ผู้เล่าเกี่ยวข้องจนค่อยๆ เล่าย้อนกลับมาถึงตอนต้นเป็นวงจรดังรูป

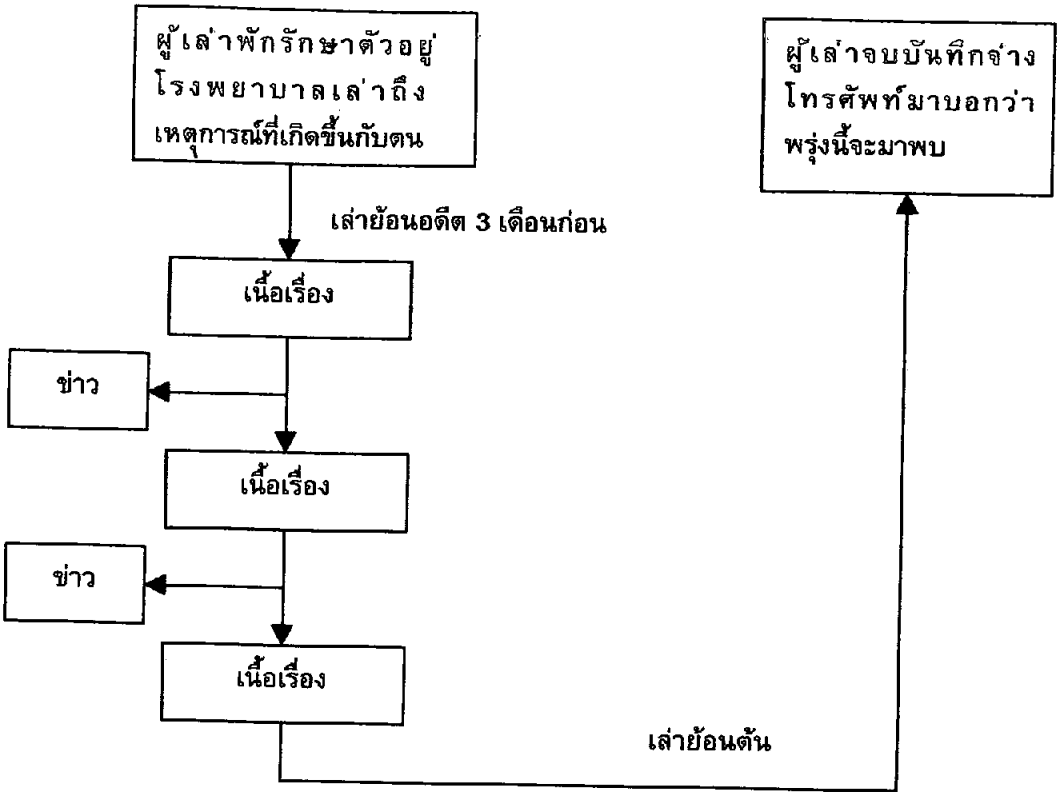

จากการดำเนินเรื่องเช่นนี้สอดคล้องกับรูปแบบที่ผู้เขียนใช้นำเสนอเรื่องด้วยรูปแบบบันทึกประสบการณ์ โดยให้ผู้เล่าเริ่มบันทึกเมื่อพักอยู่ในโรงพยาบาลเริ่มบอกประวัติโดยย่อจากนั้นจึงเล่าถึงเรื่องราวต่างๆ ที่ผู้เล่าต้องประสบ ในขณะที่เล่าผู้เขียนได้แทรกข่าวจากหนังสือพิมพ์ซึ่งเป็นข่าวที่ตีพิมพ์จริงสลับกันไปกับเนื้อหาเป็นช่วงๆ ตลอดทั้งเรื่องตั้งแต่ต้นจนจบ ดังตัวอย่าง

> ***ไทยรัฐ*** *วันอาทิตย์ที่ 21 เมษายน พ.ศ. 2534*
> ***ไหม้เกสต์เฮาส์*** *: เมื่อเวลา 09.20 น. วานนี้ได้เกิดเพลิงไหม้ขึ้นที่บ้านเลขที่ 2 หรือบางกอกเกสต์เฮาส์ เขตพระนคร ห่างจากสน.ชนะสงครามเพียง 50 เมตร พ.ต.ท.นเรศน์ น้อยนารถ ร้อยเวรจึงรีบไปยังที่เกิดเหตุพร้อมนายตำรวจชั้นผู้ใหญ่ พบเกสต์เฮาส์ดังกล่าวเป็นตึกไม้ 2 ชั้น รถดับเพลิง 20คันใช้เวลา 1 ชั่วโมงจึงสกัดเพลิงไว้ได้ โดยไฟไหม้ทั้งหมด 11 คูหาค่าเสียหาย 5 ล้านบาท การสอบสวนได้ความว่าก่อนเกิดเหตุมีฝรั่งชาวยุโรปที่พักอยู่ชั้น 2 วิ่งหน้าตาตื่นมาข้างล่างแล้วตะโกนว่าไฟฟ้าช็อต สันนิษฐานว่าคงจะเปิดพัดลมไว้ทั้งคืนทำให้ช็อต*

" ไฟฟ้าช็อต " มักจะเป็นบทสรุปสำหรับคดีไฟไหม้ที่หาคนผิดไม่ได้ สำหรับคดีนี้ความจริงคือไฟไหม้เกสต์เฮาส์แห่งนั้นไม่ได้เกิดจากไฟฟ้าช็อต เช้าวันนั้นผมโกหกโจรว่าผมปวดท้องหนักต้องเข้าห้องน้ำ *(อุบายนี้ผมจำมาจากหนังไทยเรื่อง " ทอง ")* เขาใจอ่อนแก้มัดผม *(เขาคงยังไม่เคยดูหนังเรื่องนั้น!)* พอเชือกหลุด ผมก็กระแทกเข่า

เข้าที่หว่างขาเขาอย่างแรงในระยะประชิดตัว *(ลูกเล่นเก่าๆ ที่ใช้กันในภาพยนตร์ มากเรื่อง)* และเผ่นออกนอกประตูทันที เขาล้มลงแต่ก็ยิงปืนใส่ผมนัดหนึ่ง ลูกกระสุนถากชายเสื้อผมไปถูกสวิทช์ไฟใหญ่ข้างนอกประตูพอดี ผมหนีรอดไปได้ตอนที่ไฟเริ่มไหม้เกสต์เฮาส์หลังนั้น

(อาเพศกำสรวล. 2537 : 217)

ผู้เขียนต้องการแสดงให้เห็นความสัมพันธ์ระหว่างข่าวกับเหตุการณ์ที่ผู้เล่าประสบในเรื่อง เพื่อต้องการเสนอว่าข่าวจากหนังสือพิมพ์กับความเป็นจริงนั้นอาจไม่ตรงกันเพราะข่าวอาจถูกบิดเบือนได้ขึ้นอยู่กับสถานการณ์และมุมมองของผู้ที่เห็นเหตุการณ์

การเสนอข่าวในเรื่องผู้เขียนใช้วิธีการเสนอที่แตกต่างกันในแต่ละช่วงคือ บางช่วงจะเสนอข่าวที่เกิดขึ้นก่อนแล้วจึงเสนอเนื้อหาอันเป็นที่มาของข่าวเช่นเสนอข่าวว่ากรมที่ดินแจ้งเปลี่ยนแปลงผลการออกสลากรางวัลก่อนแล้วจึงเสนอเนื้อหาว่าสลากกินแบ่งที่ผู้เล่าได้มาจากชายที่ป้ายรถประจำทางถูกรางวัล ผู้เล่าจึงเดินทางไปรับรางวัล เป็นต้น แต่ในบางช่วงผู้เขียนจะเสนอเนื้อหาก่อนแล้วจึงเสนอข่าวภายหลัง เช่นเสนอเนื้อหาว่าผู้เล่าถูกโจรงัดแงะธนาคารจี้และไปหลบซ่อนที่บางกอกเกสต์เฮาส์ แล้วจึงเสนอข่าวว่าบางกอกเกสต์เฮาส์ถูกไฟไหม้ เป็นต้น อันเป็นการสร้างความสนใจให้กับผู้อ่านติดตามเรื่องจนจบ

จากการเสนอเรื่องด้วยรูปแบบการแทรกข่าว การเล่าย้อนอดีต การสร้างความสนใจใคร่รู้ แสดงให้เห็นความคิดสร้างสรรค์และความพยายามสร้างเรื่องจากข่าวที่ปรากฏจริงในหน้าหนังสือพิมพ์ฉบับต่างๆ นำมาเรียงร้อยเป็นเรื่องราวที่เกิดขึ้นกับตัวละครตัวเดียวกัน แต่ตอนท้ายผู้เขียนยังพลาดในเรื่องของเวลาคือในตอนท้ายเรื่องผู้เขียนให้ผู้เล่าออกเดินทางไปราชบุรีในคืนวันที่ 27 มิถุนายน แต่ข่าวที่แทรกกลับเสนอว่ารถทัวร์ที่ผู้เล่านั่งเกิดอุบัติเหตุเมื่อคืนวันที่ 26 มิถุนายนซึ่งไม่ตรงกัน เนื่องจากข้อมูลคือข่าวที่เกิดขึ้นจริงทำให้ผู้เขียนพยายามโยงความสัมพันธ์ทั้งวัน เวลาสถานที่เกิดเหตุการณ์และตัวละคร ในบางครั้งผู้เขียนต้องใช้ความบังเอิญเข้าช่วยในการสร้างเรื่องจึงทำให้เรื่องบกพร่องด้านความสมจริงอยู่บ้าง แม้ผู้เขียนจะพยายามทำให้เรื่องต่อกันก็ยังไม่แนบเนียน

การเสนอความคิดในเรื่องนี้ผู้เขียนเสนอความคิดที่มีต่อสังคมในด้านต่างๆ หลายประเด็นคือ เจ้าหน้าที่ป่าไม้ เป็นผู้มีหน้าที่ดูแลและรักษาป่ามิให้มีการลักลอบตัดไม้ ทำลายป่าอย่างผิดกฎหมาย ผู้เขียนได้แสดงทัศนะให้เห็นถึงความขัดแย้งระหว่างผู้มีอิทธิพลที่ต้องการยึดครองและความร่ำรวยจากป่าไม้กับข้าราชการป่าไม้ที่ทำงานด้วยความซื่อสัตย์สุจริต ซึ่งมักจะถูกกลุ่มผู้มีอิทธิพลใช้อำนาจสังหารผู้ที่ขัดขวางผลประโยชน์ ดังข้อความว่า

" ข้าราชการป่าไม้มีอะอาดหลายๆ คน ถูกลอบสังหารก็เพราะทำงานโดยไม่หวั่นผู้มีอิทธิพล "

(อาเพศกำสรวล. 2537 : 210)

ผู้เขียนแสดงทัศนะเกี่ยวกับการทำงานของพวกมิจฉาชีพเช่น พวกแก๊งจีนฮ้อที่มีพฤติกรรมทารุณโหดเหี้ยมที่กระทำต่อกันเมื่อฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งถูกหักหลังหรือไม่ซื่อสัตย์ต่อกัน ดังข้อความ

" คุณยิงเขา... " ผมพูดเสียงสั่น

" มันเป็นคนทรยศ... " จ่างกัมตัวลงแตะซีพจรร่างนั้น " ...มันเป็นสายของจีนฮ่ออีกแก๊งนึง มันแจ้งตำรวจให้ไปจับฉ่างแล้วจะมาเก็บผมต่อ ผมต้องวางแผนหลอกมันว่าจะเอาคุณมาเก็บที่นี่ ไม่งั้นมันไม่หลงกลหรอก เฮ้า ! ช่วยกันลากมันลงไปหน่อย "

(อาเพศกำสรวล. 2537 : 221)

แนวความคิดที่ผู้เขียนให้ความสนใจมากที่สุดในเรื่องก็คือข่าวที่หนังสือพิมพ์เสนออาจไม่ตรงกับความเป็นจริงทุกประการดังนั้นผู้อ่านจึงควรมีวิจารณญาณในการอ่าน ดังที่ผู้เขียนกล่าวในหมายเหตุต้นเรื่องว่า

" ข่าวสารที่ท่านอ่านจากหนังสือพิมพ์นั้นถูกรายงานโดยภาพที่นักข่าวหรือคนที่อยู่ในเหตุการณ์นั้นๆ มองเห็น แต่ความจริงของเหตุการณ์นั้นอาจจะไม่ใช่สิ่งที่นักข่าวมองเห็นมันอาจถูกบิดเบือนได้ขึ้นอยู่กับสถานการณ์และมุมมองของผู้ที่เห็นเหตุการณ์นั้น"

(อาเพศกำสรวล. 2537 : 206)

จากการศึกษากลวิธีการเสนอเรื่องในรวมเรื่องสั้นชุดอาเพศกำสรวล วินทร์ เลียววาริณ เสนอเรื่องด้วยกลวิธีอันหลากหลายทั้งที่เป็นรูปแบบเดียวกันตลอดทั้งเรื่องและผสมผสานรูปแบบหลายรูปแบบเข้าด้วยกัน โดยสรุปการเสนอเรื่องได้ดังนี้

1. <u>ด้านการดำเนินเรื่อง</u> วินทร์ เลียววาริณ ใช้วิธีการดำเนินเรื่องแบบคู่ขนานตลอดทั้งเรื่องโดยสร้างเป็นเรื่องสั้นสองเรื่องเล่าคู่ขนานกันไปเพื่อต้องการเปรียบเทียบเรื่องราวเหตุการณ์ทั้งสองด้านเพื่อให้เห็นอย่างชัดเจน ใช้การเล่าย้อนอดีตสลับกับการดำเนินเรื่องตามลำดับเวลา ใช้การเล่าตามลำดับเวลาตามลำดับตำแหน่งตั้งแต่หน้าแรกของหนังสือพิมพ์ไล่เรียงไปจนถึงหน้าสุดท้าย หรือการเล่าสลับไปมาระหว่างเหตุการณ์สองหรือสามเหตุการณ์เพื่อต้องสร้างความน่าสนใจใคร่รู้และน่าติดตามให้กับเรื่อง หรือเพื่อช่วยอธิบายและเปรียบเทียบเหตุการณ์ที่ตัวละครตัวเดียวต้องประสบในหลายสถานการณ์ได้อย่างชัดเจน

2. <u>ด้านรูปแบบ</u> แบ่งรูปแบบได้เป็น 2 ประการคือ

2.1 รูปแบบทางด้านเนื้อหา วินทร์ เลียววาริณ ใช้รูปแบบต่างๆ ที่ไม่ถือว่าเป็นบันเทิงคดีมาใช้ในการเขียนเรื่องสั้นเช่นข่าวหนังสือพิมพ์ บทสัมภาษณ์ คอลัมน์ต่างๆ ในหน้าหนังสือพิมพ์ บทแสดงความคิดเห็น การประชุมสภา การอภิปราย ชีวประวัติ การแสดงทัศนคติของประชาชน บทวิเคราะห์วิจารณ์ แบบเรียนชั้นประถมศึกษา ปทานุกรม บันทึกประสบการณ์สลับกับการแทรกข่าวจากหน้าหนังสือพิมพ์ เป็นต้น ทำให้งานของ วินทร์ เลียววาริณ ดูแปลกตาแต่ผู้อ่านสามารถเชื่อมโยงเรื่องราวจากข้อมูลที่ปรากฏเพื่อเหตุผลต่างๆ คือนำพฤติกรรมของคนอ่านมาล้อว่ารับรู้และเชื่อตามที่สื่อมวลชนเสนอ หรือเพื่อเสียดสีพฤติกรรมของมนุษย์ในด้านต่างๆ เพื่อดึงดูดความสนใจของผู้อ่านให้รู้สึกใกล้ชิดกับตัวละครเสมือนได้รับรู้เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริงพร้อมทั้งชักจูงให้ผู้อ่านตระหนักถึงผลที่ได้รับจากการกระทำของสื่อมวลชนที่ไม่มีจรรยาบรรณ

2.2 รูปแบบทางด้านรูปลักษณ์ วินทร์ เลียววาริณ เน้นใช้รูปแบบทางด้านรูปลักษณ์ที่ต้องสื่อสารทางสายตาเป็นสำคัญ ด้วยวิธีที่หลากหลายและไม่ซ้ำกันในแต่ละเรื่องเพื่อเสนอเนื้อหาเรื่องราวต่างๆ ได้อย่างชัดเจนดังนี้

- ใช้การวางรูปแบบการพิมพ์โดยแบ่งกระดาษเป็นสองคอลัมน์ในหนึ่งหน้าแต่ละคอลัมน์ใช้สีที่ต่างกันคือสีดำและสีขาว วางเนื้อเรื่องให้มีตำแหน่งตรงกันทั้งสองด้านเพื่อแยกเนื้อหาทั้งสองด้านออกจากกัน และในตอนท้ายใช้วิธีการเปรียบเทียบด้วยการใช้สีพื้นของเนื้อหาสลับกันเช่นเรื่องโลกีย – นิพพาน เพื่อเปรียบเทียบถึงความรู้สึกในใจของผู้เล่าต่อเหตุการณ์ที่ต่างกันทั้งสองด้านได้อย่างชัดเจน บางเรื่องใช้การกำหนดขนาดอักษรให้แตกต่างกันเพื่อสร้างเรื่องสามเรื่องแยกจากกันเช่น เรื่องเกม

- ใช้วิธีสร้างรูปแบบหรือกรอบกำหนดขึ้นมาโดยเฉพาะเพื่อเล่าเรื่องเช่นเรื่อง เมืองคนบาปที่ วินทร์ เลียววาริณ ได้สร้างรูปแบบในการเล่าเรื่องโดยกำหนดโครงสร้างขึ้นมาอย่างเป็นระบบเพื่อจำลองและ นำเสนอภาพชีวิตของผู้โดยสารในเมืองหลวงและในเรื่องเดียวกัน วินทร์ เลียววาริณ ใช้การขึ้นต้นลงท้ายด้วยข้อความบรรยายความรู้สึกของตัวละครที่ต่างกันเพื่อเสริมความรู้สึกของตัวละครผู้เล่าเรื่องในเรื่องให้ชัดเจน ยิ่งขึ้น

- ใช้การแบ่งเรื่องออกเป็นตอนใหญ่และตอนย่อยๆ หลายตอนแยกแต่ละตอนด้วยการตั้งชื่อหัวข้อร่วมกับการเปลี่ยนคำสะกดให้ไม่ถูกต้องจากเดิม เพื่อต้องการสะท้อนสภาพจิตใจของตัวละครใช้การซ้ำข้อความเพื่อล้อหรือเปรียบเทียบดังในเรื่องน้ำสองสาย

- ใช้การสนทนาฝ่ายเดียวในเชิงรำพึงรำพันร่วมกับการสร้างเรื่องเกินจริง โดยการสร้างสภาวะเกินจริงเกี่ยวกับการผิดปรกติของธรรมชาติ เพื่อต้องการเสียดสีถึงบางสิ่งในเรื่องร่วมกับใช้การแทรกเพลงดังในอดีตเพื่อล้อเลียนในเชิงขบขันเช่นเรื่องอาเพศกำสรวล

- ใช้การสร้างเรื่องสั้นซ้อนเรื่องสั้นสามเรื่องในลักษณะเป็นคู่เทียบหลีกล้อกันโดยวิธีขัดจังหวะคือ เล่าเรื่องอื่นแทรกขึ้นมาทั้งที่เรื่องเดิมยังเล่าไม่จบ และในเรื่องสามเรื่องนี้มีเรื่องหนึ่งที่ผู้เขียนใช้เป็นแกนกลางของเรื่องโดยให้อีกสองเรื่องย่อยเป็นคู่เทียบเพื่อใช้เสนอความคิดสำคัญในเรื่องดังเช่น เรื่องเกม

นอกจากนั้นมีการใช้รูปแบบการเสนอเรื่องที่น่าสนใจอื่นๆ คือ

-ผู้เขียนสร้างรูปแบบของการเสนอเรื่องแบบกระแสสำนึกเมื่อต้องประสบกับเหตุการณ์ต่างๆอันสร้างความสงสัยใคร่รู้ให้แก่ผู้เล่า รวมทั้งใช้วิธีการสร้างปมขัดแย้งที่ไม่มีผู้ใดตอบคำถามได้เป็นการสร้างความสนใจใครรู้ชวนติดตามให้กับผู้อ่านในการหาทางแก้ปัญหาของตัวละครในเรื่องเช่น เรื่องคนแปลกหน้า : ปรัชญาที่สวนสาธารณะ

-ใช้สัญลักษณ์เพื่อแทนสิ่งต่างๆ ให้เห็นภาพอย่างชัดเจนเช่นพระ โสเภณี ในบางเรื่องผู้เขียนใช้สัญลักษณ์ในลักษณะที่ค่อยๆ ขยายความสัญลักษณ์ที่ผู้เขียนต้องการเสนอทีละน้อยๆ เพื่อสร้างความน่าติดตามขึ้นในเรื่อง

พิจารณาโดยรวมในเรื่องรูปแบบของรวมเรื่องสั้นชุดนี้จะเห็นถึงการเสียดสีประชดประชันและอารมณ์ขันที่ผู้เขียนต้องการนำเสนอผ่านรูปแบบการนำเสนอที่หลากหลายและน่าติดตาม

3. <u>ด้านตัวละคร</u> มีข้อสังเกตที่พบเห็นได้ชัดคือความสมจริงในเรื่องความคิดอันแหลมคมของตัวละครต่างๆ ที่ผิดไปจากพื้นความรู้ซึ่งพบกับตัวละครต่างๆ คือหญิงบริการจากเรื่องโลกีย – นิพพาน ลุงกั้นจากเรื่องเกม และกมลาจากเรื่องกระดาษขาวกับดาวหมึก

4. ด้านการเสนอความคิด ในรวมเรื่องสั้นชุดนี้วินทร์ เลียววาริณได้เสนอแนวคิดด้านต่างๆ ดังนี้

4.1 ด้านปรัชญาและศาสนา

วินทร์ เลียววาริณ เสนอว่าศาสนาพุทธกำลังเสื่อมโทรมลงเนื่องจากทั้งพระและฆราวาสไม่สนใจคำสอนในพุทธศาสนาใช้พิธีกรรมและเครื่องรางของขลังหากินจนมีฐานะร่ำรวย สะท้อนผ่านพระที่หมกมุ่นอยู่กับการปลุกเสกเครื่องลางของขลัง ขายบริการความเชื่อ ความศรัทธาให้แก่ชาวบ้านโดยให้เหตุผลว่าเป็นกิจของพระที่ควรให้แก่ชาวบ้านเป็นการทำให้ชาวบ้านตกอยู่ในวังวนของความทุกข์ตลอดไป และเสนอผ่านวัดว่าไม่อาจเป็นที่พึ่งในการหาคำตอบให้กับชีวิตและเป็นเครื่องยึดเหนี่ยวจิตใจของพุทธศาสนิกชนได้อีกต่อไป ผู้เขียนเสนอในเชิงเปรียบเทียบว่าการให้บริการของพระและหญิงบริการนั้นไม่ต่างกันคือทำให้ผู้รับบริการมีความสุข นอกจากนั้นเสนอแนวคิดทางด้านปรัชญาเชิงอัตภาวะนิยมว่าตัวตนที่แท้อยู่ที่ตนเองมิใช่ผู้อื่นกำหนด เมื่อเรายอมรับความจริงเรื่องการไม่คำนึงถึงการมีตัวตนเมื่อนั้นเราจึงมีตัวตนแต่ต้องแลกกับการยอมรับสภาพการเป็นคนแปลกหน้าซึ่งกันและกัน

4.2 ด้านสังคม

วินทร์ เลียววาริณ เสนอแนวคิดในการสร้างจุดขายทางการตลาดในวงการวรรณกรรมด้วยการรู้จักวิธีการนำเสนอตนเองให้เป็นที่รู้จักก่อนไม่ว่าจะโดยวิธีใดอันจะนำมาซึ่งยอดขายที่สูงขึ้น เพราะว่าผู้อ่านเลือกซื้อสินค้าหรือวรรณกรรมจากการโฆษณาประชาสัมพันธ์ มิได้พิจารณาจากคุณภาพ เนื่องจากการโฆษณามีอิทธิพลต่อผู้บริโภคสูงมากจนสามารถเปลี่ยนพฤติกรรมทัศนคติและค่านิยมของคนได้อย่างรวดเร็ว หากรู้จักใช้โฆษณาให้เป็นประโยชน์ย่อมสามารถสร้างชื่อเสียงและรายได้มหาศาลให้แก่ตนได้ นอกจากนั้นแนวคิดที่ วินทร์ เลียววาริณ นิยมเสนอคือสภาพการดำเนินชีวิตของคนเมืองหลวงในด้านต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นการดิ้นรนเพื่อเอาตัวรอดในเมืองที่เจริญทางวัตถุแต่จิตใจกลับถดถอยก่อให้เกิดปัญหาต่างๆ มากมายเช่น ปัญหาโสเภณี ปัญหาวัยรุ่น ปัญหาครอบครัว เป็นต้น และผู้เขียนเสนอว่าปัญหาสังคมคนชั้นกลางในเมืองหลวงเกิดขึ้นซ้ำซากจำเจเป็นวัฏจักรเนื่องจากไม่มีทางออก และยังสะท้อนให้เห็นว่าสังคมไทยเป็นสังคมที่นิยมเป็นผู้รับไม่คิดแก้ปัญหาที่ต้นเหตุละเลยวิถีทางที่เคารพหลักการแห่งประชาธิปไตยที่แท้จริง สะท้อนภาพของเจ้าหน้าที่บ้านเมืองที่ทำงานด้วยความซื่อสัตย์สุจริตแต่ต้องถูกผู้มีอิทธิพลสังหารเพราะขัดขวางผลประโยชน์ ผู้เขียนยังได้เสนอความคิดเกี่ยวกับวงการสื่อมวลชนว่านักหนังสือพิมพ์ควรมีสำนึกในจรรยาบรรณและคำนึงถึงบทบาทและหน้าที่ความรับผิดชอบ ไม่ควรหลงใหลในอำนาจและใช้พลังอำนาจนั้นเป็นอาวุธทำลายชีวิตผู้อื่นรวมทั้งควรเลิกตัดสินค่าของความเป็นมนุษย์ด้วยภาพภายนอก ผู้เขียนเห็นว่าข่าวที่หนังสือพิมพ์เสนออาจไม่ตรงกับความเป็นจริงทุกประการดังนั้นผู้อ่านจึงควรมีวิจารณญาณในการอ่านเพื่อจะได้มิหลงเชื่อและตกเป็นเหยื่อของข่าว

4.3 ด้านการเมือง

ผู้เขียนเสนอแนวคิดเกี่ยวกับการเมืองในด้านการปกครองส่วนท้องถิ่นระดับหมู่บ้านที่มีผู้ใหญ่บ้านเป็นผู้นำทำหน้าที่ปกครองดูแลลูกบ้านให้ได้รับความสะดวกสบาย รักษาความสงบ เรียบร้อย และที่สำคัญคือส่งเสริมประชาธิปไตยเพื่อให้ลูกบ้านรู้จักหน้าที่และสำนึกรับผิดชอบ แต่กลับต้องประสบกับอุปสรรคด้วยหน่วยงานของรัฐไม่ให้ความร่วมมือและช่วยเหลืออย่างจริงจังจนเปิดโอกาสให้นักการเมืองเข้ามามีบทบาทพัฒนาหมู่บ้านที่ห่างไกลและอดอยากด้วยการสร้างความเจริญแลกกับการขายเสียง และเสนอว่าการแย่งชิงผลประโยชน์ในวงการเมืองด้วยการใช้วิธีที่สกปรกของพรรคการเมือง ขาดอุดมการณ์ที่จะทำงานเพื่อชาติบ้านเมืองอย่างแท้จริงกลับมุ่งแสวงหาผลประโยชน์ของตนและพรรคพวก และเสนอภาพของนักการเมือง

ที่ดูเหมือนตรวจสอบการทำงานที่ไม่ชอบธรรมซึ่งกันและกัน แต่ความจริงแล้วต่างฝ่ายต่างสามารถร่วมมือกันเพื่อประโยชน์ของตนในภายหน้า นักการเมืองที่ควรมีความยุติธรรมกลับแสดงความลำเอียงอย่างชัดเจนเพื่อเข้าข้างฝ่ายที่เป็นพรรคพวกตน

4.4 ด้านชีวิตมนุษย์

ผู้เขียนเสนอว่ามนุษย์นั้นมีจิตใจหยาบกระด้าง นิยมความรุนแรง สะใจในความหายนะของฝ่ายตรงข้ามและนิยมเป็นผู้ล่าเพียงฝ่ายเดียว ความรุนแรงที่เกิดขึ้นโดยมนุษย์เป็นผู้กระทำไม่ว่ากับคนหรือสัตว์เป็นสัญชาตญาณดิบของมนุษย์ที่ชอบเข่นฆ่ามนุษย์ด้วยกัน มนุษย์คิดว่าตนเองเป็นผู้ชนะแต่ความจริงอาจเป็นผู้แพ้โดยไม่รู้ตัว และเสนอถึงการทำงานของพวกมิจฉาชีพที่มีพฤติกรรมทารุณโหดเหี้ยมที่กระทำต่อกันเมื่อฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งถูกหักหลังหรือไม่ซื่อสัตย์ต่อกัน

4.5 ด้านวัฒนธรรม

ผู้เขียนเสนอว่าวัฒนธรรมไทยที่ดีงามกำลังถูกครอบงำด้วยอิทธิพลของวัฒนธรรมใหม่เพราะไม่มีผู้ใดคิดจะช่วยกันรักษาวัฒนธรรมไทยอย่างจริงจัง และยอมรับวัฒนธรรมใหม่ที่เข้ามาอย่างง่ายดาย

<u>รวมเรื่องสั้นชุด เดือนช่วงดวงเด่นฟ้า ดาดาว</u>

รวมเรื่องสั้นชุดนี้ประกอบด้วยเรื่องสั้นจำนวน 12 เรื่อง ทุกเรื่องมีเนื้อหาเกี่ยวกับวิทยาศาสตร์ โดยเน้นที่เรื่องอวกาศ จักรวาล บางเรื่องผู้เขียนนำแนวปรัชญาศาสนาตะวันออก บางเรื่องเป็นแนววิทยาศาสตร์เพื่อสังคมสิ่งแวดล้อมและวิทยาศาสตร์แบบไทยๆ เพื่อมุ่งหวังกระตุ้นความคิดของผู้อ่านโดยเฉพาะเยาวชนเพราะ วินทร์ เลียววาริณ เชื่อในพลังของนิยายวิทยาศาสตร์ได้เขียนในจากใจผู้เขียนที่ว่า " นิยายวิทยาศาสตร์ที่ดีแต่ละเรื่องเป็นอาหารที่อุดมแร่ธาตุทางปัญญาสร้างวิสัยทัศน์ให้รู้จักมองโลกในแง่กว้างและไกล สอนให้มนุษย์รักและเป็นส่วนหนึ่งของธรรมชาติอันยิ่งใหญ่ สอนให้รู้จักสงบเสงี่ยมและรักสันติ " (วินทร์ เลียววาริณ. 2539 : 11)

โครงสร้างของเรื่องสั้นชุดนี้ก่อนเริ่มเรื่องผู้เขียนนำวาทะของบุคคลสำคัญต่างๆ มากล่าวนำซึ่งมีความสอดคล้องกับเรื่องสั้นในแต่ละเรื่องแล้วจึงเสนอเรื่องสั้นและตอนท้ายเรื่องส่วนมากจบด้วยการหักมุม

หน้าแรกผู้เขียนนำบทกลอนจากนิราศสุพรรณของสุนทรภู่หนึ่งบทมากล่าวอันเป็นกลอนที่ผู้เขียนนำวรรคหนึ่งของกลอนมาเป็นชื่อเรื่องคือ เดือนช่วงดวงเด่นฟ้า ดาดาว เพื่อเสนอที่มาของชื่อรวมเรื่องสั้นชุดนี้และก่อนเริ่มสารบัญผู้เขียนได้กล่าวคำอุทิศแด่ จันตรี ศิริบุญ รอดนักเขียนนิยายวิทยาศาสตร์ชั้นแนวหน้าของไทยในยุคก่อนแสดงนัยว่าเรื่องสั้นทั้งหมดผู้เขียนเสนอในแนววิทยาศาสตร์แบบไทยที่ได้รับความรู้และแรงบันดาลใจจากนักเขียนท่านนี้ และในหน้าก่อนเริ่มเรื่องสั้นผู้เขียนนำจารึกของชาวอินดาใน The Royal Commentaries โดย การ์ซิลาโซ เดอ ลา วีกา ที่ว่าบิดาแห่งดวงอาทิตย์กล่าวว่าข้าให้แสงสว่างและพลังงานมอบความอบอุ่นแด่มวลมนุษย์เมื่อยามหนาว ให้ทุ่งนาและฝูงปศุสัตว์และบอกให้มนุษย์กระทำตามด้วยการเป็นผู้ให้อันช่วยลดความเห็นแก่ตัวของมนุษย์ลง

การเสนอเรื่องผู้เขียนสร้างความขัดแย้งต่าง ๆ ระหว่างมนุษย์กับจิตใจตนเอง มนุษย์กับมนุษย์ มนุษย์กับธรรมชาติโดยผ่านวิธีการต่าง ๆ เช่นการเล่าย้อนอดีต การเล่าเรื่องคู่ขนาน การเล่าตามลำดับเวลา โดยแต่ละเรื่องแสดงให้เห็นความคิดสร้างสรรค์ในการเสนอเรื่องของนักเขียน นอกจากนั้นผู้เขียนยังได้สอดแทรกความคิดที่สะท้อนสังคมทางด้านอนุรักษ์ธรรมชาติและการประชดประชันเสียดสีสังคมได้อย่างกลมกลืนกับเนื้อหาและยังแฝงไว้ซึ่งอารมณ์สะเทือนใจอีกด้วย

เรื่อง<u>ปฐมภพ</u>

วาทะก่อนเริ่มเรื่องผู้เขียนนำวาทะของจางจื้อที่กล่าวว่า สวรรค์และโลกเก่าแก่พอกับมนุษย์ เพราะแท้จริงแล้วทุกสิ่งล้วนคือสิ่งเดียวกันหรือมีต้นกำเนิดเดียวกัน สอดคล้องกับเรื่องที่นักบินอวกาศได้รับคำสั่งให้แวะสำรวจดาวซานทอรี่เพื่อเป็นอาณานิคมแห่งใหม่ของมนุษย์แต่สุดท้ายกลับพบว่าดาวซานทอรี่ก็คือดาวต้นกำเนิดของโลกมนุษย์นั่นเอง

เปิดเรื่องด้วยบทกวีที่กล่าวถึงดาวซานทอรี่ที่ " ผม " หรือผู้เล่าเรื่องซึ่งเป็นนักบินอวกาศกำลังเริ่มอ่านหลังจากรอดชีวิตจากการปฏิบัติภารกิจ ผู้เล่ามีความตั้งใจว่าจะอ่านหนังสือเล่มนี้อย่างจริงจังเพราะเนื้อหาเกี่ยวข้องกับเหตุการณ์ที่ผู้เล่าเพิ่งประสบมา จากนั้นผู้เล่าเล่าว่าเหตุการณ์นั้นเกิดขึ้นภายใน 50 ชั่วโมง โดยเล่าย้อนอดีตไปเมื่อ 2 วันก่อน ผู้เล่ากำลังติดต่อยานแม่เพื่อขอความช่วยเหลือเนื่องจากยานของเขากำลังถูกดูดตกลงบนดาวซานทอรี่แต่สัญญาณติดขัดเพราะมีคลื่นแม่เหล็กไฟฟ้ารบกวน ก่อนที่ยานจะตกผู้เล่าได้รับการติดต่อจากยานแม่ว่าพบตำแหน่งของเขาแล้วให้ช่วยแจ้งพิกัดที่แน่นอน แต่หลังจากนั้นยานของเขาก็ตกลงบนดาวดาวนี้ จากแรงกระแทกทำให้ผู้เล่าสลบไป

จากนั้นเรื่องเล่าย้อนอดีตไป 50 ชั่วโมงก่อนที่ผู้เล่าจะปฏิบัติงานนี้ว่ายานสำรวจเพื่อค้นหาอาณานิคมใหม่เดินทางเลาะขอบดาราจักรแอนโดรมีดาจนถึงทางช้างเผือก และเล่าว่าผู้เล่าเป็นวิศวกรประจำยานลำนี้มา 17 ปีเดินทางเพื่อค้นหานิคมแห่งใหม่และได้เคยสำรวจดาวเคราะห์มาไม่ต่ำกว่า 80 ดวงในจำนวนนี้มีเพียง 3 ดวงที่ถูกใช้เป็นที่อยู่แห่งใหม่ของมนุษย์ โครงการค้นหาอาณานิคมเริ่มขึ้นอย่างจริงจังเมื่อ 150 ปีก่อนเพราะประชากรเริ่มล้นโลกและสภาพแวดล้อมเสื่อมโทรม เรื่องตัดกลับมาที่ผู้เล่ารู้สึกตัวและพบว่าอยู่บนดาวซานทอรี่และถามหุ่นสไปกาจึงทราบว่าสลบไปนาน 2 ชั่วโมง จากนั้นจึงเริ่มสำรวจแต่ไม่พบความเสียหายของยาน สไปกาได้พยายามติดต่อกับยานแม่แต่ถูกคลื่นแม่เหล็กไฟฟ้ารบกวนและวิเคราห์ว่าหากติดต่อกับยานแม่ได้จะมีโอกาสรอดสูง ผู้เล่าให้สไปกาหาข้อมูลดาวดวงนี้โดยส่งหุ่นจิ๋ว 702 ออกสำรวจ

เรื่องย้อนกลับไปที่เหตุการณ์ 3 เดือนก่อนยานอวกาศของผู้เล่าได้รับคำสั่งให้สำรวจดาวซานทอรี่และกล่าวถึงสาเหตุว่าเมื่อ 2 ปีก่อนนักโบราณคดีขุดพบหนังสือโบราณจากสุสานที่ขั้วโลกมีอายุราว 4 – 5 พันปีเขียนเป็นนิยายปรัมปราในรูปกวีถึงดาวซานทอรี่ว่า เป็นสถานที่สงบศักดิ์สิทธิ์แต่ต่อมากลายเป็นนรกด้วยมนต์ร้ายของปีศาจ ต่อมานักวิทยาศาสตร์ค้นพบพิกัดของดาวดวงนี้ได้จึงผลักดันให้ค้นหา 3 เดือนต่อมาเมื่อระหว่างเดินทางกลับโลกยานของผู้เล่าได้รับคำสั่งให้แวะสำรวจดาวนี้ กัปตันส่งผู้เล่าออกไปถ่ายภาพแผนที่ดาวบนชั้นบรรยากาศแต่แล้วยานของผู้เล่าเกิดอุบัติเหตุตกลงบนดาวดวงนี้ เรื่องตัดกลับมาเมื่อหุ่นจิ๋วออกไปสำรวจและได้บรรยายถึงสมรรถภาพของหุ่นจิ๋วว่าสามารถส่งสัญญาณป้อนกลับสู่ศูนย์ควบคุมได้อย่างแม่นยำภาพที่ถ่ายออกมามีแสงเจิดจ้ามาก และพบสิ่งก่อสร้างอาคารถนนคล้ายเมืองแต่จมอยู่ใต้น้ำทำให้ผู้เล่าคิดว่าต้องเคยมีสิ่งมีชีวิตที่มีความเจริญอยู่บนนี้เพราะสามารถสร้างสถาปัตยกรรมใหญ่โตมากมายแต่อาจหนีไปหมดแล้ว หุ่นจิ๋วรายงานสภาพอากาศว่าเป็นพิษมนุษย์ไม่สามารถดำรงชีวิตอยู่ได้ จากนั้นผู้เล่าพบยานอวกาศในโรงเก็บที่จอดเรียงรายอยู่และขลับคล้ายขลับคลาแต่จำไม่ได้จึงสั่งให้บันทึกภาพไว้ ขณะที่หุ่นจิ๋วถ่าย

ภาพไปเรื่อยๆได้พบป่าที่เหลือแต่ซากไม่มีต้นไม้อยู่เลย แต่แล้วผู้เล่าเรียกหุ่นจิ๋วกลับเพราะได้รับการติดต่อจากยานแม่ว่าจะลงมารับ

เรื่องดำเนินต่อไปว่าหลังจากผู้เล่ากลับถึงยานแม่ได้ 13 ชั่วโมงจึงได้สนทนากับกัปตันซึ่งกำลังดูภาพดาวซานทอรี่กัปตันบอกว่าทราบว่าเมื่อ 5,000 ปีก่อนดาวนี้เคยอุดมสมบูรณ์ โดยเล่าว่าเมื่อผู้เล่าประสบอุบัติเหตุทางยานแม่พยายามหาข้อมูลทุกชนิดเพื่อช่วยเหลือพบว่าซานทอรี่แปลว่าพิษสีนิลแล้วจึงหารายชื่อดาวที่มีสภาพแวดล้อมเป็นพิษและมีพิกัดตรงกัน พบว่าชื่อดาวมารีเล็ดต้าแปลว่ามาตุภูมิข้อมูลทางคอมพิวเตอร์บอกว่าดาวดวงนี้มีสิ่งมีชีวิตที่ฉลาดสามารถสร้างอารยธรรมและเอาชนะธรรมชาติแต่ไม่ระวังจึงทำลายธรรมชาติ แสงเจิดจ้าที่ผู้เล่าพบคือปฏิกิริยาเรือนกระจกทำให้น้ำแข็งขั้วโลกละลายเกิดน้ำท่วมโลกจนไม่สามารถเป็นที่อยู่อาศัยของมนุษย์ได้ต่อไป เมื่อฉายภาพยานอวกาศบนดาวนี้กัปตันจำได้ว่าเคยเห็นที่พิพิธภัณฑ์บนโลกจึงทำให้คาดว่ามนุษย์บนดาวนี้ได้เดินทางไปสร้างนิคมแห่งใหม่และบรรพบุรุษของมนุษย์โลกคือคนที่อพยพจากดาวซานทอรี่เมื่อ 5,000 พันปีก่อน ดาวซานทอรี่คือดาวต้นกำเนิดของมนุษย์ซึ่งสอดคล้องกับประวัติศาสตร์ยุคอารยธรรมใหม่ที่หายสาปสูญไปเมื่อ 5,000 พันปีก่อนและชื่อดาวมารีเล็ดต้าที่แปลว่าดาวต้นกำเนิด กัปตันและผู้เล่าคิดว่าการค้นพบครั้งนี้ทำให้โลกหันมาใส่ใจธรรมชาติเพียงชั่วคราวเท่านั้น จากนั้นผู้เล่านอนพักและคิดว่ามนุษย์โลกคงจะช่วยกันรักษาสิ่งแวดล้อมได้ดีกว่ามนุษย์ดาวซานทอรี่แล้วจึงเริ่มอ่านหนังสือที่เริ่มต้นด้วยบทกวีบทแรก

การดำเนินเรื่องเขียนเป็นแผนภูมิได้ดังนี้

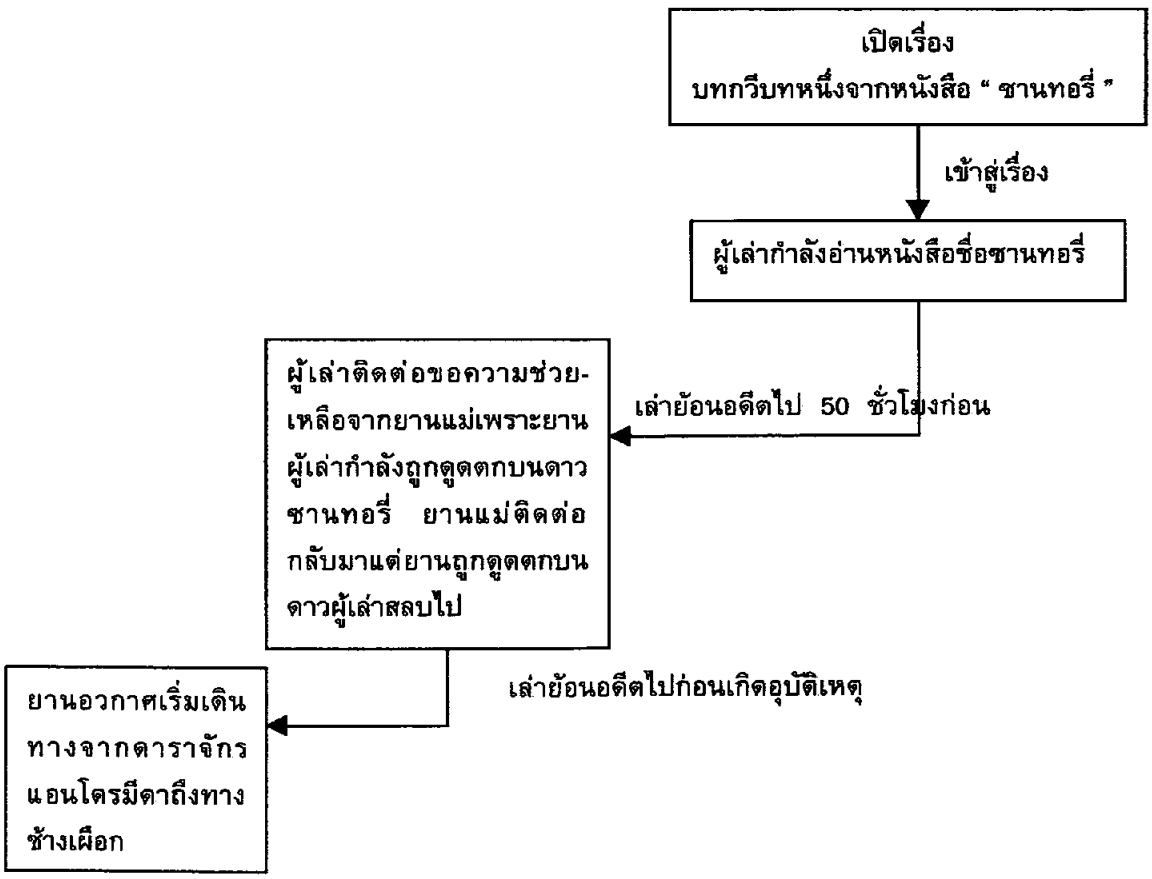

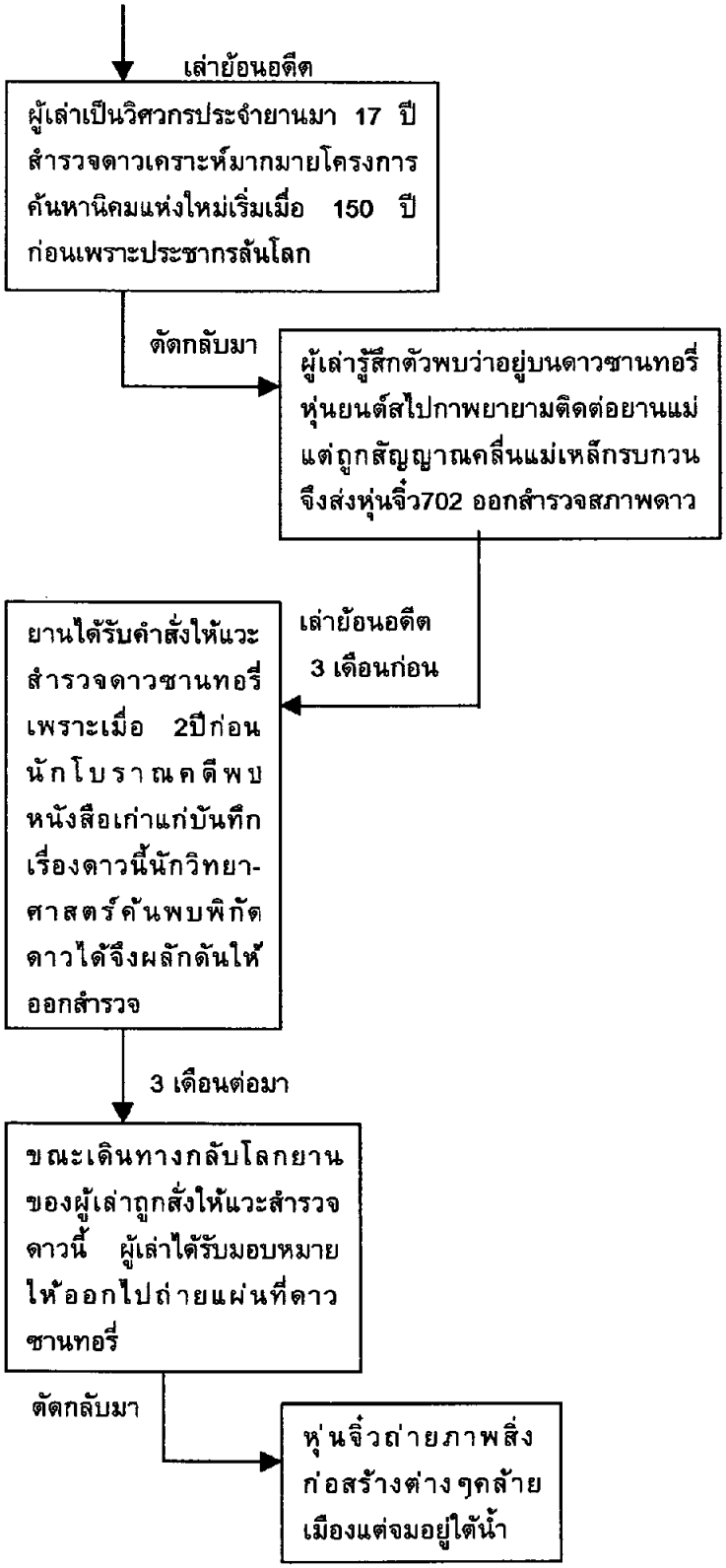
เล่าย้อนอดีต
ผู้เล่าเป็นวิศวกรประจำยานมา 17 ปี สำรวจดาวเคราะห์มากมายโครงการค้นหานิคมแห่งใหม่เริ่มเมื่อ 150 ปีก่อนเพราะประชากรล้นโลก
ตัดกลับมา
ผู้เล่ารู้สึกตัวพบว่าอยู่บนดาวซานทอรี่ หุ่นยนต์สไปกาพยายามติดต่อยานแม่แต่ถูกสัญญาณคลื่นแม่เหล็กรบกวนจึงส่งหุ่นจิ๋ว702 ออกสำรวจสภาพดาว
เล่าย้อนอดีต 3 เดือนก่อน
ยานได้รับคำสั่งให้แวะสำรวจดาวซานทอรี่ เพราะเมื่อ 2ปีก่อนนักโบราณคดีพบหนังสือเก่าแก่บันทึกเรื่องดาวนี้นักวิทยาศาสตร์ค้นพบพิกัดดาวได้จึงผลักดันให้ออกสำรวจ
3 เดือนต่อมา
ขณะเดินทางกลับโลกยานของผู้เล่าถูกสั่งให้แวะสำรวจดาวนี้ ผู้เล่าได้รับมอบหมายให้ออกไปถ่ายแผ่นที่ดาวซานทอรี่
ตัดกลับมา
หุ่นจิ๋วถ่ายภาพสิ่งก่อสร้างต่างๆคล้ายเมืองแต่จมอยู่ใต้น้ำ

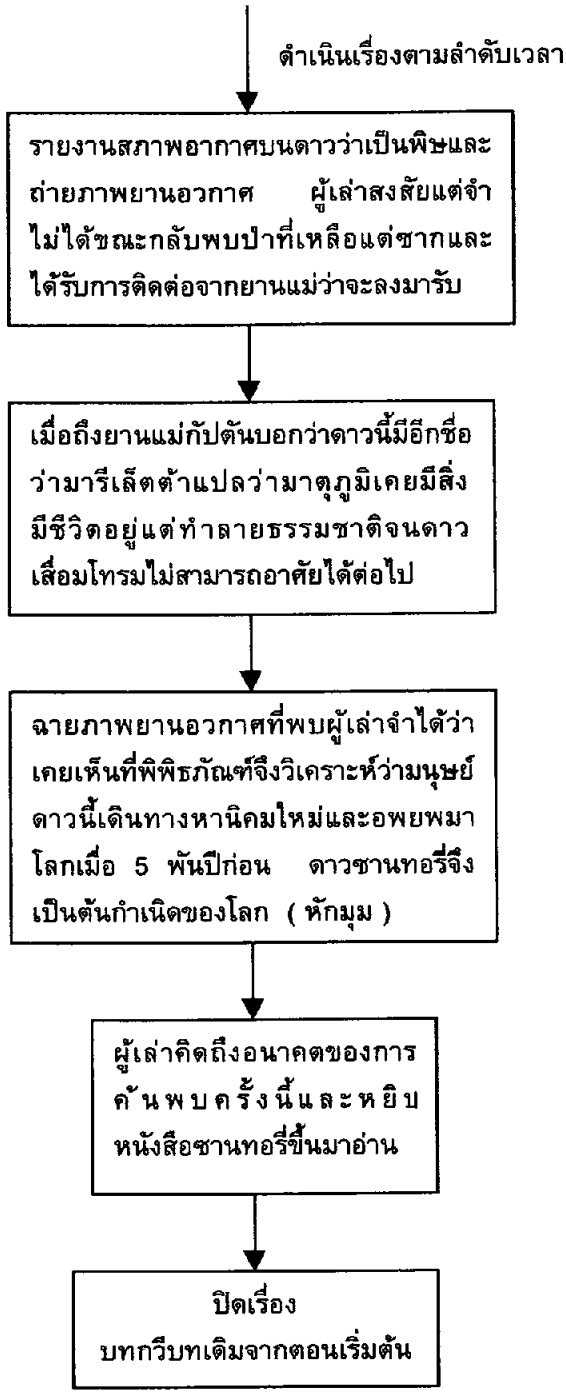
ดำเนินเรื่องตามลำดับเวลา
รายงานสภาพอากาศบนดาวว่าเป็นพิษและถ่ายภาพยานอวกาศ ผู้เล่าสงสัยแต่จำไม่ได้ขณะกลับพบป่าที่เหลือแต่ซากและได้รับการติดต่อจากยานแม่ว่าจะลงมารับ
เมื่อถึงยานแม่กัปตันบอกว่าดาวนี้มีอีกชื่อว่ามารีเล็ตต้าแปลว่ามาตุภูมิเคยมีสิ่งมีชีวิตอยู่แต่ทำลายธรรมชาติจนดาวเสื่อมโทรมไม่สามารถอาศัยได้ต่อไป
ฉายภาพยานอวกาศที่พบผู้เล่าจำได้ว่าเคยเห็นที่พิพิธภัณฑ์จึงวิเคราะห์ว่ามนุษย์ดาวนี้เดินทางหานิคมใหม่และอพยพมาโลกเมื่อ 5 พันปีก่อน ดาวซานทอรี่จึงเป็นต้นกำเนิดของโลก (หักมุม)
ผู้เล่าคิดถึงอนาคตของการค้นพบครั้งนี้และหยิบหนังสือซานทอรี่ขึ้นมาอ่าน
ปิดเรื่อง
บทกวีบทเดิมจากตอนเริ่มต้น

การเสนอเรื่องผู้เขียนเริ่มและจบเรื่องด้วยบทกวีที่เหมือนกัน 1 บท คือ

เบื้องนั้นยังมีแผ่นดินหนึ่ง
เบื้องบนคือนภาสงบเงียบ
เบื้องล่างคือแผ่นน้ำใสสะอาด
พืชพันธุ์บริบูรณ์
เป็นที่สถิตย์แห่งชาวซานทอรี่...

(เดือนช่วงดวงเด่นฟ้า ดาดาว. 2538 : 5)

ผู้เขียนนำบทกวีมาขึ้นต้นเพราะต้องการสื่อให้เห็นว่าบทกวีนี้เป็นต้นเหตุแห่งการค้นหาดาวซานทอรี่เพราะเชื่อว่าเป็นดินแดงอุดมสมบูรณ์เหมาะกับการสร้างนิคมแห่งใหม่ของมนุษย์ จนทำให้ตัวละครค้นพบความจริงในตอนท้ายว่าในปัจจุบันดาวดวงนี้มิได้สมบูรณ์ดังที่กวีบันทึกแต่กลายเป็นดาวร้างที่ไม่สามารถพำนักอาศัยได้ ในตอนท้ายผู้เขียนจึงนำกวีบทนี้มาปิดท้ายเพื่อให้เห็นอดีตที่เคยรุ่งโรจน์ของดินแดนที่ได้ชื่อว่าเคยเป็นโลกมนุษย์นั่นเอง

การดำเนินเรื่องในเรื่องผู้เขียนใช้วิธีการเล่าสลับเวลาย้อนอดีตไปมาระหว่างเหตุการณ์ในขณะเดินทางสำรวจและพลัดตกบนดาวซานทอรี่กับเหตุการณ์ก่อนหน้าที่เริ่มสำรวจแล้วจึงกลับมาที่เหตุการณ์หลังจากที่ตัวละครเอกผู้เล่าเรื่องสามารถรอดชีวิตออกจากดาวได้จนถึงยานแม่และวิเคราะห์ถึงสาเหตุแห่งการเสื่อมโทรมของดาวด้วยการเสนอเหตุผลต่างๆ ถึงความสอดคล้องของดาวซานทอรี่กับดาวโลก จากบทสนทนาของผู้เล่ากับกัปตันเทร่าได้ทราบคำแปลของดาวซานทอรี่คือพิษสีนิลตรงกับสภาพบรรยากาศจริงบนดาว และค้นข้อมูลชื่อของดาวที่มีสภาพแวดล้อมเป็นพิษพบว่าดาวนี้มีชื่อเรียกอีกชื่อว่ามารีเล็ตต้าแปลว่ามาตุภูมิหรือต้นกำเนิดแต่ผู้เขียนได้ทิ้งค้างโดยไม่ได้อธิบายความหมายของดาวดวงนี้ไว้ จากนั้นจึงค่อยๆ ให้กัปตันเผยข้อมูลว่ายานอวกาศที่พบบนดาวดังกล่าวเหมือนกับยานอวกาศยุคแรกในพิพิธภัณฑ์วิทยาศาสตร์บนโลก ยานลำนั้นมีอายุถึงห้าพันปีซึ่งเท่ากับอายุของยุคอารยธรรมใหม่ผู้เล่าจึงวิเคราะห์ได้ว่าประวัติศาสตร์ของโลกก่อนหน้าที่หายไปห้าพันปีอยู่ที่ดาวซานทอรี่ ผู้เขียนได้สร้างกระบวนการให้ข้อมูลอย่างสมเหตุสมผลสอดคล้องกันเพื่อสร้างความมั่นใจให้กับผู้อ่านว่าดาวซานทอรี่คือดาวต้นกำเนิดของโลกนั่นเอง

ผู้เขียนเสนอแนวคิดเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมว่า หากมนุษย์ยังไม่ตระหนักถึงภัยอันเนื่องจากการทำลายสิ่งแวดล้อม อนาคตของโลกมนุษย์ก็จะประสบกับความหายนะ ดังเช่นดาวซานทอรี่ซึ่งเป็นอดีตที่อยู่อาศัยของมนุษย์กลับถูกมนุษย์ทำลายจนไม่มีสภาพที่มนุษย์จะสามารถดำรงชีวิตได้อีกต่อไป ดังข้อความ

" อากาศและน้ำบนโลกนี้เป็นพิษกับเราครับท่าน ถ้าท่านก้าวออกนอกยานนี้ไปโดยไม่สวมชุดอวกาศ คงตายในเวลาไม่กี่นาที " ผมพยักหน้า สไปกาพูดต่อ " ตอนนี้เราก็รู้มาอีกอย่างว่าสิ่งมีชีวิตในโลกนี้ถ้าเป็นแบบอินทรีย์และต้องใช้อากาศในการสันดาปเหมือนเรา ก็คงต้องหายใจด้วยอากาศพิษ "

(เดือนช่วงดวงเด่นฟ้า ดาดาว. 2538 : 14)

" โลกนี้มันดูเป็นนรกชัดๆ ไม่มีสิ่งมีชีวิตประเภทพืชต้นไม้เลย แต่...เดี๋ยวก่อน...นั่นมันเหมือนอะไรบางอย่างที่เหมือน..."

" ตา " ของเจ้าหุ่นกลมซูมเข้าหาพื้นบริเวณนั้น

" ป่า! " ผมอุทาน

ใช่! นั่นมันเป็นป่าจริงๆ กินพื้นที่สุดลูกหูลูกตา แต่มันไม่เหลือสภาพเดิมอยู่เลย มีร่องรอยของการถูกทำลาย ซึ่งอาจเกิดจากมนุษย์โลกนี้หรือไม่ก็เกิดจากภัยพิบัติอื่นๆ เช่น สงครามหรืออุทกภัยแต่ที่แน่ๆ ก็คือผิวโลกส่วนนี้เคยมีพื้นที่กว้างใหญ่ไพศาลที่ปกคลุมด้วยต้นไม้

(เดือนช่วงดวงเด่นฟ้า ดาดาว. 2538 : 16)

ผู้เขียนยังต้องการเตือนสติให้คนเริ่มลงมืออนุรักษ์สิ่งแวดล้อมกันอย่างจริงจังและจินตนาการถึงโลกอนาคตหากธรรมชาติถูกทำลายจนสิ่งมีชีวิตสูญสิ้นทุกเผ่าพันธุ์ ดังข้อความ

" มนุษย์บนซานทอรี่สร้างความเจริญทางวัตถุสูงขึ้นเรื่อยๆ จนลืมไปว่าพวกเขาเป็นส่วนหนึ่งของธรรมชาติ เมื่อธรรมชาติถูกทำลายไปพวกเขาก็ถูกทำลายไปด้วย สิ่งมีชีวิตบนซานทอรี่จึงสูญสิ้นไปทั้งเผ่าพันธุ์ น่าเสียดาย คุณเห็นไหมว่าในที่สุดเทคโนโลยีที่สูงที่สุดก็ยังเอาชนะธรรมชาติเสียหมดไม่ได้ "

" เป็นบทเรียนราคาแพงสำหรับมนุษย์บนดาวซานทอรี่... " ผมกล่าวขึ้นเบาๆ สายตามองดูภาพสามมิติที่หุ่นจิ๋วบันทึกไว้ "...และสำหรับโลกเราด้วย "

กัปตันฝืนยิ้ม " ผมเห็นด้วย ความจริงโลกที่เราอยู่ก็ไม่ต่างอะไรกับซานทอรี่นี้เท่าไหร่ มนุษย์โลกเราก็เป็นนักทำลายด้วยเหตุผลที่เราต้องออกมาสำรวจโลกใหม่ๆ อย่างนี้ไม่ใช่เป็นเพราะสภาพแวดล้อมแสนบัดซบของโลกเราหรอกหรือ? วันหนึ่งข้างหน้าธรรมชาติของเราอาจถูกทำลายไปหมดสิ้นแบบนี้ก็ได้ ผมอยากให้คนบนโลกเราได้มาเห็นสภาพที่ย่อยยับจากการทำลายธรรมชาติของโลกใบนี้เหลือเกินจะได้เกิดความรักในธรรมชาติมากขึ้นกว่านี้ "

(เดือนช่วงดวงเด่นฟ้า ดาดาว. 2538 : 20 – 21)

" ผมว่าแรกๆ มันคงทำให้มนุษยชาติตื่นเต้นและจะพากันคุยและรณรงค์เรื่องนี้กันใหญ่ แล้วมันคงค่อยๆซาไปตามธรรมชาติของคนเรา หลังจากนั้นไม่นานต้นไม้ก็ยังคงถูกตัดต่อไป ลำน้ำก็ยังคงถูกทำลายให้เน่าเปื่อยต่อไป เพราะผลประโยชน์มักจะมาบดบังอันตรายที่ยังมาไม่ถึง "

(เดือนช่วงดวงเด่นฟ้า ดาดาว. 2538 : 23)

อย่างไรก็ตามเป็นที่น่าสังเกตว่าความหายนะของดาวซานทอรี่หรือมารีเล็ตต้ามีจุดใกล้เคียงกับภาวะวิกฤตของโลกปัจจุบันไม่ว่าจะเป็นป่าไม้และลำน้ำถูกทำลาย การใช้เครื่องจักรมากเกินความจำเป็น วัฏจักรของธรรมชาติเสียสมดุลย์ เกิดปฏิกิริยาเรือนกระจกจนทำให้น้ำแข็งที่ขั้วโลกละลาย ดังที่กล่าวว่า " ในระยะเวลาเพียงไม่ถึงห้าสิบปีมารีเล็ตต้าหรือซานทอรี่นั่นก็ใช้เป็นที่อยู่อาศัยไม่ได้อีกต่อไปเพราะปริมาณพิษสะสมบวกโรคระบาดทั่วโลก บวกฝนแผ่นดินที่ลดขนาดลงไปทุกวัน " (วินทร์ เลียววาริณ. 2538 : 16 – 20) เท่ากับผู้เขียนพยายามชี้ให้ผู้อ่านตระหนักถึงหายนะของโลกที่ใกล้จะมาถึงถ้ายังไม่มีการแก้ไขและอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมกันอย่างจริงจัง

เรื่อง <u>เด็กสองโลก</u>

วาทะก่อนเริ่มเรื่องผู้เขียนนำวาทะจากคัมภีร์เต๋าเด็กเก็งที่กล่าวว่าการเข้าถึงความเป็นหนึ่งของสิ่งต่างๆ เช่นฟ้าเข้าถึงความเป็นหนึ่งจึงสดใส หรือสรรพสิ่งเข้าถึงความเป็นหนึ่งจึงก่อเกิด ส่วนทางตรงกันข้ามคือฟ้าไม่สดใสน่ากลัวจะแตกสลาย สรรพสิ่งไม่ก่อเกิดน่ากลัวจะสูญสิ้นดังนั้นหากไม่สามารถ

เข้าถึงความเป็นหนึ่งทุกสิ่งจะสูญสลายทั้งสิ้น สอดคล้องกับเรื่องที่มนุษย์โลกพยามยามเสาะหาแหล่งนิคมแห่งใหม่โดยการบุกรุกดวงดาวต่างๆ นั้นมิใช้การเป็นหนึ่งแต่สุดท้ายมนุษย์เองอาจจะถูกทำลายในที่สุด

เริ่มเรื่องเมื่อผู้เล่าซึ่งเป็นแพทย์กำลังจะเข้าพบเลขาธิการองค์การสำรวจที่ห้องประชุม โดยเล่าว่าผู้เล่าสั่งให้ย้ายเด็กไปห้องพักส่วนตัวและให้คนเฝ้าอยู่ห่างๆ ตลอดเวลา ส่วนผู้เล่าจะเข้าไปพบพ่อของเด็กก่อนจะไปบรรยายสรุปต่อแพทยสภา ผู้เล่านึกย้อนไปเมื่อ 2 เดือนก่อนคณะแพทย์ได้ทดสอบสรีระของเด็กผู้หนึ่งเรียบร้อยแล้วจึงสั่งให้ผู้เล่าทดลองต่อจนการทดลองถึงขั้นสุดท้ายจึงนัดพบพ่อเด็กเพื่อรับทราบผล เมื่อเข้าไปในห้องประชุมผู้เล่าเริ่มรายงานผลให้ฟังว่าได้ทำการทดสอบเด็กด้วยวิธีต่างๆ ถึง 50 วิธีด้วยคอมพิวเตอร์ที่ดีที่สุด ผลทดสอบปรากฏว่าผิดปกติอาจเป็นเพราะว่าเด็กตกอยู่ในสภาพแวดล้อมที่ประหลาดที่สุดตั้งแต่แบเบาะนานถึง 15 ปี

จากนั้นเรื่องย้อนอดีตไปที่ยานสำรวจชื่อสตาห์ลไพล์โดยการบรรยายคุณสมบัติว่ายานแบ่งเป็น 3 ส่วนด้านหน้าเป็นห้องทำงานของนักวิทยาศาสตร์และห้องควบคุม ตอนกลางเป็นห้องสันทนาการ ตอนท้ายเป็นที่พักเจ้าหน้าที่สาขาต่างๆ ทรอนเป็นหัวหน้าทีมวิทยาศาสตร์ส่วนเมเลียภรรยาเป็นวิศวกรอวกาศที่กำลังตั้งครรภ์แก่ เป้าหมายของการสำรวจครั้งนี้คือดาวกิสบอนซึ่งเป็นดาวหนึ่งในหกของระบบดาวธิเซียสที่ค้นพบเมื่อ 10 ปีก่อนและมีดวงจันทร์เป็นบริวาร 1 ดวง ดาวกิสบอนถูกปกคลุมด้วยป่าทึบมีสิ่งมีชีวิตระดับต่ำคล้ายโลกมนุษย์ในยุคเริ่มแรก คณะสำรวจตั้งแคมป์ริมเขาเพื่อเป็นที่ศึกษาทรอนเป็นห่วงเมเลียที่ท้องแก่ว่าจะทำงานสำรวจครั้งนี้เสร็จทันก่อนลาคลอดหรือไม่ การศึกษาพบว่าดาวดวงนี้ต่างกับโลกตรงที่พืชมีการพัฒนาการแล้วคล้ายพืชบนโลกแต่สัตว์ยังเป็นสิ่งมีชีวิตชั้นต่ำที่ยังไม่พัฒนา จากนั้นตัดกลับมาผู้เล่าบรรยายต่อว่าตนเป็นศาสตราจารย์แพทย์มานาน 36 ปีเชื่อมั่นว่าการแพทย์ปัจจุบันได้พัฒนามาถึงขั้นสูงสุดแล้ว วิทยาการทันสมัยที่สุดโดยเป็นการรวบรวมข้อมูลวิเคราะห์จากห้องทดลองผสานกับการแพทย์แผนโบราณ พลังจิตแต่ศาสตร์ทุกแขนงที่เรียนมาไม่สามารถรักษาเด็กได้ เพราะร่างกายภายนอกสมบูรณ์เหมือนมนุษย์ทั่วไปแต่ไม่สามารถทราบได้ว่าเขาคิดอะไร จากบทสนทนาของแพทย์กับบิดาของเด็กซึ่งก็คือทรอนนั่นเองผู้อ่านได้ทราบว่าเด็กนั้นแสดงออกทางจิตในลักษณะผ่าเหล่า ดังนั้นผู้เล่าจึงขอข้อมูลเพิ่มเติมจากองค์การสำรวจถึงสิ่งมีชีวิตที่ทรงภูมิปัญญาบนดาวกิสบอนแต่ทรอนยืนยันว่าไม่มีสิ่งมีชีวิตที่ฉลาดเท่าคน ผู้เขียนย้อนอดีตหลังจากที่นักสำรวจกลับถึงโลกดาวกิสบอนก็กลายเป็นนิคมแห่งใหม่ ภายใน15 ปีดาวถูกบุกรุกทำลายมากกว่าครึ่ง ตัดกลับมาที่การบรรยายว่าเนื่องจากคนไข้พูดไม่ได้จึงหาวิธีจึงหาวิธีสื่อสารอื่นๆ เพื่อทดสอบสติปัญญาไม่ว่าจะใช้ภาษาใบ้หรือใช้การสะกดจิตแต่ไม่สามารถสื่อสารกับเด็กได้

เรื่องย้อนอดีตกลับมาเมื่อ 2 เดือนหลังจากเริ่มสำรวจดาวกิสบอนและได้บันทึกภูมิศาสตร์เป็นแผนที่ดาวเรียบร้อยแล้วและส่งข้อมูลกลับโลก เมเลียและชาชาเป็นผู้ควบคุมยานที่ชนสัมภาระลำสุดท้ายขณะกำลังเดินทางกลับยานแม่เครื่องยนต์เกิดขัดข้องและตกลงพื้น เมเลียกระเด็นออกจากยานแต่ลุกขึ้นและพยายามกลับยานจึงพบว่าชาชาเสียชีวิตแล้ว เธอเกิดเจ็บท้องอย่างรุนแรงครึ่งชั่วโมงต่อมาจึงคลอดลูก เรื่องตัดกลับมาเล่าว่าหลังจาก 12 วันในห้องทดลองเด็กเริ่มมีปฏิกิริยาเปลี่ยนแปลงกับรูปสัญลักษณ์และรหัสคอมพิวเตอร์ ผู้เล่าจึงให้ดูภาพสัญลักษณ์ต่างๆ ซึ่งเด็กจำได้ทั้งหมดในเวลารวดเร็วเด็กเรียนรู้ได้เร็วมากเข้าใจระบบคอมพิวเตอร์และเดาะเป็นรหัสออกมามากมายซึ่งถอดรหัสแปลได้ว่า " โลกนี้ไม่ใช่ของท่านผู้เดียว " ทำให้ผู้เล่าคาดว่าเด็กสื่อสารได้แต่ไม่ใช่ภาษามนุษย์ เรื่องย้อนกลับไปหลังจากยานของเมเลียตกนักสำรวจพบเมเลียเสียชีวิตหลังยานตก 20 ชั่วโมงแต่ทารกหายไป จากนั้นเล่าต่อไปว่าช่วงสิบกว่าปีต่อมามีนักสำรวจหลายชุดเข้าไปปรับพื้นที่สร้างที่พักอาศัยให้มนุษย์ทำลายสิ่งแวดล้อมและเมื่อ 3 เดือนก่อนเกิดไฟป่าและลุกลามกินเนื้อที่หลายแสนไร่ในวันต่อมา จนเมื่อสองอาทิตย์ก่อนจึงดับไฟได้เจ้าหน้าที่พบเด็กคนหนึ่งที่

ถ้ำริมป่าซึ่งก็คือเด็กที่หายสาปสูญไปเมื่อ 15 ปีผู้เล่าจึงนึกถึงเรื่องเมาคลีลูกหมาป่าว่ามีความคล้ายคลึงกับเด็กผู้นี้ ขณะเดินทางกลับเด็กตื่นกลัวและส่งเสียงร้องคล้ายสัตว์ต้องใช้เวลา 2 เดือนจึงสงบ

เรื่องตัดกลับมาที่ทรอนพ่อของเด็กถามถึงความหมายของรหัสที่เด็กส่งมา แต่ผู้เล่าไม่สามารถให้คำตอบได้และเล่าว่าได้ป้อนคำถามคณิตศาสตร์ขั้นสูงและด้านศาสตร์อื่นๆ ทุกด้านแต่เด็กสามารถตอบถูกหมด ผู้เล่าวิเคราะห์ว่าเด็กเรียนรู้จากสัตว์เซลล์เดียวที่มีภูมิปัญญาสูงกว่ามนุษย์บนดาวกิสบอนและผู้เล่าสันนิษฐานว่าสัตว์เหล่านั้นไม่ตอบโต้มนุษย์ผู้บุกรุกอาจเป็นเพราะมีศีลธรรมสูงกว่ามนุษย์หรือยังไม่ถึงเวลาก็เป็นได้ จากนั้นทรอนขอพบเด็กเมื่อทรอนเข้าไปพบเด็กทำให้ผู้เล่าเกิดความสะเทือนใจว่าแม้เป็นพ่อลูกแต่เหมือนคนแปลกหน้าแต่ก็ยังเชื่อว่าทั้งสองสามารถสื่อสารกันได้ด้วยความผูกพันทางสายเลือด

การดำเนินเรื่องเขียนเป็นตารางได้ดังนี้

เหตุการณ์การสนทนาระหว่างผู้เล่ากับทรอน (เลขาธิการฯ)	**เหตุการณ์การสำรวจดาวกิสบอนเมื่อ 15 ปีก่อน**
ผู้เล่ากำลังเข้าพบทรอนเลขาธิการองค์การสำรวจ ↓ 2 เดือนก่อน คณะแพทย์ทดสอบสรีระของเด็กอย่างละเอียดและนัดพบทรอนผู้เป็นพ่อเพื่อรับทราบผลว่าได้ทดลองด้วยวิธี 50 วิธี เด็กแสดงผลผิดปกติเพราะเกิดและอยู่ในสภาพแวดล้อมที่แปลกประหลาด	
	ยานสำรวจสตาห์ลไพท์ซึ่งทรอนและเมเลียสามีภรรยาเป็นหนึ่งในทีมงานออกสำรวจดาวกิสบอนเพื่อใช้เป็นนิคมของมนุษย์และพบว่าเป็นดาวที่ยังไม่การวิวัฒนาการ
ผู้เล่ากล่าวว่าวิทยาศาสตร์ก้าวไกลไปมากแต่ไม่สามารถรักษาเด็กได้เพราะร่างกายภายนอกปกติแต่จิตใจไม่สามารถรับรู้ได้และขอข้อมูลจากทรอนเพิ่มเติมถึงสิ่งมีชีวิตที่มีสติปัญญาสูงแต่ทรอนยืนยันว่าไม่มี ↓ เล่าย้อนอดีต หลังการสำรวจดาวกิสบอนมนุษย์บุกรุกทำลายดาวเพื่อสร้างนิคมใหม่ภายใน15 ปีธรรมชาติถูกทำลายเกือบครึ่ง ↓ ตัดกลับมา เด็กพูดไม่ได้จึงสื่อสารด้วยวิธีอื่นๆ เช่นภาษาใบ้การสะกดจิตแต่ไม่ได้ผล	

เหตุการณ์การสนทนาระหว่างผู้เล่ากับทรอน (เลขาธิการฯ)	เหตุการณ์การสำรวจดาวกิสบอนเมื่อ 15 ปีก่อน
	2 เดือนหลังการสำรวจบันทึกข้อมูลต่างๆ เรียบร้อยเตรียมเดินทางกลับเมเลียกับชาชาเป็นผู้ขนสัมภาระชุดสุดท้าย ขณะบินอยู่เครื่องยนต์ขัดข้องและตกลงเมเรียกระเด็นออกนอกยานแต่พยายามกลับเข้ามาพบชาชาตายแล้วต่อมาเมเลียเจ็บท้องและคลอดลูก
หลัง12วันแรกเด็กเริ่มมีปฏิกิริยากับรหัสคอมพิวเตอร์สามารถจำสัญลักษณ์ต่างๆ ได้หมดและเริ่มเคาะรหัสออกมามากมายถอดความได้ว่าโลกนี้ไม่ใช่ของท่านผู้เดียว	
	ยานแม่พบเมเลียหลังจากที่ยานตก 20 ชั่วโมงแต่เด็กหายไป ↓ 10 ปีต่อมา นักสำรวจเข้าไปปรับพื้นที่เป็นที่อยู่อาศัย ↓ 3 เดือนก่อน เกิดไฟไหม้เมื่อดับไฟพบเด็กคนหนึ่งที่ปากถ้ำคือเด็กที่หายสาปสูญไป ขณะพากลับเด็กตื่นกลัวส่งเสียงร้องคล้ายสัตว์ต้องใช้เวลา 2 เดือนกว่าจึงสงบ
ผู้เล่าทดลองด้วยการป้อนคำถามคณิตศาสตร์และคำถามเกี่ยวศาสตร์อื่นๆ ที่ยากขึ้นเรื่อยๆ แต่เด็กตอบได้หมด ผู้เล่าคาดว่าเด็กเรียนจากสัตว์ชั้นต่ำบนดาวกิสบอนและเตือนว่าจะทำลายโลก จากนั้นทรอนขอพบเด็กผู้เล่าอนุญาตให้เข้าไปในห้องเพราะเชื่อว่าความสัมพันธ์ทางสายเลือดจะทำให้ทั้งสองสื่อสารกันได้	

การเสนอเรื่องในเรื่องนี้ผู้เขียนใช้การเล่าสลับเหตุการณ์ไปมาระหว่างเรื่องราวในอดีตกับปัจจุบันระหว่างเหตุการณ์ ที่ชาวโลกได้พบเด็กลูกชายของนักบินอวกาศที่หายตัวไปอย่างลึกลับเมื่อ 15 ปีที่แล้วบนดาวกิสบอนที่ปัจจุบันมนุษย์หักล้างถางพงใช้เป็นที่อยู่อาศัยซึ่งเด็กคนนั้นมีความฉลาดเหนือมนุษย์ทั่วไป สลับกับเหตุการณ์ในอดีตที่นักบินอวกาศสามีภรรยาได้เดินทางไปสำรวจดาวกิสบอนเพื่อใช้เป็นที่พำนักของมนุษย์ ขณะสำรวจภรรยาของเขาเกิดประสบอุบัติเหตุเครื่องบินตกจากแรงกระแทกทำให้เธอได้คลอดลูกและตายส่วนเด็กหายสาปสูญไป

ผู้เขียนใช้การเล่าเรื่องคู่ขนานเช่นนี้เพื่อต้องการเสนอถึงผลของความผิดพลาดในอดีตส่งผลกระทบถึงปัจจุบันคือมนุษย์มุ่งหวังยึดครองและทำลายสิ่งแวดล้อมของดาวดวงอื่นเพื่อใช้เป็นที่พำนักอาศัยและอำนวยประโยชน์ต่อมนุษย์โดยไม่คำนึงว่าจะสร้างความเดือดร้อนหรือทำลายผู้อื่นหรือสิ่งมีชีวิตณ ดาวดวงนั้น แต่ในอนาคตอันใกล้มนุษย์อาจถูกตอบโต้จากเจ้าของดาวเดิมดังคำพูดของเด็กที่หายสาปสูญไปบนดาวกิสบอนที่สื่อสารผ่านคอมพิวเตอร์เป็นข้อความซ้ำๆ กันที่ว่า " โลกนี้มิใช่ของท่านผู้เดียว " (วินทร์ เลียววาริณ. 2538 : 41)

ความขัดแย้งที่เกิดขึ้นในเรื่องที่เป็นความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับมนุษย์คือความประหลาดใจเมื่อแพทย์ทดสอบสติปัญญาของเด็กแล้วพบว่าเป็นอัจฉริยะโดยไม่มีใครสั่งสอน แพทย์จึงสรุปว่าเด็กเรียนรู้จากสัตว์เซลล์เดียวบนดาวแต่ทรงภูมิปัญญากว่ามนุษย์ ดังข้อความ

" จากการสำรวจอย่างละเอียดของนักวิทยาศาสตร์แขนงต่างๆ ดาวกิสบอนไม่ปรากฏสิ่งมีชีวิตที่ทรงภูมิปัญญามีแต่ต้นไม้และสัตว์เซลล์เดียวชั้นต่ำเท่านั้น แต่ความสามารถของลูกชายของคุณบ่งชัดว่าโลกหรือป่าดงดิบที่เขาเติบโตมาไม่ใช่โลกที่ไร้อารยธรรมอย่างแน่นอน เพราะฉะนั้นเราอาจสรุปได้ตามหลักตรรกว่าเขาเรียนรู้มาจากสัตว์ พูดกันตรงกว่านั้นก็คือสัตว์เซลล์เดียวหรือที่พวกนักสำรวจเขียนลงในรายงานว่าสัตว์ชั้นต่ำเหล่านั้นมีภูมิปัญญาสูงกว่ามนุษย์เราเสียอีก "

(เดือนช่วงดวงเด่นฟ้า ดาดาว. 2538 : 42)

ในตอนท้ายผู้เขียนไม่ได้ให้คำตอบว่าความจริงเด็กเรียนรู้มาจากสัตว์จริงดังที่แพทย์กล่าวอ้างหรือไม่และสามารถเรียนรู้ได้อย่างไรแต่ทิ้งท้ายให้ผู้อ่านได้คิดและสร้างความมั่นใจในเรื่องสายสัมพันธ์พ่อลูก

การเสนอความคิดผู้เขียนต้องการนำเสนอด้วยการเตือนว่าให้มนุษย์หยุดพฤติกรรมการทำลายสิ่งต่างๆ โดยเฉพาะธรรมชาติและสภาพแวดล้อม

" ช่วงสิบกว่าปีต่อมา มีนักสำรวจหลายชุดเข้าไปปรับพื้นที่เตรียมใช้ดาวนั้นเป็นนิคมใหม่ของมนุษย์ต่อไป ผมยังจำได้ ผู้คนที่ไปสร้างนิคมใหม่พากันหักร้างถางพง สร้างที่อยู่อาศัย จากบ้านกลายเป็นเมือง คมดาบแห่งความเจริญฝ่าแผ่นดินที่ปกคลุมด้วยป่าบริสุทธิ์ออกรวดเร็ว เสียงคมเลื่อยโค่นต้นไม้ใหญ่กรีดกังวานทั่ว คล้ายภาพการหักร้างถางพงของมนุษย์โลกครั้งเมื่อโลกยังเต็มไปด้วยป่าดงดิบทั้งสองโลกถูกทำลายลงจากมนุษยชาติเผ่าพันธุ์เดียวกัน ต่างแต่ว่าครั้งนี้พวกเขาพร้อมกว่า เต็มเปี่ยมด้วยวิทยาการสูงกว่า ติดปีกข้ามห้วงอวกาศที่ครั้งหนึ่งเคยเป็นกำแพงไร้รูปที่กั้นพวกเขา มาถึงแผ่นดินใหม่ และกระทำในสิ่งเดียวกันไม่เปลี่ยนแปลง

หรือเพราะพวกเขาเป็นเพียงมนุษย์ ดังนั้นจึงไม่เคยและไม่สามารถเปลี่ยนแปลง? "

(เดือนช่วงดวงเด่นฟ้า ดาดาว. 2538 : 40)

ผู้เขียนสร้างสถานการณ์อันน่าสะเทือนใจในตอนท้ายเมื่อพ่อจะต้องพบกับลูกซึ่งไม่เคยเห็นกันมาก่อนในชีวิตมีเพียงความผูกพันทางสายโลหิต การจบเรื่องเมื่อสายตาของพ่อกับลูกที่เติบโตจากต่างดาวได้สัมผัสกันก็เป็นการทิ้งท้ายอย่างมีความหวังว่าอย่างน้อยที่สุดความผูกพันน่าจะทำให้พ่อและลูกสื่อสารกันได้มิใช่เฉพาะความผูกพันทางสายโลหิตแต่รวมถึงความผูกพันทางใจด้วย

เรื่อง <u>ราตรีดาวกะพริบ</u>

วาทะก่อนนำเรื่องเป็นของ วี.เอ. โรสวอร์น ในเตอะ ไทม์สและจารึกบนภาพวาดนักบินหนุ่มของ แฟรงค์ ซาลิสเบอรี่ ที่กล่าวว่าจักรวาลยิ่งใหญ่เหนือกาลเวลา เวลาอันแสนสั้นของมนุษย์ผู้หนึ่งสามารถรับรู้ได้จากการเสียสละของเขาเท่านั้น สอดคล้องกับเรื่องที่เหล่านักบินอวกาศเสียสละชีวิตขับยานพุ่งชนอุกกาบาตขนาดยักษ์เพื่อเบี่ยงทิศทางไม่ให้พุ่งเข้าชนโลก

เรื่องนี้ผู้เขียนแบ่งเรื่องออกเป็น 3 ตอนดังนี้ตอนที่1 : ความกลัว เล่าถึงภายในยานสำรวจเอ็นเตอร์ไพรัซ์ 18 กำลังท่องอวกาศว่าเหล่านักบินกำลังประชุมเพื่อตัดสินใจปฏิบัติภาระกิจสำคัญอย่างหนึ่งที่จะเริ่มภายใน 8.00 น.วันพรุ่งนี้ จากนั้นเล่าถึงลักษณะและรายละเอียดของยานว่าเป็นยานลาดตระเวนเดินทางตรวจตราระหว่างโลกกับดาวอังคารไม่มีหยุดพัก โดยชื่อตั้งตามภาพยนตร์วิทยาศาสตร์สมัยก่อนและขณะนี้กำลังเดินทางกลับโลก เมื่อถึงเวลาเที่ยงคืนนักบินอวกาศออกคะแนนเสียงสรุปว่าทุกคนตกลงปฏิบัติภาระกิจนี้จากนั้นจึงเริ่มการฉลอง เรื่องเล่าย้อนกลับไปเมื่อสามสัปดาห์ก่อนยานกำลังเดินทางกลับจากดาวอังคารและเล่าถึงโครงการปรับสภาพดาวอังคารที่เริ่มเมื่อ 200 ปีก่อน โดยการนำไลเค้นส์โปรยลงบนพื้นผิว 200 ปีผ่านมาไลเค้นส์เริ่มแผ่ขยายบนผิวดาว หลายร้อยปีผ่านไปพืชสีเขียวปกคลุม 2,000 ปีพืชชนิดอื่นๆ เริ่มกำเนิดน้ำแข็งขั้วโลกละลายกลายเป็นทะเลและเกิดบรรยากาศในที่สุดเพื่อให้มนุษย์ในอนาคตมาดำรงชีพอยู่ได้

เรื่องตัดกลับมาที่กัปตันโทมาคุยกับลูกเรือในราถึงสถานที่พักผ่อนที่เดินทางไปเมื่อกลับถึงโลกไนราผู้เป็นวิศวกรชาวเนปาลแนะนำให้ไปหิมาลัยแต่กัปตันอยากไปมัลดีฟส์ ส่วนเลวินอยากกลับไปฉลองวันเกิดลูกสาวที่ไม่เคยเห็นหน้าตั้งแต่เกิด ส่วนเมย์ลูกเรือหญิงสาวเพียงผู้เดียวอยากไปเดินป่าดูสัตว์ ขณะนั้นเรมิสตรวจพบอุกกาบาตขนาดยักษ์ห่างจากยาน 800 ก.ม.กำลังวิ่งเข้าชนโลกคำนวณว่าเมื่อผ่านบรรยากาศเข้าไปแล้วจะมีขนาดเกือบ 10 ก.ม.ใหญ่ที่สุดตั้งแต่เคยพบมาและเพิ่งตรวจสอบพบอุกกาบาตล่วงหน้า 5 ชั่วโมงต่อมาฐานโลกสามารถยืนยันตำแหน่งและทิศทางของอุกกาบาตที่ถูกตั้งชื่อว่า " ปีศาจดำ " และมันจะเดินทางดิ่งพุ่งสู่โลกอีก18 วัน

เรื่องเล่าย้อนอดีตกลับไปเมื่อ 600 ล้านปี โลกเคยถูกเกิดอุกาบาตชนประมาณ 2,000 ครั้ง แต่ละครั้งสร้างความเสียหาย อุกาบาตที่มีขนาดเส้นผ่าศูนย์กลาง10 ก.ม.เคยชนโลกเมื่อ 65 ล้านปีก่อนเป็นสาเหตุให้ไดโนเสาร์สูญพันธุ์ จากนั้นเล่าว่ากัปตันโทมาคุ้นเคยกับอวกาศในช่วงระหว่างดาวอังคารถึงโลกในระบบสุริยะมีดาวเคราะห์มากมาย เมื่อดาวเคราะห์น้อยเกิดชนกันจะเกิดสะเก็ดดาวมากมายบางชิ้นเป็นอุกาบาตพุ่งเข้าชนโลก ถ้ามีขนาดเล็กเมื่อเข้าสู่ชั้นบรรยากาศจะถูกเผาไหม้หมดแต่ถ้ามีขนาดใหญ่จะกระแทกโลกและก่อให้เกิดความสั่นสะเทือน เช่นที่อเมริกาและครั้งที่ร้ายแรงที่สุดที่ไซบีเรียแต่ " ปีศาจดำ " มีเส้นผ่าศูนย์กลางที่ใหญ่กว่าอุกกาบาตที่ตกในไซบีเรียถึง 200 เท่า

เมื่อก่อนสิ้นศตวรรษที่ 20 ดาวหางชูเมคเกอร์ เลวี่ 9 พุ่งชนดาวพฤหัสเป็นสาเหตุให้มนุษย์เริ่มโครงการสเปซการ์ดเพื่อรักษาความปลอดภัยของโลกจากอุกาบาตและดาวหาง มีการตรวจวัดความเร็วและวิถีวงโคจรต่อมาก้าวหน้าขึ้นจึงส่งยานอวกาศตระกูลเอ็นเตอร์ไพรัซ์เพื่อลาดตระเวนแต่ไม่เคยมีเหตุการณ์ผิดปกติ

เรื่องตัดกลับมาที่ยานเมื่อเวลา 12.30 น. ประธานฝ่ายความมั่นคงของโลกติดต่อมาบอกถึงสาเหตุว่าไม่สามารถตรวจพบอุกาบาตล่วงหน้าเพราะมันเป็นแร่ธาตุที่ไม่สะท้อนแสงจึงดูดสัญญาณเข้าหาตัวและประธานต้องการให้ยานเอ็นเตอร์ไพรัซ์18 ยิงระเบิดเพื่อเปลี่ยนทิศทางอุกาบาต โดยการยิงอุกาบาตขนาดเล็กให้พุ่งเข้าชนปีศาจดำให้เปลี่ยนทิศทางเพราะยานอยู่ใกล้ที่สุดและติดตั้งขีปนาวุธที่ทันสมัยที่สุดพร้อมทั้งลูกเรือได้รับการฝึกฝนล่วงหน้าเพื่อใช้เครื่องมือ เวลาปฏิบัติการคือ 15.00 น. วันพรุ่งนี้เพราะยาน

เอ็นเตอร์ไพรัซ์18 จะเข้าใกล้อุกกาบาตมากที่สุดและให้เหตุผลว่าไม่ยิงจากโลกเพราะเศษของอุกกาบาตจะตกกระจายสู่โลกและหากใช้ระเบิดที่แรงมากกัมตรังสีจะเป็นอันตรายต่อโลกดังนั้นปฏิบัติการครั้งนี้จึงพลาดไม่ได้

ตอนที่ 2 : ความโลภ ทางโลกติดต่อเมื่อเวลา 20.30 น.หลังจากที่ยานเอ็นเตอร์ไพรัซ์ 18 ยิงอุกกาบาตไม่สำเร็จกัปตันบอกว่าเครื่องยิงของยานไม่ทำงานทุกเครื่อง ท่านประธานให้คำตอบว่าได้ตรวจสอบและพบว่าเครื่องมีคุณสมบัติต่ำกว่ามาตรฐานเพราะว่าเครื่องยิงที่ติดตั้งบนยานเหมาะสำหรับยิงอุกกาบาตขนาดเล็กเนื่องจากคณะกรรมฝ่ายความมั่นคงชุดที่แล้วเป็นผู้อนุมัติ และผู้ถือหุ่นโรงงานผลิตเครื่องยิง 3 คนเป็นคณะกรรมการฝ่ายความมั่นคงและโรงงานก็เลิกกิจการไปแล้ว หมายความว่าคณะกรรมการคอรัปชั่นงบประมาณอาวุธ จากนั้นท่านประธานออกคำสั่งให้ใช้วิธีกามิกาเซ่คือให้กัปตันและลูกเรือยอมเสียสละชีวิตใช้ยานเอ็นเตอร์ไพรัซ์ 18 พุ่งเข้าชนอุกกาบาต จากนั้นเป็นการจินตนาการฉากปฏิบัติการพุ่งชนอุกกาบาตว่ายานเร่งความเร็วสูงขึ้นเรื่อยๆ จนยานสะเทือนทั้งลำทุกคนในยานหลับตาขณะยานพุ่งเข้าชนปีศาจดำ เมื่อพุ่งเข้าชนเกิดแรงสะเทือนมหาศาลทุกชีวิตมอดไหม้หมดแรงปะทะทำให้ปีศาจดำเปลี่ยนทิศทางห่างจากโลก 1,000 ก.ม. เรื่องตัดกลับมาที่กัปตันประชุมลูกเรือให้ร่วมตัดสินใจรับคำสั่งปฏิบัติการขับยานพุ่งเข้าชนปีศาจดำเพื่อเปลี่ยนทิศทาง เรื่องตัดไปที่ฉากจินตนาการว่าปีศาจดำพุ่งชนโลกจะทำให้เกิดแรงสะเทือนไปครึ่งโลกทวีปอเมริกาตะวันออกจะหายไปอาคารต่างๆ จะล้มลง กระแสน้ำทะเลในมหาสมุทรจะฟาดเรือพังทลายเกิดลูกไฟตกลงมาเหมือนฝนทำลายทวีปยุโรป ท้องฟ้ากลายเป็นสีแดงจัดมีเถ้าถ่านสีดำปกคลุมทั่วโลกนาน 3 ปี จากนั้นตัดกลับมาเมื่อเวลาเที่ยงคืนการประชุมเริ่มขึ้นลูกเรือแต่ละคนยกมือตกลงปฏิบัติภารกิจจากนั้นลูกเรือจึงดื่มฉลองให้กับปฏิบัติการพลีชีพเพื่อโลกครั้งนี้

ตอนที่ 3 : ความรัก ขณะที่กำลังดื่มฉลองเหล่านักบินอวกาศได้สนทนากัน จากนั้นจึงผลัดกันเล่าถึงแรงบันดาลใจที่ทำให้อยากเป็นนักบินอวกาศของแต่ละคนเริ่มที่วิศวกรชาวเนปาลบอกว่าเมื่ออายุ 7 ขวบพ่อพาขึ้นเขา วันหนึ่งตื่นขึ้นมากลางดึกมองเห็นท้องฟ้าที่เต็มไปด้วยดาวจึงรู้สึกว่าอนาคตอยากเป็นนักดาราศาสตร์หรือนักเดินทางในอวกาศ ชาวรัสเซียบอกว่าพ่อซื้อนิยายวิทยาศาสตร์เรื่องเธอะ ไทม์แมชีนของ เอช.จี.เวลล์ ให้อ่านช่วยเปิดโลกจินตนาการของเขา เมื่อโตจึงเลือกเรียนดาราศาสตร์และได้ทำงานด้านนี้ เลวินบอกว่าเคยขึ้นเครื่องบินอวกาศไปดวงจันทร์เพื่อพบพ่อเมื่ออายุ 5 ขวบ ตอนแรกกลัวมากถึงขั้นอาเจียนแต่แม่ร้องเพลงกล่อมชื่อ Twinkle, Twinkle, Little Star. จึงทำให้ไม่รู้สึกกลัวอีกเลยแต่น่าเสียดายที่เขาจะไม่มีโอกาสร้องเพลงนี้ให้ลูกสาวฟัง กัปตันนั้นมีประสบการณ์คล้ายเลวินเมื่ออายุ 22 ปีที่เคยอาเจียนเมื่อครั้งฝึกหนักเพื่อเป็นนักบินอวกาศ โดยคืนก่อนหน้าเขาได้ดื่มเหล้าจนเมาเมื่อต้องฝึกในสภาพที่ไร้น้ำหนักในวันรุ่งขึ้นจึงอาเจียนออกมาและถูกทำโทษ จากนั้นเลวินได้พบกับลูกสาวทางจอภาพพร้อมกับร้องเพลงเป่าเทียนฉลองวันเกิดให้ลูกสาว ครึ่งชั่วโมงต่อมาลูกเรือที่เหลือได้กล่าวคำอำลากับครอบครัวยกเว้นกัปตันที่ภรรยาเสียชีวิตแล้ว เมื่อถึงเวลา 6.00 น.กัปตันพร้อมลูกเรือร่วมกันดื่มฉลองพร้อมกันเป็นครั้งสุดท้าย ก่อนเริ่มปฏิบัติการ 15 นาทีกัปตันนั่งสงบคิดถึงอนาคตว่าพวกเขาจะกลายเป็นวีรบุรุษที่ถูกจารึกตลอดไปแต่เป็นสิ่งที่พวกเขาไม่ต้องการ ก่อน 8.00 น.เล็กน้อยกัปตันร้องเพลง Twinkle, Twinkle, Little Star. ส่งผ่านไปยังโลก

การดำเนินเรื่องเขียนเป็นแผนภูมิได้ดังนี้

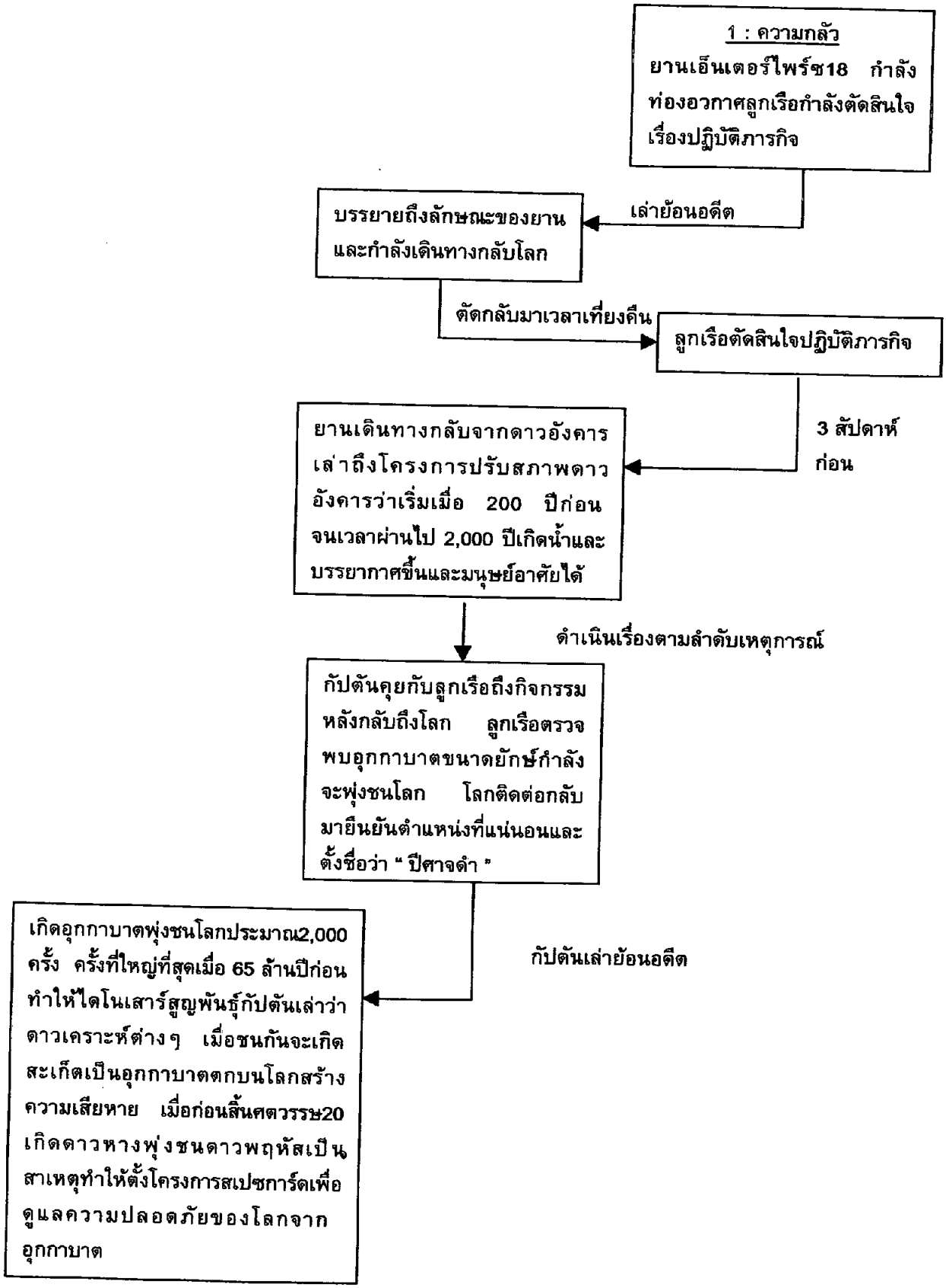
1 : ความกลัว
ยานเอ็นเตอร์ไพร์ซ18 กำลังท่องอวกาศลูกเรือกำลังตัดสินใจเรื่องปฏิบัติภารกิจ
เล่าย้อนอดีต
บรรยายถึงลักษณะของยานและกำลังเดินทางกลับโลก
ตัดกลับมาเวลาเที่ยงคืน
ลูกเรือตัดสินใจปฏิบัติภารกิจ
3 สัปดาห์ก่อน
ยานเดินทางกลับจากดาวอังคารเล่าถึงโครงการปรับสภาพดาวอังคารว่าเริ่มเมื่อ 200 ปีก่อนจนเวลาผ่านไป 2,000 ปีเกิดน้ำและบรรยากาศขึ้นและมนุษย์อาศัยได้
ดำเนินเรื่องตามลำดับเหตุการณ์
กัปตันคุยกับลูกเรือถึงกิจกรรมหลังกลับถึงโลก ลูกเรือตรวจพบอุกกาบาตขนาดยักษ์กำลังจะพุ่งชนโลก โลกติดต่อกลับมายืนยันตำแหน่งที่แน่นอนและตั้งชื่อว่า " ปีศาจดำ "
กัปตันเล่าย้อนอดีต
เกิดอุกกาบาตพุ่งชนโลกประมาณ2,000 ครั้ง ครั้งที่ใหญ่ที่สุดเมื่อ 65 ล้านปีก่อนทำให้ไดโนเสาร์สูญพันธุ์กัปตันเล่าว่าดาวเคราะห์ต่างๆ เมื่อชนกันจะเกิดสะเก็ตเป็นอุกกาบาตตกบนโลกสร้างความเสียหาย เมื่อก่อนสิ้นศตวรรษ20 เกิดดาวหางพุ่งชนดาวพฤหัสเป็นสาเหตุทำให้ตั้งโครงการสเปซการ์ดเพื่อดูแลความปลอดภัยของโลกจากอุกกาบาต

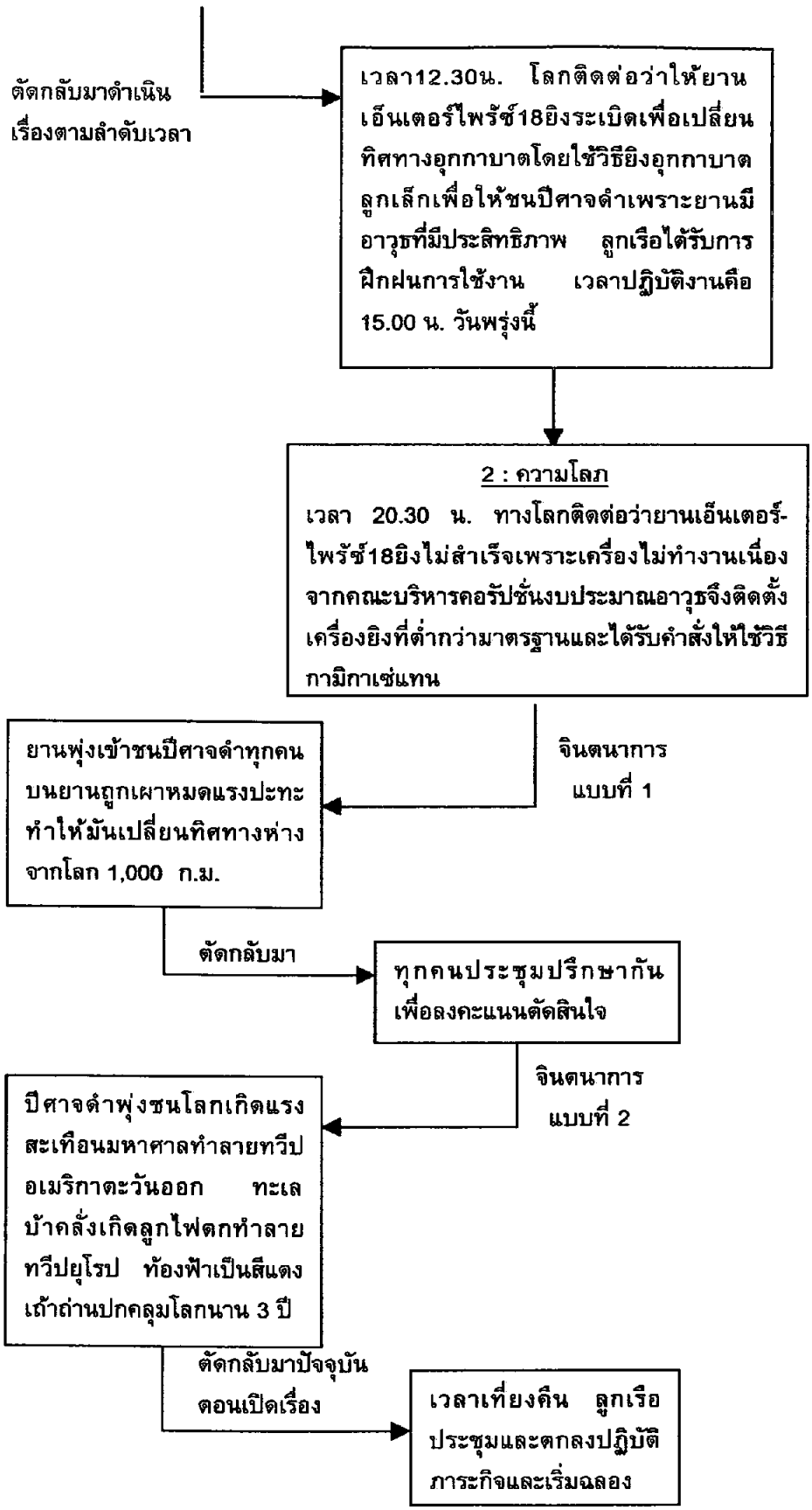
ตัดกลับมาดำเนินเรื่องตามลำดับเวลา
เวลา12.30น. โลกติดต่อว่าให้ยานเอ็นเตอร์ไพรัซ์18ยิงระเบิดเพื่อเปลี่ยนทิศทางอุกกาบาตโดยใช้วิธียิงอุกกาบาตลูกเล็กเพื่อให้ชนปีศาจดำเพราะยานมีอาวุธที่มีประสิทธิภาพ ลูกเรือได้รับการฝึกฝนการใช้งาน เวลาปฏิบัติงานคือ 15.00 น. วันพรุ่งนี้
2 : ความโลภ
เวลา 20.30 น. ทางโลกติดต่อว่ายานเอ็นเตอร์-ไพรัซ์18ยิงไม่สำเร็จเพราะเครื่องไม่ทำงานเนื่องจากคณะบริหารคอรัปชั่นงบประมาณอาวุธจึงติดตั้งเครื่องยิงที่ต่ำกว่ามาตรฐานและได้รับคำสั่งให้ใช้วิธีกามิกาเซ่แทน
จินตนาการแบบที่ 1
ยานพุ่งเข้าชนปีศาจดำทุกคนบนยานถูกเผาหมดแรงปะทะทำให้มันเปลี่ยนทิศทางห่างจากโลก 1,000 ก.ม.
ตัดกลับมา
ทุกคนประชุมปรึกษากันเพื่อลงคะแนนตัดสินใจ
จินตนาการแบบที่ 2
ปีศาจดำพุ่งชนโลกเกิดแรงสะเทือนมหาศาลทำลายทวีปอเมริกาตะวันออก ทะเลบ้าคลั่งเกิดลูกไฟตกทำลายทวีปยุโรป ท้องฟ้าเป็นสีแดงเถ้าถ่านปกคลุมโลกนาน 3 ปี
ตัดกลับมาปัจจุบันตอนเปิดเรื่อง
เวลาเที่ยงคืน ลูกเรือประชุมและตกลงปฏิบัติภาระกิจและเริ่มฉลอง

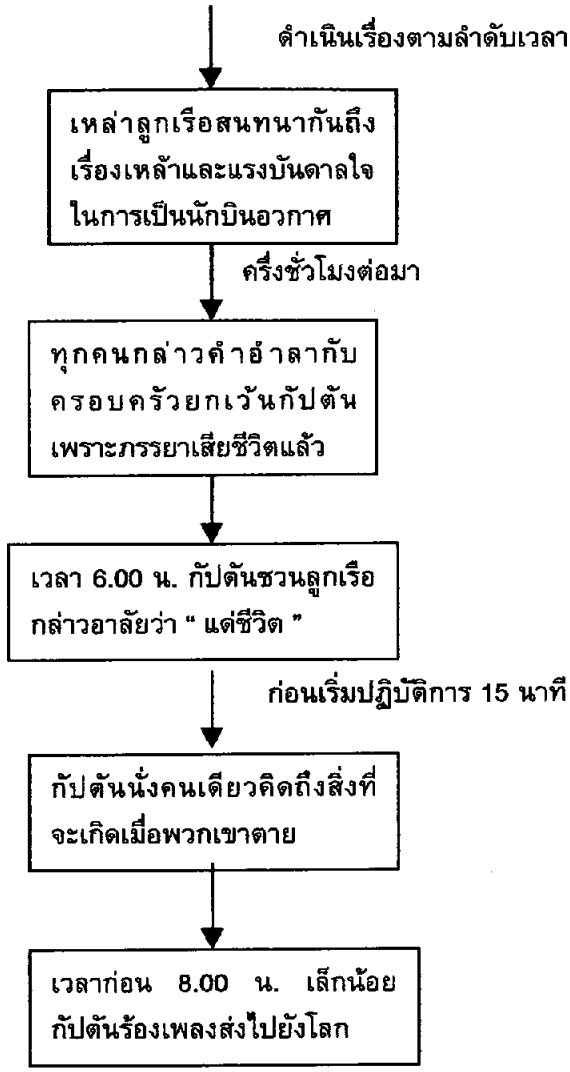

การเสนอเรื่องในเรื่องนี้ผู้เขียนเปิดเรื่องโดยนำเหตุการณ์ตอนกลางเรื่องขึ้นต้นว่าลูกเรือทุกคนตกลงปฏิบัติภารกิจเป็นการเล่าถึงปมปัญหาที่คลี่คลายก่อนจะนำผู้อ่านให้รับรู้ถึงปัญหาแล้วจึงเล่าย้อนถึงความเป็นมาของเหตุการณ์และปัญหา ในระหว่างนั้นผู้เขียนใช้การเล่าสลับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นบนยานกับความเป็นมาของเรื่องราวในอดีตไม่ว่าจะเป็นการสำรวจดาวอังคาร และนอกจากนั้นได้แทรกจินตนาการที่เกิดขึ้นอันเนื่องมาจากการตัดสินใจปฏิบัติการครั้งนี้ทั้งสองแบบแทรกเข้ามาระหว่างที่ผลการตัดสินใจยังไม่แน่ชัด หลังจากนั้นเป็นการเล่าบรรจบกับเหตุการณ์ตอนต้นเรื่องที่ทุกคนพร้อมปฏิบัติภารกิจและดื่มฉลอง จากนั้นจึงดำเนินเรื่องตามลำดับเวลาจนจบ

เรื่องนี้ผู้เขียนสร้างความขัดแย้งให้ตัวละครต้องประสบเป็นความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับปัจจัยภายนอกด้วยการให้เกิดอุกกาบาตพุ่งชนโลกทำให้ตัวละครที่อยู่บนยานอวกาศที่ใกล้อุกกาบาตที่สุดต้องตัดสินใจยิงอุกกาบาต และต่อมาผู้เขียนสร้างความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับมนุษย์ด้วยการให้เครื่องยิงไม่ทำงานเนื่องจากไม่มีประสิทธิภาพเพียงพอเพราะฝ่ายบริหารชุดก่อนคอรัปชั่นงบประมาณซื้ออาวุธจนทำให้ตัวละครต้องตัดสินใจขับยานพุ่งเข้าชนอุกกาบาตเพื่อพิทักษ์โลกแทน

ด้านรูปแบบผู้เขียนใช้การแบ่งเรื่องออกเป็นตอนๆ ทั้งหมด 3 ตอน และตั้งชื่อแต่ละตอนดังนี้

1. : ความกลัว เป็นจุดเริ่มต้นของเรื่องเพื่อสื่อถึงเนื้อหาที่แทนสภาพจิตใจของลูกเรือเมื่อได้รับทราบเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นว่าอุกกาบาตขนาดยักษ์กำลังพุ่งชนโลก

2. : ความโลภ สื่อถึงผลของความโลภของมนุษย์ที่ทำให้ผู้บริสุทธิ์ต้องรับเคราะห์

3. : ความรัก สื่อให้เห็นความรักระหว่างเพื่อน ความรักที่มีต่อลูกและความรักความเสียสละที่มีต่อโลกด้วยการเสียสละชีวิตขับยานพุ่งชนอุกกาบาต

การเสนอความคิดในเรื่องนี้ผู้เขียนเสนอว่าความโลภของมนุษย์สร้างความหายนะต่อโลกและมนุษยชาติ แต่มนุษย์ด้วยกันก็สามารถปกป้องโลกและมนุษยชาติไว้ด้วยความรักและความเสียสละอันเป็นคุณสมบัติที่ยิ่งใหญ่ของมนุษย์ ขณะที่ผู้เขียนเสนอว่ามนุษย์ทำลายมนุษย์ด้วยกันให้ย่อยยับแต่มนุษย์ด้วยกันก็ยิ่งใหญ่จนสามารถปกป้องโลกและมนุษยชาติไว้ด้วยความเสียสละ

โดยเนื้อหาแล้วเรื่องนี้สร้างอารมณ์สะเทือนใจด้วยการที่ลูกเรือต้องสละชีวิตเพื่อโลก ผู้เขียนได้แสดงถึงความเป็นปุถุชนของลูกเรือแต่ละคนที่มีความฝัน ความกลัวตาย และความรักตามอัตตาของตน แต่ทุกคนยอมรับความจริงที่ว่า " ถ้าเราไม่ทำ เราก็ตายอยู่ดี เพราะเราอาจไม่มีโลกเหลือให้กลับไปหา " (วินทร์ เลียววาริณ. 2538 : 60) ทุกคนจึงเผชิญหน้าความตายอย่างองอาจการดื่มฉลองของเขาก็ " เพื่อสร้าง " อารมณ์ที่บรรเจิด " ไง ศิลปินนักเขียนยุคนั้นถ้าไม่ได้เหล้าแล้วจะสร้างสรรค์งานออกมาไม่ค่อยได้ " (วินทร์ เลียววาริณ. 2538 : 62) สะท้อนให้เห็นว่าปฏิบัติการครั้งนี้เป็นการสร้างสรรค์สิ่งที่มีคุณค่าต่อมนุษยชาติเทียบเท่ากับงานศิลปะและเมื่อแต่ละคนผลัดกันเล่าความหลังก็ยิ่งทำให้เห็นว่าการทำงานในอวกาศเป็นสิ่งที่พวกเขาเลือกแล้วดังนั้นจึงน่าประทับใจที่จะตายในสิ่งที่ตนเลือก จุดสะเทือนใจอยู่ที่เลวินกล่าวถึงเพลงที่แม่ร้องกล่อมเพลงนั้นมีชื่อว่า Twinkle, Twinkle, Little Star. และเสียดายที่ไม่มีโอกาสร้องเพลงนี้ให้ลูกสาวที่เขาไม่เคยมีโอกาสเห็นหน้าฟัง แต่ตอนท้ายเลวินมีโอกาสร้องเพลงสุขสันต์วันเกิดให้ลูกสาวฟังทางจอภาพเป็นครั้งแรกและครั้งสุดท้าย ความสะเทือนใจจึงถึงจุดสูงสุดตอนท้ายเรื่องขณะที่ยานพุ่งเข้าชนอุกกาบาตกัปตันได้ฮัมเพลง Twinkle, Twinkle, Little Star.กล่อมชาวโลกผ่านไมโครโฟน

เรื่อง <u>พระเจ้าองค์สุดท้าย</u>

วาทะก่อนเริ่มเรื่องมาจากตำนานสร้างมนุษย์ของชาวแอสสิเรียนที่กล่าวว่าซะตาของสวรรค์และโลกถูกกำหนดแล้วแต่มนุษย์ก็ยังตั้งคำถามกับพระเจ้าว่ามนุษย์ควรสร้างสิ่งใดอีก สอดคล้องกับเรื่องเมื่อตัวละครเอกสร้างมนุษย์เทียมขึ้นและมนุษย์ที่ถูกสร้างขึ้นนั้นจะเป็นผู้ตัดสินชะตากรรมของโลกเอง

เริ่มเรื่องด้วยบทกวีบทหนึ่งที่กล่าวว่าไม่ช้าหรือเร็วเจ้าจะต้องกลับไปเพื่อปลดปล่อยมนุษย์ให้พ้นจากความชั่วร้ายแม้จะช้าเกินไป จากนั้นเล่าว่ายานอวกาศลอยอยู่ในอวกาศมานานแสนนานโดยเดินทางมาจากที่อันแสนไกลเคลื่อนที่ช้าๆ เรื่อยมาหกหมื่นปีแล้วและกำลังใกล้ถึงจุดหมาย คอมพิวเตอร์ประจำยานเป็นผู้ควบคุมยานตั้งแต่ยานถูกปล่อยเมื่อครั้งแรก ขณะนี้ยานมีสภาพทรุดโทรมตามกาลเวลาหากเปรียบเป็นคนก็เป็นคนชราที่ใกล้ตาย ภายในยานมีเลนส์สีฟ้าแทนตาคอยสำรวจโดยรอบยานข้าวของเครื่องใช้ต่างผุพังไปตามเวลา คอมพิวเตอร์มองดูภายในยานและนึกถึงเจ้านายทั้งสองที่จากไปนานแล้ว

เรื่องย้อนอดีตกลับไปเมื่อหกหมื่นปีก่อน คาร์และลินด์คู่รักนักบินอวกาศออกสำรวจพบดาวดวงหนึ่งมีสภาพกายภาพดีเยี่ยมมีน้ำ พืชสีเขียว ออกซิเจนคล้ายโลก สามารถเป็นที่อยู่อาศัยของมนุษย์ได้แต่ต้องปรับสภาพอากาศซึ่งต้องใช้เวลาประมาณ 815 ปี ดาวดวงนี้เป็นดวงที่ 7 ตั้งแต่เริ่มสำรวจเมื่อสามอาทิตย์ก่อน ดวงอาทิตย์ของดาวดาวนี้ขึ้นละตก 5 ครั้งต่อวันและพบว่าหากรอการวิวัฒนาการต้องใช้เวลาอีก

800 ปี ดังนั้นดาร์จึงเสนอสร้างมนุษย์เทียมด้วยวิธีโคลนนิ่งจากต้นแบบของทั้งสองเพื่อให้เป็นผู้ดูแลโลกแทนพวกเขาโดยดาร์รับรองความปลอดภัยเนื่องจากความก้าวหน้าทางพันธุวิศวกรรมทำให้แทบจะไม่มีโอกาสผิดพลาดและเหมือนต้นแบบร้อยเปอร์เซ็นต์ อีกทั้งสามารถฝังระบบสมองปรับความฉลาดให้สูงขึ้นได้และลบอารมณ์ส่วนไม่ดีออกได้แต่สามารถทำได้ครั้งละ 1 คน จึงตั้งใจจะสร้างขึ้นมาหนึ่งคู่จากดาร์และลินด์เพื่อให้สามารถ ปรับตัวให้ทนทานต่อสภาพอากาศบนดาวได้และให้ทำโคลนนิ่งต่อไปเพื่อพัฒนาโลกใหม่ให้พร้อมก่อนมนุษย์จริงจะเดินทางมา

สามเดือนต่อมาการปรับสภาพอากาศสำเร็จเรียบร้อยจึงเริ่มผลิตมนุษย์เทียม ขณะกำลังผลิตเกิดพายุและฟ้าฝ่าถูกเสารับส่งสัญญาณหักไฟดับ 1 นาที พลังงานสำรองจึงทำงานต่อการผลิตมนุษย์เทียมจึงสำเร็จ ดาร์ส่งหุ่นยนต์ออกไปซ่อมเสาอากาศแต่ทำไม่ได้จึงขาดการติดต่อจากทางโลกและพบว่าช่องเก็บเชื้อเพลิงถูกทำลายเชื้อเพลิงรั่วจึงตัดสินใจเดินทางกลับโลก ต่อมาลินด์รายงานว่าเชื้อเพลิงรั่วอีกทำให้พลังงานเหลือเพียงสี่สิบเปอร์เซ็นต์ซึ่งไม่พอเดินทางกลับโลกด้วยวิธีโจนข้ามเวิ้งจักรวาล ดาร์เสนอให้เดินทางกลับด้วยเชื้อเพลิงต่ำที่สุดด้วยวิธีการหลับจำศีลแม้จะต้องใช้เวลาเดินทางสองถึงสามร้อยปี เรื่องตัดกลับมาที่ยานกำลังเดินทางกลับไปหามนุษย์เทียมคู่แรก แล้วจึงย้อนอดีตกลับมาเมื่อดาร์พบความผิดปกติของอารมณ์บนคลื่นสมองของมนุษย์เทียมว่าติดลบ โดยสงสัยว่าเกิดเมื่อตอนฟ้าฝ่าทำให้มนุษย์เทียมมีอารมณ์ที่แฝงด้วยความรุนแรงและกลายเป็นคนก้าวร้าวถึงขั้นฆ่ากันได้จึงต้องรีบแก้ไขด้วยการกลับไปปรับคลื่นสมอง ดาร์และลินด์ตัดสินใจกลับไปเพราะความรับผิดชอบ แต่เนื่องจากเชื้อเพลิงเหลือน้อยจึงต้องใช้เวลาเดินทาง 900 ปี ซึ่งวิธีหลับจำศีลไม่เคยทำได้เกิน 600 ปี พวกเขาตั้งโปรแกรมคอมพิวเตอร์ให้ดำเนินการต่อหากเขาเสียชีวิตไปโดยเมื่อเดินทางถึงให้จับมนุษย์ตรวจระดับความรุนแรงหากเลวร้ายให้ทำลายโลกทันที จากนั้นทั้งคู่จึงหลับจำศีลผ่านไป 10 เดือนห้องเชื้อเพลิงเกิดรั่วทำให้เชื้อเพลิงเหลือเพียงห้าเปอร์เซ็นต์ความเร็วยานจึงต้องลดลงทำให้การเดินทางถูกยืดไปเป็นหกหมื่นปี หลายสิบปีต่อมาไฟท่อจำศีลดับดาร์และลินด์เสียชีวิตและถูกสลายเป็นธุลีลอยไปในห้วงอวกาศ

เรื่องตัดกลับมาที่คอมพิวเตอร์ควบคุมยานเดินทางถึงดาวดวงนั้นพบว่าสภาพแวดล้อมไม่เปลี่ยนแปลงเท่าใดหุ่นยนต์และเครื่องมือต่างๆ ทำงานอีกครั้ง ขณะนั้นปรากฏว่ามีแสงสีขาวพุ่งตรงมาหายานจึงรู้ว่าเป็นระเบิดปรมาณูที่ไม่สามารถตอบโต้กลับได้ คอมพิวเตอร์รู้สึกเสียใจที่ไม่สามารถทำงานสำเร็จดังที่คาดหวังไว้ต้องถูกทำลายและได้นึกถึงชื่อมนุษย์เทียมทั้งคู่ที่ลินด์ตั้งให้ว่าชื่ออดัมกับอีฟ จบด้วยบทกวีเหมือนตอนต้น การดำเนินเรื่องเขียนเป็นแผนภูมิได้ดังนี้

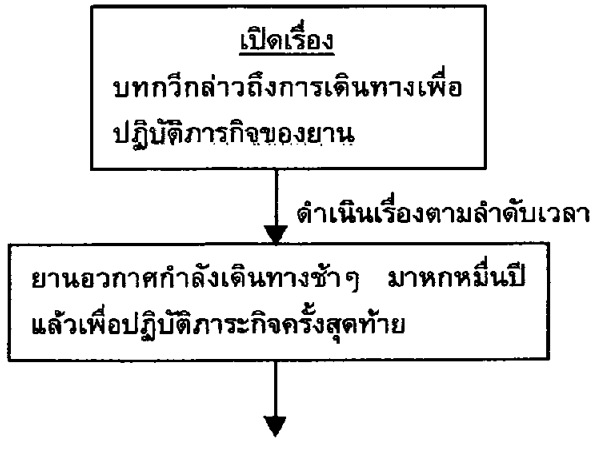

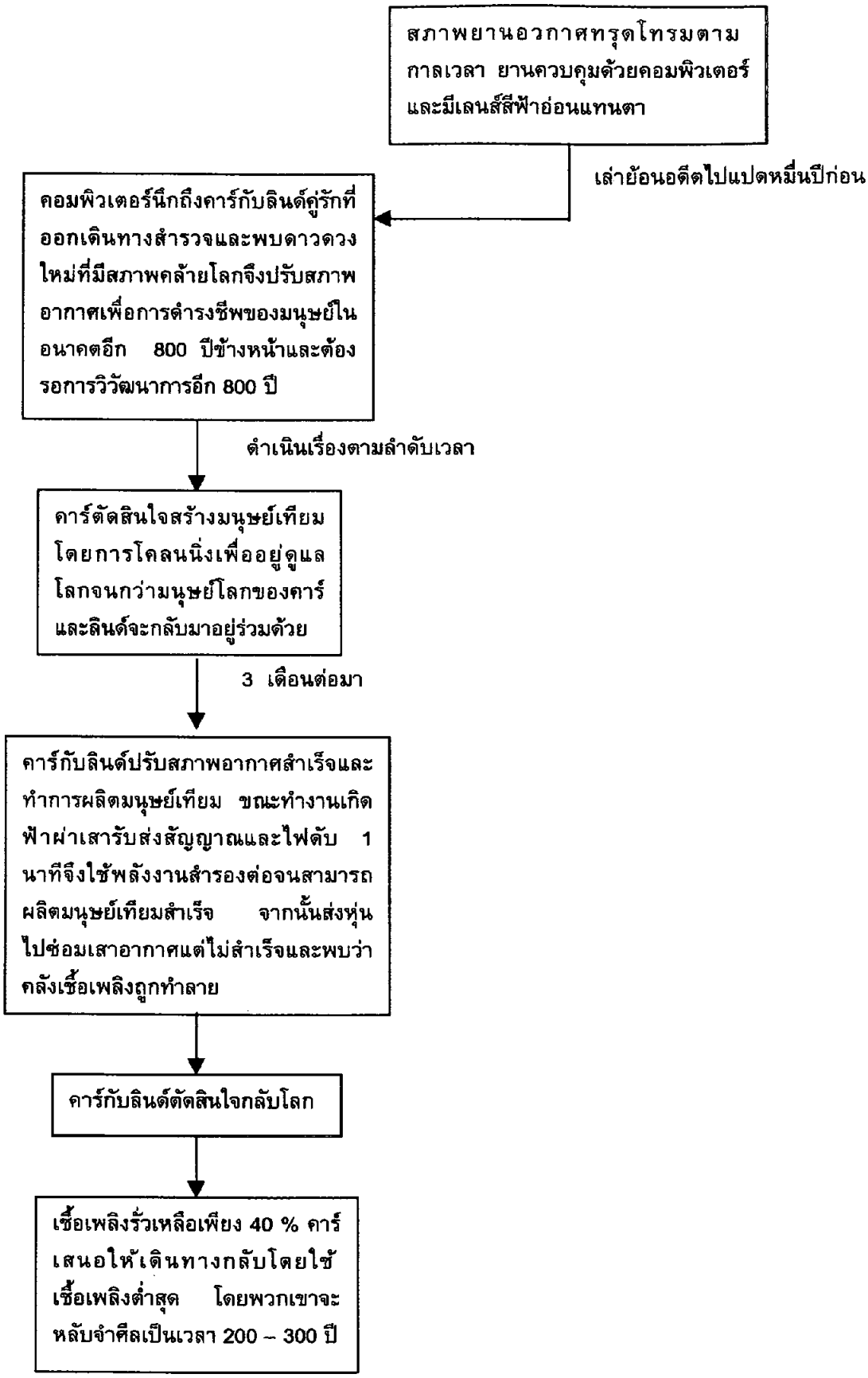
สภาพยานอวกาศทรุดโทรมตามกาลเวลา ยานควบคุมด้วยคอมพิวเตอร์และมีเลนส์สีฟ้าอ่อนแทนตา
เล่าย้อนอดีตไปแปดหมื่นปีก่อน
คอมพิวเตอร์นึกถึงคาร์กับลินด์คู่รักที่ออกเดินทางสำรวจและพบดาวดวงใหม่ที่มีสภาพคล้ายโลกจึงปรับสภาพอากาศเพื่อการดำรงชีพของมนุษย์ในอนาคตอีก 800 ปีข้างหน้าและต้องรอการวิวัฒนาการอีก 800 ปี
ดำเนินเรื่องตามลำดับเวลา
คาร์ตัดสินใจสร้างมนุษย์เทียมโดยการโคลนนิ่งเพื่ออยู่ดูแลโลกจนกว่ามนุษย์โลกของคาร์และลินด์จะกลับมาอยู่ร่วมด้วย
3 เดือนต่อมา
คาร์กับลินด์ปรับสภาพอากาศสำเร็จและทำการผลิตมนุษย์เทียม ขณะทำงานเกิดฟ้าผ่าเสารับส่งสัญญาณและไฟดับ 1 นาทีจึงใช้พลังงานสำรองต่อจนสามารถผลิตมนุษย์เทียมสำเร็จ จากนั้นส่งหุ่นไปซ่อมเสาอากาศแต่ไม่สำเร็จและพบว่าคลังเชื้อเพลิงถูกทำลาย
คาร์กับลินด์ตัดสินใจกลับโลก
เชื้อเพลิงรั่วเหลือเพียง 40 % คาร์เสนอให้เดินทางกลับโดยใช้เชื้อเพลิงต่ำสุด โดยพวกเขาจะหลับจำศีลเป็นเวลา 200 – 300 ปี

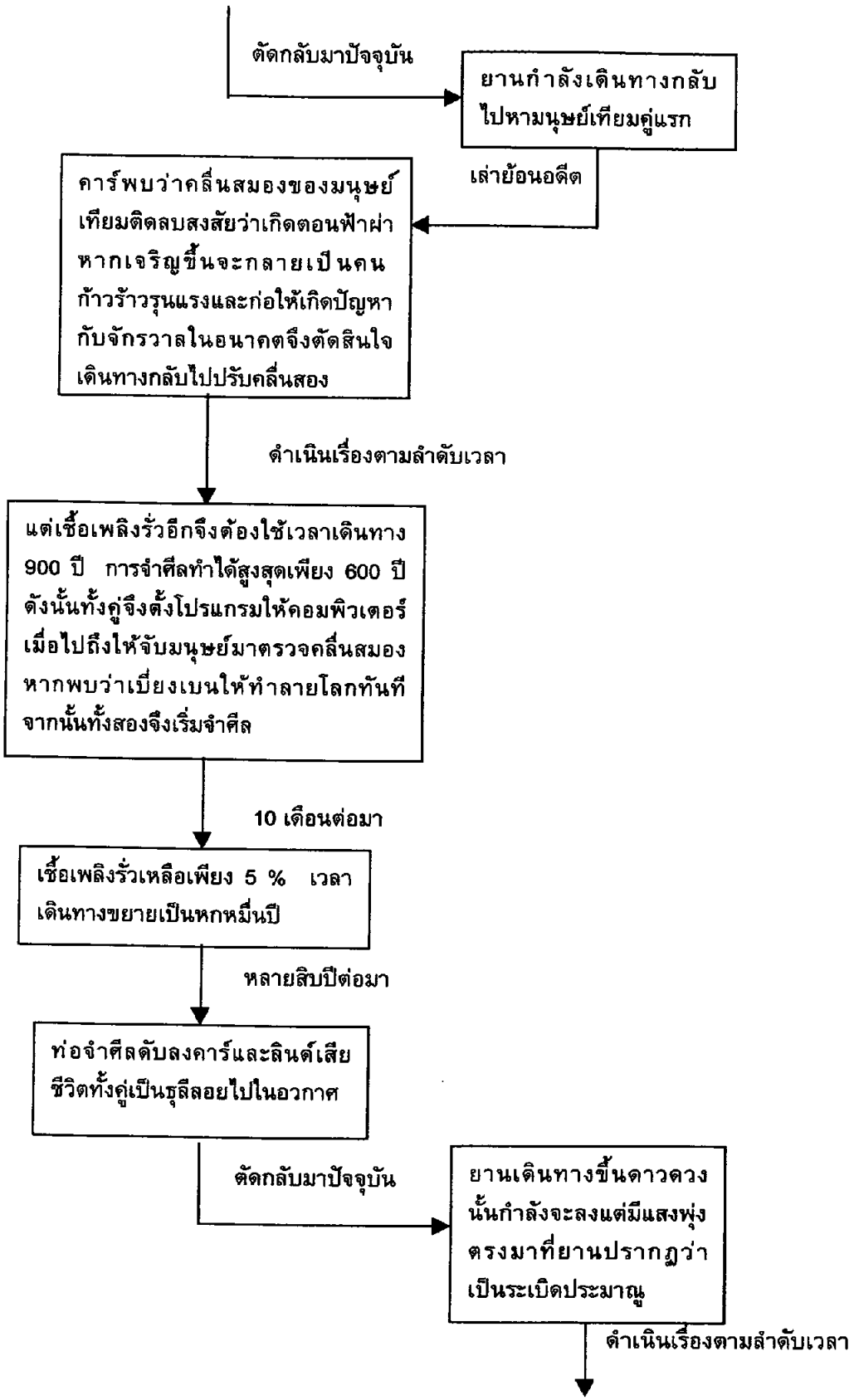
ตัดกลับมาปัจจุบัน
ยานกำลังเดินทางกลับไปหามนุษย์เทียมคู่แรก
เล่าย้อนอดีต
คาร์พบว่าคลื่นสมองของมนุษย์เทียมติดลบสงสัยว่าเกิดตอนฟ้าผ่าหากเจริญขึ้นจะกลายเป็นคนก้าวร้าวรุนแรงและก่อให้เกิดปัญหากับจักรวาลในอนาคตจึงตัดสินใจเดินทางกลับไปปรับคลื่นสอง
ดำเนินเรื่องตามลำดับเวลา
แต่เชื้อเพลิงรั่วอีกจึงต้องใช้เวลาเดินทาง 900 ปี การจำศีลทำได้สูงสุดเพียง 600 ปี ดังนั้นทั้งคู่จึงตั้งโปรแกรมให้คอมพิวเตอร์เมื่อไปถึงให้จับมนุษย์มาตรวจคลื่นสมองหากพบว่าเบี่ยงเบนให้ทำลายโลกทันทีจากนั้นทั้งสองจึงเริ่มจำศีล
10 เดือนต่อมา
เชื้อเพลิงรั่วเหลือเพียง 5 % เวลาเดินทางขยายเป็นหกหมื่นปี
หลายสิบปีต่อมา
ท่อจำศีลดับลงคาร์และลินด์เสียชีวิตทั้งคู่เป็นธุลีลอยไปในอวกาศ
ตัดกลับมาปัจจุบัน
ยานเดินทางขึ้นดาวดวงนั้นกำลังจะลงแต่มีแสงพุ่งตรงมาที่ยานปรากฏว่าเป็นระเบิดประมาณู
ดำเนินเรื่องตามลำดับเวลา

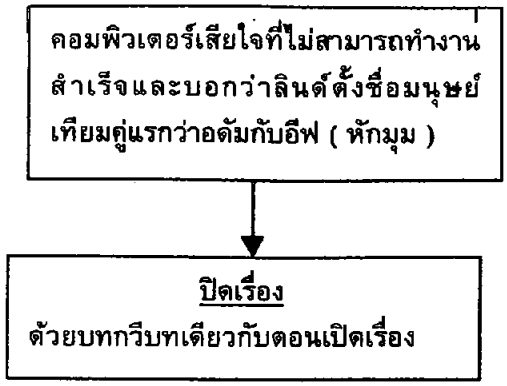

การเสนอเรื่องในเรื่องนี้ตอนต้นและตอนจบผู้เขียนนำบทกวี 1 บทที่มีข้อความเช่นเดียวกันมากล่าวนำและปิดท้ายเป็นบทกวีที่กล่าวถึงภารกิจที่สมองกลควบคุมยานได้รับคำสั่งให้กลับไปยังโลกเพื่อแก้ไขอนาคตของมนุษยชาติ ผู้เขียนนำบทกวีมากล่าวอีกครั้งในตอนท้ายเพื่อเน้นให้เห็นว่าการปฏิบัติภารกิจที่ไม่อาจลุล่วงตามเจตนาของผู้ออกคำสั่งหรือผู้สร้างมนุษย์ได้

เริ่มเนื้อหาผู้เขียนเสนอเรื่องด้วยการเปิดเรื่องขณะที่ยานอวกาศกำลังเดินทางกลับไปดาวที่จากมาแล้วย้อนอดีตถึงสาเหตุของการเดินทางโดยเล่าผ่านสมองกลที่ควบคุมยาน เป็นผู้บันทึกเหตุการณ์ทุกอย่างที่เกิดขึ้นอย่างละเอียดตามลำดับเวลาตั้งแต่เมื่อตัวละครเอกทั้งคู่เดินทางพบดวงดาว ปรับสภาพอากาศบนดาว สร้างมนุษย์เทียม เดินทางกลับเชื้อเพลิงรั่วและพบว่าสร้างมนุษย์เทียมผิดพลาดจึงตัดสินใจเดินทางกลับแต่เชื้อเพลิงเกิดรั่วอีกเหลือเพียง 40 เปอร์เซ็นต์ทำให้ต้องใช้เวลาเดินทางถึง 900 ปี เริ่มจำศีลเชื้อเพลิงรั่วเหลือห้าเปอร์เซ็นต์เวลาเดินทางยาวนานเป็นหกหมื่นปี จนเดินทางถึงโลกและกำลังลงเพื่อตรวจสอบมนุษย์แต่ถูกยิงตอบโต้กลับด้วยอาวุธปรมาณู ตอนท้ายผู้เขียนหักมุมว่ามนุษย์เทียมคู่แรกที่คาร์และลินด์สร้างมีชื่อว่าอดัมกับอีฟซึ่งเชื่อว่าเป็นบรรพบุรุษของมนุษย์โลกนั่นเอง เป็นการเสนอว่ามนุษย์ในปัจจุบันเกิดจากความผิดพลาดในการสร้างโดยมนุษย์ต้นแบบจึงวิวัฒนาการไปสู่ความก้าวร้าวและการใช้ความรุนแรง

นอกจากนั้นผู้เขียนสร้างความขัดแย้งหลายด้านด้วยการให้ตัวละครเอกต้องประสบกับปัญหาต่างๆ มากมายจากปัจจัยภายนอกคือเกิดฟ้าฝ่าทำให้การผลิตมนุษย์เทียมผิดพลาด และขาดการติดต่อจากทางโลกจึงทำให้ต้องตัดสินใจแก้ปัญหาโดยลำพัง เชื้อเพลิงรั่วทำให้การเดินทางยาวนานหลายร้อยปีและให้เชื้อเพลิงรั่วมากขึ้นจนทำให้การเดินทางยาวนานเป็นหกหมื่นปี ทำให้มนุษย์เทียมวิวัฒนาการสร้างระเบิดปรมาณูยิงโต้ตอบเมื่อยานเดินทางมาถึง การสร้างความขัดแย้งเช่นนี้ทำให้ผู้อ่านติดตามเรื่องว่าท้ายสุดยานอวกาศจะสามารถกลับไปแก้ไขปัญหาได้หรือไม่ แต่สุดท้ายผู้เขียนสร้างความขัดแย้งที่ผู้อ่านไม่คาดคิดว่าโลกที่ยานดังกล่าวจะไปทำลายแต่ไม่สำเร็จคือโลกมนุษย์นั่นเอง

เรื่องนี้ดำเนินเรื่องโดยอาศัยตัวละครที่ไม่ใช่มนุษย์คือคอมพิวเตอร์ควบคุมยานที่ผู้เขียนสร้างขึ้นมาโดยใช้วิธีบุคลาธิษฐานคือให้คอมพิวเตอร์มีความรู้สึกและอารมณ์เหมือนคนคือรู้สึกดีใจเสียใจ อยากร้องไห้ สะเทือนใจและตัดสินใจได้ เพื่อเป็นผู้เสนอเรื่องราวที่ดำเนินต่อไปหลังจากที่ตัวละครเองทั้งคู่จำศีลและเสียชีวิตในที่สุด

การเสนอความคิดในเรื่องนี้ผู้เขียนเสนอปรัชญาความคิดที่น่าสนใจว่าพระเจ้าสร้างมนุษย์ขึ้นแต่มนุษย์ก็ฆ่าพระเจ้าผู้สร้างนั้นในที่สุด

เรื่อง <u>โปรเจ็คท์ : เทเลสตาร์</u>

วาทะก่อนเริ่มเรื่องผู้เขียนนำวาทะจากหนังสือ The Book of Job ที่กล่าวคนเราเคยคิดถึงเรื่องการขยายตัวของแผ่นดินหรือไม่และหนทางใดเป็นที่อยู่ของแสงและความมืด เมื่อตีความแล้วจะเข้าใจว่าความมืดและความสว่างก็คือการค้นพบสิ่งประดิษฐ์ที่จะปฏิวัติระบบขนส่งมวลชนทั่วโลกนำความเจริญก้าวหน้ามาสู่มนุษย์แต่จะทำให้ระบบเศรษฐกิจล่มสลายในเวลาเดียวกัน

เริ่มเรื่องด้วยการเล่าถึงประธานบริษัทขนส่งแห่งโลกผู้ซึ่งเป็นชายชราวัย 60 ปี ชีวิตผ่านอุปสรรคมามากมายกำลังสนทนากับนักสืบผู้เล่าเรื่องถึงผู้ร้ายที่สังหารศาสตราจารย์มาราซึ่งขณะนี้เสียชีวิตแล้วโดยไม่พบหลักฐานใดๆ ที่เกี่ยวข้อง เรื่องเล่าย้อนอดีตไปเมื่อวันอังคารที่ 30 กันยายน ค.ศ. 2240 เวลา 7.30 น. แม่บ้านพบศาสตราจารย์มารานอนตายอยู่ในห้องทดลองถูกคนร้ายฆ่าด้วยปืนรังสีเพียงนัดเดียวจากด้านหลัง จากนั้นเล่าถึงประวัติศาสตราจารย์มาราว่าเป็นนักวิทยาศาสตร์และนักประดิษฐ์ที่มีชื่อเสียงในวงการอุตสาหกรรมการขนส่งสื่อสารโลกและระหว่างดวงดาวทำงานให้บริษัทขนส่งแห่งโลกซึ่งควบคุมการขนส่งและสื่อสารมวลชนทั่วโลก เป็นผู้ค้นพบการขนส่งมวลชนระหว่างดวงดาวสำเร็จทำให้บริษัทร่ำรวยมหาศาลชีวิตประจำวันของศาสตราจารย์มาราจะอยู่แต่ในห้องทดลองต้องการทำงานที่ตนรักโดยไม่สนใจชื่อเสียงเงินทอง

เรื่องตัดกลับมาเมื่อสามสัปดาห์ก่อนประธานจ้างนักสืบให้สืบคดีนี้เพราะการตายของศาสตราจารย์มาราส่งผลกระทบต่อโครงการของบริษัทมากมายพร้อมทั้งกำชับว่าต้องสืบตัวฆาตกรให้ได้ นักสืบใช้เวลาหนึ่งสัปดาห์เพื่อค้นหาหลักฐานแต่ไม่พบเพราะศาสตราจารย์มาราเป็นที่รักของทุกคนและไม่มีศัตรู ต่อมาสัปดาห์ที่ 3 นักสืบไปสำรวจห้องทดลองขณะนอนหงายและจุดบุหรี่เห็นแสงไฟสะท้อนบนเพดานจึงปีนขึ้นไปพบว่าเป็นเลนส์แก้วฝังอยู่ เมื่อเจาะสายเคเบิลจึงพบกล้องวีดีโอซ่อนในเพดานมีสายไฟเชื่อมไปอีกห้องหนึ่ง ในที่สุดนักสืบก็พบปุ่มเปิดห้องลับซึ่งเป็นห้องปลอดฝุ่นและเก็บเสียงมีแผงควบคุมและโทรทัศน์สี่เครื่องวีดีโอเครื่องแรกบันทึกภาพการทดลองของศาสตราจารย์มารา ภาพจบลงที่ชายชุดดำถือปืนรังสียิงมาด้านหลังและยิงศาสตราจารย์มาราจนล้มลงชายชุดดำกวาดตาหาสิ่งของบางอย่างแต่ไม่พบจึงจากไป นักสืบกรอเทปซ้ำหลายครั้งเพื่อจำหน้าคนร้าย

เรื่องตัดกลับมาที่การสนทนานักสืบบอกว่าหลังจากนั้นสองวันพบผู้ร้ายและเกิดการต่อสู้กันผู้ร้ายสู้ไม่ได้จึงกลืนไซยาไนด์ฆ่าตัวตาย แสดงว่าผู้ร้ายเป็นมืออาชีพและทราบผู้อยู่เบื้องหลังก็คือประธานนั่นเอง ประธานไม่ยอมรับแต่นักสืบบอกว่ามีหลักฐานที่พบโดยบังเอิญนั่นก็คือโปรเจ็คท์เทเลสตาร์ จากนั้นเล่าย้อนอดีตไปว่านักสืบเปิดโทรทัศน์เครื่องที่สองเป็นภาพการทดลองเมื่อวันที่ 28 กันยายน 2240 ศาสตราจารย์มาราบอกว่าสามารถประดิษฐ์เครื่องเทเลสตาร์เสร็จสมบูรณ์เป็นเครื่องที่สามารถส่งวัตถุจากจุดหนึ่งไปยังอีกจุดหนึ่งตามต้องการภายในเวลาไม่กี่วินาทีเป็นการปฏิวัติการเดินทางแบบเดิมโดยสิ้นเชิง จากนั้นเล่าถึงระบบขนส่งในอดีตและอธิบายการทำงานของเครื่องว่าแยกและเปลี่ยนมวลที่ต้องการเดินทางเป็นคลื่นพลังงานส่งผ่านไปในอากาศหรืออวกาศเมื่อถึงจุดกำหนดจะเปลี่ยนคลื่นพลังงานกลับเป็นมวลสารเดิม และได้ทดลองแสดงโดยเดินเข้าไปในเครื่องและชี้ไปบนแผนที่บอกว่าจะไปที่สนามหญ้าหน้าบ้านให้จับตาดูแล้วจึงกดปุ่มเกิดแสงสว่างขึ้นร่างของศาสตราจารย์มาราก็หายไปอีกประมาณห้าวินาทีภาพศาสตราจารย์มารามาปรากฏที่สนามหญ้าหน้าบ้านบนจอภาพโทรทัศน์เครื่องที่สามแล้วหลังจากนั้นศาสตราจารย์มาราดึงร่างกลับมาที่ห้องทำงานอีกครั้งด้วยรีโมทคอนโทรล

เรื่องตัดกลับมาที่การสนทนานักสืบบอกประธานว่าศาสตราจารย์มาราเขียนบันทึกเมื่อวันที่ 29 กันยายนว่าเขาไปพบประธานเพื่อแจ้งเรื่องสิ่งประดิษฐ์และเกิดการทะเลาะกันอย่างรุนแรง ประธานขู่จะฆ่าศาสตราจารย์มาราหากสิ่งประดิษฐ์เผยแพร่ออกไป นักสืบยังทราบอีกว่าประธานจ้างเขาเพราะต้องการให้ค้นหาเครื่องเทเลสตาร์ ประธานหยิบปืนรังสีขึ้นมาหมายจะฆ่านักสืบและบอกว่าไม่ได้ตั้งใจฆ่าศาสตราจารย์มาราเพียงต้องการทำลายเครื่องเทเลสตาร์แต่มือปืนทำนอกคำสั่ง ประธานไม่เห็นด้วยกับสิ่งประดิษฐ์ใหม่เพราะการขนส่งเป็นเรื่องที่ผูกพันกับธุรกิจมากมายมหาศาลและจะทำให้คนตกงานจำนวนมากจนในที่สุดระบบเศรษฐกิจโลกต้องพังพินาศ จากนั้นประธานยิงนักสืบแต่ร่างนักสืบกลับมาอยู่ที่ห้องทดลองของศาสตราจารย์มาราโดยใช้รีโมตคอนโทรลเนื่องจากคาดการณ์ว่าจะถูกกำจัดจึงใช้เครื่องเทเลสตาร์ซึ่งตั้งโปรแกรมไว้ล่วงหน้าดึงตัวกลับไปในที่สุด วันรุ่งขึ้นประธานฆ่าตัวตายจึงเหลือนักสืบเพียงผู้เดียวที่ทราบเรื่องนี้และยังไม่ตัดสินใจว่าจะเปิดเผยความจริงเรื่องเครื่องเทเลสตาร์หรือไม่

การดำเนินเรื่องเขียนเป็นแผนภูมิได้ดังนี้

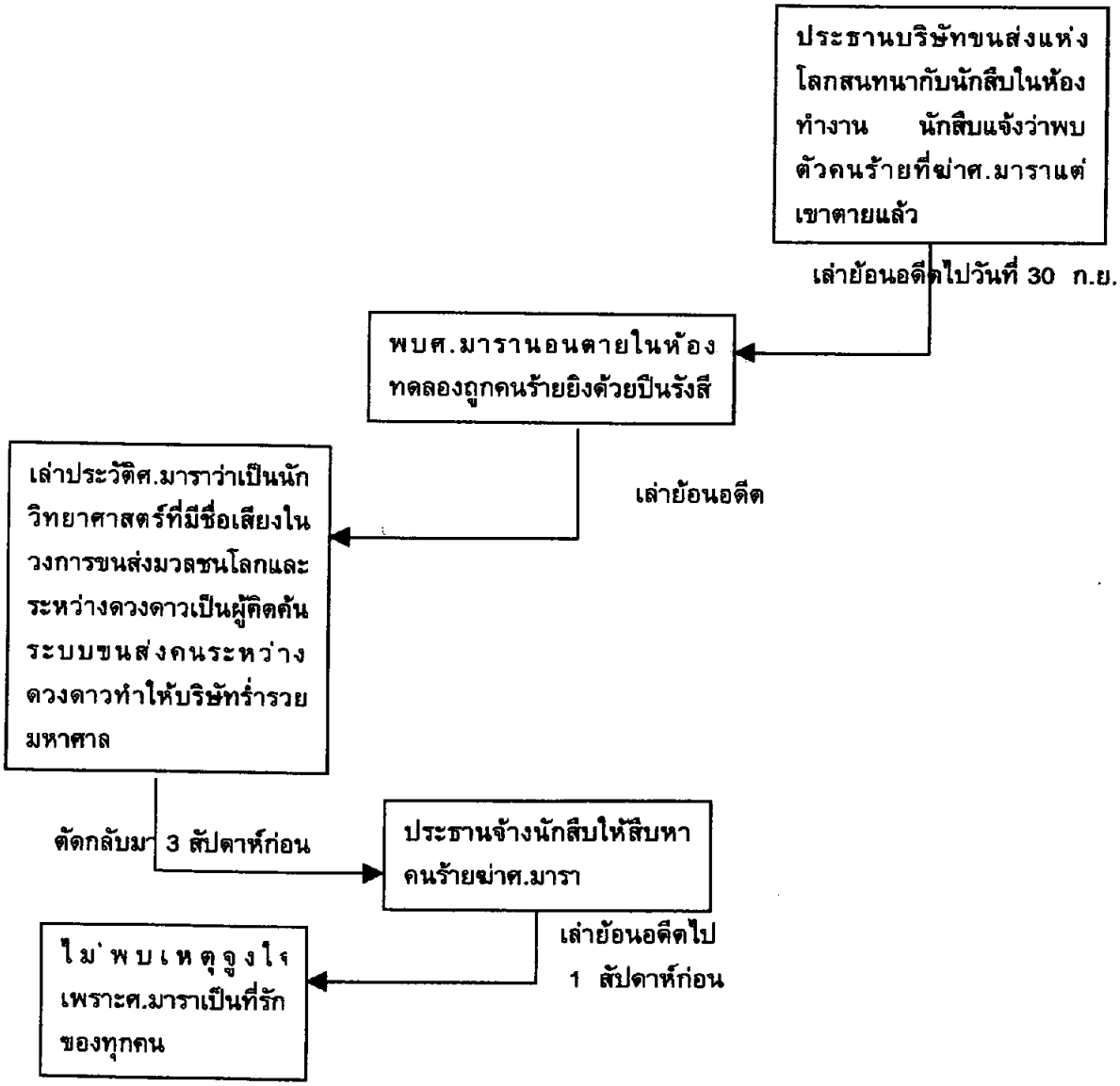

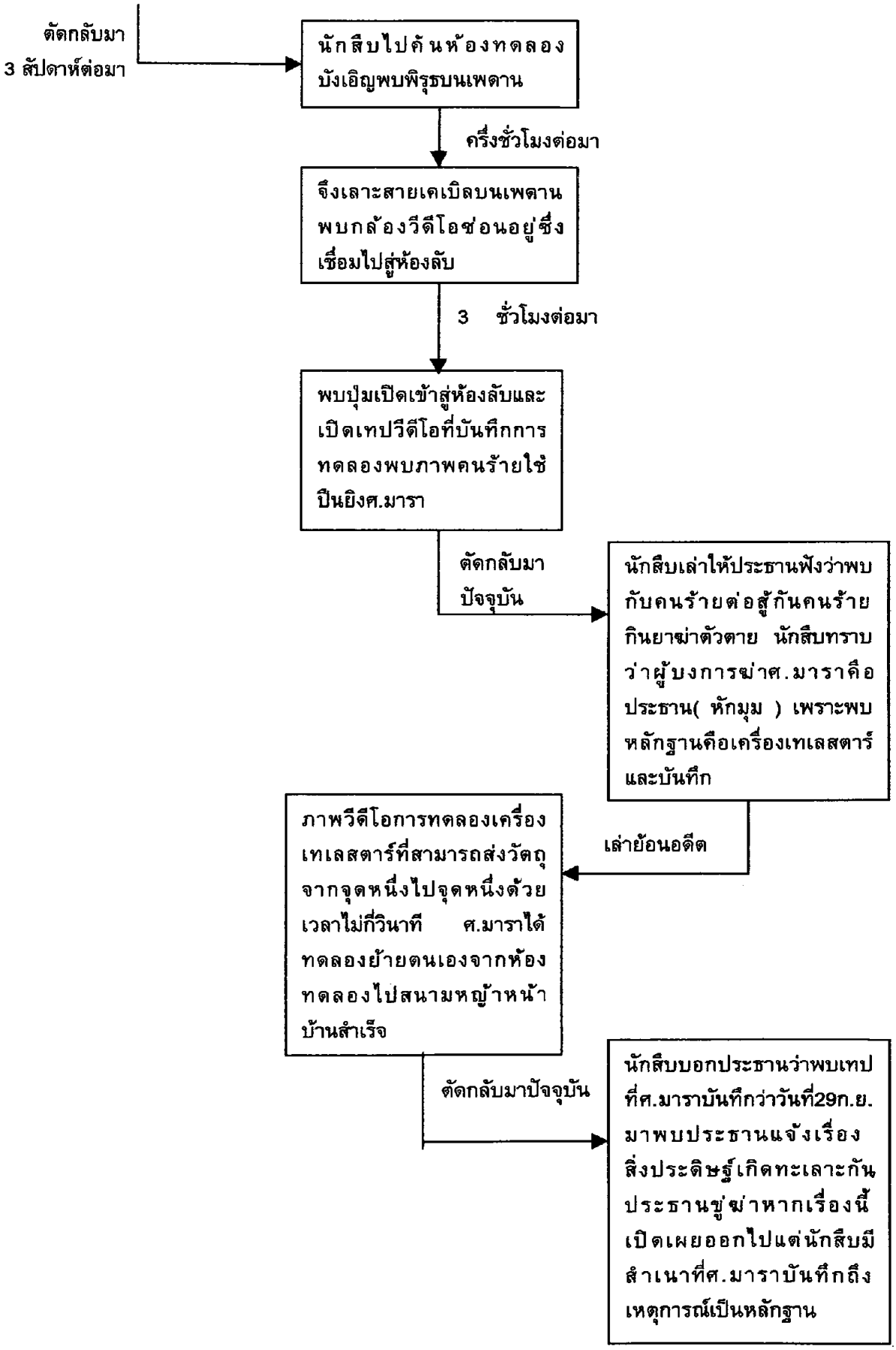
ตัดกลับมา
3 สัปดาห์ต่อมา
นักสืบไปค้นห้องทดลอง
บังเอิญพบพิรุธบนเพดาน
ครึ่งชั่วโมงต่อมา
จึงเลาะสายเคเบิลบนเพดาน
พบกล้องวีดีโอซ่อนอยู่ซึ่ง
เชื่อมไปสู่ห้องลับ
3 ชั่วโมงต่อมา
พบปุ่มเปิดเข้าสู่ห้องลับและ
เปิดเทปวีดีโอที่บันทึกการ
ทดลองพบภาพคนร้ายใช้
ปืนยิงศ.มารา
ตัดกลับมา
ปัจจุบัน
นักสืบเล่าให้ประธานฟังว่าพบ
กับคนร้ายต่อสู้กันคนร้าย
กินยาฆ่าตัวตาย นักสืบทราบ
ว่าผู้บงการฆ่าศ.มาราคือ
ประธาน(หักมุม) เพราะพบ
หลักฐานคือเครื่องเทเลสตาร์
และบันทึก
เล่าย้อนอดีต
ภาพวีดีโอการทดลองเครื่อง
เทเลสตาร์ที่สามารถส่งวัตถุ
จากจุดหนึ่งไปจุดหนึ่งด้วย
เวลาไม่กี่วินาที ศ.มาราได้
ทดลองย้ายตนเองจากห้อง
ทดลองไปสนามหญ้าหน้า
บ้านสำเร็จ
ตัดกลับมาปัจจุบัน
นักสืบบอกประธานว่าพบเทป
ที่ศ.มาราบันทึกว่าวันที่29ก.ย.
มาพบประธานแจ้งเรื่อง
สิ่งประดิษฐ์เกิดทะเลาะกัน
ประธานขู่ฆ่าหากเรื่องนี้
เปิดเผยออกไปแต่นักสืบมี
สำเนาที่ศ.มาราบันทึกถึง
เหตุการณ์เป็นหลักฐาน

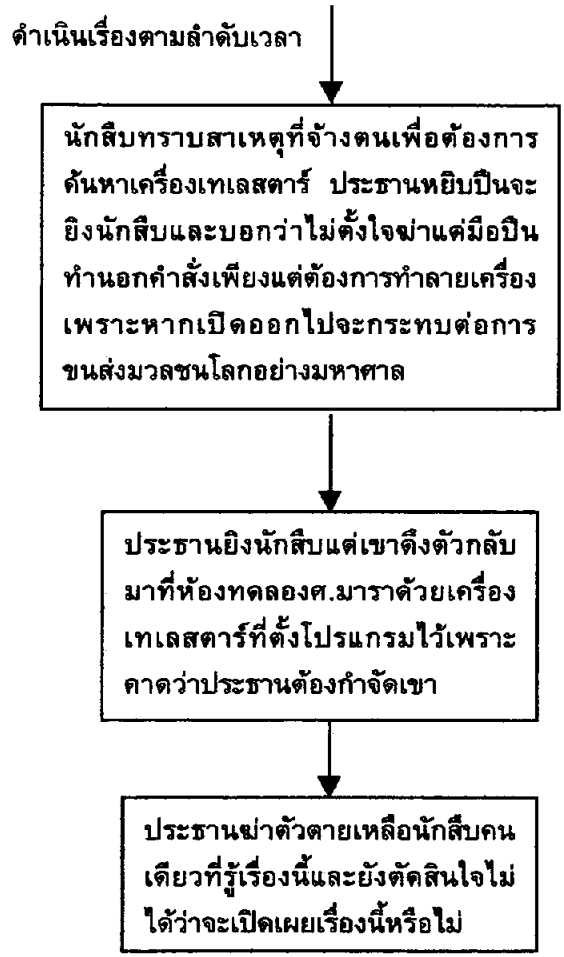

การเสนอเรื่องในเรื่องนี้ผู้เขียนการเล่าย้อนต้นโดยเปิดเรื่องว่านักสืบพบฆาตกรที่ฆ่าศาสตราจารย์มาราจากนั้นก็ย้อนอดีตสลับไปมาระหว่างเหตุการณ์การสนทนาระหว่างนักสืบกับประธานและเหตุการณ์ที่นักสืบพบห้องลับและได้ดูภาพวีดีโอที่บันทึกเหตุการณ์ฆาตรกรรมศาสตราจารย์มารา เพื่อแสดงให้เห็นว่าที่นักสืบมาพบประธานในปัจจุบัน เพราะสืบทราบฆาตกรและผู้บงการฆ่าศาตราจารย์มารา เหตุการณ์ย้อนอดีตผู้เขียนเสนอตามลำดับเวลาเพื่อเสนอภาพการค้นหาหลักฐานของนักสืบอย่างเป็นขั้นตอนและตอนท้ายเรื่องค่อย ๆเล่าย้อนกลับมาที่ปัจจุบัน ผู้เขียนกำหนดวันเวลาเพราะเรื่องเน้นที่การสืบหาความจริงเช่นเดียวกับการสืบคดี ซึ่งสามารถเขียนเป็นแผนภูมิสรุปลำดับวันเหตุการณ์ย้อนอดีตได้ดังนี้

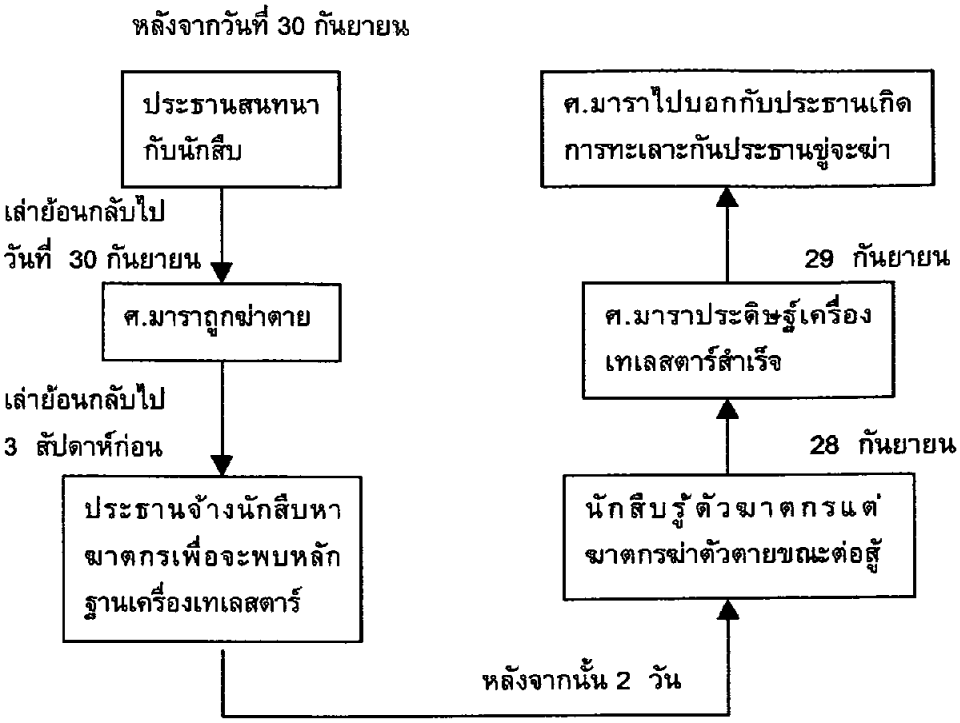

นอกจากนั้นผู้เขียนให้ตัวละครคือประธานเป็นผู้จ้างนักสืบให้หาตัวฆาตกรที่ฆ่าศาสตราจารย์มาราและกล่าวชื่นชมผลงานและคุณประโยชน์ที่มีมากมายของศาสตราจารย์มารากับบริษัทของเขาแล้วหักมุมว่าเขานั่นเองเป็นผู้บงการเบื้องหลังการฆาตกรรมครั้งนี้

ตอนท้ายเรื่องผู้เขียนไม่แสดงความคาดหวังที่ชัดเจนว่านักสืบซึ่งเป็นผู้เดียวที่รู้ความลับเรื่องโปรเจ็คท์เทเลสตาร์จะตัดสินใจอย่างไรเพราะนักสืบเองก็เห็นจริงตามเหตุผลของท่านประธาน ดังที่กล่าวว่า

" ผมเดินคนเดียวในสวนสาธารณะ มีผู้คนเดินไม่มากมาย คนพวกนี้อย่างน้อยก็มีมากกว่าครึ่งหนึ่งที่จะได้รับผลกระทบถ้าสิ่งประดิษฐ์มหัศจรรย์ของท่านศาสตราจารย์มาราถูกนำออกมาใช้จริง

ผมก้าวเดินต่อไปด้วยหัวใจอันหนักอึ้ง ผมตัดสินใจไม่ถูกเลยว่าผมควรจะบอกความจริงให้โลกรู้หรือไม่ ถ้าผมไม่บอก ผมก็คงเป็นหนี้ชาวโลกที่ทำให้การพัฒนาครั้งสำคัญของมนุษยชาติต้องสะดุดลงอาจเป็นนาฬิกานับพันๆ ปี แต่ถ้าผมบอก...

ผมเอนกายลงนอนบนสนามหญ้า มองดูท้องฟ้า ไกลออกไปเบื้องบนมีชีวิตในดาวเคราะห์อีกมากมายที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับเรื่องนี้ด้วย ผมหลับตาลง

อย่าเพิ่งคิดตอนนี้เลย นอนหลับสักพัก บางทีเมื่อตื่นขึ้นมาผมอาจหาคำตอบได้ "

(เดือนช่วงดวงเด่นฟ้า ดาดาว. 2538: 100)

เรื่องนี้ผู้เขียนเสนอความคิดว่าวิทยาศาสตร์เทคโนโลยีหรือความรู้ต่างๆ นั้นมีทั้งคุณและโทษ แม้ว่าความรู้ทางวิทยาศาสตร์เทคโนโลยีจะสร้างประโยชน์มหาศาลแก่มนุษย์โลกแต่ก็ทำให้ระบบต่างๆในสังคมมนุษย์ปั่นป่วนได้ ดังที่ประธานองค์การขนส่งมวลชนโลกกล่าวว่า

" ถ้าสิ่งประดิษฐ์ใหม่ของท่านศาสตราจารย์ถูกนำออกมาใช้นั่นหมายถึงว่าจะเกิดการปฏิวัติระบบขนส่งทั่วทั้งโลกและต่างดาว ระบบนี้มีคุณอนันต์ก็จริง แต่การปฏิวัติในชั่วคืนเดียวจะทำให้ระบบเศรษฐกิจของโลกและดาวเดราะห์อีกหลายดวงต้องพังพินาศลงในเกือบทันที อุตสาหกรรมรถ เรือ เครื่องบิน ยานอวกาศจะต้องถูกปิดลงถาวร คนจำนวนหลายร้อยล้านต้องไร้งานทำ คุณพอจะนึกภาพออกไหม ? "

(เดือนช่วงดวงเด่นฟ้า ดาดาว. 2538 : 98)

เรื่อง **<u>สงครามนิรันดร์</u>**

วาทะนำเรื่องเป็นของ นิคอล ดาแซนท์ซาคิส ที่กล่าวว่าประตูแห่งสวรรค์และนรกอยู่ใกล้และคล้ายกันมากสอดคล้องกับเรื่องความดีเลวในโลกมนุษย์เป็นสิ่งที่อยู่คู่กันมานานแสนนาน

เรื่องนี้เป็นคำกล่าวของหัวหน้าฝ่ายรัฐบาลที่กล่าวถึงการทำงานของคณะรัฐบาลใน 200 ปีที่ผ่านมา (รัฐบาลนี้เริ่มงานในปีสากล 33240) คั่นด้วยการบรรยายฉากของเมืองหลวงแห่งอาณาจักรเทพที่งดงามเพื่อบอกว่าสถานที่แห่งนี้คือสวรรค์ หัวหน้ารัฐบาลแถลงว่ารัฐบาลทำงานสำเร็จในด้านการวางรากฐานระดับศีลธรรมเมื่อเทียบกับสติปัญญาของมนุษย์และอายุของโลก

หัวหน้ารัฐบาลมองดูนาฬิกาสากลจักรวาลซึ่งบอกได้ว่าท่านอายุสามพันปีสากลแล้วเท่ากับว่าอายุใกล้จะหมดแล้ว จากนั้นได้พลิกสมุดบันทึกที่บันทึกเรื่องราวตั้งแต่วันแรกที่เข้ารับตำแหน่งและรายละเอียดทุกอย่างมีรูปภาพความเสียหายจากสงคราม ทหารและกองทัพฝ่ายตรงข้าม นึกย้อนไปว่าหลักฐานเก่าเกี่ยวกับสงครามสูญหายและถูกทำลายในช่วงมหาสงคราม การต่อสู้ในยุคแรกใช้การต่อสู้ด้วยอาวุธที่ทันสมัยที่สุดการรบกันกินพื้นที่ตั้งแต่ดาวเทพจนถึงดาวแห่งความมืด ยุคที่สองเป็นสงครามเย็นหลังจากการรบครั้งแรกสร้างความเสียหายมากมายจึงเจรจาสงบศึกชั่วคราวฝ่ายดาวเทพสร้างดาวใหม่คือ ดาวเดราะห์โลกเพื่อเป็นฐานผลิตบุคคลทดแทนที่เสียชีวิตไป แต่ฝ่ายตรงข้ามได้พยายามทำลายบุคคลเหล่านั้นจึงกลายเป็นการต่อสู้ระหว่างการพัฒนาดวงจิตของฝ่ายเทพกับการลดระดับศีลธรรมของฝ่ายตรงข้าม

เรื่องตัดกลับมาเมื่อหัวหน้ารัฐบาลเริ่มรายงานผลการทำงานในด้านแรก คือด้านการเมืองว่าสงครามเกิดขึ้นบนโลกมาตลอดเวลา โลกทางด้านตะวันออกได้ผ่านยุคต่างๆ มามายมาย เช่นจีนเกิดราชวงศ์ต่างๆ ฝ่ายตรงข้ามปรับจิตของผู้นำประเทศต่างๆ ให้เป็นคนก้าวร้าวชอบก่อสงครามทำลายบ้านเมืองเช่น เจงกีสข่าน และกุบไลข่านในจีน บุเรงนองในพม่า อโศกมหาราชในอินเดีย เป็นต้น โลกด้านตะวันตกรัฐบาลสร้างระบอบประชาธิปไตยฝ่ายตรงข้ามสร้างระบอบคอมมิวนิสต์ หลังจากที่การเมืองเริ่มพัฒนามากขึ้นแต่ก่อนเป็นการปกครองแบบกษัตริย์แล้วจึงเริ่มมีระบอบสังคมนิยมเพื่อช่วยประเทศที่ยากจนแต่ถูกฝ่ายตรงข้ามปรับให้เป็นระบอบคอมมิวนิสต์โดยเริ่มจากงานเขียนของมาร์กซ์และอิงเกลล์ จากนั้นเกิดสงครามโลกครั้งที่สองฝ่ายตรงข้ามสร้างฮิตเลอร์ สตาลินขึ้นทำลายมนุษย์อย่างโหดเหี้ยม และเกิดสงครามเกาหลี เวียดนาม อัฟริกาตามมา ประธานาธิบดีเคนเนดีถูกลอบสังหารมีการทำรัฐประหารแทบทุกประเทศ และการสังหารหมู่ฆ่ากันระหว่างเผ่าพันธุ์ แต่รัฐบาลได้สร้างบุคคลใหม่ที่ทนทานต่อการลอบสังหารเพื่อจุติเป็นผู้นำและปรับปรุงสังคม ทางด้านการต่อต้านการก่อวินาศกรรมรัฐบาลได้ประดิษฐ์เครื่องมือวัดและตรวจสอบการก่อการร้ายส่งออกไปแล้ว

ด้านสังคม มีการแบ่งแยกสีผิวและสังหารคนผิวสีอย่างชัดเจนแต่รัฐบาลได้สร้างมหาตมะคานธีผู้นำสันติภาพและอิสรภาพด้วยหลักอหิงสาแต่ก็ถูกฝ่ายตรงข้ามลอบสังหาร มาร์ติน ลูเธอร์คิงก็ตายก่อนจะปฏิบัติงานสำเร็จ ด้านศาสนาและศีลธรรมได้สร้างพุทธทาสภิกขุลงไปลดความขัดแย้งระหว่างบุคคลและประเทศ ผู้นำนึกถึงการสร้างดวงจิตชั้นดีว่าทำได้ยากแต่การรักษาจิตไม่ให้ถูกแทรงแซงจากฝ่ายอำนาจมืด

ยากกว่า ด้านวิทยาศาสตร์รัฐบาลสร้างนักวิทยาศาสตร์สำคัญๆ ได้แก่เอดิสันและไอน์สไตน์ พี่น้องตระกูลไรท์ เป็นต้น แต่มีสมาชิกสภาคัดค้านว่าไอน์สไตน์เป็นต้นเหตุของการใช้ระเบิดปรมาณู หัวหน้าฝ่ายรัฐบาลแย้งว่า ฝ่ายตรงข้ามแทรกแซงทหารบางคนบังคับให้ใช้พลังปรมาณูเพื่อสงคราม ส่วนการแพทย์ฝ่ายตรงข้ามสร้างโรคเอดส์ที่ทำลายชีวิตคนไปจำนวนมากแต่รัฐบาลได้ส่งคนที่สามารถคิดค้นไวรัสแก้ลงไปจุดแล้ว ด้านศิลปะดนตรีและสันทนาการรัฐบาลสร้างสุนทรภู่นักเขียนและกวีชั้นเยี่ยมไม่แพ้ยุคก่อน ด้านดนตรีได้ประดิษฐ์นักดนตรีชั้นยอดและสร้างดนตรีบลู แจ๊ส บ๊อบสำหรับคนรุ่นใหม่

จากนั้นหัวหน้ารัฐบาลได้แถลงสรุปว่ารัฐบาลพยายามแก้ไขสถานการณ์ที่เสียเปรียบไปมากจากการเกิดแผ่นดินไหว ภูเขาไฟระเบิดและการก่อวินาศกรรมด้านสิ่งแวดล้อมของฝ่ายตรงข้าม ฯลฯ และรอให้รัฐบาลชุดต่อไปมาสานงานต่อโดยฝากไว้ว่าขอให้รัฐบาลชุดใหม่ให้เริ่มงานโครงการล้างโลกเพราะจิตใจมนุษย์ขณะนี้ตกต่ำอย่างน่าใจหายจึงต้องยุติสงครามระหว่างความดีกับความชั่วก่อนที่จะเป็นสงครามที่ไม่มีวันจบ จากนั้นหัวหน้าฝ่ายรัฐบาลคิดถึงความยาวนานของสงครามและดวงจิตบริสุทธิ์ที่ถูกฝ่ายตรงข้ามปรับจิตให้เป็นด้านลบแม้ว่าพยายามออกแบบความรัก อารมณ์ขันมาแก้ไขแต่ก็ได้เพียงระดับหนึ่งเท่านั้น หัวหน้าฝ่ายรัฐบาลเดินออกจากสภาเพื่อเปิดโอกาสให้คนอื่นมาทำงานแทน ส่วนเขายังมีภารกิจอีกอย่างหนึ่งที่รออยู่ที่ประชุมมีมติให้เขาเป็นผู้ปฏิบัติ เขาหยิบสมุดบันทึกขึ้นมาดูภาพฝ่ายตรงข้ามที่เป็นรูปคนมีเขางอกจากหัวมีหางยาวเป็นเงี่ยงที่มนุษย์เรียกว่าซาตาน จากนั้นจึงเดินไปที่ประตูชั้นในมีนักวิทยาศาสตร์รออยู่เพื่อส่งเขาไปเกิดเป็นพระศรีอาริย์เพื่อช่วยโลก ดังนั้นปีกจึงค่อยๆ หดหายไประบบสมองถูกปรับเหลือเพียงดวงจิตและลอยไปสู่ดาวโลกด้วยความเร็วสูง

การดำเนินเรื่องสามารถเขียนเป็นแผนภูมิได้ดังนี้

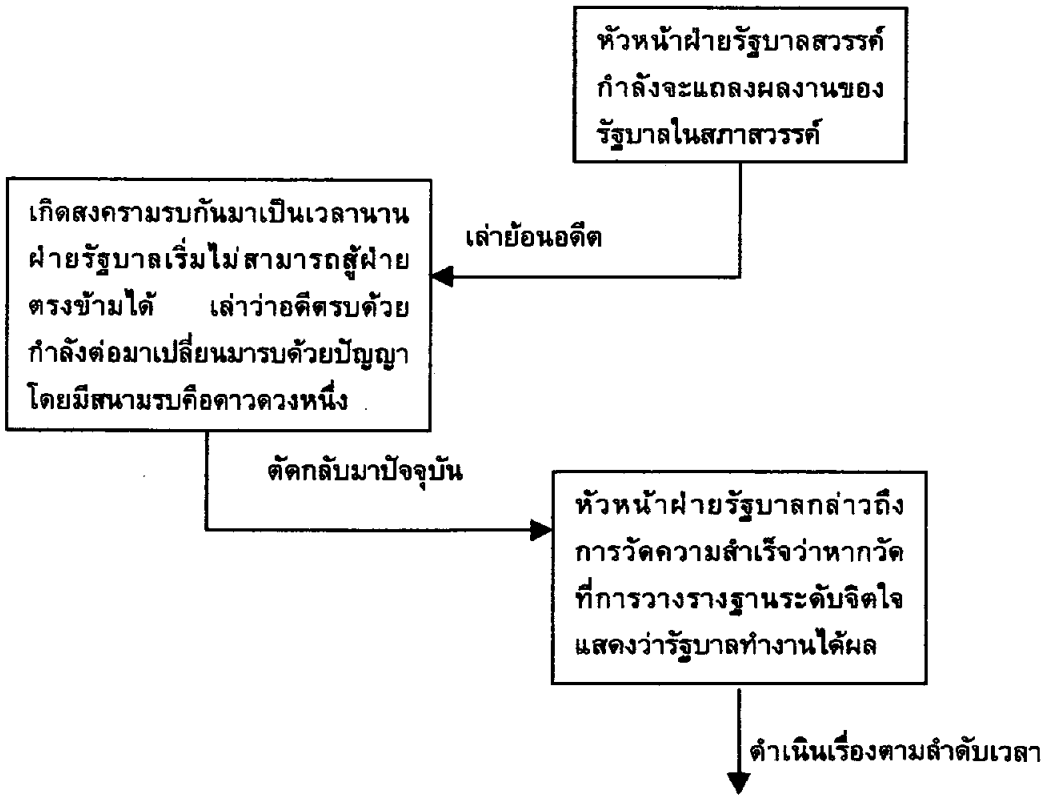

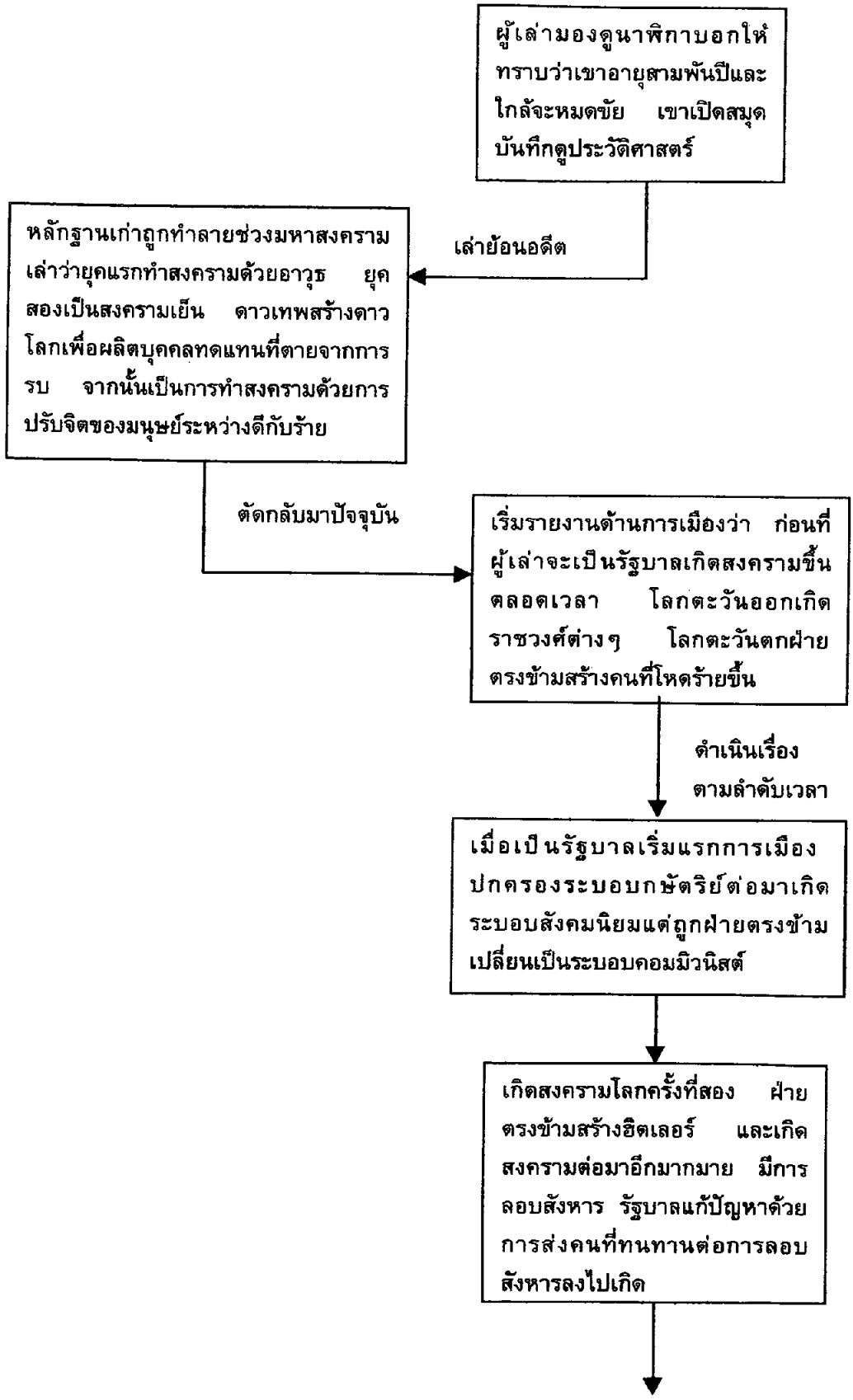
ผู้เล่ามองดูนาฬิกาบอกให้ทราบว่าเขาอายุสามพันปีและใกล้จะหมดขัย เขาเปิดสมุดบันทึกดูประวัติศาสตร์
เล่าย้อนอดีต
หลักฐานเก่าถูกทำลายช่วงมหาสงคราม เล่าว่ายุคแรกทำสงครามด้วยอาวุธ ยุคสองเป็นสงครามเย็น ดาวเทพสร้างดาวโลกเพื่อผลิตบุคคลทดแทนที่ตายจากการรบ จากนั้นเป็นการทำสงครามด้วยการปรับจิตของมนุษย์ระหว่างดีกับร้าย
ตัดกลับมาปัจจุบัน
เริ่มรายงานด้านการเมืองว่า ก่อนที่ผู้เล่าจะเป็นรัฐบาลเกิดสงครามขึ้นตลอดเวลา โลกตะวันออกเกิดราชวงศ์ต่างๆ โลกตะวันตกฝ่ายตรงข้ามสร้างคนที่โหดร้ายขึ้น
ดำเนินเรื่องตามลำดับเวลา
เมื่อเป็นรัฐบาลเริ่มแรกการเมืองปกครองระบอบกษัตริย์ต่อมาเกิดระบอบสังคมนิยมแต่ถูกฝ่ายตรงข้ามเปลี่ยนเป็นระบอบคอมมิวนิสต์
เกิดสงครามโลกครั้งที่สอง ฝ่ายตรงข้ามสร้างฮิตเลอร์ และเกิดสงครามต่อมาอีกมากมาย มีการลอบสังหาร รัฐบาลแก้ปัญหาด้วยการส่งคนที่ทนทานต่อการลอบสังหารลงไปเกิด

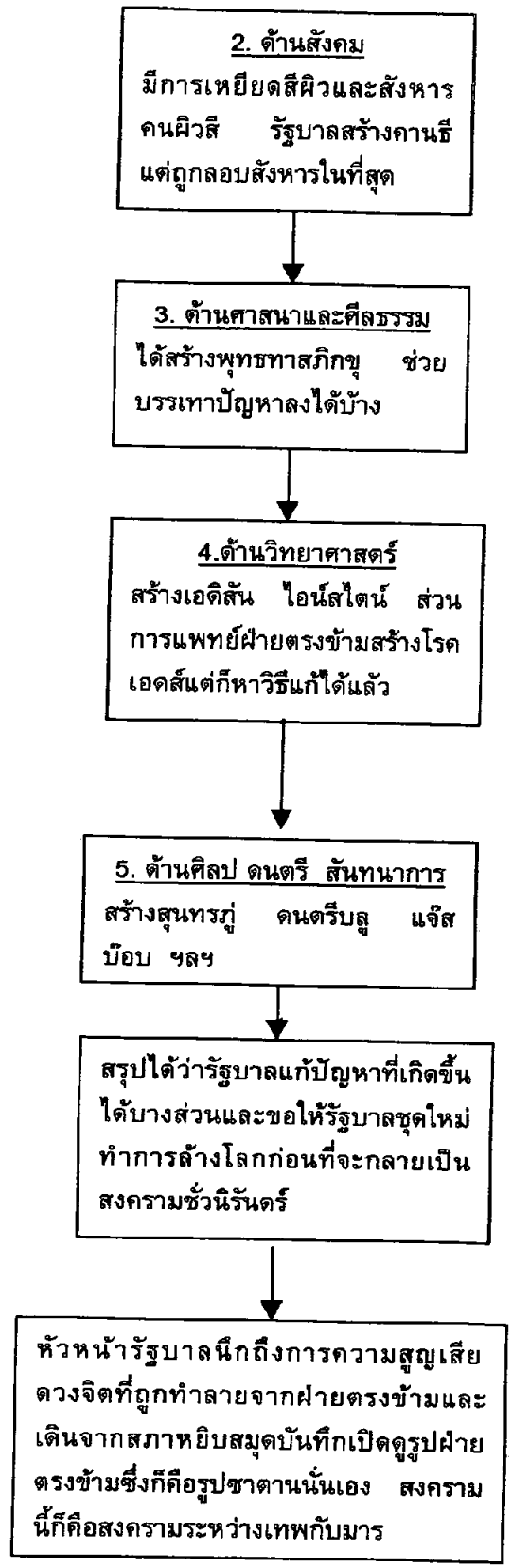
2. ด้านสังคม
มีการเหยียดสีผิวและสังหารคนผิวสี รัฐบาลสร้างคานธีแต่ถูกลอบสังหารในที่สุด
3. ด้านศาสนาและศีลธรรม
ได้สร้างพุทธทาสภิกขุ ช่วยบรรเทาปัญหาลงได้บ้าง
4.ด้านวิทยาศาสตร์
สร้างเอดิสัน ไอน์สไตน์ ส่วนการแพทย์ฝ่ายตรงข้ามสร้างโรคเอดส์แต่ก็หาวิธีแก้ได้แล้ว
5. ด้านศิลป ดนตรี สันทนาการ
สร้างสุนทรภู่ ดนตรีบลู แจ๊ส บ๊อบ ฯลฯ
สรุปได้ว่ารัฐบาลแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นได้บางส่วนและขอให้รัฐบาลชุดใหม่ทำการล้างโลกก่อนที่จะกลายเป็นสงครามชั่วนิรันดร์
หัวหน้ารัฐบาลนึกถึงการความสูญเสียดวงจิตที่ถูกทำลายจากฝ่ายตรงข้ามและเดินจากสภาหยิบสมุดบันทึกเปิดดูรูปฝ่ายตรงข้ามซึ่งก็คือรูปซาตานนั่นเอง สงครามนี้ก็คือสงครามระหว่างเทพกับมาร

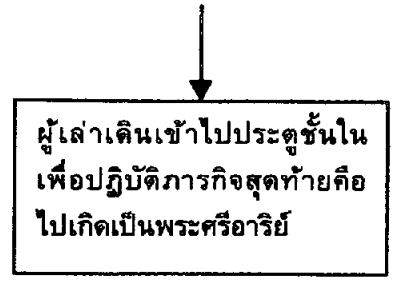

การเสนอเรื่องในเรื่องนี้ผู้เขียนใช้วิธีการสร้างบรรยากาศเหมือนกับการแถลงผลงานของรัฐบาลในสภาผู้แทนราษฎรเป็นการกล่าวรายงานสรุปโดยหัวหน้ารัฐบาลสวรรค์อ่านคำแถลงสรุปผลงานในด้านต่างๆ เช่นการเมือง สังคม ศีลธรรม วิทยาศาสตร์ ศิลปะ โดยแทรกความคิดคำนึงของผู้แถลงในบางครั้ง หลังจากนั้นภารกิจในการเป็นหัวหน้ารัฐบาลก็สิ้นสุดลงพร้อมกับการปฏิบัติภารกิจสุดท้ายของฝ่ายเทพคือโครงการพระศรีอาริย์

เรื่องนี้ผู้เขียนสร้างความน่าสนใจด้วยวิธีการสร้างฉากว่าคือแดนสวรรค์ ดังที่หัวหน้ารัฐบาลกล่าวว่า " ความจริงแล้วที่นี้คือแดนสวรรค์ ! " (วินทร์ เลียววาริณ. 2538 : 106) แต่ก็มีระบบการบริหารเช่นเดียวกับโลกมนุษย์ด้วยการมีฝ่ายรัฐบาลที่กำลังเสนอรายงานผลการทำงานที่ผ่านมาต่อรัฐสภา ทำให้ผู้อ่านสนใจติดตามคำอธิบายของหัวหน้ารัฐบาลต่อเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจนได้คำตอบในท้ายที่สุดว่าสงครามระหว่างรัฐบาลกับฝ่ายตรงข้ามนั้นแท้จริงแล้วคือสงครามระหว่างเทพกับมารนั่นเอง โดยใช้ความดีความชั่วของมนุษย์เป็นเครื่องประหัตประหารกันเองความดีเป็นผลงานของฝ่ายเทพความชั่วเป็นผลงานของฝ่ายมาร ในตอนจบของเรื่องที่ให้หัวหน้ารัฐบาลลงไปเกิดเป็นพระศรีอาริย์เพื่อแก้ไขสถานการณ์ที่กำลังเสียเปรียบเป็นไม้ตายสุดท้ายของฝ่ายเทพ เป็นการแสดงให้เห็นว่าผู้เขียนจงใจเสียดสีมนุษย์ว่าโลกเป็นสนามรบประลองความสามารถระหว่างเทพกับมาร

มีข้อสังเกตว่าเรื่องนี้มีการใช้รูปแบบคล้ายกับเรื่องสุนัขาธิปไตยคือใช้รูปแบบแถลงการณ์ในสภา แต่ต่างกันตรงที่เรื่องนี้เป็นแถลงการณ์ของฝ่ายรัฐบาลฝ่ายเดียวไม่เหมือนเรื่องสุนัขาธิปไตยที่มีการเสนอการอภิปรายของฝ่ายค้าน และมีการเสนอถึงความคิดเห็นหรือทัศนะของประชาชนและสื่อมวลชนที่มีต่อรัฐบาล เพิ่มขึ้นมาด้วย

การเสนอความคิดในเรื่องนี้ผู้เขียนนำความดีกับความชั่วซึ่งเป็นนามธรรมมาทำให้เป็นรูปธรรมโดยให้รัฐบาลสวรรค์คือเทพเป็นฝ่ายความดีและมีฝ่ายตรงข้ามคือมารหรือซาตานขัดแย้งกับเทพเป็นฝ่ายความชั่วก็คือความดีและความชั่วในจิตใจของมนุษย์ต่อคนนั่นเอง และการถือกำเนิดเป็นคนดีหรือคนชั่วคือการปะทะกันระหว่างเทพกับมาร ผู้เขียนได้สะท้อนความคิดจากการที่เทพมีแนวโน้มที่จะพิชิตมารได้ว่าความดีมีแนวโน้มที่จะชนะความชั่วได้ โดยพิจารณาจากคำแถลงของฝ่ายรัฐบาลที่ว่า

" ถ้าวัดกันที่ลักษณะการวางรากฐานระดับศีลธรรม ก็จัดได้ว่าเราทำงานได้ผลเมื่อเทียบกับระดับสติปัญญาและอายุของพลโลกซึ่งถือกำเนิดมาบนโลกไม่นาน "

(เดือนช่วงดวงเด่นฟ้า ดาดาว. 2538 : 106)

จากตอนจบของเรื่องไม้ตายที่ส่งหัวหน้ารัฐบาลไปเกิดเป็นพระศรีอาริย์เท่ากับเป็นการให้ความหวังว่าความดีจะความชั่วได้เหมือนฝ่ายเทพจะชนะฝ่ายมารได้ในที่สุด

เรื่อง **กุหลาบสีแดงกับเที่ยวบินสุดท้าย**

วาทะก่อนเริ่มเรื่องผู้เขียนนำคำถามที่อนานิเมนส์ถามต่อปีธากอรัสว่า ทำไมเขาจึงต้องลำบากค้นหาความลับแห่งดวงดาวและอยู่ในสภาพของการเป็นทาสโดยไม่สิ้นสุด เช่นเดียวกับหุ่นยนต์ในเรื่องนี้ที่สุดแล้วก็ยังต้องปฏิบัติตามและเป็นทาสมนุษย์แม้จะฉลาดเทียบเท่ามนุษย์ก็ตาม

เรื่องเริ่มที่เครื่องบินลำหนึ่งมีชื่อว่า " เหยี่ยวเวหา " บินห่างจากดวงอาทิตย์มาได้ 10 กว่าชั่วโมงบินเรื่อยถึงทางช้างเผือกและผ่านโลก จากนั้นได้บรรยายลักษณะเครื่องบินว่าเป็นรุ่นที่ดีที่สุดในยุคนี้ภายในปรับแรงโน้มถ่วงที่สร้างจากแกนกลางที่เป็นวงแหวนห้าวงหมุนด้วยความเร็วที่ต่างกันสามารถสร้างแรงโน้มถ่วงเทียมที่มนุษย์จากต่างดวงดวงสามารถทนได้ส่วนหน้าสุดเป็นส่วนของมนุษย์ที่มาจากโลก มาลินหญิงสาวกำลังนั่งอยู่สเปซโฮสเตสสาวซึ่งเป็นหุ่นยนต์แอนดรอยส์มาคอยบริการ เครื่องบินมุ่งหน้าไปดาวพฤหัสและเธอจะได้เริ่มทำงานตามคำสั่งเมื่อถึงจุดหมายปลายทางระหว่างบินเธอขอนิตยสารจากสเปซ-โฮสเตสมาอ่านเป็นเรื่องราวความรักระหว่างมนุษย์กับแอนดรอยด์ ในสมัยปัจจุบันนิตยสารเป็นสิ่งที่ล้าสมัยที่สุดเพราะปัจจุบันใช้วิธีฝังกล่องบันเทิงในสมองทำให้รับรู้ความสุขจากนิยาย ดนตรี ฯลฯ เข้าสู่สมองโดยตรง

มาลินนึกย้อนไปว่าเธอถูกเรียกกลับมายังโลกเพราะได้รับคำสั่งให้เข้าประชุมลับกับคณะกรรมการพิทักษ์ระบบสุริยะที่มีหน้าที่ดูแลความปลอดภัยของระบบดาว เมื่อมาลินมาถึงประธานฉายภาพสามมิติขึ้นกลางห้องประชุมเป็นภาพดารอนหุ่นยนต์แอนดรอยด์วัย 30 ปีรูปร่างหน้าตาดีฉลาดเชี่ยวชาญอาวุธเคยทำงานเป็นหัวหน้าคุ้มครองบุคคลสำคัญของโลก ส่วนงานสุดท้ายเป็นหัวหน้าหน่วยพิทักษ์โรงงานสร้างหุ่นยนต์และเคยร่วมงานกับมาลิน จากนั้นได้ฉายภาพขยายของสมองดารอนว่าไม่มีตราประทับที่ไม่ให้หุ่นยนต์ทำร้ายมนุษย์จึงทำให้เขาไม่อยู่ในความควบคุมของศูนย์และมีความรู้สึกนึกคิดเหมือนมนุษย์เขาเกลียดมนุษย์ที่ใช้แอนดรอยด์เหมือนทาส เมื่อสามสัปดาห์ก่อนดารอนได้ฆ่านักสืบสามคนที่ตามล่าเขาจากข้อมูลที่นักสืบรายงานมาดารอนมีแผนปฏิวัติปลดแอกแอนดรอยด์จากมนุษย์โดยมีหลักฐานเป็นภาพที่บันทึกจากกล้องที่ซ่อนอยู่ในโรงงานผลิตหุ่นยนต์ว่าเขาแอบเข้าไปปรับสมองแอนดรอยด์รุ่นที่ 15 ไม่ให้มีตราประทับซึ่งมีทั้งหมด 3,000 ตัว และแอนดรอยด์รุ่นที่ 15 ได้ถูกส่งออกไปทั่วระบบสุริยะหมดแล้วคาดว่าจะแยกย้ายไปเปลี่ยนระบบสมองแอนดรอยด์รุ่นก่อนๆ แบบทวีคูณจนในที่สุดแอนดรอยด์จะยึดระบบสุริยะแทนมนุษย์

มาลินเล่าให้ที่ประชุมคณะกรรมการพิทักษ์ระบบสุริยะว่าเธอเคยทำงานร่วมกับดารอนสองปีและสนิทกันมากแต่เมื่อมีภารกิจเพิ่มขึ้นทำให้มาลินต้องย้ายไปที่ดาวพุธก่อนจากกันดารอนบอกรักเธอ เธอรู้ว่าเขาเป็นแอนดรอยด์จึงตอบปฏิเสธอย่างนิ่มนวล มาลินหวนคำนึงถึงเหตุการณ์ที่ดารอนสารภาพรักเธอด้วยการมอบดอกกุหลาบสีแดงพันธุ์ใหม่ที่สวยทนทานและไม่มีวันเหี่ยว จากนั้นเรื่องตัดมาที่ประธานให้เธอพาตัวดารอนกลับมา เหตุการณ์บนเครื่องบินดำเนินต่อไปดารอนเดินมาทักมาลินและบอกว่าเขารู้ว่ามาลินมาตักพบเพื่อจะพาเขากลับรวมทั้งบอกว่าเขาต้องการปฏิวัติเพื่อปลดแอกจากมนุษย์ เขาฆ่าคน 3 คนเพราะถูกเหยียดหยามว่าเป็นทาส ดารอนดูถูกมนุษย์ว่ามีจิตใจที่ตกต่ำหุ่นยนต์ควรปลดแอกจากการเป็นทาสมนุษย์และเขาบอกว่าเข้าใจความหมายของคำว่าอิสรภาพเพราะเมื่อเขาบอกรักมาลินแล้วเขาไม่มีอิสระที่จะติดตามมาลินไปได้เพราะเป็นหุ่นยนต์จึงเริ่มคิดช่วยเหลือแอนดรอยด์ทั้งหลายให้ได้รับอิสรภาพ มาลินขอให้ดารอนไปกับเธอแต่เขาไม่ยอมเธอก็กล่าวลาขณะกำลังหยิบนามบัตรให้ดารอนเธอเผลอทำดอกกุหลาบสีแดงที่ดารอนมอบให้หล่นดารอนก้มลงหยิบ มาลินบอกว่าเธอก็รักดารอนและเสนอว่าให้หนีไปโลกอื่นด้วยกันดารอนดม

ดอกกุหลาบและตอบว่าเขาเห็นงานสำคัญกว่าความรัก จากนั้นร่างของคารอนก็ล้มลงมาลินสวมถุงมือและเก็บดอกกุหลาบที่มีพิษร้ายนั้นใส่กระเป๋าเดินทางกลับไปรายงานหัวหน้าว่าสามารถฆ่าคารอนได้สำเร็จตามแผน ขณะที่มาลินนั่งเครื่องบินกลับเธอนึกถึงว่าคารอนรู้จักเธอมาสองปีน่าจะสังเกตเธอออกว่าความรักที่เธอแสดงต่อคารอนเป็นความรักที่ถูกโปรแกรมไว้ล่วงหน้าเพราะเธอก็คือแอนดรอยด์เป็นการหักมุมในตอนจบ

การดำเนินเรื่องเขียนเป็นแผนภูมิได้ดังนี้

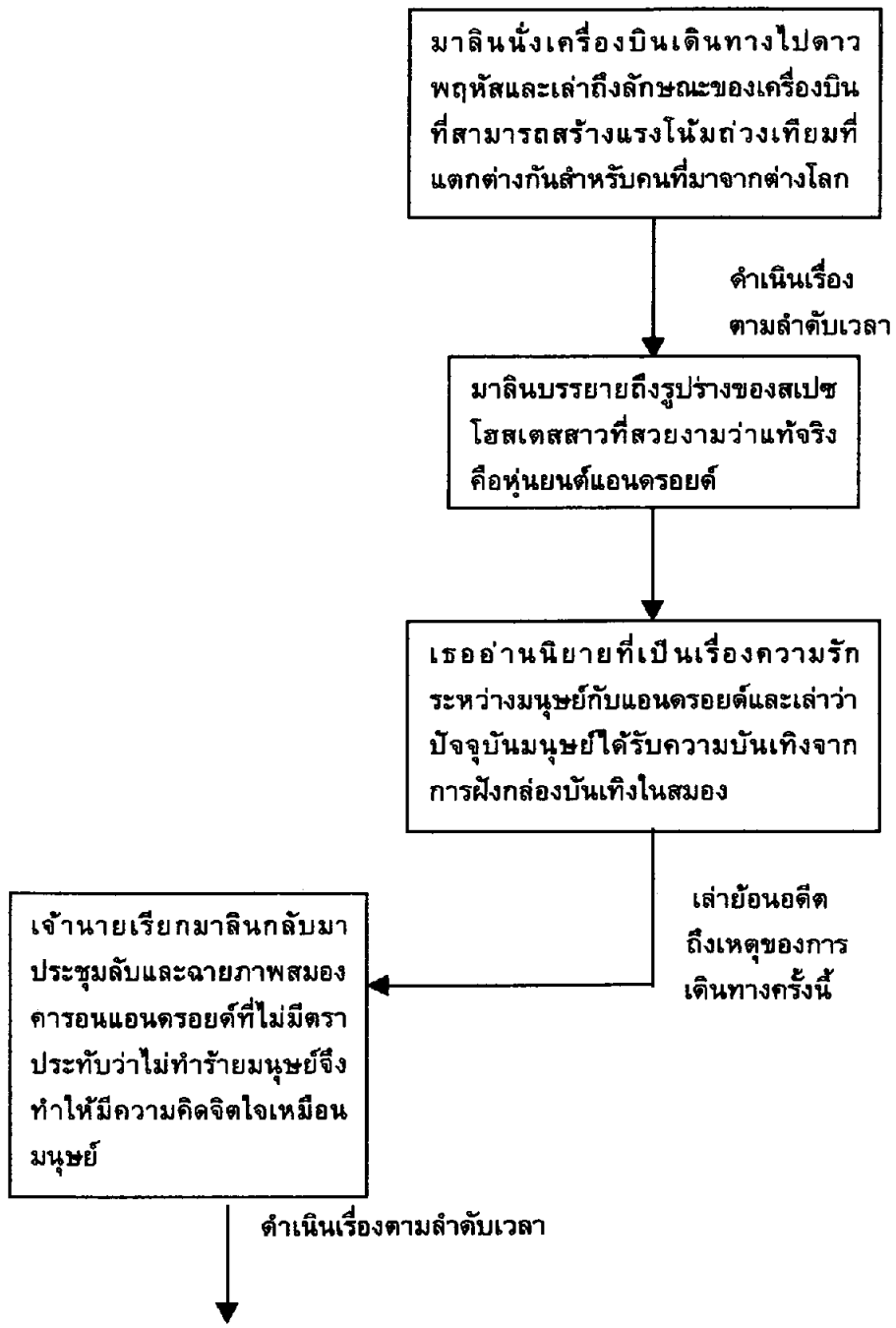

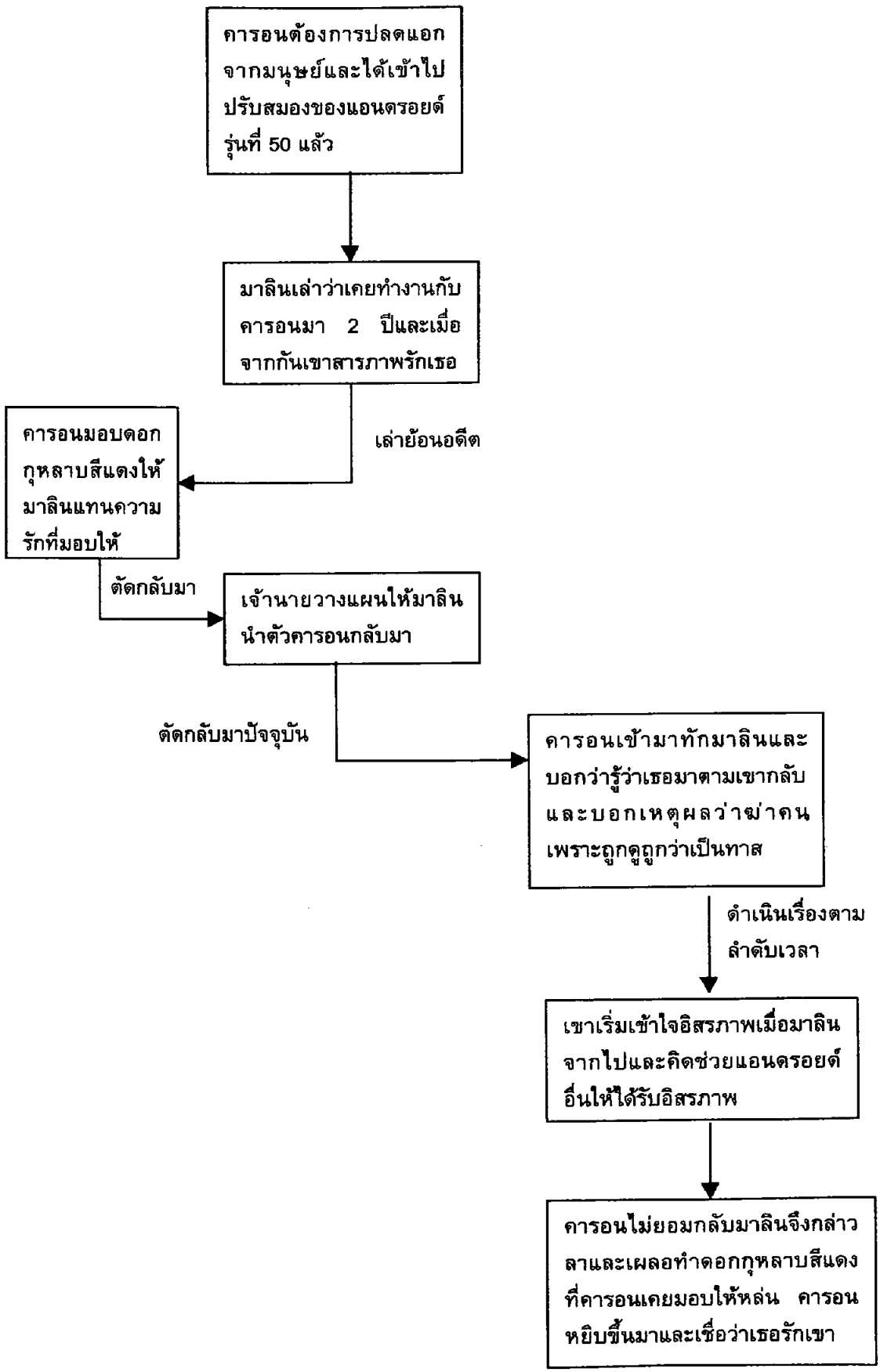
คารอนต้องการปลดแอกจากมนุษย์และได้เข้าไปปรับสมองของแอนดรอยด์รุ่นที่ 50 แล้ว
มาลินเล่าว่าเคยทำงานกับคารอนมา 2 ปีและเมื่อจากกันเขาสารภาพรักเธอ
เล่าย้อนอดีต
คารอนมอบดอกกุหลาบสีแดงให้มาลินแทนความรักที่มอบให้
ตัดกลับมา
เจ้านายวางแผนให้มาลินนำตัวคารอนกลับมา
ตัดกลับมาปัจจุบัน
คารอนเข้ามาทักมาลินและบอกว่ารู้ว่าเธอมาตามเขากลับและบอกเหตุผลว่าฆ่าคนเพราะถูกดูถูกว่าเป็นทาส
ดำเนินเรื่องตามลำดับเวลา
เขาเริ่มเข้าใจอิสรภาพเมื่อมาลินจากไปและคิดช่วยแอนดรอยด์อื่นให้ได้รับอิสรภาพ
คารอนไม่ยอมกลับมาลินจึงกล่าวลาและเผลอทำดอกกุหลาบสีแดงที่คารอนเคยมอบให้หล่น คารอนหยิบขึ้นมาและเชื่อว่าเธอรักเขา

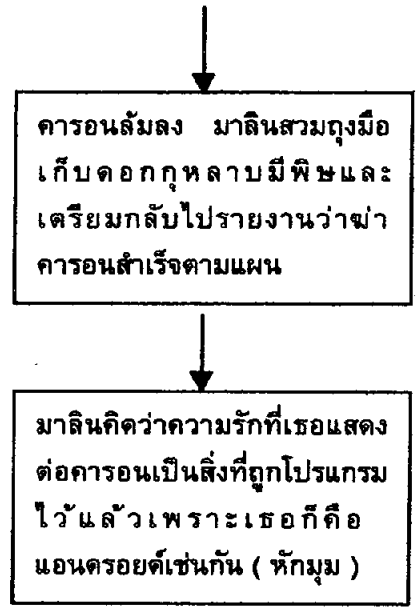

การเสนอเรื่องในเรื่องนี้ผู้เขียนใช้การเล่าสลับไปมาระหว่างเหตุการณ์บนเครื่องบินกับการประชุมวางแผนกำจัดคารอน และมีการแทรกฉากการมอบดอกกุหลาบสารภาพรักของคารอนในกลางเรื่องด้วย เรื่องนี้ผู้เขียนลวงผู้อ่านด้วยการให้มาลินหญิงสาวเป็นผู้เสนอเรื่องตั้งแต่ต้นที่เธอกำลังเดินทางบนเครื่องบินและนึกถึงสเปซโอสเตสสาวสวยว่าคือแอนดรอยด์เสมือนหนึ่งตนเองเป็นคนละพวกดังที่ว่า

> " มาลินไม่รู้สึกว่าหญิงสาวคนนี้น่าดึงดูดใจเป็นพิเศษ ไม่ใช่เพราะเธอก็เป็นผู้หญิง หากแต่เพราะในระบบสุริยะมีหญิงสาวงามที่ " ฉลาดและแสนดี " เช่นนี้อยู่หลายสิบล้านคน โรงงานแอนดรอยส์แห่งระบบสุริยะผลิตหญิงงามที่เพียบพร้อมด้วยคุณสมบัติเช่นนี้หลายพันคนต่อวัน ถูกแล้ว ! สเปซโอสเตสคนนี้คือแอนดรอยส์ มนุษย์ยนต์ที่มีเปลือกนอกเป็นคนหนึ่งร้อยเปอร์เซนต์ "
>
> (เดือนช่วงดวงเด่นฟ้า ดาว. 2538 : 122 – 123)

เมื่อมาลินนึกถึงคารอนแอนดรอยส์ที่เคยบอกรักเธอเธอกลับรู้สึกแปลกๆ ทั้งที่ไม่เคยเสียเวลากับอารมณ์แบบนี้และเมื่อตอนเล่าย้อนอดีตเธอทำให้แม้แต่คารอนก็เข้าใจมาตลอดสองปีที่รู้จักกันว่าเธอคือมนุษย์ ในตอนท้ายมาลินทำให้คารอนเชื่อได้อีกว่าเธอก็รักคารอนเช่นกันเพื่อต้องการให้คารอนหยิบดอกกุหลาบพิษขึ้นมาดมปลิดชีพตัวเอง ดังนั้นผู้อ่านจึงเข้าใจว่ามาลินเป็นมนุษย์ที่ประธานส่งมาเพื่อกำจัดคารอนและเธอก็รักคารอนเช่นกัน ผู้เขียนหักมุมในตอนจบว่าความรักของเธอถูกโปรแกรมไว้ล่วงหน้าเพราะเธอก็คือแอนดรอยด์เช่นกัน การหักมุมเช่นนี้คือความจงใจที่ผู้เขียนอำพรางความจริงโดยให้เหตุผลว่ามาลินคือหุ่นยนต์ที่มีความพิเศษเหนือหุ่นยนต์ทั่วไป

มีข้อสังเกตว่าผู้เขียนปูพื้นให้คารอนเป็นแอนดรอยด์ที่ฉลาดมีความรู้สึกนึกคิดเหมือนมนุษย์ และเคยเป็นนักสืบมาก่อนแม้แต่มาลินก็ชมคารอนว่า " เป็นนักสืบที่ดีที่สุดคนหนึ่งของระบบสุริยะ " (วินทร์ เลียววาริณ. 2538 : 130) อย่างไรก็ตามแม้จะรู้จักสนิทสนมกับมาลินมาตลอดสองปีจนเกิดเป็นความรักแต่คารอนก็ไม่เคยสังเกตว่ามาลินนั้นก็เป็นแอนดรอยด์จึงค่อนข้างจะขาดความสมจริง

ผู้เขียนได้ให้ข้อมูลเกี่ยวกับความจริงของมาลินไว้หลายตอนแม้ว่าจะไม่ชัดเจน เช่นตอนที่คารอนสารภาพรักมาลินที่ว่า " มาลินสัมผัสแววตาวามวาวที่มองเธออย่างลึกซึ้งคู่นั้น เธอไม่แน่ใจว่าเธอเข้าใจ *ใช่เป็นแววตาของความรักที่คนชอบเขียนในนิยายเริงรมย์หรือไม่?* " (วินทร์ เลียววาริณ. 2538 : 129) และการให้เธอไม่เข้าใจคำว่าอิสรภาพ เพราะผู้เขียนให้มาลินกล่าวไว้เองว่าแอนดรอยด์จะไม่เข้าใจคำว่าปลดแอก สิทธิมนุษยชนหรืออิสรภาพ เป็นต้น ดังนั้นมาลินจึงทำตามคำสั่งของมนุษย์แทนที่จะอยู่ข้างพวกเดียวกันเองและให้ความสำคัญกับงานมากกว่าความรู้สึกส่วนตัว

ในตอนที่คารอนสารภาพรักต่อมาลินผู้เขียนแยกเหตุการณ์ด้วยการใช้อักษรขนาดเล็กเพื่อต้องการแสดงให้เห็นฉากสำคัญของเรื่องที่คารอนมอบดอกกุหลาบสีแดงให้มาลิน เพราะผู้เขียนต้องการเสนอให้เห็นว่าดอกกุหลาบสีแดงที่ในความหมายทั่วไปแสดงถึงความรักแต่ในทางตรงข้ามหนามแหลมของกุหลาบก็มีพิษสงทำร้ายผู้ให้ได้ ดังเช่นตอนสุดท้ายดอกกุหลาบดอกนี้กลับกลายเป็นยาพิษสังหารคารอนในที่สุด

การเสนอความคิดเรื่องนี้ผู้เขียนเสนอว่ามนุษย์เป็นผู้ที่ไม่ต้องการให้ผู้ใดมีอำนาจเหนือตนมนุษย์สร้างหุ่นยนต์ขึ้นมาเพื่อเป็นเครื่องมือหรืออุปกรณ์อำนวยความสะดวก และมีระบบป้องกันอันตรายจากหุ่นยนต์ด้วยการสร้างตราประทับความภักดีและไม่ทำร้ายมนุษย์ เมื่อหุ่นยนต์ตัวใดมีความผิดพลาดก็พร้อมที่จะกำจัด ดังเช่นประธานฝ่ายกองกำลังที่ต้องการกำจัดคารอนเมื่อตรวจพบว่าเขาได้กลายเป็นหุ่นยนต์ที่มีชีวิตจิตใจเหมือนมนุษย์

ในเรื่องนี้ผู้เขียนจงใจเสียดสีมนุษย์ว่าเมื่อความเจริญถึงขั้นที่มนุษย์สามารถสร้างหุ่นยนต์ขึ้นเพื่อรับใช้มนุษย์หุ่นยนต์นั้นกลับมีความเป็นมนุษย์คือมีอารมณ์ ความรู้สึกและปฏิบัติต่อมนุษย์ดียิ่งกว่ามนุษย์ด้วยกันเอง และท้ายที่สุดแล้วมนุษย์ก็ไม่เห็นค่าของความรักเลยแม้แต่น้อยกลับใช้ความรักเป็นเครื่องมือในการทำลายเหมือนกับความรักที่คารอนมีต่อมาลินก็ทำลายตัวคารอนเอง

เรื่อง **<u>ภพสุดท้าย</u>**

วาทะนำเรื่องจากหนังสือตามรอยอรหันต์ของพุทธทาสภิกขุที่กล่าวว่า สังขารคือสิ่งปรุงแต่งขึ้นเปลี่ยนแปลงและดับลงในที่สุด รูปกายประกอบด้วยหลายส่วนจึงเป็นสิ่งที่ไม่ยั่งยืนและฉาบด้วยสิ่งยั่วยวนเป็นเหยื่อล่อความทุกข์ต่างๆ ภายในให้เราหลงติดกับเช่นเดียวกับปลาติดเบ็ด สอดคล้องกับเรื่องที่ตัวละครเอกถอดจิตออกจากร่างเข้าไปเป็นส่วนหนึ่งของอณูต่างๆ แต่สุดท้ายก็ไม่สามารถหลุดพ้นจากความทุกข์อันแท้จริงได้

เริ่มเรื่องด้วยตอนท้ายบรรยายถึงความมืดและการเปลี่ยนแปลงปรากฏการณ์ที่เหมือนการเดินทางผ่านอุโมงค์ การค่อยๆ ก่อกำเนิดและผู้เล่าบอกว่าตนกำลังจะเกิดใหม่เปลี่ยนเปลือกห่อหุ้มใหม่ในอาณาจักรแห่งใหม่ที่ไม่มีใครคาดถึง จากนั้นบรรยายว่าเกิดแสงสว่างขึ้นเรื่อยๆ และเริ่มมีการก่อตัวบางอย่างที่มีความอบอุ่น และผู้เล่าค่อยๆ กลายเป็นส่วนหนึ่งของโลกใหม่และนึกถึงว่าไม่มีสิ่งใดอยู่ค้ำฟ้าแม้แต่ความรัก และนึกถึงความรักในอดีตที่แม้เวลาจะผ่านมานานแสนนานแต่ผู้เล่ายังคงจำหญิงคนรักได้เธอชื่อว่ามาริตา

เรื่องเล่าย้อนอดีตว่าผู้เล่ารู้จักมาริตาครั้งแรกที่มหาวิทยาลัยแพทยศาสตร์ในปีค.ศ. 2094 ผู้เล่าเป็นตัวอย่างศึกษาของนักศึกษาแพทย์ที่มีมาริตารวมอยู่ด้วย โดยมีศาสตราจารย์นากิฟผู้ค้นพบความสามารถพิเศษของผู้เล่ามาตั้งแต่เกิด ศาสตราจารย์แนะนำว่าผู้เล่าเป็นผู้มีพลังจิตพิเศษกว่าผู้อื่นเป็นพลังจิตในขั้นสูง จากนั้นให้ผู้เล่าสาธิตเคลื่อนย้ายวัตถุจากจุดหนึ่งไปยังจุดหนึ่งและให้ลอยเคลื่อนที่ในอากาศโดยวิธีการเพ่งสายตาหลับตาและทั้งที่ไกลออกไป ในขณะสาธิตผู้เล่าได้พบมาริตาและรู้สึกชอบเธอในทันที เมื่อเลิกชั้นเรียนมาริตามาแนะนำตัวกับผู้เล่า เรื่องตัดกลับมาที่เมื่อทุกสิ่งทุกอย่างเริ่มเคลื่อนที่คล้อยตามวิถีต่างๆ เป็นธรรมชาติผู้เล่ากลายเป็นส่วนหนึ่งของเปลือกใหม่และรู้สึกถึงแสงอาทิตย์จากดวงดาวที่ไม่รู้จักแต่คล้ายกับห้องทดลองในมหาวิทยาลัยที่เคยจากมาและอยู่ห่างออกไปหลายพันปีแสง

เรื่องเล่าย้อนอดีตหลังจากวันนั้นมาริตาได้ทำงานเป็นผู้ช่วยศาสตราจารย์นากิฟ ต่อมาอีกสามปีผู้เล่าได้ใกล้ชิดกับเธอมากขึ้นจนเมื่อเธอจบแพทย์และเข้าทำงานกับศาสตราจารย์จนได้รับรางวัลนักวิจัยดีเด่น ปีต่อมาศาสตราจารย์และมาริตาได้รับอนุมัติโครงการวิจัยศาสตราจารย์ให้มาริตาเป็นหัวหน้าโครงการ เธอขอความช่วยเหลือจากผู้เล่าเขาตกลงทันที และอธิบายว่าเป็นการทดลองเพื่อพิสูจน์เรื่องของชาติภพโดยอธิบายว่าปรัชญาตะวันออกเชื่อว่าทุกสิ่งเกิดจากการประกอบรวมของธาตุต่างๆ การตายคือการสลายตัวของธาตุดังนั้นธาตุสามารถสลายและมารวมกันใหม่ได้ตลอด ส่วนอินเดียเชื่อว่าทุกสิ่งประกอบด้วยอณูขนาดเล็กเชื่อมต่อกันด้วยปราณหรือพลังธรรมชาติสามารถประกอบขึ้นเป็นทุกสิ่งทุกอย่าง การเกิดคือการรวมตัวของอณูชั่วคราวการตายเป็นการแยกของอณูชั่วคราวเช่นกัน แต่อณูไม่มีวันสลายไปจากโลกมีแต่เพียงเปลี่ยนรูปเท่านั้นและเป็นอมตะด้วยจุดมุ่งหมายของโครงการคือการควบคุมอณูชีวิต หากเข้าใจและสามารถควบคุมอณูได้ก็สามารถควบคุมและรักษาร่างกายได้ การควบคุมทำด้วยจิตซึ่งเป็นสิ่งที่ละเอียดอ่อนที่สุดโดยใช้จิตเชื่อมเป็นส่วนหนึ่งของอณูและบังคับมัน จากการทดลองที่ผ่านมาทำให้มั่นใจว่าพลังจิตของผู้เล่าสามารถซอกซอนเข้าไปในอณูได้ เพราะผู้เล่าสามารถใช้พลังจิตรักษารอยแผลที่เกิดจากแสงเลเซอร์ที่มีขนาดเล็กมากได้ในเวลาไม่กี่วินาทีและสามารถเชื่อมจิตกับคอมพิวเตอร์ปรากฏเป็นข้อความได้ หากโครงการสำเร็จจะสามารถรักษาคนโดยการให้อณูรักษาตัวเองและสามารถเปลี่ยนยีนที่ผิดปกติให้เป็นปกติได้โดยไม่ต้องใช่ยา โครงการดำเนินต่อไปอีกสองปีผู้เล่าได้บอกรักมาริตาและเธอรับปากจะแต่งงานด้วยแต่มีข้อแม้ว่าโครงการต้องสำเร็จก่อน สามปีต่อมาศาสตราจารย์นากิฟเสียชีวิตมาริตาดำเนินงานต่อและได้กาวินนักวิศวกรที่มีชื่อเสียงมาร่วมงานการทดลองเริ่มยืดยาวจนผู้เล่าคิดถอนตัวแต่เปลี่ยนใจเพราะไม่อยากทำให้มาริตาเสียใจ ในที่สุดกาวินได้ประดิษฐ์เครื่องเร่งสัญญาณจิตสำเร็จ

เรื่องตัดกลับมาที่เหตุการณ์ปัจจุบันแวบหนึ่งผู้เล่าเปลี่ยนเปลือกไปสู่โลกใหม่อันไกลโพ้นจากบ้านเกิดของเขาหลายพันปี จากนั้นเล่าย้อนอดีตหลังจากที่ผู้เล่าตื่นมาจากการทดลองเพ่งพลังจิตกว่าหกชั่วโมงติดต่อกันมาริตาบอกว่าเครื่องเร่งสัญญาณจิตสามารถทำงานได้ร้อยเปอร์เซ็นต์ วันรุ่งขึ้นเริ่มการทดลองผู้เล่าเข้าไปนอนในหลอดแก้วขนาดใหญ่ มาริตาบอกให้ผู้เล่าตั้งสมาธิเพ่งจิตรวมกันเครื่องจึงดึงจิตออกมารวมกันด้านนอกร่างจะนอนเหมือนคนจำศีลจิตจะเชื่อมเป็นหนึ่งเดียวกับอณูชีวิตในเซลล์ที่เพาะไว้ จากนั้นก็จะนำเซลล์ไปฝังในเมล็ดถั่วภายใน 2 วัน ผู้เล่าจะกลายเป็นส่วนหนึ่งของต้นถั่วที่เพิ่งเกิดและผู้เล่าจะรายงานสิ่งที่จิตของผู้เล่าพบแปรเป็นสัญญาณภาษาผ่านทางจอคอมพิวเตอร์และหากต้องการกลับสู่ร่างเดิมเพียงรายงานมายังคณะผู้ทดลองผู้ทดลองจะดึงผู้เล่ากลับร่างเดิมทันที ผู้เล่าเริ่มรายงานกลับมาว่ารอบๆ ตัวกำลังขยายออกอย่างรวดเร็วเมล็ดถั่วกำลังจะแตกตัวผลิใบอ่อนร่างของผู้เล่ากำลังเคลื่อนที่ไปเรื่อยๆ สู่ใบอ่อนวันที่สามใบเริ่มโตเต็มใบและเติบโตเป็นต้นที่ใหญ่ขึ้น จากผลการทดลองผู้เล่ามั่นใจว่าการเปลี่ยนแปลงเซลล์เพื่อชีวิตที่ดีขึ้นจะเป็นไปได้ ในคืนนั้นที่ห้องทดลองมาริตาและกาวินคุยกันโดยมาริตากล่าวว่างานต่อไปคือ

ถ่ายผู้เล่าเข้าไปในอณูสัตว์และเซลล์มนุษย์ต่อไปกาวินเสนอว่าให้มาริตาแต่งงานกับเขาเพื่อหยุดพักผ่อนก่อนจะเริ่มการทดลองต่อไป แต่มาริตาต้องการให้การทดลองสำเร็จเรียบร้อยก่อนเพราะไม่ต้องการให้ผู้เล่าทราบเรื่องความสัมพันธ์ของคนทั้งคู่ เพราะจะทำให้ผู้เล่าเลิกล้มงานนี้ทันทีทั้งคู่ไม่ทราบว่าผู้เล่าสามารถได้ยินการสนทนาทั้งหมดโดยไม่ผ่านคอมพิวเตอร์ และรู้สึกเสียใจที่ถูกมาริตาหลอกเขาเป็นเครื่องมือในการทดลองจึงตัดสินใจบอกลามาริตาและขออยู่ในอณูโดยไม่กลับตลอดไป ต่อมาหลายสัปดาห์ต้นถั่วเริ่มเหี่ยวผู้เล่ารู้สึกถึงการเริ่มสลายตัวและการแยกกันของอณูมาริตาขอร้องให้ผู้เล่ากลับมาแต่เขาไม่สนใจ

หลังจากต้นถั่วเน่าสลายกระถางถูกโยนทิ้งผู้เล่ากลายเป็นอณูของขยะและถูกย้ายไปเรื่อยๆ จนถูกโยนลงทะเลเวลาผ่านไปผู้เล่าได้แต่เฝ้ามองสัตว์ต่างๆ ในทะเลอย่างตื่นตาตื่นใจและเริ่มกลายเป็นส่วนหนึ่งของแพลงตอนที่ต่อมากลายเป็นอาหารของปลาและถูกปลาวาฬกินอีกที ปลาวาฬเริ่มผสมพันธุ์ผู้เล่าถูกถ่ายอณูไปเป็นลูกปลาวาฬที่เมื่อโตขึ้นถูกล่าจนเกิดบาดแผล อณูของผู้เล่าไหลออกตามรอยเลือดลงไปในทะเลต่อมาจึงกลายเป็นกุ้งที่ถูกจับมาทำอาหาร เมื่อมนุษย์กินและถ่ายเป็นอุจจาระที่สุดท้ายถูกทิ้งลงแม่น้ำ จากนั้นอณูของผู้เล่าไปอยู่ในตัวเด็กที่เล่นน้ำต่อมาเด็กเสียชีวิตและร่างถูกนำฝังจนเริ่มเน่าเปื่อยผุพังกลายเป็นดินแต่เขายังอยู่เพราะพิษสารเคมีในดินไม่สลายตัว วันหนึ่งร่างของมาริตาได้ถูกฝังข้างเด็กทำให้ผู้เล่าได้อยู่ใกล้ชิดกับคนรักในที่สุด หลายสัปดาห์ต่อมากาวินมาเยี่ยมมาริตาและกล่าวหน้าหลุมศพถึงความรักแท้ที่เขามีต่อมาริตา ทำให้ผู้เล่าเข้าใจว่ากาวินรักมาริตาอย่างแท้จริงและเริ่มเข้าใจโลกมากขึ้น ต่อมากาวินถูกฝังข้างมาริตาส่วนผู้เล่ากลายเป็นฝุ่นละอองที่ล่องลอยไปในอากาศหลายสิบปีต่อไปผู้เล่าได้กลายเป็นส่วนหนึ่งของสรรพสิ่งต่างๆ บนโลกไม่ว่าจะเป็นสายลม ต้นหญ้า สัตว์ต่างๆ ฯลฯ เป็นประจักษ์พยานของมหาสงครามโลกที่เกิดขึ้นเป็นเวลาหลายปี

เรื่องตัดกลับมาอีกครั้งว่าผู้เล่ารู้สึกถึงความมืดที่เริ่มกลายเป็นแสงสว่างและการก่อตัวของดาราจักรใหม่ที่ค่อยกำเนิดอย่างเชื่องช้า หลังจากที่มาริตาตายแล้วหนึ่งหมื่นปีทุกคนบนโลกเสียชีวิตหมดเพราะความรุนแรงของระเบิดปรมาณู แต่ต่อมามนุษย์สามารถสร้างอารยธรรมใหม่ขึ้นมาและเมื่อเวลาผ่านไปหลายพันปีวิทยาการบนโลกก้าวหน้ามนุษย์เริ่มไปตั้งถิ่นฐานนอกโลกผู้เล่าเกาะติดไปกับชีวิตต่างๆ ล่องลอยไปสู่ดาวต่างๆ จิตของผู้เล่าทำงานอย่างไม่มีสิ้นสุด หลายแสนปีต่อมาดวงอาทิตย์ดับลงมนุษย์จึงย้ายไปอยู่ในถิ่นที่อบอุ่นกว่าแต่ผู้เล่ายังคงเป็นส่วนหนึ่งในจักรวาลและเปลี่ยนภพชาติไปเรื่อยๆ แต่เขาก็พร้อมเป็นส่วนหนึ่งของทุกๆ สิ่งเพราะเขารู้จักความรักและความเมตตาต่อทุกสิ่งแล้ว ต่อจากนั้นผู้เล่าได้เกิดใหม่อีกครั้งโดยอยู่ในสภาพที่แตกต่างจากรูปแบบเดิมสิ้นเชิงเป็นมนุษย์ต่างดาวที่มีรูปร่างเรียบง่ายแต่มีสติปัญญาสูงผู้เล่าคาดหวังว่าร่างนี้อาจจะช่วยให้ผู้เล่าหลุดพ้นเป็นอิสระจากอณูที่เชื่อมจิตของเขาได้

การดำเนินเรื่องเขียนเป็นแผนภูมิได้ดังนี้

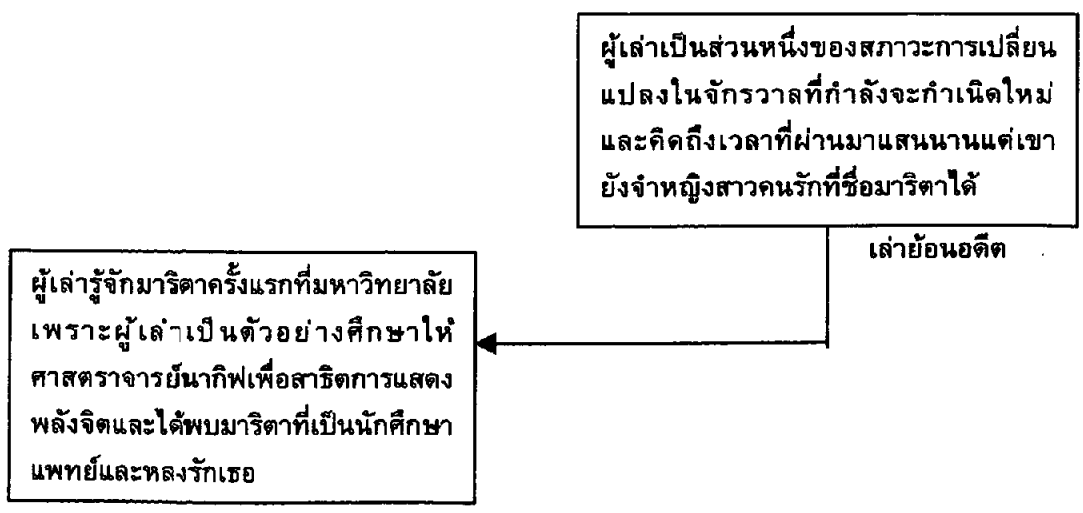

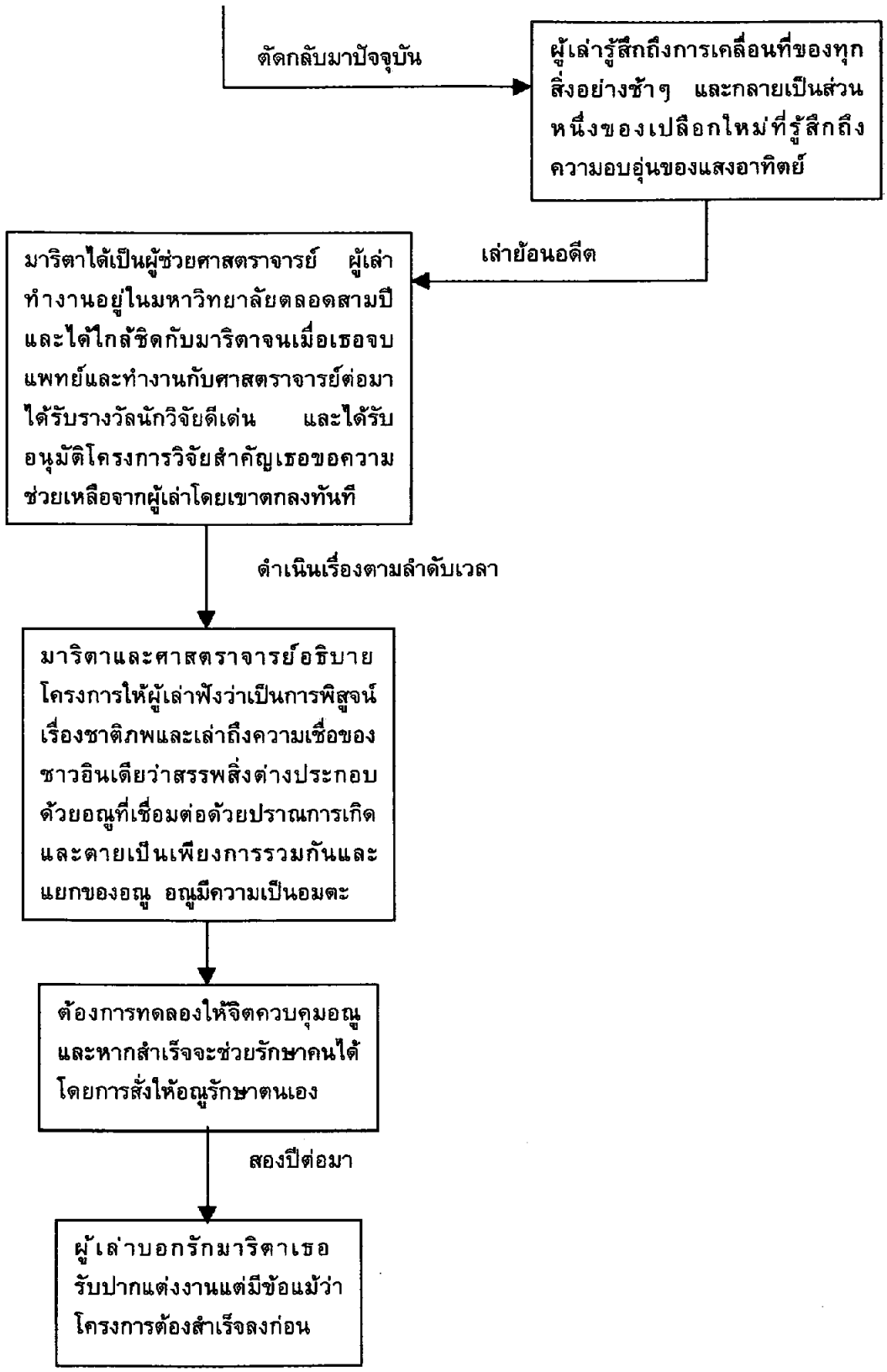
ตัดกลับมาปัจจุบัน
ผู้เล่ารู้สึกถึงการเคลื่อนที่ของทุกสิ่งอย่างช้าๆ และกลายเป็นส่วนหนึ่งของเปลือกไหม่ที่รู้สึกถึงความอบอุ่นของแสงอาทิตย์
เล่าย้อนอดีต
มาริตาได้เป็นผู้ช่วยศาสตราจารย์ ผู้เล่าทำงานอยู่ในมหาวิทยาลัยตลอดสามปี และได้ใกล้ชิดกับมาริตาจนเมื่อเธอจบแพทย์และทำงานกับศาสตราจารย์ต่อมา ได้รับรางวัลนักวิจัยดีเด่น และได้รับอนุมัติโครงการวิจัยสำคัญเธอขอความช่วยเหลือจากผู้เล่าโดยเขาตกลงทันที
ดำเนินเรื่องตามลำดับเวลา
มาริตาและศาสตราจารย์อธิบายโครงการให้ผู้เล่าฟังว่าเป็นการพิสูจน์เรื่องชาติภพและเล่าถึงความเชื่อของชาวอินเดียว่าสรรพสิ่งต่างประกอบด้วยอณูที่เชื่อมต่อด้วยปราณการเกิดและตายเป็นเพียงการรวมกันและแยกของอณู อณูมีความเป็นอมตะ
ต้องการทดลองให้จิตควบคุมอณูและหากสำเร็จจะช่วยรักษาคนได้โดยการสั่งให้อณูรักษาตนเอง
สองปีต่อมา
ผู้เล่าบอกรักมาริตาเธอรับปากแต่งงานแต่มีข้อแม้ว่าโครงการต้องสำเร็จลงก่อน

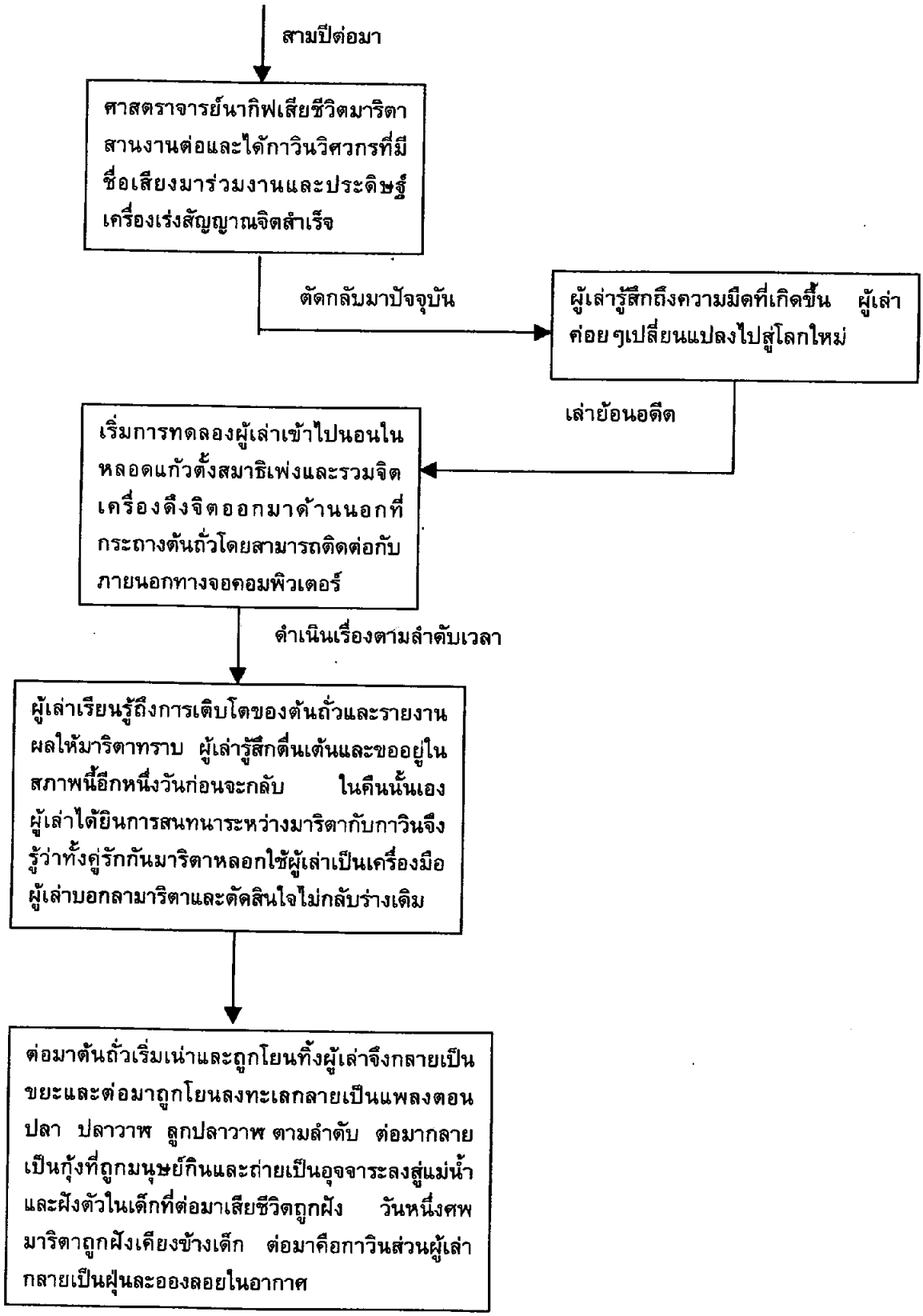
สามปีต่อมา
ศาสตราจารย์นากิฟเสียชีวิตมาริตาสานงานต่อและได้กาวินวิศวกรที่มีชื่อเสียงมาร่วมงานและประดิษฐ์เครื่องเร่งสัญญาณจิตสำเร็จ
ตัดกลับมาปัจจุบัน
ผู้เล่ารู้สึกถึงความมืดที่เกิดขึ้น ผู้เล่าค่อยๆเปลี่ยนแปลงไปสู่โลกใหม่
เล่าย้อนอดีต
เริ่มการทดลองผู้เล่าเข้าไปนอนในหลอดแก้วตั้งสมาธิเพ่งและรวมจิตเครื่องดึงจิตออกมาด้านนอกที่กระถางต้นถั่วโดยสามารถติดต่อกับภายนอกทางจอคอมพิวเตอร์
ดำเนินเรื่องตามลำดับเวลา
ผู้เล่าเรียนรู้ถึงการเติบโตของต้นถั่วและรายงานผลให้มาริตาทราบ ผู้เล่ารู้สึกตื่นเต้นและขออยู่ในสภาพนี้อีกหนึ่งวันก่อนจะกลับ ในคืนนั้นเองผู้เล่าได้ยินการสนทนาระหว่างมาริตากับกาวินจึงรู้ว่าทั้งคู่รักกันมาริตาหลอกใช้ผู้เล่าเป็นเครื่องมือผู้เล่าบอกลามาริตาและตัดสินใจไม่กลับร่างเดิม
ต่อมาต้นถั่วเริ่มเน่าและถูกโยนทิ้งผู้เล่าจึงกลายเป็นขยะและต่อมาถูกโยนลงทะเลกลายเป็นแพลงตอน ปลา ปลาวาฬ ลูกปลาวาฬ ตามลำดับ ต่อมากลายเป็นกุ้งที่ถูกมนุษย์กินและถ่ายเป็นอุจจาระลงสู่แม่น้ำและฝังตัวในเด็กที่ต่อมาเสียชีวิตถูกฝัง วันหนึ่งศพมาริตาถูกฝังเคียงข้างเด็ก ต่อมาคือกาวินส่วนผู้เล่ากลายเป็นฝุ่นละอองลอยในอากาศ

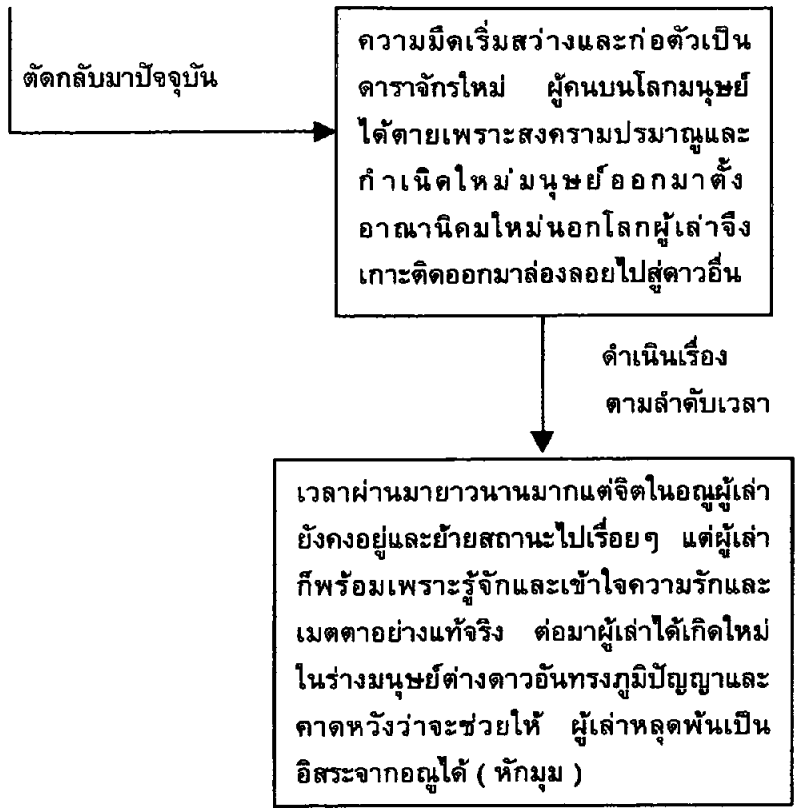

การเสนอเรื่องในเรื่องนี้ผู้เขียนใช้การเล่าย้อนอดีตสลับไปมาระหว่างเหตุการณ์ที่ผู้เล่าเป็นส่วนหนึ่งของอณูในจักรวาลซึ่งกำลังเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา และเหตุการณ์ย้อนอดีตไปเมื่อผู้เล่าเป็นมนุษย์ได้หลงรักหญิงสาวชื่อมาริตาจนยอมเป็นเครื่องมือทดลองแต่ภายหลังเมื่อทราบความจริงว่าเธอหลอกใช้จึงไม่ยอมกลับร่างเดิมและเป็นอณูของสิ่งต่างๆ ตลอดไป ผู้เขียนใช้การเสนอเช่นนี้เพื่อต้องการแสดงให้เห็นเหตุผลที่ผู้เล่าต้องกลายเป็นอณูของอวกาศในตอนต้น ช่วงกลางเรื่องเมื่อผู้เล่าเข้าไปเป็นอณูของต้นถั่วแล้ว ผู้เขียนดำเนินเรื่องตามลำดับสิ่งต่างๆ ที่ผู้เล่าเข้าไปเป็นอณูส่วนหนึ่งตั้งแต่ต้นถั่ว ขยะ ปลา ปลาวาฬเรื่อยไปจนกลายเป็นอณูของจักรวาลล่องลอยไปสู่ต่างดาวกลายเป็นอณูของมนุษย์ต่างดาวในที่สุด ในช่วงนี้จะเห็นถึงความพยายามเชื่อมโยงสถานการณ์ให้ผู้เล่าเป็นอณูของสิ่งต่างๆ ไปเรื่อยๆ ของผู้เขียนอย่างสมเหตุสมผล

ในตอนท้ายผู้เขียนให้ผู้เล่าเรื่องได้ผ่านการเป็นอณูของสิ่งต่างๆ มากมายนับไม่ถ้วนจนในที่สุดผู้เล่าก็ประจักษ์ซึ่งความรักและเมตตาต่อสรรพสิ่งต่างๆ และยอมรับสภาพความเป็นอยู่ของตน ดังที่ว่า " เขาก็พร้อมรับและเป็นส่วนหนึ่งของมันอย่างเต็มใจ " (วินทร์ เลียววาริณ. 2538 : 161) ผู้อ่านจึงคาดว่าเรื่องจะจบเมื่อผู้เล่าเข้าใจถึงชีวิตและหลุดพ้นจากความทุกข์ที่เกิดจากความรักในอดีตและดำรงตนเป็นอณูของสิ่งต่างๆ ตลอดไป แต่เมื่อถึงตอนท้ายผู้เขียนกลับหักมุมว่าแท้จริงผู้เล่าอยากเป็นอิสระจากการเป็นอณูด้วยการให้ผู้เล่าได้เป็นอณูส่วนหนึ่งของมนุษย์ต่างดาวที่มีสติปัญญาล้ำเลิศ โดยผู้เล่าหวังว่าความรู้จากมนุษย์ต่างดาวจะช่วยให้ผู้เล่าหลุดพ้นเป็นอิสระจากอณูเพราะเชื่อว่าจิตย่อมมีจุดสิ้นสุดเช่นกันดังที่ว่า " สติปัญญาของ " มัน " สูงกว่าระดับที่เขาถือกำเนิดมาบางที " มัน " อาจจะรู้วิธีที่จะช่วยเขาให้เป็นอิสระจากอณูที่เชื่อม

เป็นตัวตนเขาสักที จิตของเขายั่งยืนมาได้นานหลายแสนปี แต่แม้แต่จิตก็อาจมีจุดสิ้นสุด " มัน " อาจช่วยเขาได้ " (วินทร์ เลียววาริณ. 2538 : 161)

เรื่องนี้เป็นความพยายามของผู้เขียนที่จะนำข้อมูลด้านวิทยาศาสตร์และศาสนามาผสมผสานกันเพื่ออธิบายถึงเรื่องที่ยังไม่มีคำตอบแน่ชัดเช่นเรื่องชาติภพ การเกิดการตาย โดยสามารถสร้างเครื่องเชื่อมสัญญาณจิตที่สามารถนำจิตเข้าไปอยู่ในอณูต่างๆ เพื่อแสดงให้เห็นถึงการรวมและการแยกกันของอณูซึ่งแทนถึงชาติภพว่าที่แท้จริงแล้วการเกิดการตายเป็นเพียงการรวมและการแยกกันของอณูในสิ่งต่างๆ เท่านั้น โดยเรื่องนี้ค่อนข้างมีเนื้อหาเข้าใจยากต้องอาศัยความรู้ทางเมตตาฟิสิกส์หากผู้อ่านมิได้ศึกษาหรือมีความรู้ด้านนี้มาบ้าง เพราะมีการเล่าถึงการทดลองต้องเข้าใจคำศัพท์ต่างๆ เช่นอณู ปราณ เครื่องเร่งสัญญาณจิตประกอบกับความรู้ทางปรัชญาตะวันออก นับได้ว่าเรื่องสั้นเรื่องนี้เหตุการณ์ในเรื่องกินเวลายาวนานถึงการแตกดับของระบบสุริยจักรวาล ผู้เขียนบรรยายถึงการเปลี่ยนแปลงของสภาพในอวกาศการแตกดับและการก่อกำเนิดซึ่งค่อนข้างจินตนาการตามได้ยากแต่ก็แสดงภูมิความรู้ทางเมตตาฟิสิกส์ของผู้เขียนเป็นอย่างดี

การเสนอความคิดในเรื่องนี้ผู้เขียนเสนอความคิดว่าไม่มีสิ่งใดที่เที่ยงแท้แน่นอนทุกสิ่งทุกอย่างย่อมมีการเปลี่ยนแปลงไปตามกาลเวลา จงอย่ายึดติดกับสิ่งที่ประกอบกันเป็นรูปกายภายนอกเพราะจะทำให้เกิดทุกข์ ดังเช่นผู้เล่าที่หลงรักมาริตาและยอมทำทุกอย่างเพื่อความรักแม้แต่เป็นเครื่องมือทดลองแต่เมื่อพบว่าเธอหลอกลวงผู้เล่าก็เกิดความทุกข์ยอมสละร่างและกลายเป็นอณูของสิ่งต่างๆ ตลอดไป ดังข้อความ

" ต่อแต่นี้เขาจะอยู่ในโลกใหม่ของเขาลำพัง แต่เขาคงไม่เงียบเหงานัก เขายังมีอณูอื่นๆ ในต้นถั่วเป็นเพื่อน เขารู้ว่าร่างของเขากำลังหลับจำศีลอยู่ในหลอดแก้วไม่ไกลออกไป แต่จะมีประโยชน์อะไรที่จะกลับคืนสู่ร่างเดิมในเมื่อมันบรรจุเต็มด้วยความทุกข์ เขาตัดสินใจจากตัวเองไปตลอดกาล "

(เดือนช่วงดวงเด่นฟ้า ดาดาว. 2538 : 154)

ผู้เล่าเชื่อว่าอณูของเขาเป็นสิ่งที่ยั่งยืนต่อจากเกียรติยศชื่อเสียงและความรักของมนุษย์ แต่ในที่สุดเมื่อเขาเวียนวายตายเกิดในวงจรวัฏสงสารได้เห็นความเปลี่ยนแปลงของโลกและระบบสุริยะ เขาตระหนักถึงความไม่เที่ยงแม้ในดวงจิตของเขาที่ทำงานโดยไม่หยุดในที่สุดก็จะไม่คงอยู่ชั่วนิรันดร์ แต่ไม่ว่าเขาจะเป็นอณูอยู่ในร่างใดเขาก็พร้อมรับและเป็นส่วนหนึ่งอย่างเต็มใจด้วยความเข้าใจ ดังข้อความ

" เพราะบัดนี้เขาเข้าใจในธรรมชาติของจักรวาล จักรวาลก็คือความรัก ความเมตตา ช่างต่างจากความรักที่ครั้งหนึ่งเขามีให้หญิงสาวที่เขารักเป็นเพียงฉากหนึ่ง ภพมนุษย์เป็นเพียงภาพลวงตามภาพหนึ่ง สวยงามแต่ไม่จีรัง "

(เดือนช่วงดวงเด่นฟ้า ดาดาว. 2538 : 161)

นับได้ว่าผู้เขียนได้ผนวกปรัชญาความคิดเรื่องอนัตตาทางพุทธศาสนากับปรัชญาวิทยาศาสตร์นำเสนอให้เป็นเรื่องเดียวกันในเรื่องสั้นเรื่องนี้

เรื่อง **7020 : โลกแห่งความสุข**

วาทะนำเรื่องจากตำนานสร้างโลกของชาวเอสกิโมเป็นคำกล่าวของราเวนผู้สร้างที่มองคนที่เขาสร้างอย่างประหลาดใจ เช่นเดียวกับที่มนุษย์ในเรื่องมองมนุษย์ในอดีตก่อนที่จะวิวัฒนาการมาเป็นมนุษย์ในปัจจุบันอย่างประหลาดใจ

เริ่มเรื่องที่บทสนทนาระหว่างแซนเนียล ธาตันและผู้เล่าซึ่งเป็นผู้ว่าการตำรวจเกี่ยวกับการฆ่าตัวตายของชายชื่อดินนานายแพทย์และนักวิเคราะห์ยาในบริษัทยาชั้นนำในสมาพันธ์ยาแห่งโลก แซนเนียลกล่าวถึงสรรพคุณของยาลดความเครียดและสร้างภาพความสุขว่าออกฤทธิ์นาน 18 ชั่วโมงหากกิน 20 เม็ดอาจตายได้แต่ผู้ตายกินถึง 50 เม็ด ธาตันวิเคราะห์ว่าผู้ตายเกิดความเครียด ผู้เล่าสืบคดีนี้เพราะโลกนี้เป็นโลกแห่งความสุขเกือบไม่มีใครฆ่าตัวตายเลย แซนเนียลวิเคราะห์ว่าดินนาฆ่าตัวเพราะรู้จักการใช้ยาเป็นอย่างดีแต่เมื่อตรวจสอบประวัติไม่พบเงื่อนงำที่จะทำให้คิดฆ่าตัวตาย ก่อนตายหนึ่งวันดินนาไปที่สถาบันสื่อมวลชนคาดว่าจะไปหาหนังสือเพราะพบหนังสือเล่มหนึ่งในห้องผู้ตายชื่อว่า " ความกล้า จริยธรรมแห่ง สื่อมวลชน " เขียนโดย กินนี การา แห่งสำนักศูนย์ข่าวกลางผู้เป็นนักคิดนักเขียนและนักวิจารณ์ที่มีชื่อเสียงระดับประเทศและยังเป็นเพื่อนของผู้เล่าด้วย ผู้ตายยืมหนังสือเล่มนั้นก่อนตายสิบสองชั่วโมงผู้เล่าจึงมั่นใจว่าหนังสือเล่มนี้และผู้เขียนหนังสือเล่มนี้ต้องเกี่ยวพันกับการตายของดินนาแล้วผู้เล่าก็หยิบยาคลายเครียดและยาเพิ่มความฉลาดขึ้นมากิน เรื่องตอนนี้เล่าเสริมถึงวิวัฒนาการของยาจากยาเม็ดสกัดจากสมุนไพรเมื่อห้าพันปีก่อนมาสู่ยาที่กลายเป็นอาหารและมีสรรพคุณเป็นเลิศ

ครึ่งชั่วโมงต่อมาลูกน้องรายงานว่าดินนาเคยเข้าไปสำนักงานของกินนีหลังจากไปห้องสมุด ขณะนั้นโทรทัศน์บนโต๊ะทำงานของผู้เล่าก็ส่งสัญญาณภาพภรรยาของผู้เล่าที่ถามถึงเวลากลับของเขาเนื่องจากวันนี้เป็นวันเกิดของผู้เล่า ผู้เล่าบอกว่าจะกลับสองทุ่มแล้วเขาก็ตัดสินใจไปพบกินนีด้วยตนเองโดยใช้ลิฟต์เชื่อมเมืองซึ่งจุคนได้ 50 คนมีที่นั่งและกลิ่นหอม เพื่อเดินทางไปชั้นที่ 160 ของตึกสำนักงานศูนย์ข่าวกลางที่อยู่ห่างไป 10 กม.ลิฟต์เคลื่อนตัวในแนวดิ่งจนถึงชั้นพื้นดินจากนั้นเดินทางถึงชั้นใต้ดินและเปลี่ยนทิศไปตามแนวระนาบและแนวเฉียง ผู้เล่าบรรยายว่าในเมืองลิฟต์ประมาณสองหมื่นตัวควบคุมด้วยสมองกลเมื่อถึงชั้นใต้ดินจะเชื่อมกับลิฟต์จากอาคารอื่นที่มีจุดหมายเดียวกัน เมื่อผู้เล่าเดินทางมาถึงได้เข้าไปพบกินนีผู้เล่าหยิบรูปถ่ายดินนาให้ดูและบอกว่าเขาตายหลังจากมาพบกินนี กินนีบอกว่าดินนามาพบเพื่อต้องการให้เผยแพร่ความจริงที่เขาค้นพบไปทั่วโลกและนำเอกสารรายงานของดินนามาให้ผู้เล่าอ่าน จากนั้นกินนีจึงเดินออกไปห้องดัดต่อข่าวผู้เล่ากินยาเสริมประสาทก่อนอ่าน

รายงานของดินนาที่บันทึกยืนยันว่าเขามีสติสัมปชัญญะสมบูรณ์และไม่ได้กินยาขณะที่บันทึกเขาบันทึกว่าทำงานที่บริษัททามารีมา 11 ปีอย่างมีความสุข บริษัทผลิตยาเสริมความสุขให้มนุษย์ในทุกๆด้านและเขาก็เชื่อในคุณสมบัติอันดีของยา จนเมื่อเดือนธันวาคมปีที่แล้วได้รับคำสั่งให้วิเคราะห์สิ่งที่นักสำรวจค้นพบที่ถ้ำใต้ดินแห่งหนึ่งเป็นหลักฐานที่เก่าแก่ที่สุดของมนุษย์ที่เหลือรอดจากสงคราม เขาเดินทางไปที่นั่นพร้อมอุปกรณ์และเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัย เมื่อเข้าไปในถ้ำได้พบกับศพมนุษย์โบราณหลายศพที่อยู่ในสภาพดีเนื่องจากสภาพอากาศเย็นรักษาไว้ศพมีทุกวัย แต่ที่สร้างความประหลาดใจให้เขาคือมีศพคนที่มีผมขาว ผิวหนังเหี่ยวย่นคาดว่าเป็นชาวบ้านที่กำลังพักผ่อนก่อนถูกหิมะถล่มเสียชีวิต ผู้เล่าหยุดอ่านและหยิบยาเร่งประสาทกินหนึ่งเม็ดแล้วอ่านต่อ สามวันหลังจากนั้นเมื่อตรวจด้วยการผ่าตัดพบว่าอวัยวะภายในส่วนใหญ่ปกติยกเว้นกระเพาะและลำไส้ที่มีขนาดใหญ่มากและมีอาหารที่ไม่ได้ย่อยเป็นธัญญพืชและเนื้อสัตว์ เรื่องตัดกลับมาเมื่อกินนีกลับเข้ามาทั้งสองจึงคุยกันเรื่องขนาดของกระเพาะและลำไส้ของมนุษย์ โดยกินนีสั่งให้คอมพิวเตอร์อธิบายระบบย่อยอาหารของคนได้ว่าเมื่ออาหารผ่านปากถึงกระเพาะจะทำหน้าที่เก็บและย่อย

อาหารเชื่อมต่อไปยังลำไส้เล็กลำไส้ใหญ่และทวาร ลำไส้เล็กมีหน้าที่ย่อยและดูดซึมอาหารที่ร่างกายจำเป็น ลำไส้ใหญ่เป็นที่ผ่านของเสียที่ร่างกายไม่ต้องการแต่มนุษย์ยุคนี้ไม่มีของเสียกระเพาะมนุษย์มีความจุครึ่งลิตร ลำไส้เล็กยาว 1 เมตร ลำไส้ใหญ่ยาว 20 ซ.ม. ผู้เล่าสงสัยเพราะไม่ตรงกับรายงานของดินนากินนีตกลงอธิบายให้ผู้เล่าฟังเพิ่มเติมแต่มีข้อแม้ห้ามบันทึกเทป ผู้เล่าบอกว่าในอดีตคนกินพืชและสัตว์แต่ปัจจุบันกินยาเพราะสะดวกอร่อยและให้ผลที่ดี จากนั้นเรื่องย้อนไปที่รายงานของดินนาที่ว่าพวกเขาได้ผ่าศพพิสูจน์ทุกรายได้ผลสรุปตรงกันว่ามนุษย์โบราณมีระบบย่อยอาหารที่ซับซ้อนมีกระเพาะขนาดใหญ่ที่จุอาหารได้ 1.2 ลิตร ลำไส้เล็กมีความยาว 5.5 – 7 เมตร ลำไส้ใหญ่มีความยาว 1.8 เมตรใหญ่กว่ามนุษย์ปัจจุบันถึงหกเท่า เรื่องตัดกลับมาที่การสนทนากินนีกล่าวว่าร่างกายมนุษย์นั้นมีกระบวนการทางเคมีที่ซับซ้อนกระเพาะคนโบราณมีขนาดใหญ่เพราะต้องบรรจุอาหารมากมายแต่ปัจจุบันกระเพาะไม่ต้องมีการย่อยจึงหดเล็กลงเป็นไปตามหลักวิวัฒนาการแต่สิ่งที่น่าประหลาดใจกว่าก็คือเรื่องของคนมีผมขาวผิวหนังเหี่ยวย่น จากนั้นย้อนอดีตกลับไปที่รายงานดินนาบอกว่าคนผมขาวมีอายุประมาณ 70 – 80 ปีแสดงว่าอายุเฉลี่ยไม่ต่ำกว่า 70 ปี เรื่องตัดกลับมากินนีบอกว่ามนุษย์ปัจจุบันอายุเฉลี่ย 35 – 40 ปีน้อยกว่าคนโบราณกว่าครึ่งเพราะมนุษย์ฝืนธรรมชาติโดยใช้ยามากเกินไปยากลายเป็นส่วนหนึ่งในชีวิตที่ขาดไม่ได้ หากประกาศเรื่องนี้ออกไปบริษัทยาจะต้องสั่งฆ่าเขาแน่และจะทำให้ทั่วโลกปั่นป่วนวุ่นวายเมื่อรู้ว่ายาทำให้อายุสั้นลง ส่วนทีมงานสำรวจและวิจัยครั้งนั้นถูกย้ายงานหมดและถูกสั่งให้เก็บเรื่องนี้เป็นความลับมีเพียงดินนาคนเดียวที่พยายามจะเปิดเผยเรื่องนี้ออกไปจึงถูกสั่งฆ่า กินนีซึ่งทราบความจริงเรื่องนี้ยังละอายใจที่ไม่สามารถปฏิบัติตามหลักการในหนังสือที่ตัวเองเขียนได้ผู้เล่าตัดสินใจกลับถึงบ้านเพื่อฉลองวันเกิดปีที่ 35 ทานเด็กยาและทิ้งรายงานออกไปนอกหน้าต่างเพราะตัดสินใจไม่เผยแพร่ข่าวนี้ออกไปด้วยเล็งเห็นว่าโลกนี้ขาดยาไม่ได้

การดำเนินเรื่องเขียนเป็นแผนภูมิควบคู่กับความสัมพันธ์ระหว่างยากับมนุษย์ที่ผู้เขียนแสดงไว้ดังนี้

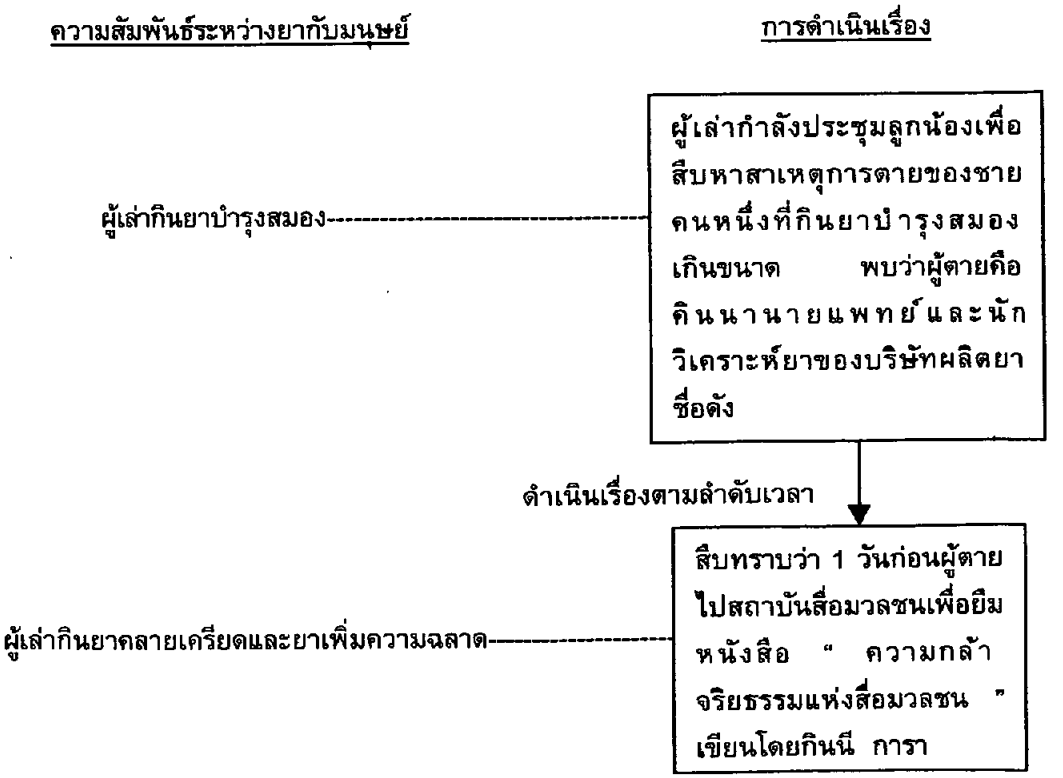

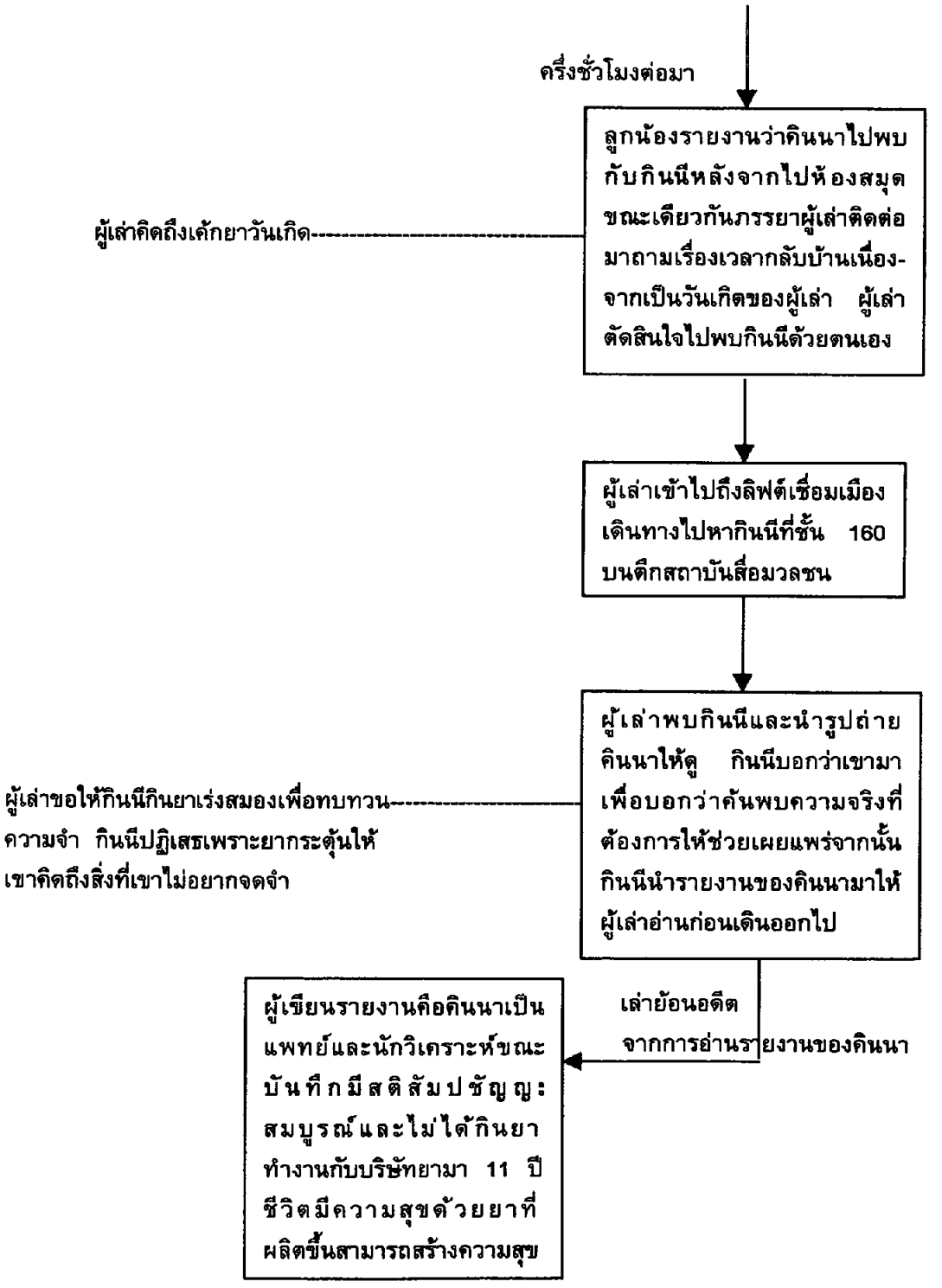
ครึ่งชั่วโมงต่อมา
ลูกน้องรายงานว่าดินนาไปพบกับกินนีหลังจากไปห้องสมุด ขณะเดียวกันภรรยาผู้เล่าติดต่อมาถามเรื่องเวลากลับบ้านเนื่องจากเป็นวันเกิดของผู้เล่า ผู้เล่าตัดสินใจไปพบกินนีด้วยตนเอง
ผู้เล่าคิดถึงเด็กยาวันเกิด
ผู้เล่าเข้าไปถึงลิฟต์เชื่อมเมือง เดินทางไปหากินนีที่ชั้น 160 บนตึกสถาบันสื่อมวลชน
ผู้เล่าพบกินนีและนำรูปถ่ายดินนาให้ดู กินนีบอกว่าเขามาเพื่อบอกว่าค้นพบความจริงที่ต้องการให้ช่วยเผยแพร่จากนั้นกินนีนำรายงานของดินนามาให้ผู้เล่าอ่านก่อนเดินออกไป
ผู้เล่าขอให้กินนีกินยาเร่งสมองเพื่อทบทวนความจำ กินนีปฏิเสธเพราะยากระตุ้นให้เขาคิดถึงสิ่งที่เขาไม่อยากจดจำ
เล่าย้อนอดีตจากการอ่านรายงานของดินนา
ผู้เขียนรายงานคือดินนาเป็นแพทย์และนักวิเคราะห์ขณะบันทึกมีสติสัมปชัญญะสมบูรณ์และไม่ได้กินยาทำงานกับบริษัทยามา 11 ปี ชีวิตมีความสุขด้วยยาที่ผลิตขึ้นสามารถสร้างความสุข

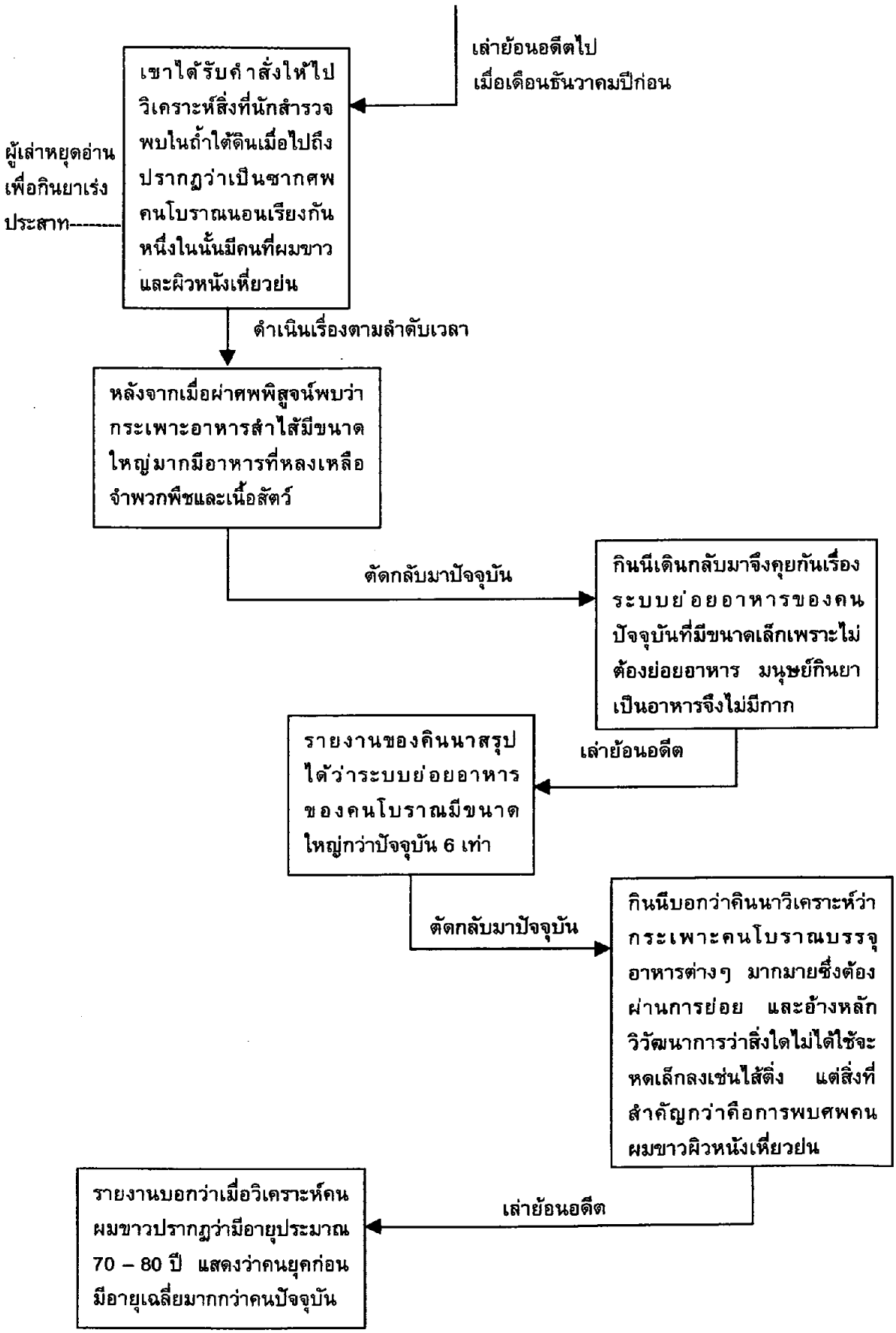
เล่าย้อนอดีตไป
เมื่อเดือนธันวาคมปีก่อน
เขาได้รับคำสั่งให้ไป
วิเคราะห์สิ่งที่นักสำรวจ
พบในถ้ำใต้ดินเมื่อไปถึง
ปรากฏว่าเป็นซากศพ
คนโบราณนอนเรียงกัน
หนึ่งในนั้นมีคนที่ผมขาว
และผิวหนังเหี่ยวย่น
ผู้เล่าหยุดอ่าน
เพื่อกินยาเร่ง
ประสาท
ดำเนินเรื่องตามลำดับเวลา
หลังจากเมื่อผ่าศพพิสูจน์พบว่า
กระเพาะอาหารลำไส้มีขนาด
ใหญ่มากมีอาหารที่หลงเหลือ
จำพวกพืชและเนื้อสัตว์
ตัดกลับมาปัจจุบัน
กินนีเดินกลับมาจึงคุยกันเรื่อง
ระบบย่อยอาหารของคน
ปัจจุบันที่มีขนาดเล็กเพราะไม่
ต้องย่อยอาหาร มนุษย์กินยา
เป็นอาหารจึงไม่มีกาก
เล่าย้อนอดีต
รายงานของคินนาสรุป
ได้ว่าระบบย่อยอาหาร
ของคนโบราณมีขนาด
ใหญ่กว่าปัจจุบัน 6 เท่า
ตัดกลับมาปัจจุบัน
กินนีบอกว่าคินนาวิเคราะห์ว่า
กระเพาะคนโบราณบรรจุ
อาหารต่างๆ มากมายซึ่งต้อง
ผ่านการย่อย และอ้างหลัก
วิวัฒนาการว่าสิ่งใดไม่ได้ใช้จะ
หดเล็กลงเช่นไส้ติ่ง แต่สิ่งที่
สำคัญกว่าคือการพบศพคน
ผมขาวผิวหนังเหี่ยวย่น
เล่าย้อนอดีต
รายงานบอกว่าเมื่อวิเคราะห์คน
ผมขาวปรากฏว่ามีอายุประมาณ
70 – 80 ปี แสดงว่าคนยุคก่อน
มีอายุเฉลี่ยมากกว่าคนปัจจุบัน

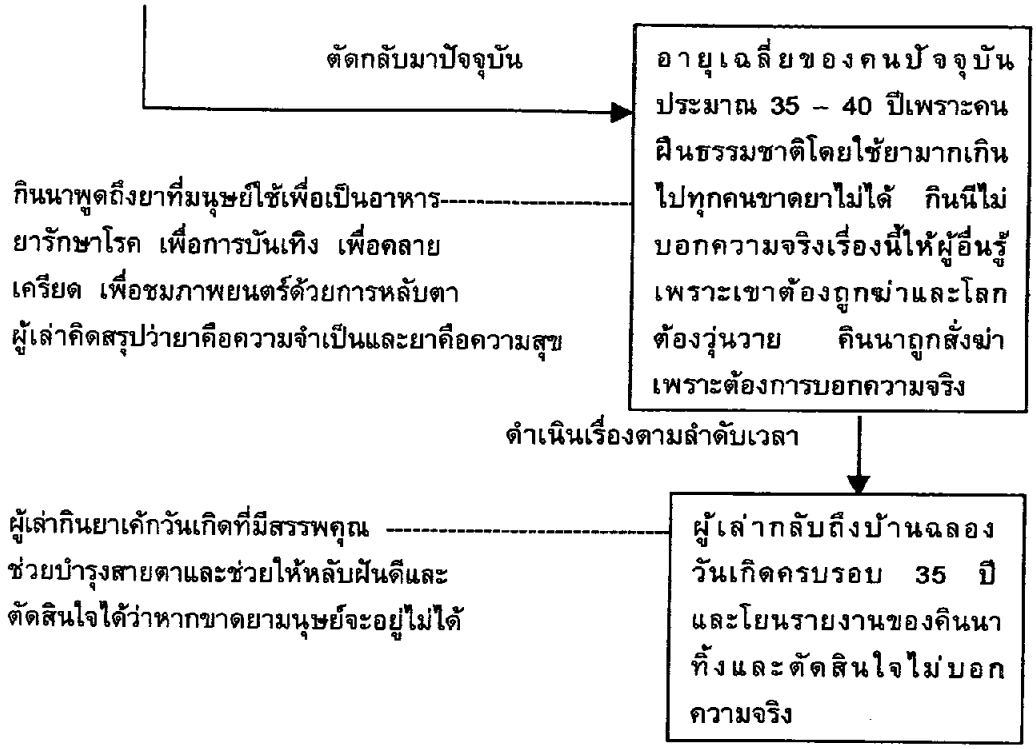

การเสนอเรื่องในเรื่องนี้ผู้เขียนเสนอด้วยการเล่าย้อนอดีตสลับไปมาเพื่อสร้างเป็นเรื่องสั้นซ้อนเรื่องสั้นถึง 3 เรื่อง คือเหตุการณ์แรกผู้เล่ากำลังสืบหาข้อมูลการตายของคินนานักวิเคราะห์ยาที่กินยาเกินขนาดจนสืบถึงกินนีนักสื่อมวลชนที่คินนาไปพบก่อนตายและได้สนทนากันอันเป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นภายในหนึ่งวัน และเหตุการณ์ย้อนอดีตเป็นรายงานและผลการวิเคราะห์ของคินนาที่บันทึกไว้เป็นหลักฐานการค้นพบของตนโดยในรายงานนั้นเป็นการเล่าย้อนอดีตของคินนาอีกทีหนึ่งถึงรายละเอียดเหตุการณ์ปีก่อนที่เขาได้เข้าไปในถ้ำใต้ดินและค้นพบมนุษย์โบราณที่เมื่อชันสูตรศพดูพบว่ามีกระเพาะและลำไส้ใหญ่กว่ามนุษย์ปัจจุบันถึงหกเท่าและมีคนแก่ที่อายุเฉลี่ยถึง 70 ปีซึ่งมากกว่ามนุษย์ปัจจุบันเท่าตัว ดังเขียนเป็นแผนภูมิได้ดังนี้

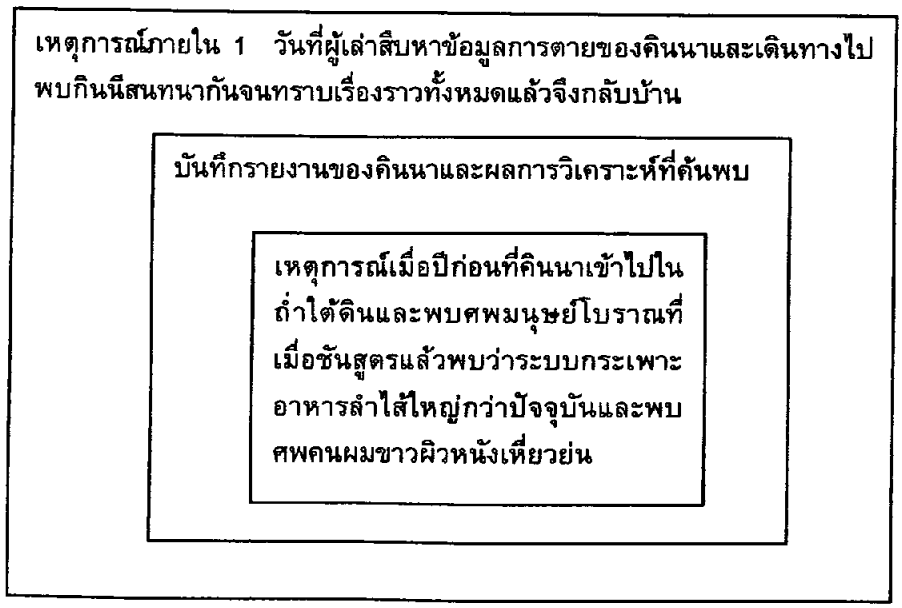

ผู้เขียนสร้างเป็นเรื่องซ้อนเรื่องถึงหลายชั้นเพื่อช่วยอธิบายถึงสาเหตุการตายอย่างปริศนาของดินนาในตอนต้นที่คาดว่าฆ่าตัวตายแต่ความจริงถูกสั่งฆ่า เนื่องจากเขาคิดเผยแพร่ข้อมูลที่ว่ามนุษย์อายุสั้นลงเพราะการกินยามากเกินไป

เรื่องนี้ผู้เขียนเน้นที่การสร้างภาพจินตนาการของโลกยุคอนาคตปีค.ศ. 7002 ว่ามีความก้าวหน้าทันสมัยในด้านต่างๆ เช่น ลิฟต์เชื่อมเมือง หุ่นยนต์นักแสดงแต่เน้นเรื่องยาและพิษภัยของการใช้ยามากที่สุด เพราะมนุษย์ยุคนี้ทานยามากเกินไปจนทำให้ระบบย่อยอาหารของมนุษย์เล็กลงกว่าอดีตถึง 6 เท่า โลกอนาคตมนุษย์ใช้ยาแทนอาหารและสร้างความสุข มนุษย์อยู่ได้ด้วยยาและขาดยาไม่ได้แม้จะรู้ว่าทำให้ชีวิตสั้นลงกว่าอดีตถึงเท่าตัว การให้ตัวละครเอกผู้เล่าเรื่องเป็นตัวแทนของมนุษย์ในโลกอนาคตมีพฤติกรรมบริโภคยาประเภทต่างๆ ตลอดทั้งเรื่องทั้งยาเสริมความจำ ยาเร่งสมองและสรุปความคิดว่ายาทำให้มนุษย์ดำรงชีวิตอยู่อย่างมีความสุขและผู้เล่าก็ไกล้ปลดเกษียณแม้อายุเพียง 35 ปีเพราะมนุษย์ยุคนี้อายุสั้นเพียง 35 – 40 ปีเท่านั้น

การเสนอความคิดในเรื่องนี้ผู้เขียนเสนอว่ามนุษย์มุ่งหวังแต่จะสร้างความสุขให้แก่ตนด้วยวิธีการต่างๆ เช่นการใช้ยาเพื่อดับความทุกข์โดยไม่รู้จักระมัดระวังอันก่อให้เกิดการวิวัฒนาการที่นำมาซึ่งความหายนะในอนาคต ดังเช่นมนุษย์โลกอนาคตต้องอายุสั้นลงกว่าเดิมถึงเท่าตัวเนื่องจากการใช้ยามากเกินไป ดังข้อความ

" คุณอายุสามสิบห้าในปีนี้ และกำลังเกษียณ อีกไม่กี่ปีคุณก็จะตายด้วยโรคชรา เช่นเดียวกับผม เช่นเดียวกับมนุษย์ในโลกนี้ทุกคน เราทั้งหมดมีอายุขัยเต็มที่ประมาณสามสิบห้าถึงสี่สิบปีก็ตาย อายุของคนปัจจุบันน้อยกว่ามนุษย์โบราณถึงครึ่งหนึ่งทีนี้เข้าใจหรือยังว่าเรื่องนี้สำคัญตรงไหน "

(เดือนช่วงดวงเด่นฟ้า ดาดาว. 2538 : 185)

แต่ขณะเดียวกันยาก็เร่งให้มนุษย์โตเร็วดังที่กล่าวว่า

" เด็กสมัยนี้อายุหกขวบก็เข้ามหาวิทยาลัยแล้ว สิบขวบทำงาน วัยสิบสองปีก็มีครอบครัวมีลูกได้แล้ว ยาเป็นวิถีชีวิตใหม่ของเรา "

(เดือนช่วงดวงเด่นฟ้า ดาดาว. 2538 : 186)

หากพิจารณาจะเห็นว่ามนุษย์ในเรื่องตกเป็นทาสของยา เมื่อยาคือความสุขเท่ากับมนุษย์ตกเป็นทาสของความสุขเสียจนในที่สุดผู้เล่าตัดสินใจให้ความจริงเรื่องนี้เป็นความลับตลอดไปเพราะชีวิตแม้จะมีช่วงสั้นแต่ก็มีความสุข ขณะที่คนที่รักชีวิตที่มีความสุขแบบนี้อยากอยู่อย่างมีความสุขต่อไปจนคิดทำลายบริษัทยาโดยลืมคิดถึงความจริงว่า " เราอยู่ไม่ได้หากไม่มีคนผลิตยา เราอยู่ไม่ได้แม้วันเดียวหากไม่มีพวกเขา " (วินทร์ เลียววาริณ. 2538 : 189) เพราะยาเข้ามาแทนทุกสิ่งทั้งอาหาร การศึกษา การบันเทิง (วินทร์ เลียววาริณ. 2538 : 187) เรื่องนี้แฝงปรัชญาความคิดที่น่าสนใจก็คือทางเลือกระหว่างการใช้ชีวิตอย่างมีคุณภาพและมีความสุขมีค่ายิ่งกว่าการใช้ชีวิตอย่างยาวนาน

เรื่อง <u>ดอกไม้เหลืองเหนือเขาสูง</u>

วาทะนำเรื่องจากคัมภีร์เต๋า เต็ง เก็งที่กล่าวถึงเต๋าซึ่งถือกำเนิดก่อนฟ้าและดิน ไร้รูปไร้เสียง เป็นอิสระไม่แปรเปลี่ยนและไม่รู้จักจบสิ้นเป็นมารดาแห่งฟ้าดำเนินไปอย่างไม่สิ้นสุด ยาวไกล หวนคืน สิ่งยิ่งใหญ่ทั้งสี่คือเต๋า ฟ้า ดินและราชัน ราชันปฏิบัติตามวิถีของดินฟ้าและเต๋า เช่นเดียวกับการพยายามเปลี่ยนแปลงธรรมชาติของฝิ่นในเรื่องนี้มิอาจทำได้

เรื่องนี้แบ่งการเสนอเรื่องออกเป็นสองตอนดังนี้

ตอนที่ 1 เปิดเรื่องว่ารถจี๊ฟคันหนึ่งกำลังขึ้นภูเขาสูงที่ทางขรุขระและบรรยายถึงนายทหารยศพันเอกผู้หนึ่งอายุ 50 ปีมาที่นี่เพื่อพบกับโลวันอา แฟ้มประวัติระบุว่าโลวันอาเป็นชาวจีนอายุ 61 ปีเคยเป็นแพทย์ที่ปักกิ่งแต่ต่อมาถูกเนรเทศและอพยพไปอเมริกาทำงานกับหน่วยงานปราบปรามยาเสพติด ต่อมาลาออกเพราะขัดกับผู้มีอิทธิพลในวงการยาเสพติดจึงได้อพยพมาชายแดนไทยบริเวณสามเหลี่ยมทองคำเป็นเวลา 15 ปีไม่ค่อยมีใครรู้ว่าเขาเป็นแพทย์และนักวิทยาศาสตร์ฝีมือดีซึ่งมีบรรพบุรุษเป็นหมอในราชสำนักมาหลายสิบชั่วคนเป็นผู้เชี่ยวชาญด้านยาเสพติดและสมุนไพร

นายพันเอกหยุดรถและก้าวออกไปเด็ดดอกไม้สีเหลืองและมองดูไร่ฝิ่นที่กว้างขวางสวยงาม จากนั้นจึงเดินทางต่อถึงที่หมาย โลวันอาออกมาต้อนรับและพาผู้เล่าไปห้องทดลอง ภายในห้องมีหลอดยาและเครื่องมือทดลองมากมาย โลวันอาชี้ให้ดูดอกฝิ่นที่ปลูกในกระถางและเล่าถึงฝิ่นว่าเป็นพืชที่มีดอกสวยงามแต่สามารถผลิตยาที่อันตรายที่สุดในโลก สารที่ได้จากยางฝิ่นมีทั้งสีเหลืองและน้ำตาลเข้มมีกลิ่นเฉพาะตัว สารประกอบคือมอร์ฟีน อัลลอยด์ เป็นต้น มีฤทธิ์ระงับปวดแต่ถ้าอยู่ในรูปสารละลายมีโคเดอีน มอร์ฟีนและเฮโรอีน จากนั้นเล่าย้อนอดีตว่าผู้เล่าเคยศึกษาเรื่องยาเสพติดเมื่อสองปีก่อนตอนเข้ารับตำแหน่งที่เกี่ยวข้องกับการปราบปรามยาเสพติดเล่าว่าฝิ่นถูกใช้ในการแพทย์ครั้งแรกเมื่อสมัยสุเมเรียนและยุโรปสี่พันปีก่อนคริสต์ศักราช ต่อมาพวกมุสลิมนำเข้าไปในอินเดียและกระจายสู่จีนจนถึงอเมริกาในปี 1805 สามารถสกัดมอร์ฟีนจากฝิ่นสำเร็จเพื่อใช้ฉีดระงับปวด ต่อมาสามารถสังเคราะห์สารชนิดใหม่คือเฮโรอีนด้วยการต้มมอร์ฟีนกับเซติค แอนด์ ไฮดรายและใช้รักษาผู้ติดมอร์ฟีนจนผลิตออกจำหน่ายเป็นยาสามัญ ต่อมาตรวจพบว่าเฮโรอีนมีความร้ายแรงกว่ามอร์ฟีนก็มีผู้ติดเฮโรอีนแล้วกว่าสองแสนรายจึงต้องเลิกผลิตยาในที่สุดอันเป็นจุดเริ่มการค้าเฮโรอีนที่ผิดกฎหมาย ขบวนการค้าฝิ่นส่วนใหญ่มาจากสามเหลี่ยมทองคำที่มีลักษณะเป็นเทือกเขายาวตั้งแต่เทือกเขาคะฉิ่นและฉานในพม่าถึงเทือกเขาในไทยและลาวเป็นรอยต่อระหว่างสามประเทศคือไทย ลาวและพม่า ทุกประเทศมีผู้มีอิทธิพลที่ค้าฝิ่นซึ่งมีความสัมพันธ์กับการเมืองอย่างแน่นแฟ้น หลายประเทศค้าฝิ่นเพื่อซื้ออาวุธทำสงคราม ฝิ่นถูกขนถ่ายหลายเส้นทางจากพม่าไปจีน ยูนาน กวางสี ฮ่องกง ยุโรปและอเมริกา หรือเข้าทางไทยทางชายแดนจังหวัดเชียงรายไปเชียงใหม่ แม่ฮ่องสอน ลาว เวียดนามและฮ่องกง ต่อมาเวียดนามเปิดประเทศรับทุนนิยมโลกก็เป็นการเปิดช่องทางผลิตและขนส่งฝิ่นที่สะดวกขึ้นทำให้การปราบปรามยากลำบากยิ่งขึ้น

เรื่องตัดกลับมาโลวันอาเล่าว่าหลายประเทศใช้เงินจำนวนมากเพื่อปราบปรามด้วยอาวุธหรือการสร้างงานใหม่ให้ชาวบ้านแต่ก็ไม่เป็นผล โลวันอาเสนอวิธีปราบด้วยวิศวพันธุกรรมศาสตร์คือการเปลี่ยนฝิ่นให้เป็นพืชที่ไม่มีพิษ โลวันอาบอกว่าตนศึกษาเรื่องฝิ่นมา 35 ปีแต่ศึกษามากขึ้นเมื่อ 15 ปีก่อนหลังจากที่ลูกชายถูกศัตรูของโลวันอาให้เสพเฮโรอีนเกินขนาดจนตายเขาจึงคิดหาทางแก้แค้น โลวันอาค้นพบหลักธรรมชาติที่ว่าทุกชีวิตในจักรวาลถูกออกแบบมาเป็นสิ่งคู่กันเช่นเมื่อถูกงูกัดก็รักษาด้วยเซรุ่มพิษงู แต่ทางด้านตะวันออกใช้ต้นเสลดพังพอนแก้พิษงูได้โดยไม่มีผลข้างเคียง เมื่อเขาอพยพมาที่นี่ก็เริ่มทดลองการปลูกฝิ่นจะปลูกในฤดูฝนก่อนปลูกจะทำการปรับพื้นดินก่อนแล้วจึงหว่านเมล็ดฝิ่นจะโตเต็มที่ภายในสองเดือนและให้ดอก

เมื่อดอกร่วงเหลือแต่ผลขนาดเท่าไข่ไก่มียางสีขาวแล้วจึงกรีดด้วยมีดรูปโค้งกรีดเป็นแนวยาวจากบนลงล่างสามแนวยางจะไหลลงมาที่ปลายแล้วจึงเก็บไปรวบรวมเพื่อแปรสภาพต่อไป จากตำราโบราณที่บรรพบุรุษทิ้งไว้บอกว่ามีต้นหญ้าชนิดหนึ่งงอกใกล้ต้นฝิ่นซึ่งโลวันอาพบโดยบังเอิญและได้สกัดสารจากใบเมื่อผสมกับฝิ่นแล้วทำให้ฝิ่นมีฤทธิ์เป็นกลาง เมื่อสังเคราะห์สารกับโคเอดีนและมอร์ฟีนได้สารชนิดใหม่ที่เมื่อฉีดหรือพ่นต้นฝิ่นสารจะทำให้ฝิ่นกลายพันธุ์ไม่มีคุณสมบัติเป็นยาเสพติดต่อไป ดังนั้นจึงต้องผลิตสารจำนวนมากเพื่อจะโปรยไร่ฝิ่น โลวันอาไม่ต้องการเผยแพร่เรื่องนี้ออกไปเพราะว่าเขาไม่สนใจชื่อเสียงแต่ต้องการแก้แค้นแทนลูกโดยเร็ว โลวันอาเลือกให้นายพันเอกเป็นผู้ลงมือเพราะต้องการแก้แค้นขบวนการค้ายาเสพติดที่ฆ่าลูกของเขาโดยมีข้อแม้ว่าต้องโปรยสารสกัดจากต้นหญ้าสังเคราะห์ที่ไร่ฝิ่นของศัตรูเป็นรายแรกก่อนที่เขาจะตายไป เรื่องตัดมาที่การโปรยสารสังเคราะห์ใส่ไร่ฝิ่นจำนวนมากมายทำให้ฝิ่นไม่มีสภาพเป็นยาเสพติดอีกต่อไปต่อมาหลายเดือนเมื่อเก็บเกี่ยวฝิ่นถูกส่งไปถึงนักเคมีจึงพบว่าไม่มีคุณสมบัติเสพติด เรื่องดำเนินต่อว่าโลวันอาอ่านจดหมายรายงานผลการปฏิบัติงานชุดสุดท้ายและคิดว่าสามารถแก้แค้นให้ลูกชายได้สำเร็จแล้วหลังจากที่นายพันเอกใช้เวลาเตรียมงานปีกว่าและปฏิบัติงานจริงใน 2 ปี

ตอนที่ 2 เริ่มเมื่อ 3 ปีต่อมานายพันเอกได้เลื่อนยศเป็นนายพลกำลังนั่งรถขึ้นเขาไปพบโลวันอาอีกครั้งระหว่างทางนายพลหยุดรถเพื่อเด็ดดอกไม้สีเหลือง เมื่อพบโลวันอาเขาพาผู้เล่าไปห้องทดลองและบอกว่าพบสิ่งผิดปกติเมื่อสองเดือนก่อนและต้องการให้หยุดโครงการนี้ เรื่องย้อนอดีตกลับไปสองเดือนก่อนโลวันอาพบลักษณะทางกายภาพที่ผิดปกติของสารสังเคราะห์ในห้องทดลองทำให้เขาหวั่นวิตกกล่าวคือ สารสังเคราะห์ที่สกัดจากหญ้ามีผลข้างเคียงกับฝิ่น โดยในเวลาสองปีแรกจะไม่มีผลข้างเคียงแต่จะมีผลในระยะยาวโลวันอาบอกว่าต้นฝิ่นที่นำมาเพาะมี 4 รุ่นทั้ง 4 รุ่นได้รับสารสังเคราะห์เช่นเดียวกันปรากฏว่าต้นรุ่นที่ 3 และ 4 มีฤทธิ์เป็นสารเสพติดที่มากกว่าเดิม แสดงว่าในอนาคตจะกลายพันธุ์เป็นฝิ่นที่มีอันตรายมากกว่าเดิม นายพลพยายามให้ความหวังว่าผู้ผลิตจะเลิกผลิตไปก่อนพบความจริง แต่โลวันอาบอกว่านักเคมีในโรงงานของผู้สังเคราะห์ยาเสพติดต้องวิเคราะห์พบเช่นกัน นายพลบอกว่าไม่สามารถยุติโครงการปราบฝิ่นที่ได้ดำเนินไปแล้วจะส่งผลต่ออนาคตหน้าที่การงานของนายพล โลวันอาปล่อยให้นายพลตัดสินใจเอง นายพลยืนอยู่คนเดียวถือดอกไม้สีเหลืองในใจรู้สึกสับสนมองดูท้องฟ้าและยืนอยู่จนถึงเวลา 06.00 น.ที่จะเริ่มการโปรยสารครั้งต่อไป

การดำเนินเรื่องเขียนเป็นแผนภูมิได้ดังนี้

<u>ตอนที่ 1</u> เล่าย้อนอดีตสลับไปมา

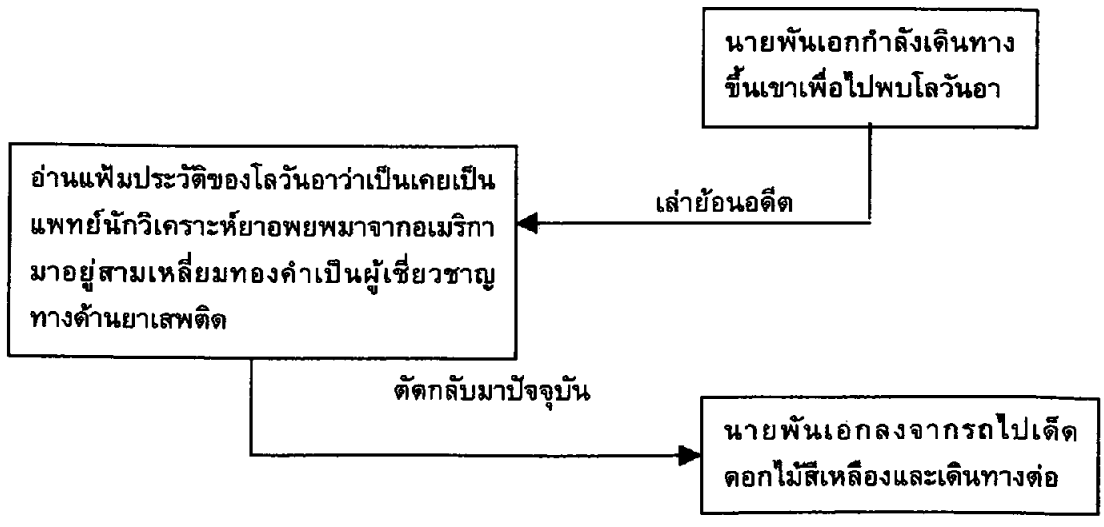

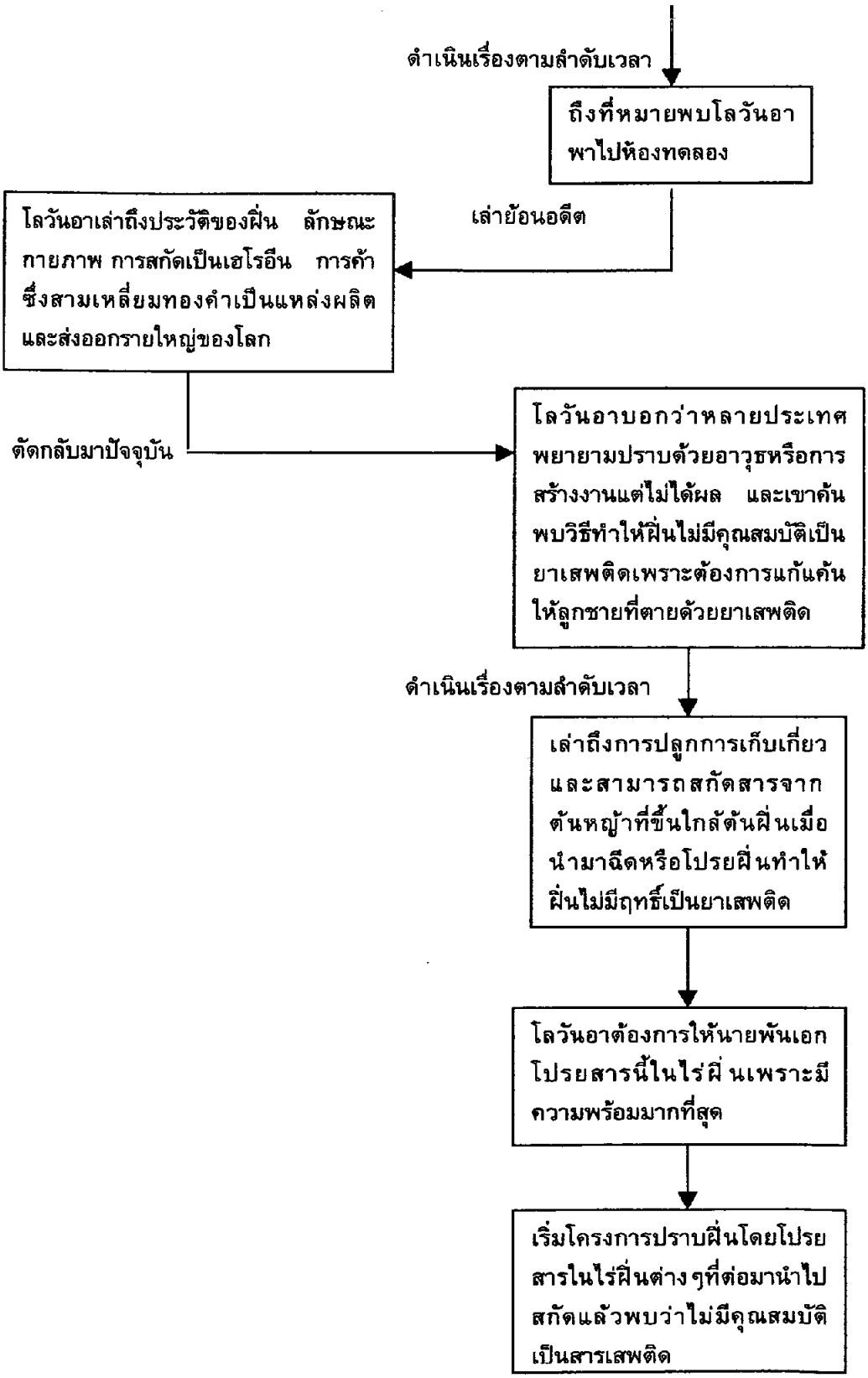
ดำเนินเรื่องตามลำดับเวลา
ถึงที่หมายพบโลวันอา พาไปห้องทดลอง
เล่าย้อนอดีต
โลวันอาเล่าถึงประวัติของฝิ่น ลักษณะกายภาพ การสกัดเป็นเฮโรอีน การค้า ซึ่งสามเหลี่ยมทองคำเป็นแหล่งผลิตและส่งออกรายใหญ่ของโลก
ตัดกลับมาปัจจุบัน
โลวันอาบอกว่าหลายประเทศพยายามปราบด้วยอาวุธหรือการสร้างงานแต่ไม่ได้ผล และเขาค้นพบวิธีทำให้ฝิ่นไม่มีคุณสมบัติเป็นยาเสพติดเพราะต้องการแก้แค้นให้ลูกชายที่ตายด้วยยาเสพติด
ดำเนินเรื่องตามลำดับเวลา
เล่าถึงการปลูกการเก็บเกี่ยว และสามารถสกัดสารจากต้นหญ้าที่ขึ้นใกล้ต้นฝิ่นเมื่อนำมาฉีดหรือโปรยฝิ่นทำให้ฝิ่นไม่มีฤทธิ์เป็นยาเสพติด
โลวันอาต้องการให้นายพันเอกโปรยสารนี้ในไร่ฝิ่นเพราะมีความพร้อมมากที่สุด
เริ่มโครงการปราบฝิ่นโดยโปรยสารในไร่ฝิ่นต่างๆที่ต่อมานำไปสกัดแล้วพบว่าไม่มีคุณสมบัติเป็นสารเสพติด

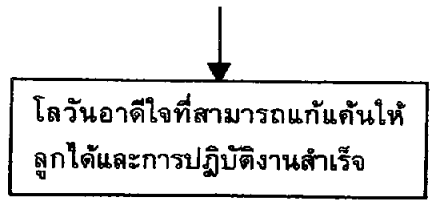

<u>ตอนที่ 2</u> ดำเนินเรื่องตามลำดับเวลามีเพียงช่วงเดียวที่เล่าย้อนอดีต

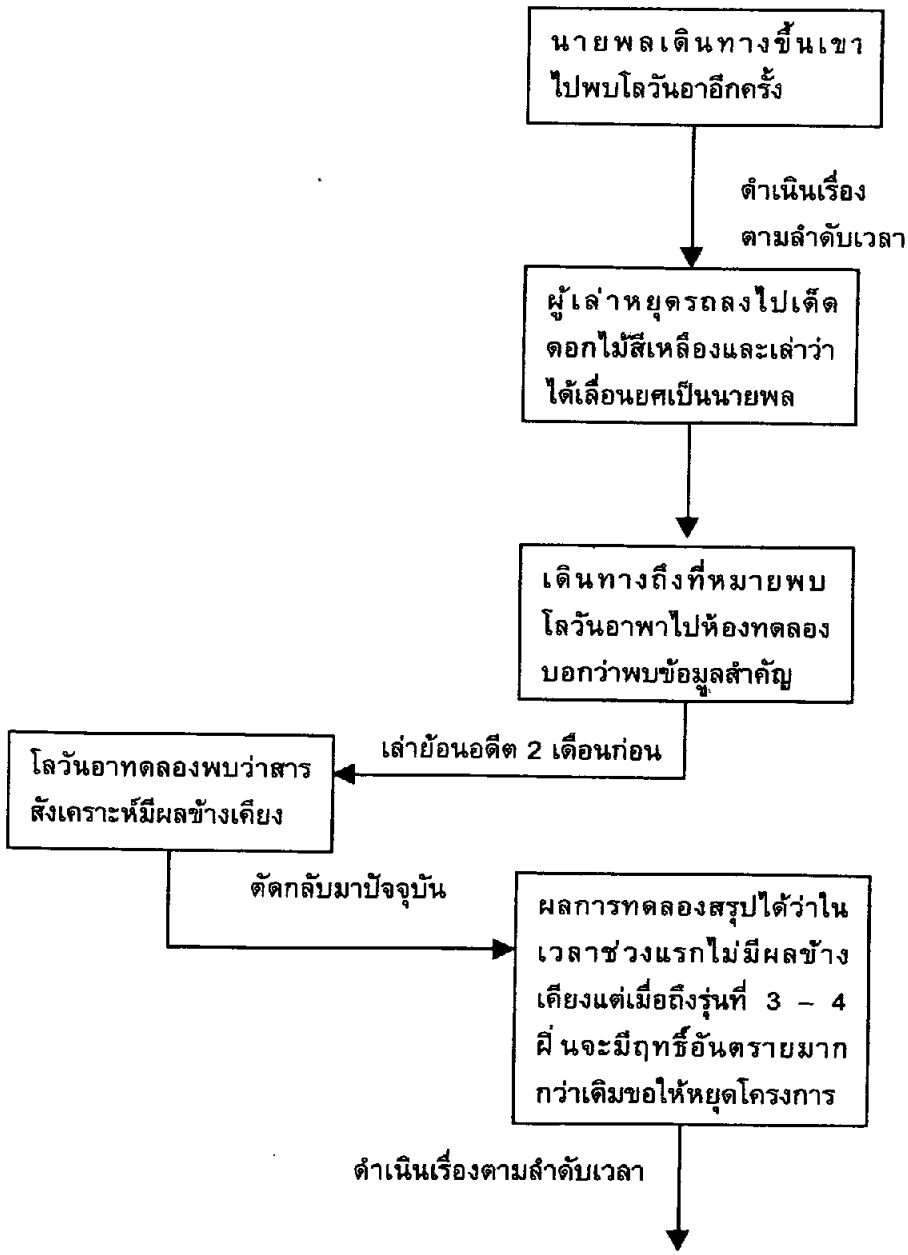

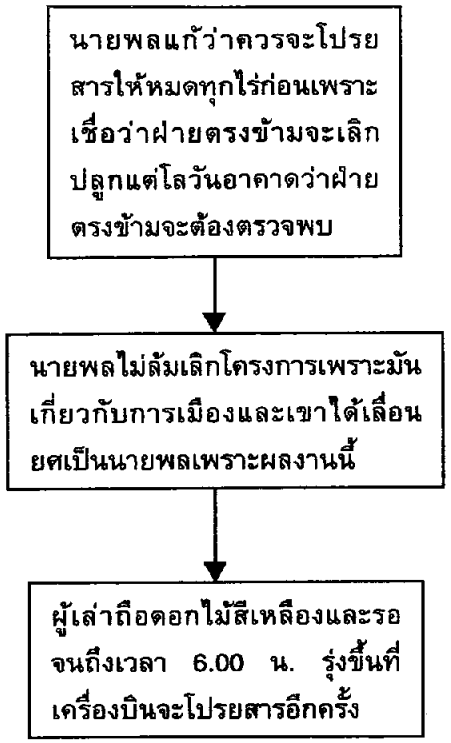

การเสนอเรื่องในเรื่องนี้ผู้เขียนเสนอเรื่องด้วยการแบ่งเรื่องออกเป็น 2 ตอนคือตอนที่หนึ่งกับตอนที่สอง ตอนที่หนึ่งเสนอเรื่องด้วยการเล่าย้อนอดีตสลับไปมาถึงเหตุการณ์ที่นายทหารผู้เล่าเรื่องเดินทางไปพบโลวันอานักวิทยาศาสตร์ในช่วงนี้มีการเล่าย้อนอดีตซ้อนถึงเรื่องกำเนิดของฝิ่น การปลูก การผลิต สกัดเป็นเฮโรอีน การขนส่งต่างๆ การปราบปรามในช่วงนี้เป็นช่วงที่ผู้เขียนให้ข้อมูลเกี่ยวกับฝิ่นมากมายเป็นเหมือนการรายงานให้ผู้อ่านทราบแล้วจึงกลับไปเสนอว่าโลวันอาค้นพบต้นหญ้าที่เมื่อนำมาสังเคราะห์ได้สารที่สามารถเปลี่ยนฝิ่นให้กลายเป็นพืชที่ไม่มีพิษและขอร้องให้นายพันเป็นผู้โปรยสารในไร่ดังเขียนเป็นแผนภูมิได้ดังนี้

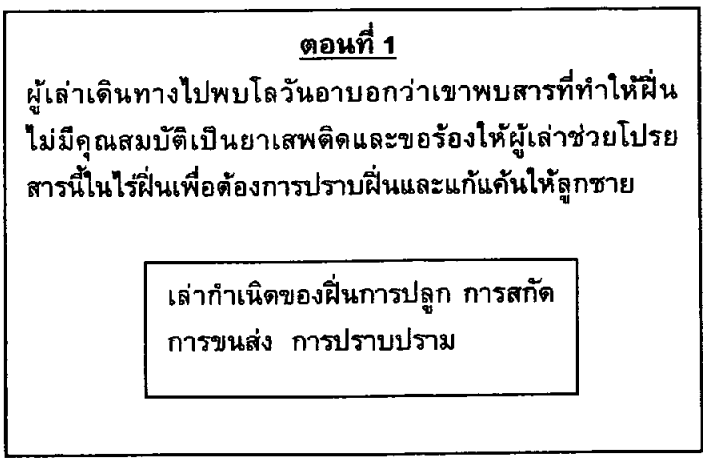

จะเห็นได้ว่าในตอนนี้ผู้เขียนเน้นที่การให้ข้อมูลต่างๆ เกี่ยวกับฝิ่นตั้งแต่ต้นกำเนิดจนกลายเป็นสิ่งเสพติดมีการค้าขายระดับโลกและการปราบปรามที่ไม่มีวันสิ้นสุดอย่างเป็นลำดับขั้นตอน เพื่อเป็นการปูพื้นความรู้ด้านนี้ให้กับผู้อ่านก่อนจะเล่าถึงการแก้ปัญหาด้วยการให้ตัวละครค้นพบสารในพืชชนิดหนึ่งโดยบังเอิญและนำไปโปรยในไร่ฝิ่นสามารถทำให้ฝิ่นไม่มีฤทธิ์เป็นยาเสพติดเพื่อผู้อ่านจะสามารถเข้าใจถึงวิธีการแก้ปัญหาได้ง่ายขึ้น ส่วนตอนที่สองเสนอเรื่องตามลำดับเวลาแต่มีเพียงช่วงเดียวคือการทดลองที่ใช้วิธีการย้อนอดีตเพื่อเล่าว่าโลวันอาได้ทดลองพบความผิดพลาดของสารที่ใช้โปรยฝิ่นว่าจะทำให้ฝิ่นกลายพันธุ์เป็นฝิ่นที่อันตรายมากขึ้นในอนาคตก่อนจะกลับไปดำเนินเรื่องตามลำดับเวลา

ผู้เขียนเสนอเรื่องด้วยการแบ่งเป็นสองตอนและมีลักษณะล้อกันโดยตลอดคือ การบรรยายในตอนต้นของทั้งสองตอนผู้เขียนให้ผู้เล่าต้องเดินทางด้วยความลำบากขึ้นไปพบโลวันอา ในตอนที่ 1 และตอนที่ 2 ผู้เล่าขึ้นไปพบโดยไม่ทราบสาเหตุที่แน่ชัดแต่เมื่อจบตอนที่ 1 ผู้เล่ารับข้อเสนอของโลวันอาด้วยการโปรยสารในไร่ฝิ่น แต่ในตอนที่ 2 โลวันอาต้องการให้ผู้เล่าล้มเลิกโครงการผู้เล่ากลับปฏิเสธเป็นการแสดงให้เห็นพฤติกรรมของตัวละครผู้เล่าว่าทำงานเพื่อหวังผลประโยชน์ส่วนตนมากกว่าประโยชน์ส่วนรวมซึ่งตรงข้ามกับโลวันอาที่แม้ตอนแรกต้องการปราบฝิ่นเพื่อแก้แค้นให้ลูกแต่ภายหลังเมื่อทราบว่าฝิ่นจะกลายพันธุ์สร้างโทษมหันต์ก็มีความกล้าหาญพอที่จะล้มเลิกโครงการ

นอกจากนั้นผู้เขียนตั้งใจให้ดอกไม้สีเหลืองเป็นสัญลักษณ์ในเรื่องตั้งแต่ต้นด้วยการให้ผู้เล่าหยุดรถและลงไปเด็ดดอกไม้สีเหลืองทั้งตอนที่ 1 และตอนที่ 2 ในตอนแรกนายพันเอกเหวี่ยงดอกฝิ่นที่เก็บมาทิ้งไปแสดงถึงความไม่ปรารถนาจะข่องแวะกับสิ่งเสพติดให้โทษ แต่ในตอนที่ 2 เขายังคงเก็บดอกฝิ่นนั้นไว้เหมือนกับตระหนักดีว่ายาเสพติดที่ให้โทษแต่ยังคุณกับเขาคือ ชีวิตราชการของเขาเจริญก้าวหน้าขึ้นทำให้ได้ขึ้นเป็นนายพลจากการปราบไร่ฝิ่นนั่นเอง

มีข้อสังเกตว่าผู้เขียนให้โลวันอาพบข้อผิดพลาดของสารสังเคราะห์หลังจากผ่านไป 2 ปีเมื่อได้โปรยสารนี้จนเกือบครบทุกไร่แล้ว ซึ่งในความเป็นจริงนักวิทยาศาสตร์จำเป็นต้องทดลองหลายครั้งหลายหนบางครั้งอาจยาวนานหลายปีเพื่อให้แน่ใจว่าสารนั้นปลอดภัยจริงๆ รวมทั้งการให้โลวันอาทำงานคนเดียว และติดต่อกับผู้เล่าให้โปรยสารได้อย่างรวดเร็วเพราะโลวันอาต้องการแก้แค้นให้ลูกชายโดยเร็ว แต่ผู้เขียนก็มีข้อแก้ต่างว่าสารสังเคราะห์จะทำให้ฝิ่นกลายพันธุ์ก็ต่อเมื่อถึงรุ่นที่ 3 – 4 ซึ่งอาจกินเวลาหลายปีจึงไม่อาจตรวจพบได้ก่อน

การเสนอความคิดในเรื่องนี้ผู้เขียนเสนอความคิดที่ว่าบุคคลสามารถเปลี่ยนแปลงได้ง่ายที่สุดเมื่อตกอยู่ใต้กิเลสต่างๆ เช่น เงิน ยศถาบรรดาศักดิ์ ดังเช่นอดีตนายพันตำรวจที่โลวันอาขอให้เลิกโครงการปราบปรามฝิ่นเนื่องจากจะส่งผลร้ายในอนาคตแต่เขาไม่ยอม เพราะจากผลงานนี้ทำให้เขาได้เลื่อนยศเป็นนายพลดังนั้นเขาจึงไม่ยอมตกต่ำลงอีกครั้ง ดังข้อความ

> " คุณรู้เรื่องการเมืองไหม? รู้ไหมว่าทำไมตอนนี้ผมได้ติดยศนายพล ทั้งๆ ที่หลายฝ่ายอยากเตะโด่งผมออกไกลๆ? ก็เพราะผมงานชิ้นนี้ ผมวางเดิมพันหน้าที่การงานของผมกับมัน ถ้าหากงานนี้พวกค้ายาไม่พัง ผมก็ต้องพังเสียเอง เข้าใจไหม? "
>
> (เดือนช่วงดวงเด่นฟ้า ดาดาว. 2538 : 212)

เรื่องนี้แสดงปรัชญาความคิดว่ามนุษย์ไม่สามารถเปลี่ยนแปลงธรรมชาติได้และความพยายามเปลี่ยนแปลงธรรมชาติของมนุษย์จะส่งผลกระทบที่รุนแรง ดังเช่นโลวันอาได้สกัดสารสังเคราะห์จากต้นหญ้า

เพื่อทำลายคุณสมบัติการเป็นสารเสพติดของต้นฝิ่นแต่กลับส่งผลให้ต้นฝิ่นมีสารเสพติดที่รุนแรงขึ้นในรุ่นหลาน ดังที่โลวันอากล่าวว่า

" มันคือความซับซ้อนของธรรมชาติที่ผมมองข้ามไปเสียเอง ก็เหมือนกับเชื้อไวรัสนั่นแหละ เมื่อเราใช้ยาปฏิชีวนะกับมันเป็นครั้งแรกไวรัสส่วนใหญ่จะตาย ทำให้เราหลงดีใจคิดว่ายานั้นได้ผล แต่หารู้ไม่ว่าธรรมชาติมีทิศทางของมันเองอย่างน่ามหัศจรรย์ เชื้อไวรัสที่ไม่ตายสามารถสร้างภูมิคุ้มกันต่อยาปฏิชีวนะชนิดเดิมได้และแตกหน่อเป็นไวรัสพันธุ์ใหม่ๆ ต่อไป ยิ่งมันได้รับสารต่อต้านมากครั้งขึ้นเท่าไหร่ โอกาสที่มันจะกลายพันธุ์ก็มากขึ้นเท่านั้น สำหรับต้นฝิ่นนี้มันมีแนวโน้มคล้ายๆ กัน วันหนึ่งมันจะกลายพันธุ์ไปมากกว่าที่เราสามารถควบคุมได้ "

(เดือนช่วงดวงเด่นฟ้า ดาดาว. 2538 : 210)

นอกจากนั้นเสนอความคิดเรื่องการพึ่งพาอาศัยกันโดยมีผลประโยชน์ของตนเองเป็นที่ตั้ง ดังที่โลวันอาต้องการให้ผู้เล่าโปรยสารเคมีเพื่อต้องการแก้แค้นให้ลูก ส่วนผู้เล่ารับทำงานเพราะหวังผลในหน้าที่การงานกล่าวได้ว่ามนุษย์ใช้ยาเสพติดเป็นเครื่องมือนั่นเอง

เรื่อง **ทัวร์สยาม 4001**

วาทะก่อนเริ่มเรื่องผู้เขียนนำวาทะจากคัมภีร์เต๋า เต็ง เก็งที่กล่าวว่า การบรรลุธรรมหมายถึงความเข้าใจในสิ่งต่างๆ นั่นคือความพยายามจะให้ผู้อ่านเข้าใจความเปลี่ยนแปลงของประเทศไทย ณ ปี 4001 ที่พัฒนาการรับวัฒนธรรมของชาติอื่น จนทำให้ยิ่งหากไกลความเป็นชาติหรือตัวตนที่แท้จริงมากยิ่งขึ้น

เริ่มเรื่องว่าผู้เล่าได้รับคู่มือท่องเที่ยว 14 วันในประเทศไทยจากองค์การท่องเที่ยว เป็นรายละเอียดการเดินทางท่องเที่ยวประเทศไทยในปี 4001 โดยเริ่มด้วยการบอกรายละเอียดทางภูมิศาสตร์ว่าประเทศไทยมีพื้นที่ 395,074 ตารางกิโลเมตร พื้นที่ 23 เปอร์เซ็นต์หายไปช่วงปฏิกิริยาเรือนกระจกและน้ำท่วมโลกปี 2510 – 3230 ภูมิประเทศมีหลายอย่างปะปนกัน ภูมิอากาศมีหลายแบบตั้งแต่หนาวอบอุ่นร้อนที่สุด เมืองหลวงคือบุรีรัมย์ ภาษาที่ใช้คืออังกฤษ ญี่ปุ่น ไทย ประกอบอาชีพอุตสาหกรรมร้อยละ 90 สินค้าส่งออกคือ ไม้เทียม ออกซิเจนกระป๋อง หน้ากากกันมลพิษ สินค้านำเข้าคือ รถลอยฟ้า ผลิตภัณฑ์เกษตรต่างๆ การคมนาคมสะดวกมีรถยนต์เครื่องบินพลังแสงอาทิตย์ สามารถเดินทางท่องเที่ยวทั่วประเทศในเวลา 14 วัน สิ่งที่ต้องนำไปด้วยคือ เสื้อผ้า ยาแก้ภูมิแพ้ หลังจากนั้นจึงผู้เล่าเริ่มอ่านแผนการเดินทางในแต่ละวันอย่างละเอียดเริ่มตั้งแต่วันแรก ดังนี้

วันที่1 เมื่อถึงสนามบินที่บุรีรัมย์ สามารถนั่งรถไฟลอยฟ้าจากสนามบินถึงเมืองภายใน10 นาที สถานที่ท่องเที่ยวเก่าแก่คือ พนมรุ้งมหาวิหารในโดมแก้วปรับอากาศ เมื่อก่อนจะตั้งอยู่กลางแจ้งแต่เพราะจมดินไปเมื่อ 200 ปี เพิ่งขุดพบและบูรณะ ของที่ระลึกเป็นรูปต่างๆ ย่อส่วน ภาคบ่ายแวะชมพิพิธภัณฑ์ประวัติศาสตร์ไทยมีวัตถุโบราณที่รอดจากน้ำท่วมและสันนิษฐานว่าคนโบราณสลักชื่อตนเองเช่น ดาลวิน ไคลน์ เอสเต้ ลอเดอร์ ฯลฯ มีภาพเขียนเมืองหลวงสมัยโบราณ ภาพถ่ายสามมิติ มีพิพิธภัณฑ์รถยนต์เก่าเช่น โตโยต้า ฮอนด้า ฯลฯ หากมาในเดือนธันวาคมจะมีงานฉลองคริสต์มาสที่ยิ่งใหญ่ที่สุด อาหารเย็นเป็นอาหารพื้นบ้านที่มีมาพันปีคือ แฮมเบอร์เกอร์รสแซบของอีสานเช่น แฮมเบอร์เกอร์น้ำตก แฮมเบอร์เกอร์ส้มตำ บุรีรัมย์เป็นเมืองหลวงตั้งแต่ปี 3132 มีอากาศสบายที่สุดและเป็นเมืองที่มีมลพิษน้อยที่สุด

วันที่ 2 เช้าตรู่จะพาท่านชมทะเลทรายที่ใหญ่ที่สุดของประเทศคือ หัวยซาแช้งเป็นแหล่งปลูกต้นตะบองเพชรมากมายที่สุด และมีพิพิธภัณฑ์วนศาสตร์แห่งใหญ่ที่สุดในเอเชีย มีการจัดสวนกรวดที่สวยงาม มีน้ำตกเทียมและสัตว์จำลองทุกชนิดที่เหมือนจริงมาก บางส่วนเป็นสนามกอล์ฟสามร้อยหลุมที่เดินสบายไม่มีฝุ่นและมีบริการหุ่นยนต์ตลอด 24 ชั่วโมง

วันที่ 3 นั่งรถบัสปรับอากาศวี.ไอ.พี.ไปภาคเหนือท่านจะเห็นสิ่งที่มีคุณค่าทางประวัติศาสตร์มากมาย ควรแวะภูกระดึงโดยขึ้นทางรถเคเบิลหรือขี่คอหุ่นยนต์ ทิวทัศน์ของทะเลทรายด้านบนยามเช้าและเย็นสวยงามมาก เมื่อเดินทางใกล้ถึงจังหวัดเชียงใหม่อุณหภูมิจะเริ่มสูงขึ้นเรื่อยๆ และจะได้พบเมืองประวัติศาสตร์ที่เคยมีป่าไม้แต่ขณะที่จมอยู่ใต้ทะเลทรายได้แก่ แพร่ น่าน เป็นต้น แวะค้างคืนที่ลำปางมีเทศกาลท้องถิ่นคืองานฮัลโลวีน อาหารเย็นคือ เท็มปุระและคัทสุดอน

วันที่ 4 รับประทานอาหารเช้าแบบไทยๆ คือ ยากิโซบะ จากนั้นเดินทางไปเชียงใหม่พักโรงแรมเดสเสิร์ท อินท์ ตั้งอยู่ริมทะเลทรายที่ติดแม่น้ำ จากนั้นขึ้นรถลอยฟ้าชมพระธาตุดอยสุเทพในโดมแก้วปรับอากาศ ภายในมีศูนย์พระเครื่องที่ใหญ่ที่สุดในโลก พระเครื่องรุ่นที่แพงที่สุดคือรุ่น " ไอ เลิฟ ยู " ธุรกิจพระเครื่องเป็นธุรกิจที่ทำเงินเข้าประเทศมากมายในแต่ละปี ช่วงบ่ายพาชมการทำร่มลายโฮโลแกรมและชมฟาร์มเลี้ยงกิ้งก่าทะเลทราย หลังจากนั้นแวะดอยอินทนนท์มีพื้นที่จอดรถยนต์ลอยฟ้าถึงสองหมื่นคันอากาศบนดอยร้อนจัดมาก อาหารค่ำรับประทานขันโตกคือ ข้าวบาลีย์นึ่งโดยห่อฝังไว้ในทะเลทรายจนสุกและแฮมกิ้งก่าทะเลทราย

วันที่ 5 นั่งรถลอยฟ้าไปเชียงรายแล้วจึงนั่งเรือหางยาวปรมาณู ทานอาหารในเรือคือซีเรียลรสต้มยำ จากนั้นถึงแค้มป์ช้างชมช้างหุ่นยนต์ลากซุง ตอนบ่ายไปแม่ฮ่องสอนชมหมู่บ้านมังมีโรงงานอุตสาหกรรมผลิตไม้เทียมที่เหมือนจริงมากเนื่องจากไม้หมดป่าตั้งแต่ปี 2040 จากนั้นยังมีสวนเกษตรผลิตผลไม้รสน้ำอัดลม ตอนเย็นนั่งรถลอยฟ้าไปชายแดนพม่ากินไก่ทอดเคนตั๊กกี้ที่ภัตตาคารกลางโอเอซิส

วันที่ 6 ขึ้นเครื่องบินไปกรุงเทพฯ เมืองหลวงในอดีตที่มีหิมะตกตลอดทั้งปี อากาศเย็นจัดอันมีสาเหตุมาจากปฏิกิริยาเรือนกระจก กรุงเทพฯ มีก๊าซคาร์บอนไดอ๊อกไซด์บนบรรยากาศสูงมากจึงเป็นแหล่งผลิตหน้ากากกันมลพิษที่ใหญ่ที่สุดในโลก มีโรงงานผลิตสีและสารเคมีกว่าหนึ่งหมื่นโรงเพราะมีสารเคมีที่เป็นพิษในอากาศมาก จากนั้นเข้าชมพระราชวังและวัดพระแก้วที่มีหิมะเกาะตลอดปีสวยงามมาก ช่วงบ่ายชมงานศิลปะบนกำแพงของคนโบราณที่วาดด้วยสีพ่นแบบสเปรย์กระป๋อง เป็นงานเก่าแก่ที่มีคุณค่าทางประวัติศาสตร์ ช่วงค่ำแนะนำให้ไปที่บาร์ริมถนนพัฒน์พงศ์เพราะอาหารไม่แพงและมีบริการเต้นอโกโก้โดยหุ่นยนต์

วันที่ 7 เดินทางตามทางด่วนเจ้าพระยาซึ่งอดีตเคยเป็นแม่น้ำแต่ถูกถมกลายเป็นทางหลวงที่ใหญ่ที่สุดในโลกกว้าง150 เส้น สองข้างทางมีโรงงานผลิตออกซิเจนสามารถแวะซื้อออกซิเจนกระป๋องที่มีกลิ่นให้เลือกมากมาย ช่วงบ่ายเดินทางไปนนทบุรีมีทุเรียนที่บ่มเพาะโดยปุ๋ยวิทยาศาสตร์ชั้นดี อาหารขึ้นชื่อคือข้าวบาลีย์ใส่เนย ตอนดึกเดินทางกลับกรุงเทพฯ ชมแสงสีจากคอนโดมีเนียมสองข้างทาง

วันที่ 8 ขึ้นเครื่องบินจากกรุงเทพฯ ลงใต้ไปเกาะสมุยด้วยเวลาเพียง 15 นาที มีรถกระเช้าเดินทางจากสุราษฎร์ธานีตรงถึงเกาะสมุย เหมาะอย่างยิ่งสำหรับผู้ที่ชอบดำน้ำเพราะไม่มีปะการัง ขากลับแวะชมการสาธิตจับปลายนต์รับประทานอาหารเที่ยงบนเรือคือ เบอร์เกอร์ปลา

วันที่ 9 เดินทางถึงตรังด้วยรถลอยฟ้า มีป่าโกงกางจำลองที่ใหญ่ที่สุดในโลกที่ฝั่งสิเกาโดยสร้างจากพลาสติกทนทาน ด้านหลังมีลำธารวิทยาศาสตร์มีสัตว์จำลองทุกชนิดที่เหมือนจริง ช่วงบ่ายชมพิพิธภัณฑ์โรงเผาถ่านและอาจแวะซื้อถ่านไม้แกะสลักเป็นรูปหน้าของท่านโดยประติมากรหุ่นยนต์ ภาพที่ได้รับยกย่องว่าแกะสลักได้ยอดเยี่ยมคือ ไมเคิล แองเจโล

วันที่ 10 ถึงภูเก็ตที่น้ำทะเลเป็นสีดำสนิทสวยงามมาก เนื่องมาจากการปล่อยน้ำเสียลงทะเล ชมพระอาทิตย์ตกน้ำที่แหลมพรหมเทพในยามเย็น และเป็นสถานที่ถ่ายทำภาพยนต์มากมาย ในเดือนกุมภาพันธ์มีงานฉลองวันวาเลนไทน์ด้วยการจัดเลี้ยงยิ่งใหญ่ และมีการฆ่าสัตว์กว่าหนึ่งล้านตัวเพื่อสังเวยเทพแห่งความรัก ทุกปีจะมีคู่บ่าวสาวมาทำพิธีสมรสที่นี้มากมาย

วันที่ 11 ถึงพังงาเมืองอุตสาหกรรมที่เดิมมีเกาะมากมายแต่ถูกระเบิดหินมาทำปูนซีเมนต์ พังงาจึงกลายเป็นเมืองอุตสาหกรรมปูนซีเมนต์ที่ใหญ่ที่สุดของประเทศ ปัจจุบันไม่มีเกาะเหลืออยู่ทะเลพังงาจึงสวยเรียบมาก ตอนเช้าล่องเรือทานอาหารเช้าแบบบุฟเฟ่ท์และสามารถพักผ่อนโดยไม่ต้องใช้หน้ากากกันมลพิษเหมือนที่อื่นๆ ในโลก บ่ายชมหมู่บ้านชาวประมง ณ เกาะปันหยีซึ่งเป็นหมู่บ้านร้าง แต่ได้รับการอนุรักษ์อย่างดีนักท่องเที่ยวนิยมถ่ายภาพคู่กับเครื่องมือหาปลาสมัยโบราณ ตอนค่ำพักที่โรงแรมพังงาอิลลูชั่นเบย์ ทุกห้องสามารถชมทิวทัศน์นอกหน้าต่างด้วยระบบภาพโฮโลแกรมชั้นสูง สามารถเลือกวิวนอกหน้าต่างและเสียงประกอบได้เช่น เสียงคลื่น เสียงนก หรือเสียงมะพร้าวเสียดสีกัน

วันที่ 12 ขึ้นเครื่องบินไปหาดใหญ่ เนื่องจากปฏิกิริยาเรือนกระจกทำให้หาดใหญ่จมลงใต้ทะเล หลังหมดยุคปฏิกิริยาเรือนกระจกรัฐบาลสร้างเมืองหาดใหญ่ขึ้นกลางเกาะและออกแบบให้ใหญ่กว่าเดิม หาดใหญ่ในปัจจุบันจึงเป็นท่าเรือน้ำลึก ศูนย์การพาณิชย์และเมืองท่องเที่ยว ช่วงบ่ายไปสงขลาด้วยเรือดำน้ำ เรือดำน้ำพาชมเมืองสงขลาใต้น้ำอย่างชัดเจนจะได้เห็นอดีตเกาะหนู เกาะแมว รูปปั้นเงือก เรือแวะจอดที่เขาตังกวนมีลิฟต์แก้วเชื่อมขึ้นสู่ยอดเขาตังกวนโผล่เหนือทะเลสงขลา ตอนเย็นพักที่โรงแรมใต้ทะเล อาหารเย็นคือ แฮมเบอร์เกอร์ปักษ์ใต้กับซอสน้ำบูดู

วันที่ 13 แวะเมืองเพชรบุรีชมโรงงานผลิตผลตาลรสน้ำอัดลมที่ใหญ่ที่สุดในโลก ต้นตาลในเมืองนี้เป็นพันธุพิเศษที่ให้ผลดกและเร็วกว่าเดิมสิบห้าเท่า ใช้สารเคมีช่วยให้ผลตาลมีรสชาติตามกำหนดเช่น รสเป๊ปซี่ ก่อนออกจากเมืองหยุดให้นักท่องเที่ยวมีเวลาซื้อของฝาก เดินทางถึงกรุงเทพฯ พักหนึ่งคืนหากเดินทางเดือนมกราคมมีเทศกาลประกวดมนุษย์หิมะที่เกาะรัตนโกสินทร์ ในงานมีการเดินแบบโดยนายแบบและนางแบบบกว่าสามร้อยคนในชุดโบราณดั้งเดิมคือ สูทและมินิสเกิร์ต

วันที่ 14 เดินทางกลับบุรีรัมย์ หากต้องการเที่ยวต่อโปรดแจ้งเจ้าหน้าที่ท่องเที่ยว

เมื่อผู้เล่าอ่านจบจึงตัดสินใจซื้อตั๋วเที่ยวเมืองไทยสองใบเสียค่าใช้จ่าย 330 หน่วย เขารู้สึกพอใจและคิดว่าภรรยาของเขาจะชอบ การดำเนินเรื่องในเรื่องนี้เขียนเป็นแผนภูมิได้ดังนี้

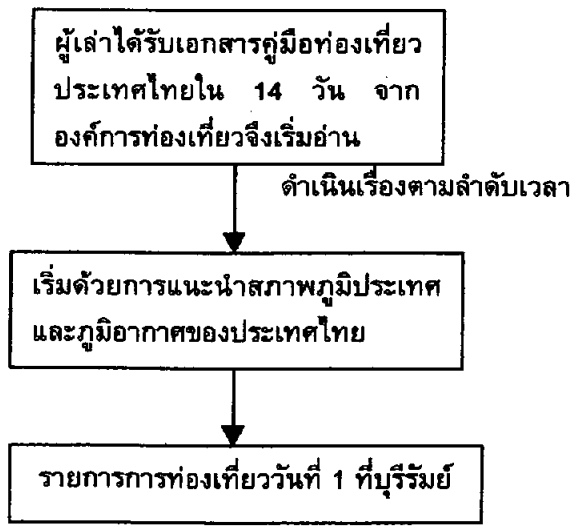

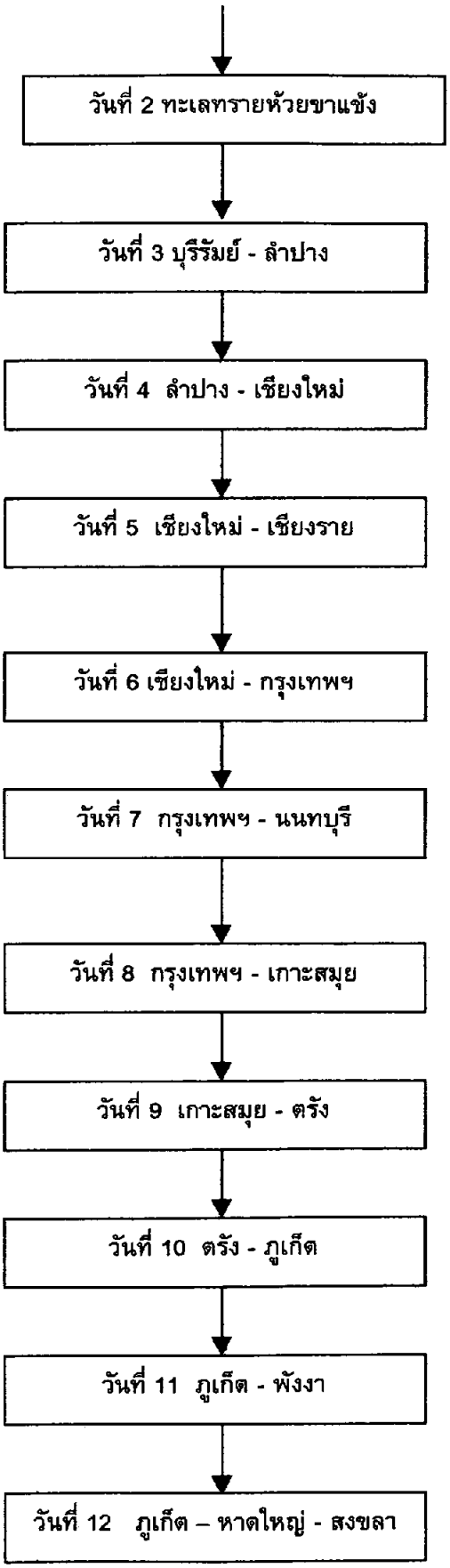
วันที่ 2 ทะเลทรายห้วยขาแข้ง
วันที่ 3 บุรีรัมย์ - ลำปาง
วันที่ 4 ลำปาง - เชียงใหม่
วันที่ 5 เชียงใหม่ - เชียงราย
วันที่ 6 เชียงใหม่ - กรุงเทพฯ
วันที่ 7 กรุงเทพฯ - นนทบุรี
วันที่ 8 กรุงเทพฯ - เกาะสมุย
วันที่ 9 เกาะสมุย - ตรัง
วันที่ 10 ตรัง - ภูเก็ต
วันที่ 11 ภูเก็ต - พังงา
วันที่ 12 ภูเก็ต – หาดใหญ่ - สงขลา

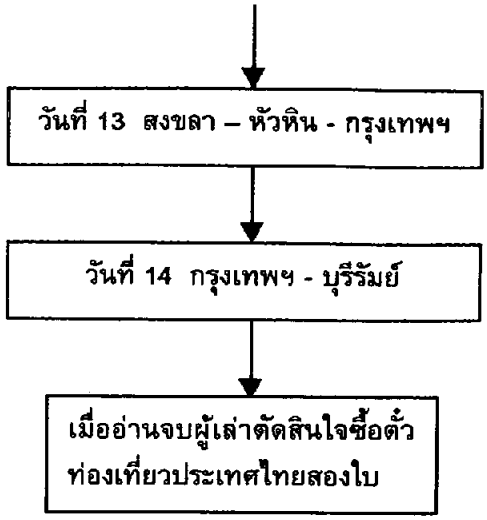

การเสนอเรื่องในเรื่องนี้ผู้เขียนใช้วิธีการเสนอเหมือนรายการท่องเที่ยวต่างๆ โดยเริ่มให้รายละเอียดของที่ตั้งภูมิประเทศ ภูมิอากาศก่อน จากนั้นจึงเริ่มเล่ารายละเอียดของสถานที่ท่องเที่ยว อาหารของที่ระลึกต่างๆ ในแต่ละวันที่เดินทาง ตั้งแต่วันที่ 1 จนถึงวันที่ 14 วันสุดท้าย ผู้เล่าตัดสินใจซื้อตั๋วเดินทางท่องเที่ยวประเทศไทย ดังนั้นเรื่องนี้จึงดำเนินเรื่องตามลำดับสถานที่ที่เดินทางไปถึงจากที่หนึ่งไปสู่อีกที่หนึ่ง จึงไม่ซับซ้อนเหมือนเรื่องอื่นโดยแบ่งเป็นสองส่วนใหญ่ๆ คือตอนต้นและตอนท้ายกับตอนกลาง ตอนต้นบอกวิธีการได้รับเอกสารส่วนตอนท้ายบอกการตัดสินใจของตัวละครเมื่อได้อ่านรายการจบ ตอนกลางคือส่วนที่น่าสนใจมากที่สุดผู้เขียนตั้งใจเสียดสีประชดชันทั้งคนไทยที่นิยมรับเอาวัฒนธรรมของต่างชาติจนในที่สุด อาจถูกกลืนชาติเพราะมนุษย์ทั่วไปที่ขาดจิตสำนึกอนุรักษ์ธรรมชาติทำให้โลกในอนาคตเกือบไม่มีสภาพธรรมชาติหลงเหลืออยู่ ผู้เขียนสร้างอารมณ์เสียดสีแบบขบขันโดยคาดการณ์จากพฤติกรรมของมนุษย์ถึงอนาคตที่จะเกิดขึ้นจากผลการกระทำของมนุษย์ในปัจจุบัน

ดังที่กล่าวแล้วว่าเรื่องนี้ผู้เขียนเน้นการเสียดสีมนุษย์ ผู้เขียนจึงใช้จินตนาการสร้างประเทศไทยในโลกอนาคตยุค 4001 ที่มีความก้าวล้ำนำสมัยว่ามีความเปลี่ยนแปลงในทุกๆ ด้านไม่ว่าจะเป็นด้านอาหาร ที่พักอาศัย สถานที่ท่องเที่ยว การคมนาคม ฯลฯ ด้วยการดัดแปลงลักษณะอาหาร สินค้า ต่างๆ เช่น แฮมเบอร์เกอร์ร้องไห้ ซีเรียลรสส้มตำ มะละกอรสเชเว่นอัพ ฯลฯ ซึ่งสามารถสร้างอารมณ์ขันให้กับผู้อ่านได้ นอกจากนั้นยังมีการเลียนแบบกวีโบราณที่แต่งกวีชมความงามของสถานที่ต่างๆ เช่น กวีรัตนโกสินทร์ยุคปลายได้บรรยายความงดงามของกรุงเทพฯ ไว้ว่า

" น้ำแข็งบนยอดจั่ว เยือกเย็นชั่วนาตาปี
เชิงชายซ่อนชายใต้หิมะขาว กรุงแห่งชาวเทพแดนสวรรค์..."

(เดือนช่วงดวงเด่นฟ้า ดาดาว. 2538 : 226)

เป็นการบรรยายให้เห็นภาพของกรุงเทพฯ ว่าปกคลุมด้วยหิมะตลอดเวลาแตกต่างจากยุคสมัยปัจจุบันอย่างสิ้นเชิงอันเกิดเพราะการกระทำของมนุษย์ ดังนั้นเรื่องนี้ผู้เขียนมุ่งเน้นที่การเสียดสีสังคมผ่านการเสนอความคิดและจินตนาการถึงโลกอนาคต

การเสนอความคิดในเรื่องนี้ผู้เขียนเสนอความคิดเกี่ยวกับการอนุรักษ์วัฒนธรรมประเพณีและการรักษาสิ่งแวดล้อม โดยการงดเว้นการทำลายธรรมชาติรวมทั้งควรช่วยกันอนุรักษ์ มิเช่นนั้นอนาคตมนุษย์จะไม่มีธรรมชาติหลงเหลือ ดังที่ผู้เขียนสะท้อนให้เห็นถึงสภาพป่าห้วยขาแข้งที่ในอดีตเคยอุดมสมบูรณ์แต่ปัจจุบันกลายเป็นทะเลทราย ดังข้อความ

" เช้าตรู่รถทัวร์ลอยฟ้าจะพาท่านไปชมทะเลทรายที่ใหญ่ที่สุดของประเทศไทยขนาดของมันราว 120,000 ตารางกิโลเมตร ทะเลทรายส่วนที่สวยงามที่สุดได้แก่ทะเลทรายห้วยขาแข้ง ซึ่งกินพื้นที่ราว 6,000 ไร่ของหลายจังหวัด เป็นแหล่งปลูกต้นตะบองเพชรกว่า 1,700 พันธุ์ ทะเลทรายที่มีชื่อแห่งนี้ถูกบันทึกไว้ในหนังสือกินเนสส์มานานกว่าสามร้อยปีแล้วว่า ต้นตะบองเพชรที่นี่ขนาดใหญ่ที่สุดในโลกใหญ่พอเจาะเป็นช่องให้รถยนต์วิ่งผ่านได้ถึงสองเลน "

(เดือนช่วงดวงเด่นฟ้า ดาดาว. 2538 : 221)

และเสนอความคิดในด้านการอนุรักษ์วัฒนธรรม เนื่องจากปัจจุบันประเทศไทยรับวัฒนธรรมของต่างชาติมากเกินไปในอนาคตวัฒนธรรมต่างชาติจะเข้ามากลืนวัฒนธรรมไทย ดังเช่นเรื่องอาหาร ดังข้อความ

" อาหารเย็นที่ศูนย์สันทนาการบุรีรัมย์ เมืองหลวงของไทยมีภัตตาคารมากมาย แต่เราขอแนะนำอาหารพื้นเมืองที่คงอยู่มานานกว่าพันปีคือแฮมเบอร์เกอร์ อาหารเก่าแก่และมีอยู่เฉพาะในประเทศไทยเท่านั้น ตำนานแฮมเบอร์เกอร์ที่นี่มีที่มายาวนานไม่แพ้ศิลปวัฒนธรรมพื้นเมือง โดยเฉพาะในบุรีรัมย์ พัฒนาเป็นแฮมเบอร์เกอร์รสแซบของอีสานเช่น แฮมเบอร์เกอร์ร้องไห้ แฮมเบอร์เกอร์น้ำตก ต้มยำเบอร์เกอร์ เบอร์เกอร์ย่างสัมตำ ฯลฯ อาหารระดับห้าดาวที่เราแนะนำเป็นพิเศษคือแฮมเบอร์เกอร์น้ำตก "

(เดือนช่วงดวงเด่นฟ้า ดาดาว. 2538 : 221)

เรื่อง **<u>เดือนช่วงดวงเด่นฟ้า ดาดาว</u>**

วาทะก่อนเริ่มเรื่องเป็นของ คาร์ล ซาแกน ที่กล่าวเปรียบเทียบว่าเอกภพคือทะเลที่เราเพิ่งจะก้าวเพียงแค่ระดับหัวเข่า การเรียนรู้เอกภพก็เท่ากับรู้จักตัวเราเทียบได้ว่าตัวละครคือ สุนทรภู่ในเรื่องเข้าใจว่าดารันตร์แท้จริงแล้วคือตัวตนอีกด้านหนึ่งของเขาทำให้เขาได้เข้าใจตัวตนที่แท้จริงของเขาเอง

เรื่องนี้เนื้อหาแบ่งเป็น 4 ตอนดังนี้

ตอนที่ 1 เริ่มเรื่องด้วยตอนท้ายเรื่องเมื่อสุนทรภู่ในวัยชราที่ใกล้จะถึงวาระสุดท้ายของชีวิตกำลังมองดูดวงจันทร์เต็มดวงแทรกกลอนให้บรรยากาศยามค่ำคืน ดารันตร์ถามว่าเขากลัวความตายหรือไม่ สุนทรภู่ตอบว่าการตายเป็นเดินทางอีกครั้งหนึ่ง การเกิดก็คือการดับการดับก็คือการเกิดและคิดสงสัยถึงการมีตัวตนของดารันตร์ผู้ที่เขารู้จักมาตลอด 42 ปีว่าเขาทั้งคู่ได้มารู้จักกันเพราะความรักและจินตนาการ จากนั้นเล่าย้อนอดีตไปวันแรกที่สุนทรภู่ได้รู้จักดารันตร์เป็นคืนพระจันทร์เต็มดวงและเงียบสงบ สุนทรภู่ถูกขังอยู่ในคุกแต่แล้วเกิดแสงเจิดจ้าขึ้นและค่อยหรี่ลงปรากฏมีชายผู้หนึ่งขึ้น ชายผู้นั้นบอกว่าเขามาจากสุดปลายดารา-จักรเพื่อต้องการค้นหาประตูแห่งเอกภพที่ทำให้ดวงจิตหลุดพ้นจากกายหยาบและร่างเป็นอมตะด้วยกายทิพย์ ดังนั้นสุนทรภู่เรียกเขาว่าดารันตร์แปลว่าสุดแดนดารา และกำลังนึกว่าตนเองเมาสุราหรือดารันตร์เป็นเพียงจินตนาการยามฝันเท่านั้น

จากนั้นดารันตร์อธิบายถึงสาเหตุที่ค้นหาประตูแห่งเอกภพเพราะเป็นศูนย์กลางแห่งสรรพสิ่งในจักรวาลแม้ว่าโลกที่เขาจากมาจะเจริญก้าวหน้าแต่จิตยังคงติดกับกายหยาบ และเชื่อว่าหากดวงจิตสามารถ

เป็นอิสระจากกายหยาบจะพัฒนาไปสู่ภาวะกายทิพย์ได้โดยไม่ต้องตาย จากนั้นสุนทรภู่เล่าถึงชีวิตช่วงที่อยู่ในคุกว่าเขาฆ่าเวลาด้วยการอ่านตำราอายุวัฒนะ เล่นแร่แปรธาตุและเขียนกวี ที่เมื่อเสร็จฝากผู้คุมไปขายเพื่อแลกกับเหล้า สุนทรภู่ได้พบดารันตร์หลายครั้งเขาอ่านนิทานของสุนทรภู่และเกิดสงสัยว่าเหตุใดตัวละครในนิทานจึงใช้ปี่เป็นอาวุธ สุนทรภู่ตอบว่าเพราะดนตรีเป็นสัญลักษณ์ของความรักและความรักเป็นอาวุธที่ยิ่งใหญ่ที่สุด จากนั้นดารันตร์ยื่นปี่ให้สุนทรภู่เป่าขณะเป่าสุนทรภู่เกิดมโนภาพเป็นตัวละครในเรื่องพระอภัยมณีตอนที่พระอภัยเป่าปี่ให้สามพราหมณ์ฟังในเพลงปี่กล่าวถึงอานุภาพแห่งความรัก สุนทรภู่เล่าให้ดารันตร์ฟังว่าเพราะความรักทำให้เขาต้องติดคุกถูกโบยตีและต้องเดือดร้อนเป็นประจำ ความรักมีหลายประเภททั้งรักแบบเพื่อนและรักแบบชายหญิงที่มีการร่วมประเวณี จากนั้นจึงดื่มเหล้าท่องบทอัศจรรย์ให้ดารันตร์ฟังแต่ดารันตร์แย้งสุนทรภู่ว่าหากประเวณีเป็นเรื่องธรรมชาติจึงเป็นสิ่งไม่น่าอาย ไม่สอดคล้องกับที่สุนทรภู่กล่าวว่าต้องใช้อุปมาอุปไมยในฉากการร่วมประเวณีเพราะไม่ควรแสดงออกอย่างโจ่งแจ้ง สุนทรภู่อธิบายว่าความรักกับประเวณีต้องสอดคล้องกันและรักแท้เกิดขึ้นได้เพียงครั้งเดียว ดารันตร์สงสัยว่าเหตุใดตัวละครของสุนทรภู่จึงไม่เคยมีรักแท้เพราะมีคู่หลายคน สุนทรภู่แก้ว่าค่านิยมของชายมีหญิงได้หลายคนไม่ผิดประเวณีแต่หญิงจะกระทำเช่นนั้นไม่ได้ ดารันตร์สงสัยอีกว่าเหตุใดผีเสื้อสมุทรต้องตายเพราะความรัก สุนทรภู่ไม่มีคำตอบอาจเป็นเพราะเขาเองก็ไม่รู้จักความรักที่แท้จริง จากนั้นเป็นบทกวีที่สุนทรภู่บรรยายถึงความรักที่งดงาม

ตอนที่ 2 เริ่มเรื่องว่าสุนทรภู่กำลังมองดูพระจันทร์และนึกย้อนถึงบทกวีบทหนึ่ง จากนั้นนึกถึงการสนทนากับดารันตร์ที่เขาเคยถามดารันตร์ถึงสิ่งที่อยู่นอกโลก ดารันตร์ให้คำตอบว่ามีมวลดาราจักรซ้อนกันเป็นระบบดาวและก่อรูปเป็นดาราจักรหลายดาราจักรประกอบเป็นจักรวาล มนุษย์เป็นเพียงเศษเสี้ยวของจักรวาลที่มีพลังงานหลายรูปวนเวียนอยู่ หลายปีนี้สุนทรภู่กับดารันตร์สนิทกันมากขึ้นแต่ดารันตร์จะมาเฉพาะตอนที่สุนทรภู่เมาและเหงาเท่านั้นเมื่อสร่างเมาก็หายไป สุนทรภู่นึกสงสัยในความมีตัวตนของดารันตร์มากยิ่งขึ้น ดารันตร์บอกว่าอ่านบทกวีของสุนทรภู่เพื่อต้องการเรียนรู้ชีวิตและอธิบายให้สุนทรภู่ฟังว่ามนุษย์มีรากเหง้ามาจากที่เดียวกัน เอกภพกำเนิดจากความว่างเปล่าจากนั้นเกิดการขยายตัวและระเบิด แทรกบทกลอนบรรยายการระเบิดตัดกลับมาอธิบายต่อว่าอุณหภูมิลดลงเกิดสรรพสิ่ง เกิดเวลา แร่ธาตุ การหมุนเหวี่ยงเกิดเป็นดาราจักร เกิดบรรยากาศ การผสมระหว่างธาตุ แทรกกลอนบรรยายกำเนิดเขาพระสุเมรุ ตัดกลับมาเกิดรูปแบบชีวิตวิวัฒนาการเป็นคน โลกที่เขาจากมามีวิทยาการสูงแต่ไม่รู้จักศิลปะมีสิ่งประดิษฐ์เช่นพาหนะความเร็วสูง ยานอวกาศ เรือเดินสมุทรขนาดยักษ์ที่บรรทุกทุกสิ่งในลำเดียวเมื่อได้ฟังสุนทรภู่เกิดจินตนาการบรรยายเป็นกลอนถึงเรื่องโจรสุหรั่ง ตัดกลับมาดารันตร์เล่าว่าโลกของเขามียารักษาโรคทุกชนิด มีสมองกล หุ่นยนต์ แทรกกลอนฉากตอนโต๊ะกลและมีหุ่นยนต์ที่เล่นเพลงได้ สุนทรภู่สนใจยาที่ทำมาจาก แร่ธาตุที่เมื่อกินแล้วจะอายุยืนและไม่มีโรค แทรกกลอนตอนนางละเวงหนีภัยในป่าทึบเริ่มไม่มีเรี่ยวแรงและได้กินดินถนัน จากนั้นสุนทรภู่เริ่มมีกำลังใจในการหายาอายุวัฒนะแต่ไม่แน่ใจว่าพบแล้วจะมีความสุขหรือไม่

ตอนที่ 3 เริ่มที่บทกลอนบรรยายถึงยามดึกที่มีน้ำค้างลงสุนทรภู่นึกถึงอดีตเมื่อสิ้นรัชกาลที่ 2 ต้องบวชหนีราชภัยไปจังหวัดต่างๆ ทั้งพิษณุโลก เพชรบุรี ราชบุรี สุพรรณบุรีแต่แล้วต้องถูกขับจากวัด แทรกกลอนเล่าถึงช่วงชีวิตที่ตกต่ำและถูกขับจากวัดสาเหตุจากเรื่องผู้หญิง แทรกกลอนบรรยายความรัก ตัดกลับมาสุนทรภู่เล่าว่าสุราทำให้เขากล้าขึ้น สตรีทำให้เขามีสุขอย่างเป็นทุกข์และนึกคำตอบให้ดารันตร์ได้ว่าผีเสื้อสมุทรต้องตายเพราะการตายเป็นโศกนาฏกรรมอย่างหนึ่ง จากนั้นเล่าว่าโหรทำนายว่าชีวิตเขาประกอบด้วยสามสิ่งคือผู้หญิงการเดินทางและจินตนาการ สุนทรภู่โทษว่าชีวิตต้องล้มเหลวเพราะดวงชะตา แทรกกลอนที่กล่าวว่าชื่อเสียงเป็นสิ่งไม่แน่นอน หลายปีผ่านไปสุนทรภู่ไม่สามารถลืมความเจ็บปวดและตัดขาดจาก

โลกได้ ต่อมาเริ่มศึกษาไสยศาสตร์ โหราศาสตร์ ยาอายุวัฒนะ และเริ่มพบว่าตนเองค่อยๆ แก่ขึ้นเรื่อยๆ และเล่าว่าต้องหันไปพึ่งสุราเพราะคิดว่าจะทำให้ลืมความทุกข์ แต่แล้วได้พบดารันตร์อีกครั้งเขาบอกสุนทรภู่ว่าเลิกค้นหาประตูแห่งเอกภพ เพราะรู้ว่าไม่มีประโยชน์อีกต่อไปเนื่องจากเขาเข้าใจถึงความดับสูญของวัฏจักรชีวิต จากนั้นสุนทรภู่เดินทางตามลายแทงฉบับใหม่เริ่มจากวัดสระเกศ แทรกกลอนบรรยายดวงจันทร์ ตัดกลับมาสุนทรภู่คิดว่าการเดินทางหาแร่ปรอทและยาอายุวัฒนะครั้งนี้เป็นครั้งสุดท้ายและเริ่มเข้าใจว่าชีวิตของตนเองว่าผูกพันกับกิเลสมากเกินไป เรือของสุนทรภู่ผ่านบางระมาด บางกรวย คลองโยน แทรกบทกลอนบรรยายสถานที่ ตัดกลับมาหลายเดือนต่อมาดารันตร์ปรากฏตัวอีกครั้งสุนทรภู่จึงเล่าเรื่องการเดินทางไปหาสมบัติที่สุพรรณบุรี ดารันตร์รู้สึกประหลาดใจที่มนุษย์ใช้สัตว์เป็นทาสแต่สุนทรภู่บอกว่าความจริงมนุษย์เองก็ใช้มนุษย์ด้วยกันเป็นทาสเพราะมนุษย์ไม่รู้จักมีความรักแท้ต่อผู้อื่น แทรกกลอนบรรยายจิตใจมนุษย์แล้วสุนทรภู่เล่าต่อว่าระหว่างเดินทางพบวัดจึงเข้าไปจุดธูปเทียนบูชา แต่มาพบภายหลังว่าพระไม่มีศีล แทรกกลอนบรรยายว่าพระล้อมวงเตะตะกร้อและตีไก่ ดารันตร์บอกว่าศีลเป็นเพียงกฎเกณฑ์ที่ตั้งขึ้นเมื่อคนในสังคมมาอยู่รวมกันเริ่มเกิดความวุ่นวายจึงมีการตราบทลงโทษ การเดินทางครั้งนี้ทำให้สุนทรภู่เรียนรู้ชีวิตมากขึ้นจากนั้นเดินทางถึงหมู่บ้านละว้าในขุนเขาตะนาวศรีใกล้จุดหมายในลายแทงและได้พบโครงกระดูกพระภิกษุนอนตายอยู่เข้าใจว่ามาด้วยจุดประสงค์เดียวกัน ภาพนี้สร้างความสะเทือนใจแก่สุนทรภู่มากจึงเลิกการค้นหายาอายุวัฒนะเพราะคิดได้ว่าความสุขที่แท้จริงคือ การค้นพบว่าตัวเราไม่ใช่ของเราแล้วจะรักทุกสรรพสิ่งตามมา

ตอนที่ 4 เริ่มด้วยการบรรยายว่าดวงจันทร์หายลับไปและพระอาทิตย์ใกล้จะขึ้น สุนทรภู่ปิดหน้าต่าง ดารันตร์ถามเขาอีกครั้งว่ากลัวตายหรือไม่เขาตอบด้วยประโยคเดิมว่าการตายเป็นเพียงการเดินทางครั้งหนึ่งเนื่องจากเขารู้แล้วว่าทุกสิ่งเกิดจากเหตุปัจจัย ไม่มีตัวตนที่แท้จริงมีแต่การเกิดและการตายชั่วคราว แทรกกลอนบรรยายความไม่เที่ยงของสังหาร จากนั้นตาของสุนทรภู่เริ่มหรี่ลงชีวิตใกล้จะดับแต่ยังมีสิ่งหนึ่งติดค้างในใจคือ ความจริงของดารันตร์แทรกกลอนบรรยายถึงธรรมชาติ ตัดกลับมาสุนทรภู่คิดได้ว่าดารันตร์ที่เขารู้จักมาตลอด42 ปีเป็นสิ่งสมมติไม่มีตัวตนจริงเป็นเพียงอนุสติด้านหนึ่งของเขาเท่านั้น แทรกกลอนบรรยายถึงดวงจันทร์ที่กำลังตกจากนั้นสุนทรภู่ก็หลับตาลง

การดำเนินเรื่องในเรื่องนี้เขียนเป็นแผนภูมิประกอบบทกวีของสุนทรภู่ที่นำมาแทรก ดังนี้

<u>ตอนที่ 1</u> เล่าย้อนอดีต

<u>บทกวีของสุนทรภู่ที่นำมาแทรก</u>

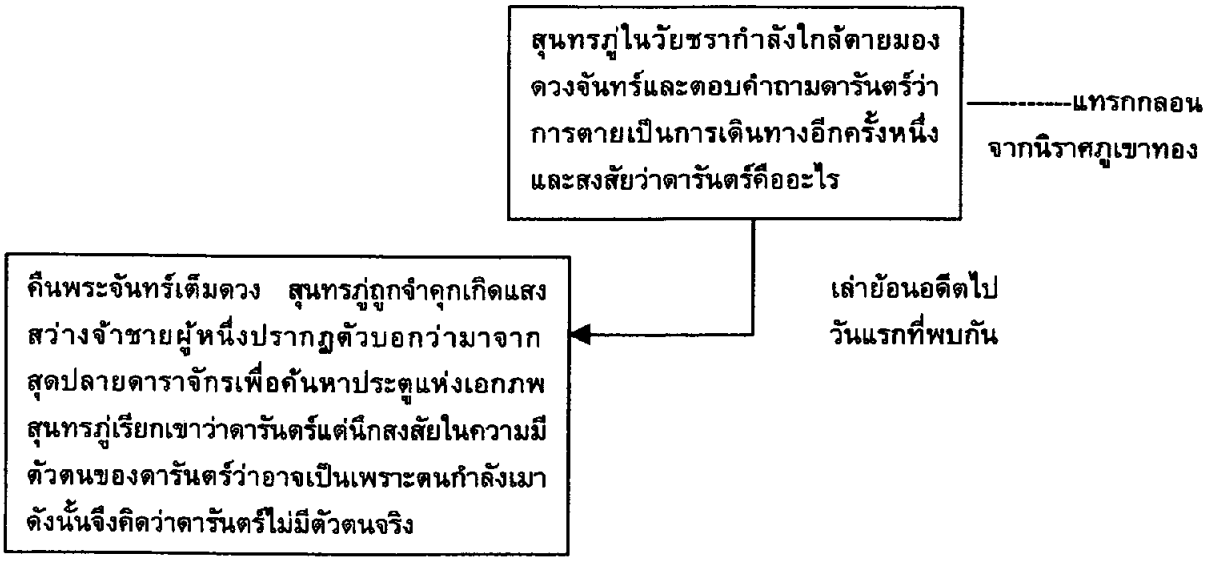

<u>บทกวีของสุนทรภู่ที่นำมาแทรก</u>

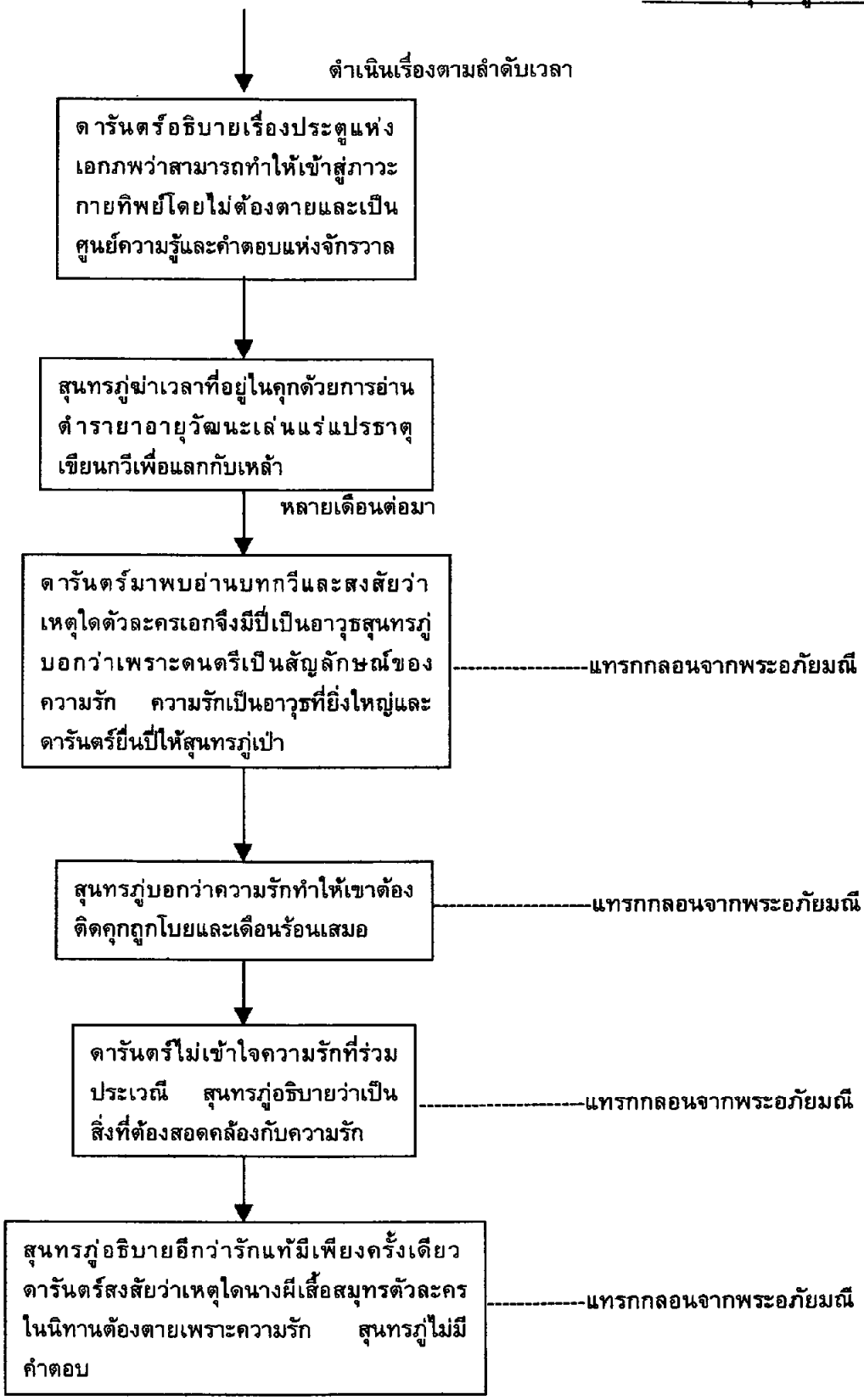

บทกวีของสุนทรภู่ที่นำมาแทรก

ตอนที่ 2 เล่าย้อนอดีต

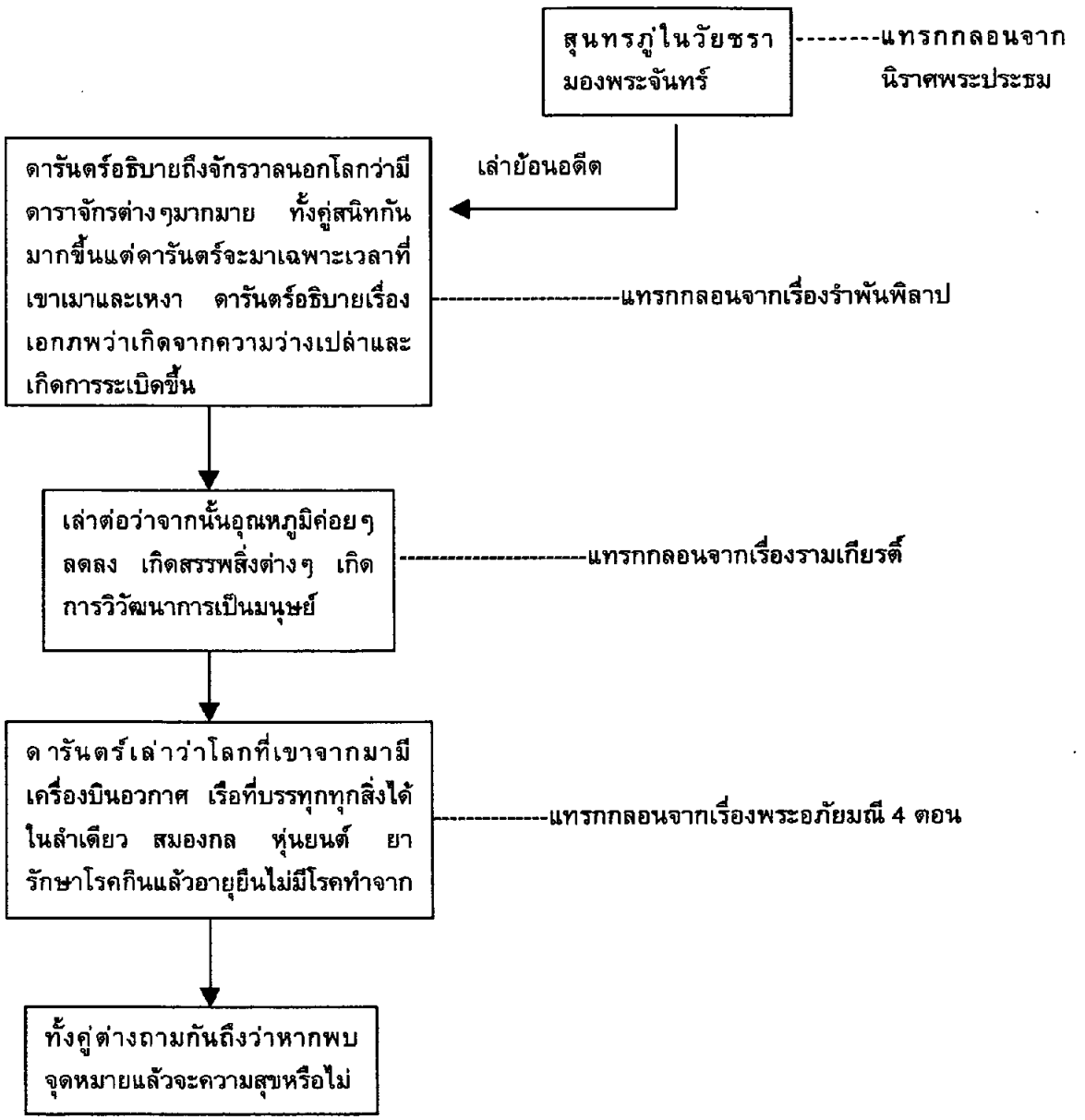

ตอนที่ 3 เล่าย้อนอดีต

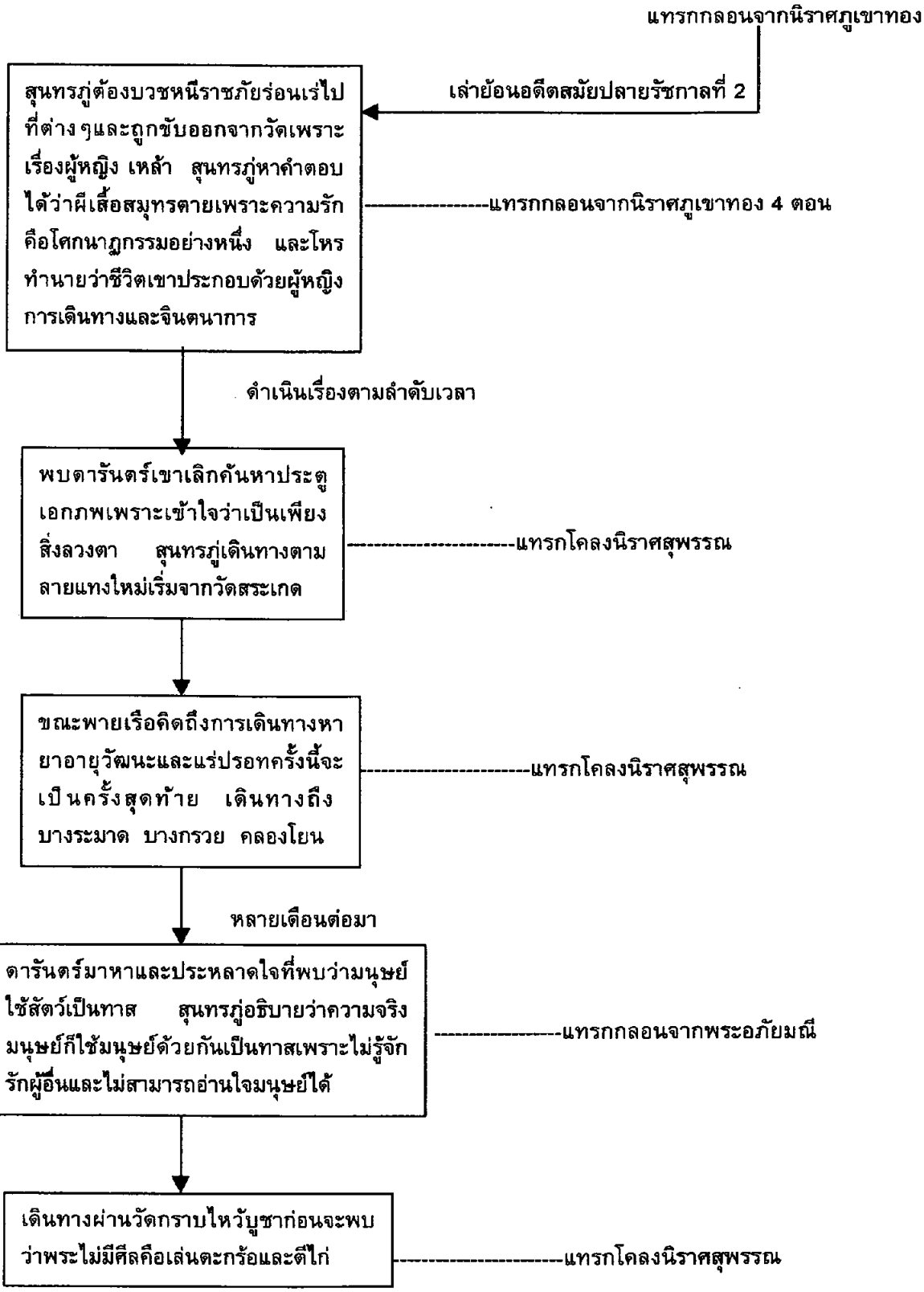

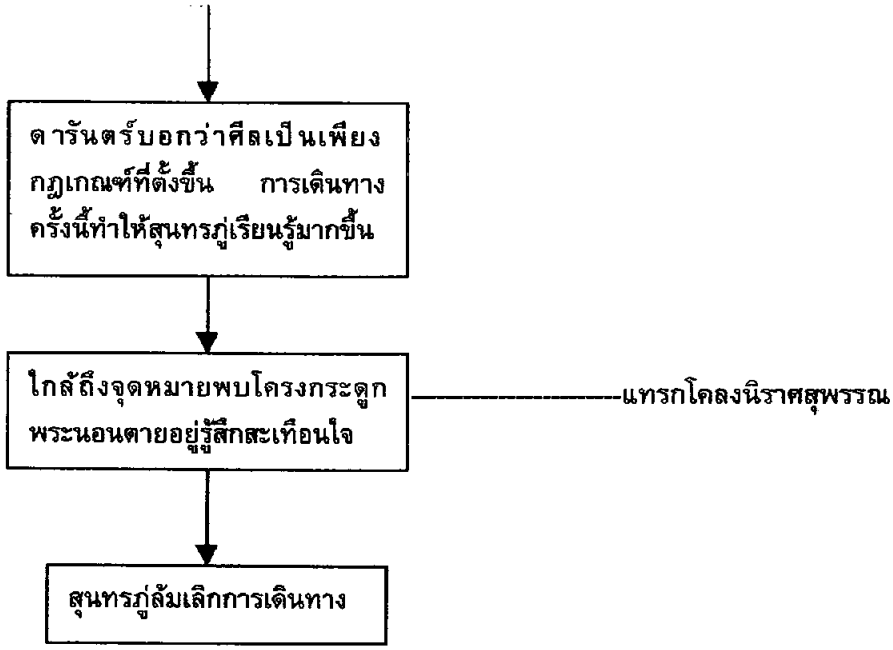

ตอนที่ 4 ดำเนินตามลำดับเวลา

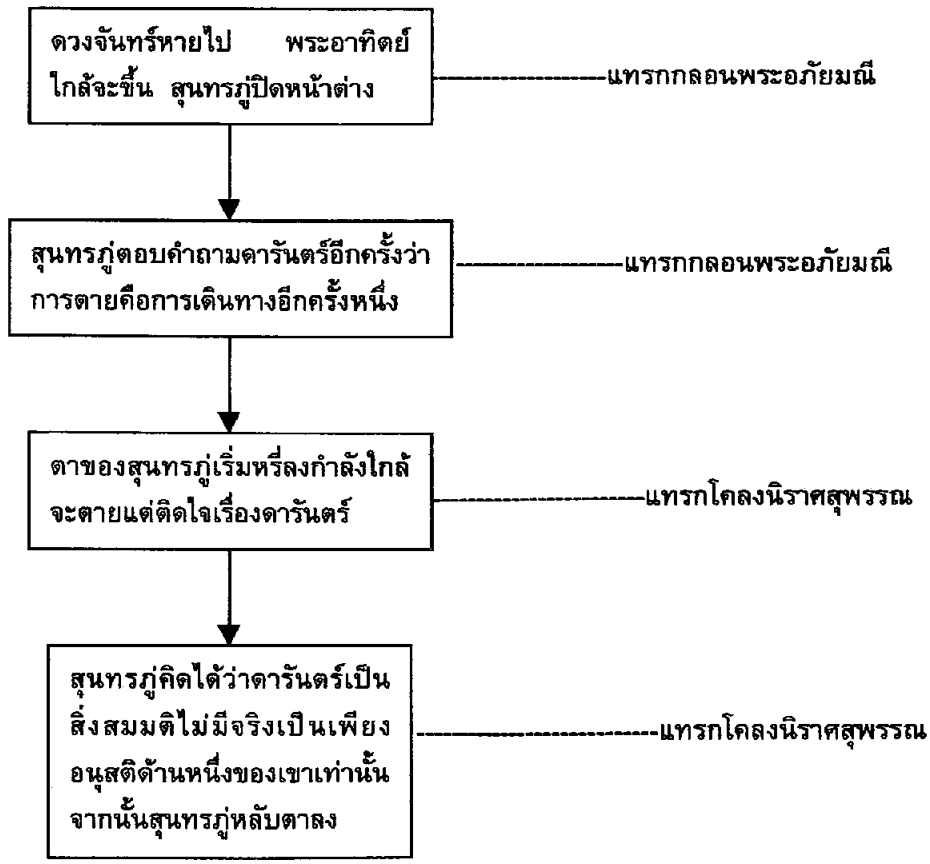

การเสนอเรื่องในเรื่องนี้ผู้เขียนแบ่งเรื่องเป็น 4 ตอน ตอนที่ 1 – 2 เสนอด้วยวิธีการเล่าย้อนอดีตสลับกับการสอดแทรกบทกวี ตอนที่ 3 เสนอด้วยการเล่าย้อนอดีตและเมื่อถึงตอนเดินทางผู้เขียนเสนอเรื่องตามเส้นทางที่สุนทรภู่ไปและแทรกบทกวีที่แต่งเพื่อแสดงให้เห็นถึงที่มา ส่วนตอนที่ 4 ดำเนินเรื่องตามลำดับเวลาเมื่อสุนทรภู่ใกล้สิ้นใจ มีข้อสังเกตว่าเรื่องนี้มีความคล้ายคลึงกับเรื่อง ~~การพนีของราช~~โลกสามใบของราชฎร์ เอกเทศในหลายด้านคือ การแบ่งเรื่องเสนอเป็น 4 ตอนโดย 3 ตอนแรกเสนอเรื่องด้วยการสร้างความขัดแย้งและจบลงด้วยตอนที่ 4 ที่ผู้เล่าสามารถเข้าใจตนเองและหลุดพ้นจากความทุกข์ในใจ รวมทั้งการสร้างตัวละครตัวอื่นที่เกิดจากสภาวะผิดปกติทางจิตของตนเองจนกลายเป็นตัวละครอีกตัว ในเรื่องนี้มีตัวละครสองตัวคือสุนทรภู่กับดารันตร์ ส่วนเรื่อง~~การพนีของราช~~โลกสามใบของราชฎร์ เอกเทศมีตัวละครสามตัวคือ จิตรกร ทหารและแมงดา ดังนั้นเรื่องนี้อาจเป็นต้นเค้าของการเขียนเรื่อง ~~การพนีของราช~~โลกสามใบของราชฎร์ เอกเทศก็ได้

ด้านตัวละครเรื่องนี้ผู้เขียนสร้างความคลุมเครือในความมีอยู่ของดารันตร์ว่าจริงหรือลวง โดยผู้เขียนให้ข้อมูลกำกวมที่สามารถตีความได้ว่าดารันตร์อาจเป็นมนุษย์จากโลกอื่น ตั้งแต่ตอนต้นเมื่อสุนทรภู่พบดารันตร์ครั้งแรกเกิดแสงสว่างเจิดจ้าจากนั้นดารันตร์ก็ปรากฏตัว นอกจากนั้นดารันตร์ได้กล่าวว่าตนมาจากสุดปลายดาราจักรเพื่อค้นหาประตูแห่งจักรภพที่สามารถเข้าสู่ภาวะกายทิพย์โดยไม่ต้องตาย หรือการที่ดารันตร์สามารถเสกปี่ได้อย่างรวดเร็วเพื่อให้สุนทรภู่เป่าดังที่ว่า " ดารันตร์ยื่นปี่มาให้ ข้าไม่รู้ว่าเขานำมันมาจากที่ไหนรวดเร็วนัก " (หน้า 239) รวมทั้งมีความรอบรู้ในด้านวิทยาศาสตร์ล้ำสมัยสามารถตอบคำถามในเรื่องเกี่ยวกับสิ่งมีชีวิตนอกโลก การกำเนิดของเอกภพ และเล่าถึงดินแดนที่จากมาว่ามีวิทยาการอันทันสมัย เช่น ยานอวกาศ หุ่นยนต์ ยารักษาทุกโรค เป็นต้น ที่สำคัญดารันตร์มาพบกับสุนทรภู่ตามลำพังเฉพาะตอนที่สุนทรภู่เมาและเหงาเท่านั้น ดังนั้นผู้อ่านจึงสงสัยในตัวดารันตร์ไปพร้อมกับสุนทรภู่และคาดเดาจากข้อมูลต่างๆ ที่ผู้เขียนให้ว่าดารันตร์อาจเป็นมนุษย์จากโลกอื่น แต่เมื่อเรื่องดำเนินถึงตอนท้ายเรื่องผู้เขียนหักมุมโดยให้สุนทรภู่คิดได้ก่อนเสียชีวิตว่าแท้จริงแล้วดารันตร์คืออนุสติอีกด้านหนึ่งที่อยู่กับเขามาตลอด 42 ปี แทนที่จะเป็นมนุษย์ในเอกภพคู่ขนานกับโลกมนุษย์ที่เดินทางมายังโลกมนุษย์ตามที่เข้าใจแต่แรก

ผู้เขียนสร้างตัวละครคู่เทียบคือดารันตร์ขึ้นมาที่มีบทบาทเหมือนเป็นสุนทรภู่ในอีกมิติหนึ่งหรือในอีกโลกหนึ่งตามความเชื่อเรื่องเอกภพคู่ขนาน (Parallel Universe) ตัวละครคือดารันตร์ต้องการค้นหาประตูแห่งเอกภพเพื่อการหลุดพ้น สุนทรภู่ต้องการยาอายุวัฒนะและเล่นแร่แปรธาตุเพื่อความสุข ต่างฝ่ายต่างเป็นผู้ถามและตอบในเรื่องที่ตนไม่รู้คือ ดารันตร์ถามคำถามเกี่ยวกับโลกเช่น ประเวณี ความรัก สุนทรภู่จะเป็นผู้ตอบ เมื่อสุนทรภู่ถามเกี่ยวกับเรื่องจักรวาลนอกโลกเช่น สิ่งมีชีวิตต่างๆ นอกโลก การเกิดของจักรภพดารันตร์จะเป็นผู้ตอบคำถาม นอกจากนั้นสุนทรภู่ได้ข้อมูลและแรงบันดาลใจในการแต่งหนังสือจากดารันตร์หลายเรื่อง แม้สิ่งที่สุนทรภู่ต้องการคือยาอายุวัฒนะและการเล่นแร่แปรธาตุเป็นทองกับสิ่งที่ดารันตร์ต้องการคือประตูแห่งเอกภพคู่ขนานจะดูต่างกันแต่แท้จริงแล้วเป็นความปรารถนาสิ่งเดียวกันคือความเป็นอมตะ ความรู้และความสุขชั่วนิรันดร์ แต่แล้วดารันตร์เป็นผู้เข้าใจก่อนว่าประตูแห่งเอกภพและยาอายุวัฒนะ ไม่มีอะไรต่างกันเลยเป็นเพียงภาพลวงตา และการที่ดารันตร์มาพบสุนทรภู่เฉพาะตอนเมาและเหงาแสดงให้เห็นว่าดารันตร์เป็นเพื่อนแท้ของสุนทรภู่เพราะจะมาคอยช่วยเหลือในยามที่เป็นทุกข์เท่านั้น เพื่อแสดงให้เห็นว่าดารันตร์นั่นก็คืออีกมิติหนึ่งของสุนทรภู่นั่นเอง แต่ท้ายที่สุดสุนทรภู่เกิดความไม่แน่ใจว่า ดารันตร์เป็นเพียงอนุสติของเขาหรือไม่

เรื่องนี้ผู้เขียนเน้นในสองด้านคือ การสร้างเรื่องที่สามารถช่วยจำลองเหตุการณ์ในสมัยที่สุนทรภู่ยังมีชีวิตอยู่ พร้อมทั้งสอดแทรกบทกวีที่สุนทรภู่เขียนไว้ในเรื่องได้อย่างกลมกลืน ในระหว่างการเล่า

เรื่องจะเห็นว่าผู้เขียนสอดแทรกบทกวีของสุนทรภู่เป็นช่วงๆ โดยตลอดตั้งแต่ต้นจบเพราะผู้เขียนต้องการเสนอให้เห็นถึงต้นเค้าของการแต่งกวีเรื่องต่างๆ ของสุนทรภู่ว่ามาจากที่ใดซึ่งล้วนเป็นจินตนาการและความคิดสร้างสรรค์ของผู้เขียนที่สามารถสร้างเรื่องที่สามารถรองรับกวีเรื่องต่างๆ ได้อย่างเหมาะสม

มีข้อสังเกตว่าเรื่องนี้มีความคล้ายคลึงใกล้เคียงกับเรื่อง ภพสุดท้ายในลักษณะตรงข้ามคือเรื่องนี้ดารันตร์ต้องการหาประตูแห่งเอกภพเพื่อจิตจะได้เป็นอิสระจากกายหยาบ ส่วนเรื่อง ภพสุดท้ายผู้เล่าสามารถถอดจิตลงไปในอณูด้วยวิธีทางพลังจิตและวิทยาศาสตร์ ความคิดเรื่องกายหยาบและดวงจิตน่าจะมาจากปรัชญาความคิดทางเมตตาฟิสิกซ์ของตะวันตกซึ่งสอดคล้องกับเรื่องกายทิพย์ของปรัชญาตะวันออก

นอกจากนั้นเรื่องนี้ผู้เขียนผู้เขียนตั้งใจให้สอดคล้องกับดวงจันทร์ตั้งแต่ชื่อเรื่อง การเฝ้ามองดวงจันทร์ในช่วงวาระสุดท้ายของชีวิตสุนทรภู่ และชีวิตสุนทรภู่ต้องพลิกผันเพราะโชคชะตาบนเส้นลายมือบนเนินจันทร์ เพื่อแสดงให้เห็นบทบาทของดวงจันทร์ที่มีต่อบุคคลคนหนึ่งมากกว่าการเป็นดาวเคราะห์ดวงหนึ่ง

ผู้เขียนใช้การซ้ำข้อความตอนที่ 4 ในคำถามที่ให้ดารันตร์ถามสุนทรภู่ว่ากลัวความตายหรือไม่ และสุนทรภู่ตอบว่าการตายเป็นการเดินทางอีกครั้งหนึ่ง การเกิดก็คือการตายเป็นการเสนอแนวคิดเชิงปรัชญาและย้ำอีกครั้งจากตอนที่1 เพื่อให้เห็นว่าเมื่อสุนทรภู่ล่วงเข้าสู่วัยชราจึงเริ่มเข้าใจถึงสัจธรรมในการดำรงอยู่ของสรรพสิ่งในธรรมชาติและเข้าในตนเองในที่สุด

ผู้เขียนสร้างความสงสัยให้กับผู้อ่านว่าเหตุใดสุนทรภู่ซึ่งถือครองเพศบรรชิตยังคงเสาะแสวงหายาอายุวัฒนะ การเล่นแร่แปรธาตุเป็นทอง อาจสันนิษฐานได้ว่าสุนทรภู่มิได้บวชด้วยความตั้งใจจริงแต่บวชเพราะต้องการหนีราชภัยเมื่อสิ้นรัชกาลที่ 2 ตามประวัติที่ได้บันทึกไว้ ดังนั้นสุนทรภู่เองก็มีความเป็นปุถุชนที่ต้องการแสวงหาความสุข ความเป็นอมตะเพื่อความยิ่งใหญ่และเป็นประจักษ์พยานร่วมรับรู้ชะตากรรมในโลกมนุษย์

เรื่องนี้มีความน่าสนใจอยู่ที่ไม่มีตอนใดกล่าวว่าผู้เล่าเรื่องคือสุนทรภู่ แต่ผู้อ่านทราบได้ว่าผู้เล่าคือสุนทรภู่จากบทกวีต่างๆ ที่ผู้เล่าแต่งและเนื้อหาประวัติการเดินทางของผู้เล่าที่ตรงกับชีวิตของสุนทรภู่ ท้ายเรื่องมีบันทึกท้ายเรื่องกล่าวถึงประวัติโดยย่อของสุนทรภู่ชื่อหนังสือที่ผู้เขียนนำมากล่าว การอธิบายคำศัพท์และแนวคิดต่างๆ ที่นำมาใช้ในเรื่องนี้เพื่อเป็นการให้ข้อมูลเพิ่มเติมกับผู้อ่านที่อาจสนใจศึกษาเพิ่มเติม

การเสนอความคิดในเรื่องนี้ผู้เขียนเสนอว่ามนุษย์หลงอยู่ในกิเลสตัณหาย่อมทำให้เกิดทุกข์ ดังเช่นสุนทรภู่ก่อนบวชลุ่มหลงในเรื่องผู้หญิง สุรา เมื่อบวชแล้วมุ่งแสวงหายาอายุวัฒนะและแร่ปรอท ไม่สามารถตัดขาดจากโลกภายนอกทำให้จิตใจเกิดทุกข์ ดังข้อความ

> " ยารักษาโรคที่เขาเล่าช่างคล้ายคลึงกับยาอายุวัฒนะที่ข้าเคยดั้นด้นค้นหามาหลายปี หัวใจข้าเต้นแรงขึ้นตั้งแต่เด็กข้าเคยได้ยินคำเล่าลือถึงยาอายุวัฒนะ และแร่ปรอทศักดิ์ที่สามารถแปรธาตุทุกชนิดให้เป็นทองคำ ข้าเชื่อว่าสองสิ่งนี้มีจริง แม้ว่าจะไม่เคยเสาะหาสองสิ่งนี้สำเร็จ "
>
> (เดือนช่วงดวงเด่นฟ้า ดาดาว. 2538 : 248)

ผู้เขียนเสนอถึงการแก้ปัญหาอันเป็นทุกข์ด้วยการสร้างภาพมายาขึ้นมาเพื่อช่วยลดระดับความเครียดภายในของมนุษย์ ดังเช่นสุนทรภู่ที่สร้างดารันตร์ขึ้นมาเป็นเพื่อนเป็นผู้รู้ที่ช่วยตอบคำถามแก้ปัญหาและสร้างแรงบันดาลใจในการแต่งบทกวี ดังข้อความ

" เรามียารักษาโรคทุกชนิด เรามีสมองกล ตลอดจนหุ่นยนต์ที่ใช้กลไกไว้ดอยรับใช้เรา..."

สมองกล ! หุ่นยนต์ที่ใช้กลไก ! ช่างเป็นความคิดที่ล้ำเลิศนัก แม้ว่าศาสตร์ของเรายังก้าวไปไม่ถึงขั้นนั้น แต่ในนิยายกลอนเรื่องที่ข้ากำลังเขียนไร้ขอบเขตแห่งวิทยาการ ข้านึกถึงตึกโถงซึ่งเรียงรายด้วยโต๊ะกลในฉากเรื่องตอนหนึ่ง...

พอพร้อมกันสั่นระฆังสั่งสัญญา
โต๊ะก็มาเกลื่อนกล่นด้วยกลไก

(เดือนช่วงดวงเด่นฟ้า ดาดาว. 2538 : 246)

นอกจากนั้นเสนอว่าผู้ที่เข้าใจในสัจธรรมธรรมชาติของโลกย่อมเกิดความสงบและไม่ดิ้นรนที่จะรู้หรืออยากได้สิ่งใดอีก ดังเช่นสุนทรภู่ในช่วงบั้นปลายชีวิตที่เข้าใจถึงความสุขที่แท้จริง

" เมื่อนั้นข้าจึงรู้ว่า ความสุขในชีวิตที่แท้จริงไม่ใช่สุรา นารี ไม่ใช่ความรักชายหญิง ที่ข้ามักเขียนในบทกวี ไม่ใช่เกียรติยศ ทรัพย์สมบัติ หรืออายุวัฒนะ ที่ข้าเพียรไขว่คว้ามาตลอดชีวิตความสุขคือความปีติที่พบว่าตัวเราไม่ใช่ของเรา ความสุขคือความรักถาวรในทุกสรรพสิ่ง ณ วินาทีนี้ ข้ารักก้อนหินทุกก้อน ต้นไม้ทุกต้น สัตว์ร่วมโลก แผ่นดิน สายลม สายน้ำ แสงแดด ฤดูกาล และจักรวาล... "

(เดือนช่วงดวงเด่นฟ้า ดาดาว. 2538 : 257)

จากการศึกษากลวิธีการเสนอเรื่องในรวมเรื่องสั้นชุดเดือนช่วงดวงเด่นฟ้า ดาดาวพบว่า วินทร์ เลียววาริณ ใช้ในการเสนอเรื่องสั้นชุดนี้โดยประมวลได้ดังนี้

1. <u>ด้านการดำเนินเรื่อง</u> ผู้เขียนใช้การเล่าสลับเหตุการณ์ไปมาถึงสาเหตุของปัญหาหรือความขัดแย้งในตอนต้นเรื่องทำให้ผู้อ่านต้องปะติดปะต่อเรื่องเป็นช่วงๆ อันสร้างความน่าสนใจให้ผู้อ่านติดตามเรื่องตั้งแต่ต้นจนจบ หรือใช้วิธีการดำเนินเรื่องด้วยการเล่าถึงตอนท้ายแล้วค่อยๆ เล่าย้อนมาบรรจบในตอนต้น และใช้วิธีการเล่าตามลำดับสถานที่ที่ตัวละครย้ายไปอยู่ตามลำดับเรื่อยๆ ไป รวมทั้งใช้วิธีการเล่าย้อนต้นคือเปิดเรื่องด้วยตอนท้ายแล้วค่อยๆ เล่าย้อนอดีตกลับมาสู่ตอนเปิดเรื่อง และใช้วิธีการสร้างเรื่องเล่าซ้อนเรื่องเล่าสามเรื่องซ้อนกันเพื่อต้องการแสดงถึงสิ่งที่ค้นพบและอธิบายถึงเหตุการณ์ลึกลับปริศนาในเรื่องเช่นเรื่อง 7020 : โลกแห่งความสุข การจบเรื่องจบด้วยการหักมุมเช่นเรื่อง ปฐมภพ เดือนช่วงดวงเด่นฟ้า ดาดาว หรือจบแบบทิ้งให้คิดเช่นเรื่อง โปรเจ็คท์ : เทเลสตาร์ เป็นต้น ใช้วิธีสร้างความขัดแย้งอันเกิดจากปัจจัยภายนอกที่เป็นเรื่องเกินความคาดหมายในเรื่อง ราตรีดาวกะพริบ ใช้วิธีการสร้างความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับมนุษย์ให้ตัวละครเอกต้องประสบและแก้ปัญหาดังเช่นเรื่อง โปรเจคท์ : เทเลสตาร์ หรือใช้การปิดบังอำพรางข้อมูลเพื่อการหักมุมในตอนจบบางเรื่องเช่นเรื่อง ปฐมภพ

2. <u>ด้านรูปแบบ</u> วินทร์ เลียววาริณ ใช้รูปแบบการเสนอเรื่องในรวมเรื่องสั้นชุดนี้ ดังนี้

-ใช้วิธีการขึ้นต้นและลงท้ายด้วยกวีบทเดียวกันเป็นการซ้ำข้อความเพื่อเปรียบเทียบเนื้อความก่อนหน้าและหลังซึ่งสามารถสร้างอารมณ์ความรู้สึกได้ต่างกันเช่นเรื่อง ปฐมภพ

-ใช้การเล่าสลับเหตุการณ์ไปมาถึงสาเหตุของปัญหาหรือความขัดแย้งในตอนต้นเรื่องเพื่อให้ผู้อ่านปะติดปะต่อเรื่องเป็นช่วงๆ อันสามารถสร้างความสนใจให้ผู้อ่านติดตามเรื่องตั้งแต่ต้นจนจบเช่นเรื่องเด็กสองโลก

-ใช้วิธีการแทรกจินตนาการที่เกิดจากการตัดสินใจของตัวละครในเรื่องได้แก่เรื่อง ราตรีดาวกะพริบ และในเรื่องเดียวกันผู้เขียนใช้การเล่าถึงฉากสำคัญในอดีตด้วยการจัดอักษรให้มีขนาดเล็กกว่าปกติเพื่อแสดงให้เห็นถึงความสำคัญของฉากนั้น

-ใช้วิธีการแบ่งเรื่องเป็นตอนย่อยๆ สองตอน บางเรื่องใช้การแบ่งเรื่องเป็นสามหรือสี่ตอนให้มีลักษณะล้อกันเพื่อเปรียบเทียบเนื้อหาทั้งสอง และเสนอเนื้อหาที่มีพัฒนาการเป็นไปตามลำดับได้แก่เรื่องดอกไม้เหลืองเหนือเขาสูง

-มีการใช้สัญลักษณ์เพื่อสื่อความได้อย่างลึกซึ้งเช่น ดอกกุหลาบสีแดงในเรื่อง กุหลาบสีแดงกับเที่ยวบินสุดท้าย หรือดอกไม้สีเหลืองในเรื่อง ดอกไม้เหลืองเหนือเขาสูง

-ใช้วิธีการเลียนแบบการแถลงผลงานของรัฐบาลในสภา หรือการสร้างฉากที่เกินจริงได้แก่ฉากสวรรค์ในเรื่อง สงครามนิรันดร์เพื่อสร้างความน่าสนใจติดตามให้กับผู้อ่าน

-ใช้การจัดขนาดอักษรให้มีขนาดเล็กแยกเนื้อหาออกจากเรื่องปกติเพื่อต้องการเน้นให้เห็นความสำคัญอย่างจงใจของฉากสำคัญในเรื่องเช่นเรื่อง ราตรีดาวกระพริบ หรือเรื่องกุหลาบสีแดงกับเที่ยวบินสุดท้าย เป็นต้น

-ใช้รูปแบบรายการท่องเที่ยวที่ให้ข้อมูลและรายละเอียดเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเพื่อเสียดสีเนื้อหาที่ต้องการนำเสนอได้แก่เรื่อง ทัวร์สยาม 4001

-ใช้วิธีบุคลาธิษฐานในเรื่อง พระเจ้าองค์สุดท้ายที่ให้สมองกลควบคุมยานมีความรู้สึกนึกคิดและแสดงอารมณ์เสมือนมนุษย์

-ใช้วิธีสร้างตัวละครที่มีความสามารถพิเศษเช่นมีพลังจิตอันได้แก่เรื่อง ภพสุดท้ายสามารถสร้างความน่าติดตามให้กับเรื่องได้

ในรวมเรื่องสั้นชุดนี้ยังมีความพิเศษที่ผู้เขียนสร้างตัวละครโดยจำลองบุคคลที่มีตัวตนจริงตามประวัติศาสตร์คือ สุนทรภู่เพื่อต้องการเสนอความคิดถึงที่มาของการสร้างสรรค์ผลงานของบุคคลผู้นั้น ได้แก่เรื่อง เดือนช่วงดวงเด่นฟ้า ดาดาว ในเรื่องเดียวกันนี้ผู้เขียนยังใช้วิธีการสร้างตัวละครที่มีความคลุมเครือทางด้านประวัติหรือที่มาเพื่อให้ผู้อ่านหรือตัวละครเอกใช้ความคิดคาดเดาความจริงของตัวละครที่มีความคลุมเครือนั้น ตลอดจนเปรียบเทียบความเหมือนของตัวละครทั้งสองตัวอีกด้วย

3. <u>ด้านจินตนาการ</u> วิทยาการความก้าวหน้าที่ปรากฏในเรื่องสั้นชุดนี้ที่นับว่าเป็นการแสดงภาพของโลกอนาคตที่ผู้เขียนจินตนาการไว้ว่ามาจากปัจจัยพื้นฐานของสภาพโลกปัจจุบัน ผู้เขียนเสนอว่าโลกอนาคตจะมีวิทยาการก้าวหน้าในเรื่องต่างๆ ดังนี้ มนุษย์เทียมหรือแอนดรอยส์ (Android)ที่พัฒนาการจนมีเปลือกนอกเหมือนมนุษย์ทุกประการและยังสามารถวางแผนให้แสดงความรู้สึกได้เหมือนมนุษย์อีกด้วย ดังในเรื่อง กุหลาบสีแดงกับเที่ยวบินสุดท้าย นอกจากนั้นยังแสดงภาพหุ่นยนต์ (Robot) ที่มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้นเช่น หุ่นยนต์จิ๋วที่มีจอรับภาพรอบตัวสามารถบันทึกภาพและข้อมูลเพื่อการรายงานผลได้อย่างรวดเร็วหรือหุ่นยนต์คอมพิวเตอร์ประจำยานที่มีความสามารถสูงสามารถปฏิบัติงานแทนมนุษย์ได้ทุกประการ ยานอวกาศที่สามารถเดินทางได้อย่างรวดเร็วสามารถปรับอุณหภูมิ แสงเพื่อสมดุลย์ของมนุษย์โดยอัตโนมัติ เครื่องย้ายมวลสารจากที่หนึ่งไปอีกที่หนึ่งภายในเวลาเสี้ยววินาที การโจน (Warp) หรือการเดินทางข้ามจักรวาลโดยใช้เวลาอันรวดเร็ว เครื่องจำศีลหรือไฮเปอร์เนชั่น (Hyper nation)ที่ช่วยยืดชีวิตมนุษย์เพื่อการเดินทางระยะยาวนาน การจำลองมนุษย์เทียมแฝดหรือโคลนนิ่ง (Cloning) คือการสร้างมนุษย์เทียมจากเซลล์ต้นแบบซึ่งสามารถผลิตมนุษย์ได้เหมือนต้นแบบเพื่อให้ปฏิบัติหน้าที่แทนมนุษย์ การปรับสภาพอากาศบนดาวด้วยเทคโนโลยีต่างๆ เพื่อให้มีออกซิเจนและสภาพแวดล้อมที่มนุษย์สามารถดำรงอยู่ได้เครื่องยิง

ขีปนาวุธพิสัยไกลเพื่อใช้ยิงป้องกันยานและทำลายหรือเบี่ยงเบนทิศทางอุกกาบาตมิให้ทำลายโลก ลิฟต์เชื่อมเมืองเป็นสิ่งประดิษฐ์เพื่อการขนส่งวัตถุจากเมืองหนึ่งไปยังเมืองหนึ่งที่มีระยะใกล้ช่วยย่นระยะเวลาการเดินทาง เครื่องเชื่อมพลังจิตกับอณูเป็นเครื่องที่จะช่วยดึงจิตออกมารวมกันด้านนอกเพื่อเชื่อมเป็นหนึ่งเดียวกับอณูชีวิตต่างๆ ยาที่ได้รับการพัฒนาให้มีคุณสมบัติที่มากขึ้นและหลากหลายโดยมุ่งเน้นเพื่อสร้างความสุขด้านต่างๆ ให้กับผู้เสพเช่น ยาเร่งสมอง ยาเพิ่มความจำบำรุงสมอง ยาดลายเครียด ยาเพิ่มความฉลาด เป็นต้น สารเคมีสังเคราะห์ที่สกัดจากต้นหญ้าเพื่อทำให้พืชที่มีพิษเป็นสารเสพติดไม่มีฤทธิ์เป็นสารเสพติด รถลอยฟ้าเป็นพาหนะที่เดินทางบนท้องฟ้ามีหลายประเภทเช่นรถแท็กซี่ลอยฟ้า รถทัวร์ลอยฟ้า โดมแก้วปรับอากาศเป็นการสร้างกระจกครึ่งวงกลมขนาดมหึมาเพื่อครอบโบราณสถานต่างๆ จากสภาพอากาศที่เป็นพิษจากภายนอกโดยมีการปรับอุณหภูมิ เพิ่มออกซิเจนเพื่อรักษาสภาพของโบราณสถานนั้นไว้

รวมเรื่องสั้นชุดนี้เน้นที่การสร้างจินตนาการถึงโลกอนาคต และเสียดสีสังคมของโลกอนาคตโดยสร้างอารมณ์สะเทือนใจให้แก่ผู้อ่านในทุกเรื่อง ไม่ว่าจะเป็นความรู้สึกสะเทือนใจที่เกิดขึ้นกับชะตากรรมของมนุษย์ด้วยกันเองหรือความสะเทือนใจที่เกิดจากปัจจัยภายนอกที่เปลี่ยนแปลงไปเช่นสิ่งแวดล้อมหรือวัฒนธรรม

3. <u>ด้านการเสนอความคิด</u>ในเรื่องนี้นั้นผู้เขียนเสนอแนวคิดหลายด้านดังนี้

3.1 ด้านปรัชญาและศาสนา

ผู้เขียนเสนอว่าพระเจ้าสร้างมนุษย์สร้างโลกแต่มนุษย์เองนั้นกลับเป็นผู้ทำลายพระเจ้าในที่สุด และเสนอว่าความดีความชั่วในตัวของมนุษย์นั้นย่อมเกิดความขัดแย้งต่อสู้กันไปไม่มีสิ้นสุด ผู้เขียนเสนอว่าทุกสรรพสิ่งนั้นไม่เที่ยงแท้แน่นอนมีการเกิดการเปลี่ยนแปลงและการแตกดับในที่สุด แม้แต่จิตจึงมิควรติดยึดในสิ่งเหล่านี้เพราะย่อมทำให้เกิดทุกข์ และเสนอว่าเมื่อใดที่มนุษย์เข้าใจสัจธรรมของธรรมชาติย่อมเกิดความสงบและไม่ดิ้นรนที่จะรู้อีกต่อไป ผู้เขียนเสนอแนวคิดเชิงปรัชญาที่ว่าการใช้ชีวิตอย่างมีคุณภาพและมีความสุขนั้นมีค่ายิ่งกว่าการใช้ชีวิตอย่างยาวนาน

3.2 ด้านวิทยาศาสตร์

การเสนอความคิดที่ปรากฏในรวมเรื่องสั้นชุดนี้ วินทร์ เลียววาริณ เสนอแนวคิดด้านวิทยาศาสตร์ในเรื่องเอกภพคู่ขนาน (Parallel Universe) ที่เป็นแนวคิดที่เชื่อว่ามีอีกมิติที่เป็นคู่ขนานกับโลกเสนอว่ามนุษย์จากอีกมิติข้ามมิติมายังโลกเพื่อต้องการค้นหาสิ่งที่ต้องการเพื่อความมีชีวิตเป็นอมตะ นอกจากนั้นแนวคิดในด้านจักรวาลนั้นผู้เขียนเสนอถึงการกำเนิด การเปลี่ยนแปลงและการแตกดับของจักรวาลที่ดำเนินอย่างไม่มีสิ้นสุดรวมทั้งความลี้ลับของจักรวาลอันกว้างใหญ่ไพศาล ส่วนแนวคิดเกี่ยวกับโลกนั้นผู้เขียนเสนอแนวคิดเกี่ยวกับการสร้างการทำลาย และเสนอแนวคิดเกี่ยวกับการกำเนิดมนุษย์ไว้หลายด้านว่ามนุษย์ไปสร้างเผ่าพันธุ์ยังดวงดาวอื่นซึ่งต่อมาวิวัฒนาการเป็นมนุษย์โลก นั่นคือมนุษย์สร้างมนุษย์ด้วยกันเอง กับเสนอว่าพระเจ้าสร้างมนุษย์และมารทำลายมนุษย์

3.3 ด้านสิ่งแวดล้อม

ผู้เขียนเสนอว่ามนุษย์ไม่สามารถฝืนกฎธรรมชาติได้ด้วยการพยายามเปลี่ยนแปลงธรรมชาติเพราะจะก่อให้เกิดผลกระทบรุนแรงยิ่งขึ้นกับมนุษย์เอง ควรหยุดทำลายสิ่งแวดล้อมและเร่งมือช่วยกันอนุรักษ์อย่างจริงจัง และเสนอหลักธรรมชาติในการพึ่งพาอาศัยกันย่อมทำให้เกิดสมดุลย์ให้คนหันมาตระหนักถึงภัยร้ายจากการทำลายสิ่งแวดล้อมว่าย่อมก่อให้เกิดหายนะในภายภาคหน้า

3.4 ด้านชีวิตมนุษย์และจิตวิทยา

ผู้เขียนเสนอแนวคิดว่าเมื่อมนุษย์เกิดความเครียดจะพยายามหาวิธีการคลายเครียดด้วยวิธีต่างๆ เช่นสร้างภาพมายาขึ้นเพื่อช่วยลดระดับความเครียดในใจ และเสนอว่าความทะนงตนของมนุษย์ว่าแท้จริงแล้วมนุษย์มิยิ่งใหญ่เหนือผู้ใดในจักรวาลจึงมิควรทำลายผู้อื่นเพื่อผลประโยชน์ของตนเพียงฝ่ายเดียว มิฉะนั้นมนุษย์อาจถูกทำลายเสียเองในที่สุด และเสนอให้เห็นกิเลสในใจของมนุษย์เช่น ความโลภย่อมสร้างความหายนะให้กับโลก แต่ในทางตรงกันข้ามผู้เขียนก็เสนอให้เห็นด้านดีของมนุษย์ว่ายังมีมนุษย์ที่มีความรักและความเสียสละที่ช่วยพิทักษ์โลกไว้จากการกระทำของมนุษย์ที่มีจิตใจคดโกง หรือเสนอว่ากิเลสคือความสุขจากการขวนขวายหาสิ่งที่ทำให้เกิดความสุข อันจะนำมาซึ่งความเปลี่ยนแปลงที่ยิ่งใหญ่เกินแก้ได้ หรือเสนอว่ากิเลสในด้านลาภยศสามารถทำให้พฤติกรรมมนุษย์เปลี่ยนแปลงได้ง่ายที่สุด เพราะมนุษย์หลงใหลไปกับกิเลสสิ่งยั่วยุต่างๆ และเสนอว่ามนุษย์มีความเจริญสามารถสร้างประดิษฐ์กรรมอันทันสมัยเพื่อรับใช้ตนแต่ด้านจิตใจกลับถดถอยลงทุกขณะคือมนุษย์นั้นในที่สุดแล้วไม่เห็นคุณค่าของความรักและใช้ความรักนี้เป็นเครื่องมือทำลายผู้อื่นเพื่อประโยชน์ของตน

3.5 ด้านประเพณีและวัฒนธรรม

ผู้เขียนเสนอให้ช่วยกันอนุรักษ์วัฒนธรรมของชาติมิให้ถูกกลืนชาติเพราะหากมิช่วยกันในอนาคตจะไม่หลงเหลือความเป็นชาติอีกต่อไป

<u>รวมเรื่องสั้นชุด สิ่งมีชีวิตที่เรียกว่าคน</u>

รวมเรื่องสั้นชุดนี้ประกอบด้วยเรื่องสั้นจำนวน 17 เรื่อง มีโครงสร้างแบ่งเป็นสองส่วนใหญ่คือ บทความและเรื่องสั้น โดยบทความนั้นจะนำหน้าเรื่องสั้นแต่ละเรื่อง บทความออกเป็น 6 กลุ่มคือ คนกับสิ่งเร้าภายใน คนกับสิ่งเร้าภายนอก คนกับกฎเกณฑ์ของคน คนกับคน คนกับสัตว์และคนกับจักรวาล จะเห็นได้ว่าเป็นการเรียงตามลำดับจากสิ่งที่เกี่ยวข้องหรือใกล้ตัวมนุษย์มากที่สุดไปจนไกลที่สุดคือจักรวาล การนำบทความมานำเสนอก่อนเรื่องสั้นแสดงให้เห็นว่าบทความเปรียบเสมือนโครงสร้างใหญ่ของเรื่อง ส่วนเรื่องสั้นเป็นเหมือนกรณีศึกษาหรือตัวอย่างอย่างละเอียดของบทความเพื่อแสดงให้ผู้อ่านเข้าใจได้กระจ่างยิ่งขึ้นและตอนท้ายมีบทส่งท้ายที่เป็นการสรุปความคิดที่ผู้เขียนต้องการเสนอไว้ในหนังสือเล่มนี้ว่าหากพิจารณาในระดับจักรวาลแม้ว่าโลกจะเกิดการเปลี่ยนแปลงแต่คนและสังคมยังคงเดิมคือมีความหิว อารมณ์และพันธุกรรม ดังนั้นคนจึงควรมองโลกอย่างเข้าใจถึงความสัมพันธ์ของสิ่งต่างๆ เพื่อทำให้สังคมมนุษย์อยู่ได้อย่างสันติ

ข้อสังเกตเมื่อตีพิมพ์เรื่องสั้นแต่ละเรื่องครั้งแรกผู้เขียนไม่ได้นำบทความมานำเสนอไว้แต่ได้นำบทความมาประกอบเมื่อครั้งตีพิมพ์รวมเล่มแล้ว แสดงให้เห็นความตั้งใจนำบทความมาเสนอให้สอดคล้องกับเรื่องสั้น อีกทั้งยังช่วยจัดกลุ่มของเรื่องสั้นที่กระจัดกระจายเข้าเป็นหมวดหมู่อย่างเป็นระบบเพื่อสอดคล้องกับโครงสร้างโดยรวมของรวมเรื่องสั้นชุดนี้ที่ผู้เขียนต้องการนำเสนอความคิดในคือเรื่องของ " คน " เป็นหลัก อันเนื่องมาจากการสั่งสมความรู้และประสบการณ์ในด้านต่างๆ ของผู้เขียน ไม่ว่าจะเป็นทางด้านสังคมวัฒนธรรม ศีลธรรม พุทธปรัชญา ปรัชญาลัทธิต่างๆ เช่นเซน ความรู้ทางด้านวิทยาศาสตร์การแพทย์ความรู้ทางด้านการตลาด แล้วนำเสนอเป็นบทความที่มีความสัมพันธ์กับเรื่องสั้นอย่างแยกกันไม่ออก

บทความทั้งหมดผู้เขียนนำเสนอความคิดระหว่างคนกับสิ่งต่างๆ ดังนี้

กลุ่มแรกคนกับสิ่งเร้าภายในผู้เขียนเสนอบทความเกี่ยวกับแรงขับเคลื่อนของคนกับระบบศีลธรรมในเรื่องเกี่ยวกับเพศและกฎเกณฑ์เกี่ยวกับเพศโดยนำเสนอด้วยเรื่องชู้ และเสนอเรื่องสัญชาตญาณการเอาตัวรอดของคนโดยนำเสนอด้วยเรื่องคำให้การ สุดท้ายเสนอเรื่องด้านมืดของคนในเรื่องเกี่ยวกับความกลัวความละอายใจและสภาวะจิตโดยนำเสนอเป็นเรื่อง ~~การหนีของราษ~~โลกสามใบของราษฎร์ เอกเทศ

กลุ่มที่สองคนกับสิ่งเร้าภายนอกผู้เขียนเสนอบทความเกี่ยวกับขอบเขตของเสรีภาพและนำเสนอด้วยเรื่องลั่นทมโรยกลีบ ต่อมาผู้เขียนเสนอบทความเรื่องการฆ่าตัวตายกับการเป็นเจ้าของตัวเองในด้านความเปราะบางของชีวิตและการฆ่าตัวตายโดยนำเสนอด้วยเรื่อง กระถางซะเนียงริมหน้าต่าง

กลุ่มที่สามคนกับกฎเกณฑ์ของคนผู้เขียนเสนอบทความว่าหากสามารถเริ่มต้นชีวิตใหม่ได้อีกครั้งคนจะแก้ไขอดีตของตนเองหรือไม่โดยนำเสนอด้วยเรื่องเรื่องของผมกับพ่อ ต่อมาผู้เขียนเสนอบทความเกี่ยวกับการยึดติดกับความเคยชินโดยกล่าวถึงเรื่องของสิ่งเร้าและความเคยชินโดยนำเสนอด้วยเรื่องยี่สิบปีหลัง และผู้เขียนเสนอบทความเรื่องระบบศาสนาและกฎเกณฑ์เกี่ยวกับศาสนาโดยนำเสนอด้วยเรื่องกามสุขัลลิกานุโยค สุดท้ายผู้เขียนเสนอบทความเกี่ยวกับเรื่องหน้ากากสังคมที่คนใส่เมื่อต้องเข้าสังคม โดยนำเสนอด้วยเรื่อง ละครจริงในห้องขาวดำ

กลุ่มที่สี่คนกับคนผู้เขียนเสนอบทความในด้านความแตกต่างทางความคิดโดยนำเสนอด้วยเรื่องวรรณกรรม 48 ชั่วโมง ต่อมาผู้เขียนเสนอบทความเรื่องการเอารัดเอาเปรียบผู้ที่ด้อยกว่าโดยนำเสนอด้วยเรื่องตุ๊กตา ต่อมาผู้เขียนเสนอบทความเรื่องของชีวิตคู่ที่เปรียบเสมือนหยิน – หยาง หรือขาวกับดำโดยนำเสนอด้วยเรื่อง คำสารภาพของช้างเท้าหลัง และผู้เขียนเสนอความคิดเรื่องเผ่าพันธุ์และเส้นแบ่งเขตของคนโดยนำเสนอด้วยเรื่อง ผ้าเก่ากับปลาทูหนึ่งเข่ง สุดท้ายผู้เขียนเสนอบทความว่าคนบนโลกล้วนมีรากเหง้ามาจากที่เดียวกันโดยนำเสนอด้วยเรื่อง เซ็งเม้ง

กลุ่มที่ห้าคนกับสัตว์ผู้เขียนเสนอบทความเรื่อง ความเชื่อเกี่ยวกับสัตว์ว่าคนไม่ให้ความสำคัญโดยนำเสนอด้วยเรื่องหมากลางถนน ต่อมาผู้เขียนเสนอบทความเรื่องความรุนแรงกับบาปโดยนำเสนอด้วยเรื่องเพชฌฆาต

กลุ่มที่หกคนกับจักรวาลผู้เขียนเสนอบทความเรื่องปฏิกิริยาลูกโซ่ของสังคมกับจักรวาลที่ย่อมเกิดต่อเนื่องอยู่ตลอดเวลาโดยนำเสนอด้วยเรื่อง เรื่องของพระ เด็ก เสือ ไก่ มอด

ด้านวิธีการเสนอเรื่อง วินทร์ เลียววาริณ ใช้รูปแบบการเสนอเรื่องที่หลากหลายโดยไม่จงใจที่จะเสนอเรื่องในแนวทดลองเพียงอย่างเดียวเพราะผู้เขียนได้กล่าวในคำนำว่าเสนอเรื่องตามความเหมาะสมกับเนื้อหามากกว่าความตั้งใจเลือกกลวิธีเพื่อการนำเสนอ ดังนั้นในบางเรื่องจะเห็นได้ว่าผู้เขียนมิได้ใช้รูปแบบการเสนอเรื่องในแนวทดลอง

<u>กลุ่มคนกับสิ่งเร้าภายใน</u> ประกอบด้วยบทความและเรื่องสั้น 3 เรื่องที่แสดงให้เห็นว่าสิ่งเร้าภายในมนุษย์นั้นเองเป็นสิ่งที่มีผลต่อพฤติกรรมต่างๆ ของคน

เรื่อง ชู้

ก่อนเริ่มเรื่องผู้เขียนนำบทความเรื่องแรงขับเคลื่อนของคนกับระบบศีลธรรมซึ่งแบ่งเป็น 2 ตอนคือ 1 เพศ กล่าวว่าเพศนั้นเกี่ยวข้องกับคนตั้งแต่เกิด เพศนั้นเป็นสิ่งธรรมชาติที่ทำให้เกิดการสืบสายพันธุ์ ตอนที่ 2 กฎเกณฑ์เกี่ยวกับเพศกล่าวว่าเมื่อคนวิวัฒนาการจึงได้สร้างระบบศีลธรรมซึ่งเปรียบเสมือนกฎหมายทางอ้อมที่ตราไว้สำหรับคนที่กระทำผิดโดยเฉพาะเรื่องเพศ

เรื่องนี้เป็นเรื่องของชายผู้หนึ่งมีอาชีพขายบริการทางเพศทำหน้าที่บริการความสุขทางเพศให้สาวสวยคนหนึ่งซึ่งสามีผู้ชราของเธอเป็นผู้จ้างวาน สุดท้ายชายบริการเกิดความขัดแย้งในใจเนื่องจากไม่แน่ใจว่าตนเกิดความรักกับสาวสวยลูกค้าของตนหรือไม่ การดำเนินเรื่องไล่เรียงไปตามลำดับวันเวลาในหนึ่งสัปดาห์ดังเขียนเป็นแผนภูมิได้ดังนี้

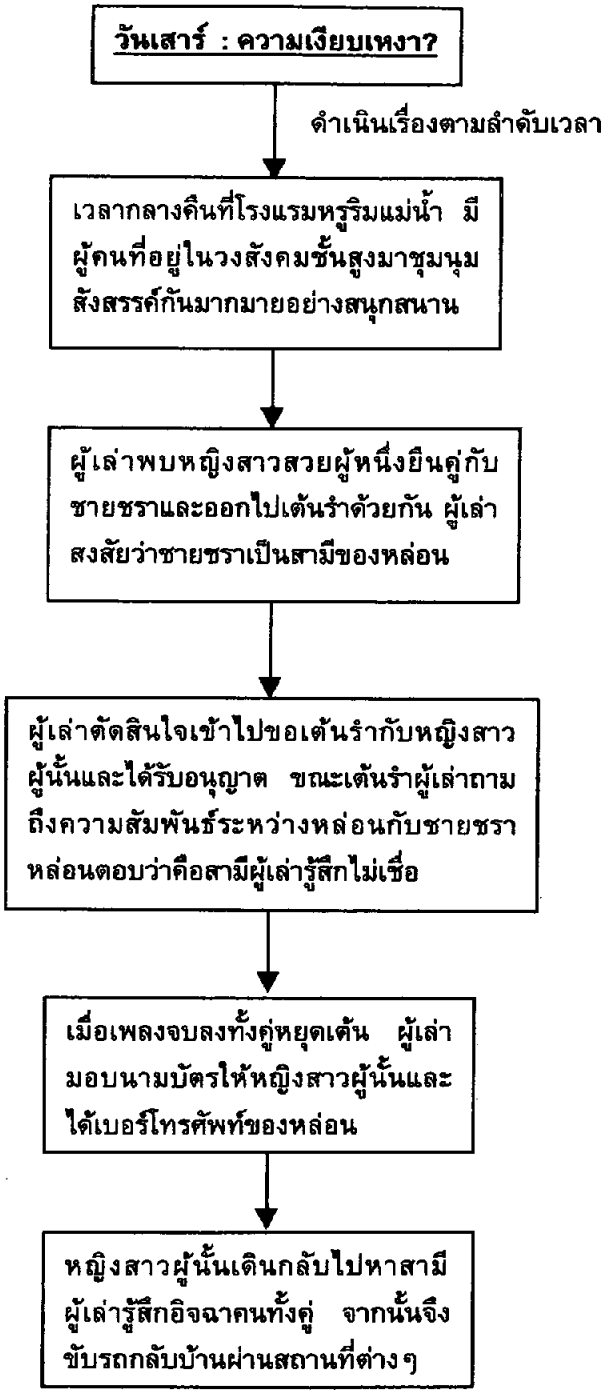

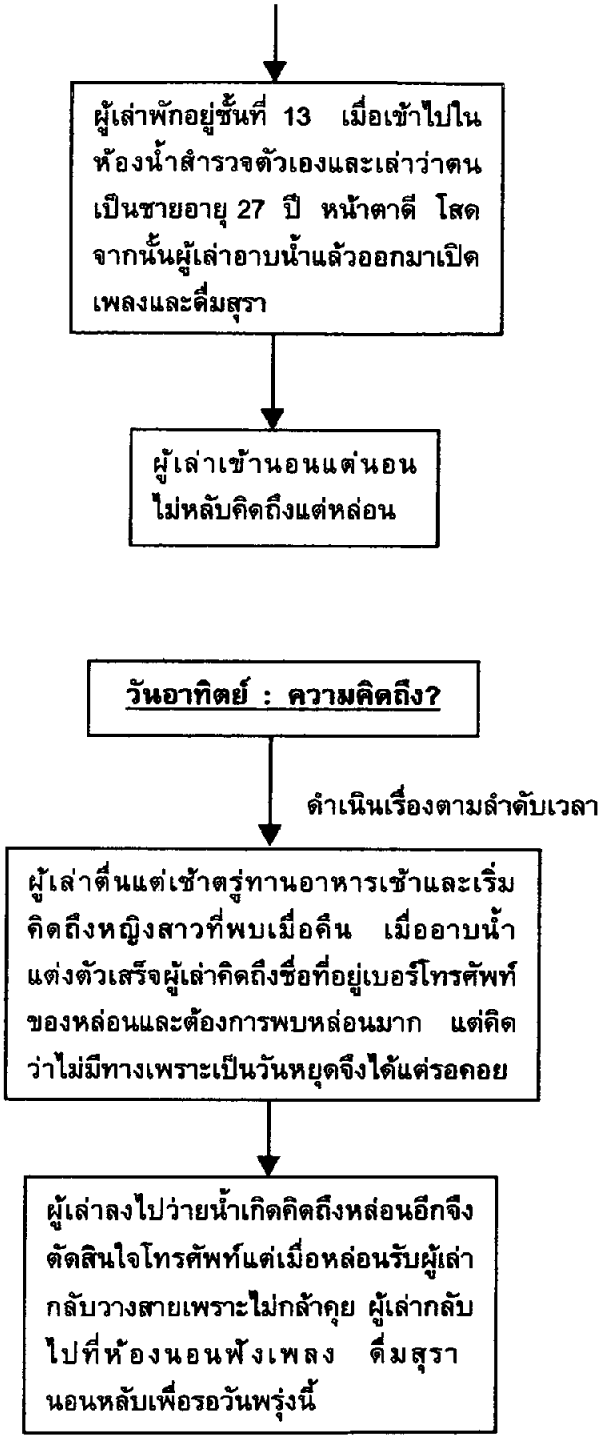
ผู้เล่าพักอยู่ชั้นที่ 13 เมื่อเข้าไปในห้องน้ำสำรวจตัวเองและเล่าว่าตนเป็นชายอายุ 27 ปี หน้าตาดี โสด จากนั้นผู้เล่าอาบน้ำแล้วออกมาเปิดเพลงและดื่มสุรา
ผู้เล่าเข้านอนแต่นอนไม่หลับคิดถึงแต่หล่อน
วันอาทิตย์ : ความคิดถึง?
ดำเนินเรื่องตามลำดับเวลา
ผู้เล่าตื่นแต่เช้าตรู่ทานอาหารเช้าและเริ่มคิดถึงหญิงสาวที่พบเมื่อคืน เมื่ออาบน้ำแต่งตัวเสร็จผู้เล่าคิดถึงชื่อที่อยู่เบอร์โทรศัพท์ของหล่อนและต้องการพบหล่อนมาก แต่คิดว่าไม่มีทางเพราะเป็นวันหยุดจึงได้แต่รอคอย
ผู้เล่าลงไปว่ายน้ำเกิดคิดถึงหล่อนอีกจึงตัดสินใจโทรศัพท์แต่เมื่อหล่อนรับผู้เล่ากลับวางสายเพราะไม่กล้าคุย ผู้เล่ากลับไปที่ห้องนอนฟังเพลง ดื่มสุรา นอนหลับเพื่อรอวันพรุ่งนี้

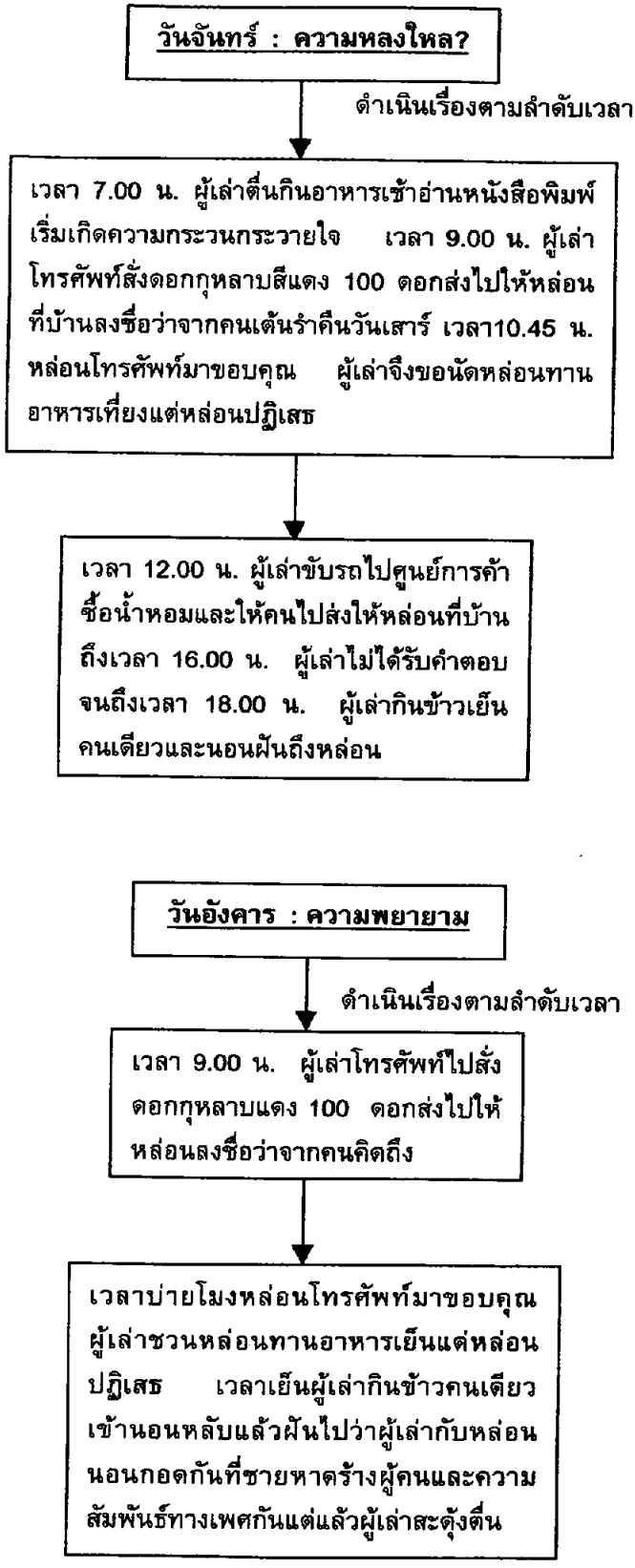
วันจันทร์ : ความหลงใหล?
ดำเนินเรื่องตามลำดับเวลา
เวลา 7.00 น. ผู้เล่าตื่นกินอาหารเช้าอ่านหนังสือพิมพ์ เริ่มเกิดความกระวนกระวายใจ เวลา 9.00 น. ผู้เล่าโทรศัพท์สั่งดอกกุหลาบสีแดง 100 ดอกส่งไปให้หล่อนที่บ้านลงชื่อว่าจากคนเต้นรำคืนวันเสาร์ เวลา10.45 น. หล่อนโทรศัพท์มาขอบคุณ ผู้เล่าจึงขอนัดหล่อนทานอาหารเที่ยงแต่หล่อนปฏิเสธ
เวลา 12.00 น. ผู้เล่าขับรถไปศูนย์การค้าซื้อน้ำหอมและให้คนไปส่งให้หล่อนที่บ้าน ถึงเวลา 16.00 น. ผู้เล่าไม่ได้รับคำตอบจนถึงเวลา 18.00 น. ผู้เล่ากินข้าวเย็นคนเดียวและนอนฝันถึงหล่อน
วันอังคาร : ความพยายาม
ดำเนินเรื่องตามลำดับเวลา
เวลา 9.00 น. ผู้เล่าโทรศัพท์ไปสั่งดอกกุหลาบแดง 100 ดอกส่งไปให้หล่อนลงชื่อว่าจากคนคิดถึง
เวลาบ่ายโมงหล่อนโทรศัพท์มาขอบคุณ ผู้เล่าชวนหล่อนทานอาหารเย็นแต่หล่อนปฏิเสธ เวลาเย็นผู้เล่ากินข้าวคนเดียวเข้านอนหลับแล้วฝันไปว่าผู้เล่ากับหล่อนนอนกอดกันที่ชายหาดร้างผู้คนและความสัมพันธ์ทางเพศกันแต่แล้วผู้เล่าสะดุ้งตื่น

วันพุธ : ธรรมชาติ

ดำเนินเรื่องตามลำดับเวลา

เวลา 9.00 น. ผู้เล่าโทรศัพท์สั่งดอกกุหลาบแดง 100 ดอกส่งให้หล่อน ลงชื่อว่าจากคนใกล้ตาย เวลา 17.45 น. หล่อนมาพบผู้เล่าที่บ้านผู้เล่าชวนทานอาหารเย็น

เมื่อทานอาหารเสร็จทั้งคู่จึงไปนั่งเล่น ผู้เล่าเปิดเพลงจากนั้นทั้งคู่ก็มีความสัมพันธ์ทางเพศกัน เวลา 21.05 น.หล่อนขอตัวกลับบ้าน ผู้เล่าอาสาขับรถไปส่ง เวลา 22.30 น.ถึงบ้านหล่อนเข้าไปผู้เล่าเห็นหล่อนคุยกับสามีก่อนจะขึ้นข้างบน ผู้เล่าคิดว่าตนเป็นชู้

วันพฤหัสบดี : ความต่อเนื่อง

ดำเนินเรื่องตามลำดับเวลา

คืนนี้ผู้เล่ากับหล่อนมีความสัมพันธ์ทางเพศกันอีกจากนั้นผู้เล่าไปส่งหล่อนที่บ้าน เวลา 22.30 น. ผู้เล่าส่งหล่อนถึงบ้านและเห็นสามีหล่อนกำลังคอยอยู่จากนั้นทั้งคู่จึงเดินขึ้นชั้นบนผู้เล่าคิดว่าตนเป็นชู้

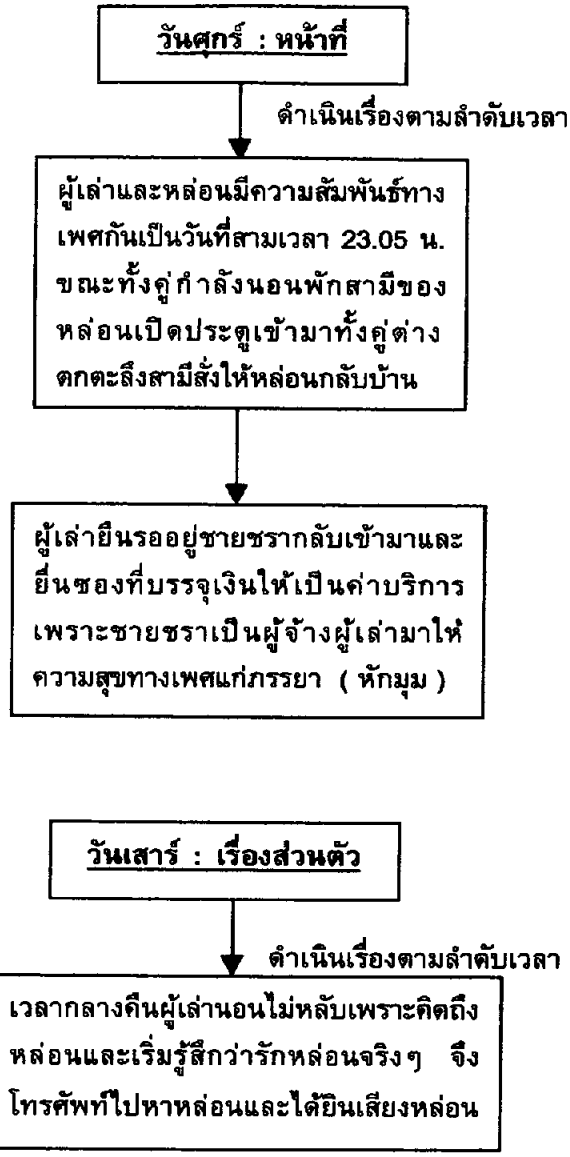

การเสนอเรื่องในเรื่องนี้ด้านการดำเนินเรื่องผู้เขียนดำเนินเรื่องตามลำดับเวลาภายในหนึ่งอาทิตย์หักมุมในตอนจบและเสนอด้วยการใช้รูปแบบหลายวิธีดังนี้

1. ใช้คำนามเดินเรื่องทั้งหมดไม่มีคำกิริยา คำขยายหรือคำประเภทอื่นๆ เลย

2. คำแต่ละคำถูกแยกออกจากกันด้วยเครื่องหมายทับ (/)

3.แบ่งเหตุการณ์และสถานการณ์ด้วยวันในหนึ่งสัปดาห์เริ่มตั้งแต่วันเสาร์ วันอาทิตย์ วันจันทร์เรื่อยไปจนถึงวันเสาร์อีกครั้งหนึ่ง และแต่ละวันนั้นมีการขยายความด้วยคำนามที่มีความหมายนามธรรม ดังนี้

วันเสาร์ : ความเงียบเหงา ?

วันอาทิตย์ : ความคิดถึง ?

วันจันทร์ : ความหลงใหล ?

วันอังคาร : ความพยายาม

วันพฤหัสบดี : ความต่อเนื่อง
วันศุกร์ : หน้าที่
วันเสาร์ : เรื่องส่วนตัว

เรื่องสั้นเรื่องนี้ใช้แต่คำนามไม่ปรากฏคำกิริยา คำขยายและคำเชื่อม ถ้าเป็นคำกริยาจะใช้คำอาการนามแทนเช่น การโค้ง การเต้นรำ การขอบคุณ การไปถึง การมีหน้าตาดี ฯลฯ ถ้าเป็นคำขยายจะใช้เป็นคำอาการนามเช่นกันเช่นความหรูหรา ความโอ่อ่า ความเอิบอิ่ม ฯลฯ คำนามแต่ละคำใช้เครื่องหมายทับ (/) แยกออกจากกันแต่ผู้อ่านก็สามารถปะติดปะต่อเรื่องราวเมื่ออ่านจนจบได้

ผู้เขียนนำคำมาเรียงต่อ ๆ กันเกิดเป็นชุดความคิดชุดหนึ่ง ๆ แม้ว่าคำแต่ละคำจะถูกแยกออกจากกันแต่ความหมายของคำแต่ละคำเชื่อมโยงกันอย่างมีสัมพันธภาพ ดังตัวอย่าง

กลางคืน / แสงดาว / แม่น้ำ / ประกายน้ำ / โรงแรม / ความหรูหรา / ลานริมน้ำ / งานเลี้ยง / แสงไฟ / เงาสะท้อน / ความโอ่อ่า / สายลม / ผู้คน / ชุดราตรี / รอยยิ้ม / เสียงหัวเราะ / ความสนุกสนาน / อาหาร บุฟเฟต์ / ไวน์ / เหล้า / ความสุข / ชาวกรุง

(สิ่งมีชีวิตที่เรียกว่าคน. 2542 : 7)

ในย่อหน้านี้ผู้อ่านสามารถรับรู้ความหมายของเรื่องราวจากคำแต่ละคำประกอบกันเป็นเรื่องราวคือเวลาคือตอนกลางคืนมีแสงดาวเป็นบรรยากาศอันโรแมนติก โรงแรมอันหรูหราและโอ่อ่า ลานริมน้ำที่มีผู้คนมาชุมนุมกันมีผู้คนจำนวนมากแต่งตัวด้วยชุดราตรีอันงดงาม และเป็นชาวกรุงซึ่งมีนัยถึงผู้มีวัฒนธรรม มีงานเลี้ยงบุฟเฟต์ เหล้า ไวน์ ในงานเต็มไปด้วยรอยยิ้มเสียงหัวเราะและความสนุกสนาน

ผู้เขียนเลือกใช้คำนามมาสร้างเรื่อง ๆ นี้โดยพิจารณาว่าคำนามคือคำที่หมายถึงสิ่งต่าง ๆ ทั้งที่เป็นรูปธรรมและนามธรรม คำที่มีความหมายนามธรรมซึ่งส่วนหนึ่งได้แก่คำอาการนามนั้นคือคำที่ไม่สามารถมีคำขยายต่อท้ายเช่นคำว่า นี่ นั่น โน่นได้ ดังนั้นการเลือกใช้คำนามทั้งหมดโดยมิได้คิดที่จะเชื่อมความของคำแต่ละคำแต่อย่างไรแต่ตั้งใจใช้เครื่องหมายทับ (/) มาช่วยแยกคำทุกคำนั้น นัยหนึ่งอาจจะสื่อความได้ว่าปรากฏการณ์ต่าง ๆ เช่นที่เกิดขึ้นในเรื่องนั้นสามารถเกิดขึ้นได้อย่างสามัญธรรมดาในทุกหนทุกแห่งและทุกกาลเทศะไม่ได้เป็นกรณีพิเศษของมนุษย์คู่ใดคู่หนึ่ง หากเป็นประสบการณ์ร่วมของมนุษยชาติ

การไล่เรียงวันในหนึ่งสัปดาห์ตั้งแต่วันเสาร์ไปจนถึงวันเสาร์อีกครั้งหนึ่งยืนยันความคิดข้างต้นว่า ผู้เขียนพยายามชี้ให้เห็นว่าปรากฏการณ์เช่นนี้เกิดเป็นวัฏจักรร่วมกับวันแต่ละวัน บอกให้รู้ว่ามนุษย์เราถูกแวดล้อมด้วยอารมณ์ความรู้สึกเหล่านั้นอยู่ตลอดเวลา

การเสนอความคิดในเรื่องนี้ผู้เขียนเสนอความคิดที่เชื่อมโยงกับบทความคือ

1.กิจกรรมทางเพศเป็นสัญชาตญาณของมนุษย์ดังความปฏิสัมพันธ์ระหว่างหญิงสาวกับชายหนุ่ม

2.ความรักเป็นกระบวนการทางความพอใจที่เกิดขึ้นจริง ดังที่ชายชู้ผู้ถูกว่าจ้างเกิดความรักหญิงสาวขึ้นจริง

3. ชู้เป็นเรื่องผิดศีลธรรมและกฎหมาย ดังที่ชายผู้ถูกว่าจ้างก็รู้สึกละอายใจที่เป็นชู้เช่นกัน

ดังนั้นเรื่องชู้จึงอาจจะมีนัยหมายถึงแรงขับเคลื่อนของคนและระบบศีลธรรม ผู้เขียนเสนอมุมมองใหม่ให้แก่สังคมไทยที่ว่า สังคมที่ให้ค่าของคำว่าชู้เท่ากับระบบศีลธรรมมาช้านานนั้นเป็นการหลอก

ตนเองแท้จริงแล้วสัญชาตญาณทางเพศเป็นเรื่องสำคัญสูงสุดที่มนุษย์ลืมหรือพยายามลืม มนุษย์ปัจจุบันย่อมหลงใหลอยู่ในเพศรสเหมือนมนุษย์ยุคหินดังเช่นบทอัศจรรย์ของตัวละครทั้งสองนั้นคือสิ่งเสพติด ตามที่ผู้เขียนอธิบายไว้ในส่วนของบทความแต่ว่า มนุษย์ปัจจุบันได้ผ่านกระบวนการกล่อมเกลาทางสังคมอันประกอบไปด้วยประเพณี วัฒนธรรม มาตรฐานทางศีลธรรมมากมายจนที่สุดมนุษย์ก็มิสามารถออกจากกรอบเกณฑ์ที่ตนเองสร้างไว้ได้

แนวคิดสำคัญของเรื่องคือเรื่องเพศเป็นสัญชาตญาณ ส่วนศีลธรรมนั้นมีไว้เพื่อผดุงสังคมแต่หากนำความพอใจเป็นหลักศีลธรรมก็ไร้ความหมาย เหมือนกับหญิงสาวก็คบชู้หรือชู้ที่เกิดความพอใจหญิงสาวจริงๆ มิใช่เพราะค่าจ้างและสามีผู้ว่าจ้างที่ไม่คิดว่าการคบชู้เป็นความผิดเพราะตนไม่สามารถให้ความสุขทางเพศแก่ภรรยาได้

เรื่อง <u>คำให้การ</u>

ก่อนเริ่มเรื่องผู้เขียนนำบทความเรื่องสัญชาตญาณการเอาตัวรอดซึ่งแบ่งเป็น 5 ตอนคือ ตอนที่1 กล่าวถึงการโกหกของผู้เขียนว่าเมื่อครั้งวัยเด็กแกล้งไม่สบายเนื่องจากไม่ต้องการไปโรงเรียน ตอนที่ 2 เสนอความคิดว่าความสามารถในการโกหกของคนเป็นสิ่งจำเป็นในการดำรงชีวิต สัญชาตญาณการเอาตัวรอดเป็นส่วนหนึ่งของทุกชีวิต ตอนที่ 3 ผู้เขียนยกตัวอย่างพระรูปหนึ่งที่มีผู้คนนับถือมากมายแต่เมื่อถูกจับได้ว่าประพฤติตนไม่เหมาะสมคำสอนที่ท่านเคยกล่าวไว้จะไม่มีใครสนใจอีก และให้แง่คิดว่าคำพูดของคนเลวไม่จำเป็นต้องเลวเสมอไป ตอนที่ 4 ผู้เขียนเล่าว่าพี่ชายของตนตายแต่ลูกทุกคนพยายามปิดบังไม่ให้พ่อรู้เนื่องจากรู้ว่าพ่อคงอยู่ได้ไม่นาน และกล่าวว่าการใช้จิตวิทยาในรูปแบบของการโฆษณาชวนเชื่อ การโฆษณาเป็นการไม่พูดความจริงทั้งหมด ตอนที่ 5 ผู้เขียนเล่าต่อว่าสามารถโกหกพ่อได้สำเร็จเรื่องการตายของพี่ชายทำให้พ่อมีชีวิตต่อมาอีกสองปีจึงเสียชีวิตเป็นการแสดงถึงเจตนาของการโกหก

จากนั้นเสนอเรื่องสั้นคำให้การเริ่มเรื่องว่า เรื่องนี้เป็นบันทึกของพนักงานสอบสวนที่ถอดจากเทปบันทึกคำให้การของนาย เฉลียว วงค์คนซื่อ ด้วยเครื่องจับเท็จและไม่พบว่าผู้ต้องหาให้การเท็จ บันทึกคำให้การจึงเป็นการเล่าย้อนอดีตของนายเฉลียวที่ถูกสอบสวนและมีการแทรกความคิดเห็นในขณะเล่าบางครั้ง ดังเขียนเป็นแผนภูมิได้ดังนี้

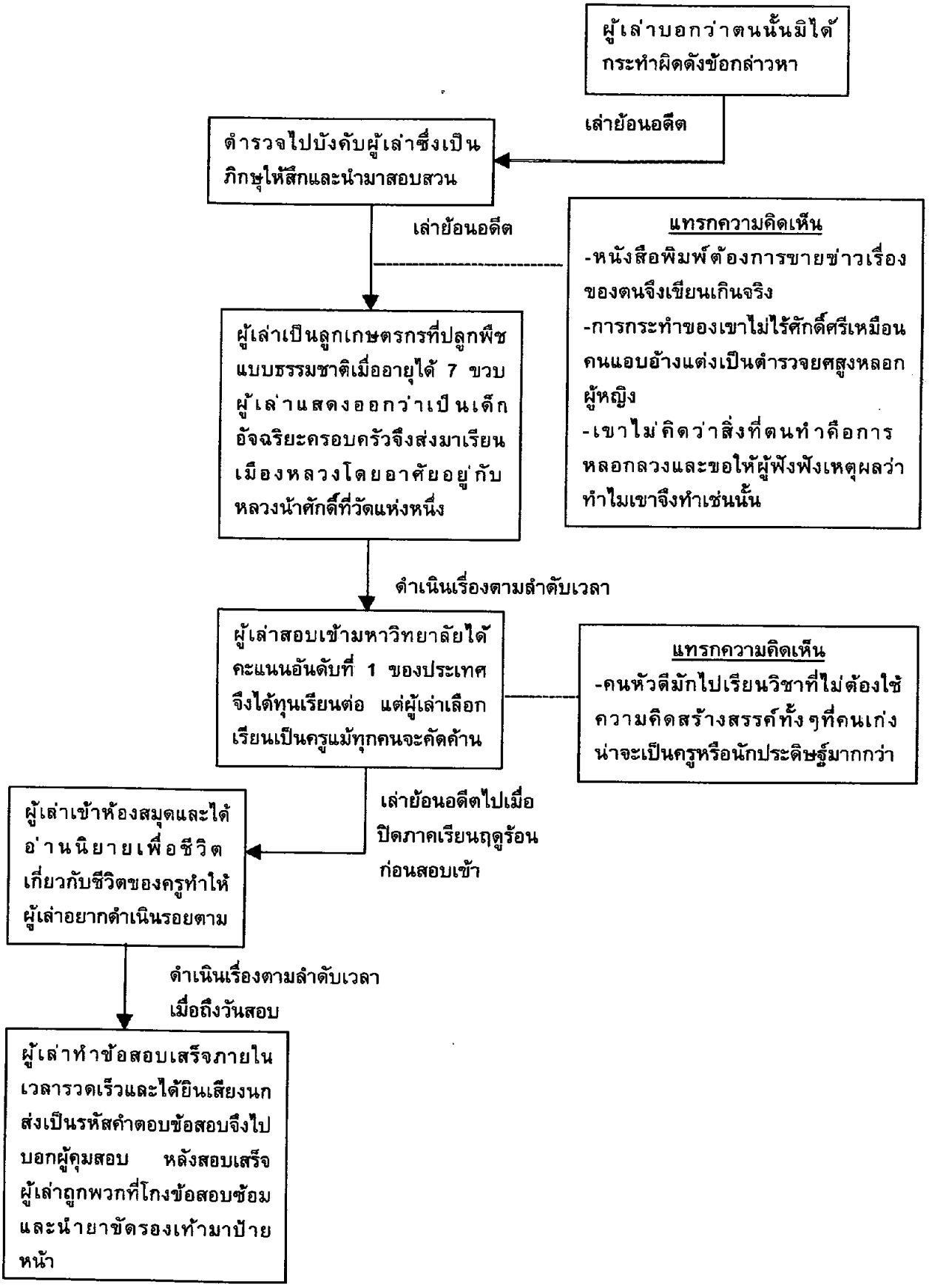
ผู้เล่าบอกว่าตนนั้นมิได้กระทำผิดดังข้อกล่าวหา
เล่าย้อนอดีต
ตำรวจไปบังคับผู้เล่าซึ่งเป็นภิกษุให้สึกและนำมาสอบสวน
เล่าย้อนอดีต
แทรกความคิดเห็น
-หนังสือพิมพ์ต้องการขายข่าวเรื่องของตนจึงเขียนเกินจริง
-การกระทำของเขาไม่ไร้ศักดิ์ศรีเหมือนคนแอบอ้างแต่งเป็นตำรวจยศสูงหลอกผู้หญิง
-เขาไม่คิดว่าสิ่งที่ตนทำคือการหลอกลวงและขอให้ผู้ฟังฟังเหตุผลว่าทำไมเขาจึงทำเช่นนั้น
ผู้เล่าเป็นลูกเกษตรกรที่ปลูกพืชแบบธรรมชาติเมื่ออายุได้ 7 ขวบ ผู้เล่าแสดงออกว่าเป็นเด็กอัจฉริยะครอบครัวจึงส่งมาเรียนเมืองหลวงโดยอาศัยอยู่กับหลวงน้าศักดิ์ที่วัดแห่งหนึ่ง
ดำเนินเรื่องตามลำดับเวลา
ผู้เล่าสอบเข้ามหาวิทยาลัยได้คะแนนอันดับที่ 1 ของประเทศ จึงได้ทุนเรียนต่อ แต่ผู้เล่าเลือกเรียนเป็นครูแม้ทุกคนจะคัดค้าน
แทรกความคิดเห็น
-คนหัวดีมักไปเรียนวิชาที่ไม่ต้องใช้ความคิดสร้างสรรค์ทั้งๆที่คนเก่งน่าจะเป็นครูหรือนักประดิษฐ์มากกว่า
เล่าย้อนอดีตไปเมื่อปิดภาคเรียนฤดูร้อนก่อนสอบเข้า
ผู้เล่าเข้าห้องสมุดและได้อ่านนิยายเพื่อชีวิตเกี่ยวกับชีวิตของครูทำให้ผู้เล่าอยากดำเนินรอยตาม
ดำเนินเรื่องตามลำดับเวลาเมื่อถึงวันสอบ
ผู้เล่าทำข้อสอบเสร็จภายในเวลารวดเร็วและได้ยินเสียงนกส่งเป็นรหัสคำตอบข้อสอบจึงไปบอกผู้คุมสอบ หลังสอบเสร็จผู้เล่าถูกพวกที่โกงข้อสอบซ้อมและนำยาขัดรองเท้ามาป้ายหน้า

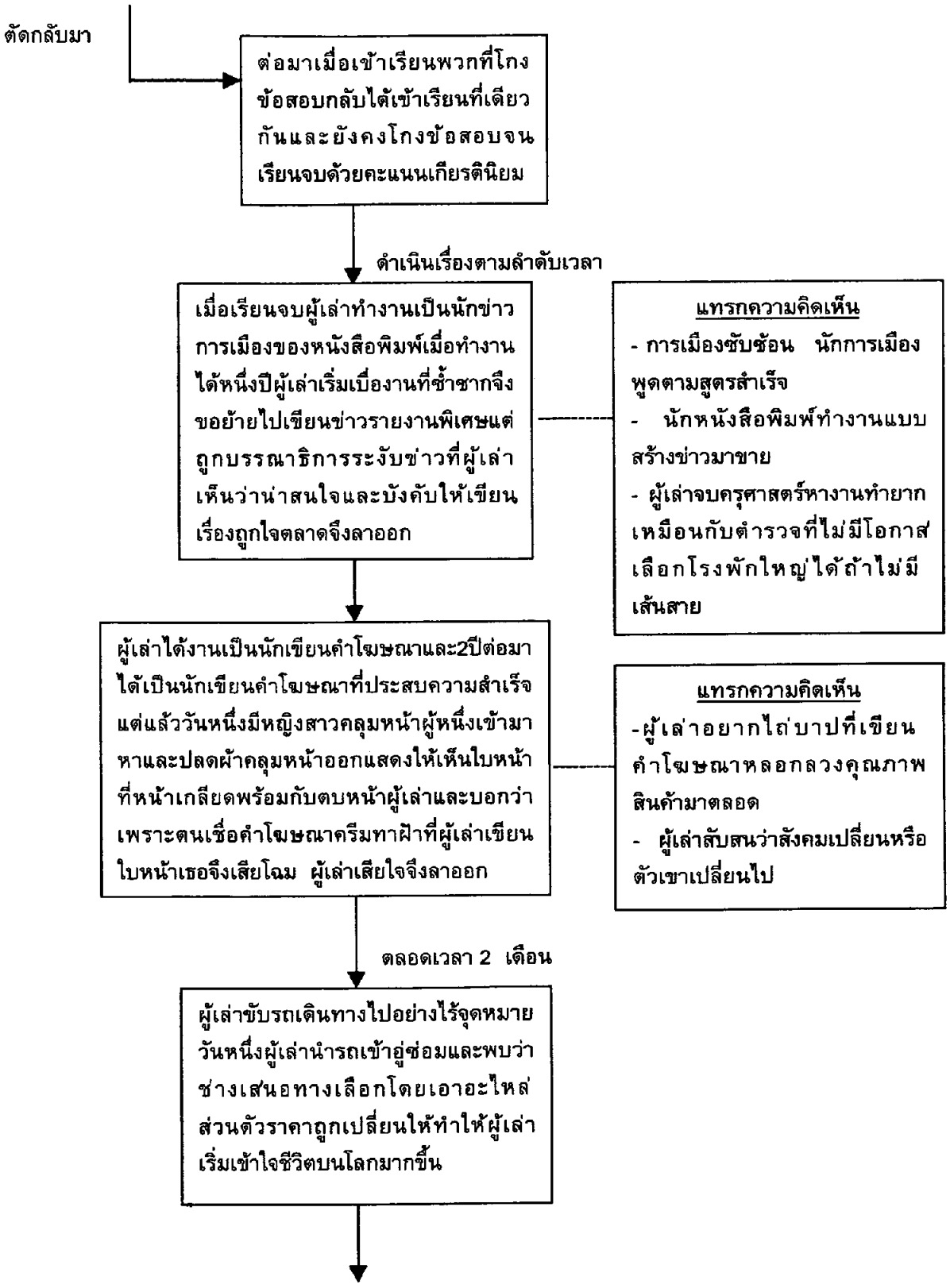
ตัดกลับมา
ต่อมาเมื่อเข้าเรียนพวกที่โกงข้อสอบกลับได้เข้าเรียนที่เดียวกันและยังคงโกงข้อสอบจนเรียนจบด้วยคะแนนเกียรตินิยม
ดำเนินเรื่องตามลำดับเวลา
เมื่อเรียนจบผู้เล่าทำงานเป็นนักข่าวการเมืองของหนังสือพิมพ์เมื่อทำงานได้หนึ่งปีผู้เล่าเริ่มเบื่องานที่ซ้ำซากจึงขอย้ายไปเขียนข่าวรายงานพิเศษแต่ถูกบรรณาธิการระงับข่าวที่ผู้เล่าเห็นว่าน่าสนใจและบังคับให้เขียนเรื่องถูกใจตลาดจึงลาออก
แทรกความคิดเห็น
- การเมืองซับซ้อน นักการเมืองพูดตามสูตรสำเร็จ
- นักหนังสือพิมพ์ทำงานแบบสร้างข่าวมาขาย
- ผู้เล่าจบครุศาสตร์หางานทำยากเหมือนกับตำรวจที่ไม่มีโอกาสเลือกโรงพักใหญ่ได้ถ้าไม่มีเส้นสาย
ผู้เล่าได้งานเป็นนักเขียนคำโฆษณาและ2ปีต่อมาได้เป็นนักเขียนคำโฆษณาที่ประสบความสำเร็จแต่แล้ววันหนึ่งมีหญิงสาวคลุมหน้าผู้หนึ่งเข้ามาหาและปลดผ้าคลุมหน้าออกแสดงให้เห็นใบหน้าที่หน้าเกลียดพร้อมกับตบหน้าผู้เล่าและบอกว่าเพราะตนเชื่อคำโฆษณาครีมทาฝ้าที่ผู้เล่าเขียนใบหน้าเธอจึงเสียโฉม ผู้เล่าเสียใจจึงลาออก
แทรกความคิดเห็น
-ผู้เล่าอยากไล่บาปที่เขียนคำโฆษณาหลอกลวงคุณภาพสินค้ามาตลอด
- ผู้เล่าสับสนว่าสังคมเปลี่ยนหรือตัวเขาเปลี่ยนไป
ตลอดเวลา 2 เดือน
ผู้เล่าขับรถเดินทางไปอย่างไร้จุดหมายวันหนึ่งผู้เล่านำรถเข้าอู่ซ่อมและพบว่าช่างเสนอทางเลือกโดยเอาอะไหล่ส่วนตัวราคาถูกเปลี่ยนให้ทำให้ผู้เล่าเริ่มเข้าใจชีวิตบนโลกมากขึ้น

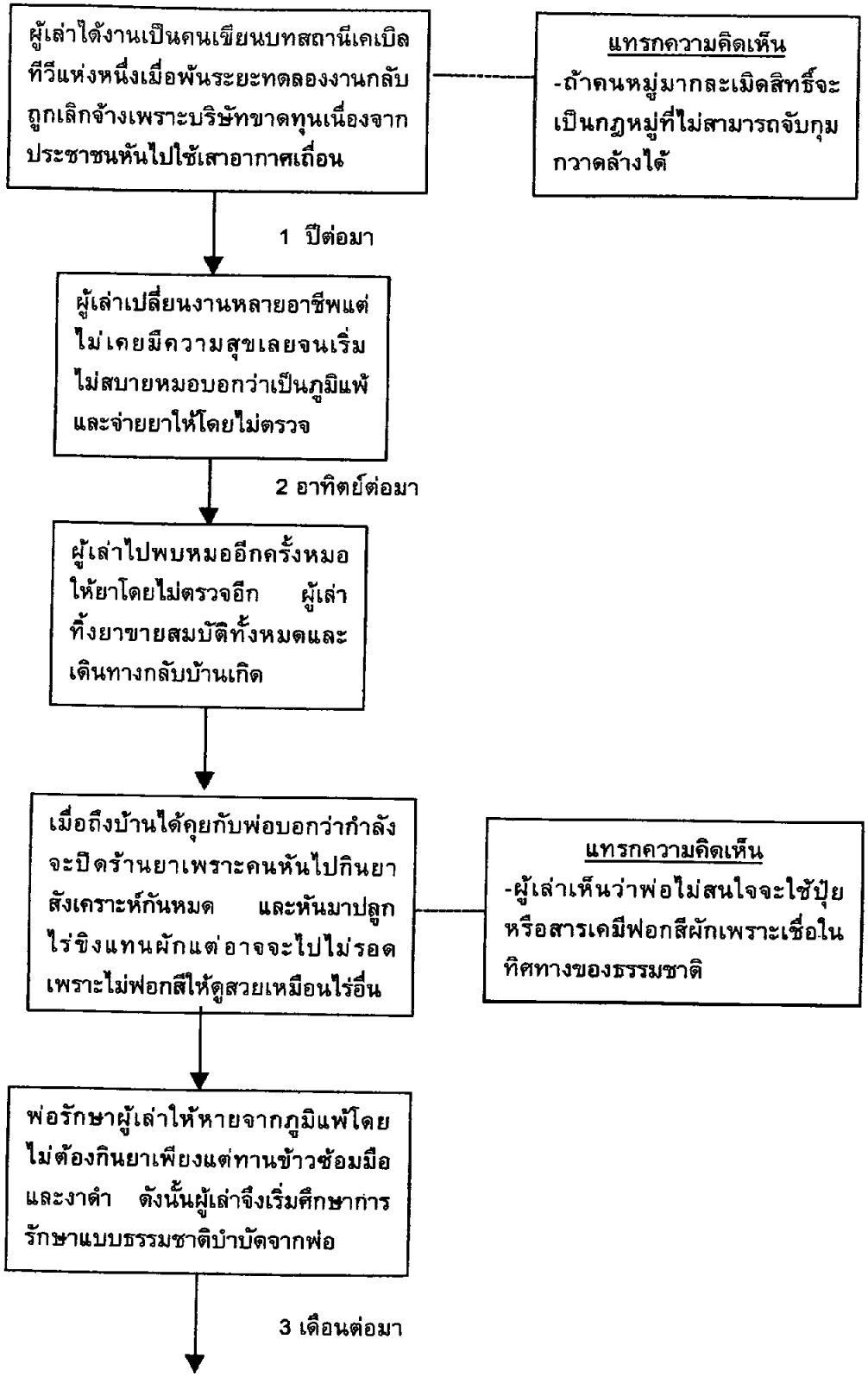
ผู้เล่าได้งานเป็นคนเขียนบทสถานีเคเบิลทีวีแห่งหนึ่งเมื่อพ้นระยะทดลองงานกลับถูกเลิกจ้างเพราะบริษัทขาดทุนเนื่องจากประชาชนหันไปใช้เสาอากาศเถื่อน
แทรกความคิดเห็น
-ถ้าคนหมู่มากละเมิดสิทธิ์จะเป็นกฎหมู่ที่ไม่สามารถจับกุมกวาดล้างได้
1 ปีต่อมา
ผู้เล่าเปลี่ยนงานหลายอาชีพแต่ไม่เคยมีความสุขเลยจนเริ่มไม่สบายหมอบอกว่าเป็นภูมิแพ้และจ่ายยาให้โดยไม่ตรวจ
2 อาทิตย์ต่อมา
ผู้เล่าไปพบหมออีกครั้งหมอให้ยาโดยไม่ตรวจอีก ผู้เล่าทิ้งยาขายสมบัติทั้งหมดและเดินทางกลับบ้านเกิด
เมื่อถึงบ้านได้คุยกับพ่อบอกว่ากำลังจะปิดร้านยาเพราะคนหันไปกินยาสังเคราะห์กันหมด และหันมาปลูกไร่ชิงแทนผักแต่อาจจะไปไม่รอดเพราะไม่ฟอกสีให้ดูสวยเหมือนไร่อื่น
แทรกความคิดเห็น
-ผู้เล่าเห็นว่าพ่อไม่สนใจจะใช้ปุ๋ยหรือสารเคมีฟอกสีผักเพราะเชื่อในทิศทางของธรรมชาติ
พ่อรักษาผู้เล่าให้หายจากภูมิแพ้โดยไม่ต้องกินยาเพียงแต่ทานข้าวซ้อมมือและงาดำ ดังนั้นผู้เล่าจึงเริ่มศึกษาการรักษาแบบธรรมชาติบำบัดจากพ่อ
3 เดือนต่อมา

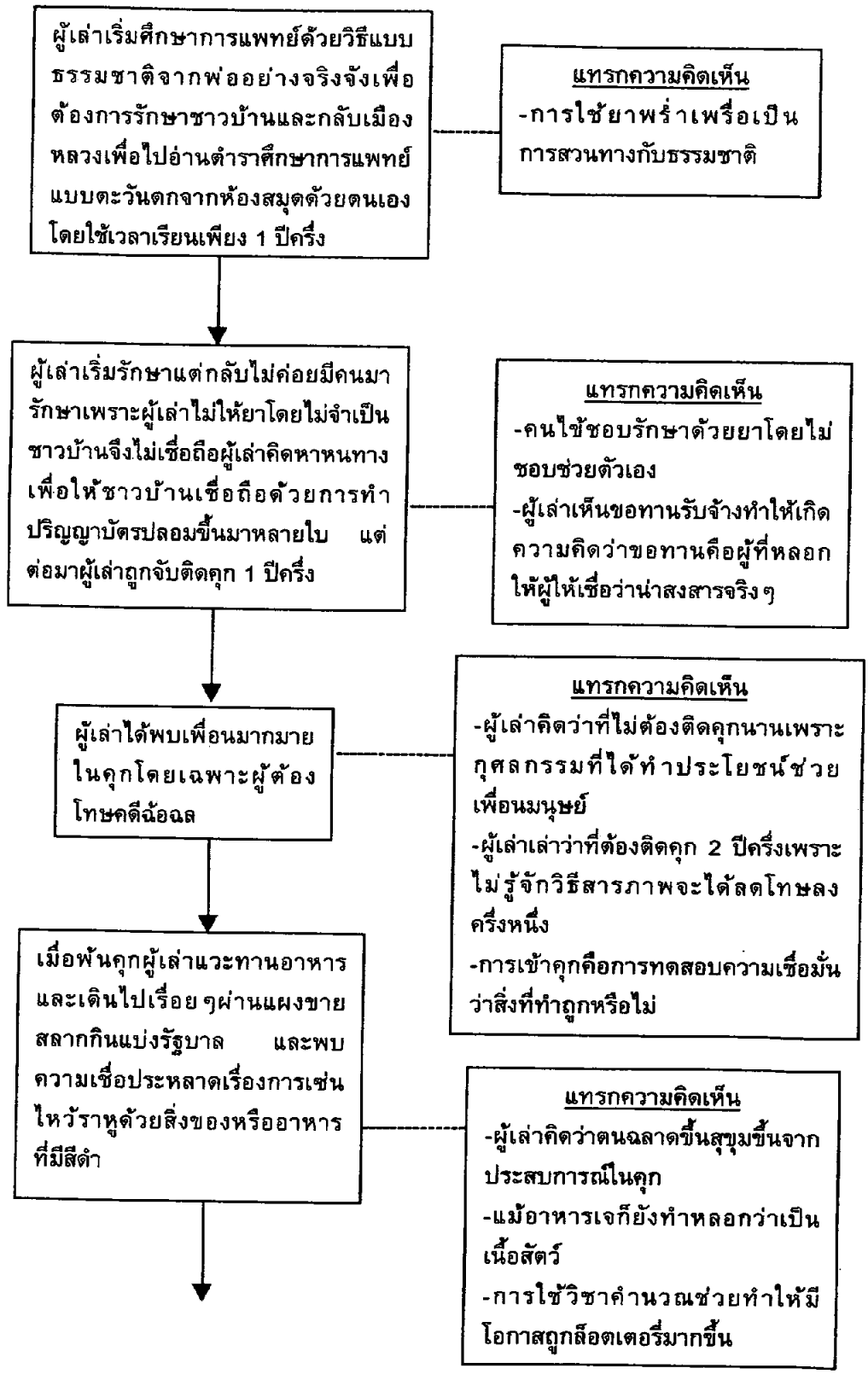
ผู้เล่าเริ่มศึกษาการแพทย์ด้วยวิธีแบบธรรมชาติจากพ่ออย่างจริงจังเพื่อต้องการรักษาชาวบ้านและกลับเมืองหลวงเพื่อไปอ่านตำราศึกษาการแพทย์แบบตะวันตกจากห้องสมุดด้วยตนเองโดยใช้เวลาเรียนเพียง 1 ปีครึ่ง
แทรกความคิดเห็น
-การใช้ยาพร่ำเพรื่อเป็นการสวนทางกับธรรมชาติ
ผู้เล่าเริ่มรักษาแต่กลับไม่ค่อยมีคนมารักษาเพราะผู้เล่าไม่ให้ยาโดยไม่จำเป็นชาวบ้านจึงไม่เชื่อถือผู้เล่าคิดหาหนทางเพื่อให้ชาวบ้านเชื่อถือด้วยการทำปริญญาบัตรปลอมขึ้นมาหลายใบ แต่ต่อมาผู้เล่าถูกจับติดคุก 1 ปีครึ่ง
แทรกความคิดเห็น
-คนไข้ชอบรักษาด้วยยาโดยไม่ชอบช่วยตัวเอง
-ผู้เล่าเห็นขอทานรับจ้างทำให้เกิดความคิดว่าขอทานคือผู้ที่หลอกให้ผู้ให้เชื่อว่าน่าสงสารจริงๆ
ผู้เล่าได้พบเพื่อนมากมายในคุกโดยเฉพาะผู้ต้องโทษคดีฉ้อฉล
แทรกความคิดเห็น
-ผู้เล่าคิดว่าที่ไม่ต้องติดคุกนานเพราะกุศลกรรมที่ได้ทำประโยชน์ช่วยเพื่อนมนุษย์
-ผู้เล่าเล่าว่าที่ต้องติดคุก 2 ปีครึ่งเพราะไม่รู้จักวิธีสารภาพจะได้ลดโทษลงครึ่งหนึ่ง
-การเข้าคุกคือการทดสอบความเชื่อมั่นว่าสิ่งที่ทำถูกหรือไม่
เมื่อพ้นคุกผู้เล่าแวะทานอาหารและเดินไปเรื่อยๆผ่านแผงขายสลากกินแบ่งรัฐบาล และพบความเชื่อประหลาดเรื่องการเซ่นไหว้ราหูด้วยสิ่งของหรืออาหารที่มีสีดำ
แทรกความคิดเห็น
-ผู้เล่าคิดว่าตนฉลาดขึ้นสุขุมขึ้นจากประสบการณ์ในคุก
-แม้อาหารเจก็ยังทำหลอกว่าเป็นเนื้อสัตว์
-การใช้วิชาคำนวณช่วยทำให้มีโอกาสถูกล็อตเตอรี่มากขึ้น

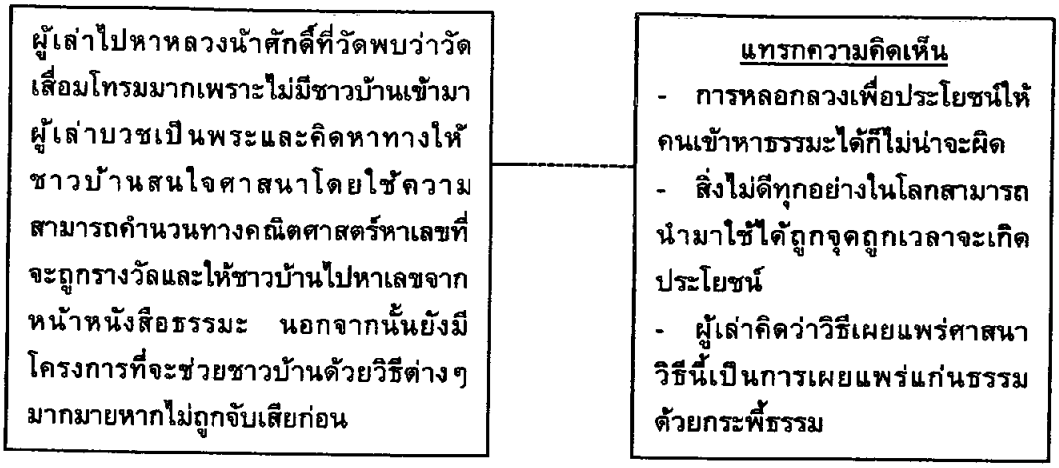

การเสนอเรื่องในเรื่องนี้ตั้งแต่การตั้งชื่อผู้เล่าว่า " เฉลียว วงศ์คนซื่อ " ผู้เขียนจงใจบอกว่าผู้เล่านั้นเป็นผู้บริสุทธิ์ สิ่งที่ผู้เล่าจะเล่าต่อไปนี้เป็นเรื่องจริงทั้งสิ้นหากผู้อ่านเชื่อตามโดยไม่เฉลียวใจ การดำเนินเรื่องผู้เขียนใช้การเล่าย้อนต้นด้วยการให้ผู้เล่าถูกจับมาสอบสวนและเล่าถึงชีวิตในอดีตของตน ตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบันอันเป็นชีวิตที่ค่อนข้างพิสดาร เพราะผู้เขียนมุ่งต้องการแสดงให้เห็นถึงความจริงกับความลวงว่าเรื่องจริงกับการโกหกในบางครั้งใกล้เคียงกันมาก โดยต้องการให้ผู้อ่านใช้วิจารณญาณพิจารณาว่าสิ่งที่ผู้เล่าเล่านั้นเป็นเรื่องจริงหรือเท็จ

ในด้านรูปแบบ ผู้เขียนใช้การเขียนโดยไม่ย่อหน้าตลอดทั้งเรื่องเป็นการเสนอเรื่องจากบันทึกปากคำของตัวละครเอกต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ ผู้เล่าเรื่องตัวละครเอก " ผม " กำลังให้การกับตำรวจในข้อหาหลอกลวงประชาชน ผมบอกว่าตนเองเป็นคนฉลาดมากสอบได้ที่หนึ่งของประเทศหลังจากจบปริญญาตรีเข้าทำงานเป็นนักหนังสือพิมพ์แต่ข่าวของเขาไม่ได้รับการตีพิมพ์เจ็งลาออก ต่อมาเป็นนักเขียนคำโฆษณาขายเครื่องสำอางแต่กลับทำให้ผู้บริโภคได้รับอันตรายจากเครื่องสำอางเขาลาออก ระหว่างนั้นเขาได้พบเหตุการณ์หลายอย่างที่แสดงให้เห็นว่าคนในสังคมอยู่ด้วยการหลอกลวง คนไม่ต้องการฟังความจริงและพอใจฟังเรื่องหลอกลวงมากกว่า ผมกลับบ้านเกิดไปช่วยพ่อทำไร่และเป็นหมอกลางบ้านรักษาโรคด้วยสมุนไพรแต่ไม่มีคนสนใจจึงปลอมปริญญาบัตรแพทย์เพื่อให้ชาวบ้านเชื่อและมารักษาแต่ถูกจับเข้าคุก เมื่อออกจากคุกได้บวชและใช้วิชาคำนวนชั้นสูงไบ้หวยให้ชาวบ้านด้วยวิธีให้อ่านหนังสือธรรมะและบอกว่าเลขที่ออกรางวัลซ่อนอยู่ในหนังสือแม้จะเป็นการหลอกลวงแต่ผู้เล่าคิดว่ายังสามารถช่วยเผยแพร่ศาสนาได้ดีกว่าวิธีอื่นๆ

นอกจากนั้นจะเห็นได้ว่าตัวละครให้ข้อมูลผิดพลาดความเป็นจริงหลายประการตลอดเวลาที่ให้การ ถึงแม้จะเป็นข้อผิดพลาดเล็กน้อยๆ เช่นบอกชื่อผู้แต่งหนังสือหรือเพลงผิด บอกเส้นทางและชื่อถนนผิดเป็นการบั่นทอนความน่าเชื่อถือของตัวละคร เพราะผู้เขียนมีเจตนาทำให้ผู้อ่านคลางแคลงใจว่าเรื่องนี้เป็นเรื่องจริงหรือไม่ดังนั้นผู้อ่านต้องใช้ความคิดของตนเองตัดสิน ดังข้อความ

ผมเดิน ๆ ๆ ผมเดินไปตามถนนราชดำเนิน ผ่านจุดที่เมื่อหลายปีก่อนเกิดอุบัติเหตุแก๊สระเบิด ผ่านบางลำพูที่ผมคุ้นเคย ผมยังเห็นป้าย " *พรุ่งนี้รวย* " ที่แผงขายล็อตเตอรีเจ้าเดิมตรงสี่แยก ผู้คนเรียงรายกันซื้อกระดาษที่รัฐบาลพิมพ์จำหน่าย พรุ่งนี้รวย ! คุณก็เป็นคนหนึ่งที่ซื้อล็อตเตอรีหนึ่งใบ คุณจะถูกก็ต่อเมื่อคุณใช้หลักวิชาคำนวณมาช่วย เดี๋ยวผมจะเล่าให้ฟัง ผมเล่าถึงไหนแล้ว ? อ้อ ! ผมผ่านบางลำพูผมแวะกินข้าวที่เฉลิมกรุง คุณรู้ไหมว่าผมมีความผูกพันเป็นพิเศษกับบางลำพูไม่เพียงเพราะเมื่อมากรุงเทพฯ ใหม่มักผ่านแส้นทางนี้ไปตลาดนัด

สนามหลวง แต่ชอบบรรยากาศที่หาไม่ได้จากย่านอื่น และยิ่งประทับใจเมื่ออ่านหนังสือ *สองนาทีบางลำพูสแควร์* ของอาจินต์ ปัญจพรรค์เขียนดีมาก

(สิ่งมีชีวิตที่เรียกว่าคน. 2542 : 29)

และในตอนต้นที่ผู้เขียนได้กล่าวว่าเรื่องนี้ถอดมาจากคำให้การสอบสวนผู้เล่าซึ่งเครื่องจับเท็จไม่สามารถจับผิดได้ ดังข้อความ

(รายงานฉบับนี้แกะจากเทปบันทึกคำให้การของผู้ต้องหาคดีฉ้อฉล คือนายเฉลียว วงศ์คนซื่อ หรือนายแพทย์เฉลียว วงศ์คนซื่อ หรือเหลียว วงศ์ซื่อ หรือเฉลียววรโรภิกขุ จากการสอบสวนด้วยเครื่องจับเท็จที่ดีที่สุด ไม่พบว่าผู้ต้องหาให้การเท็จแต่อย่างใด)

(สิ่งมีชีวิตที่เรียกว่าคน. 2542 : 19)

แสดงให้เห็นว่าหากคนผู้นั้นเชื่อว่าการโกหกของตนเองเป็นเรื่องจริง หรือการโกหกเป็นส่วนหนึ่งในชีวิตของตนก็จะไม่สามารถแยกความจริงออกจากการโกหกดังนั้นเครื่องจับเท็จไม่สามารถจับผิดผู้เล่าได้เพราะเขาคิดว่าสิ่งที่เขาทำทั้งหมดถูกต้อง

การเสนอเรื่องในเรื่องนี้ผู้เขียนสร้างความอึดอัดให้กับผู้อ่านที่ไม่มีการหยุดพักเพราะตัวละครมีเจตนาพูดให้ผู้ฟังเชื่อและคล้อยตาม อีกนัยหนึ่งผู้ฟังก็คือผู้อ่านนั่นเองเท่ากับเป็นการท้าทายผู้อ่านว่าเชื่อหรือคล้อยตามผู้เล่าหรือไม่

การเสนอความคิดในเรื่องนี้สอดคล้องกับแนวคิดของบทความดังนี้

1. การโกหกเป็นสิ่งจำเป็นในชีวิตทุกคนต้องโกหกเพื่อเอาตัวรอด สอดคล้องกับเรื่องการโกงข้อสอบ นักการเมืองโกหก การทำข่าวแบบขายข่าว การแอบอ้างใบปริญญา

2. คำพูดของคนเลวไม่จำเป็นต้องเลวเสมอไป สอดคล้องกับการให้การของผู้เล่าที่กระทำตนเป็นประโยชน์ต่อสังคมจึงไม่ใช่สิ่งที่เลว

3. การโฆษณาชวนเชื่อคือการไม่พูดความจริงทั้งหมด สอดคล้องกับการทำงานเขียนคำโฆษณาของผู้เล่าที่เขียนสรรพคุณในด้านดีของสินค้าตามความต้องการของผู้ว่าจ้าง

4. การโกหกที่มีเจตนาดีไม่น่าจะผิดสอดคล้องกับเรื่องที่ผู้เล่าปลอมปริญญาแพทย์เพื่อให้ชาวบ้านมารักษาโรคกับตนด้วยวิธีธรรมชาติและการไปหวยด้วยวิธีของผู้เล่า คือทำให้ชาวบ้านเชื่อถือในตัวของผู้เล่าก่อนเสมอ

ผู้เขียนเสนอแนวคิดสำคัญว่า การโกหกเป็นสิ่งที่อยู่คู่ชีวิตมนุษย์ถ้าเราไม่โกหกเขาเขาก็โกหกเรา หากเรายังต้องดำรงชีวิตในสังคมจึงไม่สามารถหลีกเลี่ยงการโกหกได้ ดังนั้นหากเราสามารถโกหกเพื่อสร้างประโยชน์แก่ผู้อื่นก็มิใช่สิ่งผิด ดังที่ผู้เล่าต้องโกหกมาตลอดเพราะมีเจตนาต้องการช่วยเหลือชาวบ้าน

เรื่อง **<u>การหนีของราษโลกสามใบของราษฎร์ เอกเทศ</u>**

บทความนำก่อนเริ่มเรื่องชื่อ ด้านมืดของคนแบ่งเป็นสองตอนย่อยคือ ตอนความกลัวความละอายใจกับตอนจิต ตอนความกลัวความละอายใจผู้เขียนเล่าว่าเกิดความรู้สึกกลัวตามมาด้วยความท้อแท้เบื่อหน่ายชีวิตโดยไม่ทราบที่มาของความกลัว จึงพยายามค้นคว้าข้อมูลจากหนังสือจิตวิทยา ศาสนา

วิทยาศาสตร์ ปรัชญาทำให้เข้าใจความกลัวว่าเป็นอารมณ์ที่ร้ายแรงมากจะเข้าใจความกลัวต้องเข้าใจที่มาของความเป็นคน เพราะมนุษย์เกิดมาพร้อมความกลัวและมักจะฝังใจกับความกลัวจนทำให้มนุษย์รักชีวิต แต่ถ้ามีมากเกินไปก็จะล้มเหลวเพราะความกังวล ส่วนความละอายใจหรือความอายก็เช่นกันเป็นอารมณ์ที่ปรากฏกับมนุษย์เท่านั้นแต่มีอิทธิพลทำให้มนุษย์ฆ่าตัวตายได้ ต่อมาตอนจิตผู้เขียนกล่าวว่าหากต้องการเข้าใจอารมณ์ควรจะเข้าใจจิตเสียก่อน จากการศึกษาจิตนั้นทำงานควบคู่กับสมองเพราะสมองอันเป็นจุดเริ่มต้นของอารมณ์ การทำความเข้าใจจิตยังจะทำให้เราเข้าใจเรื่องความทรงจำสอดคล้องกับแนวคิดทางปรัชญาที่ว่า พลังจิตสามารถเปลี่ยนเป็นพลังงานรูปแบบอื่นๆ ได้ เราจะสามารถทำความเข้าใจกับจิตด้วยการพิจารณาการเกิดการดับที่เป็นสัมพันธภาพกัน ผู้เขียนเสนอวิธีแก้ความกลัวด้วยการเผชิญหน้าอย่างเต็มที่ อยู่กับจิตอย่างสันติด้วยการอาศัยหลักทางพุทธศาสนาเป็นวิธีที่ดีที่สุดที่ให้เรารู้เท่าทันอารมณ์ที่มาปรุงแต่งจิต อยู่ตลอดเวลา

เรื่องสั้น " ~~การหนีของราช~~โลกสามใบของราษฎร์ เอกเทศ " เรื่องนี้แบ่งเรื่องเป็นสี่ตอน โดยสามตอนแรกผู้เขียนเล่าผ่าน ราษฎร์ เอกเทศ ในสถานภาพต่างๆ คือจิตรกร ทหาร แมงดา โดยมีเนื้อหาและการดำเนินเรื่องภายใต้สถานการณ์เดียวกัน การดำเนินเรื่องเป็นไปตามลำดับเวลาทีละสถานภาพบางช่วงมีการเล่าย้อนเหตุการณ์ในอดีต และมีการเหลื่อมซ้อนกันระหว่างความคิดและเหตุการณ์จริงแทรกเป็นระยะ ตอนสุดท้ายผู้เขียนให้ตัวละครทั้งหมดในสถานภาพต่างๆ มาเผชิญหน้ากัน ดังเขียนเป็นตารางได้ดังนี้

<u>จิตรกร</u>	<u>ทหาร</u>	<u>แมงดา</u>
(ความคิดในใจ : จิตรกรนอนหลับสนิทไม่ฝัน) จิตรกรฝันว่ามีคนในเครื่องแบบยืนเรียงแถวถือดาบและยิงปืนไปที่นักโทษที่ถูกปิดตา เมื่อเพ่งมองพบว่าชายที่ถูกยิงคือจิตรกรนั่นเองฉากหลังเป็นบ้านสีขาวแล้วจิตรกรก็ตื่นขึ้น	เมื่อคืนทหารฝันซ้ำเดิม ถึงภาพเหตุการณ์เดินขบวนประท้วงที่ทหารเป็นผู้ออกคำสั่งยิงผู้ชุมนุมที่ต่อสู้ แต่แล้วทหารถูกตอบโต้กลับจนวิ่งหนีและปืนหลุดมือจึงถูกยิงทะลุหัวใจแต่ทหารก็ยังวิ่งลงเรือที่ลอยไปในกระแสน้ำเชี่ยว ถูกคลื่นฟาดจนเรือจมก่อนที่ทหารจะจมเห็นภูเขาไฟลูกหนึ่งจากนั้นทหารก็ตื่น	เมื่อคืนแมงดาฝันซ้ำเดิม ว่ากำลังอ่านหนังสือพิมพ์อยู่แล้วมีคนในเครื่องแบบเดินเข้ามามีปืนเขาจึงวิ่งหนีไปยังทุ่งสาลีเมื่อหยุดและหันไปดูจึงถูกยิงทะลุหน้าอกล้มลงนอนหงายมองเห็นท้องฟ้าอีกาลงมาจิกเอาหัวใจไปแล้วแมงดาก็ตื่น
จิตรกรมองภาพแขวนบนผนังชื่อรูป 3 พฤษภาคม 1808 ของโกย่าเป็นภาพนักโทษที่ถูกทหารกำลังยิงและมีคนยืนเฝ้าดูภาพนี้ให้ความรู้สึกหดหู่ซึมเซามาก	ทหารมองไปยังภาพแขวนผนังชื่อได้คลื่นคานากาว่าของคัตสุชิกะ ไฮกุไซอิ เป็นภาพคลื่นยักษ์ที่ม้วนตัวอยู่เหนือเรือลำเล็กและมีภูเขาไฟฟูจิที่นิ่งสงบอยู่แสดงให้เห็นอารมณ์รุนแรงกับสันติที่อยู่รวมกัน	แมงดามองภาพบนผนังที่ชื่ออีกาเหนือทุ่งสาลีของแวนโก๊ะเป็นรูปอีกาบินอยู่เหนือทุ่งข้าวให้ความรู้สึกเงียบเหงาและซึมเซา

จิตรกรเล่าว่าบ้านที่พักอยู่เดิมเป็นซ่อง ตนเลี้ยงเสือดำซึ่งซื้อมาตั้งแต่เกิดไว้ตัวหนึ่ง จากนั้นเดินไปดึงลิ้นชักที่ภายในมีภาพสเกต รูปถ่าย ปลอกกระสุนปืนและปืน 1 กระบอก และเล่าว่าตนเป็นลูกของโสเภณี จากนั้นจึงหยิบปืนขึ้นมาและบรรจุกระสุน1นัดในรังเพลิงเดินไปยืนหน้ากระจกพูดกับตนเองถึงความไม่เอาไหนของตนและยกปืนจ่อศีรษะ (ในความคิด : จิตรกรยิงปืนร่างทรุดลงและนอนตาย) จิตรกรไม่กล้ายิงและเก็บปืนในลิ้นชัก	ทหารหันมาดูเสือดำที่เลี้ยงไว้ในกรง เขารู้สึกว่าสายตาของเสือดำก้าวร้าวผิดธรรมชาติสัตว์เดรัจฉาน เขาเพิ่งได้รับคำสั่งใหม่ทำให้เขาคิดถึงเหตุการณ์เมื่อ 19 ปีก่อน จากนั้นเดินไปดึงลิ้นชักที่ภายในมีภาพสเกต รูปถ่าย ปลอกกระสุนปืนและปืน 1 กระบอก ทหารหยิบรูปถ่ายขึ้นมาดูจากนั้นหยิบปืนเดินไปหน้ากระจกสำรวจตนเองและเล่าว่าเขาคือ นายพันตรีราษฎร์ เอกเทศ ที่ไม่เคยประสบความสำเร็จในชีวิต (ในความคิด : ทหารติดเหรียญกล้าหาญและไม่มีใบหูด้านขวาเนื่องจากถูกยิงตอนออกรบ) เขาเป็นทหารประจำกรมเดิมมา 19 ปี ขณะนี้เขาได้รับคำสั่งให้ทำงานที่เขาชอบแต่ไม่ยอมรับว่าตนชอบฆ่าคน เขาอยากตายเพื่อหนีความรู้สึกนี้ ทหารหยิบกระสุน 1 นัดออกมาบรรจุในรังเพลิงและยกขึ้นจ่อศีรษะ (ในความคิด : ทหารลั่นไกปืนถึง 3 ครั้งจึงจะมีกระสุนพุ่งออกมา เขากำลังจะตายและรู้สึกมีความสุข) ทหารเปลี่ยนใจไม่ยิงตัวเอง	แมงดาเดินไปที่ตู้ดึงลิ้นชักออกมาภายในมีภาพสเกตฝีมือของเขา ปลอกกระสุนปืน และปืน 1 กระบอก แมงดาหยิบปืนและเดินไปหยุดหน้ากระจกและรำพึงว่าตนคือเจ้าของซ่องที่ไม่เคยมีความสุขเลย จากนั้นบรรจุกระสุน 1 นัดในรังเพลิงและยกขึ้นจ่อศีรษะ แต่แล้วก็ถอนนิ้วชี้ออกจากไกปืนกัมหน้าร้องไห้เพราะไม่กล้าฆ่าตัวตาย
จิตรกรวิเคราะห์ตนเองว่าอยากฆ่าตัวตายเพราะได้ทราบข่าวจากสื่อต่างๆ และวิเคราะห์ว่าเขาไม่ฆ่าตัวตายด้วยเหตุผล 5 อย่างและเขาต้องอยู่กับกลัวมาตลอด 19 ปี จากนั้นสรุปว่าจุดเริ่มของความกลัวที่เกาะลึกในใจมาจาก 2 ทางคือเขามีปมด้อยจากการที่มีแม่เป็นโสเภณีและไม่รู้ว่า	ทหารตั้งคำถามกับตนเองถึงสาเหตุที่คิดฆ่าตัวตายได้ 3 อย่าง และตอบคำถามว่าทำไมไม่ฆ่าตัวตายได้ 3 อย่างจากนั้นเล่าถึงอดีตเมื่อ 19 ปีก่อน	แมงดาวิเคราะห์ถึงสาเหตุที่ต้องการตายว่าเพราะได้ข่าวจากหนังสือพิมพ์ทำให้หวนคิดถึงเรื่องในอดีตซึ่งทำให้เขาเกิดความกลัวและความรู้สึกผิด ตลอดจนการสูญเสียอำนาจมาตลอด 19 ปี และเล่าว่าตนเลี้ยงเสือดำตัวหนึ่ง

ใครเป็นพ่อผู้ให้กำเนิดและเกิดจากเมื่อเขาอายุ 6 ขวบเขาขโมยขนมจนถูกจับได้และบังคับให้ พูดว่าเป็นลูกกะหรี่ขี้ขโมยแต่สิ่งที่ทำให้เขากลัวมากที่สุดน่าจะมาจากเหตุการณ์เมื่อ 19 ปีก่อน		
เหตุการณ์เมื่อ 19 ปีก่อน จิตรกรเล่าถึงชีวิตในอดีตว่าเมื่อโตขึ้นได้ย้ายเข้ามาอยู่ในเมืองหลวงและเข้าเรียนวิชาจิตรกรรมที่มหาวิทยาลัยศิลปากร เขาชอบวาดรูปวีรบุรุษสมัยโบราณเพราะได้แรงบันดาลจากประสบการณ์ที่วันหนึ่งเขาได้พบชายผู้หนึ่งถูกแมงดาไล่เตะออกมาจากซ่องเพราะต้องการช่วยลูกสาวจิตรกรไปแจ้งตำรวจแต่ตำรวจกลับไม่สนใจ (ในความคิด : จิตรกรต่อว่าตำรวจและตบหน้าสั่งสอนจนตำรวจรู้สึกสำนึก) จิตรกรกลับไปที่ซ่องและเข้าไปพบแมงดา (ในความคิด : จิตรกรจะพาหญิงบริการหนีและยิงแมงดาตายไป 3 คน จากนั้นขึ้นไปชั้น 3 เพื่อหาเจ้าของซ่องและบังคับให้กินยาฆ่าปลวกจนตาย) จิตรกรเลือกหญิงบริการชื่ออ้อยเข้าห้องและอาสาพาหนีแต่เธอไม่สนใจ (ในความคิด : เขาหลับนอนกับเธอ) จิตรกร กลับบ้านแล้วสำเร็จความใคร่ด้วยตนเอง จิตรกรไปที่ร้านอาหารสั่งเหล้ามากิน (ในความคิด : เขากินเหล้าหมดขวดอย่างรวดเร็วและสั่งเหล้าใหม่เด็กเสิร์ฟชมว่าเขาคอทองแดง) จิตรกรทำ	เหตุการณ์เมื่อ 19 ปีก่อน ทหารเข้าไปในซ่องและเลือกหญิงบริการชื่ออ้อย เธอขอร้องให้ทหารพาหนีเพราะเธอมักถูกซ้อม (ในความคิด : ทหารปฏิเสธอ้อยร้องไห้) ทหารตกลงพาหนีเมื่อเดินลงมาและกำลังจะออกทางประตูหลังแต่พบว่าแมงดารออยู่ ทหารแก้ตัวว่าไม่รู้เรื่อง แมงดาจึงตบอ้อยและลากเธอเข้าไปทำร้ายในห้อง เขาเห็นรอยยิ้มเยาะของอ้อยทำให้นึกถึงรอยยิ้มเยาะของคนในร้านกาแฟขณะที่เขาถูกเจ้าของร้านลงโทษให้พูดว่าเป็นลูกกะหรี่ขี้ขโมย และเมื่อเขาเป็นหนุ่มเขากลับไปร้านนั้นควงปืนบังคับให้เจ้าของร้านจูบเท้า ในวันนั้นเขาได้รู้ว่ามีบางสิ่งที่สามารถกลบความกลัวของเขาได้	เหตุการณ์ในอดีต แมงดาเล่าว่าวัยเด็กอาศัยอยู่ในซ่องมีแม่เป็นโสเภณีและไม่รู้ว่าพ่อคือใคร เมื่อเรียนจบมัธยมจึงย้ายมาอยู่เมืองหลวงและมาอาศัยอยู่ในซ่องแห่งหนึ่ง เจ้าของซ่องตั้งใจจะให้เขาสืบทอดกิจการ (ในความคิด : แมงดาปฏิเสธเพราะตั้งใจจะสอบเข้ามหาวิทยาลัยคณะรัฐศาสตร์) แมงดาตอบตกลงและเริ่มทำหน้าที่คุมซ่อง วันหนึ่งเจ้านายให้เตะชายผู้เป็นพ่อของอ้อยเมื่อต้องการพาอ้อยหนี (ในความคิด : แมงดาทำไม่ได้เพราะเขาเป็นพ่อลูกกัน) ตอนแรกเขาลังเลแต่สุดท้ายก็ไล่เตะชายผู้นั้นออกไป หลังจากนั้นเกิดการชุมนุมประท้วง วันหนึ่งมีนักศึกษาคนหนึ่งจะพาอ้อยหนีแต่แมงดาจับได้นักศึกษาขู่ว่าตนมีปืน(ในความคิด : แมงดายอมอ่อนข้อให้นักศึกษา) แมงดาร้องท้า นักศึกษาไม่กล้ายิงแมงดาจึงตบจนปืนหลุดจากมือและไล่ไป วันต่อมามีทหารจะพาอ้อยหนีแต่ไม่สำเร็จ แมงดาลากอ้อยเข้าไปในห้องตบตีแต่อ้อยกลับชอบและยกย่องว่าแมงดาเก่ง จากนั้นแมงดาเริ่มหลงในอำนาจ

เหมือนกินเหล้าหมด 1 ขวด แต่เขาเททิ้งลงคลองแล้วสั่งใหม่ เด็กเสิร์ฟชมว่าเขาคอทองแดง จิตรกรจะเข้าไปร่วมชุมนุมประท้วงในมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์เขากลับไปหาโสเภณีชื่ออ้อยชวนให้หนีไปจากซ่องอ้อยบอกว่าต้องฆ่าแมงดาก่อนและบอกที่ซ่อนปืนของแมงดาให้เขาเผชิญหน้ากับแมงดาแต่ไม่กล้ายิงจึงถูกแมงดาเอาปืนตบหน้าแล้วไล่ไป		
จิตรกรกลับไปร่วมชุมนุมที่มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ เมื่อทราบว่ารัฐบาลยอมทำตามข้อตกลงจึงเริ่มสลายตัว แต่แล้วผู้ชุมนุมกลับถูกตำรวจยิงสกัดจากนั้นเริ่มต่อสู้กัน พวกของจิตรกรล่าถอยไปที่มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์และได้พบกับทหารจนเกิดปะทะกันระหว่างทหารกับนักศึกษาอย่างรุนแรง (ในความคิด : จิตรกรไม่ยอมหนีและขึ้นไปขับรถเมล์พุ่งเข้าชนรถถัง ทหารยิงตอบโต้จนกระจกบาดหน้าเขา จิตรกรปาระเบิดขวดใส่รถถังจนทำให้ทหารหนีออกมาและตนเองเข้าไปในรถถังแทนและพบว่าตนบาดเจ็บถูกยิงและเขากำลังจะตายอย่างวีรบุรุษ) จิตรกรวิ่งหนีตามเพื่อนเข้าไปหลบในบ้านหลังหนึ่งแต่แล้วนึกขึ้นได้ว่าพบปืนเอ็ม 16 กระบอกหนึ่งหล่นอยู่จึงออกไปเก็บเพื่อจะเอาไว้สู้กับทหาร แต่เขาพบกับทหารคนหนึ่งและวิ่งหนี	ทหารได้รับมอบหมายให้ติดตามกลุ่มผู้ชุมนุมประท้วงซึ่งได้เคลื่อนขบวนไปเรื่อยๆ และได้รับคำสั่งให้สลายการจราจลด้วยกำลังเมื่อไปถึงอาคารหลายแห่งถูกเผาจึงสั่งให้ยิงคนที่เผา ขณะนั้นพบนักศึกษากลุ่มหนึ่งกำลังหนีจึงวิ่งตามจนจับตัวนักศึกษาผู้หนึ่งได้และบังคับให้บอกที่ซ่อนของเพื่อนที่เหลือนักศึกษาที่ซ่อนตัวในบ้านร้องขอชีวิต (ในความคิด : ทหารลดปืนและจากไป) ทหารยิงปืนใส่คนทุกคนในบ้านแล้วจากไป เมื่อกลับถึงบ้านเกิดความรู้สึกว่าชอบฆ่าคน (ในความคิด : ทหารขอย้ายและลาออกไปค้าขาย) ทหารไม่มีวันเปลี่ยนอาชีพแต่เมื่อเขาอยู่คนเดียวความรู้สึกผิดจะย้อนกลับมา	แมงดาได้ข่าวว่านักศึกษาถูกทหารยิงตายในการชุมนุมประท้วงเขาออกจากซ่องไปซื้อของและพลัดเข้าร่วมในขบวนโดยบังเอิญพบเหตุการณ์การต่อสู้ระหว่างสองฝ่าย แมงดาวิ่งหนีทหารตามนักศึกษาไปถึงบ้านสีขาวซึ่งมีนักศึกษาผู้หนึ่งผลุนผลันออกไปเก็บปืนที่ตกอยู่และต่อมามีทหารบุกเข้ามา แมงดาร้องขอชีวิตแต่ทหารก็ยังยิงกราด

จนมุมเขาถูกบังคับให้บอกที่ซ่อนเพื่อน (ในความคิด : จิตรกรไม่ยอมบอก ทหารยิงปืนใส่ร่างจิตรกร) จิตรกรยอมบอกที่ซ่อนเพื่อน		
ตัดกลับมาปัจจุบัน จิตรกรมองกรงเสือดำและสงสัยว่าเขาซื้อมันมาทำไม จิตรกรเล่าย้อนอดีตว่าหลังเรียนจบเขาเปลี่ยนงานมาหลายครั้งแต่ไม่ประสบความสำเร็จมีโอกาสที่ดีหลายครั้งในชีวิตแต่เขาไม่กล้าเปลี่ยนงานเพราะกลัวความไม่แน่นอน เหตุการณ์เมื่อ 19 ปีก่อนฝังลึกในใจทั้งความกลัวและความรู้สึกผิดว่าเป็นต้นเหตุทำให้เพื่อนต้องตายจนไม่กล้าแม้แต่จะออกจากบ้าน เมื่อเขาเห็นเหตุการณ์ชุมนุมประท้วงทางข่าวโทรทัศน์ จิตรกรนึกถึงความรู้สึกในครั้งนั้นและเดินไปเปิดกรงปล่อยเสือดำออกไปแต่มันไม่ยอมไป	ตัดกลับมาปัจจุบัน หลังจากที่ทหารเข้ารับคำสั่งงานครั้งใหม่ เขาลากสุนัขเป็นๆ ตัวหนึ่งออกจากถุง (ในความคิด : เขาปล่อยสุนัขไป) ทหารนำสุนัขให้เสือดำกิน เขามักจะเลี้ยงมันด้วยอาหารที่มีชีวิตเช่นนี้	ตัดกลับมาปัจจุบัน แมงดาเล่าเหตุการณ์ที่เขาถูกทหารยิงจนขาพิการส่วนคนอื่นตายหมด แมงดาเดินไปที่กรงเสือดำและโยนผักบุ้งให้กินเพราะเขาไม่ให้เนื้อมันกินมานานจนมันผ่ายผอมมาก แมงดาเล่าว่าหลังจากพิการเขาไม่มีอำนาจเหมือนเดิมคนที่มาเที่ยวบางคนไม่ยอมจ่ายเงินแต่เขาทำอะไรไม่ได้โสเภณีก็ดูถูก ต่อมาแมงดาได้ยินข่าวการชุมนุมประท้วงจึงสั่งปิดซ่องชั่วคราว
จิตรกรออกไปที่ถนนราชดำเนินพบผู้คนมากมายฝูงชนเคลื่อนขบวนไปยังทำเนียบและเกิดการปะทะกันตำรวจออกมาช้อมประชาชน (ในความคิด : จิตรกรตะโกนด่าตำรวจ) จิตรกรยืนตัวสั่นรู้สึกกลัวมากจนอาเจียนตัดสินใจกลับบ้านนอนนึกถึงเหตุการณ์ในอดีตและได้ข่าวว่าทหารควบคุมความสงบได้แล้วแต่คนจำนวนหนึ่งยังถูกจับ จิตรกรกลับไปใหม่พบว่ายังมีการชุมนุมอยู่บ้างจึงช่วยกันยึดรถและจุดไฟ	ทหารไปถึงที่ชุมนุมและออกคำสั่งสลายการชุมนุมทำให้ประชาชนแตกกระจายต่อมาไม่นานก็สามารถยึดถนนราชดำเนินและกองกำลังทหารยิงเข้าใส่คนที่เผารถและอาคารในที่สุดสามารถจับคนได้จำนวนหนึ่งและให้รวมกันอยู่หน้าโรงแรม เขาพบคนในโรงแรมที่เต็มไปด้วยคนบาดเจ็บและศพ ขณะตรวจดูพบว่าชายผู้หนึ่งกำลังหนีจึงติดตามไปจนถึงห้องแห่งหนึ่งผลักประตูเข้าไปพบชายสองคนคือ	แมงดามองดูเหตุการณ์ประท้วงจากในห้องเห็นประชาชนบุกยึดและเผารถ เกิดการต่อสู้ระหว่างทหารกับประชาชน แต่ขณะนั้นประตูห้องของเขาถูกเปิดออกชายผู้หนึ่งเข้ามาแมงดาจำได้ว่าเขาคือนักศึกษาที่เคยคิดช่วยอ้อยออกจากซ่อง จากนั้นมีชายอีกคนเข้ามาเขาคือทหารที่ยิงแมงดาเมื่อ 19 ปีก่อน

เผา ทหารจึงยิงประชาชนเสียชีวิตหลายคนแต่สุดท้ายจิตรกรถูกจับมัดรวมกลุ่มแต่สามารถแก้มัดตัวเองหนีออกมา ขณะนั้นได้ยินเสียงทหารวิ่งตามมาจิตรกรวิ่งหนีเข้าไปในห้องห้องหนึ่งพบชายพิการนั่งอยู่ จากนั้นทหารก็ผลักประตูตามเข้ามา จิตรกรจำได้ว่าทหารผู้นี้คือคนที่เอาปืนจ่อศีรษะเขาแล้วบังคับให้บอกที่ซ่อนเพื่อนเมื่อ 19 ปีก่อน และชายพิการคือแมงดาที่ตบหน้าเขาในซ่องที่ผู้หญิงโสเภณีชื่ออ้อยอยู่นั่นเอง	นักศึกษาที่เขาเคยชู และชายขาพิการที่ถูกเขายิงที่บ้านสีขาวนั่นเอง	

จากนั้นเป็นตอนอัตตาที่แท้เรื่องดำเนินไปว่าผู้เล่าอยู่ในเหตุการณ์ที่ชายทั้งสามคนมาพบกันในห้องนับเป็นครั้งแรกที่ผู้เล่าพบ ราษฎร์ เอกเทศ ในสามสถานภาพพร้อมกัน หลังจากนั้นเรื่องดำเนินตามลำดับเวลาดังเขียนเป็นแผนภูมิดังนี้

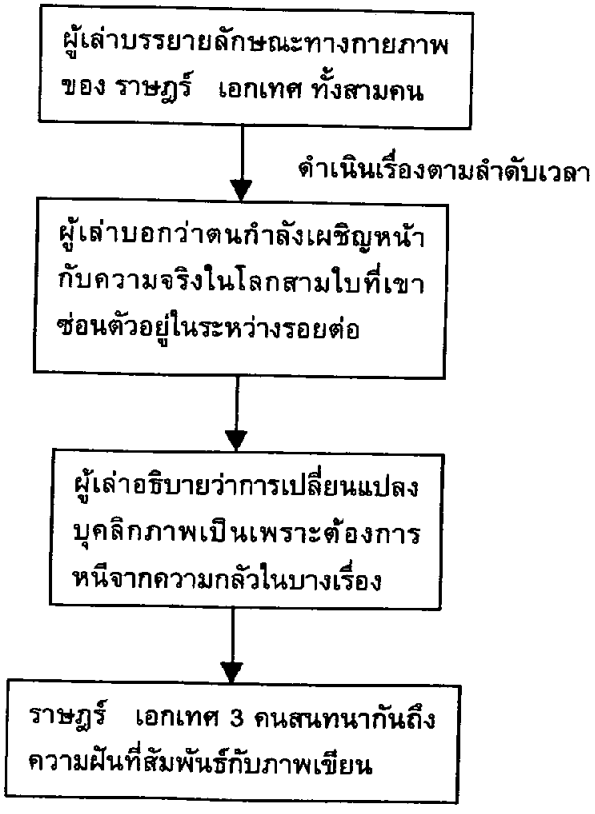

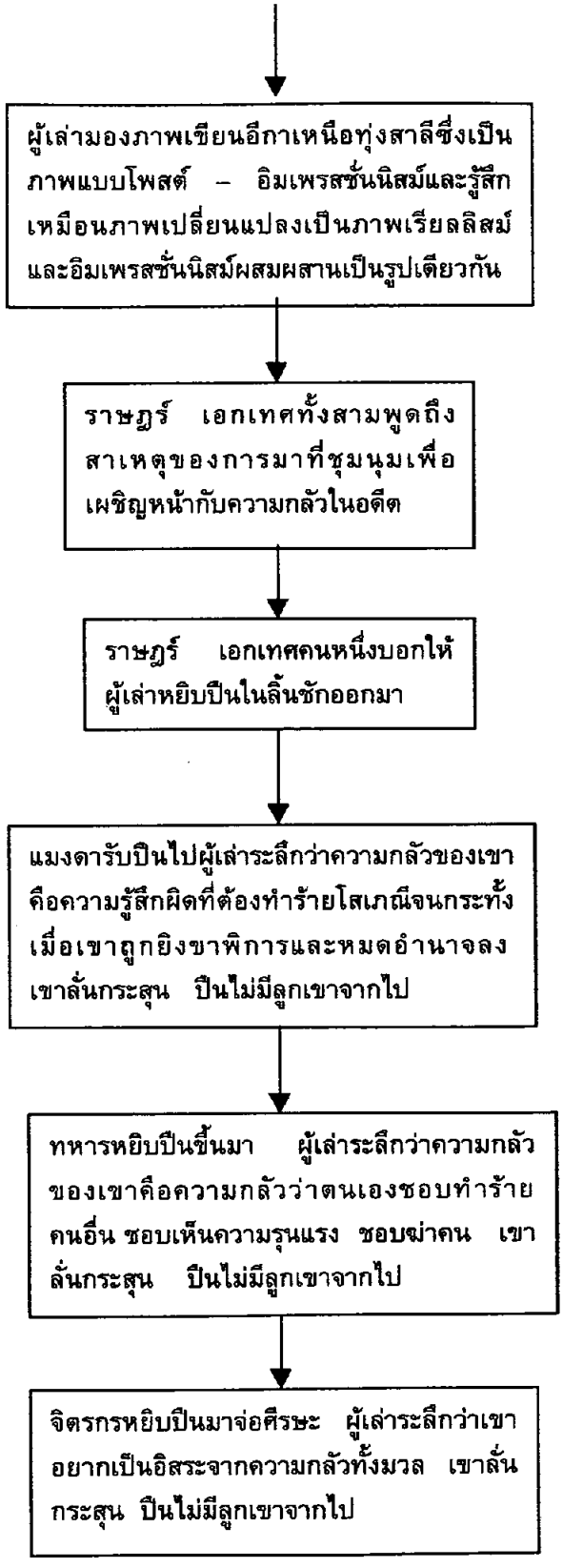
ผู้เล่ามองภาพเขียนอีกาเหนือทุ่งสาลีซึ่งเป็นภาพแบบโพสต์ – อิมเพรสชั่นนิสม์และรู้สึกเหมือนภาพเปลี่ยนแปลงเป็นภาพเรียลลิสม์และอิมเพรสชั่นนิสม์ผสมผสานเป็นรูปเดียวกัน
ราษฎร์ เอกเทศทั้งสามพูดถึงสาเหตุของการมาที่ชุมนุมเพื่อเผชิญหน้ากับความกลัวในอดีต
ราษฎร์ เอกเทศคนหนึ่งบอกให้ผู้เล่าหยิบปืนในลิ้นชักออกมา
แมงดารับปืนไปผู้เล่าระลึกว่าความกลัวของเขาคือความรู้สึกผิดที่ต้องทำร้ายโสเภณีจนกระทั่งเมื่อเขาถูกยิงขาพิการและหมดอำนาจลงเขาสั่นกระสุน ปืนไม่มีลูกเขาจากไป
ทหารหยิบปืนขึ้นมา ผู้เล่าระลึกว่าความกลัวของเขาคือความกลัวว่าตนเองชอบทำร้ายคนอื่น ชอบเห็นความรุนแรง ชอบฆ่าคน เขาสั่นกระสุน ปืนไม่มีลูกเขาจากไป
จิตรกรหยิบปืนมาจ่อศีรษะ ผู้เล่าระลึกว่าเขาอยากเป็นอิสระจากความกลัวทั้งมวล เขาสั่นกระสุน ปืนไม่มีลูกเขาจากไป

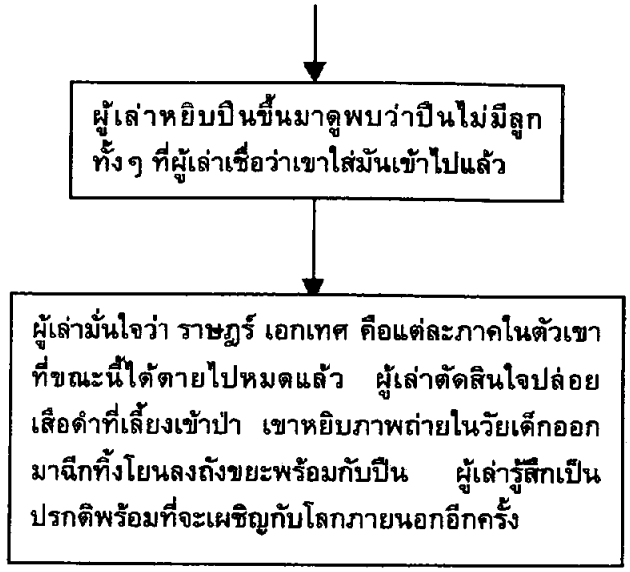

การดำเนินเรื่องในเรื่องนี้ดำเนินตามเรื่องเล่าจากมุมมองของ ราษฎร์ เอกเทศ ทีละสถานภาพ สามารถเขียนเป็นแผนภูมิสรุปได้ดังนี้

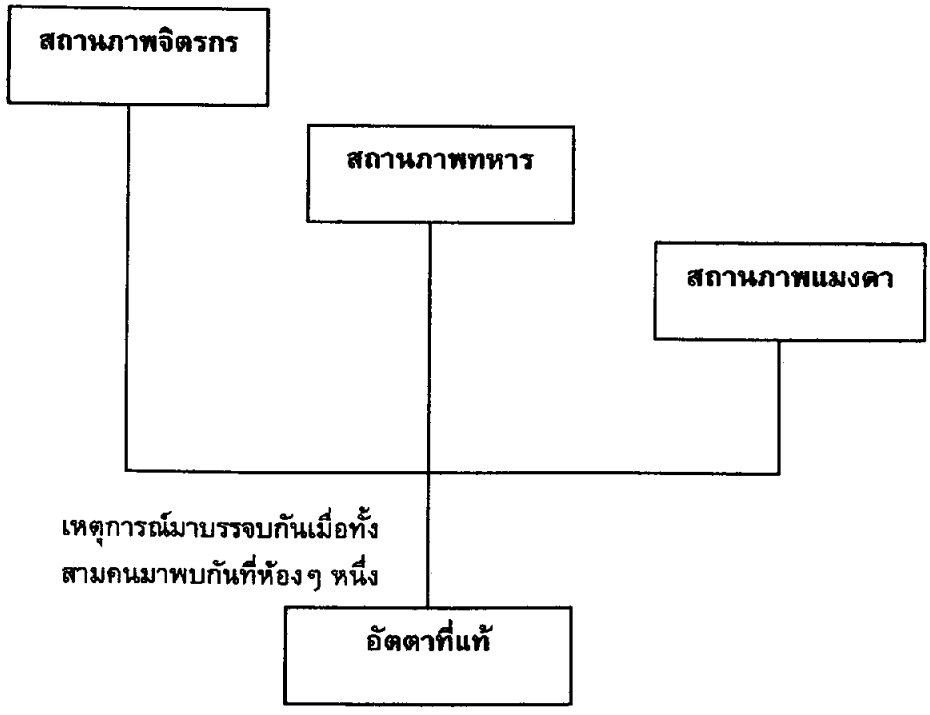

การเสนอเรื่องในเรื่องนี้ผู้เขียนแบ่งเรื่องเป็น 4 ตอน 3 ตอนแรกผู้เขียนเสนอเรื่องราวของ ราษฎร์ เอกเทศ ในสถานภาพต่างกันคือจิตรกร ทหารและแมงดา โดยใช้การดำเนินเรื่องด้วยการเล่าย้อนอดีตไปถึงสาเหตุของความกลัวที่เกาะกุมใจทั้งสามมาตลอด 19 ปีและมีอดีตที่พัวพันกันดังนี้

จิตรกร - ถูกแมงดาตบและขู่ให้ออกจากซ่องเมื่อคิดจะพาหญิงบริการชื่ออ้อยหนี
ถูกทหารใช้ปืนบังคับให้บอกที่ซ่อนเพื่อน
ทหาร - ขู่บังคับให้จิตรกรบอกที่ซ่อนเพื่อน
ยิงแมงดาจนขาพิการ
แมงดา - ตบและขู่จิตรกรให้ออกจากซ่องเมื่อคิดจะพาอ้อยหนี
ถูกทหารยิงจนขาพิการ

ผู้เขียนสร้างสถานการณ์ให้ทั้งสามต้องกลับมาพบกันอีกครั้งที่บ้านหลังเดิมเพื่อต้องการให้เห็นถึงการเผชิญหน้ากันระหว่างความรู้สึกผิด (จิตรกร) ความก้าวร้าว (ทหาร) และความลุ่มหลงอำนาจ (แมงดา) ความรู้สึกทั้งสามตัวอยู่บนพื้นฐานแห่งความกลัว เมื่อผู้เล่าได้วิเคราะห์และรู้จักความรู้สึกทั้งสามประการอย่างถี่ถ้วนความกลัวก็หมดไป

เรื่องนี้ผู้เขียนนำหลักทฤษฎีทางจิตวิทยาในเรื่องการเปลี่ยนแปลงบุคลิกภาพของคนจากแบบหนึ่งไปสู่อีกแบบหนึ่งอย่างกะทันหันมาใช้เพื่อสร้างเรื่องในสถานการณ์และเงื่อนไขเดียวกัน 3 เรื่องซ้อนกัน เพื่ออธิบายสภาพจิตใจของตัวละครเอกได้ชัดเจนในอารมณ์ความรู้สึกต่างๆ และ ราษฎร์ เอกเทศ ก็คือตัวแทนของความรู้สึกต่างๆ อันเป็นที่มาของความกลัวนั่นเอง การเปลี่ยนแปลงบุคลิกภาพของตัวละครก็คือการพยายามหนีจากความกลัว เมื่อเข้าใจสาเหตุของความกลัวโดยพิจารณาจากความรู้สึกผิด ความก้าวร้าวและความลุ่มหลงในอำนาจอย่างถ่องแท้ก็เท่ากับยอมรับความกลัว ความกลัวก็จะหมดไปในที่สุด ดังที่กล่าวในตอนท้ายเรื่องว่า

" ทางเดียวที่จะช่วยเมาคลีกลับมาสู่ตัวตนที่แท้จริงก็ด้วยความรักเท่านั้นและมนุษย์เราทุกคนก็มีอัตตาแห่งความดีงามและความรักซ่อนอยู่ในตัวด้วยกันทุกคน การให้อภัยแก่ตนเองหรือผู้อื่นก็คือความรักชนิดหนึ่ง ผมคิดว่าผมเข้าใจประกายตาของพวกเขาก่อนจากไปแล้ว มันไม่เคยปรากฏอยู่บนนัยน์ตาของราษฎร์ เอกเทศมาก่อน ผมเห็นอำนาจของมันในตอนนี้เอง กวาดสายตาไปรอบตัว กำแพงสีแดง ภาพเขียน หน้าต่าง แนวต้นไม้ที่ตายแล้ว กรงเสือดำ ทันใดนั้นผมก็เข้าใจ บ้านหลังนี้ไม่ใช่เป็นของแมงดาหรือของตัวตนอื่นๆ สถานที่นี้ก็คือบ้านของผมเอง พวกเขาทั้งสามเป็นเพียงแขกชั่วคราวของผม แขกแม้จะอยู่นานไปหน่อย แต่ในที่สุดก็ต้องจากไป มนุษย์ทุกคนต้องมีช่วงยามที่ต้องอยู่กับตัวเองจริงๆ อย่างน้อยที่สุดก็คือช่วงขณะจิตที่เราตาย—ด้วยตัวเราเอง—คนเดียว หลายคนตายไปในคืนนี้ แต่ผมกลับเกิดใหม่ ตอนนี้ราษฎร์ เอกเทศผ่าน " การตาย " มาแล้ว เวลาที่เหลืออยู่เป็นกำไรชีวิต "

(สิ่งมีชีวิตที่เรียกว่าคน. 2542 : 71)

นับได้ว่าผู้เขียนได้เสนอทางออกของการแก้ปัญหาด้วยหลักพุทธศาสนาดังที่กล่าวไว้ในบทความด้านมืดของคนที่ว่า " เราจะเห็นว่าหลักทางพุทธอาจเป็นทางดีที่สุด ณ ขณะนี้ที่สอนให้เฝ้าสังเกตรู้ทันอารมณ์ที่มาปรุงแต่งจิตตลอดเวลาเนื่องจากไม่มีสภาวะใดในจักรวาลที่อยู่เป็นนิรันดร์เช่นเดียวกับอารมณ์ การรู้เท่าทันมันทำให้เราสามารถอยู่กับมันได้ " (วินทร์ เลียววาริณ. 2542 : 35)

นอกจากนั้นผู้เขียนได้ใช้ภาพที่มีชื่อเสียงระดับโลกเป็นสื่อแทนความรู้สึกอารมณ์ของตัวละครทั้งสามสถานภาพโดยใช้วิธีให้ตัวละครฝันเป็นเหตุการณ์ในภาพ ภาพแขวนผนังของตัวละครทั้งสามจะแตกต่างกันคือ จิตรกรแขวนภาพ " 3 พฤษภาคม 1808 " เป็นภาพแนวอิมเพรสชั่นนิสม์ที่แสดงถึงความรู้สึกหดหู่ซึมเซา ทหารแขวนภาพ " ไต้คลื่นคานากาว่า " เป็นภาพแนวเรียลลิสม์ที่แสดงถึงความรู้สึกขัดแย้ง

ระหว่างความรุนแรงกับสันติ แมงดาแขวนภาพ " อีกาเหนือทุ่งสาลี " เป็นภาพแนวโพสต์ - อิมเพรสชั่นนิสม์ที่แสดงถึงความเงียบเหงาหดหู่ซึมเซา ภาพเหล่านี้เป็นตัวแทนบุคลิกภาพและอารมณ์ความรู้สึกของตัวละคร คือจิตรกรอยู่ภายใต้สภาวะของความกลัวจนไม่กล้าออกจากบ้าน ทหารมีบุคลิกอารมณ์รุนแรงที่แสดงออกมาเพื่อกลบเกลื่อนความรู้สึกกลัวในใจ ส่วนแมงดามีความรู้สึกเงียบเหงาอ่อนแอเพราะหมดอำนาจหลังจากพิการ ในตอนอัตตาที่แท้เมื่อตัวละครมาเผชิญหน้ากันผู้เล่าเห็นความเปลี่ยนแปลงของภาพ " อีกาเหนือทุ่งสาลี " กลายเป็นอีกสองภาพที่ต่อเนื่องกันทำให้ผู้เล่าเริ่มเข้าใจว่าในชีวิตของมนุษย์ว่ามีแง่มุมต่างๆ เหมือนภาพจิตรกรรมที่สะท้อนความเป็นไปของโลกและมนุษย์ และการใช้ภาพจึงเท่ากับเป็นการนำทางให้เข้าใจถึงการผสมผสานอารมณ์ต่างๆ ของมนุษย์

ด้านรูปแบบผู้เขียนใช้เครื่องหมายวรรคตอนคือวิธีการขีดฆ่าข้อความที่ไม่เอา ข้อความที่ขีดฆ่าผู้เขียนใช้แทนความกล้าในจิตใจของ ราษฎร์ เอกเทศ ในแต่ละสถานภาพที่เขาไม่กล้าพอที่จะทำ ดังตัวอย่าง

<u>สถานภาพจิตรกร</u>

~~ราษฎร์ เอกเทศไม่ฟัง ร้องว่า " กูไม่ตอย กูสู้ตาย " เขากระโจนร่างขึ้นไปที่รถเมล์คันหนึ่ง ดึงคนเด็กช่างกลคนนั้นลงมา ตัวเองขึ้นนั่งแทนที่ เขาเข้าเกียร์เหยียบคันเร่งเต็มแรง รถเมล์คันนั้นทะยานออกไปหมายชนรถถัง เขาเห็นประกายไฟจากกระบอกปืน เขาก้มลงหลบ เศษกระจกกระจายไปทั่ว เลือดไหลย้อยจากหน้าผากลงมาอาบแก้ม แต่เขาไม่สนใจ รถเมล์วิ่งต่อไปชนรถถังดังสนั่น เขาวิ่งลงมาจากรถตรงไปหยิบระเบิดขวดจากเด็กช่างกลที่บาดเจ็บ เมื่อได้ระเบิดขวด เขาวิ่งย้อนกลับไปที่รถถัง เหวี่ยงระเบิดเข้าไป ไฟเริ่มลุกไหม้บริเวณนั้น ทหารที่ขับรถถังหนีออกไป เขาปีนเข้าไปในรถถังที่ถูกทิ้ง เบนกระบอกปืนกลับไปที่รถถังคันอื่นๆ และเริ่มยิง ไฟโหมไหม้รถถังคันอื่น เขาจึงปีนออกมาจากรถถัง เมื่อนั้นเองที่เขารู้สึกเจ็บแปลบที่หน้าอก กระสุนหลายนัดทะลวงร่างเขา " ไม่เป็นไร..." เขายิ้ม "... กูกำลังตายอย่างวีรบุรุษ~~

ราษฎร์ เอกเทศวิ่งหนีตามเพื่อน เสียงปืนดังใกล้เข้ามาทุกที คนขุมนุมยี่สิบกว่าคนวิ่งหนีออกไปพร้อมกัน หลายคนเข้าไปหลบในวัดและบ้านเรือนแถวนั้น เจ้าของบ้านหลายหลังเปิดประตูให้นักศึกษาหนีตายเข้าไป ส่วนพวกเขาหลบซ่อนที่บ้านสีขาวหลังหนึ่ง เจ้าของบ้านผู้อารีบอก " อยู่ที่นี่พวกเธอจะปลอดภัย "

(สิ่งมีชีวิตที่เรียกว่าคน. 2542 : 45 – 46)

<u>สถานภาพทหาร</u>

~~เขาเบิ่งตากว้างขณะลั่นไก เสียงดังแชะ ! รังเพลิงนัดแรกว่างเปล่า เขาเหนี่ยวไกนัดที่สอง แชะ ! มันยังว่างอีก เขาเหนี่ยวไกนัดที่สาม รู้สึกร้อนวูบที่ประสาท อา ! สำเร็จในนัดที่สามนี่เอง ความตายงดงามเกินกว่าที่จะหลับตาไม่ชื่นชมมัน เขาเห็นมันสมองของเขากระจายออกเป็นจุด ๆ เบื้องหน้ากระจกเงา ความงามของรัสเซียนรูเล็ตต์อยู่ที่ตรงนี้~~ เขาถอนนิ้วจากไกปืน เปลี่ยนใจไม่ยิงตัวเอง วางกระบอกปืนกลับในดิ้นชัก ถอนใจยาว สิบเก้าปีเขาไม่เคยฆ่าตัวตายสำเร็จ

(สิ่งมีชีวิตที่เรียกว่าคน. 2542 : 52 – 53)

สถานภาพแมงดา

เพื่อนแมงดาแนะนำให้เขามาอาศัยอยู่ในช่องแห่งนี้ เจ้าของช่องคนนั้นชอบหน่วยก้านของเขา และตั้งใจให้เขาสืบทอดกิจการนี้ต่อไป ~~เขาปฏิเสธเพราะมุ่งหวังที่จะก้าวหน้าจากโลกแคบๆ ใบนี้ให้สำเร็จ เขาเรียนหนังสือเตรียมสอบเข้ามหาวิทยาลัยอย่างหนัก เขาให้เหตุผลกับเจ้าของช่องว่า " ผมต้องการมีชีวิตที่ดีกว่า "~~

~~" มึงจะเรียนอะไรวะ ? "~~

~~" รัฐศาสตร์ "~~

~~" เพื่อเป็นเจ้าคนนายคน?..." เจ้าของช่องหัวเราะ " ...มึงอยู่ที่นี่ก็ได้เป็นเจ้าคนนายคน "~~

~~" เป็นแมงดาน่ะหรือ..." เขายิ้มเยาะในใจ~~

~~" มึงยังหนุ่ม คิดอะไรแคบๆ แมงดานี่แหละวะคือชนชั้นปกครองที่แท้จริงแล้วก็ไม่มีใครชุมนุมขับไล่ลงจากตำแหน่งด้วย " อาจถูกของคนพูด แต่เขารับไม่ได้เด็ดขาด~~ เขาตกลงและกลายเป็นคนคุมช่องเต็มตัว

(สิ่งมีชีวิตที่เรียกว่าคน. 2542 : 59 – 60)

บทสรุปของความกลัวที่หลุดพ้นไปจะเห็นได้จากการจบเรื่องที่ล้อกับความคิดในใจของราษฎร์ เอกเทศ ในสถานภาพจิตรกรตอนเปิดเรื่อง " เมื่อตื่นขึ้นผมจะไปช็อปปิ้งและดูหนังสักเรื่องหนึ่ง " (วินทร์ เลียววาริณ. 2542 : 71)

นอกจากภาพเขียนจะเป็นสิ่งที่แสดงความรู้สึกและบุคลิกภาพของตัวละคร ราษฎร์ เอกเทศ ทั้งสามบทบาทอีกก็คือเหตุการณ์ตอนหยิบปืนมาจ่อศีรษะหลังจากฝันร้ายตอนเปิดเรื่องในแต่ละตอนตัวละครแต่ละตัวได้คิดวิเคราะห์หาสาเหตุที่อยากฆ่าตัวตายดังนี้

สถานภาพจิตรกร

" ลองวิเคราะห์ตัวเองดู : (1) คุณอยากตายแต่ไม่กล้าฆ่าตัวตาย (2) คุณรู้สึกผิดและคิดว่าวิธีลบล้างความผิดคือความตาย แต่คุณยังไม่กล้าฆ่าตัวตาย (3) คุณไม่แน่ใจ บางครั้งคุณอยากตาย บางครั้งคุณไม่อยากตาย (4) ถูกทุกข้อ (5) ผิดหมดทุกข้อ "

(สิ่งมีชีวิตที่เรียกว่าคน. 2542 : 39)

สถานภาพทหาร

" คำถาม : ทำไมคิดฆ่าตัวตาย ? คำตอบ : (1) ละอายตัวเอง (2) กลัวจะทำผิดอีกครั้ง (3) กลัวควบคุมความรุนแรงในตัวเองไม่ได้ คำถาม : ทำไมเขาไม่ฆ่าตัวตาย ? คำตอบ : (1) เขาอยากตายแต่เขากลัวตาย (2) เขาไม่อยากตายและเขากลัวตาย (3) เขาชอบดูความตายของคนอื่นเท่านั้น เขาไม่อยากรู้ว่าคำตอบใดถูก "

(สิ่งมีชีวิตที่เรียกว่าคน. 2542 : 53)

สถานภาพแมงดา

" เขาไม่กล้าตายในตอนนี้ ถ้าเช่นนั้นทำไมเขาจึงต้องการตาย เป็นเพราะภาพในหนังสือพิมพ์ที่เขาอ่านเมื่อคืนที่ฉุดเขาสู่อดีต หรือความรู้สึกกลัวที่ซ่อนอยู่ในลึกๆ ในใจมานาน เขาสูญเสียความกล้าไปหรือว่าเขาไม่เคยมีความกล้านั้นตั้งแต่แรก? สิบเก้าปีที่เขาจองจำตัวเองในกรงแคบๆ ของความหวาดกลัว ความรู้สึกผิด และรสชาติของการสูญเสียอำนาจ นึกสงสัยว่าทำไมพระเจ้าจึงออกแบบอารมณ์กลัวใส่ในหัวมนุษย์ด้วย บางทีเพื่อรักษา เผ่าพันธุ์มนุษย์ให้ยืนยาว หรืออาจเพื่อให้มนุษย์รู้จักเคารพต่ออำนาจที่เหนือกว่า คนที่กลัวย่อมอยู่รอดนานกว่า แต่ยิ่งเขากลัวมากเท่าใด การกระทำของเขาก็ยิ่งตรงกันข้าม "

(สิ่งมีชีวิตที่เรียกว่าคน. 2542 : 59)

การที่ตัวละครใช้วิธีคิดวิเคราะห์เช่นนี้แสดงให้เห็นว่าเป็นผู้มีความคิดเป็นระบบชัดเจนจึงน่าจะสามารถคิดแก้ปัญหาความกลัวที่ตนประสบอยู่ได้ แต่ในความเป็นจริงนั้นมนุษย์ไม่สามารถอาศัยเพียงความคิดหรือการวิเคราะห์ปัญหาเพียงอย่างเดียวแต่ยังต้องอาศัยความกล้าที่จะเผชิญหน้ากับปัญหาด้วยตนเองจึงจะสามารถขจัดปัญหาที่ตนประสบได้ในที่สุด

การเสนอความคิดในเรื่องนี้ที่สอดคล้องกับแนวคิดของบทความคือ เมื่อพิจารณาจากบทความด้านมืดของคนเรื่องสั้นเรื่องนี้ผู้เขียนนำความคิดที่เสนอไว้มาผูกเป็นเรื่องอารมณ์ต่างๆ ที่เป็นด้านมืดของมนุษย์ โดยแสดงผ่านตัวละครตัวเดียวกันคือ ราษฎร์ เอกเทศ ที่เปลี่ยนแปลงบุคลิกภาพเพื่อหลีกหนีความกลัว และการเผชิญหน้ากับความกลัวพิจารณาไตร่ตรองโดยจำแนกอารมณ์ในด้านมืดต่างๆ ก็จะทราบสาเหตุที่แท้จริงของความกลัวการยอมรับความกลัวก็จะทำให้หลุดพ้นจากความกลัวได้ในที่สุด ผู้เขียนได้แสดงความสามารถทางการเขียน ความคิดสร้างสรรค์และความเข้าใจในศาสตร์ต่างๆ มาสร้างเรื่องนี้ได้อย่างเป็นระบบแบบแผนเพื่ออธิบายให้ผู้อ่านเข้าใจถึงเรื่องที่ค่อนข้างเข้าใจยากให้เป็นรูปธรรมอย่างกระจ่างชัด

ผู้เขียนเสนอแนวคิดสำคัญว่าเมื่อมนุษย์เกิดความกลัวมนุษย์มักจะใช้วิธีหลีกหนีความกลัวด้วยวิธีต่างๆ ทำให้เกิดอารมณ์ต่างๆ ที่ไม่สามารถควบคุมหรือหลีกหนีได้ จนเมื่อไม่สามารถหลีกหนีได้อีกต่อไปจึงต้องเผชิญหน้ากับความกลัวด้วยตนเอง อันจะสามารถขจัดความกลัวอันเกาะกุมใจได้ในที่สุดดังเช่น ราษฎร์ เอกเทศ ที่สุดท้ายสามารถทำความเข้าใจและขจัดความกลัวด้วยความรักและการให้อภัย การกลับมาสู่ตัวตนได้ก็ต้องอาศัยอารมณ์ที่เป็นด้านดีของมนุษย์

กลุ่มคนกับสิ่งเร้าภายนอก ประกอบด้วยบทความและเรื่องสั้น 2 เรื่องที่แสดงความสัมพันธ์ระหว่างคนกับสิ่งเร้าต่างๆ ภายนอกที่มีผลต่อพฤติกรรมของคน

เรื่อง **ลั่นทมโรยกลีบ**

บทความนำก่อนเริ่มเรื่องสั้นชื่อ ขอบเขตของเสรีภาพ ผู้เขียนยกตัวอย่างถึงการแสดงเสรีภาพของชายผู้หนึ่งในประเทศที่ประชาชนมีสิทธิเสรีภาพสูงคือไม่ยอมสวมเสื้อผ้าเนื่องจากไม่ต้องการสนับสนุนทุนนิยมและต้องการต่อต้านการกดขี่ข่มเหงแรงงาน การกระทำของชายผู้นี้แสดงให้เห็นความต้องการขั้นพื้นฐานของมนุษย์ที่ต้องการความปลอดภัย อิสระและเสรีภาพ คนต้องการมีเสรีภาพแต่ในความเป็นจริงนั้นเสรีภาพที่แท้จริงนั้นไม่สามารถเกิดขึ้นได้ เนื่องจากคนเป็นสัตว์สังคมเสรีภาพส่วนตัวจึงต้องถูกจำกัดลงตามระบบสังคม นอกจากนั้นขอบเขตของเสรีภาพเป็นเรื่องอัตวิสัยอยู่ในกรอบของความเหมาะสม ยิ่งมีคนอยู่

ด้วยกันมากยิ่งมีเสรีภาพส่วนตัวลดลง เพราะเสรีภาพของคนผู้หนึ่งอาจจะไปกระทบกับเสรีภาพของอีกคนหนึ่ง ดังนั้นการแสดงออกซึ่งเสรีภาพจึงไม่มีควรสร้างความเดือดร้อนเสียหายต่อผู้อื่น

จากนั้นผู้เขียนเสนอเรื่องสั้น " ลั่นทมโรยกลีบ " ด้วยการเล่าย้อนอดีตสลับกับเหตุการณ์ปัจจุบัน เหตุการณ์ในอดีตจะดำเนินเรื่องตามลำดับเวลาจนประจวบกับเหตุการณ์ปัจจุบัน ดังเขียนเป็นตารางได้ดังนี้

เหตุการณ์ในปัจจุบัน	เหตุการณ์ในอดีต
ผู้เล่าบอกว่าไม่ได้พบลั่นทมมา 3 วันแล้วเพราะผู้เล่าพยายามหลบหน้าเธอ	
	เมื่อสองปีก่อนผู้เล่าย้ายมาอยู่ใกล้บ้านลั่นทมและรู้จักลั่นทมเด็กสาวอายุ 15 ปี ต่อมาลั่นทมเริ่มแตกเนื้อสาวหน้าตาน่ารัก ทุกเช้าลั่นทมจะมายืนรอรถประจำทางหน้าปากซอยเพื่อไปทำงาน ผู้เล่ามักทักทายเธอก่อนเสมอ
ผู้เล่าบอกว่าเขียนหนังสือไม่ออกมา 3 วันแล้วจนเมื่อ2 วันก่อนบรรณาธิการเตือนว่าต้องปิดต้นฉบับแล้ว ผู้เล่าจึงต้องเร่งเขียนเพราะไม่อยากตกงาน จากนั้นผู้เล่าจึงเริ่มพิมพ์งานเขียนที่บรรยายฉากการมีเพศสัมพันธ์ระหว่างชายหญิงและเล่าว่าผู้เล่ามีอาชีพนักเขียนนิยายปลุกใจชาย ผู้เล่าเลือกทำอาชีพนี้เพราะไม่ต้องการตกงานและมีรายได้ดี โดยอ้างว่าวรรณกรรมเอกของโลกล้วนแล้วก็มีฉากบรรยายความสัมพันธ์ทางเพศ	
	ครอบครัวของลั่นทมเดิมมีสมาชิก4 คนคือพ่อ แม่ พี่สาวและลั่นทมเอง ต่อมาแม่หนีตามผู้ชายไปเมื่อ 3 ปีก่อนพี่สาวกระโดดน้ำตายจึงเหลือลั่นทมกับพ่อซึ่งเป็นกรรมกร เธอไม่ได้เรียนหนังสือต้องทำงานในโรงงานเพื่อช่วยเหลือครอบครัว ผู้เล่ารู้จักกับลั่นทมนานพอสมควรและเคยคิดจะไปเยี่ยมบ้านแต่ลั่นทมปฏิเสธโดยอ้างว่าพ่อไม่ชอบให้พาผู้ชายมาที่บ้าน เย็นวันหนึ่งขณะที่ผู้เล่ากำลังทำงานได้รับโทรศัพท์จากคลีนิคแจ้งว่าลั่นทมเป็นลมศีรษะกระแทกพื้นเธออ้างชื่อผู้เล่าเป็นผู้ปกครองเพราะไม่มีเงินจ่ายค่ารักษา ผู้เล่าช่วยพาลั่นทมกลับบ้านเมื่อถึงบ้านพบว่าในบ้านลั่นทมมีขวดเหล้าและนิตยสารปลุกใจชายที่เป็นผลงานเขียนของผู้เล่าอยู่ด้วยหลายเล่ม

	ผู้เล่าได้พบพ่อของลั่นทมและโกหกว่ามีอาชีพนักเขียนสารคดี
ผู้เล่าเล่าว่าลั่นทมเป็นแรงบันดาลใจให้งานเขียนของผู้เล่าเปลี่ยนไปเป็นการบรรยายความสวยงามของความรักอย่างงดงามจนถูกบรรณาธิการตำหนิ ผู้เล่ารู้สึกเบื่อหน่ายงานที่ทำแต่ต้องจำใจทำ จากนั้นผู้เล่าเริ่มพิมพ์ฉากบรรยายการมีความสัมพันธ์ทางเพศต่อ	
	วันต่อมาหลังเลิกงานผู้เล่าได้พบลั่นทมซึ่งมีใบหน้าเต็มไปด้วยรอยฟกช้ำ ผู้เล่าคาดคั้นว่าใครเป็นผู้ทำร้ายแต่เธอปฏิเสธและร้องไห้บอกว่าเธอกำลังตั้งครรภ์ขอร้องให้ผู้เล่าพาเธอไปทำแท้ง ลั่นทมไม่ยอมบอกเด็ดขาดว่าความจริงเป็นอย่างไรแต่ผู้เล่ารับปากว่าพรุ่งนี้จะพาลั่นทมไปทำแท้ง จากนั้นผู้เล่าไปส่งลั่นทมที่บ้านได้พบพ่อที่เมาเหล้าและซักไซ้ว่าเธอไปไหนมาลั่นทมตะโกนใส่และตบหน้าพ่อแล้ววิ่งหนีเข้าห้องไป ผู้เล่านึกฉากการมีความสัมพันธ์ทางเพศระหว่างชายชรากับเด็กสาวที่ผู้เล่าเคยเขียนไว้และเริ่มเข้าใจเรื่องราวทั้งหมดของลั่นทมและสาเหตุที่พี่สาวเธอต้องฆ่าตัวตาย ผู้เล่ารู้สึกเจ็บปวดที่มีส่วนทำให้ลั่นทมต้องเผชิญชะตากรรมอันเลวร้ายเช่นนี้
เรื่องย้อนกลับมาที่ตอนต้นเรื่องผู้เล่าไม่ได้พบกับลั่นทม 3 วันแล้วเพราะผู้เล่าพยายามหลบหน้าเธอด้วยการมาที่ทำงานแต่เช้าตรู่แต่กลับเขียนงานไม่ออกและงานเลยกำหนดส่งต้นฉบับแล้ว ในที่สุดผู้เล่าจึงเริ่มเขียนต่อไปจนจบตอนเป็นฉากบรรยายการมีความสัมพันธ์ทางเพศ จากนั้นผู้เล่าหยุดพิมพ์และมองออกไปนอกหน้าต่างเห็นดอกลั่นทมหล่น ลงพื้น	

การดำเนินเรื่องในเรื่องนี้เป็นการเล่าถึงอดีตย้อนกลับมาถึงปัจจุบันตรงเหตุการณ์ที่ผู้เล่าไม่ได้พบลั่นทมมาสามวันแล้วเพราะต้องการหลบหน้าเธอ สร้างความสนใจใคร่รู้ถึงสาเหตุที่ผู้เล่าต้องหลบหน้าลั่นทม จากนั้นเล่าย้อนอดีตสลับกับเหตุการณ์ปัจจุบันที่ผู้เล่านั่งพิมพ์ต้นฉบับนิยายปลุกใจชายอยู่ จนในที่สุดหักมุมในตอนจบว่าผู้เล่าไม่พาลั่นทมไปทำแท้ง แม้ว่าตลอดเรื่องผู้เล่าจะแสดงว่าเป็นผู้ที่มีความรักความสงสารลั่นทมมากที่สุด และเจ็บปวดที่งานเขียนของตนมีส่วนทำให้ลั่นทมต้องประสบชะตากรรมเลวร้ายแต่ผู้เล่าก็เลือกดำเนินชีวิตและประกอบอาชีพนี้ต่อไปแม้จะเจ็บปวดและขมขื่นก็ตาม

ด้านรูปแบบ ผู้เขียนหยิบยกการเขียนนิยายที่แสดงถึงการมีเพศสัมพันธ์เพื่อต้องการเสนอว่าเสรีภาพในการประกอบอาชีพแม้จะเป็นอาชีพสุจริตและไม่สร้างความเดือนร้อนให้ผู้ใด แต่ในที่สุดผลจากการใช้เสรีภาพนั้นมีส่วนทำให้ชีวิตของคนสองคนคือ ลำดวนและพี่สาวต้องมืดมน

การเสนอความคิดในเรื่องนี้ผู้เขียนเสนอความคิดที่สอดคล้องกับแนวคิดของบทความและเสนอความคิดสำคัญของเรื่องดังนี้

ประเด็นแรกผู้เขียนชี้ให้เห็นว่าเสรีภาพถูกจำกัดด้วยสถานภาพทางสังคม ดังเช่นนักเขียนต้องเขียนตามความต้องการของตลาดและถูกควบคุมโดยบรรณาธิการ ในตอนท้ายเรื่องแม้เขาจะเจ็บปวดแต่เขายังต้องทำอาชีพนี้ในแบบเดิมต่อไปเพื่อความอยู่รอด เช่นเดียวกับลั่นทมที่ต้องทนอยู่กับพ่อขี้เมาและขมขื่นเธอเพราะเขาเป็นพ่อบังเกิดเกล้า

ประเด็นที่สองผู้เขียนชี้ให้เห็นว่าขอบเขตของเสรีภาพต้องอยู่ในกรอบแห่งความเหมาะสม พ่อที่ขมขืนลูกสาวของตนเองใช้เสรีภาพล่วงละเมิดผู้อื่นอย่างเห็นได้ชัด นักเขียนที่ประกอบอาชีพสุจริตก็มีส่วนที่จะทำให้ผู้อื่นเดือดร้อนได้เช่นกัน ดังที่ผู้เขียนได้ตั้งข้อสังเกตไว้ในบทความ " ขอบเขตของเสรีภาพ " ที่นำเรื่องสั้นเรื่องนี้ว่า เสรีภาพในการดำรงชีวิตอยู่ของคนล้วนมีผลต่อความเปลี่ยนแปลงของคนสรรพสิ่งในโลกและจักรวาล

เรื่อง <u>กระถางชะเนียงริมหน้าต่าง</u>

บทความนำก่อนเริ่มเรื่องชื่อ การฆ่าตัวตายกับการเป็นเจ้าของตัวเองแบ่งเป็น 2 ตอน ตอนที่ 1 คือความเปราะบางของชีวิต ผู้เขียนกล่าวว่าทุกส่วนประกอบของร่างกายมนุษย์ล้วนเปราะบางพร้อมที่จะแตกดับได้ทุกเมื่อแต่การตายเป็นเพียงการเปลี่ยนสภาวะเท่านั้น ตอนที่ 2 คือการฆ่าตัวตาย ผู้เขียนเสนอความคิดที่ว่าหากถือความมีสติความคิดอ่านของตนเองเป็นเครื่องแสดงความเป็นเจ้าของแล้วเราก็น่าจะเป็นเจ้าของชีวิตของตนเองทั้งร่างกายและจิตใจ ดังนั้นเราจึงน่าจะมีเสรีภาพในการเลือกที่จะมีชีวิตอยู่หรือตายไป ผู้เขียนตั้งข้อสังเกตว่าแม้จะมีความเชื่อว่าการฆ่าตัวตายเป็นบาปแต่ก็ยังไม่สามารถอธิบายความผิดที่ชัดแจ้งของคนที่ไม่อยากอยู่ในโลก บางทีการฆ่าตัวตายอาจมิได้เกิดเฉพาะกับคนแต่อาจเกิดได้กับสิ่งมีชีวิตทุกชนิดอันเกิดจากกฎแห่งธรรมชาติที่ควบคุมปริมาณสิ่งมีชีวิตกับปริมาณอาหารในโลกซึ่งกำหนดจากยีน ดังนั้นการฆ่าตัวตายจึงไม่จำเป็นต้องสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อมและสิ่งเร้าก็ได้

จากนั้นจึงเสนอเรื่องสั้น " กระถางชะเนียงริมหน้าต่าง " ที่เริ่มเรื่องว่าผู้เล่ามองดูกระถางต้นชะเนียงที่ตั้งอยู่ริมหน้าต่าง และนับจำนวนรอบการหมุนของพัดลมบนเพดานไปเรื่อยๆ ผู้เล่าพยายามกระดิกนิ้วแต่ทำไม่ได้เขาเกิดความรู้สึกกลัว สิ้นหวังและเศร้าจึงใช้วิธีกำหนดลมหายใจแบบโยคีเพื่อทำให้จิตใจสงบลง ผู้เล่าคิดถึงพยาบาลชื่อเกดซึ่งคอยเฝ้ารักษาตนและเป็นผู้ที่นำต้นชะเนียงมาปลูกไว้ จากนั้นผู้เล่านอนหลับฝันถึงภรรยาแต่หน้าเปลี่ยนเป็นหน้าของพยาบาลเกดทำให้ผู้เล่าสะดุ้งตื่น

ผู้เล่านึกย้อนกลับไปเมื่อหกเดือนก่อนที่ถูกนำส่งโรงพยาบาลเนื่องจากประสบอุบัติเหตุและได้ยินว่าตนต้องเป็นอัมพาตและพูดไม่ได้ตลอดชีวิต เมื่อฟื้นจากการผ่าตัดผู้เล่าพบพยาบาลชื่อเกดที่มาคอยดูแล หลังจากนั้นอรภรรยามาเยี่ยมและพูดปลอบใจผู้เล่า ผู้เล่ารู้สึกสงสารภรรยาที่ต้องแบกรับภาระเธอมีอาชีพเป็นพนักงานเก็บเงินที่ต้องทำงานหนักมาก ก่อนจากไปอรแสดงทีท่าว่าไม่สบายแต่ผู้เล่าเข้าใจผิดว่าอรไม่สามารถทนเห็นสภาพของผู้เล่าได้ หลังจากที่มาเยี่ยมติดต่อกันหลายวันอรไม่มาเยี่ยมผู้เล่าอีกนานมาก ทำให้ผู้เล่าเกิดความรู้สึกเครียด เสียใจ น้อยใจมากและอยากตาย แต่ระหว่างนั้นพยาบาลเกดพยายามสร้างกำลังใจกับผู้เล่าด้วยการอ่านหนังสือและเล่าเรื่องราวต่างๆ เพื่อผู้เล่าจะไม่ท้อแท้ที่จะมีชีวิตอยู่ต่อไป

ต่อมาอรมาเยี่ยมผู้เล่าแต่ผู้เล่าแกล้งหลับตาเพื่อให้ภรรยารู้ว่าโกรธ อรเสียใจกลับไป พยาบาลเกดพยายามบอกให้ผู้เล่าข่มอารมณ์แต่ไม่สำเร็จ ผู้เล่าหลับไปเมื่อตื่นมาได้ยินเสียงอรกับเกดสนทนากันจึงทราบว่าแท้จริงแล้วอรไม่มาเยี่ยมผู้เล่าเนื่องจากไปทำแท้งเพราะไม่อยากให้ผู้เล่ารู้ เมื่อพยาบาลเกดเห็นน้ำตาของผู้เล่าจึงรู้ความจริงว่าผู้เล่าได้ยินเรื่องทั้งหมด เธอปลอบใจผู้เล่าว่าควรให้อภัยอรและยอมรับความจริง วันรุ่งขึ้นพยาบาลเกดนำกระถางต้นไม้และเมล็ดชะเนียงมาปลูกไว้ริมหน้าต่างและเล่าว่าต้นชะเนียงเป็นต้นไม้ใหญ่ที่ไม่เคยมีใครนำมาปลูกไว้ในกระถางแต่เธอจะทดลองปลูกเพราะเชื่อว่าต้นไม้ใหญ่มักไม่ตาย หลายวันต่อมาต้นชะเนียงค่อยๆ โตขึ้นทีละน้อยๆ จนวันหนึ่งพยาบาลเกดได้เล่าชีวิตครอบครัวของเธอให้ผู้เล่าฟังว่าอดีตเธอถูกพ่อและพี่ชายข่มขืนซ้ำแล้วซ้ำเล่าตั้งแต่อายุสิบหกปีจนคิดฆ่าตัวตายแต่ก็เปลี่ยนใจหนีออกจากบ้านหางานทำเก็บเงินจนเรียนจบพยาบาล เธอแต่งงานแล้วแต่หลังจากสามีตกงานเขากลายเป็นคนขี้เหล้าเมายาและทำร้ายเธอ เธอจึงเลิกกับเขาแต่มีลูกสาววัยหกขวบ ครั้งหนึ่งสามีเคยนำลูกไปซ่อนเพื่อขอเงินค่าไถ่ไปซื้อเหล้าเธอให้เงินเขาและแทงเขาไป พยาบาลเกดสอนผู้เล่าจากประสบการณ์ของเธอว่าไม่มีใครทำร้ายเราได้ถ้าเราสู้

เรื่องดำเนินต่อมาว่าต้นชะเนียงค่อยๆ เติบโตขึ้น ผู้เล่าเฝ้าคอยดูการเติบโตของมันอย่างใจจดใจจ่อแล้ววันหนึ่งพยาบาลเกดเข้ามาดูแลผู้เล่าและร้องไห้ระบายความในใจให้ฟังว่าสามีนำลูกไปซ่อนเพื่อขอเงินค่าไถ่จำนวนมาก เธอให้เงินสะสมทั้งหมดที่เธอมีกับเขาและกำลังจะย้ายบ้านหนีเพราะคิดว่าเป็นทางออกที่ดีที่สุด ต้นชะเนียงเติบโตขึ้นอย่างแข็งแรงในที่สุดพยาบาลเกดมาพบผู้เล่าอีกครั้งและเล่าว่าขณะจัดกระเป๋าสามีกลับมาขอคืนดีเพราะเงินที่เธอให้ไปถูกใช้หมดแล้ว เธอปฏิเสธเขาจึงใช้กำลังข่มขืนเธอต่อหน้าลูก ต่อมาเมื่อเขาหลับเธอจึงใช้มีดแทงเขาตาย จากนั้นพยาบาลเกดนำหมอนมากดหน้าผู้เล่าให้ตายเพื่อพ้นทุกข์แต่ขณะนั้นผู้เล่าไม่ต้องการตายแล้ว

การเสนอเรื่องในเรื่องนี้ในด้านการดำเนินเรื่องผู้เขียนเริ่มเรื่องจากตอนท้ายเรื่องแล้วเล่าย้อนอดีตจนมาบรรจบกับเหตุการณ์ตอนเริ่มต้น หลังจากนั้นเรื่องดำเนินต่อไปจนจบดังเขียนเป็นแผนภูมิได้ดังนี้

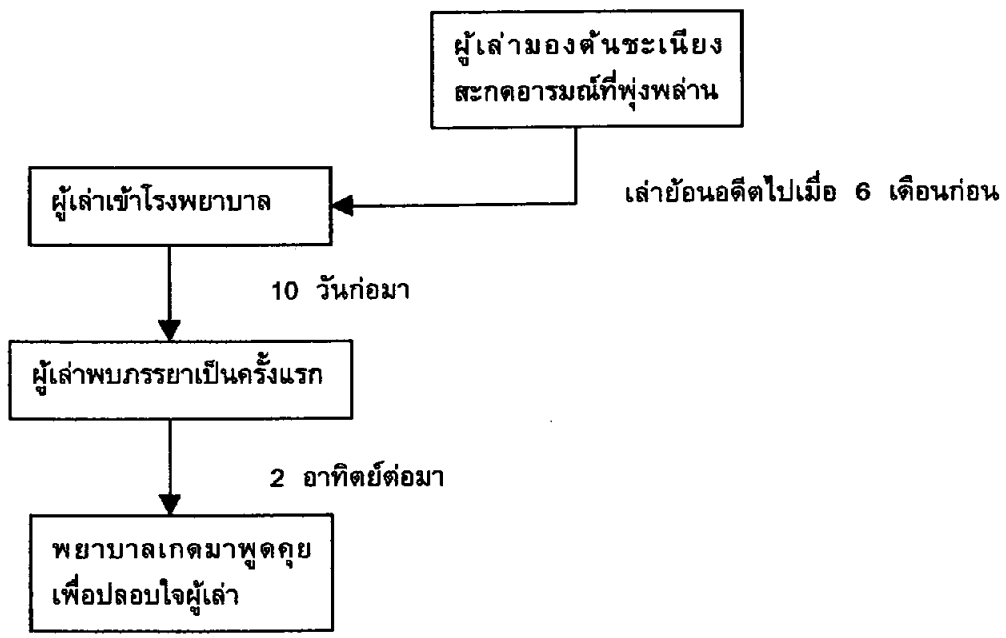

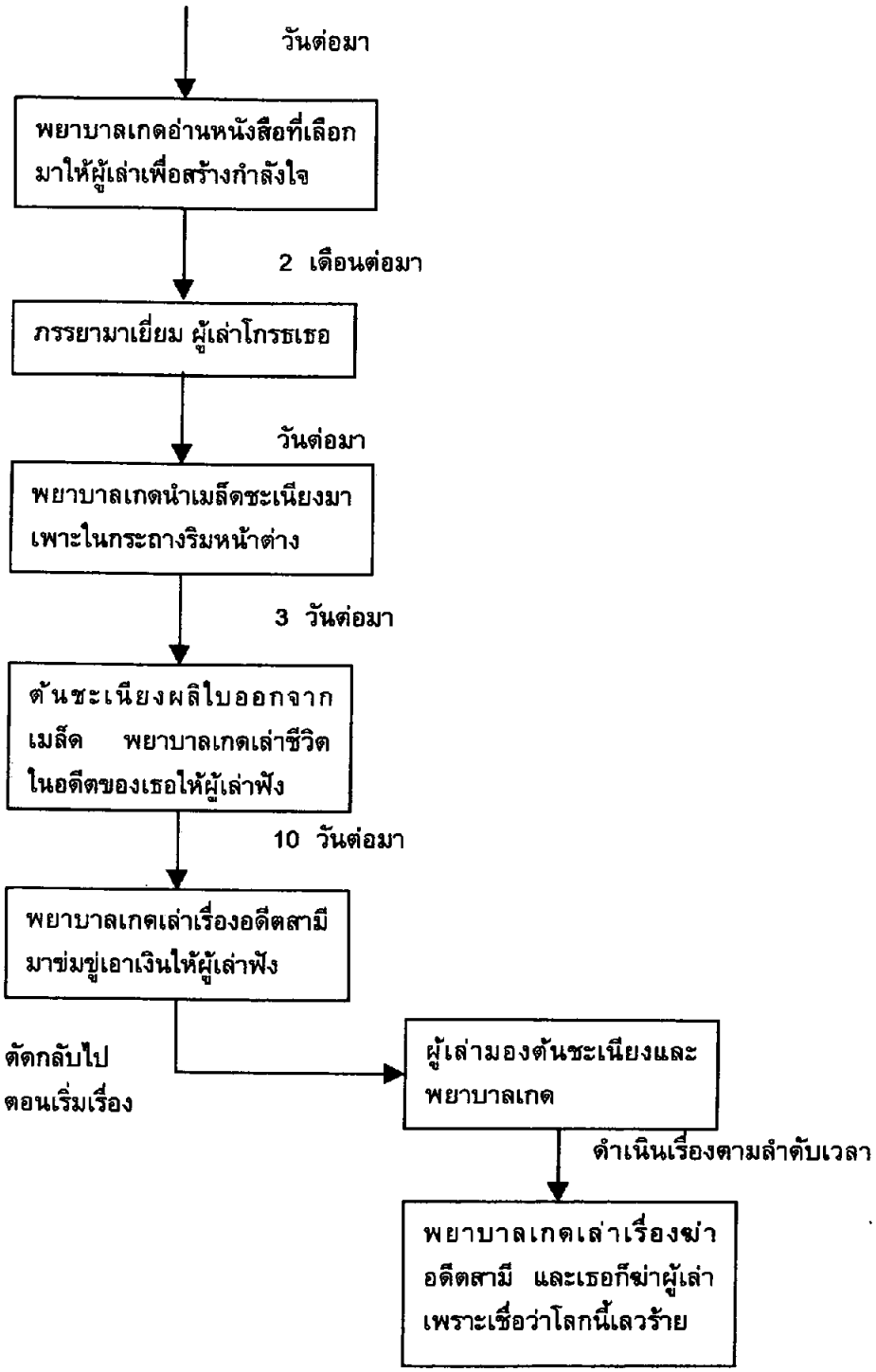

ผู้เขียนหักมุมในตอนจบของเรื่องโดยให้พยาบาลเกดผู้มองโลกในแง่ดีมาโดยตลอด ในขณะที่ผู้เล่าอยากตายพยาบาลเกดพยายามปลุกปลอบให้กำลังใจจนผู้เล่ามีความหวังที่จะสู้ต่อไป แต่ในที่สุดพยาบาลเกดฆ่าผู้เล่าด้วยความเมตตาเพราะเห็นว่าโลกนี้โหดร้ายจนผู้เล่าไม่น่าจะมีชีวิตอยู่อีกต่อไป ขณะที่ผู้เล่าเห็นว่าชีวิตมีค่าและยังไม่อยากตาย

ด้านตัวละครในเรื่องนี้มีตัวละครสำคัญอยู่สามตัวคือ ผู้เล่า เกด และอร ผู้เล่าเป็นคนป่วยอัมพาตที่พูดไม่ได้เมื่อเกดและอรพูดกับผู้เล่าจึงเป็นการสนทนาข้างเดียวเพราะผู้เล่าไม่สามารถพูดโต้ตอบได้ แต่ผู้อ่านมีความรู้สึกเสมือนว่าตัวละครทั้งคู่สนทนากันจริงด้วยการให้เกดและอรคาดการณ์ความรู้สึกของผู้เล่าจากสีหน้าแววตาและปฏิกิริยาและยังสร้างการโต้ตอบในใจของผู้เล่าภายในวงเล็บ ดังตัวอย่าง

เสียงของหล่อนไปเรื่อย ๆ เหมือนพระที่กำลังเทศน์สั่งสัตว์ให้พ้นจากอเวจี แต่เขาไม่ต้องการ เพราะเขาอยู่ในอเวจีแล้ว

[กูไม่ชอบหนังสือเทศนา กูไม่ต้องการโว่ย กูอยากตายไปเกิดใหม่]

หล่อนหยุดอ่านครู่หนึ่ง ประสานสายตาเขา " สายตาคุณบอกว่าคุณกำลังโกรธ..."

[ใช่ ผมกำลังโกรธ โกรธทุกสิ่งทุกอย่างในโลก]

" ทำไมคะ? "

[ผมกลายเป็นคนไม่มีค่า ไม่มีประโยชน์กับสังคม เป็นภาระกับทุกคน เลี้ยงเสียข้าวสุกเปล่า]

" คุณยังมีเพื่อนมาเยี่ยมคุณเรื่อยๆ ทุกคนยังรักและเป็นห่วงคุณ "

[ไอ้เหี้ยไหนจะมาเยี่ยมผมได้ทั้งชาติ ในเมื่อผมต้องอยู่ในสภาพนี้ไปตลอดชีวิต? แม้แต่เมียผมยังไม่มาตั้งสองเดือนแล้ว]

(สิ่งมีชีวิตที่เรียกว่าคน. 2542 : 95)

นอกจากนั้นผู้เขียนสร้างตัวละครสำคัญในเรื่องคือผู้เล่ากับเกดนางพยาบาลที่ให้ต้องประสบกับชะตากรรมที่เลวร้ายพอๆ กัน ส่วนความคิดที่ว่าโลกนี้ไม่น่าอยู่และควรจบชีวิตลงขึ้นอยู่กับสภาพแวดล้อมที่มีส่วนผลักดันอารมณ์เป็นสำคัญ ต้นชะเนียงที่เติบโตทำให้ผู้เล่ามีความหวังและกำลังใจเพิ่มขึ้น ขณะที่พยาบาลเกดผู้ปลุกต้นชะเนียงเองครั้งหนึ่งเธอได้เด็ดยอดชะเนียงด้วยอารมณ์ที่พลุ่งพล่าน ในตอนท้ายเรื่องต้นชะเนียงที่เติบโตเป็นสิ่งที่เธอสร้างให้ผู้เล่าเกิดความหวัง เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับชีวิตพยาบาลเกดทำให้เธอสิ้นหวังเธอจึงเลือกที่จะทำลายความหวังที่เธอสร้างให้กับผู้เล่าโดยฆ่าผู้เล่าให้ตาย

ด้านรูปแบบผู้เขียนใช้การสร้างบทสนทนาในใจในลักษณะการระบายความรู้สึกโดยให้คำพูดอยู่ในเครื่องหมายวงเล็บ [ ] ดังได้ยกตัวอย่างไปแล้วและให้ตัวละครนับเลขเพื่อสะกดความเครียด ดังตัวอย่าง

[867, 868, 869, 870, 871...]

" คุณเป็นอะไรหรือเปล่าคะ ฉันสังเกตเห็นคุณเอาแต่มองพัดลมมาสองชั่วโมงแล้ว..." เกดเอ่ยขึ้นทำลายความเงียบ

[ตั้งแต่เช้านี้ผมนับมันได้แปดร้อยกว่ารอบแล้ว ดูสิผมทำอะไรไม่ได้เลย ผมอยากตาย]

(สิ่งมีชีวิตที่เรียกว่าคน. 2542 : 94)

การเสนอแนวคิดในเรื่องนี้ที่สอดคล้องกับแนวคิดของบทความและแนวคิดสำคัญของเรื่องคือผู้เขียนแสดงให้เห็นว่าการกำหนดให้ผู้อื่นตายมาจากสิ่งเร้าอย่างเห็นได้ชัด จากกรณีของเกดที่ฆ่าสามีและผู้เล่า การอยากมีชีวิตหรืออยากตายสัมพันธ์กับสิ่งเร้าภายนอก หรือกรณีของผู้เล่าที่อยากตายเมื่อรู้ถึงพยาธิสภาพของตนและการอยากมีชีวิตอยู่สัมพันธ์กับการเติบโตของต้นชะเนียง แสดงให้เห็นว่าผู้เขียนเชื่อเฉพาะ

ความคิดที่แสดงไว้ในบทความว่าสิ่งแวดล้อมและสิ่งเร้ากำหนดการตายของมนุษย์และกำหนดการฆ่าตัวตายของมนุษย์ ส่วนพฤติกรรมการฆ่าตัวตายที่เกิดขึ้นจากยีนส์ไม่เห็นความคิดดังกล่าวปรากฏในเรื่องสั้นนี้

<u>กลุ่มคนกับกฎเกณฑ์ของคน</u> ประกอบด้วยบทความและเรื่องสั้น 4 เรื่องที่แสดงความสัมพันธ์ระหว่างคนกับกฎเกณฑ์ของคนที่กำหนดขึ้นต่างๆ ดังนี้

เรื่อง **<u>เรื่องของผมกับพ่อ</u>**

บทความก่อนเริ่มเรื่องชื่อ " ถ้าผมสามารถเริ่มต้นชีวิตใหม่ได้อีกครั้งหนึ่ง " แบ่งเป็น 3 ตอน ตอนที่ 1 ผู้เขียนนำข้อความจากหนังสือที่ผู้เขียนคือชายชราที่กำลังใกล้ตายกล่าวว่า หากเขาสามารถเริ่มต้นชีวิตใหม่ได้เขาจะไม่ปฏิบัติตนเคร่งเครียดหรือจริงจังกับชีวิตจนเกินไปอย่างที่แล้วมา และจะใช้ชีวิตอย่างมีความสุขให้คุ้มค่า ตอนที่ 2 ผู้เขียนยกตัวอย่างเพื่อนคนหนึ่งที่มีชีวิตตรงข้ามกับชายชราในตอนที่ 1 คือใช้ชีวิตตามสบายไม่มีการวางแผนแม้ชีวิตคู่เขาจะล้มเหลวแต่เขาก็มีความสุข ตอนที่ 3 จากประสบการณ์การทำงานที่ต่างประเทศของผู้เขียนเห็นว่าต้นกำเนิดและสิ่งแวดล้อมเป็นปัจจัยหนึ่งในการกำหนดพฤติกรรมและวัฒนธรรมการคิดการกระทำของคน คนบางกลุ่มวางแผนการดำเนินชีวิตของตนเองและอนาคตของลูกหลานอย่างเคร่งครัด เพื่อให้ประสบความสำเร็จและมีความมั่นคงในอนาคตชีวิตจึงแตกต่างกันคนสมัยก่อนอย่างสิ้นเชิง ผู้เขียนกล่าวถึงแนวคิดการกำเนิดโลกและคนว่ามีสองแนวคิดคือพระเจ้าสร้างทุกสิ่งทุกอย่างและไม่มีสิ่งใดในโลกที่เกิดขึ้นจากความบังเอิญ กับแนวคิดที่ว่าทุกสิ่งเกิดขึ้นล้วนเป็นเรื่องบังเอิญอาศัยเวลาและมีวิวัฒนาการมาโดยลำดับ สองแนวคิดนี้ตอบคำถามได้ว่าเราควรวางแผนในการดำเนินชีวิตหรือไม่แต่ไม่ว่าจะเป็นแนวคิดใดเราต้องตอบคำถามว่าเรามีชีวิตอยู่เพื่ออะไร

จากนั้นจึงนำเสนอเรื่องสั้น " เรื่องของผมกับพ่อ " เริ่มเรื่องผู้เล่าเล่าว่าเมื่อพ่อตายเขาได้รับมรดกมูลค่ามหาศาลเพราะเป็นลูกเพียงคนเดียว ผู้เล่าใช้จ่ายเงินอย่างฟุ่มเฟือยทำให้เงินลดลงอย่างรวดเร็ว เวลาผ่านไปหลายปีวิญญาณของพ่อกลับมาหาผู้เล่าขณะที่กำลังขับรถอยู่ทำให้ผู้เล่าตกใจกลัวมาก

พ่อบอกถึงสาเหตุที่มาหาว่าเพราะไม่สามารถทนเห็นผู้เล่าประพฤติตนที่ไม่เหมาะสมได้ และบอกว่าหากผู้เล่ายังคงใช้เงินเช่นนี้อีกไม่นานจะถูกฟ้องล้มละลาย พ่อบอกให้ผู้เล่ากลับไปเรียนต่อให้จบและบริหารบริษัทต่อไปรวมทั้งอย่าไว้ใจผู้ใดง่ายๆ ผู้เล่าบอกว่ากำลังจะไปสนามกอล์ฟแต่พ่อให้ข้อมูลปริมาณค่าใช้จ่ายในการสร้างและดูแลสนามกอล์ฟแล้วจากไปทำให้ผู้เล่าเปลี่ยนใจไม่ไป หลังจากนั้นขณะที่ผู้เล่ากำลังคุยกับเพื่อนหญิงคนหนึ่งพ่อก็ปรากฏกายออกมา ผู้เล่าจึงรีบส่งเธอกลับบ้านและขับรถต่อไปจนติดไฟแดงมีเด็กมาขายพวงมาลัยแต่ผู้เล่าไล่ไปพ่อพยายามชี้ให้เห็นปัญหาเด็กจรจัด ผู้เล่าบอกพ่อว่าเขากำลังจะเปลี่ยนชื่อตามคำแนะนำของหมอดูพ่อให้คติเตือนใจเขาว่าเป็นวิธีของคนเขลาแล้วจากไป

หลังจากนั้นผู้เล่าไม่ได้พบพ่ออีกหลายวัน จนวันหนึ่งขณะที่ผู้เล่าอยู่ในคลับหรูแห่งหนึ่งพ่อปรากฏกายออกมาบอกว่าเป็นห่วงที่เห็นว่าชีวิตของผู้เล่ากำลังจะเลวร้ายลงเรื่อยๆ และสอนว่าการเที่ยวเช่นนี้เป็นการทำให้ชีวิตเสียเปล่าเพราะเป็นเพียงความสุขจอมปลอม ความสุขที่แท้จริงคือความสุขทางใจที่เกิดจากการเสียสละและไม่มีความอยากแล้วพ่อก็นำทางพาผู้เล่าไปที่สลัมแห่งหนึ่งซึ่งผู้เล่าได้พบคนยากจนมากมายโดยพ่อชี้ให้เห็นชีวิตของแต่ละครอบครัวที่ล้วนมีปัญหารันทด เมื่อกลับถึงบ้านผู้เล่านอนไม่หลับ

วันรุ่งขึ้นผู้เล่ากลับไปที่สลัมอีกพบภาพอันน่าสลดหดหู่ชัดเจนขึ้นและเห็นคนกำลังมุงซื้อล็อตเตอรี่ ผู้เล่าจึงเรียกพ่อเพื่อให้บอกสลากที่ถูกรางวัลและซื้อไปให้หญิงที่เป็นโรคมะเร็งในสลัม จากนั้นผู้เล่ากำลังจะบินไปฮ่องกงแต่พ่อคัดค้านจนผู้เล่าตัดสินใจกลับบ้านและได้ทราบข่าวว่าเครื่องบินที่ผู้เล่าจะไปเกิดตก

ผู้เล่าขนลุกเกรียวที่รู้ว่าพ่อช่วยชีวิตตนไว้ให้รอดจากความตาย ผู้เล่าได้สนทนากับพ่ออีกครั้งหลังจากนั้นก็ไม่ได้พบพ่ออีกเลย

ผู้เล่าเริ่มกลับไปบริหารบริษัทและพบว่าบริษัทประสบปัญหาอย่างหนักจากการเปลี่ยนแปลงอัตราค่าเงินแลกเปลี่ยนจนบริษัทเกือบล้มละลาย พ่อก็ไม่เคยปรากฏตัวให้เห็นเพื่อช่วยผู้เล่าแก้ปัญหาอีกเลย เมื่อยามใดที่ผู้เล่าท้อแท้หรือไม่สามารถหาทางออกกับปัญหาผู้เล่าจะกลับไปที่สลัมมองดูสภาพของผู้คนในสลัมเพื่อสร้างกำลังใจให้กับตน จากนั้นเรื่องตัดมาว่าผู้เล่าอายุหกสิบปีมีลูกชายที่มีพฤติกรรมคล้ายผู้เล่าในวัยหนุ่ม

การเสนอเรื่องในเรื่องนี้ดำเนินเรื่องตามลำดับเวลาตั้งแต่วิญญาณของพ่อกลับมาหาผู้เล่าเพื่อช่วยเหลือผู้เล่าจนรอดจากความตาย และพยายามสอนผู้เล่าให้ดำเนินชีวิตอย่างมีค่าจนผู้เล่าเปลี่ยนวิถีชีวิตใหม่และประวัติศาสตร์กำลังจะซ้ำรอยกับลูกของผู้เล่าเอง

ผู้เขียนสร้างตัวละครที่เป็นวิญญาณคือ พ่อที่ตายไปแล้วของผู้เล่าที่กลับมาช่วยเหลือลูกชายที่ประมาทในการใช้ชีวิตด้วยการใช้จ่ายเงินฟุ่มเฟือยซื้อหาความสุขอย่างฉาบฉวย เนื่องจากผู้เขียนสร้างให้พ่อเป็นวิญญาณเพื่อช่วยเหลือลูกชายดังนั้นพ่อจึงมีความสามารถพิเศษในการหยั่งรู้ข้อมูลต่างๆ เช่นจำนวนเงินมหาศาลที่ผู้เล่าจะต้องสูญเสียไปหากยังประพฤติตนเช่นเดิม หมายเลขรางวัลสลากกินแบ่งและยังล่วงรู้ชะตาชีวิตของลูกชายจนสามารถจะเตือนให้ผู้เล่ารอดพ้นจากความตาย ดังข้อความ

> " ย.ห. เงินของผม เอ้ย ! เงินของเรายังเหลืออีกแยะ "
>
> " แยะนี่เท่าไหร่ แกรู้มั้ย "
>
> " ขี้เกียจนับ ก็คงราวพันกว่าล้านกระมังครับ คุณสมศักดิ์ดูแลอยู่ ไม่มีปัญหา "
>
> " นั่นแหละคือปัญหา ในนาทีนี้แกมีเงินเหลืออยู่ 928 ล้าน 3 แสน 4 หมื่น 2 พัน 75 บาท กับอีก 32 สตางค์ ลดลงจากวันแรกที่แกได้รับมรดกถึง 14.218 % "
>
> " โอ้โฮ ! พ่อคิดเร็วเป็นคอมพิวเตอร์เลยแฮะ "
>
> " ถ้าแกยังประพฤติตัวเหลวไหลยังงี้ต่อไป อีกภายในสองปีเจ็ดเดือนสิบสองวันจากวันนี้ แกจะถูกฟ้องล้มละลาย "
>
> (สิ่งมีชีวิตที่เรียกว่าคน. 2542 : 119 – 120)

แต่อย่างไรก็ดีวิญญาณพ่อเลือกที่จะเปิดเผยข้อมูลต่างๆ ให้ผู้เล่ารู้เท่าที่จำเป็นเท่านั้นเพราะจุดประสงค์หลักเพื่อต้องการให้ลูกชายได้คิดและท้ายที่สุดเขาจะหาทางออกปัญหาต่างๆ ในชีวิตได้ด้วยตนเอง วิญญาณพ่อมาเพียงเพื่อกระตุ้นเตือนสำนึกฝ่ายดีของลูกชายเท่านั้น

การเสนอความคิดในเรื่องนี้ ผู้เขียนเสนอความคิดที่เชื่อมโยงกับบทความเพียงแค่เป็นกรณีตัวอย่างของคนบางกลุ่มที่พยายามวางแผนและกำหนดการดำเนินชีวิตของลูกหลานเพื่อการประสบความสำเร็จในชีวิต ดังเช่นวิญญาณพ่อที่มาช่วยเหลือชีวิตลูกชายและเตือนสติให้เปลี่ยนแนวทางในการดำเนินชีวิต

แนวคิดสำคัญของเรื่องคือการใช้ชีวิตอย่างไม่ประมาทดีกว่าการใช้ชีวิตแสวงหาความสุขไปวันๆ ชีวิตจึงจะมีค่า และเสนอแนวคิดย่อยว่า พ่อมีความรักและห่วงใยลูกมากมายจนไม่สามารถจะทนเห็นลูกต้องประสบชะตากรรมอันเลวร้ายจนต้องเข้ามาช่วยเหลือ แนวคิดย่อยอีกอย่างคือการจะเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของผู้ใดต้องกระตุ้นให้ผู้นั้นฉุกคิดและเรียนรู้ด้วยตนเอง ดังเช่นพ่อที่แม้จะเสียชีวิตไปแล้วแต่ล่วงรู้ว่าลูกชายเพียงคนเดียวมีพฤติกรรมไม่เหมาะสมในการใช้จ่ายเงินจนทำให้อนาคตจะกลายเป็นคนล้มละลาย

และการหาความสุขอย่างฉาบฉวยอาจทำให้ต้องประสบอุบัติเหตุเสียชีวิตได้จึงทำให้พ่อตัดสินใจกลับมาตักเตือนผู้เล่าจนสามารถเปลี่ยนแปลงตนเองทำให้รอดพ้นจากปัญหาและภัยทั้งหลายได้

เรื่อง <u>ยี่สิบปีหลัง</u>

บทความนำก่อนเริ่มเรื่องชื่อ " การติดยึดกับความเคยชิน " แบ่งเป็น 2 ตอนคือตอนที่ 1 สิ่งเร้า ผู้เขียนเสนอความคิดว่าพฤติกรรมของคนควบคุมได้โดยการสร้างหรือใช้สิ่งเร้าให้เหมาสมกับบุคคลและเวลา เห็นได้จากตัวอย่างของการทดลองของพาลอฟ การใช้การโฆษณาสินค้า การเปิดดนตรีเพื่อกระตุ้นการซื้อสินค้า ตอนที่ 2 ความเคยชิน ผู้เขียนยกตัวอย่างกรณีโค้กใหม่ถูกลูกค้าปฏิเสธและร้านอาหารที่ติดป้าย " เจ้าเก่า " เพื่อตอบเรื่องความเคยชินของมนุษย์ จากนั้นผู้เขียนกล่าวว่าการติดยึดนำมาซึ่งการต่อต้านสิ่งใหม่ๆ อันก่อให้เกิดทุกข์เพราะหากพิจารณาแล้วจะพบว่าทุกสิ่งทุกอย่างบนโลกย่อมมีการเปลี่ยนแปลงเสมอ การยึดติดและความเคยชินเป็นอุปสรรคสำคัญต่อการวิวัฒนาการของสิ่งมีชีวิต แม้คนจะเชื่อว่าได้ผ่านการวิวัฒนาการทางกายภาพมาถึงขั้นสูงสุดแล้วและคนก็ยึดติดกับสิ่งต่างๆ ที่เคยชินกับสังคมที่ตนอยู่ ผู้เขียนสรุปว่าเราควรย้อนกลับมาดูตัวเองแทนที่จะติดยึดกับความเคยชินเดิมๆ เท่านั้น

จากนั้นผู้เขียนเสนอเรื่องสั้น " ยี่สิบปีหลัง " โดยนำเรื่องสั้นชื่อวันกลับบ้าน ของฟ้าอำพันซึ่งเป็นเรื่องสั้นที่ซ่อนอยู่ในเรื่องสั้นเรื่องนี้อีกทีหนึ่ง นำเสนอเรื่องราวของชายผู้หนึ่งซึ่งเล่าว่าเรียนจบเตรียมอุดมศึกษาเดินทางไปบางไผ่ได้เห็นชีวิตอันลำบากของชาวบ้าน ผู้เล่าตั้งใจจะช่วยคนเหล่านั้นจึงกลับมาเรียนจนจบปริญญาและเดินทางไปบางไผ่เพื่อเป็นครู ผู้เล่าเดินทางโดยรถไฟและได้พบกับชายวัยกลางคนผู้หนึ่งที่มีฐานะดีและได้สนทนากันชายวัยกลางคนเล่าว่าเขาเกิดที่บางไผ่แต่จากมาตั้งแต่วัยหนุ่มและไม่ได้เดินทางกลับไปเป็นเวลายี่สิบปีแล้ว ผู้เล่าเล่าว่ากำลังจะเดินทางไปสอนหนังสือที่โรงเรียนเดียวกับที่ชายวัยกลางคนเคยเรียนอยู่ จากนั้นชายผู้นั้นถามถึงหนังสือที่ผู้เล่ากำลังอ่านผู้เล่าจึงอธิบายว่าหนังสือชื่อว่าปีศาจเป็นเรื่องการต่อสู้ของชาวนาและเปรียบเทียบให้เห็นชีวิตของศักดินาและเรื่องนี้เป็นแรงบันดาลใจส่วนหนึ่งที่ทำให้ผู้เล่าอยากเป็นครู

เมื่อรถไฟจอดแวะที่สถานีถัดไปชายวัยกลางคนเหมาซื้อหมูปิ้งมาแจกผู้โดยสารบนรถและเล่าถึงอดีตว่าเมื่อยี่สิบปีก่อนเขานั่งรถไฟออกจากบางไผ่และมีคนมาขายหมูปิ้งแต่เขาไม่มีเงินซื้อมีชายผู้หนึ่งยื่นข้อเสนอให้เขาทำงานให้แลกกับการได้กินหมูปิ้ง หลังจากวันนั้นเขาสัญญากับตนเองว่าหากอนาคตมีฐานะดีจะซื้อหมูปิ้งแจกโดยไม่มีข้อแลกเปลี่ยน ผู้เล่าถามถึงสาเหตุที่ชายวัยกลางคนไม่กลับบ้านมาตลอดยี่สิบปีแต่เขาตอบเลี่ยงๆ เมื่อตกกลางคืนผู้เล่าตื่นขึ้นพบว่าชายวัยกลางคนยังไม่หลับและกำลังดูล็อกเก็ตที่มีรูปถ่ายชายวัยกลางคนเล่าว่าเขามีคนรักอยู่ที่บางไผ่และผู้เล่าก็เล่าถึงสาเหตุที่มาบางไผ่เพราะต้องการช่วยเหลือเด็กยากจนให้มีการศึกษาและเป็นการเติมความฝันให้กับตนด้วย เมื่อรถไฟถึงสถานีบางไผ่ผู้เล่าเตรียมตัวจะลงแต่ชายวัยกลางคนกลับบอกว่าเขาตัดสินใจไม่ลงและจะรอรถเที่ยวกลับ จากนั้นเล่าว่าเวลาผ่านไปหลายปีผู้เล่านึกทบทวนถึงเหตุการณ์วันนั้นและนึกสงสัยตนเองที่ไม่ถามถึงสาเหตุที่ชายวัยกลางคนผู้นั้นไม่ลงบางไผ่

จากนั้นผู้เขียนเสนอเรื่องเล่าของบรรณาธิการโดยขึ้นหัวเรื่องว่า " ผมรู้จักคนเขียนวันกลับบ้าน บทบันทึกของบรรณาธิการ " บรรณาธิการเป็นผู้เล่าเรื่องว่า เขารู้จักกับนักเขียนเรื่องวันกลับบ้านและพบกันโดยบังเอิญที่ผับแห่งหนึ่งที่ตกแต่งในแนวเพื่อชีวิตหลังจากไม่ได้พบกันถึงสามปี เมื่อได้สนทนากันนักเขียนบอกว่าเขาตั้งใจจะไปภูฟ้าโดยทางรถไฟแต่เดินทางแต่ไปไม่ถึงทำให้บรรณาธิการนึกถึงเหตุการณ์ที่ตนและนักเขียนได้หนีเข้าป่าและใช้ชีวิตอยู่ร่วมกันบนภูฟ้าถึงสี่ปี แต่นักเขียนบอกว่าการไปครั้งนี้ของเขานั้นไปไม่ถึงเพราะเดินทางกลับก่อน การเดินทางครั้งนี้ทำให้เขาได้เขียนเรื่องสั้นเรื่องหนึ่งและนำมาให้บรรณาธิการอ่าน

ก่อนที่ตนจะออกไปร้องเพลงกับดาราโอเกะบนเวที บรรณาธิการอ่านซ้ำหลายรอบและพบว่าเป็นงานเขียนในยุคแสวงหาน่าสนใจที่มีการใช้สัญลักษณ์ต่างๆ มากมายที่ยากต่อการตีความ และคาดว่านักเขียนเขียนจากประสบการณ์จริงเพราะเหตุการณ์และตัวละครในเรื่องสอดคล้องกับชีวิตจริงของนักเขียน

บรรณาธิการนึกย้อนไปถึงเหตุการณ์เมื่อยี่สิบปีก่อน เขาและนักเขียนเดินทางไปบนภูฟ้าทางรถไฟเพื่อนถูกชายในเครื่องแบบจับโกนผมครึ่งหัวและเมื่อไปถึงพบกับความทุรกันดารของสถานที่ยิ่งทำให้จิตใจของพวกเขาหดหู่มากยิ่งขึ้น และนึกถึงเพลงนกสีเหลืองซึ่งเป็นเพลงสุดท้ายที่พวกเขาร่วมร้องกันก่อนที่จะตัดสินใจกลับบ้าน เมื่อนักเขียนเดินกลับมาที่โต๊ะบรรณาธิการถามเขาถึงที่มาของเรื่องนี้ว่าน่าจะมาจากประสบการณ์จริงจากการตั้งใจจะไปไปภูฟ้าของเขาแต่ไปไม่ถึงนักเขียนปฏิเสธและบอกว่าการเขียนครั้งนี้เขียนแบบต้นไปเรื่อยๆ ไม่ได้มีความหมายลึกซึ้งเป็นพิเศษ ส่วนที่เขียนแล้วอ่านไม่ค่อยรู้เรื่องเพราะใช้เทคนิคเดียวกับเรื่องสั้นสมัยใหม่

การเสนอเรื่องในเรื่องนี้ด้านการดำเนินเรื่องผู้เขียนใช้เทคนิคเดียวกันกับเรื่องสั้นสมัยนี้ ในตอนต้นผู้เขียนนำเรื่องสั้นที่มีชื่อเรื่องและผู้เขียนซึ่งจงใจเขียนออกมาในแนวเพื่อชีวิต จากนั้นจึงนำบทความของบรรณาธิการที่เขียนถึงที่มาของเรื่องสั้นที่นำเสนอในตอนต้น เพื่อเป็นการแสดงให้เห็นความคิดเห็นของบรรณาธิการที่คาดการณ์จากประสบการณ์จริงที่ตนและนักเขียนเคยประสบมาด้วยกัน ประจวบกับเรื่องสั้นที่นักเขียนเขียนนั้นมีความสอดคล้องกับเรื่องจริงทำให้บรรณาธิการเข้าใจว่าเรื่องนี้นักเขียนเขียนจากประสบการณ์จริง เพื่อต้องการหักมุมในตอนจบว่าเรื่องสั้นเรื่องนี้นักเขียนเพียงแต่เขียนตามความนิยมในสมัยนั้นคือการเขียนต้นไปเรื่อยๆ และใช้สัญลักษณ์เพื่อให้อ่านไม่รู้เรื่อง โดยอาศัยเพียงฉากของสถานที่นั้นเป็นบรรยากาศประกอบเท่านั้น

หากพิจารณาจะพบว่าผู้เขียนจงใจที่จะให้ข้อมูลว่าเรื่องสั้นวันกลับบ้านพ้องกับประสบการณ์จริงของนักเขียนจนมีส่วนทำให้บรรณาธิการเข้าใจผิดคิดว่านักเขียนเขียนเรื่องจากประสบการณ์จริง แล้วยังเป็นการลวงผู้อ่านให้เชื่อตามเพื่อนำไปสู่การหักมุมในตอนจบ ดังนั้นการที่ผู้เขียนใช้กลวิธีการเสนอเรื่องสั้นซ้อนกับเรื่องเล่าถึงชีวิตของนักเขียนเรื่องสั้นจึงเสียดสีประชดประชันการใช้ชีวิตของกลุ่มคนที่เคยเข้าป่าเคยลำบากยากแค้นเพื่ออุดมการณ์ การเข้าผับเพื่อชีวิต การร้องเพลงเพื่อชีวิตหรือเขียนเรื่องสั้นเพื่อชีวิตก็เพื่อสนองความเคยชินแต่หนหลังเท่านั้น

ด้านรูปแบบใช้รูปแบบของการเขียนเรื่องสั้นมาเป็นกรอบในการนำเสนอ ตั้งแต่การตั้งชื่อเรื่องชื่อผู้เขียนและใช้การจัดขนาดอักษรให้มีขนาดใหญ่เด่นชัด และบทความตอนท้ายใช้การลงสีพื้นเพื่อต้องการแยกเรื่องสองเรื่องออกจากกัน ดังตัวอย่าง

เรื่องสั้น

เรื่องสั้น : วันกลับบ้าน
โดย " ฟ้าอำพัน "

" เมื่อผมจบเตรียมอุดมศึกษาเมื่อสี่ปีก่อน ชีวิตผมเคว้งคว้าง ตัดสินใจไม่ได้ว่าจะทำอะไรต่อ เพื่อนคนหนึ่งชวนผมไปที่ต่างจังหวัด ผมก็ไป ประสบการณ์นั้นแปลี่ยนชีวิตผมอย่างสิ้นเชิง ทำให้ผมคิดว่าตนเองต้องการอะไรในชีวิตนี้จริงๆ หลังจากพบเห็นชีวิตลำเค็ญของชาวบ้านที่บ้านบางไผ่แล้ว ผมก็สัญญากับตัวเองว่าชีวิตนี้ผมจะต้องช่วยคนเหล่านี้ให้ได้ ผมกลับไปเรียนต่อ ตอนนี้ผมเรียนจบแล้วและกำลังทำอย่างที่ผมต้องการหลายปีก่อน ผมกำลังเดินทางไปที่นั่นอีกครั้ง "

(สิ่งมีชีวิตที่เรียกว่าคน. 2542 : 135)

บทความ

ผมรู้จักคนเขียน " วันกลับบ้าน "
บทบันทึกของบรรณาธิการ

ผมได้รับต้นฉบับ " *วันกลับบ้าน* " มาโดยบังเอิญ เมื่อสองวันก่อนผมมีโอกาสไปเที่ยวผับแห่งหนึ่งแถบถนนพระรามที่ 9 ผมพบเขาหลังจากที่ไม่ได้พบหน้ากันมานานกว่าสามปี

บรรยากาศภายในนั้นสลัวรางเหมือนผับทั่ว ๆ ไป ตกแต่งสถานที่แบบบ้านป่า มีภาพถ่ายเก่าๆ ของคนหลายคนที่ถืออาวุธปืน รูปเด็กนักเรียนเสื้อผ้าขาดวิ่น รูปซากเครื่องบิน รูปหมู่บ้านร้าง ตรงกลางห้องเป็นตู้กระจกกลมเส้นผ่าศูนย์กลางสักสองเมตรครึ่ง ภายในนั้นจัดแสดงถุงย่ามซึ่งมีรอยเปื้อนเลือด ปืนอาก้า เอ็ม. 16 สองสามกระบอกที่สนิมจับเขรอะกรัง และปลอกกระสุนหลายนัดเรียงรายอย่างมีศิลป์...

(สิ่งมีชีวิตที่เรียกว่าคน. 2542 : 143)

การเสนอความคิดในเรื่องนี้ผู้เขียนเสนอความคิดที่เชื่อมโยงกับบทความและแนวคิดสำคัญในเรื่องคือ การยึดติดกับความเคยชินของคนจนประเมินเรื่องต่างๆ ผิดพลาด ดังเช่นบรรณาธิการที่เชื่อว่าเรื่องสั้นที่นักเขียนเขียนนั้นมาจากประสบการณ์จริง สอดคล้องกับเหตุการณ์ตลอดจนตัวตนของนักเขียนที่บรรณาธิการรู้จักและงานเขียนเรื่องสั้นในรูปแบบที่นิยมว่าดีเพราะในปัจจุบันนักเขียนผู้นี้ได้เปลี่ยนความคิดไปจากเดิมแล้ว ดังข้อความ

" บางไผ่ในเรื่องของมึงก็คือภูฟ้า และตัวละครชายวัยกลางคนก็คือมึงใช่มั้ยวะ? "

" เปล่า "

เขาคงสังเกตสีหน้าไม่เชื่อของผม หัวเราะ

" นี่มึงกำลังคิดว่ากูเขียนเรื่องสั้นนี้จากประสบการณ์จริงใช่ไหม เปล่าว่ะสัญลักษณ์ต่างๆ ในเรื่องนี้กูมั่วใส่ทั้งนั้น ไม่มีความหมายอะไรกับกูเป็นพิเศษ มันก็คือเทคนิคอิมโพรไวส์ธรรมดา เขียนต้นไปเรื่อยๆ เอาแค่บรรยากาศ

ยุคนั้น เขียนแบบภาพร่างไง เรื่องสั้นสมัยนี้ไม่ต้องอ่านรู้เรื่องมากก็ได้ ไม่ใช่หรือวะ เฮ้อ ! ถ้าไม่มีอะไร กูขอไปร้องเพลงต่อ ร้องด้วยกันมั๊ยล่ะ เพลงโปรดของมึงตอนอยู่บนภู— *"คนกับควาย"* "

(สิ่งมีชีวิตที่เรียกว่าคน. 2542 : 143)

เรื่อง <u>กามสุขัลลิกานุโยค</u>

บทความก่อนเริ่มเรื่องชื่อ " ระบบศาสนาและกฎเกณฑ์เกี่ยวกับศาสนา " ผู้เขียนกล่าวว่า ศาสนาและความเชื่อถูกปลูกฝังในคนตั้งแต่เด็กจนตาย เนื่องด้วยการนำศาสนาเชื่อมกับพิธีกรรม วัฒนธรรม ขนบธรรมเนียมประเพณีจึงทำให้ศาสนาสามารถดำรงอยู่อย่างต่อเนื่องตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน และกล่าวว่า ศาสนานั้นเป็นเรื่องละเอียดอ่อนหากมีผู้ใดวิพากษ์วิจารณ์ศาสนาในแง่ลบอาจถูกต่อต้านและถูกลงโทษอย่างรุนแรงเช่น ศาสนาคริสต์ ศาสนาพุทธก็เช่นกันผู้เขียนเสนอว่าไม่มีผู้ใดกล้าวิจารณ์เรื่องมัชฌิมาปฏิปทาในประเด็นเรื่องเพศว่า เป็นการฝืนธรรมชาติของร่างกายหรือไม่เมื่อพระไม่สามารถมีความสัมพันธ์ทางเพศเป็นเวลานานหลายปีเพราะคนนั้นถูกสร้างมาพร้อมอารมณ์เพศ ส่วนศาสนาคริสต์การอนุญาตให้สอนเรื่องกำเนิดของโลกในแง่วิทยาศาสตร์ก็ท้าทายความเชื่อที่ว่าพระเจ้าสร้างโลก ความรู้ต่างๆ ทางวิทยาศาสตร์มาจากการแสวงหาความจริงแต่ความรู้ทางศาสนามาจากการแสวงหาความจริงสูงสุด กฎเกณฑ์ทางศาสนาเป็นเพียงเปลือกไม่ใช่ความจริงที่เราควรยึดติด

จากนั้นนำเสนอเรื่องสั้น " กามสุขัลลิกานุโยค " ที่ใช้การเล่าย้อนอดีตสลับไปมากับปัจจุบัน ดังเขียนเป็นตารางได้ดังนี้

เหตุการณ์ปัจจุบัน	เหตุการณ์ในอดีต
ผู้เล่าเล่าว่าตนกลัวว่าคืนนี้ปีศาจจะมาหาหรือไม่จากนั้นเล่าว่าขณะนี้เป็นหน้าฝน ฝนเริ่มตก ผู้เล่าเดินย้ำไปบนคันนารู้สึกเกลียดฝนที่ทำให้การเดินทางต้องช้าลง และเล่าย้อนไปเมื่อ 40 ก่อน ผู้เล่าเป็นเด็กที่ถูกทิ้งอยู่บนคันนาอย่างโดดเดี่ยว ผู้เล่าหลงทางเดินถึงหมู่บ้านแห่งหนึ่งและพบเรือนหลังหนึ่งจึงคิดขอไปหลบฝนเมื่อไปถึงร่างผู้เล่าก็เปียกทั้งตัว จากนั้นมีผู้หญิงคนหนึ่งที่คลุมร่างตนเองมิดชิดเหลือเพียงดวงตาออกมาต้อนรับเธอชื่อโพงพาง และต้องการให้ผู้เล่าหลบฝนก่อนด้วยเกรงว่าจะไม่สบายผู้เล่าเห็นด้วยจึงรออยู่	

แทรก นิทานธรรมเรื่องหนึ่งที่มีพระ 2 รูปเดินทางไปพบผู้หญิงคนหนึ่งแต่งกายสวยงามแต่ไม่กล้าข้ามน้ำที่ท่วมอยู่เพราะกลัวชุดเปื้อน พระรูปแรกเดินเข้าไปอุ้มเธอข้ามไป เมื่อทั้งคู่เดินทางถึงวัดพระอีกรูปถามพระรูปแรกว่าท่านกระทำไม่เหมาะสมแต่พระรูปแรกตอบกลับว่าเขาปล่อยวางหญิงผู้นั้นไว้ริมทางแต่ท่านยังอุ้มเธออยู่อีกหรือ ผู้เล่าขึ้นไปบนเรือนโพงพางบอกว่าเธออาศัยอยู่คนเดียวเพราะพ่อเสียชีวิตแล้ว จากนั้นเธอขอตัวไปทำธุระอีกห้องหนึ่ง ผู้เล่ามองดูรอบบ้านซึ่งคล้ายกับบ้านที่ตนเคยอาศัยอยู่สมัยเด็กและนึกถึงอดีต	
	ในวัยเด็กผู้เล่ามักถูกล้อเลียนอยู่เป็นประจำว่าหน้าตาน่าเกลียดและถูกพ่อแม่ทิ้ง ต่อมาพ่อเลี้ยงก็ทิ้งแม่เลี้ยงไป
ผู้เล่ารู้สึกสองจิตสองใจและตัดสินใจจะเดินทางต่อจึงลุกขึ้นเพื่อจะไปบอกลาโพงพาง แต่บังเอิญเห็นโพงพางเปลือยจึงตกใจและทำให้นางรู้ตัว ผู้เล่ารีบเดินจากบ้านและคิดฟุ้งซ่านตลอดทางจนปักกลดและพยายามทำสมาธิแต่จิตก็ไม่สงบ	
	ขณะนั่งสมาธิผู้เล่านึกย้อนถึงเหตุการณ์ในวัยหนุ่มที่แม่จัดหาคู่ครองให้และได้พบเห็นหน้าหญิงสาวครั้งแรกในงานหมั้นผู้เล่าก็รักเธอทันที แต่เมื่อถึงวันแต่งงานขบวนขันหมากไปถึงบ้านเจ้าสาวแต่พบว่าเจ้าสาวหนีไปแล้ว ผู้เล่าเสียใจมากจึงตัดสินใจบวชเพื่อหนีความทุกข์เมื่อบวชได้หลายปีคืนหนึ่งฝันว่ากำลังอยู่ในงานแต่งงานและกำลังกอดรัดเจ้าสาวด้วยความสุขแล้วก็สะดุ้งตื่นรู้สึกว่าตนฝันเปียกจากอารมณ์ใคร่นั้น

	นับจากวันนั้นทุกครั้งที่นั่งสมาธิผู้เล่าพบกับปีศาจแห่งความใคร่ที่มาในรูปแบบต่างๆกันไป ผู้เล่าพยายามต่อสู้ด้วยการไปนั่งสมาธิในป่าช้ามองดูซากศพแต่ก็ไม่สามารถขับไล่ปีศาจไปได้ วันหนึ่งผู้เล่านั่งพิจารณาพระพุทธรูปและคิดว่าตนไม่สามารถกำจัดปีศาจได้หากไม่สามารถกำจัดความเกลียดในใจ จึงเริ่มที่จะเข้าใจความเกลียดและวันรุ่งขึ้นตัดสินใจสึกและเปลี่ยนสถานะเป็นผู้ละโลกออกเดินทางเพื่อแสวงหาและเรียนรู้ความเกลียดของตนเอง ↓ แทรก นิทานที่กล่าวถึงชายตาบอดไปเยี่ยมเพื่อนจนดึก ขณะกำลังจะกลับเพื่อนให้นำโคมไฟกลับบ้านเพื่อป้องกันผู้อื่นมาเดินชน ชายตาบอดถือโคมไฟเดินกลับบ้านแต่ถูกชายผู้หนึ่งชนและรู้สึกโกรธจึงต่อว่าชายผู้นั้นบอกว่าโคมไฟที่ท่านถืออยู่นั้นดับ หลายปีต่อมาผู้เล่าเดินทางรอนแรมไปสถานที่ต่างๆแต่ทุกคืนยังคงพบปีศาจจึงใช้วิธีทรมานตนเองแบบโยคีโบราณด้วยการอดอาหารจนร่างกายเหลือแต่หนังหุ้มกระดูก ผมและหนวดเครารุงรังจนวันหนึ่งผ่านหมู่บ้านแห่งหนึ่งพบแม่กำลังให้นมลูกและร้องเพลง ทันใดนั้นผู้เล่ารู้สึกคล้ายกลับไปเป็นทารกอีกครั้งจึงเลิกทรมานหันมารักตนเองและเริ่มเรียนรู้ที่จะรักปีศาจ
ผู้เล่าปักกลดใกล้เรือนโพงพางและกำลังครุ่นคิดการรับมือกับปีศาจ	

แทรก

นิทานว่าวัดเชนแห่งหนึ่งมีพระภิกษุและชีปฏิบัติธรรม แต่มีชีนางหนึ่งมีรูปร่างหน้าตาสวยงามจนทำให้พระหลายรูปมีจิตไม่สงบ พระรูปหนึ่งเขียนจดหมายถึงนางขอร้องให้มาพบเขาเป็นการส่วนตัว วันต่อมาในที่ประชุมชีเอ่ยขึ้นว่าพระที่เขียนจดหมายมาถึงนางหากกล้าที่จะรักนางก็ต้องกล้าที่จะกอดนาง ณ ที่ตรงนี้ด้วย

เช้าวันรุ่งขึ้นโพงพางนำอาหารมาให้ผู้เล่าแล้วจากไป เย็นวันนั้นมีชาวบ้านสองคนมาบอกให้ผู้เล่าไปพักอยู่ในบริเวณวัดแต่ผู้เล่าปฏิเสธอ้างว่าต้องการความสงบ ผู้เล่าตัดสินใจว่าพรุ่งนี้จะเดินทางต่อเมื่อตกดึกโพงพางมาหาผู้เล่าและผู้เล่าก็มีความสัมพันธ์ทางเพศกับนาง

วันรุ่งขึ้นผู้เล่าเก็บสัมภาระและออกเดินทางต่อไปนึกถึงเหตุการณ์เมื่อวานที่ชาวบ้านสองคนมาเล่าให้ฟังว่าโพงพางอายุเกือบ 40 ปี แต่ไม่แต่งงานเพราะเป็นโรคเรื้อนทำให้นิ้วกุดทั้งสองข้างต้องไปตั้งเรือนอยู่ท้ายหมู่บ้านเพราะผู้อื่นกลัวจะติดเชื้อโรค

การเสนอเรื่องในเรื่องนี้ด้านการดำเนินเรื่อง ผู้เขียนเริ่มเรื่องจากกลางเรื่องแล้วเล่าย้อนกลับไปกลับมาจนถึงเหตุการณ์ในปัจจุบัน เพื่อต้องการเสนอถึงภูมิหลังประวัติของผู้เล่าในวัยเด็กอันเป็นสาเหตุมาสู่ปัญหาที่ผู้เล่าต้องประสบคือความเกลียดและความต้องการทางเพศที่รุนแรง ผู้เล่าพยายามต่อสู้กับปีศาจแห่งความใคร่ที่ ติดตามผู้เล่าไปทุกแห่งทุกแห่ง การเล่าสลับเหตุการณ์มีส่วนช่วยในการเปรียบเทียบให้ผู้อ่านเข้าใจถึงพฤติกรรมของผู้เล่าว่าเมื่อวัยเด็กผู้เล่าเป็นเด็กที่ถูกพ่อแม่ทิ้งและมีคนเก็บมาเลี้ยงเป็นผู้มีรูปร่างหน้าตาน่าเกลียดมักถูกเด็กคนอื่นๆ ล้อเลียนเป็นประจำ เมื่อโตขึ้นแม่จัดหาคู่ให้แต่เจ้าสาวก็หนีไปในวันแต่งงาน สิ่งเหล่านี้ทำให้ผู้เล่ารู้สึกโกรธเกลียดตนเองและคนรอบข้าง เพราะผู้เล่าไม่เคยได้รับความรักจึงไม่รู้จักรักตนเองและรักผู้อื่น ต่อมาผู้เล่าตัดสินใจบวชเพื่อหลีกหนีความทุกข์แต่ก็ไม่สามารถกำจัดความทุกข์ได้กลับยิ่งทุกข์มากขึ้นเพราะเมื่อร่างกายเกิดความต้องการทางเพศแต่ก็ต้องข่มไว้เนื่องจากผิดศีลอย่างร้ายแรง แม้จะพยายามต่อสู้ทุกวิถีทางก็ไม่สามารถกำจัดความรู้สึกนี้ได้ก่อให้เกิดความรู้สึกผิดจนทำให้ทวีความเกลียด

ตนเองยากยิ่งขึ้น เมื่อผู้เล่ามีความสัมพันธ์กับหญิงโรคเรื้อนที่ไม่มีใครต้องการทำให้ผู้เล่าได้รู้จักความใคร่ที่แท้จริงและจิตสงบลงโดยไม่ต้องหนีอารมณ์ใคร่นั้นอีกต่อไป

ด้านตัวละคร จะเห็นได้ว่าเรื่องนี้มีความหมิ่นเหม่ทางศีลธรรมในศาสนาพุทธมากโดยเฉพาะตัวละครเอกผู้เล่าเรื่องที่เกิดความต้องการทางเพศขณะที่ยังบวชอยู่และไม่สามารถข่มอารมณ์ต่างๆ ได้ แต่ผู้เขียนก็หาทางออกด้วยการไม่ให้ตัวละครเป็นพระภิกษุแต่ให้สึกออกมาและใช้ชีวิตแบบ " ผู้ละโลก " ซึ่งผู้เขียนจงใจให้ปฏิบัติตนคล้ายกับนักบวชด้วยการออกเดินทางไปตามสถานีต่างๆ พร้อมย่ามและกลด ไม่เข้าใกล้ผู้หญิง เป็นต้น และพยายามค้นหาวิธีกำจัดกิเลสกามสุขเพื่อพ้นทุกข์โดยเฉพาะความทุกข์ในเรื่องความต้องการทางเพศของร่างกายจนเมื่อได้พบกับโพงพางหญิงโรคเรื้อนซึ่งเป็นโสดมานาน ผู้เล่าจึงตัดสินใจมีความสัมพันธ์ทางเพศกับนางเพื่อปลดปล่อยอารมณ์เพศและด้วยความเมตตาที่มีอย่างแท้จริง

ส่วนตัวละครอีกตัวหนึ่งคือโพงพาง เป็นตัวละครที่ผู้เขียนใช้เพื่อสร้างความสงสัยใคร่รู้ให้เกิดขึ้นกับผู้เล่าและผู้อ่านด้วยการบรรยายว่า " ทั้งร่างห่มคลุมอาภรณ์สีทึมมิดชิด แม้แต่ใบหน้าก็มีผ้าเทาคาดเหลือแต่นัยน์ตาและประกายที่อ่านไม่ออกคู่นั้น เดาไม่ออกว่าทำไมนางต้องห่มคลุมร่างมิดชิดเช่นนี้ในเมื่อไม่ใช่ฤดูร้อน " (วินทร์ เลียววาริณ. 2542 : 149) จนเมื่อผู้เล่าได้มองเห็นร่างเปลือยของนางโดยบังเอิญ ผู้เขียนให้ผู้เล่าแสดงความตกใจด้วยการนึกว่าเป็นสิ่งไม่สมควรที่ตนผู้ถือศีลจะมาเห็นภาพเช่นนี้จึงวิ่งหนีไป เพื่อสุดท้ายจะได้หักมุมว่าที่นางต้องปิดบังตนเองมิดชิดเพราะเป็นโรคเรื้อนแต่ผู้เล่าก็ตัดสินใจมีความสัมพันธ์กับนางเพราะความเมตตาที่มีต่อนางอย่างแท้จริง โพงพางนั้นแม้ผู้เขียนจะไม่ได้แสดงความรู้สึกของเธออย่างชัดเจนแต่จากพฤติกรรมและการบอกเล่าโพงพางเป็นหญิงที่น่ารังเกียจเพราะเป็นโรคเรื้อนไม่มีใครคบหาสมาคมไม่มีชายใดมารัก โพงพางจึงอยากพิสูจน์ว่าร่างกายของเธอยังเป็นที่ต้องการของชายหรือไม่

ผู้เขียนสามารถนำเสนอเรื่องเพศและความรู้สึกทางเพศโดยใช้วิธีอ้อมๆ ให้ผู้อ่านตีความจากประสบการณ์ของตัวเอง ดังนี้

- การสำเร็จความใคร่ของโพงพาง เมื่อครั้งแรกที่โพงพางได้พบผู้เล่าเธอก็ขอตัวเข้าไปในห้องเพื่อสำเร็จความใคร่ด้วยตนเองผู้เขียนให้ผู้เล่าเข้าไปพบโพงพางขณะกำลังทำกิจกรรมนี้อยู่ ดังข้อความ

> " เห็นสองมือบนร่างโพลนนั้นขยับไหว ลีลาของนางดูแปลก ร้อนเร่า โลดร่าน ขาวคือขาวโพลน แดงคือแดงซ่านหน้า คำคือคำฤษณา "
>
> (สิ่งมีชีวิตที่เรียกว่าคน. 2542 : 151)

- การฝันเปียกของผู้เล่า ผู้เขียนให้ผู้เล่าบวชเพื่อหนีความทุกข์ที่เจ้าสาวหนีการแต่งงานและฝันว่าตนกำลังมีความสัมพันธ์ทางเพศกับเจ้าสาว ดังข้อความ

> " เขารู้สึกตัวอีกครั้งเมื่อกำลังตระกองกอดร่างบอบบางของเจ้าสาว เนื้อหนังกลมกลึงและร้อนผ่าวราวลนไฟ สองมือของเขาฉุดรั้งร่างนั้นเข้ามาในความอ่อนนุ่มแฝงความเหนียวแน่น หวามหวิว ซาบซ่าน เขาปลดปล่อยวิญญาณความเป็นหนุ่มออกไป พลันก็สะท้านเย็นเยือกแผ่นหลัง ร่างคล้ายตกลงจากที่สูง ดิ่งลึกสู่หุบเหวที่ไม่มีก้น "
>
> (สิ่งมีชีวิตที่เรียกว่าคน. 2542 : 153)

- ความต้องการทางเพศของผู้เล่า ผู้เขียนให้ผู้เล่าคิดว่าความใคร่คือปีศาจที่มักจะมาหาเมื่อผู้เล่าพยายามหลีกหนีด้วยต่างๆเช่นเมื่อทำสมาธิ ดังข้อความ

" ทุกครั้งที่นั่งสมาธิ ปีศาจตัวเดิมกลับมาหาเขา เรือนร่างปีศาจอ่อนนุ่มเร้าร้องเสมอ หน้าตาของมันเปลี่ยนแปลงไปมา บางครั้งเป็นใบหน้าของเจ้าสาวของเขา บางคราเป็นของแม่ บางห้วงก็แยกไม่ออกระหว่างสองใบหน้านั้น การต่อสู้ดำเนินต่อไปอย่างยืดเยื้อ ทุกครั้งเขาทุรนทุราย ร้อนเร่า แต่ก็ปนเปกับความรู้สึกทำซาบในเรือนร่างอวบทำดัด รอยยิ้ม สัมผัส กลิ่นกาย และเนื้อหนังของปีศาจ "

(สิ่งมีชีวิตที่เรียกว่าคน. 2542 : 153)

- ความสัมพันธ์ทางเพศระหว่างผู้เล่ากับโพงพาง ผู้เขียนใช้การบรรยายนำตอนต้นเมื่อโพงพางมาพบผู้เล่าว่าสามารถสร้างอารมณ์ทางเพศแก่ผู้เล่าก่อนแล้วจึงกล่าวด้วยข้อความสั้นๆ ถึงพฤติกรรมของผู้เล่าที่ผู้อ่านสามารถเข้าใจได้ว่าทั้งคู่มีความสัมพันธ์ทางเพศกัน ดังข้อความ

" ประสาทรับรู้การมาเยือนของปีศาจ กลิ่นของมันมาก่อน หอมจรุงของดอกไม้ หรืออาจเป็นกลิ่นไอสาวที่เขาไม่คุ้นมานาน นี่คือรูปจริงหรือภาพลวงตา? ลมราตรีผะผ่าวราวกับจะช่วยดับความร้อนภายใน ปีศาจเดินเข้ามาใกล้ขึ้น คราวนี้เขาคิดว่ามันเป็นหอมของดอกช่อนกลิ่น นานเท่านานาที่เขาพินิจแววตาที่ซ่อนใต้ผ้าพาดหน้าคู่นั้น ขณะจิตนั้นเขารู้แล้วว่าทำไมนางต้องมีผ้าปิดหน้า บางทีเพราะโลกนี้มีกฎเกณฑ์มากเกินไป โลกนี้จึงมีความรักน้อยเกินไป ผ้าปิดหน้าผืนนั้น ! ระบายหายใจออกมายาวเหยียด ความอึดอัด กังวลทั้งหลายที่สิงภายในถูกระบายออกมาพร้อมกันในลมหายใจนี้ เงยหน้ามองท้องฟ้ากว้าง นาทีนี้ไม่มีฝน แต่นั่นไม่สำคัญในเมื่อเขารู้ว่าเขารู้แล้วว่าจะทำอะไร

แสงจันทร์ซีดซาดเฉียง สีหน้าเขาเรียบขรึมดังรูปปั้นสำรวม คล้ายกำลังประกอบพิธีกรรมอันศักดิ์สิทธิ์

แสงจันทร์ซีดซาดเฉียง ในใจเขาไร้ความรู้สึกขณะยื่นมือออกไปปลดผ้าชิ้นที่ห่มคลุมร่างนั้น "

(สิ่งมีชีวิตที่เรียกว่าคน. 2542 : 157)

ด้านรูปแบบผู้เขียนใช้การนำนิทานธรรมต่างๆ มาสอดแทรกกับเนื้อเรื่องเป็นช่วงๆ โดยตลอด ผู้เขียนได้จัดวางนิทานโดยแยกออกจากส่วนที่เป็นเนื้อหาของเรื่องสั้นอย่างชัดเจน นิทานเป็นเสมือนตัวอย่างและแนวความคิดในการแก้ปัญหาหรือการตัดสินใจของผู้เล่า ซึ่งเขียนเป็นตารางได้ดังนี้

เนื้อเรื่อง	**นิทานธรรม**
เรื่องแรกคือเมื่อผู้เล่าได้เข้าไปในเรือนของโพงพางและกำลังตัดสินใจว่าจะพักรอฝนหยุดตกหรือจะเดินทางต่อ สุดท้ายผู้เล่าตัดสินใจจะรอฝนที่เรือนของนางเพราะผู้เล่าคิดว่าสามารถปล่อยวางได้	พระรูปหนึ่งไม่สามารถปล่อยว่างผู้หญิงที่พระอีกรูปช่วยพาข้ามน้ำไป

เนื้อเรื่อง	นิทานธรรม
เรื่องต่อมาเมื่อผู้เล่าสึกเพราะประสบปัญหากิเลสกามารมณ์เข้ามาเกาะกุมจิตใจตลอดเวลาเพื่อเปรียบเทียบว่าผู้เล่านั้นไม่ต่างจากชายตาบอดเพราะกำลังมืดบอดเพราะกิเลสเข้าครอบงำและยังไม่สามารถหาแสงสว่างที่แท้จริงได้แม้ตนเองนั้นกำลังปฏิบัติธรรม	ชายตาบอดถูกชายอีกคนเดินชนเพราะโคมที่ถืออยู่ดับแต่ตนไม่รู้
เรื่องสุดท้ายคือตอนที่ผู้เล่าพักอยู่ใกล้เรือนโพงพางและจิตใจผู้เล่าหวั่นไหวกลัวว่าจะไม่สามารถต่อสู้กับกิเลสในใจได้เพื่อเสนอว่าเมื่อจิตใจหวั่นไหวก็ต้องกล้าพอที่จะยอมรับและเผชิญหน้ากับความรู้สึกนั้น	ชีรูปหนึ่งมีรูปร่างหน้าตาสวยงามนางหนึ่งสร้างความหวั่นไหวให้เกิดขึ้นกับพระหลายรูปได้กล่าวท้าทายให้พระที่เขียนจดหมายถึงนางออกมาพบนางกลางที่ประชุม

ผู้เขียนใช้คำว่า " ปีศาจ " เป็นสัญลักษณ์หมายถึงสิ่งที่ผู้เล่าเกลียดแต่ก็เป็นสิ่งที่หลีกหนีไม่พ้นคือกิเลสกามสุข แม้ผู้เล่าจะเกลียดและกลัวความรู้สึกนี้เพียงใดก็ตาม ผู้เล่าพยายามปราบปีศาจร้ายที่คอยดุกคามจิตใจของผู้เล่าตลอดเวลาด้วยวิธีต่างๆ เช่น การทำกรรมฐานที่ยึดเอาซากศพเป็นอารมณ์หรือการทรมานกายตนเองให้ลำบาก เป็นต้น เพราะคิดว่าหากเอาชนะปีศาจได้จิตใจผู้เล่าจะ หลุดพ้นจากกิเลสและเป็นสุขแต่ผู้เล่าก็ทำไม่สำเร็จ ดังข้อความ

> ตั้งแต่คืนนั้นมา ทุกครั้งที่นั่งสมาธิ ปีศาจตัวเดิมกลับมาหาเขา เรือนร่างปีศาจอ่อนนุ่มเร้าร้งเสมอ หน้าตาของมันเปลี่ยนแปลงไปมา บางครั้งเป็นใบหน้าของเจ้าสาวของเขา บางคราเป็นของแม่ บางห้วงก็แยกกันไม่ออกระหว่างสองใบหน้านั้น การต่อสู้ดำเนินต่อไปอย่างยืดเยื้อ ทุกครั้งเขาทุรนทุราย ร้อนรัา แต่ก็ปนกับความรู้สึกกำซาบในเรือนร่างอวบกำตัด รอยยิ้ม สัมผัส กลิ่นกาย และเนื้อหนังของปีศาจ
>
> (สิ่งมีชีวิตที่เรียกว่าคน. 2542 : 153)

แต่ท้ายที่สุดเมื่อผู้เล่ามีเพศสัมพันธ์เป็นครั้งแรกผู้เขียนได้ทิ้งท้ายให้ดูเหมือนว่าการแสวงหาคำตอบนั้นสิ้นสุดในประโยคสุดท้ายที่บอกว่า " วันยาวนานแห่งการจาริกรักสิ้นสุดลงแล้ว " (หน้า 158) แสดงให้เห็นว่าในทัศนะของผู้เขียนกิเลสทางเพศจะดับได้ก็เมื่อมีเพศสัมพันธ์เท่านั้นความปรารถนาทางเพศล้วนเกิดกับมนุษย์ทุกคนไม่ว่าเพศใด สถานภาพใด ผู้เล่าคือตัวแทนของมนุษย์ที่ไม่อาจมีความสัมพันธ์ทางเพศเพราะข้อห้าม ส่วนโพงพางหญิงโรคเรื้อนก็เป็นตัวแทนของมนุษย์ที่ไม่อาจมีความสัมพันธ์ทางเพศเพราะเป็นคนต้องห้าม

การเสนอความคิดในเรื่องนี้ผู้เขียนเสนอความคิดที่เชื่อมโยงกับบทความเพียงแนวคิดสำคัญในเรื่องคือผู้เขียนเสนอความคิดด้านศาสนาที่มุ่งเสนอถึงกิเลสในใจของคนด้านต่างๆ คือความโกรธความเกลียดที่มีอยู่ในใจย่อมนำมาซึ่งความทุกข์หากมิรู้จักละวางย่อมนำมาซึ่งความวุ่นวายใจไม่รู้จักสิ้น ดังเช่นผู้เล่าที่โกรธและเกลียดตนเองและผู้คนรอบข้างทำให้จิตใจไม่สงบทุรนทุรายด้วยความทุกข์ ดังข้อความ

" เขาไม่มีวันเข้าใจว่ามันเกิดขึ้นได้อย่างไร ทำไมเพียงการพบกันครั้งเดียวสามารถทำให้นางหนีจากเขาไปอย่างง่ายดาย? นางตัดสินได้อย่างไรว่าเขาจะไม่สามารถเป็นสามีที่ดีได้ ? ผู้หญิงคนนั้นก็เช่นเดียวกันคนอื่นพิพากษาคนที่ร่างกายภายนอก ภายในใจของเขามีแต่ความเกลียด ชิงชังทุกชีวิตในโลก เขาไม่เข้าใจว่าทำไมต้องมีคนมาพบเขาในคืนนาวันที่เขาถือกำเนิด? ทำไมเขาต้องรอดชีวิตมาเพื่อเผชิญโลกไร้รักใบนี้ ? "

(สิ่งมีชีวิตที่เรียกว่าคน. 2542 : 153)

ผู้เขียนเสนอแนวคิดสำคัญข้องกับกฎเกณฑ์ศาสนาในด้านที่ว่าผู้ถือศีลเช่นพระมิควรมีความสัมพันธ์ทางเพศในขณะที่ยังถือครองเพศบรรพชิตอยู่อันเป็นความผิดร้ายแรง โดยผู้เขียนนำเสนอความคิดในทางตรงข้ามว่าเมื่อผู้ถือศีลหรือพระนั้นเมื่อยังไม่บรรลุธรรมย่อมต้องมีอารมณ์ความรู้สึกเช่นเดียวกับคนทั่วไปที่ย่อมมีอารมณ์เพศซึ่งอารมณ์นี้จะบรรเทาลงเมื่อได้ระบายออกมาแต่เมื่อท่านอยู่ในกฎเกณฑ์ศาสนาท่านจะปฏิบัติตนอย่างไร ผู้เขียนจึงเสนอความคิดด้วยการให้ผู้เล่าเป็นตัวแทนของผู้ถือศีลและปฏิบัติสมาธิเพื่อการหลุดพ้นแต่เกิดอารมณ์เพศขึ้นแม้พยายามหาวิธีทางแก้ไขต่างๆ แต่ก็ไม่เป็นผล จนท้ายสุดตระหนักได้ถึงความจริงในเรื่องความรักและความเมตตาต่อตนเองและเพื่อนมนุษย์จึงตัดสินใจมีความสัมพันธ์ทางเพศกับหญิงโรคเรื้อนที่มีแต่คนรังเกียจเพราะนางเต็มใจและเพื่อระบายความต้องการทางเพศ อันแสดงให้เห็นความตั้งใจเอาชนะอุปสรรคและความเมตตาของผู้เล่าอย่างแท้จริง

นอกจากนั้นเสนอแนวคิดย่อยคือแนวความคิดทางจิตวิทยาที่ว่าประสบการณ์ในวัยเด็กเป็นอดีตที่ฝังใจยากจะลืมเลือน ดังเช่นผู้เล่าที่มีอดีตในวัยเด็กที่โหดร้ายคือถูกแม่ทิ้งถูกสังคมรังเกียจเพราะหน้าตาอัปลักษณ์ ความรักถูกทำลาย ทำให้ผู้เล่าเติบโตขึ้นด้วยความรู้สึกเกลียดชังในทุกสิ่งทุกอย่างแม้กระทั่งตนเองจนกลายเป็นความรู้สึกที่ฝังอยู่ในใจ แม้หาทางออกด้วยการบวชก็ไม่สามารถทำให้จิตใจสงบลงได้ ดังข้อความ

ทุกครั้งที่นึกถึงบ้านมักนึกชีวิตวัยเด็ก จำได้ทั้งที่ไม่อยากจำว่าผ่านหลายปีนั้นมาอย่างอดทนเพียงไร เขาเกลียดวันเหล่านั้นเข้ากระดูก ยังจำเสียงล้อเลียนของเด็กเหล่านั้นได้ดี

" เฮ่ย! หนีเร็วพวกเรา ผีมาแล้ว "

" ดูสารรูปมันซี ชี้เหร่กว่านี้ไม่มีอีกแล้ว "

" รู้มั้ยว่าแม้แต่แม่มันเองก็ไม่รักมัน คลอดมันแล้วทิ้งไว้ริมทาง "

" ฮ้า ! จริงเรอะ? เป็นไปได้ยังไงวะ? "

" แม่มันคงตกใจน่ะ กูว่า ออกลูกเสร็จวิ่งหนีเลย "

แรก ๆ มักมีเรื่องชกต่อยกับเด็กเหล่านั้นอยู่เรื่อยๆ แต่นานวันเข้าเขาก็เลือกที่จะหมกตัวในห้องแคบ ขลุกอยู่ในนั้นแทบทั้งวัน ราวกับชีวิตเขาถูกกำหนดด้วยพื้นที่กว้างไม่กี่ก้าวนั้น

(สิ่งมีชีวิตที่เรียกว่าคน. 2542 : 150 – 151)

เรื่อง <u>ละครจริงในห้องขาวดำ</u>

บทความนำก่อนเริ่มเรื่องชื่อ " หน้ากาก " ผู้เขียนกล่าวว่าคนเมื่อต้องเข้าสังคมจะต้องสวมหน้ากากเข้าหากันคือการแสดงมารยาทอันดีต่อกันแม้จะตรงข้ามกับความรู้สึกที่แท้จริงในใจ คนต้องสวมหน้ากากเพื่อป้องกันความอายที่จะเกิดขึ้นโดยเฉพาะเรื่องเพศซึ่งเป็นสิ่งที่ต้องปกปิดมากที่สุดโดยเฉพาะความเบี่ยงเบนทางเพศด้วยแล้วยิ่งสร้างความอับอายให้กับคน หน้ากากเป็นส่วนหนึ่งของระบบศีลธรรมที่ถูกสร้าง

และวิวัฒนาการขึ้นเพื่อเป็นที่พึ่งทางใจเพื่อการปกครองและการอยู่ร่วมกัน แต่กฎเกณฑ์ย่อมมีการเปลี่ยนแปลงได้ตามกาลเวลา ดังเช่นเรื่องเพศที่จำเป็นต้องปิดบังเพราะขัดกับศีลธรรมก็เท่ากับว่าคนไม่มีเสรีภาพ เรื่องเพศส่งผลให้คนมีบุคลิกภาพสองด้านคือด้านที่เปิดเผยกับสังคมกับด้านที่ซ่อนเร้น

จากนั้นเสนอเรื่องสั้น " ละครจริงในห้องขาวดำ " ที่แบ่งเนื้อหาเป็น 5 ตอนกำหนดด้วยการตั้งชื่อว่าเป็นละครเรื่องที่เท่าใดเริ่มจากตอนที่ 85 จนถึงตอนที่ 90 ในหนึ่งเรื่องเล่าถึงเรื่องราวที่เกิดขึ้นในหนึ่งวัน ในแต่ละเรื่องยังแบ่งการดำเนินเรื่องออกเป็นสองส่วน คือส่วนที่เป็นพฤติกรรมของลูกค้าที่เข้ามาใช้บริการในห้องและส่วนที่เล่าถึงชีวิตของผู้เล่าเมื่อจบเรื่องหนึ่งก็ต่อด้วยเรื่องต่อไปจนครบห้าเรื่อง ดังนี้

เรื่องแรกคือละครเรื่องที่ 85 เริ่มว่ารถยนต์คันหนึ่งขับเข้าไปในซ่องจอดรถของโรงแรมม่านรูดและหนุ่มสาวสองคนก็เข้าไปในห้อง จากนั้นบรรยายว่าภายในห้องตกแต่งด้วยสีขาวและตำอุปกรณ์ตกแต่งห้องล้วนติดตั้งกล้องวีดีโอวงจรปิดขนาดจิ๋วที่ต่อสายไปยังห้องที่อยู่ติดกันซึ่งผู้เล่ากำลังเฝ้ามองและอัดวีดีโอเทปพฤติกรรมของทั้งคู่อยู่ และบรรยายว่าในห้องที่ผู้เล่าอยู่มีจอโทรทัศน์ขนาดใหญ่มีอุปกรณ์อำนวยความสะดวกครบครัน ผู้เล่าเล่าว่าการดูพฤติกรรมของลูกค้าเป็นวิธีผ่อนคลายอารมณ์ของตนเมื่อชายหญิงทั้งคู่มีความสัมพันธ์กันเสร็จ ฝ่ายหญิงกำลังจะกลับแต่ฝ่ายชายกลับร้องไห้บอกว่าตนไม่อยากมาหาความสุขเช่นนี้และเล่าว่าตนมีภรรยาและลูกแต่มีปัญหากับภรรยาจนไม่ได้คุยกันถึงสองปีชายผู้นั้นบอกให้หญิงสาวกลับก่อนพร้อมทั้งจ่ายเงินค่าบริการให้ จากนั้นผู้เล่าขับรถกลับบ้านและนึกถึงการออกแบบโรงแรมของตนที่สร้างความไว้วางใจให้กับลูกค้าที่มาใช้บริการจึงมีผู้มาใช้บริการมากมายเมื่อถึงบ้านผู้เล่ามีปากเสียงกับภรรยาที่บ่นว่าผู้เล่ากลับช้าและไม่สนใจครอบครัว ผู้เล่าดื่มเหล้าคนเดียว

เรื่องต่อไปคือละครเรื่องที่ 86 เล่าว่าลูกค้าที่มาใช้บริการในวันนี้คือชายสองคนหญิงหนึ่งคนซึ่งเป็นนักศึกษาวัยรุ่นกำลังมีเพศสัมพันธ์กัน และได้สนทนาเรื่องการใช้สินค้าราคาแพงที่ซื้อมาจากต่างประเทศ ผู้เล่าตกใจเมื่อสังเกตเห็นว่าหญิงสาวหน้าตาคล้ายลูกสาวของตนแต่ก็ไม่ใช่ เมื่อทั้งสามออกจากโรงแรมผู้เล่าจึงกลับบ้านและนึกถึงเหตุการณ์เมื่อกลางวันที่ผู้เล่าไปรับลูกสาวที่โรงเรียนกวดวิชาและเล่าว่าลูกสาวอายุ17 ปีสอบเข้ามหาวิทยาลัยไม่ได้จึงใช้เวลาเรียนกวดวิชาเพื่อสอบเข้าใหม่ จากนั้นจึงเล่าย้อนถึงชีวิตของผู้เล่าในอดีตว่าพ่อแม่มาจากเมืองจีนมาอยู่กรุงเทพฯ ผู้เล่าไม่มีโอกาสเรียนหนังสือต้องทำงานหาเงินจนเมื่อมีฐานะดีขึ้นจึงเริ่มเรียนหนังสือ จากนั้นตัดกลับมาผู้เล่าพาลูกไปดูหนังแต่มีฉากแสดงความรักที่รุนแรงจึงรีบพาลูกออกจากโรงหนังเพราะคิดว่าไม่เหมาะสม ผู้เล่ากลับบ้านและดื่มเหล้าคนเดียว

เรื่องต่อไปคือละครเรื่องที่ 87 ต้นเรื่องเล่าว่าสาวสูงวัยเจ้าของธุรกิจสิ่งทอที่ร่ำรวยและโสดมาทำกิจกรรมทางเพศกับเด็กหนุ่มนักศึกษาในห้องนี้ เด็กหนุ่มขอเงินอ้างว่าเป็นค่าศึกษาสาวสูงวัยยื่นให้ด้วยความเต็มใจพร้อมกำชับให้ตั้งใจเรียนเมื่อจบจะได้มาช่วยตนทำงาน ขณะที่ทั้งคู่กำลังล่ำลากันผู้เล่าเห็นรอยยิ้มเยาะของชายหนุ่มที่แสดงให้รู้ว่าไม่จริงใจต่อฝ่ายหญิงเพียงต้องการเงินเท่านั้น ต่อจากนั้นผู้เล่านึกย้อนอดีตว่าตนได้แต่งงานกับผู้หญิงคนหนึ่งตามที่พ่อแม่จัดหาให้และเริ่มทำงานสร้างฐานะมาด้วยการทำ กิจการสถานบันเทิงเล็กๆ ซึ่งหลายปีแรกกิจการดำเนินไปเรื่อยๆ จนเมื่อเกิดสงครามเวียดนามจึงทำให้กิจการดีขึ้นเมื่อสิ้นสุดสงครามผู้เล่าจึงเปลี่ยนกิจการเป็นโรงแรมม่านรูด ตลอดระยะเวลาที่ผ่านมาภรรยาร่วมต่อสู้ฝ่าฟันความลำบากมาด้วยกัน ผู้เล่ากลับบ้านแต่ไม่อยากดื่มเหล้า

เรื่องต่อไปคือละครเรื่องที่ 88 เล่าว่าผู้เล่าโทรศัพท์ไปบอกภรรยาว่าจะไม่กลับบ้านทานข้าวโดยอ้างว่าติดงานที่โรงแรมแต่ภรรยาไม่เชื่อ ผู้เล่ารู้สึกโกรธภรรยาจนคิดอยากจะหนีไปแต่ไม่เคยมีความคิดที่จะหย่า จากนั้นผู้เล่ากลับมาดูภาพเหตุการณ์ในห้องซึ่งชายวัยกลางคนผู้หนึ่งกำลังข่มขืนหญิงสาวที่นอนสลบอยู่ ตอนแรกผู้เล่าตั้งใจจะไปช่วยแต่ก็เปลี่ยนใจเพราะเกรงจะกระทบต่อกิจการของตนต่อมาเมื่อฝ่ายหญิงได้

สติและรู้เรื่องที่เกิดขึ้นจึงร้องให้ชายกลางคนแก้ตัวว่าจะรับผิดชอบทุกสิ่ง ผู้เล่ารู้สึกผิดที่ต้องผืนใจไม่ออกไปช่วยหญิงสาว จากนั้นผู้เล่ากลับบ้านและอยากดื่มเหล้า

ต่อไปคือละครเรื่องที่ 89 เริ่มเรื่องว่าลูกค้าคือชายหนุ่มกับชายสูงวัยที่ต่อมาเปลี่ยนชุดเป็นชุดนอนผู้หญิงได้มีความสัมพันธ์ทางเพศกัน จากนั้นชายหนุ่มบอกว่าต่อไปจะไม่มาพบชายสูงวัยอีก ชายสูงวัยร้องไห้เสียใจและกล่าวล่ำลากัน จากนั้นผู้เล่าเล่าย้อนอดีตว่าตอนแรกที่ตนประสบปัญหาครอบครัวจึงหาทางออกด้วยการไปเที่ยวสถานบันเทิงแต่ต่อมาจึงเริ่มแอบดูพฤติกรรมของลูกค้าแทน

เรื่องสุดท้ายคือละครเรื่องที่ 90 เล่าว่าสาวสูงวัยจากละครเรื่องที่ 87 กลับมาที่ห้องและนั่งร้องไห้คนเดียวผู้เล่าจึงเข้าใจได้ว่าหล่อนพบว่าชายหนุ่มไม่จริงใจ จากนั้นหล่อนจึงนอนหลับไปผู้เล่าปิดเครื่องบันทึกเทปและมองดูเทปจำนวนมากที่ผู้เล่าบันทึกไว้ทันใดนั้นผู้เล่ารู้สึกขยะแขยงกับพฤติกรรมในเทปและขับรถกลับบ้านตั้งใจว่าจะไม่ดื่มเหล้า

การเสนอเรื่องในเรื่องนี้ในด้านการดำเนินเรื่องนั้นผู้เขียนแบ่งเนื้อหาของเรื่องออกเป็น 5 เรื่องตามลำดับและใช้วิธีดำเนินเรื่องตามลำดับเวลาสลับกับเล่าย้อนอดีตถึงชีวิตของผู้เล่าคือ ต้นเรื่องเล่าถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในห้องว่ามีใครมาใช้บริการกี่คนเป็นเพศใดและทำกิจกรรมใดบ้าง แล้วจึงให้ผู้เล่านึกย้อนอดีตถึงชีวิตของตนและจบลงด้วยการกลับบ้าน แต่จะมีตอนหนึ่งที่พิเศษกว่าตอนอื่นคือละครเรื่องที่ 86 ที่ดำเนินเรื่องแบบเล่าย้อนอดีตซ้อนกันอีกชั้นหนึ่งคือตอนแรกผู้เล่าเล่าย้อนอดีตไปเมื่อเวลากลางวันที่ผู้เล่าไปรับลูกที่โรงเรียนกวดวิชา จากนั้นผู้เล่านึกย้อนอดีตไปถึงชีวิตวัยเด็กของตนอีกชั้นหนึ่งซึ่งเขียนเป็นแผนภูมิได้ดังนี้

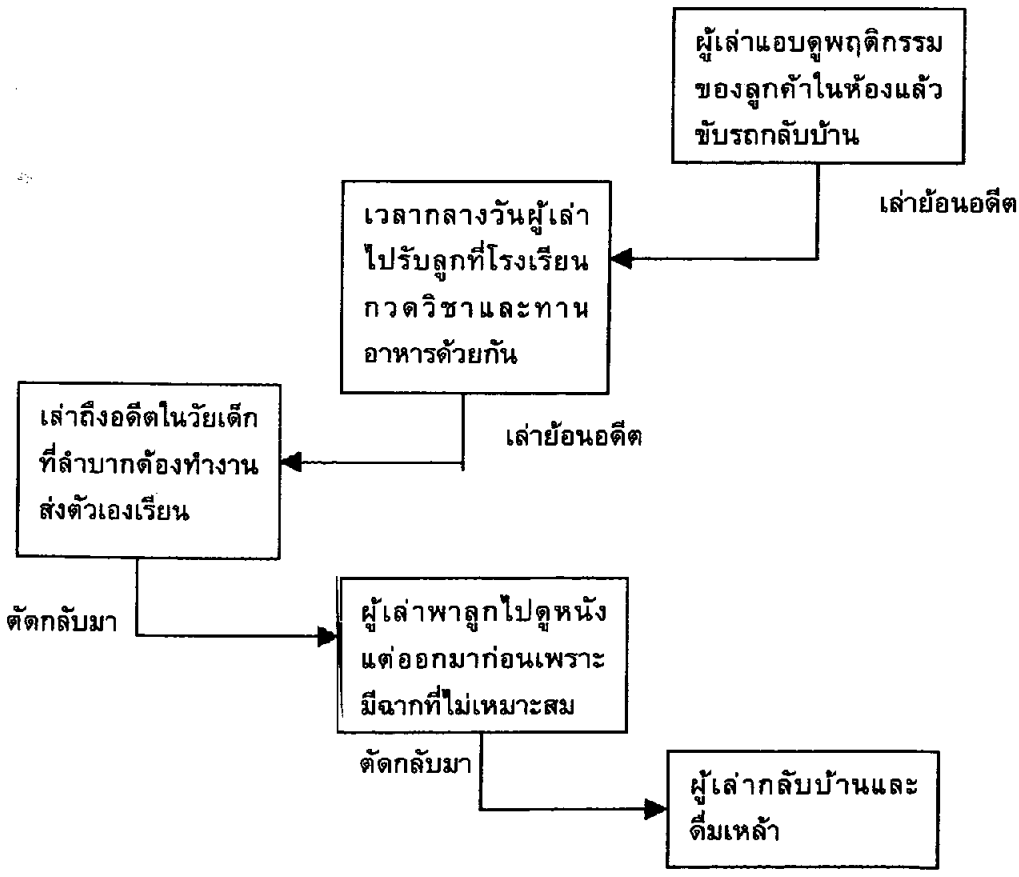

หากพิจารณาจะพบว่าเรื่องสั้นเรื่องนี้ผู้เขียนสร้างเป็นเรื่องซ้อนเรื่องคือเรื่องหนึ่งเป็นพฤติกรรมของลูกค้าที่มาใช้บริการในห้องนี้ซึ่งมีลูกค้ามากหน้าหลายตาเข้ามาไม่ขาดสาย ส่วนอีกเรื่องหนึ่งคือชีวิตของผู้เล่าที่ประสบปัญหาครอบครัวทะเลาะกับภรรยาและกลัวว่าลูกสาวจะเสียคน จนเกิดความเครียดและคลายเครียดด้วยการแอบดูพฤติกรรมของลูกค้าของห้องพักในโรงแรมม่านรูดของตน

ด้านตัวละครผู้เขียนสร้างตัวละครผู้เล่าเรื่องเพื่อเป็นตัวแทนของผู้ชมและผู้อ่านที่ได้รับรู้พฤติกรรมของบุคคลที่เข้ามาใช้บริการในห้องนี้ โดยเฉพาะพฤติกรรมทางเพศที่แสดงให้เห็นว่ามีทั้งปกติวิตถาร สมยอม และข่มขืน ฯลฯ ผู้อ่านจึงได้ร่วมรับรู้ถึงพฤติกรรมของลูกค้าที่มาใช้บริการไปพร้อมๆ กับผู้เล่าและได้รับรู้ถึงทัศนคติของผู้เล่าที่มีต่อลูกค้าพร้อมทั้งชีวิตของผู้เล่าเองซ้อนอีกชั้นหนึ่งด้วย ตอนท้ายผู้เล่ารู้สึกเบื่อหน่ายและกลายเป็นความรังเกียจการแอบดูพฤติกรรมของลูกค้าที่ตนกระทำอยู่เพราะไม่ได้เกิดประโยชน์อันใดเลย ทำให้ตอนท้ายตัดสินใจเลิกแอบดูอีกต่อไป

มีข้อสังเกตคือในแต่ละตอนเรื่องจบลงด้วยการให้ผู้เล่าเลือกที่จะดื่มเหล้าหรือไม่ดื่มเหล้าแสดงให้เห็นว่าแม้ผู้เล่าจะใช้การแอบดูลูกค้าเพื่อคลายเครียดแล้วแต่ความจริงก็ไม่สามารถช่วยคลายเครียดได้เพราะเมื่อผู้เล่าพบเหตุการณ์แต่ละฉากภายในห้องของโรงแรมที่สะท้อนปัญหาของผู้คนกลับทำให้ผู้เล่าเครียดและต้องหาทางออกด้วยการดื่มเหล้าเพื่อคลายความทุกข์

ด้านรูปแบบเรื่องนี้ใช้กลวิธีการเสนอด้วยวิธีแบบละครคือ แบ่งออกเป็นตอนๆ ตามลำดับ โดยมีการกำหนดหัวข้อเป็นอักษรตัวใหญ่กลางหน้ากระดาษเพื่อแบ่งเรื่องแต่ละเรื่องออกจากกัน แต่กระนั้นเรื่องทั้งห้าเรื่องนี้ก็สามารถร้อยรวมกันเป็นเรื่องเดียว เนื่องจากผู้เขียนสร้างตัวละครผู้เล่าเพื่อเป็นผู้ชมเรื่องทั้งหมดนี้และแสดงความคิดหรือวิพากษ์วิจารณ์ ดังตัวอย่าง

<u>ละครเรื่องที่ 89</u>

ชายสองคนกำลังอยู่ในห้องขาวดำ คนหนึ่งเป็นหนุ่มวัยไม่เกินยี่สิบ อีกคนเป็นชายวัยกลางคน ไม่ต่ำกว่าห้าสิบ คนแก่กว่าส่งเสียงหัวเราะตลอดเวลา คนแก่กว่าส่งเสียงหัวเราะตลอดเวลา

ชายแก่บอกคนหนุ่ม " เดี๋ยวพี่ขอเปลี่ยนเสื้อผ้าก่อนนะ "

" ครับ "

ครู่ใหญ่ผ่านไป เขาแทบไม่เชื่อสายตาตัวเอง ชายแก่เดินออกมาจากห้องน้ำในชุดนอนสตรี ผ้าลูกไม้สีชมพูบาง ภายในเห็นยกทรงร้ำไร ริมฝีปากคู่นั้นอาบลิปสติกชมพูเดียวกับชุด คนหนุ่มว่า " สวยจังเลยพี่ "

มือปิดเครื่องบันทึก เขาหัวโบราณเกินกว่าจะชอบละครแบบนี้

ครู่ต่อมาทั้งคู่ก็วิ่งไล่จับจนเขาไม่แน่ใจว่าใครจับใคร แขกโรงแรมทั้งสองหัวเราะเสียงดัง ไม่นานคนหนุ่มกว่าก็ยอมให้คนแก่จับตัวได้

" มา มาให้พี่หอมแก้มที "

" อย่าพี่..."

" ขอจูบหน่อย..."

" อย่านะ..."

บทอัศจรรย์ดำเนินต่อไปอย่างอัศจรรย์ หลังองค์หนึ่ง ทั้งสองนอนแอนกายบนเตียง ศีรษะคนแก่ซบบนตักคนหนุ่ม มือของเขาลูบไบหน้าอีกฝ่ายตลอดเวลา

(สิ่งมีชีวิตที่เรียกว่าคน. 2542 : 172 – 173)

ผู้เขียนจงใจให้ห้องที่ผู้เล่าแอบดูลูกต้าเป็นสีขาวดำ เพื่อใช้เป็นสัญลักษณ์เปรียบเทียบแสดงให้เห็นถึงพฤติกรรมของคนที่ต่อหน้ากับลับหลังผู้อื่นนั้นแตกต่างกันอย่างสิ้นเชิง และยังแสดงให้เห็นว่าคนเองย่อมมีส่วนที่เป็นสีขาวและสีดำอยู่ในตัว ฉากหน้าเมื่อต้องพบปะผู้คนในสังคมล้วนแล้วจะต้องสวมหน้ากากแสดงบทบาทอันเป็นที่ยอมรับของสังคมแสดงด้านดีซึ่งเปรียบเสมือนสีขาว แต่เมื่อได้อยู่ลำพังในที่ส่วนตัวแล้วย่อมสามารถแสดงพฤติกรรมที่แท้จริงของตน อันประกอบด้วยอารมณ์ดิบโดยเฉพาะอย่างยิ่งเรื่องทางเพศออกมาซึ่งเปรียบเสมือนสีดำ ดังนั้นทั้งสองด้านคือขาวกับดำนั้นแม้จะดูแล้วแตกต่างกันอย่างสิ้นเชิงแต่มันก็เป็นสิ่งที่ประกอบอยู่ในบุคคลหนึ่งเป็นธรรมดา

การเสนอความคิดในเรื่องนี้ ผู้เขียนเสนอความคิดตรงกับความคิดที่แสดงไว้ในบทความคือความแตกต่างของพฤติกรรมของคนๆ หนึ่งเมื่ออยู่ต่อหน้าหรือลับหลังผู้อื่นการปฏิบัติตนจะแตกต่างกันอย่างสิ้นเชิง การนำเสนอละครแต่ละตอนเป็นดั่งตัวอย่างเพื่ออธิบายคำว่า " หน้ากาก " ให้ชัดเจนยิ่งขึ้นว่า คนต้องสวมหน้ากากเมื่อเข้าสังคม ซึ่งหน้ากากของแต่ละคนนั้นย่อมแตกต่างตามสถานการณ์ของสังคมเป็นการพยายามแสดงพฤติกรรมของคนให้เป็นที่ยอมรับของบุคคลในสังคมสอดคล้องกับบทความตอนต้นเรื่อง

นอกจากนั้นผู้เขียนต้องการสะท้อนปัญหาสังคมเมืองด้านต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นปัญหาครอบครัวที่แตกแยกดังเช่นหนุ่มที่มีปัญหากับภรรยาในละครเรื่องที่ 85 หรือตัวผู้เล่าเองที่มีปัญหากับภรรยา ปัญหาวัยรุ่นล่ำส่อนทางเพศและค่านิยมใช้สินค้าราคาแพงจากต่างประเทศ ปัญหาความวิปริตทางเพศ ปัญหาการข่มขืน ฯลฯ ปัญหาเหล่านี้เป็นปัญหาที่สังคมประสบอยู่ทุกวันนี้แต่ผู้เขียนสามารถนำมาตีแผ่ด้วยวิธีการที่แปลกแต่ทำให้ผู้อ่านได้เห็นปัญหาอย่างชัดเจนด้วยการเป็นผู้ร่วมรับรู้ปัญหา โดยการให้ตัวละครที่ประสบปัญหาไม่ปิดบังความรู้สึกนึกคิดของตนเพราะเขาเหล่านั้นได้เข้ามาอยู่ในห้องที่ไว้วางใจจนสามารถถอดหน้ากากสังคมที่สวมอยู่และแสดงความรู้สึกได้อย่างเปิดเผย แต่ก็มีตัวละครบางตัวที่มีความพิเศษก็คือแม้จะเข้ามาอยู่ในห้องนี้แต่กลับสวมหน้ากากอีกชั้นหนึ่งเพื่อต้องการหลอกลวงเอาผลประโยชน์จากตัวละครอื่นอีกที ดังเช่นตัวละครชายในละครเรื่องที่ 87 และ 88

<u>กลุ่มคนกับคน</u> ประกอบด้วยบทความและเรื่องสั้น 5 เรื่อง ที่ผู้เขียนต้องการแสดงให้เห็นความสัมพันธ์ระหว่างคนกับคนด้วยกันที่ก่อให้เกิดเป็นเรื่องราวหรือพฤติกรรมต่างๆ ของคน

เรื่อง **<u>วรรณกรรม 48 ชั่วโมง</u>**

บทความก่อนเริ่มเรื่องชื่อ " ความแตกต่างทางความคิด " ผู้เขียนยกตัวอย่างความขัดแย้งในครอบครัว ความขัดแย้งเรื่องการจดทะเบียนสมรสและความขัดแย้งเรื่องการรักษาพรหมจรรย์ตลอดจนความขัดแย้งในสังคมอันเนื่องมาจากความคิดที่ต่างกัน ผู้เขียนเห็นว่าความแตกต่างทางความคิดมีสาเหตุอันเนื่องจากการเติบโตมาในสภาพแวดล้อมที่ต่างกัน ยีนซึ่งกำหนดพันธุ์กรรมอาจเป็นตัวกำหนดความแตกต่างกันทางความคิดด้วยแต่ความแตกต่างทางความคิดเป็นสิ่งที่ดีเพราะก่อให้เกิดการแข่งขันเกิดความคิดสร้างสรรค์สิ่งใหม่ ปัญหาที่แท้จริงอยู่ที่คนพยายามทำให้เกิดความแตกต่างกันตลอดเวลาจนคิดอยากที่จะเปลี่ยนแปลงเพียงอย่างเดียว

จากนั้นผู้เขียนเสนอเรื่องสั้น " วรรณกรรม 48 ชั่วโมง " เริ่มเรื่องว่ามีชายผู้หนึ่งถือปืนและพกระเบิดชายผู้นั้นยิงปืนและจับนักเขียนผู้หนึ่งขึ้นไปบนเวที จากนั้นเล่าย้อนไปถึงเหตุการณ์เช้าวันนี้ว่าเมื่อเวลาสิบนาฬิกานักเขียนจำนวนมากมาประชุมกันในห้องโถงนี้เนื่องจากเป็นวันนักเขียน นายกสมาคมกล่าวเปิดงานและกล่าวถึงวัตถุประสงค์การจัดงานว่าเพื่อช่วยปลุกตลาดวรรณกรรมให้คึกคักขึ้น

เรื่องตัดมาผู้เล่าคือนักเขียนที่ถูกคนร้ายที่อ้างว่าเป็นหัวหน้าองค์การวรรณกรรมฟ้าสีแดงจับเป็นตัวประกันและขู่ว่าได้ตัดสายโทรศัพท์และวางระเบิดไว้โดยรอบอาคาร เขากล่าวว่าต้องการแก้ปัญหาความยากจนของนักเขียนและผลักดันให้มีงานเขียนที่ดี เพราะปัจจุบันวงการวรรณกรรมตกต่ำ รัฐบาลไม่ใส่ใจหนังสือขายไม่ได้และแม้แต่นักเขียนเองก็ไม่สนใจจะช่วยเหลือกันแบ่งพรรคแบ่งพวกทะเลาะกันเอง ดังนั้นเขาจึงเสนอข้อเรียกร้องสามข้อ ข้อแรกคือการแก้ปัญหาระยะสั้นด้วยการให้รัฐบาลกว้านซื้อวรรณกรรมที่ขายไม่ได้เข้าห้องสมุดและสถานที่ราชการทุกแห่ง ข้อสองให้นักเขียนทุกคนในที่นี้ช่วยกันเขียนเรื่องเรื่องหนึ่งความยาวไม่ต่ำว่า 50 หน้าและต้องมีองค์ประกอบย่อยคือคฤหาสน์ มหาเศรษฐี มรดกพันล้าน เด็กสาวผู้น่าสงสาร ปานแดง เด็กกำพร้า นังอิจฉา รักไม่ต่ำกว่า 3 เส้า สังคมไฮโซ ตำรวจปลอม และต้องการให้เป็นเรื่องน้ำเน่าที่มีสาระมากที่สุด ข้อสามให้รัฐบาลเผยแพร่เรื่องนี้ไปทุกสื่อให้ประชาชนรับรู้มากที่สุดในกำหนดเวลาเพียง 48 ชั่วโมงโดยมีชีวิตตัวประกันเป็นเดิมพันจากนั้นผู้ร้ายจึงพาตัวประกันไปด้านหลังเวที

หลังจากนั้นเป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นด้านหลังเวทีที่คนร้ายกับผู้เล่าต้องอยู่รอคอยเวลาด้วยกัน ผู้เล่าพิจารณาท่าทางภายนอกของผู้ร้ายพบว่าเหมือนผู้มีการศึกษาทั่วไป จากนั้นพยายามชวนให้ผู้ร้ายดื่มน้ำเพื่อให้ตำรวจนำน้ำใส่ยานอนหลับมาให้ แต่เขาปฏิเสธเพราะรู้ทันดังนั้นผู้เล่าจึงเริ่มชวนสนทนา ผู้ร้ายบอกเหตุผลที่ต้องใช้วิธีรุนแรงเพราะไม่มีผู้ใดสนใจปัญหาต่างๆ ของนักเขียน ผู้ร้ายอธิบายว่างานเขียนคือสินค้าชนิดหนึ่งที่เจ้าของต้องพยายามเสนอขายสินค้าของตน การใช้การโฆษณาจะสามารถช่วยให้คนอ่านอ่านหนังสือมากขึ้น ต่อมามีตำรวจนายหนึ่งมาเพื่อเจรจากับคนร้ายแต่ไม่สามารถตอบคำถามคนร้ายเกี่ยวกับเรื่องวรรณกรรมได้จึงถูกไล่กลับไป ผู้เล่าเตือนสติคนร้ายว่าเส้นตายไม่สามารถบีบบังคับศิลปินให้ทำงานได้ จึงถูกคนร้ายย้อนว่าผู้เล่าไม่เชื่อเช่นนั้นจริง เพราะเลิกเขียนหนังสือไปนานแล้ว จากนั้นผู้เล่าเล่าย้อนอดีตไปเมื่อสามสัปดาห์ก่อนว่ามาร่วมงานเนื่องจากถูกเพื่อนคะยั้นคะยอและต้องการหาวัตถุดิบเขียนหนังสือเรื่องใหม่ และเล่าย้อนไปอีกว่าผู้เล่าเข้าวงการนี้มานานยี่สิบปีมีงานเขียน 7 เล่มเมื่อผู้เล่าอายุ 22 ปีเรียนเกือบจบ แต่กลับเลือกไปสอนหนังสือเด็กที่โรงเรียนชนบทห่างไกลเวลาว่างก็สนใจวรรณกรรมและก่อตั้งชมรมวรรณกรรมขึ้นในโรงเรียนรวมทั้งเขียนหนังสือมาโดยตลอด

เรื่องตัดกลับมาเวลาหกโมงเย็นมีนักเขียนหนุ่มผู้หนึ่งนำอาหารมาส่งผู้ร้ายให้นักเขียนผู้นั้นชิมอาหารและนั่งรออยู่จนกว่าจะแน่ใจว่าอาหารไม่มีพิษหรือยานอนหลับ นักเขียนผู้นั้นรายงานว่านักเขียนด้านนอกกำลังถกเถียงกันและยังหาข้อสรุปแนวการเขียนไม่ได้จึงไม่ได้เริ่มเขียน ผู้เล่ารู้สึกกลัวเพราะคิดว่าหากเขียนเสร็จไม่ทันผู้เล่าจะต้องตายจึงพยายามเป็นผู้ฟังที่ดีเพื่อให้ผู้ร้ายได้พูดระบายความเครียดออกมา สิบห้านาทีต่อมานักเขียนได้รับการปล่อยตัวผู้ร้ายและผู้เล่ากินข้าว ผู้เล่าบอกว่าแม้ข้อเรียกร้องของเขาจะยากแต่เขาก็ยังมีความหวังเพราะเป็นข้อเสนอที่ดี จากนั้นผู้ร้ายอธิบายถึงการขายสินค้าว่าจะต้องหาจุดขายหรือสร้างจุดขายให้ได้ ต่อมาผู้เล่าหลับไปและฝันว่าเวลาตีห้าหน่วยเฉพาะกิจบุกเข้ามายิงแก๊สน้ำตาแล้วผู้ร้ายยิงผู้เล่าให้พ้นจากความทรมาน เพราะสงสารที่ผู้เล่าเลิกเขียนหนังสือเนื่องจากหนังสือขายไม่ออก ผู้เล่าสะดุ้งตื่นนึกกลัวตายแล้วนึกย้อนอดีตเมื่อบรรณาธิการพาผู้เล่าไปดูหนังสือของตนที่แม้จะลดราคาลงไปมากแต่ก็ยังขายไม่ได้ แม้กระนั้นผู้เล่าก็ยังเชื่อว่าวรรณกรรมมีคุณค่าเพียงแต่คนไม่อ่าน

จากนั้นผู้เล่าคิดฟุ้งซ่านตั้งแต่คิดพยายามแย่งปืนมาจากคนร้ายเพื่อยิงตัวตายผู้คนจะได้หันมาสนใจวรรณกรรมและสร้างเรื่องราวตามโจทย์ที่คนร้ายกำหนดจนเริ่มจะเข้าเค้า เรื่องตัดมาที่นักเขียนหนุ่มปลุกผู้เล่าตื่นเวลาบ่ายโมงกว่าของวันรุ่งขึ้นซึ่งเลยกำหนดเส้นตายมาแล้วและบอกว่าคนร้ายถูกจับแล้วเพราะทั้งคู่

ถูกวางยาสลบที่ทาบนถ้วย นักเขียนหนุ่มเฉลยว่าตนเองแท้จริงแล้วเป็นตำรวจปลอมตัวมาสุดท้าย ผู้เล่าเกิดความรู้สึกอยากเขียนหนังสือขึ้นอีกครั้ง

การเสนอเรื่องในเรื่องนี้นอกจากกลวิธีการเล่าแบบผสมผสาน ตอนต้นเป็นการเล่าแบบบุรุษที่สามหลังจากคนร้ายจี้ตัวประกันเป็นการเล่าแบบบุรุษที่หนึ่งที่นักเขียนตัวประกันเป็นผู้เล่า โดยผู้เขียนเสนอเรื่องโดยใช้วิธีการเล่าเรื่องสลับกันระหว่างเหตุการณ์ปัจจุบันกับเหตุการณ์ในอดีตดังเขียนเป็นแผนภูมิได้ดังนี้

<u>เล่าแบบบุรุษที่สาม</u>

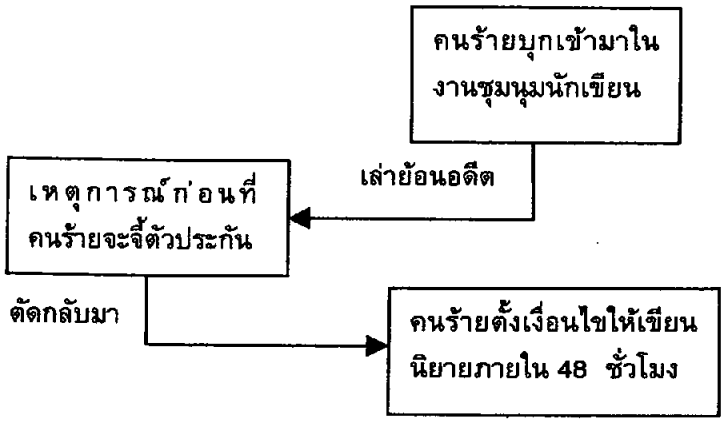

<u>เล่าแบบบุรุษที่หนึ่ง</u>

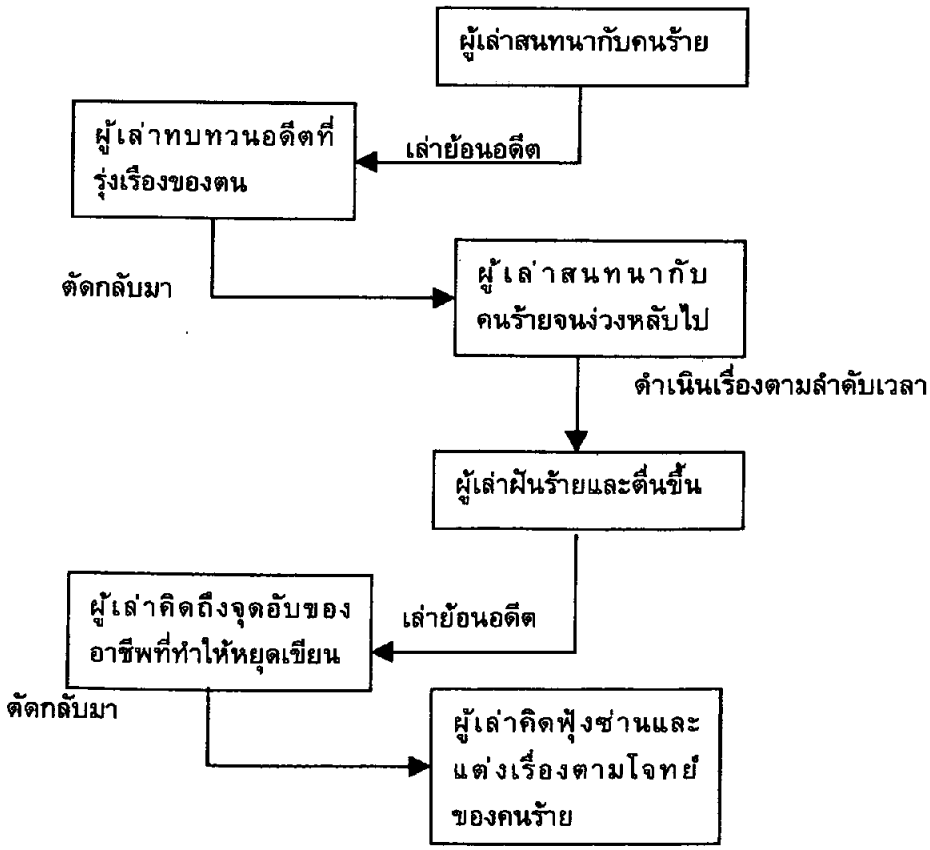

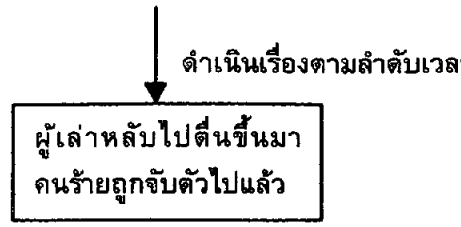

มีข้อสังเกตว่าผู้เขียนสร้างเรื่องโดยเน้นที่บทสนทนาที่เกิดขึ้นเพื่อวิพากวิจารณ์วรรณกรรมและวงการวรรณกรรมอย่างเคร่งเครียด เพราะต้องการเสียดสีว่าคนร้ายวิเคราะห์ปัญหาได้ตรงจุดและน่าสนใจแต่ไม่สามารถแก้ปัญหาได้จริงเท่านั้น

นอกจากนั้นผู้เขียนเองก็ได้ให้ผู้เล่าสร้างเรื่องราวที่ผูกเรื่องจากโจทย์ที่ผู้ร้ายกำหนดคือ คฤหาสน์ มหาเศรษฐี มรดกพันล้าน เด็กสาวผู้น่าสงสาร ปานแดง เด็กกำพร้า นังอิจฉา รักไม่ต่ำกว่า 3 เส้า สังคมไฮโซ ขาดแต่คำสุดท้ายคือตำรวจปลอมเพราะผู้เขียนใช้ในเหตุการณ์ที่ผู้เล่าประสบจริงมิใช่เรื่องที่ผู้เล่าจินตนาการ การกำหนดโจทย์เหล่านี้เพื่อต้องการการล้อเลียนงานเขียนของไทยในยุคหนึ่งที่นิยมแต่งเรื่องที่มีองค์ประกอบเหล่านี้จนได้ชื่อว่าเป็นเรื่อง " น้ำเน่า " คือเรื่องที่วนเวียนอยู่กับเนื้อหาเดิมๆ ที่มักเป็นเรื่องที่เพ้อฝันและเกินจริง

ด้านตัวละครมีความน่าสนใจคือเมื่อผู้เล่าต้องอยู่กับผู้ร้ายในฐานะตัวประกันผู้เล่าจะค่อยๆ คาดเดาลักษณะนิสัยจากพฤติกรรมและคำพูดของผู้ร้ายซึ่งทำให้ได้ข้อมูลเพิ่มขึ้นมาเรื่อยๆ เป็นลำดับคือ เมื่อพบกันครั้งแรกผู้เล่าคาดว่าคนร้ายเป็นคนบ้าสติไม่ดีที่คิดจะเรียกร้องให้คนหันมาอ่านหนังสือแทนการดูโทรทัศน์ ต่อมาเมื่อพิจารณาพบว่าดูจากลักษณะภายนอกผู้ร้ายเหมือนผู้ที่มีการศึกษารวมทั้งคำพูดที่กล่าวบนเวทีอย่างผู้ที่เข้าใจสภาพวรรณกรรมในปัจจุบันจึงรวบรวมความคิดวิเคราะห์ว่าคนร้ายคือ " คนบ้าที่มีการศึกษา / อ่านวรรณกรรม / และถือปืน " (วินทร์ เลียววาริณ. 2542 : 186) แต่เมื่อผู้เล่าพยายามชวนให้ผู้ร้ายดื่มน้ำเพื่อให้ตำรวจนำน้ำใส่ยานอนหลับมาส่งแต่ผู้ร้ายรู้ทันผู้เล่าจึงได้ข้อมูลเพิ่มขึ้นว่าผู้ร้ายคือ " คนบ้าที่มีการศึกษา / อ่านวรรณกรรม / และถือปืน / รู้ทันคน " (วินทร์ เลียววาริณ. 2542 : 187) ต่อมาเมื่อได้สนทนาต่อไปผู้ร้ายได้กล่าวถึงความรู้ทางด้านการตลาดว่าหากต้องการขายงานเขียนให้ได้ต้องรู้จักจุดขายหรือสร้างจุดขายอันเป็นการแสดงภูมิรู้ทางด้านการตลาดทำให้ผู้เล่าได้ข้อมูลเพิ่มขึ้นว่าผู้ร้ายคือ" คนบ้าที่มีการศึกษา / อ่านวรรณกรรม / และถือปืน / รู้ทันคน / และรู้เรื่องการตลาด " (วินทร์ เลียววาริณ. 2542 : 188) สิ่งเหล่านี้เป็นสิ่งที่ช่วยเพิ่มความน่าสนใจในตัวของผู้ร้ายว่าแท้จริงแล้วคือใครเป็นจริงดังที่ผู้เล่าคาดเดาไว้หรือไม่สุดท้ายผู้เขียนมิได้เฉลยแต่ให้ผู้อ่านคาดเดาเอาเอง

ด้านรูปแบบ ผู้เขียนใช้กลวิธีหลายวิธีคือ การเล่าเกินความจริงว่ามีคนร้ายบุกเข้ามาจี้นักเขียนเป็นตัวประกันแลกกับข้อเรียกร้องที่เป็นการช่วยเหลือวงการวรรณกรรม โดยข้อเสนอแต่ละข้อเป็นไปไม่ได้เลยในเวลาที่ผู้ร้ายกำหนดคือ 48 ชั่วโมงและการให้ผู้ร้ายเป็นคนที่การศึกษา รอบรู้ทันคนและเข้าใจเรื่องของการตลาดด้วยยิ่งเป็นเรื่องที่เกินจริง เพราะจุดประสงค์ของเรื่องผู้เขียนต้องการเสียดสีประชดประชันวงการวรรณกรรมเป็นสำคัญและสร้างอารมณ์ขันให้กับผู้อ่าน

นอกจากนั้นผู้เขียนใช้วิธีการสร้างตัวละครซ้อนตัวละครขึ้นมาด้วยการให้ผู้เล่าได้สนทนากับตนเองในวัย 22 ปีซึ่งเสมือนเป็นตัวละคร โดยให้ทั้งคู่ถามตอบกันและกันเพื่อต้องการแสดงให้เห็นถึงปัญหาที่ผู้เล่าต้องประสบจนทำให้หยุดเขียนหนังสือ ดังข้อความ

" กลัวตายหรือ?..." เจ้าเด็กวัยยี่สิบสอง — หรืออีกซีกหนึ่งของข้าพเจ้าถาม ข้าพเจ้าพยักหน้า
สักพักใหญ่ในใจข้าพเจ้าสงบลง แต่หัวคิดอะไรเรื่อยเปื่อยไม่หยุดนิ่ง
ผ่านไปอีกเนิ่นนาน เจ้าเด็กวัยยี่สิบสองถามอีก " มึงกำลังคิดอะไร "
" กำลังนึกสงสัยว่าความกลัวตายกับความหิวคล้ายกันไหม? เวลานักเขียนไม่มีกินนานๆ รู้สึกกลัวตายไหม? "
" แล้วมึงไม่รู้หรอกหรือ ? "
" มึงก็รู้ว่าเรา เอ้ย กูเลิกเขียนก่อนที่จะรู้ "
มันเงียบไป ข้าพเจ้าก็เงียบ
อีกพักใหญ่มันถามอีก " มีอะไรค้างที่หัวกูมานานหลายปีแล้ว ตอบกูได้ไหมว่าทำไมมึงยังเก็บต้นฉบับหนังสือเล่มที่แปดของเราไว้จนป่านนี้ ทั้งๆ ที่มีสำนักพิมพ์อื่นขอตีพิมพ์มัน? "
" ถามอะไรไม่เข้าเรื่อง ทำไมมึงไม่หลับไม่นอนเสียที "

(สิ่งมีชีวิตที่เรียกว่าคน. 2542 : 194)

ผู้เขียนใช้การสร้างเรื่องจากจินตนาการของผู้เล่าตามโจทย์ที่ผู้ร้ายกำหนดและผู้เล่าเองยังสามารถโต้ตอบกับตัวละครในจินตนาการได้ด้วย เพื่อเป็นการวิเคราะห์สัญลักษณ์ต่าง ๆ ที่ตนใช้ในเรื่องซึ่งอยู่ในเรื่องน้ำเน่าเหล่านี้ว่าแท้จริงแล้วมีความหมายหรือสาระลึกซึ้งซ่อนอยู่ ดังข้อความ

พวกเขาเดินออกมาจากความว่างเปล่า เริ่มต้นที่เด็กสาวกำพร้าวัยสิบแปด หล่อนเกิดมาในตระกูลต่ำต้อย ทำงานหนักเพื่อเลี้ยงแม่ตาบอด หล่อนกล่าวกับข้าพเจ้าว่า " ดิฉันไม่มีอะไรเล่าให้คุณฟัง ชีวิตดิฉันธรรมดาม้ากมาก "
" ชีวิตของคนที่มีปานแดงรูปด้อนที่หัวไหล่ไม่ธรรมดาหรอก "
หล่อนแย้งว่ารอยปานแดงนั้นเกิดจากอุบัติเหตุครั้งนั้งอิจฉาผู้หนึ่งผลักหล่อนเข้าหาคมจักรโรงงาน เนื่องจากรู้ว่าความดีของหล่อนกำลังชนะใจชายหนุ่มเจ้าของโรงงาน
" แต่ทำไมรอยแผลจากเครื่องจักรเมื่อหายแล้วจึงกลายเป็นรอยปานแดงไปได้ ? และเป็นรูปด้อนด้วย "
หล่อนไม่ทราบ
" *แมจิคัล เรียลลิสม์* " ข้าพเจ้าโพล่งขึ้นด้วยความตื่นเต้น

(สิ่งมีชีวิตที่เรียกว่าคน. 2542 : 196)

ผู้เขียนใช้บทพูดเดี่ยวในใจของผู้เล่าเพื่อตอบบทสนทนากับผู้ร้ายในใจ และเพื่อวิเคราะห์ถึงปัญหาที่ตนประสบอยู่อันเป็นการแสดงให้เห็นถึงอารมณ์ความรู้สึกของผู้เล่าที่ต้องตกอยู่ในสภาวะคับขันที่ไม่สามารถสนทนาโต้ตอบกับคู่สนทนาได้เพราะเขาเป็นผู้ร้าย ดังข้อความ

ครั้นจะหวังให้นักเขียนพวกนั้นถกเถียงเรื่องออกมาให้ผ่าเร็จภายในเวลากำหนดดูยากเย็นยิ่งกว่า ดังฉะนี้ ควรอย่างยิ่งที่ข้าพเจ้าจักคิดหาทางช่วยเหลือตนเองตามหลัก "อัตตาหิ อัตตโน นาโถ" สมองข้าพเจ้าแล่นพล่านแย่งปืนจากเขา ? คงยากเพราะข้าพเจ้าไม่เคยเรียนวิชาการต่อสู้มาก่อน อีกทั้งเป็นคนรักสันติ อ้อนวอนให้เขาปล่อยตัวข้าพเจ้าไปด้วยความสงสาร ? ยากเช่นกันเมื่อเห็นแววตา " เพื่อสังคม" อันแน่วแน่ของเขา ทางเดียวที่เหลืออยู่ตอนนี้คือ สนทนาและรับฟังสิ่งที่เขาพูดให้นานที่สุด ทำท่าแบบสนใจเต็มที่ ยิ่งเขาระบายความเครียดออกมามากเท่าใดโอกาสรอดของข้าพเจ้ายิ่งสูงเท่านั้น

(สิ่งมีชีวิตที่เรียกว่าคน. 2542 : 192)

การเสนอความคิดในเรื่องนี้สอดคล้องกับแนวคิดของบทความคือ พฤติกรรมของคนร้ายในเรื่องสอดคล้องกับความคิดของบทความที่ว่าความแตกต่างทางความคิดไม่ใช่ปัญหา แต่คนที่คิดอยากจะเปลี่ยนแปลงแต่ไม่ลงมือทำนั่นแหละคือปัญหา ดังเช่นคนร้ายที่มีความคิดดีๆ แต่ไม่ลงมือทำอะไรได้ดีไปกว่าใช้ความรุนแรง ผลที่สุดข้อเสนอต่างๆ ก็ไม่ได้รับการตอบสนอง วงการวรรณกรรมก็ยังเป็นเหมือนเดิม หากแต่ได้จุดประกายความคิดบางอย่างให้กับนักเขียนที่เลิกเขียนหนังสือไปนานให้กลับมาเขียนใหม่จึงนับ ได้ว่านักเขียนเป็นผู้นำความแตกต่างทางความคิดมาสร้างสรรค์สิ่งใหม่ขึ้น

ผู้เขียนเสนอแนวคิดสำคัญคือต้องการเสียดสีประชดประชันวงการวรรณกรรมในหลายๆ เรื่อง ได้แก่

- โครงการกองทุนช่วยนักเขียนเป็นเรื่องที่รัฐบาลไม่สนใจและนักเขียนเองก็ไม่สนใจเพราะดูต่ำต้อยด้อยค่า ดังจากคำบอกกล่าวของคนร้ายที่ต่อว่านักเขียนและรัฐบาลว่า

" นิตยสารแนววรรณกรรมเจ๊งระเนระนาดไปทีละเล่มสองเล่ม วงการวรรณกรรมไทยไม่เคยตกต่ำอย่างนี้มาก่อน ดวงวิญญาณบรรพบุรุษนักเขียนที่ล่วงลับไปแล้วทั้งหลายคงนอนตายตาไม่หลับหากเห็นสภาพวงการในตอนนี้ ที่สำคัญดูเหมือนไม่มีใครรู้สึกเดือดร้อนหรือเห็นว่านี่เป็นสัญญาณเตือนที่เลวร้ายของสังคม นอกจากรัฐบาลจะไม่สนใจแล้ว พวกคุณซึ่งเป็นเจ้าของงานแท้ๆ กลับไม่ทำอะไรเพื่อรักษาหม้อข้าวของตัวเอง "

(สิ่งมีชีวิตที่เรียกว่าคน. 2542 :183 – 184)

- สื่อมวลชนอื่นๆทำให้งานวรรณกรรมถูกมองข้าม โดยผู้เขียนให้คนร้ายตั้งโจทย์ให้เหล่านักเขียนเขียนนิยายน้ำเน่าที่มีสาระและให้รัฐบาลเผยแพร่วรรณกรรมออกทางสื่อต่างๆ เพื่อพิสูจน์ว่าวรรณกรรมไม่เข้าถึงประชาชนหรือเพราะด้อยคุณภาพ ดังข้อความ

" ผมต้องการให้รัฐบาลบังคับเผยแพร่เรื่องที่พวกคุณเขียนออกทางทุกสื่อเช้าวันมะรืน หนังสือพิมพ์จะลงเรื่องนี้ทั้งเล่ม โทรทัศน์และวิทยุจะอ่านเรื่องของพวกคุณทั้งวันจนจบไม่ว่ามันจะยาวแค่ไหนก็ตาม คราวนี้จะเป็นครั้งแรกในประวัติศาสตร์บรรณพิภพไทยที่ทุกคนในประเทศจะได้อ่านวรรณกรรมแทนการดูทีวีปัญญาอ่อนและการโทรศัพท์ไปเล่นเกมในวิทยุ... เขาหัวเราะหึ ๆ ในคอ "...คราวนี้จะได้รู้กันซักทีว่าคนไม่อ่านวรรณกรรมเพราะถูกสื่ออื่นๆ เบียดบัง หรือเป็นเพราะว่า " สินค้า " ของพวกคุณไม่ได้เรื่องเอง "

(สิ่งมีชีวิตที่เรียกว่าคน. 2542 : 185)

- นักเขียนแบ่งพรรค แบ่งภาค แบ่งพวก จากคำบอกเล่าของคนร้ายที่ว่า

" แต่แทนที่พวกคุณจะรวมหัวกันแก้ปัญหา กลับทะเลาะกันเองตามหน้าวรรณกรรมในเรื่องไม่เป็นเรื่อง ไม่เคยมีนักเขียนยุคไหนแบ่งพรรค แบ่งภาค แบ่งพวก หรือเกลียดแค้นเหมือนสมัยนี้ "

(สิ่งมีชีวิตที่เรียกว่าคน. 2542 : 184)

- รัฐบาลควรใช้เงินงบประมาณช่วยซื้อวรรณกรรมเป็นการแก้ปัญหาระยะสั้น ดังที่คนร้ายเสนอข้อเรียกร้องข้อแรกที่ว่า

" ข้อเรียกร้องข้อแรกเป็นการแก้ปัญหาระยะสั้นให้พวกนักเขียนไส้แห้งชั่วคราวก่อน ผมต้องการให้รัฐบาลกว้านซื้อหนังสือวรรณกรรมทั้งหมดในตลาดเข้าห้องสมุดโรงเรียน วิทยาลัย มหาวิทยาลัย และสถานที่ราชการทุกแห่งทั่วประเทศ จิ๊บจ้อยมากเมื่อเทียบกับเงินดอร์รัปชั่นในวงราชการ หรืองบซื้อเรือดำน้ำ เม็ดเงินนี้คงช่วยต่ออายุนักเขียนไปได้อีกระยะ "

(สิ่งมีชีวิตที่เรียกว่าคน. 2542 : 184)

- มีคนจำนวนมากที่ชอบอ่านหนังสือแต่มักจะอ่านหนังสือคู่มือหรือหนังสือวิชาการ ดังเช่นตำรวจที่มาเกลี้ยกล่อมคนร้ายไม่มีความรู้เรื่องวรรณกรรม ดังข้อความ

" คุณอ่านหนังสือไหม? "
ตำรวจตอบด้วยความงง " ครับ ผมอ่าน "
" อ่านอะไร? "
" ก็เรื่องทั่วไป..."
" เช่น? "
" *108 วิธีก้าวสู่ตำแหน่งนายพลตำรวจ , วิธีขอเงินเดือนขึ้นโดยหลังอหิงสา , วิธีสร้างความปรองดองกันระหว่างเมียสองคน...*"
" เคยอ่าน *จับตาย* ไหม ? "
สีหน้าตำรวจเลิกลัก " คู่มือวิสามัญฆาตกรรมหรือครับ? "

(สิ่งมีชีวิตที่เรียกว่าคน. 2542 : 189)

- นักเขียนให้ความสำคัญกับรูปแบบมากกว่าเนื้อหา ดังที่นักเขียนไม่สามารถตกลงกันได้ถึงแนวการเขียนนิยายจนทำให้ไม่ได้ลงมือเขียน ดังข้อความ

" อย่าห่วงเลยครับ พวกเขากำลังถกกัน "
" ถกกัน? ตั้งแต่เที่ยงถึงตอนนี้ยังไม่เริ่มเขียนกันเลยหรือ? "
" ก็เถียงกันทั้งวันว่าจะเขียนหรือไม่เขียน " น้ำเน่าเพื่อชีวิต " ในที่สุดก็สรุปได้ว่าเขียน แต่ต้องตกลงกันอีกทีในแนวเรื่องให้ได้ก่อน "

(สิ่งมีชีวิตที่เรียกว่าคน. 2542 : 192)

เรื่อง **ตุ๊กตา**

บทความนำก่อนเริ่มเรื่องชื่อ " รอยแผลเป็นบนใบหน้าของทาร์เซ็ม " บทความนี้ผู้เขียนยกตัวอย่างกรณีของทาร์เซ็มที่ถูกเอารัดเอาเปรียบและใช้ความรุนแรง เพื่อเสนอความคิดว่าคนอ่อนแอมักถูกข่มเหงรังแกไม่ว่าจะเป็นเด็กตัวเล็กที่ถูกผู้ใหญ่รังแก การเด็ดดอกไม้ริมทาง ผู้หญิงถูกข่มขืนยามสงคราม การฆ่าสิ่งมีชีวิตที่เล็กกว่า แสดงว่าการเอาเปรียบและความรุนแรงเป็นสัญชาตญาณของมนุษย์

จากนั้นนำเสนอเรื่องสั้นที่ผู้เล่าเล่าว่าแม่พาเธอออกจากบ้านตอนกลางดึกถึงสนามบินเธอรู้สึกสงสัยว่าแม่กำลังจะพาเธอไปที่ใดและเล่าว่าตนเองอายุ16 ปีมักเกิดความสงสัยต่างๆ มากมายในทุกเรื่องเพราะไม่เข้าใจถึงสิ่งต่างๆ รอบกาย ผู้เล่าเล่าว่าแม่มักชมว่าเธอสวยเหมือนตุ๊กตา จากนั้นเล่าว่ามีคนมาสาธิตการใช้สายยางออกซิเจนแล้วเครื่องบินค่อยๆ บินขึ้นไป ผู้เล่าเล่าว่ามีคนมารบกวนแม่มากมายและแม่ตกเป็นข่าวและมักร้องไห้ดุด่าผู้เล่าเวลาอารมณ์เสีย จากนั้นเล่าย้อนอดีตไปถึงยามประจำบ้านที่ผู้เล่าแอบเข้าไปในห้องเขาเมื่อแม่ไม่อยู่เพราะเขาสัญญาว่าจะให้ตุ๊กตาเธอ เมื่อผู้เล่าไปหาเขากลับให้เธอถอดเสื้อนอนลงและมีความสัมพันธ์ทางเพศกับเธอพร้อมทั้งห้ามไม่ให้ผู้เล่าบอกแม่ ต่อมาวันหนึ่งแม่พบว่าผู้เล่าถอดเสื้อผ้าเล่นกับตุ๊กตาและมีอาการแพ้ท้องจึงรู้ว่าเป็นยามแต่เขาก็หนีไปแล้ว

เรื่องตัดกลับมาบนเครื่องบินเครื่องบินโคลงเคลงเพราะตกหลุมอากาศและเล่าว่าผู้เล่าสงสัยว่าทำไมตนเองไม่ได้ไปโรงเรียน จากนั้นเล่าย้อนว่าหลังจากที่รู้ว่าผู้เล่าตั้งท้องแม่เสียใจร้องไห้และพาผู้เล่าไปทำแท้งที่คลินิก ตัดกลับมาผู้เล่ามองดูหนังที่ฉายบนเครื่องบินเป็นภาพรถชนกันทำให้ผู้เล่านึกย้อนไปถึงคนขับรถที่บ้านที่มักนำลูกอมมาให้ วันหนึ่งขณะที่ผู้เล่ากำลังกลับบ้านแม่แวะลงกลางทางเพื่อทำธุระคนขับรถพาผู้เล่าเข้าโรงแรมม่านรูดและบอกว่าจะให้ลูกอมกับตุ๊กตา จนวันหนึ่งแม่พบลูกอมในห้องผู้เล่าและรู้ว่าเป็นคนขับรถแต่เขาหนีไปแล้ว หลังจากนั้นผู้เล่าตั้งท้องอีกแม่เสียใจมากและบอกว่าผู้เล่าขาดออกซิเจนตอนเกิดทำให้สมองพัฒนาช้าแม่พาผู้เล่าไปทำแท้งอีกครั้ง

เรื่องตัดกลับมาผู้เล่าพบว่าด้านนอกเวลากลายเป็นกลางวัน จากนั้นเล่าย้อนว่าแม่โกรธที่หมอที่ทำแท้งเป็นคนขายข่าวเรื่องผู้เล่ากับหนังสือพิมพ์ จากนั้นแม่พาผู้เล่าไปหาจิตแพทย์เพราะคิดว่าจะช่วยให้ผู้เล่าไม่ไว้ใจคนแปลกหน้า เรื่องตัดกลับมาว่าเครื่องบินร่อนลงมีรถพยาบาลมารับผู้เล่าเพื่อพาไปตรวจร่างกายและเตรียมผ่าตัด ผู้เล่านึกย้อนไปเมื่อหลายวันก่อนที่แม่คุยกับป้าอุไรว่าผู้เล่าตั้งท้องโดยไม่รู้ว่าท้องกับใครป้าอุไรเสนอว่าให้พาผู้เล่าไปทำแท้งที่ต่างประเทศและตัดมดลูก เรื่องตัดกลับมาเฉลยว่าจิตแพทย์เป็นคนข่มขืนเธอเป็นการหักมุมตอนจบ ผู้เล่าสลบไปเพราะฤทธิ์ยาต่อมาผู้เล่าเดินทางกลับบ้านทางเครื่องบิน

การเสนอเรื่องในด้านการดำเนินเรื่อง เรื่องนี้เริ่มด้วยท้ายเรื่องแล้วเล่าย้อนอดีตสลับไปมาจนกลับมาบรรจบกับต้นเรื่อง เหตุการณ์ในปัจจุบันผู้เล่ากำลังเดินทางทางเครื่องบินกับแม่ไปทำแท้งต่างประเทศสลับกับเหตุการณ์ในอดีตที่บุคคลหลายคนมักหลอกมีความสัมพันธ์ทางเพศกับผู้เล่าไม่ว่าจะเป็นยาม คนขับรถและ จิตแพทย์

ด้านตัวละครเรื่องนี้ผู้เขียนให้ความสำคัญที่ตัวละครผู้เล่าเรื่องเป็นหลักด้วยการให้ผู้เล่าเป็นเด็กวัยรุ่นหน้าตาดีแต่มีการพัฒนาทางสมองช้าและถูกผู้ใหญ่หลอกข่มขืนซ้ำแล้วซ้ำเล่า การเล่าเรื่องของผู้เล่าจึงเป็นการเล่าแบบเด็กที่สงสัยใคร่รู้ในทุกๆ สิ่งไม่ว่าจะเป็นการบรรยายเหตุการณ์ขณะเดินทางและอยู่บนเครื่องบิน ผู้เขียนเลือกให้ผู้เล่าบรรยายตามลำดับสถานที่ ตามสายตาของผู้เล่าเพื่อต้องการแสดงให้เห็นถึงความสงสัยของผู้เล่าในทุกๆ สิ่งที่ได้พบเห็นอันแสดงให้เห็นอาการของผู้ที่มีการพัฒนาทางสมองช้าได้อย่างชัดเจน

ด้านรูปแบบผู้เขียนเล่นกับการใช้วิธีการตั้งคำถามว่า " ทำไม " ตลอดทั้งเรื่องด้วยการให้ผู้เล่าเกิดความรู้สึกสงสัยในทุกสิ่งทุกอย่างรอบกาย จึงตั้งเป็นคำถามขึ้นในใจเป็นลักษณะคำถามที่ไม่มีคำตอบไปเรื่อยๆ ดังตัวอย่าง

ทำไมฉันมาปรากฏกายที่นี่ ทำไมมีผู้คนคนมากมายเหลือเกิน ทำไมคนเราต้องเดินทาง ทำไมหลายใบหน้าเศร้าจัง ทำไมมีคนร้องไห้ ทำไมมีคนกอดกัน กอดกันเพื่อจากกันหรือกอดกันที่ได้พบกัน ทำไมมีคนโบกมือ โบกมือที่ได้พบกันหรือโบกมือที่ต้องแยกทางกัน ทำไมพวกเขาร้องไห้ ทำไมพวกเขาหัวเราะ ทำไมฉันมาที่นี่ ทำไมฉันต้องเดินทาง ทำไมแม่ต้องลากฉันออกจากบ้านตั้งแต่กลางดึกทั้งที่ฉันกำลังฝันถึงตุ๊กตาตัวโปรด ทำไมแม่ไม่บอกว่าจะพาฉันไปไหน ทำไมแม่เลือกที่จะบิน ทำไมไม่นั่งรถไฟ รถยนต์ หรือไปทางเรือ แม่อยากให้ฉันไปถึงที่นั่นเร็วขึ้นใช่ไหม ทำไมฉันอยากกินลูกอมหวานเย็นตอนนี้ ทำไมมีใบหน้าแปลกๆ มากมายที่นี่ ทำไมตึกขนาดนี้ยังมีคนเดินพลุกพล่าน ทำไมแต่ละคนต้องถือกระเป๋าเดินทางคนละใบสองใบ พวกเขากำลังจะไปไหนกัน ไปที่เดียวกับสถานที่ที่แม่กำลังพาฉันไปหรือเปล่า ทำไมแม่จึงไม่ยอมให้ฉันกินลูกอมหวานเย็น ทำไมฉันอายุสิบหกแล้วแม่ยังห้ามฉันทำเรื่องนั่นเรื่องนี่อยู่เรื่อย ทำไมต้องมีทำไม

(สิ่งมีชีวิตที่เรียกว่าคน. 2542 : 203)

การตั้งประโยคคำถาม " ทำไม " ทั้งเรื่องเป็นวิธีที่แปลกและเร้าความสนใจได้ดี ดูเหมือนเป็นคำถามของเด็กช่างสงสัยคนหนึ่งที่ยังไม่สามารถหาคำตอบได้เองเหมือนเด็กพิการทางสมองทั่วไป แต่หากพิจารณาในด้านความสมจริงการตั้งคำถามขึ้นอย่างมากมายก็เป็นคำถามที่เรียบเรียงอย่างสละสลวยไม่สะเปะสะปะและบางคำถามแสดงถึงสติปัญญาของผู้ถามเช่น " ทำไมแม่ต้องโกรธเขาด้วยในเมื่อเขาใจดีเล่นเป็นเพื่อนฉันเพื่อไม่ให้ฉันเหงา " (วินทร์ เลียววาริณ. 2542 : 206) หรือ " แม่ไม่ภูมิใจเหรอที่ฉันเกิดมาสวยและรูปร่างดีอย่างนี้ " (วินทร์ เลียววาริณ. 2542 : 206) จึงออกจะขัดว่าเด็กที่พิการทางสมองจะสามารถเรียบเรียงคำถามที่กระจ่างชัดหรือจดจำเรื่องราวแต่หนหลังได้ชัดเจนเช่นนี้ได้ เป็นเพราะผู้เขียนมุ่งประเด็นที่จะใช้คำว่า " ทำไม " ในเรื่องนี้จนมากเกินไปจนขาดความสมเหตุสมผล

การเสนอความคิดในเรื่องนี้ที่สอดคล้องกับแนวคิดของบทความที่แสดงไว้ว่ามนุษย์มีสัญชาตญาณเอาเปรียบและกระทำรุนแรงกับผู้ที่อ่อนแอกว่า

ผู้เขียนเสนอความคิดสำคัญว่าผู้ที่แข็งแรงกว่ามักข่มเหงรังแกผู้ที่อ่อนแอกว่า เห็นได้จากผู้ชายที่จ้องจะข่มขืนผู้หญิงที่ไม่มีทางสู้ การอำพรางความจริงตอนจบแม้ว่าแต่จิตแพทย์ที่มีความรู้และเป็นถึงอาจารย์มหาวิทยาลัยก็ไม่เว้นที่จะรังแกผู้หญิง

เรื่อง <u>คำสารภาพของช้างเท้าหลัง</u>

บทความก่อนเริ่มเรื่องชื่อ " หยิน – หยาง " ซึ่งเสนอแนวคิดเกี่ยวกับสิ่งที่อยู่เป็นคู่กันว่าโลกนี้มักสิ่งที่เป็นของคู่กันสองสิ่งตรงข้ามที่สอดคล้องกัน เมื่อกล่าวถึงทัศนคติในเรื่องเพศของชายและหญิงในสังคม ชายหากมีประสบการณ์ทางเพศมากแสดงว่าผู้นั้นมีความสามารถแต่ผู้หญิงกลับตรงกันข้ามเพราะชายเป็นผู้กำหนดบทบาททางสังคมให้ผู้หญิงเป็นผู้ทำตาม ระบบความคิดเช่นนี้ควบคุมและมี อิทธิพลต่อสังคมอีกทั้งยังถูกฝังรากลึกในมาเป็นเวลานาน เหตุที่ชายมีอำนาจเหนือหญิงอยู่บนโลกนี้มาจากปัจจัยที่ชายเป็นเป็นเพศที่แข็งแรงกว่าและมีความก้าวร้าวรุนแรงมากกว่าเพศหญิง ปัญหาเรื่องเพศที่เกิดขึ้นจึงเป็นปัญหาที่คนสร้างขึ้นเองหากจะแก้ปัญหาต้องแก้ที่ทัศนคติของคนในเรื่องเพศให้ได้ก่อน

จากนั้นผู้เขียนเสนอเรื่องสั้น " ตำสารภาพของช้างเท้าหลัง " เริ่มเรื่องด้วยหัวข้อว่า " ผมรู้จักเจ้าบ่าวมานานหลายปีเป็นคนที่ไว้ใจได้ " และเล่าว่าผู้เล่าเป็นผู้จัดการบริษัทที่มักได้รับเชิญไปเป็นประธานในงานแต่งงานของลูกน้อง วันนี้เป็นวันอาทิตย์ผู้เล่าได้รับเชิญไปงานแต่งงานอีกจนรู้สึกเบื่อหน่ายเพราะต้องเป็นผู้กล่าวคำอวยพรบนเวทีด้วยประโยคเดิมๆ เพียงแต่เปลี่ยนชื่อคู่บ่าวสาวใหม่เท่านั้น และยกตัวอย่างชื่อของคู่บ่าวสาวจำนวนมากที่ผู้เล่าเป็นประธานกล่าวอวยพรในงาน จากนั้นผู้เล่ากลับบ้านนอนและตื่นไปทำงาน วันรุ่งขึ้นคือวันจันทร์ผู้เล่าต้องพบกับปัญหาวุ่นวายมากตั้งแต่ใบสั่งสินค้าหาย เครื่องปรับอากาศเสีย เครื่องจักรโรงงานพังเพราะไฟฟ้าลัดวงจร พนักงานลาป่วยและมีชายผู้หนึ่งบุกเข้ามาพบผู้เล่า

จากนั้นขึ้นหัวข้อว่าศักดิ์ชายบอก " ภรรยาผมไม่มีเวลาให้ครอบครัว " ศักดิ์ชายพรวดพราดเข้ามาในห้องเพราะต้องการพบผู้เล่าเพื่อขอความช่วยเหลือคือ ต้องการให้ภรรยาของตนลาออกจากงาน ผู้เล่ารู้สึกประหลาดใจ ศักดิ์ชายเล่าว่าวันดีภรรยาพนักงานแผนกบรรจุภัณฑ์ไม่มีเวลาให้ครอบครัวตั้งแต่ทำงานที่บริษัทนี้ จากนั้นผู้เล่าจึงเรียกวันดีมาพบ

หัวข้อต่อไปคือวันดีบอก " หนูไม่อยากโง่อีกแล้วค่ะ " เมื่อวันดีเข้ามาในห้องเธอรู้สึกประหลาดใจเมื่อได้พบศักดิ์ชาย เธอไม่ยอมลาออกจากงานเด็ดขาดจนทำให้ทั้งคู่ทะเลาะกันผู้เล่าไล่คนทั้งคู่ออกไปปรึกษากันด้านนอก ต่อมาเวลา 18.35 น.วันดีมาพบผู้เล่าเล่าให้ฟังว่าเธอไม่เคยบกพร่องแต่เพราะเธอมีเงินเดือนสูงกว่าศักดิ์ชายเขาจึงโกรธแต่เธอไม่ยอมลาออกและเรียกร้องความเสมอภาค ผู้เล่าอยากให้ประนีประนอมกันวันดีเล่าให้ฟังว่าหลังจากแต่งงานศักดิ์ชายเปลี่ยนไป เธอต้องทำงานหนักทั้งงานบ้านและเลี้ยงลูกอีกทั้งเขายังมีผู้หญิงอื่น เธออดทนจนลูกเข้าโรงเรียนจึงได้ทำงานและเธอขอลาหยุดเพราะพรุ่งนี้จะไปหย่ากับศักดิ์ชาย

หัวข้อต่อไปคือเขาถามศักดิ์ชาย " หลังกลับจากฮันนีมูนแล้วเคยช่วยเมียถือของไหม ? " และเล่าว่าศักดิ์ชายมาพบผู้เล่าแต่เช้าตรู่ขอให้ผู้เล่าช่วยพูดกับวันดีให้เลิกล้มความคิดที่จะหย่า จากการพูดคุยกับศักดิ์ชายผู้เล่าได้รู้ว่าศักดิ์ชายไม่เคยเอาใจใส่วันดีและมีเมียน้อยโดยไม่สนใจความรู้สึกของวันดี สุดท้ายศักดิ์ชายบอกว่าไม่ยอมเสียศักดิ์ศรีความเป็นชายด้วยการยอมเป็นช้างเท้าหลังโดยเด็ดขาด ผู้เล่าให้คติว่าหากจะรักใครต้องพยายามเข้าใจและไม่เปลี่ยนแปลงวิถีชีวิตของคนที่เรารัก

หัวข้อต่อไปคือ " ทำไมบัตรเชิญแต่งงานจึงเป็นสีชมพู " ผู้เล่าเล่าว่าเย็นวันนี้เครื่องจักรซ่อมเสร็จแล้ว ใบสั่งสินค้าก็พบแล้วและพรพรรณเลขานุการของผู้เล่านำการ์ดแต่งงานมาเชิญผู้เล่าไปร่วมงานและผู้เล่านึกถึงคู่บ่าวสาวต่างๆ ที่ผู้เล่าได้อวยพรให้ในงานแต่งงานว่าพวกเขาเหล่านั้นยังมีความสุขดีหรือไม่ จากนั้นเป็นการจินตนาการถึงชีวิตที่เปลี่ยนไปหลังแต่งงานของบรรดาเจ้าสาวที่เขาเคยขึ้นไปกล่าวคำอวยพรบนเวที เริ่มจากดารณีบอกว่าหลังแต่งงานเดือนแรกสามีเอาอกเอาใจอย่างดี ต่อมาคือปทุมรัตน์บอกว่าหลังแต่งงานหกเดือนสามีขอให้เธอเรียนขับรถ เมื่อเธอขับเป็นแล้วเขาก็ซื้อรถยนต์มือสองให้และไม่มารับเธออีกต่อไป ต่อมาคือปราณีบอกว่าหลังแต่งงาน 2 ปี มีลูกเธอเป็นผู้ดูแลลูกเองทุกอย่างโดยสามีไม่ช่วยเหลือเลย ต่อมาคือมณฑิราบอกว่าหลังแต่งงาน 3 ปี สามีออกไปเล่นกีฬากับเพื่อนและเริ่มห่างกัน สุดท้ายคือสดใสบอกว่าหลังแต่งงาน 5 ปีสามีเริ่มตีตัวออกห่างมากขึ้น

จากนั้นเรื่องตัดกลับมาพรพรรณตอบผู้เล่าว่า ชอบที่เจ้าบ่าวเป็นคนที่ชอบสิ่งต่างๆ คล้ายๆ กัน ผู้เล่าจินตนาการไปถึงชีวิตของคู่สมรสที่ผู้เล่ารู้จักเริ่มตั้งแต่กรณีของอรรถสรรกับเมย์ อรรถสรรบอกว่าเขามีความสุขเพราะได้หย่ากันตั้งแต่แต่งงานปีแรก จากนั้นคือคู่ของชาคริตกับรัชดาภรณ์ ชาคริตบอกว่าเขาแต่งงานได้ 7 ปี และรู้สึกเบื่อหน่ายกับชีวิตสมรสมาก จากนั้นเป็นคู่ของทรงวิทย์กับกนกวรรณ ทรงวิทย์บอกว่าเขารักภรรยาแต่กลับไม่ค่อยเอาใจใส่เท่าที่ควร จากนั้นเป็นคู่ของศักดิ์ชายกับวันดี วันดีบอกว่าเธอไม่

หย่าแล้วเพราะศักดิ์ชายยอมลาออกจากงานมาทำงานบ้านและเลี้ยงลูก ด้วยเหตุผลเดียวกับคติที่ผู้เล่าสอนศักดิ์ชายและสุดท้ายคือคู่ของผู้เล่ากับลัดดาภรรยา ผู้เล่าเล่าว่าเมื่อถึงบ้านผู้เล่าถามภรรยาถึงความสุขในชีวิตสมรสแต่ภรรยาไม่สนใจและมัวแต่จัดเตรียมแผนการที่จะไปเที่ยวเชียงใหม่โดยที่ผู้เล่าไม่รู้มาก่อน

การเสนอเรื่องในเรื่องนี้ด้านการดำเนินเรื่อง ผู้เขียนดำเนินเรื่องตามลำดับเวลาตั้งแต่วันอาทิตย์จนถึงวันอังคารเป็นเวลา 3 วัน ในตอนต้นดำเนินเรื่องตามลำดับเหตุการณ์ตั้งแต่ผู้เล่าไปเป็นประธานในงานแต่งงานจนศักดิ์ชายและวันดีมีปัญหาทะเลาะกันผู้เล่าต้องช่วยไกล่เกลี่ย ตอนท้ายดำเนินเรื่องด้วยการนำความคิดเห็นของคู่สามีและภรรยาซึ่งมาจากประสบการณ์ที่ผู้เล่าได้รับทราบกล่าวถึงความสุขในชีวิตแต่งงานของแต่ละคนไล่เรียงไปจนถึงคู่ของผู้เล่าจนจบ ผู้เขียนมุ่งประเด็นในเรื่องของความสุขในชีวิตแต่งงานเริ่มจากความคิดเห็นของฝ่ายภรรยาก่อนถึงความเปลี่ยนแปลงของสามีเมื่อแต่งงานนานขึ้น เน้นถึงเรื่องเวลาเพื่อต้องการแสดงให้เห็นความเปลี่ยนแปลงของพฤติกรรมของสามีที่ค่อยๆ ห่างเหินภรรยามากขึ้นตามลำดับเวลา จากนั้นจึงนำความคิดเห็นของฝ่ายสามีในเรื่องความรักที่มีต่อภรรยาซึ่งส่วนมากจะตอบอย่างเลี่ยงๆ หรือตอบไม่ตรงความจริงอันแสดงให้เห็นว่าสามีนั้นเริ่มเอาใจใส่ภรรยาน้อยลงเรื่อยๆ เมื่อแต่งงานนานเข้า

ด้านรูปแบบผู้เขียนใช้บทสนทนาระหว่างผู้เล่าเรื่องกับบุคคลต่างๆ เรื่องชีวิตแต่งงานประกอบกับการบรรยายทำให้เรื่องแตกออกเป็นส่วนต่างๆ 3 ส่วน คือการสนทนาระหว่างผู้เล่ากับตัวละครอื่นๆ บทแสดงความคิดเห็นของฝ่ายภรรยาและกรณีตัวอย่างที่แสดงความคิดเห็นของฝ่ายสามี โดยใช้การกำหนดหัวข้อเรื่องตั้งแต่แรกด้วยการนำประโยคที่นำมาจากบทสนทนาในแต่ละตอนมาขึ้นต้น โดยเลือกประโยคที่น่าสนใจเพื่อดึงดูดความสนใจของผู้อ่าน ดังตัวอย่าง

<u>วันดีบอก " หนูไม่อยากโง่อีกแล้วค่ะ "</u>

วันดีมีสีหน้าแปลกใจเมื่อเห็นสามีในห้องทำงานของเขา หล่อนเอ่ยกับศักดิ์ชายทันที " คุณมาที่นี่ทำไม? "

" ผมเอาใบลาออกของคุณมายื่นให้ "

วันดีมองหน้าเขา " ขอโทษค่ะผู้จัดการ ที่เขามารบกวนเวลาของท่าน..." หล่อนหันไปที่สามี "...คุณกลับก่อนเถอะค่ะ ผู้จัดการกำลังยุ่ง "

(สิ่งมีชีวิตที่เรียกว่าคน. 2542 : 216)

บทแสดงความคิดเห็นของภรรยาผู้เขียนใช้วิธีถามตอบคล้ายการสัมภาษณ์ดังนี้

" *หกเดือนหลังน้ำผึ้งพระจันทร์* "

ปทุมรัตน์ (29 , คนทำบัญชี) : " เขาบอกให้ดิฉันไปเรียนขับรถ เมื่อดิฉันถามว่าทำไม เขาบอกว่า " ก็หัดไว้เผื่อต้องขับรถบ้านเองไงที่รัก " หนึ่งเดือนต่อมาเมื่อดิฉันสอบได้ใบขับขี่ เขายื่นกุญแจรถคันใหม่ให้ดิฉัน อ้อ! ก็ไม่ใหม่นักหรอกค่ะ เป็นรถมือสองค่ะ เขาบอกว่า " ของขวัญแสดงความยินดีที่สอบผ่านจ๊ะ อ้อ!พรุ่งนี้พี่ไม่ไปรับไปส่งแล้วนะ "

(สิ่งมีชีวิตที่เรียกว่าคน. 2542 : 222)

นอกจากนั้นผู้เขียนใช้รูปแบบการกำหนดหัวข้อในตอนท้ายคือ กรณีตัวอย่างของคู่สมรสแต่ละคู่ ดังตัวอย่าง

<u>กรณีของทรงวิทย์ – กนกวรรณ</u>

" แน่นอน ผมมีความสุข คนที่ไม่มีความสุขในชีวิตแต่งงานคือคนที่ใช้ชีวิตไม่เป็น "

" คุณยังรักเมียเดิมไหม ?"

" รักซิครับ ยังดูดดื่มเหมือนเดิม "

" เมื่อวานนี้คุณเปิดประตูรถให้เมียไหม? "

" ระบบเปิดประตูรถให้ผู้หญิงไม่ค่อยเหมาะสมในกรุงนะครับ ท่านก็รู้ว่าเมืองหลวงรถมันแน่นมาก การลงมาเปิดประตูรถเพียงครั้งเดียวอาจเป็นสาเหตุให้รถติดไปทั้งเมืองเสียหายต่อเศรษฐกิจของชาติอย่างใหญ่หลวง "

" มีน่าเล่าคุณถึงยังมีความสุขดี "

นาทีนี้ศักดิ์ชาย – วันดีมีความสุขหรือไม่

(สิ่งมีชีวิตที่เรียกว่าคน. 2542 : 225)

นอกจากนั้นผู้เขียนใช้วิธีการเล่าถึงจำนวนคู่บ่าวสาว ด้วยการให้ผู้เล่านึกถึงชื่อคู่บ่าวสาวที่ตนได้ไปเป็นประธานในพิธีแต่งงานเพื่อต้องการแสดงให้เห็นจำนวนมากมายที่ผู้เล่าต้องไปร่วมงานอันสร้างความเบื่อหน่าย และต้องการสื่อให้เห็นว่าผู้ที่ตัดสินใจแต่งงานจำนวนมากมายเหล่านั้นแท้จริงเมื่อแต่งงานไปแล้วมิอาจหาความสุขที่แท้จริงได้

การเสนอความคิดในเรื่องนี้ที่สอดคล้องกับแนวคิดของบทความและความคิดสำคัญว่าการใช้ชีวิตคู่ต้องอาศัยความเข้าใจระหว่างสามีและภรรยา ต้องพยายามผ่อนปรนเพื่อประคับประคองชีวิตคู่ให้ตลอดรอดฝั่ง และที่ถูกต้องฝ่ายชายต้องทบทวนตัวเองว่าหลงติดในภาพของช้างเท้าหน้าจนทำให้ชีวิต ครอบครัวต้องอับปางหรือไม่ ความคิดดังกล่าวสอดคล้องกับบทความที่นำเสนอไว้ตอนต้นว่าปัญหาระหว่างเพศแก้ด้วยการเปลี่ยนทัศนคติและค่านิยมของคนโดยเฉพาะเพศชาย

เรื่อง <u>**ผ้าเก่ากับปลาทูหนึ่งเข่ง**</u>

ก่อนเริ่มเรื่องผู้เขียนนำด้วยบทความเรื่อง " เผ่าพันธุ์และเส้นแบ่งเขต " ผู้เขียนกล่าวถึงการรวมกลุ่มที่พัฒนากลายเป็นชาติก่อให้เกิดความช่วยเหลือและสงครามตลอดจนปัญหาทางการเมืองผู้เขียนชี้ให้เห็นว่าชาติก็เช่นเดียวกับสรรพสิ่งในจักรวาลที่เกิดขึ้น รวมกลุ่ม แยกกลุ่ม รวมกับกลุ่มกลุ่มใหม่ ในอนาคตเมื่อคนขยายไปตั้งถิ่นฐานยังดาวดวงอื่นชาติก็คงไม่มีความหมายใดๆ คำว่าขายชาติเป็นเพียงคำที่ใช้ประนามพฤติกรรมที่คิดว่าทำให้สังคมไม่สงบ อย่างไรก็ตามความเป็นชาติจึงไม่ใช่สิ่งแน่นอนแต่เป็นเพียงสิ่งที่มนุษย์ติดยึดอันเป็นสาเหตุหนึ่งของการเกิดทุกข์

จากนั้นจึงเสนอเรื่องสั้นเริ่มว่ามีธงชาติผืนเก่าผืนหนึ่งอยู่บนโต๊ะและมีเหรียญกล้าหาญวางอยู่ข้างๆ มีคนขายของเก่ามาขอซื้อผ้าเก่าแต่ผู้เล่าไม่ยอมขายเนื่องจากพรุ่งนี้เป็นวันชาติผู้เล่าจะประดับธงชาติผืนนั้น ผู้เล่าเล่าตนเป็นชายวัยกลางคนขาพิการเนื่องจากการรบในสงครามอินโดจีนและไม่ได้กินข้าวตั้งแต่เย็นวาน ในวันชาติของทุกปีผู้เล่าจะประดับธงชาติหน้าบ้านอันแสดงถึงความภาคภูมิใจในการรบในอดีตของตน คนขายของเก่ากลับมาอีกครั้งและต่อรองขอซื้อธงชาติเก่าด้วยการเพิ่มปลาทูให้อีกหนึ่งเข่ง สุดท้ายผู้เล่ายอมขายเพราะต้องการอาหารประทังชีวิต

การเสนอเรื่องในเรื่องนี้ผู้เขียนดำเนินเรื่องตามลำดับเวลาไม่ซับซ้อนมีทั้งหมด 6 ตอนเสนอไล่เรียงกันไปเพราะเรื่องมีเนื้อหาสั้น แต่มีความพิเศษทางด้านรูปแบบการจัดเรียงคำเป็นประโยคย่อยทีละบรรทัดไล่เรียงลงมาคล้ายการเขียนในลักษณะร้อยกรอง ดังตัวอย่าง

- 2 -

เจ้านายขายของเก่า
เจ้านายมาขอซื้อผ้าเก่า
เป็นตายอย่างไรเขาก็ไม่ยอมขายผ้าผืนนั้น
พรุ่งนี้เขาต้องใช้มัน

(สิ่งมีชีวิตที่เรียกว่าคน. 2542 : 230)

ผู้เขียนใช้รูปแบบบทกวีทำให้ผู้อ่านได้ใช้ความคิดตีความถ้อยคำแต่ละคำเหมือนกับการอ่านบทกวีส่วนการแบ่งเรื่องออกเป็นตอนย่อยๆ ก็เป็นการใช้วิธีการขัดจังหวะความคิดเพื่อแบ่งความคิดออกเป็นช่วงๆ คล้ายให้ผู้อ่านได้หยุดคิดหรือใช้ความคิดกับเนื้อหาในแต่ละตอนก่อนที่จะค่อยๆ เปิดเผยเรื่องในตอนต่อไป

นอกจากนั้นผู้เขียนได้มีการเปรียบเทียบด้วยการใช้สัญลักษณ์คือผ้าเก่าหรือธงชาติเก่าแทนชาติและความรักชาติความภูมิใจในชาติ ผู้เล่าใช้ผ้าเก่าผืนนี้เป็นที่ระลึกถึงความเสียสละเพื่อชาติแม้ตนจะต้องพิการผู้เขียนต้องการเปรียบเทียบประชดประชันให้เห็นว่าความรักชาติไม่อาจทำให้คนอยู่รอดได้ ท้ายที่สุดความอยู่รอดก็สำคัญกว่าความรักชาติ อาจตีความได้อีกนัยว่าเมื่อคนเข้าตาจนก็สามารถกระทำตนเป็นคนขายชาติได้เพื่อให้ชีวิตรอดแสดงให้เห็นว่าคนย่อมคำนึงถึงชีวิตของตนเหนือสิ่งอื่นใด

ผู้เขียนใช้การบรรยายโดยให้ภาพทีละคำคล้ายกล้องภาพยนตร์โดยบรรยายตามลำดับจากสิ่งที่อยู่ไกลเข้ามาใกล้ ดังเช่นฉากแรกที่ผู้เขียนบรรยายสิ่งของที่อยู่บนโต๊ะผู้เขียนค่อยๆ ให้ภาพภาพแรกคือมีผ้าผืนหนึ่งมีโต๊ะตัวหนึ่งและย้ำให้เห็นว่าเป็นผ้าเก่าๆ และโต๊ะเก่าๆ จากนั้นบรรยายว่าผ้าเก่าวางอยู่บนโต๊ะและค่อยๆ ให้ภาพในระยะใกล้ว่าผ้าเก่านั้นเป็นผ้าที่มีสามสี ต่อมาเมื่อพิจารณาด้านข้างผ้าเก่าจะพบว่ามีเหรียญกล้าหาญวางอยู่ข้างๆ ดังข้อความ

ผ้าผืนหนึ่ง โต๊ะตัวหนึ่ง
ผ้าเก่าๆ หนึ่งผืน โต๊ะเก่าๆ หนึ่งตัว
ผ้าเก่าพับวางบนโต๊ะเก่า
เห็นผ้ามีสามสี
แสดงแดดชำแรกเข้ามา
ข้างผืนผ้าคือเหรียญชัยสมรภูมิ

(สิ่งมีชีวิตที่เรียกว่าคน. 2542 : 230)

ด้านตัวละครมีความน่าสนใจที่ผู้เขียนให้ผู้เล่าเรียกคนขายของเก่าว่าเจ้านายเป็นการแสดงให้เห็นฐานะที่แตกต่างกันระหว่างผู้เล่ากับคนขายของเก่าอย่างชัดเจน และยังเป็นการประชดประชันในทางอ้อมด้วยว่าแม้ผู้เล่าจะมีความภาคภูมิใจในการเสียสละเพื่อชาติแต่ก็ไร้ประโยชน์หากต้องยากจนและไม่มีจะกิน

แม้แต่คนขายของเก่าที่มีสถานภาพทางสังคมต่ำก็ยังมีสถานภาพสูงกว่าผู้เล่าด้วยการให้ผู้เล่าเรียกคนขายของเก่าว่า " เจ้านาย "

ตอนท้ายเรื่องผู้เขียนใช้ประโยคซ้ำกับตอนต้นเพื่อต้องการล้อเลียนว่าตอนท้ายไม่มีผ้าเก่าหรือธงชาติอีกต่อไปแล้วเหลือเพียงแต่โต๊ะว่างเปล่าและผู้เล่าทำใจได้ว่าธงชาตินั้นแท้จริงแล้วเป็นสิ่งสมมติเท่านั้นเอง

เรื่องนี้ผู้เขียนเสนอความคิดที่เชื่อมโยงกับบทความตอนต้นคือ ความรักหรือความภาคภูมิใจในชาติที่คนยึดติดทำให้เกิดทุกข์ ดังเช่นผู้เล่าที่ยึดติดว่าธงชาตินั้นเป็นสิ่งที่แสดงความรักชาติของตนย่อมทำให้เกิดทุกข์

แนวคิดสำคัญของเรื่องคือ ชาติหรือความเป็นชาติล้วนเป็นสิ่งสมมติที่หากคนยึดติดมากเกินไป บางครั้งสร้างความเดือดร้อนแก่ตนเองและสังคมได้ ดังเช่นผู้เล่าที่มีความหยิ่งทนงในความภูมิใจของตนที่ได้รับเพื่อชาติแม้ว่าสิ่งนี้ที่เขายึดติดไม่อาจนำชีวิตของเขาให้รอดพ้นความทุกข์ยากก็ตาม

เรื่อง <u>เซ็งเม้ง</u>

ก่อนเริ่มเรื่องผู้เขียนนำบทความเรื่องรากเง้าที่กล่าวว่าคนนั้นล้วนเกิดมาจากต้นกำเนิดเดียวกันและคนเราจะผูกพันกับบรรพบุรุษที่เรารู้จักเพียงสองถึงสามรุ่นเท่านั้น เราไม่อาจแน่ใจว่าเราเป็นชนชาติอะไรแน่หากดูจากการสืบสายบรรพบุรุษดังนั้นคำถามที่เกิดขึ้นเนื่องจากความขัดแย้งทางเชื้อชาติจึงเป็นเรื่องน่าขัน

จากนั้นเสนอเรื่องสั้นที่เริ่มด้วยการเล่าย้อนอดีตสลับกับเหตุการณ์ปัจจุบันที่ผู้เล่ามาไหว้บรรพบุรุษที่สุสานเนื่องในเทศกาลเซ็งเม้ง โดยสามารถเขียนเป็นตารางได้ดังนี้

เหตุการณ์ในวัยเด็กของผู้เล่า	เหตุการณ์ที่สุสาน
ผู้เล่าเล่าว่าเมื่อตนอายุ 12 ปี ครอบครัวได้จัดงานฉลองวันเกิดครบ 72 ปี ให้อากงเป็นการรวมญาติที่พร้อมเพรียงกันและได้ถ่ายรูปร่วมกัน	ผู้เล่าได้มาไหว้บรรพบุรุษที่สุสานเนื่องในเทศกาลเซ็งเม้งโดยว่าจ้างรถแท็กซี่มาจากกรุงเทพฯ และให้คนขับอยู่รอจนกว่าจะกลับ <u>แทรกความคิดเห็น</u> สุสานเป็นสถานที่ติดต่อกับญาติที่เสียชีวิตไปแล้วด้วยอุปกรณ์ต่างๆ เช่น ธูปเทียน ประทัด
ผู้เล่านึกย้อนไปเมื่อ 30 ปีก่อนถึงตั๋วกอที่มีอาชีพจัดยาจีนสมุนไพรแผนโบราณ	ผู้เล่าเดินไปพบญาติที่มาก่อนหน้า

	ผู้เล่าได้สนทนากับตั๋วกอเขาบอกว่าพี่สาวทั้งสามของผู้เล่าเดินทางกลับไปแล้วผู้เล่าถูกเหน็บแนมที่ไม่มาไหว้เช็งเม้งหลายปีโดยอ้างว่าตนไม่ว่าง ผู้เล่าพบซาอี้และถูกถามเหน็บแนมเรื่องที่ไม่มาไหว้เช็งเม้งหลายปีเช่นกัน ผู้เล่าเล่าว่าซาอี้เปิดโรงงานผลิตเครื่องหนังมีลูกทั้งหมด 5 คนต่างเรียนและทำงานอยู่ที่กรุงเทพฯ
ในอดีตอากงต้องการให้ซาอี้แต่งงานกับผู้ชายที่มีฐานะดีแต่ซาอี้กลับชอบลูกชายคนขายรองเท้า สุดท้ายอากงยอมให้ซาอี้แต่งงานหลังแต่งงานกิจการค้าขายของทั้งคู่เจริญรุ่งเรืองจนร่ำรวย	ซาอี้ชวนให้ผู้เล่าที่มีอาชีพนักการตลาดมาช่วยเรื่องการส่งเครื่องหนังไปต่างประเทศเพราะลูกของตนไม่ยอมกลับมาทำงานที่บ้าน
ผู้เล่าเล่าว่าแม่ชอบปลูกดอกเบญจมาศที่รั้วหลังบ้านและมักนำล้างปลามารดต้นไม้ทำให้เจริญงอกงาม	สุสานของเตี่ยกับแม่เป็นหินอ่อนซึ่งสลักเป็นรูปนกเป็ดน้ำที่เตี่ยชอบและเล่าเครือญาติของผู้เล่าต่างสร้างสุสานเอาไว้ล่วงหน้าแล้วทุกคน
ผู้เล่านึกย้อนไปว่าเตี่ยชอบภาพธรรมชาติของฉีไปซื่อเพราะสามารถจำลองชีวิตวัยเด็กของเตี่ยได้ดีและก่อนตายได้สั่งเสียให้ปลูกต้นหลิวเหนือสุสาน	ผู้เล่ากวาดตามองเครื่องเซ่นไหว้ต่างๆ
เล่าย้อนกลับไปหลังจากอากงเสียชีวิตแม่มีหน้าที่จัดเตรียมสิ่งของต่างๆมากมาย จากนั้นเล่าถึงพิธีไหว้กลางเดือน 7 ซึ่งแม่ได้ทำขนมเองและเล่าว่าปีหนึ่งขณะที่แม่ทำขนมเข่งแม่ร้องไห้เพราะแม่คิดถึงอากง แม่เล่าให้ฟังว่าเมื่ออากงมาเมืองไทยแม่มีอายุ 2 เดือนอากงทำงานทุกอย่างเพื่อลูกและจะได้พาญาติมาอยู่เมืองไทย แม่เล่าว่าเดือน 7 ปีศาจได้รับอนุญาตให้กลับมาเยี่ยมโลก	ตั๋วกอยื่นเทียนให้ผู้เล่าจุดไหว้พื้นดินผู้เล่าใช้เวลาจุดเทียนอยู่นานกว่าจะติด

	แทรกความคิดเห็น - ผู้เล่าคิดว่าหากพิมพ์ลายสวยงามบนเทียนเช่นอักษรมงคลสินค้าจะดูมีราคาขึ้น - น่าจะมีการถ่วงก้นเทียนไม่ให้ล้มหรือทำฐานตั้งเทียนสำเร็จรูป - น่าจะทำหีบห่อแบบใหม่ออกแบบให้ทันสมัยเพื่อดึงดูดใจลูกค้า ผู้เล่าวิเคราะห์ถึงผู้บริโภคระดับปานกลางถึงสูงที่จะคำนึงความสะดวกสบายมากกว่าราคาซึ่งจะสามารถเพิ่มมูลค่าของสินค้าให้สูงขึ้นและเพิ่มกำไรได้มากขึ้น ขณะกำลังสนทนากับพี่ชายเทียนที่ผู้เล่าจุดไว้ก็ดับ **แทรกความคิดเห็น** - น่าจะทำเทียนที่ไม่ดับง่ายเพราะลมสามารถเพิ่มกำไรได้มากขึ้น
สมัยเด็กตั๋วกอไม่ได้เรียนสูงเพราะต้องออกจากโรงเรียนมาช่วยทำงานต่อมาก็แต่งงาน เตี่ยเซ้งตึกให้ขยายร้านต่อมาก็มีลูกเมื่อเตี่ยเป็นอัมพฤกษ์ตั๋วกอก็เป็นเจ้าของกิจการเต็มตัว และเล่าว่าเมื่อเตี่ยมาถึงเมืองไทยเริ่มงานแบกข้าวสารแต่ร่างกายยังไม่สามารถปรับเข้ากับสภาพอากาศได้	ผู้เล่าเคยได้ทราบถึงประสบการณ์ที่คนจีนอพยพเข้ามาเมืองไทยและต้องต่อสู้กับความยากลำบาก ต่อมาเจ้านายผู้เล่าโทรศัพท์มาผู้เล่าตอบตกลงว่าจะเข้าประชุมพรุ่งนี้ ผู้เล่าบอกตั๋วกอว่าทำงานด้านการตลาดและยังไม่ได้แต่งงานจากนั้นอากู๋สองเข้ามาร่วมสนทนา
เล่าถึงอากู๋สองว่าเป็นคนรูปร่างบึกบึนผิวคล้ำพูดจีนได้ทุกภาษาและภาษามาเลย์ด้วยเป็นคนอารมณ์ดี มีอาชีพตัดยางและชอบกินอาหารแปลกๆ เมื่อตอนเด็กผู้เล่าป่วยแม่นำเขากวางอ่อนบดตุ๋นให้ทานแต่ผู้เล่าแอบเททิ้ง	

จากนั้นเล่าถึงอาแป๊ะเล็งที่สนใจวิชากำลังภายในชอบตื่นมาฝึกวิทยายุทธทุกเช้า และชอบพาเด็กๆ ไปดูหนังกำลังภายใน อาแป๊ะเล็งถูกรถชนตาย เนื่องจากช่วยซ่อมรถที่เสียต่อมาภรรยาแป๊ะเล็งได้แต่งงานกับคนที่แป๊ะเล็งช่วยซ่อมรถ

วันหนึ่งผู้เล่าได้กินเนื้อตุ๋นที่อากู๋สองนำมาโดยไม่รู้ว่าเป็นเนื้อสุนัขทำให้ผู้เล่ารู้สึกรังเกียจจนอาเจียนออกมา

และเล่าว่าอากู๋สี่ตายตั้งแต่อายุ 30 กว่าปีด้วยโรคกระเพาะทะลุเพราะชอบทานพริกสดจำนวนมาก อากู๋สี่มีอาชีพเป็นคนเดินสินค้าหนีภาษีและเป็นคนคุยสนุก

สมัยเด็กผู้เล่าเคยบ่นเรื่องกลิ่นธูปจนถูกเตี่ยดุว่าไม่เคารพบรรพบุรุษ และเล่าว่าในวันตรุษจีนเตี่ยจะไหว้บรรพบุรุษอย่างพิถีพิถันและต้องปิดร้าน 3 วัน และเล่าว่าคำสั่งของเตี่ยเป็นสิ่งที่ลูกๆต้องปฏิบัติตาม พี่สาวทุกคนต้องแต่งงานกับชายที่เตี่ยเลือกให้และยกตัวอย่างครูซิ้วจินที่อายุมากแต่ไม่ได้แต่งงานและต้องอยู่กับสุนัข

เมื่อผู้เล่าอายุ 7 ขวบต้องกับเรียนภาษาจีนกับเพื่อนชื่อ ฮก แซ่เล้า และเล่าว่าเตี่ยเคยช่วยชีวิตพ่อของฮกซึ่งเป็นญาติกับแม่ ฮกเป็นเพื่อนสนิทของผู้เล่าเขาเป็นชาวจีนแคะ ฮกบอกว่าครูซิ้วจินไม่ชอบเขาเพราะพ่อของฮกเข้าข้างฝ่ายจีนแดงและกินเนื้อสุนัข

วันหนึ่งผู้เล่าปรึกษากับเตี่ยต้องการเปลี่ยนนามสกุลเป็นภาษาไทยเพราะถูกผู้อื่นล้อเลียนแต่เตี่ยไม่อนุญาตต่อมาผู้เล่ามักถูกเพื่อนที่โรงเรียนล้อเลียนจนทำให้เกิดการทะเลาะชกต่อย เมื่อกลับบ้านผู้เล่าจึงถูกเตี่ยเฆี่ยนโดยไม่ฟังคำอธิบาย

อากู๋สองบอกว่าธุรกิจของตนพออยู่ได้

ผู้เล่าจุดธูปและปักลงกระถาง

แทรกความคิดเห็น

- น่าจะทำธูปที่มีกลิ่นดอกไม้เพื่อสร้างจุดขายและเพิ่มกำไร

	ตั๋วกอปฏิเสธคนเช่าเต็นท์ที่ที่เดินมาถาม **แทรกความคิดเห็น** - ผู้เล่าคิดว่าควรมีรถบรรทุกเต้นท์ได้หลายหลังทำให้สามารถรองรับงานต่างๆ นอกสถานที่ -ปรับขนาดของเต้นท์ให้มีขนาดเล็กกะทัดรัดทำให้ลดค่าสถานที่เก็บสินค้าทำให้เพิ่มกำไร - ป้ายหินอ่อนควรออกแบบให้ดูทันสมัยมีลายต่างๆ เพื่อเจาะกลุ่มผู้มีรายได้สูง
ญาติของผู้เล่าเมื่อได้มาพบกันครั้งใดมักจะพูดคุยถึงธุรกิจของตนและเล่าว่าครั้งหนึ่งเมื่อตึกแถวของอาเจ็กถูกไฟไหม้เพียงสองวันเหล่าญาติได้รวบรวมเงินเพื่อให้อาเจ็กย้ายเข้าอยู่ในตึกใหม่ กิจการของเตี่ยกับอาแป๊ะเล็งก้าวหน้ามากที่สุดเพราะได้กำไรสูงมาก เหล่าญาติมักมาวางแผนการตลาดที่บ้านของผู้เล่าซึ่งมักส่งเสียงดังผู้เล่าจึงออกมาบ่นและทำให้ถูกเตี่ยตี จากนั้นเล่าถึงช่างถ่ายภาพที่ชื่อจินเป่าว่าเป็นช่างถ่ายภาพขาวดำฝีมือดีที่ครอบครัวไว้ใจ เขาเป็นชายโสดและเคยติดคุกเพราะทำงานกับทหารญี่ปุ่นช่วงสงครามโลกครั้งที่สอง เอกลักษณ์ของเขาคือสูบบุหรี่จัดมากประมาณหนึ่งร้อยมวนต่อวัน เมื่อผู้เล่าอายุ 14 ปีไปหัดถ่ายรูปกับจินเป่าจนสังเกตว่านิ้วมือของเขายาวเรียวเหมือนมือของศิลปินจนทราบว่าพ่อของเขาเคยเป็นศิลปินในราชสำนักและได้สนทนาจึงรู้ว่าเขาเกลียดคนจีน สุดท้ายเขาตายด้วยวัณโรค	
ผู้เล่าเล่าถึงเตี่ยว่าชอบกินมะระสดมาก รวมทั้งนำมาปรุงอาหารนานาชนิดเพราะช่วยรักษาอาการร้อนใน พื้นที่หลังบ้านปลูกผักสวนครัวมากมายและเล่าว่าการปลูกมะระต้องทำเสาให้เลื้อยขึ้นไปเตี่ยจะดูแลต้นมะระเป็นอย่างดี	ญาติจับจองสุสานให้ผู้เล่าด้วยแม้เขาจะไม่เต็มใจเพราะได้บริจาคร่างกายให้โรงพยาบาลแล้ว

	ตั๋วกอให้ผู้เล่าจุดเทียนแดงโหว้หน้าสุสานเตี่ยกับแม่และจุดธูปขนาดใหญ่ปักบนทราย แทรกความคิดเห็น -ผู้เล่าคิดว่าน่าจะผลิตธูปที่จุดติดรวดเร็วจะสามารถเพิ่มกำไร จากนั้นผู้เล่ายืนอยู่หน้าลานพื้นหินขัดหน้าสุสาน แทรกความคิดเห็น - ผู้เล่าคิดว่าควรทำลายลานพื้นหินขัดหลายแบบและทำแบบประกอบสำเร็จรูป - ทำหินขัดสำเร็จรูปพร้อมรับจ้างติดตั้งสำหรับลูกค้าระดับปานกลางถึงสูง ผู้เล่าไม่รับโทรศัพท์ที่มีผู้โทรเข้ามา และต่อมาจึงจุดประทัด
ผู้เล่าเล่าว่าเตี่ยชอบเปิดเพลงงิ้วขณะที่ผู้เล่ากำลังทำการบ้านต่อมาวันหนึ่งมีตำรวจเข้ามาค้นที่บ้านผู้เล่าข้อหาเป็นที่ซ่องสุมของพรรคคอมมิวนิสต์ทำให้เตี่ยและญาติต้องถูกจับไปสอบสวนแต่สุดท้ายก็ถูกปล่อยตัวเพราะไม่มีหลักฐาน ผู้เล่าเล่าว่าญาติมารวมตัวกันครั้งใหญ่ในงานศพอากงผู้เล่าถูกญาติบังคับให้ดูศพก่อนปิดโลงมีการจ้างคนมานั่งร้องไห้ในพิธี วันหนึ่งผู้เล่าเห็นเตี่ยร้องไห้เพราะแม่ของเตี่ยตายที่เมืองจีนและเตี่ยได้รับข่าวช้าเกินไป ต่อมาเตี่ยติดรูปแม่เตี่ยไว้บนแท่นบูชาและไหว้ทุกวันแม้วันที่เตี่ยนอนป่วยในโรงพยาบาลก่อนตายเตี่ยได้สั่งให้เด็กจุดธูปไหว้แม่	ตั๋วกอถามผู้เล่าว่ากำลังนึกอะไรผู้เล่าปฏิเสธและบอกว่าตนไม่ค่อยได้ออกมานอกสำนักงาน
ผู้เล่านึกถึงการเรียนในวัยเด็กที่มักถูกเพื่อนแกล้งเป็นประจำและไม่ชอบเรียนภาษาจีนทำให้สอบได้คะแนนไม่ดีจนถูกเตี่ยตุ แต่ผู้เล่ากลับแอบเรียนภาษาอังกฤษจากเพลงจนคล่องแคล่ว	

วันหนึ่งผู้เล่ากับฮกไปบ้านครูชิ่วจินและพบว่าครูร้องไห้เพราะสุนัขตายทำให้วันนั้นไม่มีเรียน ผู้เล่าถามแม่จนทราบว่าเมื่อวันหมั้นเจ้าบ่าวของครูชิ่วจินกลับเมืองจีนเข้าร่วมกับพรรคคอมมิวนิสต์ทำให้ครูไม่ชอบคอมมิวนิสต์สุดท้ายครูชิ่วจินตายด้วยโรคปอดบวม

ผู้เล่าไปเยี่ยมเตี่ยก่อนตาย 2 เดือนเตี่ยป่วยเป็นอัมพฤษและโรคหัวใจเนื่องจากทำงานหนักมาก เมื่อกลับไปเยี่ยมบ้านได้คุยกับเตี่ยจึงขออนุญาตเปลี่ยนนามสกุลเป็นไทยเตี่ยตกลงแต่เตี่ยเตือนว่าอย่าลืมเชื้อสายของตนและควรให้หลานเรียนภาษาจีนด้วย

ต่อมาเตี่ยตายด้วยโรคหัวใจล้มเหลว ผู้เล่าได้เข้าร่วมประกอบพิธีกรรมเคลื่อนศพเตี่ยไปฝังในสุสานใกล้ๆ ของแม่และเฉลยว่าผู้ที่เรียกตำรวจมาจับเตี่ยและญาติวันนั้นคือผู้เล่าเอง

ผู้เล่าตอบตั๋วกอว่าสถานที่นี้แม้เวลาผ่านไปหลายปีก็ไม่เปลี่ยนแปลง

ตั๋วกอสั่งให้ผู้เล่าเผากระดาษ

แทรกความคิดเห็น

- ผู้เล่าคิดว่าควรปรับปรุงกระดาษเผาให้มีลวดลายหลากหลายและอาจสร้างจุดขายด้วยการใช้กระดาษรีไซเคิลเพราะสามารถทำให้ตั้งราคาได้สูงขึ้น

ผู้เล่าจุดประทัดตามคำสั่งตั๋วกอเป็นอันเสร็จพิธีจากนั้นกล่าวอำลากับญาติที่กำลังจะกลับแต่ผู้เล่าขออยู่ต่อ

เหลือผู้เล่าอยู่คนเดียวในสุสานเจ้านายผู้เล่าโทรศัพท์เข้ามา ผู้เล่ายืนยันเข้าประชุมวันพรุ่งนี้ในหัวข้อเซ็งเม้ง จากนั้นจึงหยิบมะระมาฝานเอาเมล็ดหยอดลงบนหลุมและกลบดินเดินกลับไปขึ้นรถแท็กซี่ที่จอดรออยู่

การเสนอเรื่องในเรื่องนี้ด้านการดำเนินเรื่องผู้เขียนใช้การเล่าย้อนอดีตสลับไปมาระหว่างเหตุการณ์ในปัจจุบันที่ผู้เล่ามาไหว้บรรพบุรุษที่สุสานในเทศกาลเช็งเม้งกับเหตุการณ์ในวัยเด็กของผู้เล่ากับญาติพี่น้องของผู้เล่าแต่ละคนซึ่งมีจำนวนมากมา ผู้เขียนให้ความสำคัญที่การเล่าย้อนอดีตเพื่อเล่าถึงตัวละครต่างๆ ที่เป็นญาติและมีความผูกพันกับผู้เล่าส่วนการเล่าถึงเหตุการณ์ปัจจุบันให้ความสำคัญที่ความคิดเห็นของผู้เล่าที่มีต่อสิ่งต่างๆ ที่ผู้เล่าได้มาพบ ณ สุสานนี้ โดยแสดงถึงความคิดของนักการตลาดที่มุ่ง แสวงหาผลประโยชน์อันเป็นการสร้างผลงานให้กับตนและกำไรให้กับบริษัท

ด้านรูปแบบผู้เขียนใช้การขึ้นหัวข้อด้วยการล้อมกรอบคล้ายเป็นชื่อหัวข้อในแต่ละตอนเป็นการดึงดูดความสนใจของผู้อ่านเพื่อทำให้สนใจอ่านเนื้อหาที่ผู้เขียนต้องการเสนอต่อไป เนื่องจากเนื้อหาของเรื่องค่อนข้างยาวมากผู้เขียนจะทิ้งท้ายเพื่อสร้างความเชื่อมโยงกับหัวข้อที่จะเล่าและหลังจากเสนอหัวข้อที่ล้อมกรอบแล้วก็จะขยายความด้วยเรื่องที่เล่าตามมา ดังตัวอย่าง

ตลอดงานศพ คนพวกนั้นร้องไห้เสียงดัง ผมรู้สึกพิศวง พวกเขาร้องไห้ราวกับว่าผู้ตายเป็นพ่อแม่ของพวกเขาเอง

ตลอดงานนั้น เตี่ยไม่ร้องไห้

ตลอดชีวิตผมเห็นเตี่ยร้องไห้ครั้งเดียว

ผมไม่เห็นเตี่ยที่หน้าบ้านเมื่อผมกลับจากโรงเรียนวันนั้น แม่มีสีหน้าไม่สู้ดี และไม่พูดอะไร ผมเดินขึ้นชั้นบนไปในห้องนอนเตี่ย ได้ยินเสียงร้องไห้ดังแว่วออกมาก่อนเป็นภาพที่ผมไม่เคยคิดฝันมาก่อน ในสายตาผมเตี่ยเป็นผู้ชายที่เข้มแข็งมาตลอดชีวิต ผมไม่เคยเห็นผู้ชายร้องไห้กระซิกแบบผู้หญิงมาก่อน

(สิ่งมีชีวิตที่เรียกว่าคน. 2542 : 265)

ผู้เขียนกล่าวนำว่าเตี่ยไม่ร้องไห้เมื่ออากงเสียชีวิตตามด้วยหัวข้อที่ล้อมกรอบว่าตลอดชีวิตผมเห็นเตี่ยร้องไห้ครั้งเดียวจากนั้นต่อด้วยเนื้อหาที่ขยายความว่าเตี่ยร้องไห้เพราะทราบข่าวว่าย่าตาย ผู้เขียนใช้วิธีเช่นนี้กับทุกหัวข้อจนจบเรื่อง

ส่วนเนื้อหาแสดงความคิดเห็นเชิงการตลาดของผู้เล่าต่อสิ่งต่างๆ อันสามารถจุดประกายความคิดให้กับผู้เล่า ผู้เขียนจะใช้ตัวอักษรตัวเอียงเพื่อแบ่งแยกเนื้อหาออกจากเหตุการณ์ที่ดำเนินอยู่ ดังตัวอย่าง

อากาศยิ่งร้อน ยิ่งหมายถึงโอกาส ขนาดตลาดคนตายใหญ่กว่าที่ผมคิด

...หากทำ SWOT Analysis ของตลาดนี้ หลุมศพทั้งหมดนี้ไม่ต่ำกว่าสองพันหลุม แต่ละหลุมใช้เทียนอย่างน้อยสี่แท่ง มีสุสานในเมืองไทยทั้งหมดกี่ร้อยสุสาน ดูเหมือนจะมีแต่ตลาดล่าง ไม่มีตลาดบน ในการตลาดสิ่งที่เป็นปัญหาก็คือตลาดเดิมมีคู่แข่งมากแล้ว แต่ไม่ได้หมายความว่าเราจะเข้ามาขอส่วนแบ่งไม่ได้ด้วยการสร้างความแตกต่างและภาพลวงตา ทุกอย่างที่นี่สามารถปรับปรุงได้ทั้งสิ้น เหลือบดูรถบรรทุกเต็นท์ กิจการนี้ครอบคลุมไปทั่ว ตั้งแต่งานแต่งงาน งานขึ้นบ้านใหม่ ไปจนถึงการก่อมือบ รถคันนี้น่าจะบรรทุกเต็นท์ได้สักห้าหกหลัง ค่า

ลงทุนเต็นท์ ค่าขนส่ง ค่าอินเวนทอรี่ เขาน่าจะได้กำไรมากกว่านี้ถ้าสามารถปรับปรุงสินค้าให้กะทัดรัดกว่านี้แบบพับเก็บใส่กระเป๋าได้ เป็นการลดค่าเช่าสถานที่สต็อกสินค้าลง กำไรของเขาก็น่าจะเพิ่มขึ้นอีก 10 – 20 % เป็นอย่างน้อย

(สิ่งมีชีวิตที่เรียกว่าคน. 2542 : 255)

เรื่องนี้ให้ประโยชน์ต่อผู้อ่านมากมายในด้านประเพณีวัฒนธรรมและความเชื่อของชาวจีนในประเทศไทยผู้เขียนให้ข้อมูลรายละเอียดค่อนข้างชัดเจนตั้งแต่วันตรุษจีน งานศพ งานเช็งเม้ง พิธีไหว้กลางเดือน 7 เป็นต้น โดยเฉพาะคำเรียกชื่อที่ผู้เขียนคงชื่อภาษาจีนไว้เพื่อความกลมกลืนของเนื้อหา แต่ตอนท้ายผู้เขียนได้ทำอธิบายศัพท์ไว้เพื่อให้ผู้อ่านที่ไม่เข้าใจทราบ

นอกจากนั้นมีการใช้สัญลักษณ์คือมะระแทนเชื้อสายเผ่าพันธุ์ของตระกูล โดยการให้เตี่ยผู้เป็นผู้นำครอบครัวนิยมรับประทานและปลูกมะระด้วยความทะนุทนอมเหมือนพยายามรักษาตระกูลหรือความเป็นคนจีนให้อยู่สืบต่อไปยาวนาน และตอนท้ายผู้เล่าเองก็ควักเมล็ดจากมะระสดที่ฝานออกแล้วหย่อนเมล็ดลงในหลุมที่ผู้เล่าขุดหวังว่ามันจะงอกเป็นต้นมะระ ก็แสดงให้เห็นว่าผู้เล่าเองภูมิใจในความเป็นคนจีนของตนที่มีส่วนทำให้ตนประสบความสำเร็จในอาชีพการงาน

ผู้เขียนได้นำความรู้ทางด้านการตลาดมาแทรกไว้มากมายโดยเฉพาะการใช้คำทับศัพท์ภาษาอังกฤษ หรือการอธิบายและยกตัวอย่างซึ่งผู้เขียนสามารถนำมาใช้กับเรื่องได้อย่างเหมาะสม ด้วยการให้ผู้เล่าแสดงความคิดเห็นในใจเมื่อตนมาร่วมงานเช็งเม้งเพราะต้องการหาความคิดผลิตสินค้าใหม่ๆ ที่สามารถตอบสนองผู้บริโภคได้ดียิ่งขึ้นอันนำมาสู่ผลกำไรของบริษัทและเพิ่มพูนความรู้ให้ผู้อ่านมากขึ้น ผู้อ่านจึงได้ทราบความรู้ในหลายด้านภายในเรื่องๆ เดียว

ด้านตัวละคร ผู้เขียนใช้วิธีการเล่าถึงญาติต่างๆ ของผู้เล่าด้วยการให้รายละเอียดรูปร่างหน้าตา อาชีพ อุปนิสัยซึ่งจะเน้นที่ญาติข้างชายเพราะมีความสนิทสนมกับผู้เล่ามากกว่า รวมแล้วตัวละครที่ผู้เขียนเล่าโดยให้ข้อมูลนั้นมีประมาณสิบเอ็ดคนคือ เตี่ย แม่ ตั่วกอ ซาอี๊ อากู๋สอง อากู๋สี่ อาแป๊ะเล้ง ฮกจินเป่า ครูซิ่วจิน อาเจ็ก เนื่องจากตัวละครมากทำให้เรื่องนี้เป็นเรื่องที่มีรายละเอียดมากที่สุดในเล่มนี้ อาจเป็นเพราะผู้เขียนเขียนเรื่องนี้จากประสบการณ์ของตนเองที่เกิดเป็นลูกคนจีนครอบครัวใหญ่เช่นเดียวกับผู้เล่าทำให้ผู้เขียนสามารถให้รายละเอียดของข้อมูล รวมทั้งความรู้สึกของตัวละครได้เป็นอย่างดี

ผู้เขียนสร้างตัวละครผู้เล่าเรื่องให้เป็นตัวแทนลูกหลานคนจีนรุ่นหลังที่มีมุมมองที่ต่างจากเดิมคือไม่ยึดถือประเพณีจีนอย่างเคร่งครัดทำให้ถูกมองว่าเป็นคนนอกคอกหรือออกตัญญู ตั้งแต่ต้องการเปลี่ยนนามสกุลเป็นไทย ไม่อยากเรียนภาษาจีน แอบเรียนภาษาอังกฤษ แจ้งตำรวจให้มาจับเตี่ยและญาติเพราะชอบส่งเสียงดังหรือไม่มาร่วมงานเช็งเม้ง เป็นต้น เนื่องจากผู้เล่ามีการศึกษาสูงและได้รับอิทธิพลจากต่างชาติจึงไม่ค่อยให้ความสำคัญกับประเพณีจีนดั้งเดิม แต่สิ่งที่แสดงให้เห็นอย่างชัดเจนคือผู้เล่าไม่มีเจตนาจะมาร่วมงานเช็งเม้งเพื่อไหว้บรรพบุรุษแต่มาเพราะต้องการหาความคิดที่จะผลิตสินค้าใหม่เพื่อให้ถูกใจผู้บริโภค นับว่าเป็นการแสวงหาผลประโยชน์ของตนโดยไม่คำนึงถึงวัตถุประสงค์ที่แท้จริงของพิธีคือการแสดงความกตัญญู แต่เมื่อผู้เล่ามาถึงก็ได้หวนย้อนอดีตจนยอมรับว่าได้หัวคิดทาง การค้ามาจากสายเลือดและการเลี้ยงดูปลูกฝังจากครอบครัวคนจีนที่ผู้เล่าปฏิเสธมาโดยตลอดจน ในตอนท้ายผู้เล่าจากไปด้วยความรู้สึกที่ต่างไปจากความรังเกียจที่มีอยู่เดิม

นอกจากนั้นผู้เขียนสร้างตัวละครที่เป็นญาติของผู้เล่าจำนวนมากมายไม่ว่าจะเป็นเตี่ย ตั่วกอ อาแป๊ะเล้ง อากู๋สอง เป็นต้น เพื่อสะท้อนให้ความผูกพันในครอบครัวของคนจีนซึ่งเป็นครอบครัวใหญ่ผู้เขียนสร้างตัวละครแต่ละตัวให้มีอุปนิสัยที่ค่อนข้างชัดเจนและแตกต่างกับผู้เล่ามากคือ มักจะดำเนินชีวิตตามสิ่งที่ผู้ใหญ่กำหนดไว้ว่าเป็นสิ่งที่ถูกต้องเช่น ตั่วกอหรือพี่ชายใหญ่ประพฤติตนตามที่เตี่ยบอกทุกประการตั้งแต่ทำงานร้านขายยาจีน แต่งงานกับคนที่เตี่ยเลือกไว้และมีลูกหลานสืบสกุล เป็นต้น มีแต่ฮกซึ่งเป็นลูกจีนเพื่อนรุ่นเดียวกันกับผู้เล่าที่มีความรู้สึกอับอายที่เกิดเป็นลูกคนจีน และมีความขัดแย้งกับพ่อแม่ญาติพี่น้องในเรื่องวัฒนธรรมจีนเช่นเดียวกับผู้เล่า

การเสนอความคิดในเรื่องนี้ ผู้เขียนเสนอความคิดที่เชื่อมโยงกับบทความคือ การไม่สามารถยอมรับในสิ่งที่ตนมีหรือตนเป็นย่อมเป็นทุกข์ ดังเช่นผู้เล่าที่เกลียดทุกสิ่งทุกอย่างที่แสดงให้เห็นว่าเป็นจีนและพยายามที่จะทำสิ่งที่ตรงกันข้ามกับครอบครัวเช่น ต้องการเปลี่ยนนามสกุลเป็นไทย การไม่มาไหว้เช็งเม้งเป็นต้น แต่ท้ายที่สุดเมื่อนึกทบทวนผู้เล่าก็เห็นคุณค่าของการเกิดในครอบครัวจีนและมีความภูมิใจในบรรพบุรุษของตนเองในที่สุด

แนวคิดสำคัญของเรื่องผู้เขียนต้องการแสดงให้เห็นว่า ไม่มีใครปฏิเสธสายเลือดหรือความเป็นตัวเราได้ การแสวงหาผลประโยชน์จากประเพณีของคนจีน ดังเช่นผู้เล่าที่หาความคิดใหม่ๆ ในการผลิตสินค้าตอบสนองผู้บริโภคอันนำมาซึ่งผลประโยชน์ของบริษัทและความก้าวหน้าในหน้าที่การงานก็เป็นเพราะสายเลือดทางการค้าอันเป็นเชื้อชาติของผู้เล่านั้นเอง

นอกจากนั้นผู้เขียนได้เสนอความคิดย่อยๆ อื่นอีกดังนี้

1. ชาวจีนมีความผูกพันกับบรรพบุรุษญาติพี่น้องอย่างเหนียวแน่น ดังที่ญาติของผู้เล่าได้จัดสถานที่สำหรับทำสุสานให้ผู้เล่าไว้แล้วเพื่อให้ญาติพี่น้องได้อยู่ใกล้กันแม้จะเสียชีวิตไปแล้ว

2. ชาติกำเนิดไม่สามารถหล่อหลอมบุคคลๆ หนึ่งให้ยึดถือหรือปฏิบัติประเพณีตามบรรพบุรุษได้เสมอไปเช่นเดียวกับผู้เล่าที่แม้จะเกิดในครอบครัวชาวจีนแต่ก็มีใจปฏิปักษ์กับชาวจีน

3. การยึดติดในชาตินิยมนั้นแท้จริงแล้วเป็นเพียงเปลือกแห่งวัฒนธรรมที่คนกำหนดขึ้นเท่านั้น ดังเช่นบรรดาญาติของผู้เล่าที่ยึดถือในขนบธรรมเนียมประเพณีของจีนอย่างเคร่งครัด และทุกคนจะตำหนิหรือต่อว่าผู้เล่าที่ไม่ยอมมางานเช็งเม้งหลายปี

เรื่อง <u>หมากลางถนน</u>

ก่อนเริ่มเรื่องผู้เขียนนำบทความเรื่อง " สิ่งมีชีวิตที่เรียกว่าสัตว์ " ที่กล่าวว่าสิ่งมีชีวิตทั้งมวลในโลกนี้ไม่ว่าจะเป็นคนหรือสัตว์ล้วนมีต้นกำเนิดจากสิ่งเดียวกันแล้วค่อยๆ พัฒนาการแตกต่างกันไป แต่คนมีการพัฒนาทางสมองอันก้าวหน้าจนคิดว่าตนเองนั้นยิ่งใหญ่เหนือสิ่งมีชีวิตอื่นๆ บนโลกและดีค่าสิ่งมีชีวิตอื่นเป็นเพียงสิ่งมีชีวิตชั้นต่ำ คนพยายามทำบุญเพื่อชาติหน้าจะได้ไม่เกิดเป็นสัตว์ทั้งที่ไม่ว่าชาติภพจะเป็นอย่างไรก็เป็นแต่เพียงการรวมตัวของธาตุต่างๆ ที่ดับสลายไปและรวมกันใหม่เท่านั้นเอง

จากนั้นเสนอเรื่องสั้น " หมากลางถนน " เริ่มเรื่องที่หลักกิโลเมตรที่ 1 รถตู้ที่ผู้เล่าและคณะนั่งมาชนถูกสุนัขตัวหนึ่ง รถตู้เซไปข้างทางก่อนจะกลับมาสู่ทางเดิมและขับต่อไปผู้โดยสารตกใจ ผู้โดยสารบนรถประกอบด้วยสุภาข้าราชการระดับ 5 ชำนาญข้าราชการระดับ 10 สาวิตรีข้าราชการระดับ 10 เช่นกันและผู้เล่า ขณะนั้นเป็นเวลากลางคืนและทุกคนกำลังเร่งรีบเดินทาง ผู้เล่าเสนอให้จอดรถลงไปดูสุนัขแต่ไม่มีผู้ใดสนใจเพราะคิดว่าเป็นเพียงสุนัขตัวหนึ่งและคนขับคาดว่ามันคงบาดเจ็บแต่ไม่ตาย

เมื่อเดินทางถึงหลักกิโลเมตรที่ 5 ผู้เล่านึกถึงชนบทที่จากมาหลายปีและเล่าว่าหลายคนในรถเริ่มนอนหลับต่อเนื่องจากวันรุ่งขึ้นพวกเขาต้องรีบเข้าไปแสดงความยินดีกับรัฐมนตรีที่ได้รับแต่งตั้งใหม่ ผู้เล่าซึ่งนั่งข้างลุงสมบุญคนขับยังนอนไม่หลับเพราะนึกถึงสุนัขตัวนั้นแม้พยายามคิดหาเหตุผลต่างๆ มาหักล้างความรู้สึกมิให้คิดถึงสุนัขตัวนั้นก็ตาม จากนั้นผู้เล่านึกย้อนอดีตว่าคณะเดินทางออกเดินทางตั้งแต่เวลาบ่ายสองโมงแต่ต้องเสียเวลาเพราะฝนตกทำให้รถตู้ติดหล่ม ตัดกลับมาผู้เล่าพยายามหลับแต่หลับไม่ลง

รถแล่นถึงหลักกิโลเมตรที่ 14 เมื่อเวลาตีสองยี่สิบนาทีผู้เล่ายังนอนไม่หลับนึกย้อนอดีตไปเมื่อตนอายุ 16 ปีได้เข้าป่าหาน้ำผึ้งกับพ่อและหยุดพักก่อไฟทานอาหารเวลาเที่ยง จากนั้นออกเดินทางต่อ สามชั่วโมงต่อมาพ่อถามผู้เล่าว่าได้ดับไฟที่ก่อไว้หรือไม่ แต่ผู้เล่าไม่แน่ใจดังนั้นพ่อและผู้เล่าจึงต้องเดินทางกลับไปดูให้แน่ใจมิเช่นนั้นหากลืมดับไฟอาจทำให้เกิดไฟป่าได้ จากนั้นผู้เล่านึกย้อนไปเมื่อตนอายุ 7 ขวบ ในคืนหนึ่งเกิดไฟป่าขึ้นครอบครัวของผู้เล่าช่วยกันเก็บข้าวของหนีไฟป่าที่ลุกลามอย่างรวดเร็วเผาบ้านของผู้เล่าและป่าเสียหายเป็นจำนวนมาก ตัดกลับมาผู้เล่านึกถึงพ่อที่แม้จะอายุ 60 ปีแล้วแต่สุขภาพยังแข็งแรงเดินป่าได้อย่างชำนาญและเล่าว่าพ่อเคยเข้ามาทำงานในเมืองกรุงเป็นคนกวาดขยะ แต่ทำได้ไม่นานก็กลับเพราะพบศพเด็กที่นำมาทิ้งไว้ในกองขยะ

เมื่อถึงหลักกิโลเมตรที่ 22 ผู้เล่าบอกให้ลุงสมบุญจอดรถอย่างกะทันหันและขอร้องทุกคนให้ขับรถกลับไปดูสุนัขตัวนั้นแต่ไม่มีใครตกลงเพราะเห็นว่างานพรุ่งนี้สำคัญกว่าจึงสั่งให้ขับรถต่อไป ผู้เล่านึกย้อนอดีตไปถึงเหตุการณ์เดินป่ากับพ่อว่าเมื่อเดินทางย้อนกลับไปที่จุดก่อไฟพบว่าผู้เล่าดับไฟแล้ว ตัดกลับมาผู้เล่าง่วงหลับไป

ต่อมาถึงหลักกิโลเมตรที่ 31 ผู้เล่าตื่นขึ้นเพราะรถจอดกะทันหันคนขับบอกว่ารถชนสุนัขอีกผู้เล่าไม่ลังเลลงรถไปดูพบว่าเป็นสุนัขสีดำและพยายามจะช่วยแต่มันกลับกระโจนกัดคอผู้เล่าทำให้เขาสะดุ้งตื่นและรู้ตัวว่าตนเองฝันร้าย จากนั้นผู้เล่านึกย้อนอดีตถึงคืนวันหนึ่งที่ผู้เล่าเดินทางในเวลากลางคืนข้ามจังหวัดพาหญิงสาวไปคลีนิคเพื่อทำแท้ง ขณะกลับพบว่าคนงานนำถุงขยะที่ผู้เล่าคาดว่าบรรจุศพเด็กมาทิ้งและเล่าย้อนถึงเหตุการณ์ในป่าที่พ่อเองบอกว่าจำได้ว่าผู้เล่าดับไฟแล้วแต่ต้องการสอนให้รู้จักความรับผิดชอบ

เมื่อผ่านหลักกิโลเมตรที่ 39 ผู้เล่านอนไม่หลับต่อมาเมื่อผ่านหลักกิโลเมตรที่ 51 ผู้โดยสารทุกคนนอนหลับหมดยกเว้นผู้เล่า ลุงสมบุญเล่าให้ฟังว่าเขาเคยถูกรถชนจนร่างกระเด็นไปข้างทางและขาหักแต่ไม่มีรถคันใดจอดช่วยเหลือเขาเลย ต่อมาพบชาวบ้านหลายคนเดินเข้ามาปลดทรัพย์สินบนร่างเมื่อชาวบ้านจากไปเขาร้องไห้ จากนั้นผู้เล่าบอกให้ลุงสมบุญจอดรถเพื่อเดินย้อนกลับไปดูสุนัขตัวนั้น ต่อมาเมื่อถึงหลักกิโลเมตรที่ 52 ผู้เล่าเดินอยู่ท่ามกลางความมืด

การเสนอเรื่องในเรื่องนี้ด้านการดำเนินเรื่องโครงสร้างหลักดำเนินตามระยะทางเริ่มจากจุดเริ่มต้นตั้งแต่หลักกิโลเมตรที่ 1 ถึง 52 โดยแบ่งการดำเนินเรื่องเป็นช่วงๆ ส่วนการดำเนินเรื่องในโครงสร้างย่อยของแต่ละช่วงนั้นดำเนินเรื่องสลับไปมาระหว่างเหตุการณ์ในอดีตกับปัจจุบัน ดังเขียนเป็นแผนภูมิได้ดังนี้

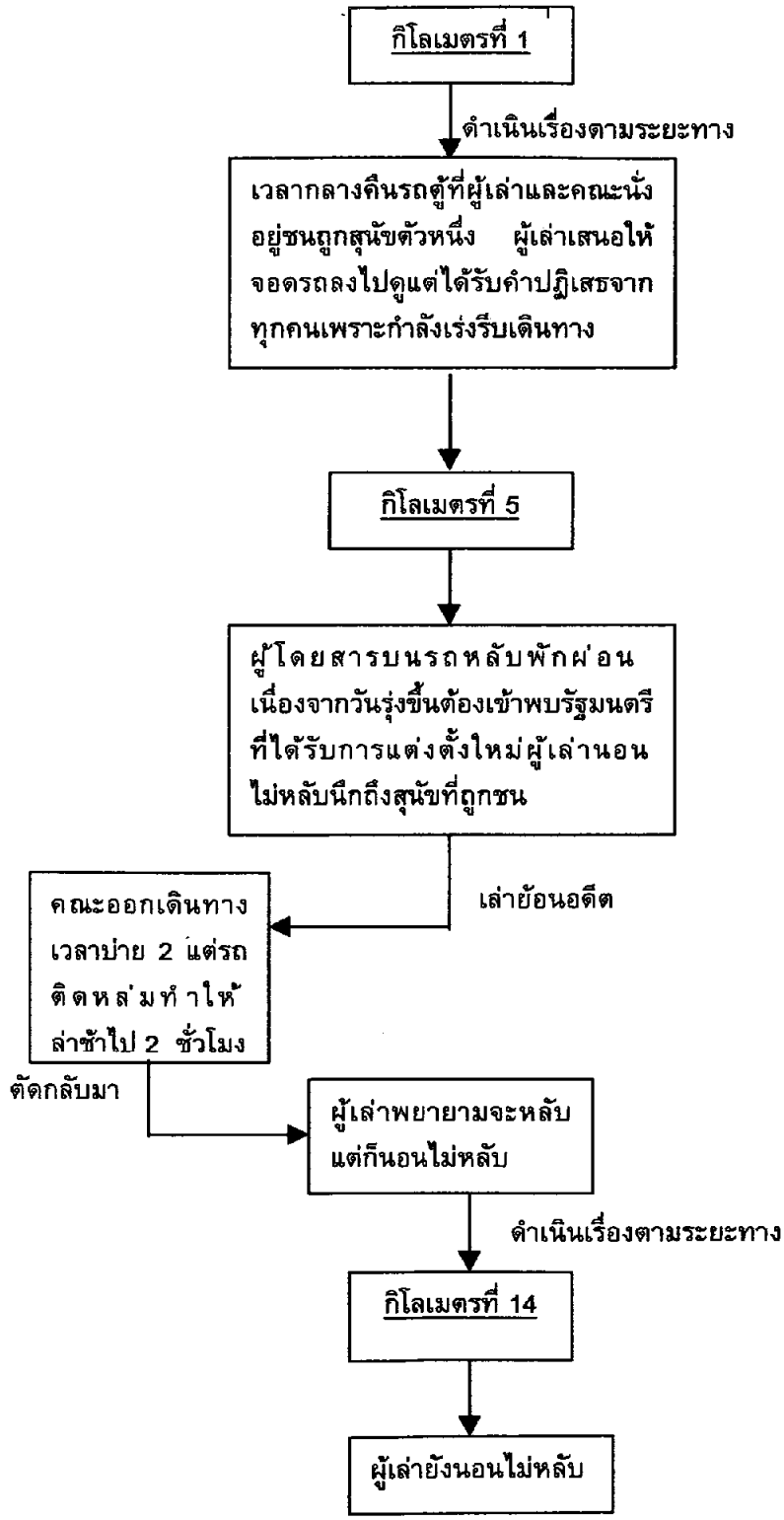
กิโลเมตรที่ 1
ดำเนินเรื่องตามระยะทาง
เวลากลางคืนรถตู้ที่ผู้เล่าและคณะนั่งอยู่ชนถูกสุนัขตัวหนึ่ง ผู้เล่าเสนอให้จอดรถลงไปดูแต่ได้รับคำปฏิเสธจากทุกคนเพราะกำลังเร่งรีบเดินทาง
กิโลเมตรที่ 5
ผู้โดยสารบนรถหลับพักผ่อน เนื่องจากวันรุ่งขึ้นต้องเข้าพบรัฐมนตรีที่ได้รับการแต่งตั้งใหม่ผู้เล่านอนไม่หลับนึกถึงสุนัขที่ถูกชน
เล่าย้อนอดีต
คณะออกเดินทางเวลาบ่าย 2 แต่รถติดหล่มทำให้ล่าช้าไป 2 ชั่วโมง
ตัดกลับมา
ผู้เล่าพยายามจะหลับแต่ก็นอนไม่หลับ
ดำเนินเรื่องตามระยะทาง
กิโลเมตรที่ 14
ผู้เล่ายังนอนไม่หลับ

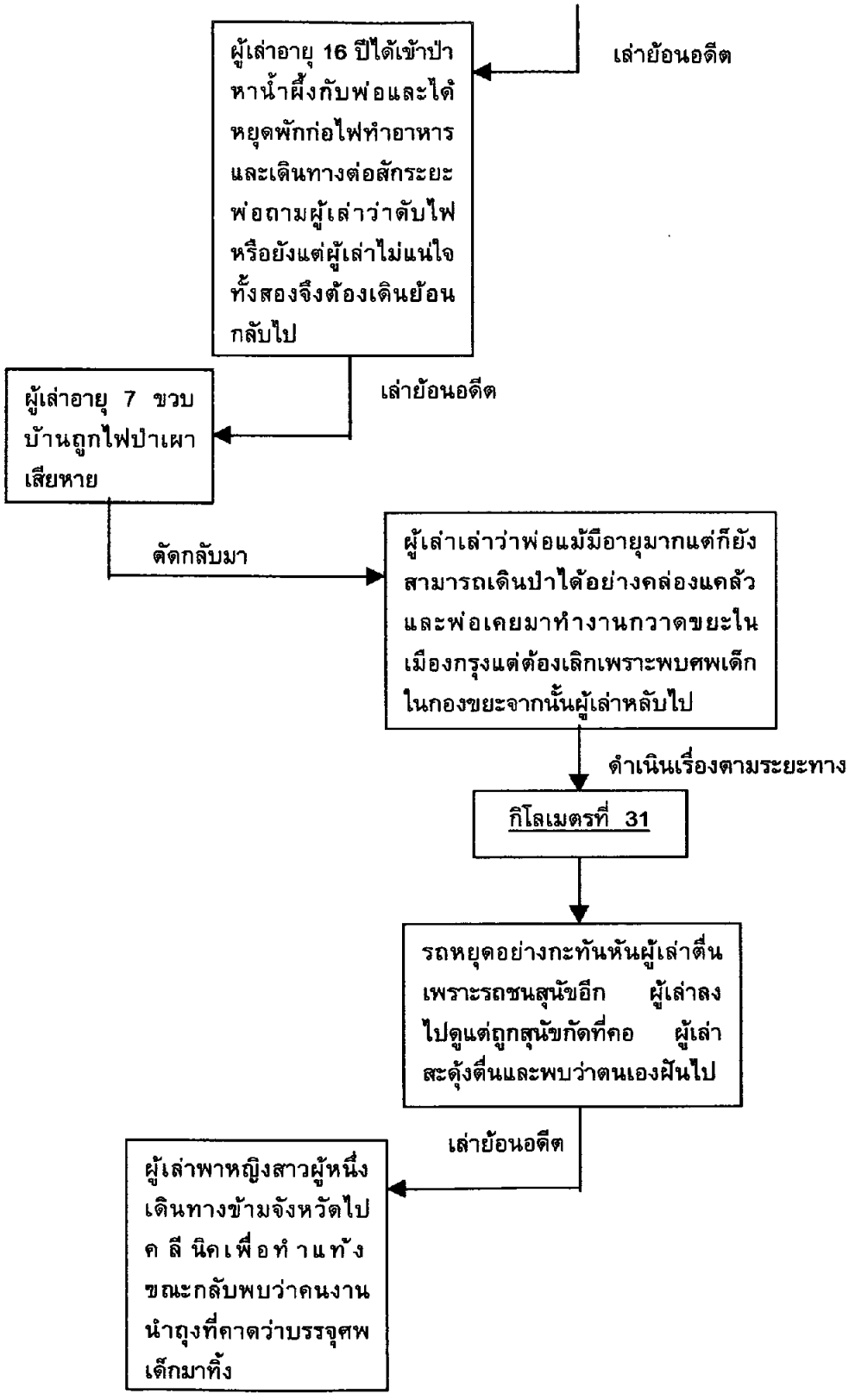
เล่าย้อนอดีต
ผู้เล่าอายุ 16 ปีได้เข้าป่าหาน้ำผึ้งกับพ่อและได้หยุดพักก่อไฟทำอาหารและเดินทางต่อสักระยะพ่อถามผู้เล่าว่าดับไฟหรือยังแต่ผู้เล่าไม่แน่ใจทั้งสองจึงต้องเดินย้อนกลับไป
เล่าย้อนอดีต
ผู้เล่าอายุ 7 ขวบบ้านถูกไฟป่าเผาเสียหาย
ตัดกลับมา
ผู้เล่าเล่าว่าพ่อแม้มีอายุมากแต่ก็ยังสามารถเดินป่าได้อย่างคล่องแคล่วและพ่อเคยมาทำงานกวาดขยะในเมืองกรุงแต่ต้องเลิกเพราะพบศพเด็กในกองขยะจากนั้นผู้เล่าหลับไป
ดำเนินเรื่องตามระยะทาง
กิโลเมตรที่ 31
รถหยุดอย่างกะทันหันผู้เล่าตื่นเพราะรถชนสุนัขอีก ผู้เล่าลงไปดูแต่ถูกสุนัขกัดที่คอ ผู้เล่าสะดุ้งตื่นและพบว่าตนเองฝันไป
เล่าย้อนอดีต
ผู้เล่าพาหญิงสาวผู้หนึ่งเดินทางข้ามจังหวัดไปคลินิคเพื่อทำแท้งขณะกลับพบว่าคนงานนำถุงที่คาดว่าบรรจุศพเด็กมาทิ้ง

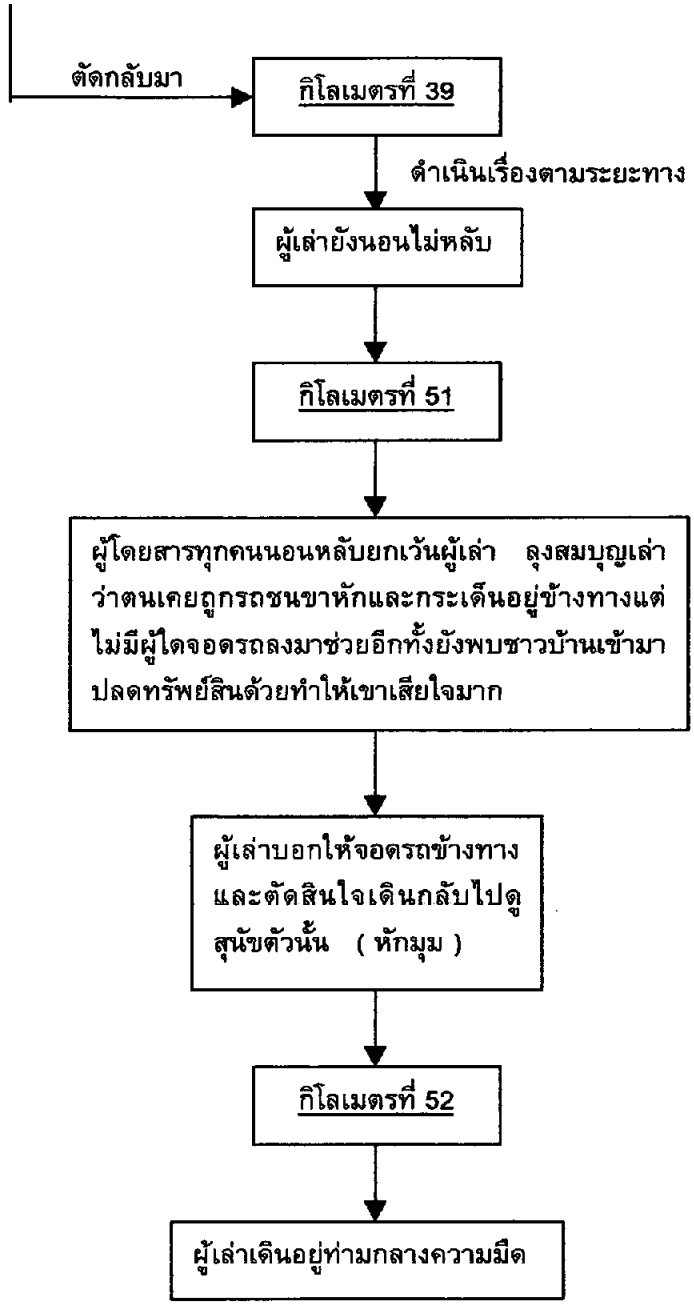

การดำเนินเรื่องในเรื่องนี้จุดหลักเน้นการเสนอเรื่องตามระยะทางที่ผู้เล่าได้เดินทางผ่านไปกับความรู้สึกผิดในใจตั้งแต่จุดเริ่มต้นคือกิโลเมตรที่ 1 เมื่อรถตู้ที่ผู้เล่าโดยสารมาเกิดชนสุนัขและไม่มีใครลงไปดูว่ามันเป็นอย่างไรเนื่องจากกำลังรีบเร่งเดินทางไปให้ถึงจุดหมายเพื่อปฏิบัติงาน ผู้เขียนเล่าผ่านระยะทางที่เดินทางผ่านไปโดยใช้วิธีการเล่าข้ามเป็นช่วงๆ ไม่เล่าทุกๆ ระยะ 1 กิโลเมตรคือเล่าที่ระยะทางกิโลเมตรที่ 1 5 14 31 39 51 และจบลงที่กิโลเมตรที่ 52 เพราะผู้เขียนต้องการแสดงให้เห็นความสัมพันธ์ระหว่างระยะทางที่ไกลออกไปจากจุดเกิดเหตุมากขึ้นเรื่อยๆ กับความรู้สึกผิดของผู้เล่าที่ค่อยทวีความรุนแรงยิ่งขึ้น ดังนี้

กม.ที่ 1 รถชนสุนัข ผู้เล่าพยายามเสนอให้จอดรถเพื่อดูอาการของสุนัขแต่ได้รับการปฏิเสธ

กม.ที่ 5 ผู้เล่าเริ่มนึกถึงสุนัขตัวนั้นแต่พยายามหาเหตุผลต่างๆเพื่อทำให้ตนไม่รู้สึกผิด

กม.ที่14 ผู้เล่านอนไม่หลับนึกย้อนถึงเหตุการณ์เดินป่ากับพ่อและเหตุการณ์เกิดไฟป่า จากนั้นเผลอหลับ

กม.ที่ 31 ผู้เล่าฝันร้ายว่ารถชนสุนัขผู้เล่าลงไปช่วยแต่ถูกสุนัขกัดคอและนึกย้อนถึงอดีตที่พาหญิงสาวไปทำแท้ง

กม.ที่ 39 ผู้เล่ายังนอนไม่หลับ

กม.ที่ 51 ผู้เล่านอนไม่หลับ คนขับเล่าเรื่องที่ตนถูกรถชนขาหักแต่ไม่มีใครช่วย ผู้เล่าตัดสินใจลงรถเดินย้อนกลับไปดูสุนัข

กม.ที่ 52 ผู้เล่าเดินท่ามกลางความมืด

จะเห็นว่าความรู้สึกผิดของผู้เล่าจะค่อยๆ ทวีขึ้นเรื่อยๆ ตามระยะทางที่ไกลออกไปจากจุดเกิดเหตุ และผู้เขียนให้ผู้เล่าเชื่อมโยงความรู้สึกนี้กับประสบการณ์ที่เกิดขึ้นในอดีตของตนซึ่งมีความคล้ายคลึงกันยิ่งทำให้ผู้เล่าเกิดความรู้สึกผิดมากยิ่งขึ้น ผู้เขียนให้การเดินทางมีระยะทางยิ่งไกลมากขึ้นเรื่อยๆ จนดูเหมือนว่าไม่มีทางย้อนกลับไปแก้ไขได้อีกแล้ว เช่นเดียวกับอดีตที่ไม่สามารถกลับไปแก้ไขได้ เพื่อตอนจบจะหักมุมด้วยการให้ผู้เล่าตัดสินใจลงจากรถเดินย้อนกลับไปดูสุนัขตัวนั้นแม้จะเป็นระยะทางถึง 51 กิโลเมตรก็ตาม

ด้านรูปแบบผู้เขียนใช้การวิธีทำหัวข้อตามหลักกิโลเมตรก่อนแล้วจึงนำเสนอเนื้อหาเพื่อเป็นการแสดงให้เห็นระยะทางอย่างชัดเจนและเป็นการแบ่งเนื้อหาออกเป็นช่วงๆ ดังตัวอย่าง

<u>กม.ที่ 31</u>

ผมตื่นขึ้นอีกครั้งเมื่อรถยนต์หยุดกะทันหัน ร่างของเราทุกคนกระเด็นตกจากที่นั่ง " เกิดอะไรขึ้น? " คนขับบอก " รถชนหมาอีกแล้ว " ทั้งหมดเงียบไปครู่หนึ่ง คุณสาวิตรีบอกคนขับ " ขับต่อไป "

ผมบอกน้ำเสียงเฉียบขาด " ไม่ได้ ผมจะไปดูมัน "

ก้าวลงจากรถตรงไปยังร่างที่นอนนิ่งบนพื้นถนน เจ้าสัตว์เดรัจฉานร้ายเป็นหมาไทยตัวสีดำสนิท ผมเดินใกล้เข้าไปอีก นัยน์ตามันหลับนิ่ง ทั้งร่างไม่ไหวติง ผมเอามือลูบหัวมันแผ่วเบา บัดดลนัยน์ตาคู่นั้นก็เบิกกว้างเป็นประกายวาว หมาดำอ้าปากแสยะเขี้ยวทั้งสองวาววับ พริบตานั้นมันก็กระโจนพรวดเข้ากัดคอผม เลือดสีแดงทะลักออกมาไม่ขาดสาย ผมร้องลั่นสุดเสียง

" เกิดอะไรขึ้น? "

ผมลืมตาโพลง เหงื่อเย็นซ่มแผ่นหลัง สายตาหลายคู่จ้องที่ผม ผมมองออกนอกหน้าต่างรถตู้ เห็นพระจันทร์กำลังเคลื่อนต่อไปไม่หยุดยั้ง รถไม่ได้หยุดจอดหรือนี่? ถ้าเช่นนั้น...

" ผมฝันไปหรือนี่? "

(สิ่งมีชีวิตที่เรียกว่าคน. 2542 : 287)

ด้านตัวละครผู้เขียนให้ตัวละครเอกผู้เล่าเรื่องเป็นผู้อยู่ในเหตุการณ์รถชนสุนัขแต่ไม่มีผู้ใดลงไปดูว่ามันเป็นอย่างไร ผู้เขียนสร้างตัวละครตัวนี้ให้ขัดแย้งกับตัวละครผู้โดยสารคนอื่นๆ ในรถคือ เป็นข้าราชการชั้นผู้น้อยแต่ก็เป็นผู้เดียวที่รู้สึกผิดที่ไม่ได้ลงไปดูผลจากการกระทำที่ตนเองก็มีส่วนด้วยซึ่งต่างจากผู้โดยสารคนอื่น ผู้เล่าแสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่าต้องการให้จอดรถลงไปดูอาการของสุนัขที่ถูกชนตั้งแต่หลัก

กิโลเมตรแรกแม้ว่าระยะทางจะไกลขึ้นเรื่อยๆ และตัวละครตัวอื่นจะเลิกสนใจสุนัขและหลับกันหมดแล้ว แต่ผู้เล่ากลับคิดถึงแต่ชะตากรรมของสุนัขตัวนั้นจนทำให้นอนไม่หลับต่อมาเผลอหลับจนฝันร้าย และขอร้องผู้โดยสารทุกคนอีกครั้งแต่ก็ไร้ผล จนในที่สุดตัดสินใจลงจากรถเดินกลับไปดูสุนัข

ผู้เขียนใช้วิธีให้ผู้เล่านึกถึงเหตุการณ์ต่างๆ ในอดีตที่ช่วยเสริมความรู้สึกรับผิดชอบของผู้เล่าตั้งแต่การเดินย้อนกลับไปดูให้แน่ใจว่าผู้เล่ามิได้ลืมดับไฟเมื่อครั้งเดินป่ากับพ่อ เพื่อต้องการแสดงให้เห็นว่าพ่อต้องการสอนให้ผู้เล่ามีความรับผิดชอบเพราะหากขาดความรับผิดชอบอาจก่อให้เกิดความเสียหายได้ เช่น การเกิดไฟป่าไหม้บ้านของผู้เล่าเมื่อครั้งยังเยาว์ หรือการให้พ่อเล่าว่าตนต้องเลิกทำงานในเมืองกรุงเพราะไม่สามารถทนต่อความเสื่อมโทรมทางด้านจิตใจของคนเมืองกรุงได้ตั้งแต่พ่อพบศพเด็กในกองขยะ หรือการนึกถึงอดีตที่ผู้เล่าพาสาวคนรักเดินทางไปทำแท้ง เหตุผลต่างๆ เหล่านี้ช่วยเสริมความรู้สึกผิดที่ผู้เล่าไม่ยอมลงไปช่วยเหลือสุนัขที่ถูกรถชนจนทำให้สุดท้ายผู้เล่าตัดสินใจกลับไปดูสุนัขในที่สุด

การเสนอความคิดในเรื่องนี้ผู้เขียนเสนอความคิดที่เชื่อมโยงกับบทความคือ

1.คนกับสัตว์นั้นล้วนมีต้นกำเนิดจากจุดเดียวกันแต่คนกลับตีค่าสัตว์ต่ำต้อยกว่า ดังเช่นผู้โดยสารบนรถที่เห็นว่าการชนสุนัขมิเป็นความผิด

2.คนที่ยกย่องว่าตนเองมีปัญญาแต่กลับเห็นว่าชีวิตสัตว์ไม่มีค่าพอที่ต้องรับผิดชอบ ดังเช่นผู้โดยสารที่แม้เป็นข้าราชการระดับสูงแต่กลับเห็นผลประโยชน์ของตนเป็นหลักมากกว่าจะสนใจร่วมกันรับผิดชอบต่อสิ่งที่กระทำไปแล้วคือการขับรถชนสุนัขแต่ไม่ลงไปช่วยเหลือ

แนวคิดสำคัญของเรื่องคือ คนตีค่าสัตว์เป็นเพียงสิ่งมีชีวิตด้อยค่าที่ไร้ความสำคัญ

เรื่อง **<u>เพชฌฆาต</u>**

ก่อนเริ่มเรื่องผู้เขียนนำบทความเรื่องความรุนแรงกับบาปซึ่งแบ่งเป็น 2 ตอนคือ ความรุนแรงที่กล่าวว่าความรุนแรงเป็นสิ่งที่ติดตัวมนุษย์ตั้งแต่เกิด คนบางกลุ่มเชื่อว่ามีเหตุปัจจัยต่างๆ ที่ทำให้คนแสดงความรุนแรงมากยิ่งขึ้นเช่น การกินเนื้อสัตว์ อิทธิพลดวงดาว สนามแม่เหล็ก แต่บางกลุ่มเชื่อว่ามาจากยีนหรือหน่วยพันธุ์กรรมที่กำหนดพฤติกรรมรุนแรงมาตั้งแต่กำเนิด ตอนที่ 2 บาปคือสิ่งที่คนกำหนดขึ้นจากความรู้สึกผิด บาปเกิดจากวิวัฒนาการของมนุษย์เพื่อทำให้สังคมอยู่กันอย่างสงบสุข บาปอาจเป็นเรื่องสมมติแต่ผลกระทบจากบาปเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นจริง

จากนั้นเสนอเรื่องสั้น " เพชฌฆาต " เริ่มเรื่องเมื่อท่านเคาท์แดร็กคูล่าถูกนำตัวมาประหารชีวิตที่เรือนจำโดยมีผู้เล่าเป็นผู้ประหารและเล่าว่าท่านเคาท์ฯ เป็นพ่อค้าขายลูกชิ้นที่มีฟันหน้าเหมือนเขี้ยวสัตว์จนทำให้ได้รับฉายานี้ ท่านเคาท์ฯ ถูกชาวบ้านรุมทำร้ายเมื่อไปทำแผนประกอบคำรับสารภาพ จากนั้นลูกน้องมารายงานว่าท่านเคาท์ฯ ไม่ได้ทานข้าวตั้งแต่ถูกจับกุมเพราะว่าไม่ทานเนื้อสัตว์ ต่อจากนั้นผู้เล่าไปวัดเพื่อนั่งสงบสติและนึกถึงอาชีพเพชฌฆาตของตนที่ทำมาหลายปีแล้ว ผู้เล่าเผลอหลับไปและตื่นขึ้นมากลับบ้านทานข้าว สวดมนต์แล้วกลับเรือนจำ พบท่านเคาท์ฯ อยู่ที่หลักประหารแต่มีสีหน้าเรียบเฉย จากนั้นจึงผูกผ้าปิดตาและกำลังจะลงมือยิงแต่ได้รับคำสั่งให้ยุติและให้เลื่อนการประหารไปหนึ่งวันเพราะแพทย์ต้องการสัมภาษณ์เพื่อนำข้อมูลไปศึกษาท่านเคาท์ฯจึงถูกพาตัวไปที่ห้องทำงาน จิตแพทย์พยายามถามคำถามแต่ท่านเคาท์ฯ ไม่ตอบคำถามแม้แต่คำเดียว สุดท้ายจิตแพทย์ลากลับและฝากให้ผู้เล่าช่วยสนทนากับท่านเคาท์ฯ และอัดเทปด้วยเพราะท่านเคาท์ฯ ยอมคุยกับผู้เล่าเพียงคนเดียว

เรื่องย้อนอดีตไปเมื่อการจับกุมตัวท่านเคาท์ฯ ตำรวจจับเขาได้ที่สนามเด็กเล่นขณะที่กำลังนั่งดูเด็กเล่นชิงช้า เขาต่อสู้ดิ้นรนแต่สุดท้ายก็ถูกจับตัวได้ตำรวจพาไปที่ร้านขายลูกชิ้นของเขาและได้กลิ่นคาว

เลือดตลดลุ้งรวมทั้งพบรอยขีดบนผนังซึ่งคาดว่าเป็นจำนวนเหยื่อที่ถูกท่านเคาท์ฯ สังหารปันข่าวใหญ่ในหน้าหนังสือพิมพ์ สามวันต่อมาท่านเคาท์ฯ ถูกตัดสินประหารชีวิตต่อมาผู้เล่าเล่าย้อนอดีตว่าตนเป็นเด็กในตรอกขายไก่เมื่อเชือดไก่ครั้งแรกผู้เล่าเชือดคอไก่ขาดเพียงครึ่งแล้วไก่หลุดมือต้องตามจับมาเชือดซ้ำแต่เมื่อเชือดเสร็จผู้เล่าก็อาเจียน

จากนั้นผู้เล่าหลับและฝันว่าท่านเคาท์ฯ จะมาทำร้ายผู้เล่าจึงใช้มีดปาดคอท่านเคาท์ฯ ขาดร่องแร่งเหมือนไก่ตัวนั้นแล้วผู้เล่าก็สะดุ้งตื่น จากนั้นจึงเดินไปหาท่านเคาท์ฯ พบว่าเขาแอบนำเศษอลูมิเนียมกรีดข้อมือเพื่อฆ่าตัวตาย ผู้เล่าช่วยห้ามเลือดขณะนั้นเขาเพ้อว่าให้ช่วยหยุดเสียงดังที่รบกวนเขาอยู่ จากนั้นร่างก็ดิ้นไปมาและหมดสติ ผู้เล่าสงสัยว่าเพราะเหตุใดเขาจึงต้องฆ่าตัวตายเพราะรุ่งขึ้นก็ต้องถูกประหารต่อมาเมื่อท่านเคาท์ฯ รู้สึกตัวผู้เล่าสนทนาด้วยแต่เขาไม่ตอบจึงตบหน้า ท่านเคาท์ฯ ต่อรองจะเล่าเรื่องของตนก็ต่อเมื่อผู้เล่ายอมพลัดกันเล่าเรื่องการฆ่าคนของตนด้วยผู้เล่าตกลงและกดปุ่มบันทึกเทป

ผู้เล่าเริ่มเล่าก่อนว่าการฆ่าคนครั้งแรกนั้นเกิดขึ้นเมื่อ 30 ปีก่อนผู้เล่าเป็นทหารได้รับคำสั่งให้ยิงฝ่ายตรงข้าม ส่วนคนที่ผู้เล่ายิงเป้าคนแรกเป็นชายอายุ 20 ปีก่อคดีข่มขืนเด็กอายุ 3 ขวบจนตายครั้งนั้นผู้เล่าประหม่าทำให้ยิงพลาดจนต้องยิงซ้ำอีกหลายครั้ง ต่อมาท่านเคาท์ฯ เล่าว่าผู้ที่เขาฆ่าคนแรกคือลุงคงที่ทำงานด้วยกันเขาบอกว่าเพราะฝันร้ายทุกคืนเกิดความหงุดหงิดมาก คืนหนึ่งจึงไปหาลุงคงและฆ่าแกอาการต่างๆ ก็หายไป จากนั้นผู้เล่าเป็นฝ่ายเล่าต่อว่าคนที่ 2 ที่เขาประหารเป็นคนร้ายก่อคดีต่างๆ มากมายเมื่อนั้นผู้เล่าเริ่มทำใจได้และคิดว่ายิงคนเลวไม่บาป ท่านเคาท์ฯ เล่าว่าคนที่ 2 ที่ฆ่าคือคนที่เดินสวนกันที่ทางรถไฟเขาฆ่าและทิ้งศพบนรางรถไฟจนถูกรถไฟทับจนเละ คนที่ 3 ที่ผู้เล่าฆ่าก่อคดีฆ่าลูกเมียตนเองและเผาบ้านเรือนไปหลายร้อยหลังคา ต่อมาคนที่ 3 , 4 และ 5 ที่ท่านเคาท์ฯ ฆ่าคือคนที่ร้านอาหารเพราะว่าวันนั้นเขานอนไม่หลับเดินออกมาที่ร้านขายลาบและเห็นเนื้อวัวสดๆ มีเลือดติดทำให้อยากฆ่าจึงลงมือฆ่าคนขายและลูกค้าอีก 2 คนนำศพแขวนบนตะขอเกี่ยวเนื้อวัวแล้วจึงกลับไปนอน ผู้เล่าวิเคราะห์ว่าท่านเคาท์ฯฆ่าคนเพราะนอนไม่หลับและไม่ยอมเล่าเรื่องของตนอีกต่อไปเพราะเชื่อว่าคนที่ตนฆ่าล้วนเป็นคนเลว จากนั้นจึงเดินจากไป

จากนั้นเล่าย้อนอดีตไปเมื่อผู้เล่าได้ร่วมออกรบกับครูแสงที่เป็นหนึ่งในคณะก่อการเปลี่ยนแปลงการปกครองผู้เล่าต้องตามกำจัดฝ่ายตรงข้ามที่เป็นชนชาติเดียวกันเพราะต้องทำตามหน้าที่โดยไม่มีทางเลือก ตัดกลับมาผู้เล่าสอบถามท่านเคาท์ฯ จนทราบถึงสาเหตุที่ต้องฆ่าตัวตายก็เพราะได้ยินเสียงหลอน ท่านเคาท์ฯ เล่าว่าเมื่อฆ่าวัวครั้งแรกมือสั่นจนมีดหลุดมือถูกลุงคงตำหนิจึงไม่กลัวและทำอาชีพฆ่าวัวมาหลายปี ครั้งหนึ่งเคยช่วยทำคลอดลูกวัวทำให้เขาร้องไห้หลังจากนั้นเขาฝันร้ายทุกคืน ในคืนหนึ่งเขาไปฆ่าลุงคงจากนั้นก็ไม่ฝันร้ายอีกเลยและเปลี่ยนอาชีพมาขายลูกชิ้น ผู้เล่ารู้สึกขุ่นเคืองใจไม่ต้องการฟังเรื่องของท่านเคาท์ฯ อีกต่อไปเพราะมีส่วนคล้ายกับชีวิตของผู้เล่า

ผู้เล่าปฏิเสธที่จะประหารท่านเคาท์ฯ แต่ก็ไม่มีใครลงมือเช่นกันจึงต้องจับสลากผลปรากฏว่าผู้เล่าจับได้เป็นคนประหาร ต่อมาพระมาสวดมนต์ให้ท่านเคาท์ฯ ส่วนผู้เล่าทำลายเทปที่บันทึกไว้และเดินเข้าไปในห้องเพื่อจะทำการประหารท่านเคาท์ฯ

การดำเนินเรื่องในเรื่องนี้เขียนเป็นแผนภูมิได้ดังนี้

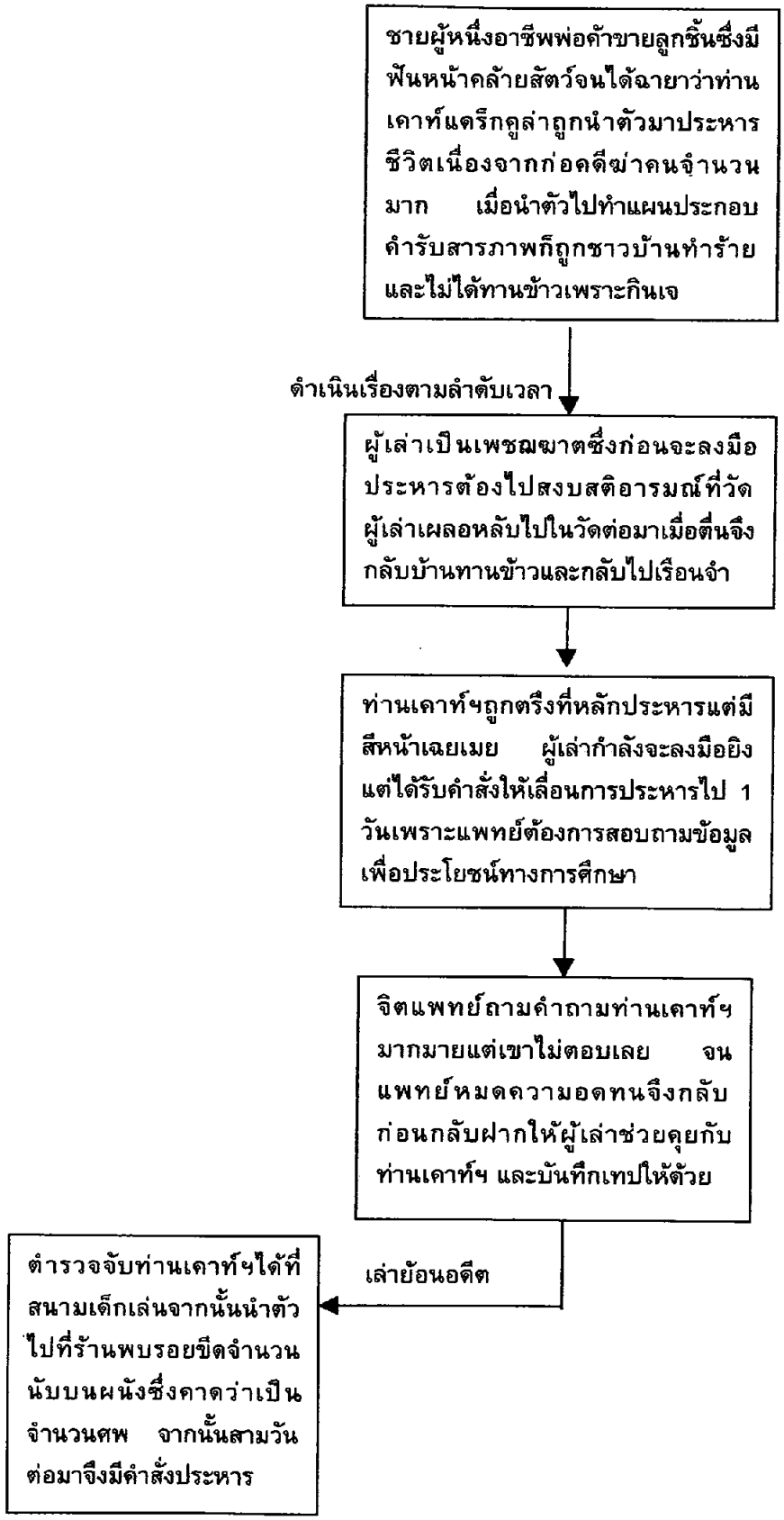
ชายผู้หนึ่งอาชีพพ่อค้าขายลูกชิ้นซึ่งมีฟันหน้าคล้ายสัตว์จนได้ฉายาว่าท่านเคาท์แดร็กคูล่าถูกนำตัวมาประหารชีวิตเนื่องจากก่อคดีฆ่าคนจำนวนมาก เมื่อนำตัวไปทำแผนประกอบคำรับสารภาพก็ถูกชาวบ้านทำร้ายและไม่ได้ทานข้าวเพราะกินเจ
ดำเนินเรื่องตามลำดับเวลา
ผู้เล่าเป็นเพชฌฆาตซึ่งก่อนจะลงมือประหารต้องไปสงบสติอารมณ์ที่วัดผู้เล่าเผลอหลับไปในวัดต่อมาเมื่อตื่นจึงกลับบ้านทานข้าวและกลับไปเรือนจำ
ท่านเคาท์ฯถูกตรึงที่หลักประหารแต่มีสีหน้าเฉยเมย ผู้เล่ากำลังจะลงมือยิงแต่ได้รับคำสั่งให้เลื่อนการประหารไป 1 วันเพราะแพทย์ต้องการสอบถามข้อมูลเพื่อประโยชน์ทางการศึกษา
จิตแพทย์ถามคำถามท่านเคาท์ฯมากมายแต่เขาไม่ตอบเลย จนแพทย์หมดความอดทนจึงกลับก่อนกลับฝากให้ผู้เล่าช่วยคุยกับท่านเคาท์ฯ และบันทึกเทปให้ด้วย
เล่าย้อนอดีต
ตำรวจจับท่านเคาท์ฯได้ที่สนามเด็กเล่นจากนั้นนำตัวไปที่ร้านพบรอยขีดจำนวนนับบนผนังซึ่งคาดว่าเป็นจำนวนศพ จากนั้นสามวันต่อมาจึงมีคำสั่งประหาร

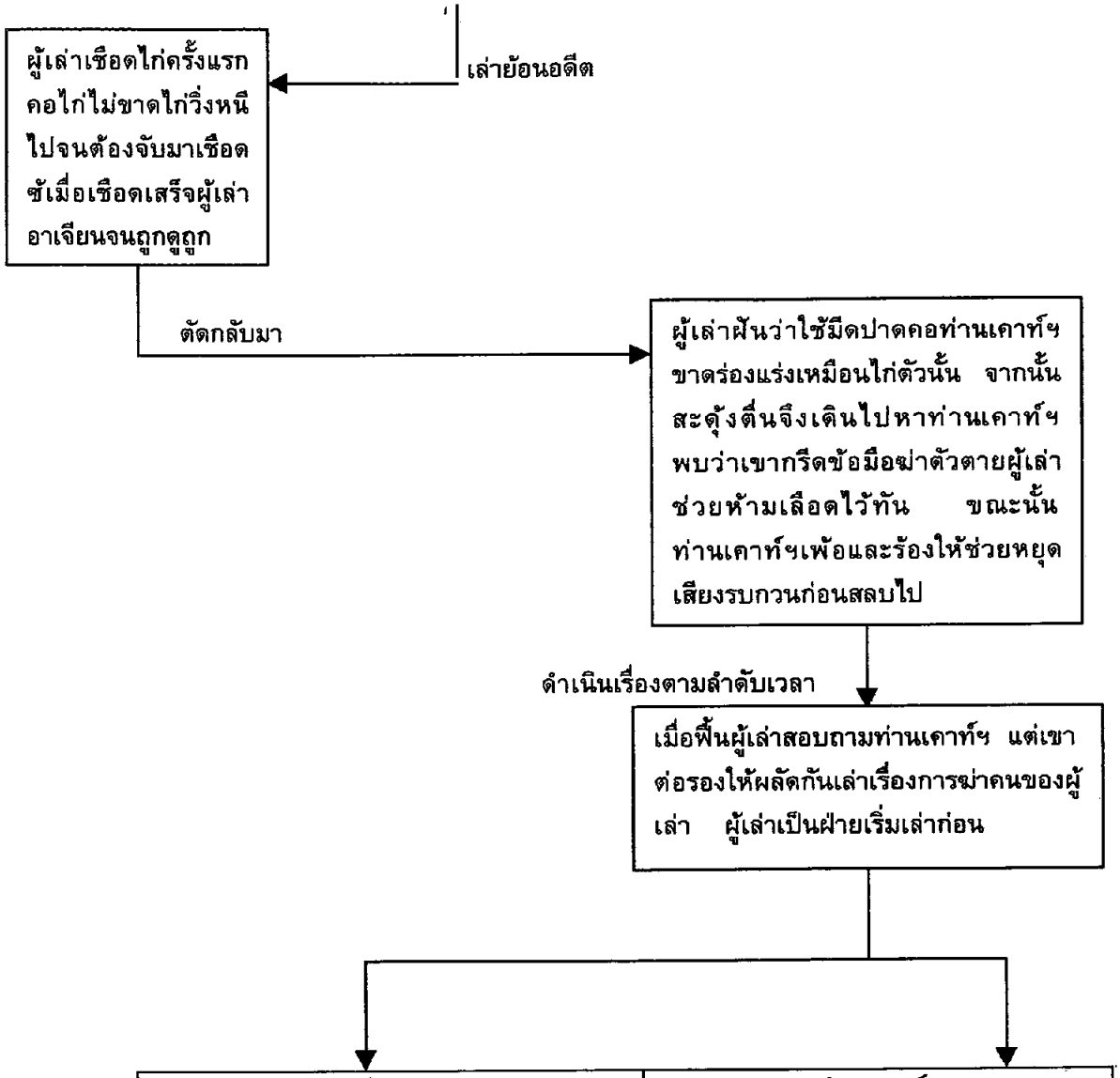

ผู้เล่า	ท่านเคาท์ฯ
ผู้เล่าฆ่าคนครั้งแรกเมื่อ 30 ปีก่อนเมื่อมีอาชีพทหารเป็นฝ่ายตรงข้ามที่ริมทางรถไฟส่วนนักโทษที่ผู้เล่าฆ่าคนแรกก่อคดีข่มขืนเด็กหญิงจนตาย ขณะยิงผู้เล่าประหม่าจนยิ่งพลาดต้องยิงซ้ำ	
	คนแรกคือลุงคงที่ทำงานฆ่าวัวด้วยกัน คืนหนึ่งเขานอนไม่หลับหงุดหงิดมากจึงไปฆ่าลุงคง
คนที่ 2 เป็นนักโทษที่ก่อคดีต่างมากมาย ผู้เล่าเริ่มทำใจได้ขณะยิง	

	คนที่ 2 คือคนที่เดินสวนกันที่ทางรถไฟท่านเคาท์ฯฆ่าและทิ้งศพจนถูกรถไฟทับ
คนที่ 3 นักโทษก่อคดีฆ่าลูกเมียและวางเพลิงบ้านหลายร้อยหลัง	
	คนที่ 3 ,4 และ 5 คือคนขายลาบและลูกค้า ท่านเคาท์ฯนอนไม่หลับเดินออกมาที่ร้านขายลาบเห็นเนื้อสด ๆมีเลือดติดจึงฆ่าคนทั้ง 3 แล้วกลับไปนอน

ดำเนินเรื่องตามลำดับเวลา

ผู้เล่าไม่ต้องการฟังเรื่องราวการฆ่าของท่านเคาท์ฯอีกต่อไป เพราะรู้สึกว่าเป็นเรื่องทารุณและท่านเคาท์ฯพูดจี้ใจว่า "ผู้เล่าไม่รู้ว่าคนที่ประหารเลวจริงหรือไม่ "

เล่าย้อนอดีต

ผู้เล่านึกถึงการร่วมรบกับครูแสงที่เป็นคณะเปลี่ยนแปลงการปกครอง แม้ว่าฝ่ายตรงข้ามจะเป็นเชื้อชาติเดียวกันแต่จำเป็นต้องทำเพราะหน้า

ตัดกลับมา

ท่านเคาท์ฯเล่าว่าฆ่าวัวครั้งแรกมือสั่นจนมีดหลุดมือแต่เมื่อถูกลุงคงตำหนิก็ไม่กลัวอีกต่อไป ต่อมาวันหนึ่งได้ช่วยทำคลอดลูกวัวทำให้เขาร้องไห้และฝันร้ายมาตลอด คืนหนึ่งจึงไปฆ่าลงคงและไม่ฝันร้ายอีกต่อไป

ดำเนินเรื่องตามลำดับเวลา

ผู้เล่าปฏิเสธประหารท่านเคาท์ฯแต่คนอื่นก็ไม่ยอมจึงต้องจับสลากแต่สุดท้ายผู้เล่าจับได้เป็นผู้ประหารจากนั้นจึงทำลายเทปที่บันทึกไว้และเดินไปที่ประหารเพื่อทำหน้าที่

การเสนอเรื่องในเรื่องนี้ด้านการดำเนินเรื่องผู้เขียนใช้การเล่าย้อนอดีตสลับไปมากับเหตุการณ์ปัจจุบันเป็นช่วงๆ ระหว่างเหตุการณ์ที่ผู้เล่าได้รับคำสั่งประหารพ่อค้าขายลูกชิ้นที่ได้รับฉายาว่า "ท่านเคาท์แดร็กคูล่า" แต่มีเหตุให้ต้องระงับชั่วคราวและได้สนทนากับท่านเคาท์ฯ เป็นการส่วนตัวถึงเหตุการณ์ในอดีตของผู้เล่าที่ต้องเข้าไปเป็นส่วนหนึ่งของการฆ่ารูปแบบต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นการฆ่าคนชาติเดียวกันเพราะหน้าที่ การเชือดไก่เพราะความจำเป็น เป็นต้น เพื่อต้องการเปรียบเทียบให้เห็นสภาพจิตใจของผู้เล่าและท่านเคาท์ที่ส่งผลต่อพฤติกรรมที่แสดงออก ณ ปัจจุบัน

ด้านตัวละครผู้เขียนสร้างตัวละครสำคัญสองตัวคือ ผู้เล่าและพ่อค้าขายลูกชิ้นฆาตกรโรคจิตที่ได้รับฉายาว่า " ท่านเคาท์แดร็กคูล่า " ดังที่ผู้เล่าบรรยายว่า " ไม่เป็นการยากที่ใครสักคนจะนึกภาพของท่านเคาท์จากการบรรยายของข่าวหนังสือพิมพ์ ทุกเรื่องราวที่เผยแพร่ไปทั่วประเทศละเอียดลออราวกับว่ามันเป็นญาติสนิทของคนเขียน แต่หากพบตัวจริงของมัน ใครคนนั้นอาจต้องเปลี่ยนความคิด โดยภาพลักษณ์เบื้องนอก ท่านเคาท์แดร็กคูล่าเป็นเพียงพ่อค้าขายลูกชิ้นคนหนึ่ง หน้าตาดูซื่อๆ ขากรรไกรสี่เหลี่ยมแข็งแรง ตีนกาและรอยย่นบนหน้าผากลึกราวกับเกิดจากคมมีดกรีด เหมือนชาวบ้านที่ทำงานหนักมา ตลอดชีวิต ไม่มีอะไรในดวงหน้านั้นที่บอกถึงตำนานน่าสะพรึงกลัวของมัน จะมีก็แต่ฟันหน้าคู่นั้นที่เป็นจุดเด่นที่สุดของใบหน้าดูเหมือนสัตว์มากกว่าฟันคน ซึ่งเป็นที่มาของฉายา " ท่านเคาท์แดร็กคูล่า " " (วินทร์ เลียววาริณ. 2542 : 296) ผู้เล่าคือเพชฌฆาตประหารนักโทษซึ่งมีสถานภาพแตกต่างกันอย่างชัดเจน ส่วนท่านเคาท์ฯ เป็นฆาตกรที่ก่อคดีฆ่าคนอย่างเลือดเย็นเพราะผู้เขียนต้องการเปรียบเทียบให้เห็นว่าคนทั้งคู่หากตัดสินตามสถานภาพภายนอกจะแตกต่างกันอย่างสิ้นเชิงแต่โดยนัยแล้วทั้งคู่นั้นไม่ต่างกันเลย เพราะต่างก็ฆ่าสิ่งมีชีวิตมากมายเช่นกัน ผู้เล่าเดิมเป็นทหารต้องฆ่าคนที่แม้จะเป็นชาติเดียวกันเพราะความจำเป็นของสภาวะสงครามต่อมาเมื่อเป็นเพชฌฆาตก็ต้องฆ่าคนตามหน้าที่หรือแม้ในวัยเด็กที่ต้องฆ่าไก่เพราะเป็นอาชีพของครอบครัว แม้การฆ่าของผู้เล่าทางสังคมถือว่าถูกกฎหมายแต่เขาก็ยังได้รับโทษคือทุกข์ทรมานใจและความเกรงกลัวในบาป ส่วนท่านเคาท์ฯ นั้นฆ่าเพื่อต้องการกำจัดปัญหาที่ตนประสบคือนอนไม่หลับหรือการได้ยินเสียงต่างๆ หลอนประสาทจนค้นพบว่าเมื่อฆ่าแล้วสามารถกำจัดปัญหาต่างๆ ได้จึงฆ่าเรื่อยๆ อาการสุดท้ายถึงขั้นฆ่าตัวตายเพราะไม่สามารถฆ่าผู้อื่นได้อีกต่อไป การฆ่าของท่านเคาท์ฯ นั้นสังคมไม่ยอมรับและผิดกฎหมายเพราะเป็นการทำตามความพอใจส่วนบุคคลจึงทำให้เขาถูกตัดสินให้ได้รับโทษ

หากพิจารณาจะพบว่าไม่ว่าจะเป็นผู้เล่าหรือท่านเคาท์ฯ แท้จริงแล้วมิได้มีจิตใจโหดร้ายหรือต้องการฆ่ามาตั้งแต่แรก ดังเช่นผู้เล่าที่เมื่อฆ่าไก่ครั้งแรกทำไก่หลุดมือจนต้องจับกลับมาเชือดใหม่เมื่อเชือดเสร็จก็อาเจียน ส่วนท่านเคาท์ฯ ฆ่าวัวครั้งแรกก็มือสั่นจนมีดหลุดมือหรือเมื่อได้ช่วยทำคลอดให้วัวก็ถึงกับร้องไห้ แสดงให้เห็นว่าต่างก็มีจิตใจอ่อนโยนไม่อยากทำลายชีวิตอื่น เพียงแต่ถูกสภาพสังคมหรือสถานการณ์บังคับจนทำให้คนผู้นั้นต้องแสดงออกในสิ่งตรงข้ามเพื่อจะสามารถใช้ชีวิตอยู่รอดในสังคมได้

มีข้อสังเกตว่าตัวละครที่เป็นผู้เล่านั้นแม้จะมีพื้นฐานจิตใจแต่เดิมเป็นคนจิตใจอ่อนโยนหรือแสดงออกว่ารู้สึกผิดเมื่อต้องฆ่า แต่ความจริงส่วนลึกแล้วเขาเองก็นิยมการฆ่า ดังจะจะเห็นได้ว่าอาชีพที่ผู้เล่าเลือกทำล้วนเกี่ยวข้องกับการฆ่าด้วยกันทั้งสิ้นไม่ว่าจะเป็นทหารหรือเพชฌฆาต ทั้งๆ ที่ความเป็นจริงหากเขามิต้องการฆ่าก็สามารถหลีกเลี่ยงไปประกอบอาชีพอื่นได้ ดังนั้นจะเห็นได้ว่าผู้เล่าเองโดยนัยแล้วก็ไม่ต่างกับท่านเคาท์ฯ เลยที่นิยมการฆ่าเช่นกัน

ด้านรูปแบบผู้เขียนใช้การสร้างตัวละครลักษณะพิเศษขึ้นคือชายผู้หนึ่งมีรูปร่างหน้าตาน่าเกลียดน่ากลัวเหมือนผีดิบให้กลายมาเป็นฆาตกรโรคจิตฆ่าคนอย่างเลือดเย็น เพื่อสร้างความน่าสนใจให้กับเรื่องเพราะผู้เขียนต้องการแสดงให้เห็นว่าคนมักตัดสินผู้อื่นจากภายนอกมากกว่าที่จะหาสาเหตุที่แท้จริงของ

การกระทำผิด ดังเช่นในเรื่องที่ไม่ว่าจะเป็นประชาชนหรือสื่อมวลชนต่างตีค่าทันทีว่าท่านเคาท์ฯ เป็นฆาตกรแน่นอน จึงรุมทำร้ายร่างกายและถูกตัดสินประหารชีวิตอย่างรวดเร็ว หากท่านเคาท์ฯ เป็นผู้มีรูปร่างหน้าตาปกติหรือมีฐานะดีย่อมจะไม่ถูกตัดสินเช่นนี้ หรือการให้จิตแพทย์สอบถามท่านเคาท์ฯ เพื่อต้องการหาสาเหตุของการฆ่าแม้ว่าจะดูมีเหตุผลแต่ไม่ใช่วิธีแก้ปัญหาที่ถูกต้อง นอกจากนั้นผู้เขียนยังสร้างความสนใจใคร่รู้ด้วยการสร้างสิ่งตรงข้ามด้วยการให้ท่านเคาท์ฯ ฆาตกรฆ่าคนไม่กินเนื้อสัตว์อันเป็นการแสดงให้เห็นว่าท่านเคาท์ฯ เมื่อฆ่าคนจำนวนมากแล้วก็เกิดความรู้สึกผิดบาปเช่นกันจนไม่กล้ากินเนื้อสัตว์

นอกจากนั้นผู้เขียนใช้การเปรียบเทียบโดยให้ผู้เล่ากับท่านเคาท์ฯ ผลัดกันเล่าถึงการฆ่าคนตนที่ละเรื่องเพื่อเปรียบเทียบว่าแท้จริงแล้วทั้งคู่ก็ไม่ต่างกันเลย ต่างก็นิยมการฆ่าด้วยกันทั้งคู่และเป็นการกระทำบาปอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ ดังตัวอย่าง

> ยิ้มเครียดๆ " ...ส่วนคนที่กูยิงเป้าคนแรกเป็นชายหนุ่ม อายุสักยี่สิบได้ ข่มขืนเด็กผู้หญิงอายุสามขวบจนตาย เรื่องเกิดที่ปทุมฯ ถึงรู้ว่ามันชั่วแค่ไหนและเคยยิงคนมาแล้ว แต่กูต้องปลูกใจให้กล้า ไม่รู้เป็นไง ตอนกูยิงยิงพลาด ต้องเล็งใหม่ตราวนี้รัวเป็นชุดจนร่างเละเลย หลังจากนั้นกูต้องสวดมนต์อยู่นานหลายวัน "
>
> ฆาตกรเริ่มเล่าบ้าง " คนแรกที่กูฆ่าเป็นตาแก่ ชื่อลุงคง ทำงานด้วยกัน ช่วงนั้นกูไม่รู้เป็นอะไร มันอึดอัดฝันร้ายทุกคืน กูไม่เคยเป็นอย่างนั้นมาก่อน มันไม่รู้เป็นไงหงุดหงิด คืนนั้นกูเดินไปหาลุงคง พอฆ่าแกแล้วอาการหงุดหงิดทั้งหมดก็หายไปเป็นปลิดทิ้ง "
>
> (สิ่งมีชีวิตที่เรียกว่าคน. 2542 : 303 – 304)

การเสนอความคิดในเรื่องนี้ผู้เขียนเสนอความคิดที่เชื่อมโยงกับบทความดังนี้

1. มนุษย์นิยมใช้ความรุนแรงทำร้ายสิ่งมีชีวิตอื่นๆ หรือสิ่งมีชีวิตด้วยกันเพื่อความพอใจของตน ดังเช่นท่านเคาท์ฯ ที่เริ่มฆ่าคนเพราะนอนไม่หลับจนทำให้กลายเป็นความเคยชินจนต้องฆ่าคนทุกครั้งเมื่อนอนไม่หลับหรือกลัดกลุ้มใจเพื่อบรรเทาให้ตนเองรู้สึกสบายใจ

2. คนแม้ทราบว่าการฆ่าเป็นบาปแต่ยังกระทำต่อไปโดยอ้างเหตุผลต่างๆ เช่นเพราะหน้าที่อาชีพ ความจำเป็น ฯลฯ เพื่อต้องการลบล้างความรู้สึกผิดที่เกิดขึ้นในใจ ดังเช่นผู้เล่าที่เมื่อต้องฆ่านักโทษจะพยายามปลอบโยนตนเองว่าฆ่านักโทษเป็นคนเลวดังนั้นจึงไม่บาป เป็นการตีค่าคนด้วยกันเป็นเพียงแค่สัตว์หรือสิ่งมีชีวิตเท่านั้น

แนวคิดสำคัญของเรื่องคือ การทำลายชีวิตของสิ่งมีชีวิตอื่นแม้จะถูกต้องตามกฎหมายแต่ก็ไม่สามารถหลีกเลี่ยงบาปที่เกิดจากการกระทำนั้นได้ เช่นเดียวกับผู้เล่าแม้ว่าจะฆ่าคนมากมายแต่ไม่ต้องได้รับโทษทางกฎหมายเพราะเป็นอาชีพหรือหน้าที่แต่ผลของบาปทำให้ผู้เล่าก็ต้องเผชิญกับความทุกข์ไปตลอดชีวิต

เรื่อง **<u>เรื่องของพระ เด็ก เสือ ไก่ มอด</u>**

ก่อนเริ่มเรื่องผู้เขียนนำบทความเรื่องปฏิกิริยาลูกโซ่กับจักรวาลซึ่งผู้เขียนอธิบายถึงปฏิกิริยาลูกโซ่ว่าคือการกระทำอันส่งผลกระทบต่อเนื่องต่อสิ่งอื่นวนเวียนเป็นวัฏจักรลูกโซ่ซึ่งเกิดขึ้นกับทุกสิ่งตั้งแต่สิ่งที่ย่อยที่สุดคือจิตไปจนถึงที่ใหญ่ที่สุดคือจักรวาล ปฏิกิริยาลูกโซ่ที่เกี่ยวข้องกับคนมากที่สุดคือปฏิกิริยาลูกโซ่ที่เกิดทางจิตที่เรียกว่า " ปฏิจจสมุปบาท " ซึ่งเป็นวงจรที่เกิดจากการปรุงแต่งของปัจจัยหนึ่งสู่ปัจจัยหนึ่งก่อให้เกิดทุกข์ซึ่งสามารถป้องกันได้ด้วยความมีสติและการรู้ทัน

จากนั้นผู้เขียนเสนอเรื่องสั้น " เรื่องของพระ เด็ก เสือ ไก่ มอด " เริ่มเรื่องกล่าวถึงกติกาการเล่น จากนั้นจึงเล่าเรื่องในแต่ละตอนซึ่งแบ่งเป็น 5 ตอน เริ่มตอนแรกที่เรื่องของเด็ก ผู้เขียนแทนว่าคือคนเปิดประตูรถของสนามกอล์ฟเริ่มเล่าเรื่องที่ตอนท้ายว่าคืนนั้นคนเปิดประตูรถนอนหลับโดยไม่ได้ฝัน จากนั้นเล่าว่าคนเปิดประตูรถทำร้ายร่างกายภรรยาแล้วเล่าย้อนไปที่เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นตอนเช้าว่าคนเปิดประตูรถตื่นนอนแล้วรู้สึกหน้ามืดใจสั่น ควานหายาซาพดีแต่ไม่พบจึงถามภรรยาแต่เธอไม่รู้เขาจึงทำร้ายเธอต่อมานึกได้ว่ายังเหลือยาอยู่ที่ลิ้นชักจึงรีบเข้าไปค้นดูเมื่อพบจึงรีบผสมน้ำดื่มสักครู่จึงแต่งตัวไปทำงาน ก่อนออกจากบ้านเห็นภรรยากำลังเก็บข้าวของที่เสียหายจึงรู้สึกเสียใจที่ทำร้ายเธอและยังต้องซื้อครกใบใหม่ที่ทำแตกอีกด้วย

ขณะนั้นเป็นช่วงอากาศหนาวคนเปิดประตูรถไปสั่งกาแฟมาทานแล้วเดินไปทำงาน เมื่อถึงที่ทำงานคือสนามกอล์ฟเขามองธรรมชาติแล้วเล่าย้อนอดีตถึงชีวิตของตนเองตั้งแต่วัยเด็ก วัยหนุ่มและวัยผู้ใหญ่ซึ่งประกอบอาชีพคนเปิดประตูรถให้ผู้ที่มาเล่นกอล์ฟและเล่าว่ามีลูก 4 คน ภรรยาต้องทำงานหนักแต่ชีวิตยังยากจน ครั้งหนึ่งมีนักศึกษาเข้ามาขอข้อมูลทำรายงานและเตือนว่าอย่ากินยาซาพดีมากเพราะไม่ดีต่อสุขภาพและคนที่โฆษณาทางโทรทัศน์ไม่ใช่แพทย์เป็นเพียงการสร้างภาพให้เข้าใจผิด และเล่าว่าที่ดินที่เคยเป็นของบรรพบุรุษต้องตกเป็นของนายห้างเพราะเชื่อคำพูดกำนันทำให้ครอบครัวเขาต้องย้ายออกไปสร้างความเจ็บปวดให้เขา เช่นเดียวกับที่ลูกสาวคนโตหนีตามผู้ชายไปแต่ต่อมาก็พาหลานกลับมาขอขมาซึ่งเขาก็ยกโทษให้ และเล่าว่าเมื่อย้ายออกไปกำนันหางานให้เขาทำกับนายห้าง

ตัดกลับมาคนเปิดประตูรถเล่าว่าเขาเกลียดอาชีพนี้และเกลียดกีฬากอล์ฟ ต่อมามีรถยนต์หรูหราขับเข้ามาจอดนายพลผู้เป็นหัวหน้าคณะปฏิวัติลงจากรถพร้อมมอบเงิน 500 บาทให้เป็นค่านำรถไปจอด นายห้างลงมาต้อนรับท่านนายพลพร้อมกำชับคนเปิดประตูรถให้ดูแลรถท่านให้ดี จากนั้นเล่าย้อนอดีตว่านายห้างมาเล่นกอล์ฟกับลูกค้าบ่อยขึ้นเพราะลูกชายลงสมัครผู้แทนมีการพนันซึ่งนายห้างเป็นฝ่ายแพ้เสมอและเล่าถึงนักการเมืองที่มาหาเสียงเมื่อเย็นวานและสัญญาว่าจะช่วยแก้ปัญหาทุกเรื่องให้ชาวบ้าน ตัดกลับมาคนเปิดประตูรถขับรถท่านนายพลไปเก็บแต่เกิดรู้สึกมึนหัวทำให้ขับรถพุ่งเสียบกับรั้วทำให้โลหะที่ประดับหน้ารถหัก

เล่าถึงตอนต่อไปคือเสือ ผู้เขียนแทนว่าคือนายห้างเล่าว่านายห้างกำลังเล่นกอล์ฟกับท่านนายพล โดยนายห้างกำลังพยายามเล่นให้คะแนนเสมอจนถึงหลุมที่ 8 เพื่อจะไม่แสดงว่าแพ้ง่ายเกินไปเพราะเขาอ่านใจนายพลออกว่าคนที่ชอบกีฬาชนิดต้องเป็นคนที่ใจเย็นอดทนและมองการณ์ไกล นายห้างเล่าย้อนอดีตว่าเขาทำงานหนักทุกวันจนทำให้ยาซาพดีทำกำไรได้มากแม้จะมีคู่แข่งที่มีกำลังเงินและคน แต่ก็ยังขาดฐานการเมือง นายห้างดำเนินกลยุทธทางการตลาดด้วยการลดราคาและบังคับไม่ให้ร้านจำหน่าย สินค้าคู่แข่งโดยจ้างอาจารย์ผู้สอนวิชาบริหารมาเป็นที่ปรึกษาของบริษัท จนในที่สุดบริษัทสามารถเข้าตลาดหลักทรัพย์และขยายธุรกิจอสังหาริมทรัพย์และสนามกอล์ฟ นายห้างคบหาคนในทุกวงการและใช้เงินจำนวนมากเพื่อขอใบอนุญาตจำหน่ายยาอันตรายแต่แล้วฐานการเมืองของเขาก็ถูกเปลี่ยนทำให้ยาหลายชนิดของเขาที่กำลังรอการอนุมัติอยู่ต้องถูกระงับเพราะนักการเมืองไม่ยอมเซ็นอนุมัติก่อนออกจากตำแหน่งตามที่ตกลงกันไว้

ต่อมาเมื่อมีการเลือกตั้งใหม่พรรคของนักการเมืองได้เข้าร่วมรัฐบาลและนักการเมืองได้ตำแหน่งในกระทรวงสาธารณสุขอีกครั้งเขาเตรียมจะอนุมัติร่างกฎหมายกำหนดชนิดของยาซึ่งจะทำให้ยาของนายห้างกลายเป็นยาอันตรายที่ห้ามจำหน่ายทั่วไป แต่นายห้างได้วางแผนไว้ก่อนล่วงหน้าด้วยการให้การสนับสนุนด้านการเงินกับท่านนายพล ต่อมาเมื่อมีการปฏิวัติยุบสภาท่านนายพลได้ตั้งรัฐบาลหุ่นไว้บริหารประเทศทำให้ร่างกฎหมายของนักการเมืองตกไปยาของนายห้างจึงจำหน่ายได้ตามปกติ ต่อมาท่านนายพล

ยุบสภาและจัดให้มีการเลือกตั้งใหม่ ท่านนายพลลงสมัครรับเลือกตั้งในนามพรรคของนักการเมืองโดยได้รับตำแหน่งหัวหน้าพรรคส่วนนักการเมืองมีตำแหน่งประธานพรรค ลูกของนายห้างก็ลงสมัครในนามพรรคของนักการเมืองในครั้งนี้ด้วยเพราะเป็นแผนดึงฐานการเมืองเดิมกลับมาและสร้างฐานการเมืองใหม่ของนายห้าง

ตัดกลับมาทั้งคู่ทำคะแนนเสมอกันต้องตัดสินที่หลุมสุดท้ายนายห้างเล่นแพ้ เรื่องตัดไปที่เหตุการณ์ขณะที่นายห้างกำลังนอน ก่อนนอนเขาบอกภรรยาว่าวันนี้เขาเล่นชนะจากนั้นจึงนอนหลับสนิทโดยไม่ฝัน ตัดกลับมาเมื่อท่านนายพลและนายห้างมาที่รถพบว่าโลหะหน้ารถหักนายห้างไล่คนเปิดประตูรถออกจากงานทันทีแต่ไม่ต้องชดใช้ค่าเสียหายเพราะท่านนายพลขอไว้ นายห้างตบหน้าคนเปิดประตูรถจากนั้นคนเปิดประตูรถก็เดินจากไป เรื่องตัดไปที่เหตุการณ์ขณะที่นายห้างกำลังนอนแต่แล้วก็ตื่นขึ้นมาและนึกโทษตนเองที่ทำรุนแรงกับคนเปิดประตูรถ เนื่องจากเขาไม่ชอบที่คนเปิดประตูรถไปขอความช่วยเหลือจากท่านนายพลและนั่งมองภรรยานึกย้อนอดีตเมื่อ 30 ปีก่อนที่เขาเป็นเพียงคนงานโรงสีข้าวต่อมาได้เป็นคนทำบัญชีและเจ้าของยกลูกสาวให้และเล่าว่าเขาวางแผนการดำเนินชีวิตของทุกคนๆ ในครอบครัว ตัดมาที่คนเปิดประตูรถคิดถึงภรรยาและรู้สึกโกรธแค้นนายห้างและจะไปขอความช่วยเหลือจากนักการเมือง

เล่าถึงตอนต่อไปคือไก่ที่ผู้เขียนแทนว่าคือ ท่านนายพล เล่าว่าท่านนายพลได้รับเช็คจำนวน 30 ล้านจากนายห้างเป็นค่าแพ้พนันกอล์ฟและได้รับไวน์ราคาแพงจากนักการเมือง จากนั้นเล่าย้อนว่าก่อนกลับนายห้างมอบเช็คเพื่อเป็นเงินค่าแพ้พนัน ท่านนายพลรู้สึกทึ่งนายห้างที่มีฝีมือสามารถเล่นให้แพ้ได้ในเกมส์สุดท้ายและรู้ว่าการเลือกตั้งครั้งนี้ลูกนายห้างจะได้เป็นรัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงสาธารณสุขท่านนายพลเล่าย้อนอดีตว่าเมื่อตนหนุ่มเป็นทหาร ต่อมาเข้าสู่วงการเมืองเพื่อหวังช่วยประเทศชาติแต่ต้องผิดหวังเพราะการเมืองเป็นดั่งสงคราม จากนั้นเขาจึงใช้อำนาจที่มีให้เป็นประโยชน์กับตนเองทำให้ต่อมามีคนนับหน้าถือตามากมาย ท่านนายพลเปรียบตนเองว่าเป็นไก่ที่จิกมอดคือนักการเมืองได้เสมอ

จากนั้นนักการเมืองมาพบท่านนายพลและเล่าย้อนอดีตว่าก่อนทำการรัฐประหารนักการเมืองได้ให้สัมภาษณ์ว่าจะไม่ขอเข้าร่วมพรรคกับคณะรัฐประหารแต่หลังจากการปฏิวัตินักการเมืองส่งช่อดอกไม้แสดงความยินดีกับท่านนายพล ตัดมาที่เหตุการณ์กลางดึกท่านนายพลนอนไม่หลับนึกย้อนอดีตไปถึงเหตุการณ์ตอนเย็นที่นายห้างนำรถยนต์คันใหม่มามอบให้เพื่อเป็นการขอโทษ เขารู้สึกสงสารคนเปิดประตูรถและสงสารตนเองที่สมรรถภาพทางเพศถดถอยจากนั้นจึงนอนหลับ ตัดกลับมาที่การสนทนานักการเมืองเล่าถึงเรื่องหลักของการเกื้อกูลกันโดยยกตัวอย่างถึงดอกไม้ทะเลและปูเสฉวน

ต่อมาเล่าถึงตอนต่อไปคือมอดที่ผู้เขียนแทนว่าคือ นักการเมืองและเล่าว่านักการเมืองก่อนนี้เคยเป็นหัวหน้าพรรคแต่ถูกท่านนายพลแย่งตำแหน่งไป จากนั้นเล่าย้อนอดีตว่ามีพ่อเป็นครูสอนวิชาวิทยาศาสตร์และไม่เห็นด้วยที่จะให้เขาเป็นนักการเมือง เมื่อลงสมัครครั้งแรกไม่ได้รับเลือกแต่ก็ไม่ท้อแท้วันหนึ่งได้อ่านหนังสือชีววิทยาว่าด้วยหลักของการเกื้อกูลกันเป็นการประสานผลประโยชน์ซึ่งกันและกันของนิเวศน์วิทยาที่แยบยลที่สุดจึงเข้าใจว่าจะประสบความสำเร็จต้องมีบุคลิกที่โน้มน้าว จากนั้นเขาจึงเริ่มเรียนมารยาทและการเข้าสังคมอย่างจริงจัง การเลือกตั้งครั้งต่อมาเขาได้รับการเลือกตั้งและได้รับการเลือกตั้ง ติดต่อกันมาโดยตลอดจากนั้นเล่าว่าคนเปิดประตูรถมาหาที่บ้านเขารับปากว่าจะจัดการกับปัญหาให้

ตัดมาเล่าว่านักการเมืองฝันถึงคนเปิดประตูว่ามาคุกเข่าขอให้ช่วยแต่ต่อมากลายเป็นหน้าพ่อเขาสะดุ้งตื่นและนึกได้ว่าพ่อเสียชีวิตไปนานแล้ว จากนั้นนักการเมืองไปปัสสาวะและนึกถึงชีวิตของตนที่ถูกท่านนายพลยึดพรรคไปแต่ไม่นานเขาจะต้องยึดพรรคกลับคืนให้ได้จากนั้นจึงกลับไปนอนต่อ ต่อมากำนันมาหานักการเมืองเขาสั่งกำนันว่าจะมีการโอนเงินให้กำนันเพื่อนำไปจ่ายให้ชาวบ้านเพื่อซื้อเสียงจำนวน 30 ล้าน

ตอนต่อไปคือพระ ผู้เขียนแทนว่าคือ กำนันเล่าว่ากำนันขับรถกลับจากบ้านนักการเมืองและมองผ่านข้างทางเห็นความเจริญของหมู่บ้านอย่างรวดเร็วซึ่งเขาเป็นผู้ดำเนินการจัดการ จากนั้นเล่าย้อนอดีตว่าวัยเด็กเขาทำพร้าฟอแม่เมื่ออายุ 5 ขวบต้องแยกอาหารสุนัขจนเจ้าอาวาสมาพบเข้าจึงเก็บไปเลี้ยง เขาเคยขโมยเงินเจ้าอาวาสไปเล่นการพนันและกลับมาพร้อมเงินกำไร เมื่อโตขึ้นเขาถูกฝากเข้าเรียนที่กรุงเทพฯ แต่หนีเรียนไปเที่ยวเล่นเกเรจนวันหนึ่งเขาไปแก้แค้นให้เพื่อนที่ถูกแทงตาย แรงระเบิดทำให้เด็กหญิงที่อยู่ในสถานที่นั้นต้องเสียชีวิต จากนั้นเขากลับบ้านเกิดและเรียนรู้การเมืองและธุรกิจจนได้รับเลือกเป็นกำนันและสร้างความเจริญให้ท้องถิ่น

ตัดกลับมาเขานำเงินที่นักการเมืองโอนมาให้เด็กรับใช้แบ่งเงินเป็นมัดละ 200 บาท และนึกถึงเงินจำนวนนี้ว่าค่าสำหรับชาวบ้านแต่ต่อมาเขาเปลี่ยนใจและออกคำสั่งให้แก้เป็นมัดละ 150 บาทแทน จากนั้นมีชาวบ้านมาหาบอกว่าลูกชายไม่สบายเขารีบนำเงิน 1,000 บาทให้และให้คนนำเด็กไปส่งโรงพยาบาล และคิดถึงคำพูดที่ชาวบ้านชอบพูดว่ามีปัญหาอะไรก็ให้ไปหากำนันเพราะท่านเป็นเหมือนพระซึ่งทำให้เขาภาคภูมิใจมาก

ตัดมาเล่าถึงเหตุการณ์ตอนกลางคืนว่ากำนันนอนไม่หลับเพราะรู้สึกเหนื่อย และนึกย้อนถึงชีวิตในวัยเด็กของตนรวมทั้งการนำที่ดินจากชาวบ้านมาให้นายห้างเพราะนายห้างสัญญาว่าจะนำความเจริญมาสู่หมู่บ้านอันจะทำให้ชาวบ้านมีรายได้จากนั้นจึงนอนหลับ ตัดกลับมากำนันแวะร้านเหล้าที่ตลาดเพื่อหาคนเปิดประตูรถ คนเปิดประตูรถบอกว่าถูกไล่ออกและไม่อยากกลับบ้านกำนันยื่นเงินหนึ่งมัดเพื่อแลกกับการลงคะแนนเสียงให้ลูกชายนายห้างแล้วจากไป คนเปิดประตูรถเดินกลับบ้านและเห็นครกที่ทำแตกหน้าบ้านแล้วนึกได้ว่าลืมซื้อครกใหม่เพราะก่อนออกจากร้านเขาซื้อยายี่ห้อคู่แข่งของซาพดีจากนั้นจึงไปนอนหลับ วันต่อมาเขาตื่นแต่เช้ารู้สึกหน้ามืดและอยากอาเจียน

การดำเนินเรื่องในเรื่องนี้ผู้เขียนแบ่งเรื่องออกเป็น 5 ตอนซึ่งแต่ละตอนผู้เล่าคือผู้ที่ถูกกำหนดบทบาทไว้ในหัวข้อที่ล้อมกรอบเขียนเป็นแผนภูมิได้ดังนี้

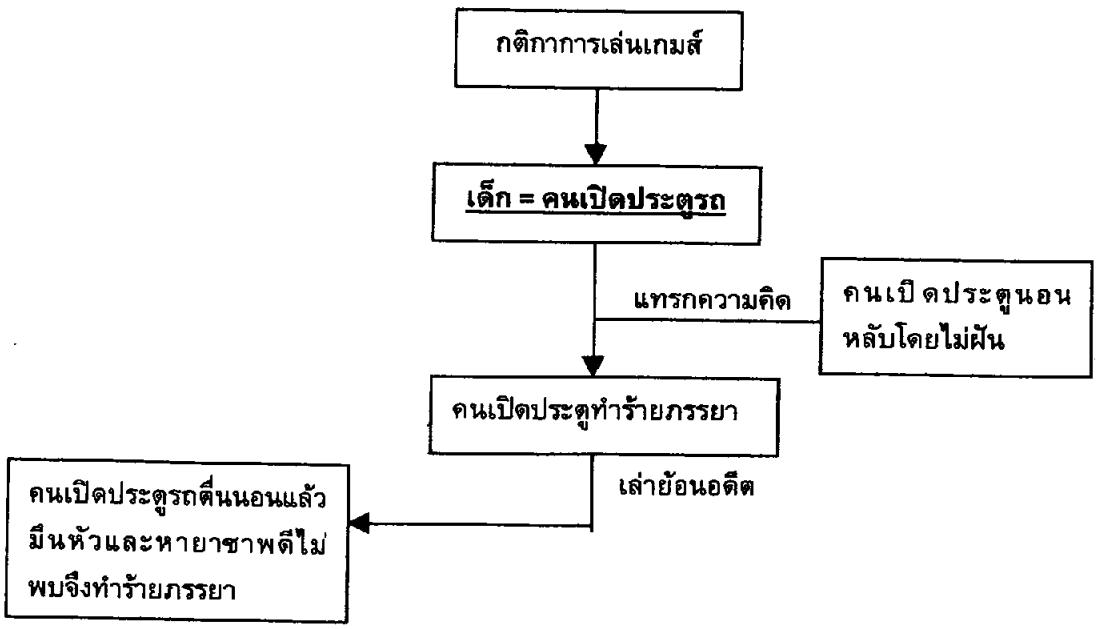

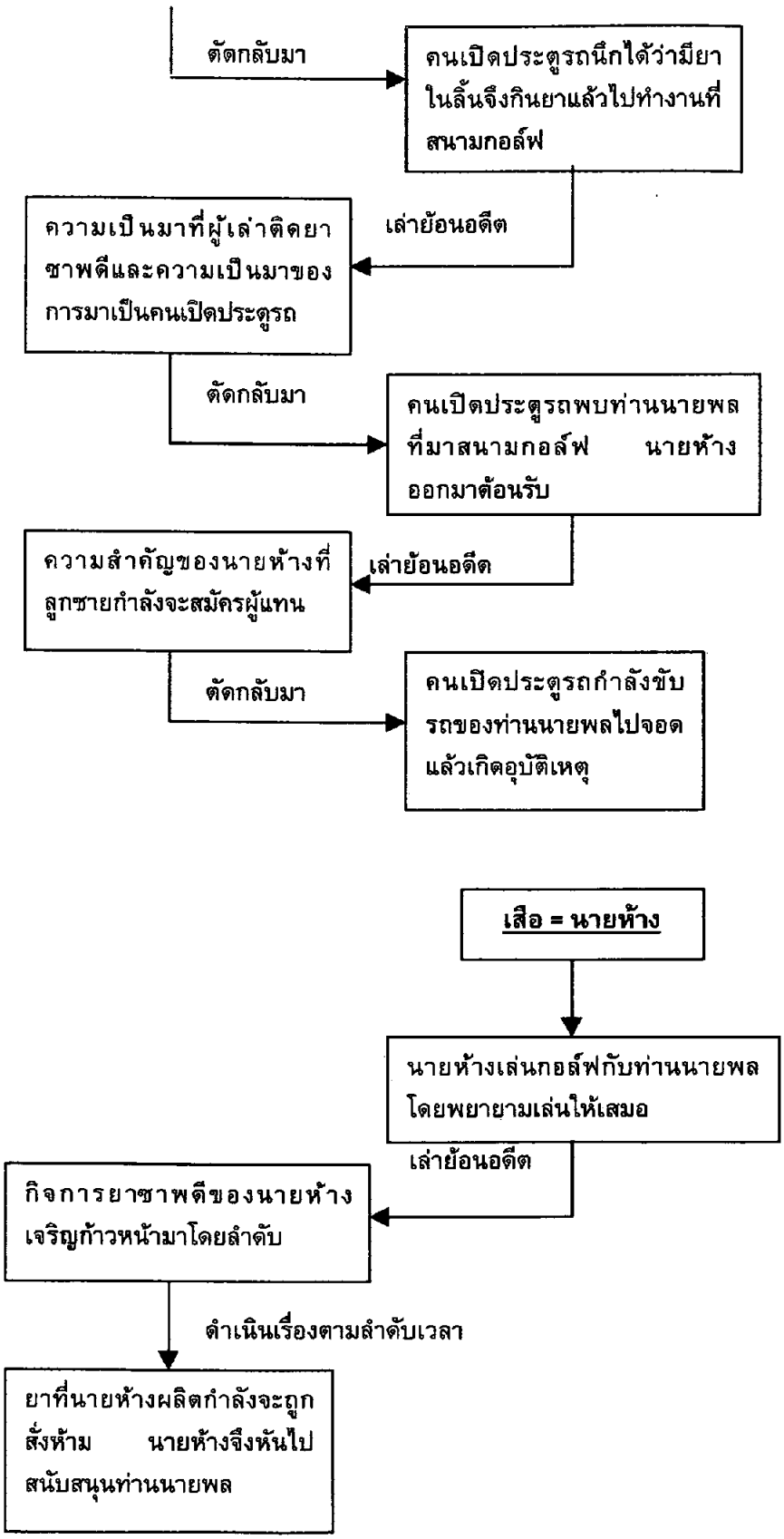
ตัดกลับมา
คนเปิดประตูรถนึกได้ว่ามียาในลิ้นจึงกินยาแล้วไปทำงานที่สนามกอล์ฟ
เล่าย้อนอดีต
ความเป็นมาที่ผู้เล่าติดยาซาพดีและความเป็นมาของการมาเป็นคนเปิดประตูรถ
ตัดกลับมา
คนเปิดประตูรถพบท่านนายพลที่มาสนามกอล์ฟ นายห้างออกมาต้อนรับ
เล่าย้อนอดีต
ความสำคัญของนายห้างที่ลูกชายกำลังจะสมัครผู้แทน
ตัดกลับมา
คนเปิดประตูรถกำลังขับรถของท่านนายพลไปจอดแล้วเกิดอุบัติเหตุ
เสือ = นายห้าง
นายห้างเล่นกอล์ฟกับท่านนายพลโดยพยายามเล่นให้เสมอ
เล่าย้อนอดีต
กิจการยาซาพดีของนายห้างเจริญก้าวหน้ามาโดยลำดับ
ดำเนินเรื่องตามลำดับเวลา
ยาที่นายห้างผลิตกำลังจะถูกสั่งห้าม นายห้างจึงหันไปสนับสนุนท่านนายพล

การปฏิวัติทำให้ท่านนายพลมีอำนาจ นายห้างได้ผลประโยชน์คือได้รับอนุญาตให้ขายยาและลูกชายเป็นลูกพรรคของท่านนายพล
ตัดกลับมา
นายห้างเล่นให้แพ้ในที่สุด
ก่อนหลับนายห้างบอกภรรยาว่าวันนี้ตนเล่นชนะแล้วจึงนอนหลับ
แทรกความคิด
เมื่อท่านนายพลพบรถชำรุดนายห้างโกรธและไล่คนเปิดประตูออกทันที
แทรกความคิด
นายห้างตื่นนึกโทษตนเองที่ทำรุนแรงกับคนเปิดประตูเพราะเขาไปขอความช่วยเหลือจากท่านนายพล เล่าถึงอดีตที่ตนเคยเป็นเด็กโรงสีข้าวที่ต่อมาเป็นทำบัญชีและได้แต่งงานกับลูกเจ้าของและเขาวางแผนการดำเนินชีวิตให้ลูกทุกคน
คนเปิดประตูรถโกรธนายห้างและจะไปขอความช่วยเหลือจากนักการเมือง
ไก่ = ท่านนายพล
ได้รับเช็คจำนวน 30 ล้านจากนายห้างและไวน์ราคาแพงจากนักการเมือง

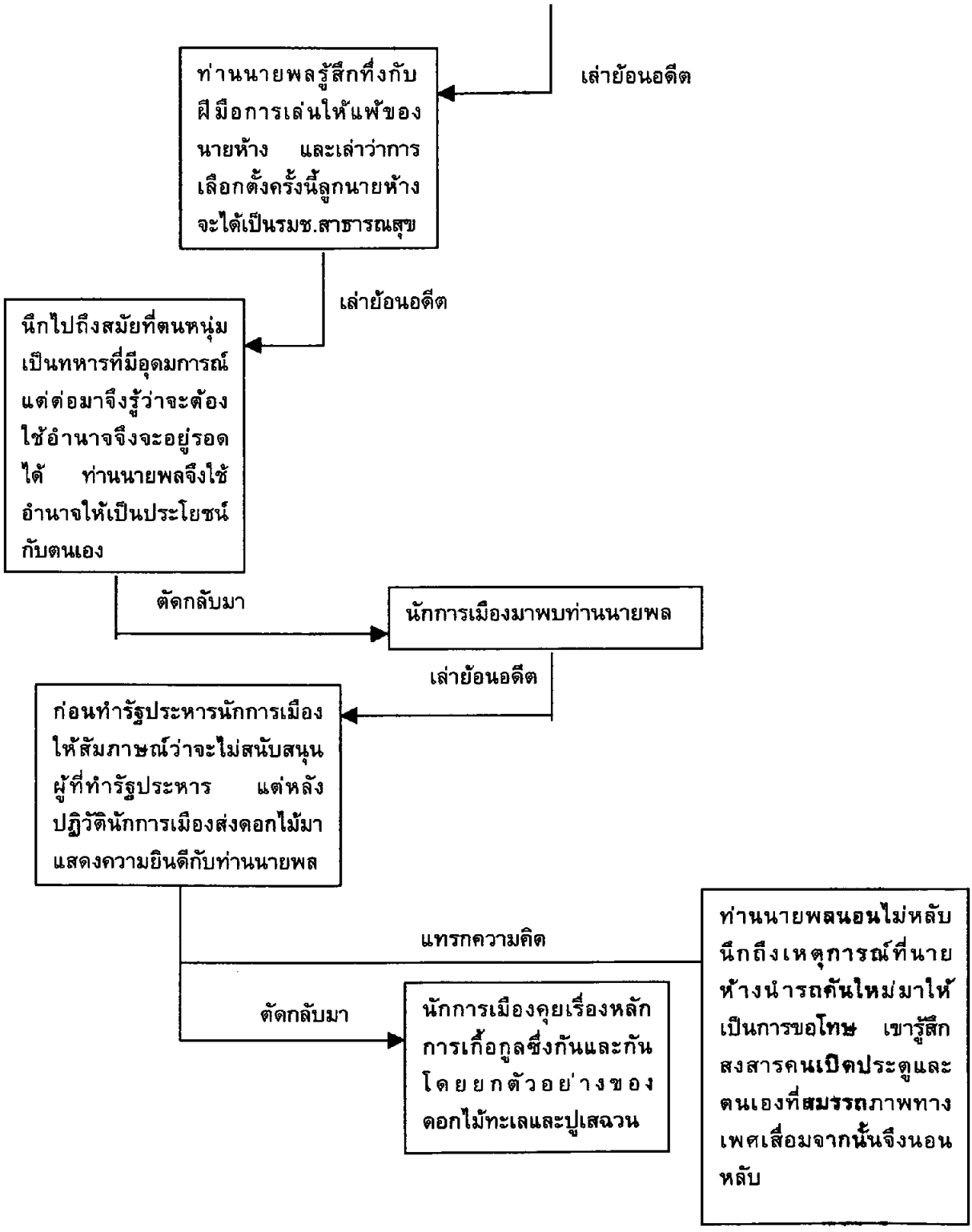
เล่าย้อนอดีต
ท่านนายพลรู้สึกทึ่งกับฝีมือการเล่นให้แพ้ของนายห้าง และเล่าว่าการเลือกตั้งครั้งนี้ลูกนายห้างจะได้เป็นรมช.สาธารณสุข
เล่าย้อนอดีต
นึกไปถึงสมัยที่ตนหนุ่มเป็นทหารที่มีอุดมการณ์ แต่ต่อมาจึงรู้ว่าจะต้องใช้อำนาจจึงจะอยู่รอดได้ ท่านนายพลจึงใช้อำนาจให้เป็นประโยชน์กับตนเอง
ตัดกลับมา
นักการเมืองมาพบท่านนายพล
เล่าย้อนอดีต
ก่อนทำรัฐประหารนักการเมืองให้สัมภาษณ์ว่าจะไม่สนับสนุนผู้ที่ทำรัฐประหาร แต่หลังปฏิวัตินักการเมืองส่งดอกไม้มาแสดงความยินดีกับท่านนายพล
แทรกความคิด
ท่านนายพลนอนไม่หลับนึกถึงเหตุการณ์ที่นายห้างนำรถคันใหม่มาให้เป็นการขอโทษ เขารู้สึกสงสารคนเปิดประตูและตนเองที่สมรรถภาพทางเพศเสื่อมจากนั้นจึงนอนหลับ
ตัดกลับมา
นักการเมืองคุยเรื่องหลักการเกื้อกูลซึ่งกันและกันโดยยกตัวอย่างของดอกไม้ทะเลและปูเสฉวน

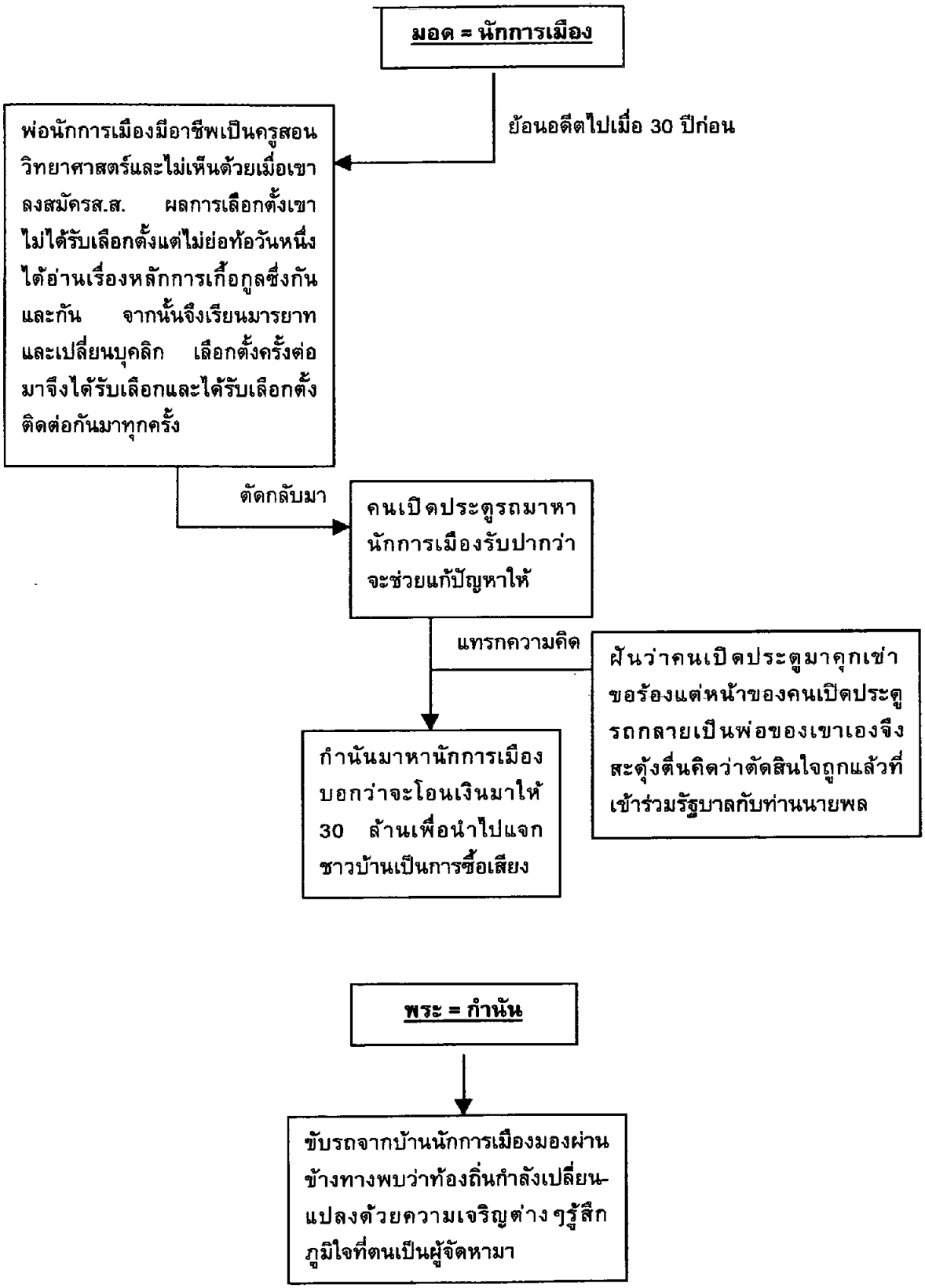
มอด = นักการเมือง
ย้อนอดีตไปเมื่อ 30 ปีก่อน
พ่อนักการเมืองมีอาชีพเป็นครูสอนวิทยาศาสตร์และไม่เห็นด้วยเมื่อเขาลงสมัครส.ส. ผลการเลือกตั้งเขาไม่ได้รับเลือกตั้งแต่ไม่ย่อท้อวันหนึ่งได้อ่านเรื่องหลักการเกื้อกูลซึ่งกันและกัน จากนั้นจึงเรียนมารยาทและเปลี่ยนบุคลิก เลือกตั้งครั้งต่อมาจึงได้รับเลือกและได้รับเลือกตั้งติดต่อกันมาทุกครั้ง
ตัดกลับมา
คนเปิดประตูรถมาหานักการเมืองรับปากว่าจะช่วยแก้ปัญหาให้
แทรกความคิด
ฝันว่าคนเปิดประตูมาคุกเข่าขอร้องแต่หน้าของคนเปิดประตูรถกลายเป็นพ่อของเขาเองจึงสะดุ้งตื่นคิดว่าตัดสินใจถูกแล้วที่เข้าร่วมรัฐบาลกับท่านนายพล
กำนันมาหานักการเมืองบอกว่าจะโอนเงินมาให้ 30 ล้านเพื่อนำไปแจกชาวบ้านเป็นการซื้อเสียง
พระ = กำนัน
ขับรถจากบ้านนักการเมืองมองผ่านข้างทางพบว่าท้องถิ่นกำลังเปลี่ยนแปลงด้วยความเจริญต่าง ๆรู้สึกภูมิใจที่ตนเป็นผู้จัดหามา

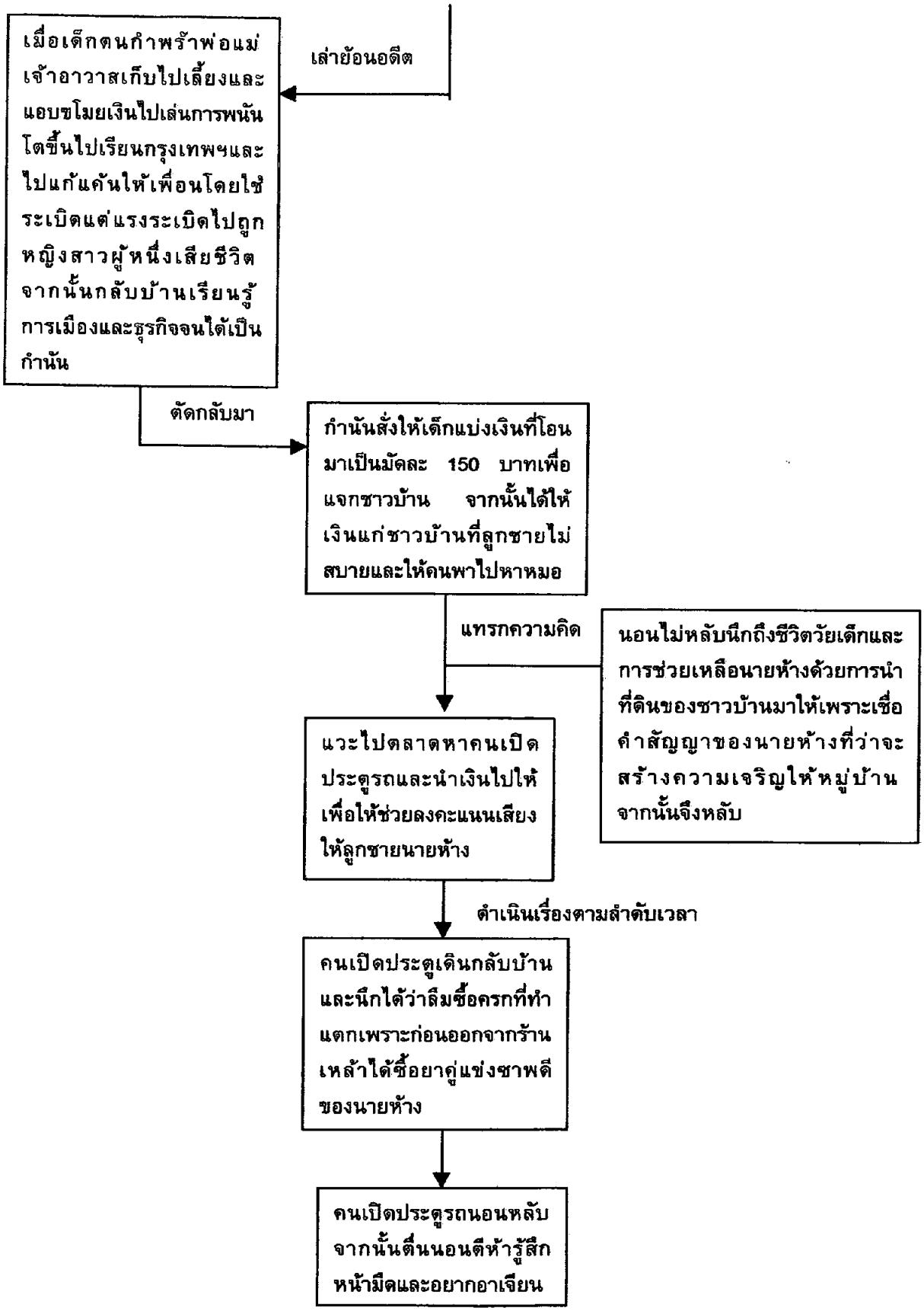
เมื่อเด็กตนกำพร้าพ่อแม่เจ้าอาวาสเก็บไปเลี้ยงและแอบขโมยเงินไปเล่นการพนันโตขึ้นไปเรียนกรุงเทพฯและไปแก้แค้นให้เพื่อนโดยใช้ระเบิดแต่แรงระเบิดไปถูกหญิงสาวผู้หนึ่งเสียชีวิตจากนั้นกลับบ้านเรียนรู้การเมืองและธุรกิจจนได้เป็นกำนัน
เล่าย้อนอดีต
ตัดกลับมา
กำนันสั่งให้เด็กแบ่งเงินที่โอนมาเป็นมัดละ 150 บาทเพื่อแจกชาวบ้าน จากนั้นได้ให้เงินแก่ชาวบ้านที่ลูกชายไม่สบายและให้คนพาไปหาหมอ
แทรกความคิด
นอนไม่หลับนึกถึงชีวิตวัยเด็กและการช่วยเหลือนายห้างด้วยการนำที่ดินของชาวบ้านมาให้เพราะเชื่อคำสัญญาของนายห้างที่ว่าจะสร้างความเจริญให้หมู่บ้านจากนั้นจึงหลับ
แวะไปตลาดหาคนเปิดประตูรถและนำเงินไปให้เพื่อให้ช่วยลงคะแนนเสียงให้ลูกชายนายห้าง
ดำเนินเรื่องตามลำดับเวลา
คนเปิดประตูเดินกลับบ้านและนึกได้ว่าลืมซื้อครกที่ทำแตกเพราะก่อนออกจากร้านเหล้าได้ซื้อยาคู่แข่งชาพดีของนายห้าง
คนเปิดประตูรถนอนหลับจากนั้นตื่นนอนตีห้ารู้สึกหน้ามืดและอยากอาเจียน

การเสนอเรื่องในเรื่องนี้ในด้านการดำเนินเรื่องผู้เขียนเสนอเรื่องโดยเล่าเรื่องที่เกิดขึ้นกับตัวละครแต่ละตัวเริ่มจากคนเปิดประตูรถ นายห้าง ท่านนายพล นักการเมืองและกำนันตามลำดับ จากนั้นจึงกลับมาเล่าที่เหตุการณ์คนเปิดประตูรถตื่นนอนตีห้ารู้สึกหน้ามืดและอยากอาเจียนเหมือนตอนเริ่มเรื่อง เพื่อต้องการแสดงให้เห็นความสัมพันธ์และผลกระทบจากการกระทำของคนแต่ละคนว่าส่งผลกระทบต่อคนอื่นต่อๆ ไปเป็นตั่งปฏิกิริยาลูกโซ่ที่มักย้อนกลับมาที่จุดเริ่มต้น ผู้เขียนแสดงให้เห็นว่าตัวละครแต่ละตัวต่างแสดงพฤติกรรมที่ส่งผลกระทบต่อตัวละครอื่นๆ ต่อเนื่องกันเพื่อเป็นการแสดงตัวอย่างให้ผู้อ่านเข้าใจถึงปฏิกิริยาลูกโซ่ได้อย่างชัดเจน

ด้านโครงสร้างย่อยของเรื่องผู้เขียนเสนอในแต่ละตอนคือตอนพระ เด็ก เสือ ไก่ มอด มีโครงสร้างโดยรวมที่เหมือนกัน แต่อาจจัดเรียงเนื้อหาสลับกันคือขึ้นต้นด้วยการล้อมรกอบหัวข้อในแต่ละตอนว่าสัญลักษณ์ใดแทนตัวละครใด จากนั้นเล่าถึงพฤติกรรมของตัวละครแต่ละตัวที่ไปสัมพันธ์กับตัวละครอื่นๆ ตามกติกาที่กำหนดไว้ โดยใช้การเล่าย้อนอดีตไปสมัยเด็กหรือย้อนถึงเหตุการณ์ที่ผ่านมาเพื่อเป็นการให้ข้อมูลภูมิหลังประวัติของตัวละครแต่ละตัว นอกจากนั้นใช้การแทรกเหตุการณ์ขณะนอนหลับของตัวละครแต่ละตัวเพื่อแสดงถึงจิตใต้สำนึกของตัวละครแต่ละตัว ผู้เขียนดำเนินเรื่องแต่ละตอนย่อยต่อเนื่องกันไปและกลับมาบรรจบที่ตัวละครเริ่มแรก ตอนจบผู้เขียนใช้วิธีประชดประชันด้วยการให้คนเปิดประตูรถเลือกซื้อยาคู่แข่งชาพดีของนายห้างเพื่อเป็นการแก้แค้นที่นายห้างไล่ตนออก

ด้านตัวละครเรื่องนี้ผู้เขียนเน้นด้านการเปรียบเทียบ ตั้งแต่การเปรียบเทียบตัวละครต่างๆ โดยการให้ตัวละครเป็นสัญลักษณ์ตามที่ผู้เขียนกำหนดขึ้น และใช้วิธีอธิบายแสดงให้เห็นว่าตัวละครเหล่านั้นมีพฤติกรรมสอดคล้องกับที่กำหนดดังนี้

คนเปิดประตูรถแทนว่าคือ เด็ก ผู้เขียนให้ภรรยาคนเปิดประตูรถกล่าวว่า " พี่นี่เหมือนเด็กเชื่อคนง่าย แล้วก็ลืมง่าย " (วินทร์ เลียววาริณ. 2542 : 319) ซึ่งสัมพันธ์กับเรื่องว่าคนเปิดประตูมีพฤติกรรมเหมือนเด็กที่หลงเชื่อกำนันนำที่ดินของตนให้นายห้าง

นายห้างแทนว่าคือ เสือ ดังที่นายห้างนึกถึงตนเองว่าเป็นเหมือนเสือที่ " เมื่อถึงเวลาสังหารเหยื่อ ทุกตะปบจึงไม่มีวันพลาด แม่นยำ หมดจน สง่างาม ไม่มีร่องรอย " (วินทร์ เลียววาริณ. 2542 : 323) สัมพันธ์กับเรื่องที่นายห้างวางแผนใช้อำนาจของท่านนายพลเพื่อดึงฐานการเมืองที่สูญเสียไปกลับคืนมาและสร้างฐานการเมืองใหม่ของตนเองเพื่อผลประโยชน์ต่อกิจการของตน

ท่านนายพลแทนว่าคือ ไก่ ดังที่ท่านนายพลกล่าวว่าท่านเปรียบเสมือนไก่ " พ่อก็เป็นไก่ที่สามารถจิกมันได้ทุกเมื่อ " (วินทร์ เลียววาริณ. 2542 : 326) และตอนที่ลูกชายท่านนายพลกล่าวว่าพ่อเป็นดั่ง " ลูกไก่ในกำมือ " (วินทร์ เลียววาริณ. 2542 : 327) สัมพันธ์กับเรื่องที่ท่านนายพลสามารถยึดพรรคของนักการเมืองแต่ท่านนายพลเองก็เป็นเสมือนเครื่องมือทางการเมืองของนายห้างอีกที

นักการเมืองแทนว่าคือ มอด ดังที่ลูกชายท่านนายพลกล่าวว่านักการเมืองคือ " พวกมอดที่รุมแทะสังคม " (วินทร์ เลียววาริณ. 2542 : 326) สัมพันธ์กับเรื่องที่นักการเมืองทำทุกวิถีทางเพื่อดำรงอยู่ในวงการเมืองให้นานที่สุดเพื่อแสวงหาผลประโยชน์ให้กับตน

กำนันแทนว่าคือ พระ ดังที่ชาวบ้านกล่าวว่า " ไปหากำนันสิ ท่านเป็นเหมือนพระ " (วินทร์ เลียววาริณ. 2542 : 331) สัมพันธ์กับเรื่องที่กำนันช่วยเหลือชาวบ้านที่เดือดร้อนทุกคน และนำความเจริญมาให้หมู่บ้านทำให้ชาวบ้านนับถือรักใคร่และเกรงใจ

นอกจากนั้นผู้เขียนใช้การเปรียบเทียบด้วยการเสนอฉากขณะนอนหลับของตัวละครในทุกตอนของเรื่องซึ่งคล้ายกันและแตกต่างกันดังนี้

คนเปิดประตูรถนอนหลับสนิทโดยไม่ฝัน

นายห้างนอนหลับสนิทโดยไม่ฝันแต่ตื่นขึ้นกลางดึกและนึกได้ว่าตนใช้วิธีรุนแรงกับคนเปิดประตูรถเกินไปคือไล่ออก และนึกถึงอดีตที่ตนเริ่มงานเป็นคนงานโรงสีจากนั้นเป็นคนทำบัญชีต่อมาได้เป็นเจ้าของธุรกิจที่ร่ำรวยมหาศาล และวางแผนการดำเนินชีวิตของทุกคนในครอบครัวอย่างชาญฉลาด จากนั้นหลับต่อโดยไม่ฝัน

ท่านนายพลนอนไม่หลับนึกย้อนอดีตที่นายห้างส่งรถคันใหม่มาขอโทษแทนคนเปิดประตูรถ และรู้สึกสงสารคนเปิดประตูรถและตนเองที่ยอมรับไม่ได้กับการเสื่อมสมรรถภาพทางเพศของตน จากนั้นนึกถึงคำเปรียบเทียบของลูกชายแล้วจึงนอนหลับ

นักการเมืองหลับฝันว่าคนเปิดประตูขอร้องให้ช่วยแต่ต่อมากลายเป็นพ่อของเขาจึงสะดุ้งตื่นไปปัสสาวะและนึกถึงเรื่องที่ท่านนายพลยึดพรรค และคิดให้กำลังใจตนว่าจะต้องกลับมายิ่งใหญ่อีกครั้ง จากนั้นกลับไปนอนหลับฝันถึงดอกไม้ทะเลที่อยู่บนเปลือกหอยที่มีปูเสฉวนอยู่ภายใน

กำนันนอนไม่หลับนึกถึงอดีตที่ตนกำพร้าพ่อแม่ เจ้าอาวาสเก็บมาเลี้ยง ขโมยเงินเล่นการพนันโตขึ้นไปเรียนกรุงเทพฯ แต่ไปล้างแค้นให้เพื่อนและทำระเบิดพลาดถูกหญิงสาวเสียชีวิตจึงกลับบ้านเรียนรู้การเมืองและทำธุรกิจจนได้เป็นกำนัน จากนั้นนึกถึงการหว่านล้อมชาวบ้านเพื่อนำที่ดินมาให้นายห้างเพราะเชื่อว่านายห้างจะนำความเจริญเข้ามาในหมู่บ้านแล้วนอนหลับในที่สุด

การนอนไม่หลับของตัวละครแต่ละตัวมีเหตุผลมาจากจิตใต้สำนึกแต่การนอนหลับของคนเปิดประตูรถไม่ชัดเจนว่าเพราะเขาไม่คิดมากลืมง่ายหรือเพราะฤทธิ์ยาที่กินเข้าไป

ด้านรูปแบบผู้เขียนใช้วิธีการเล่นเกมส์ของเด็กสมัยก่อน คือเกมส์พระ เด็ก เสือ ไก่ มอด โดยอธิบายกติกาการเล่นด้วยการแยกเขียนไว้ในกรอบก่อนเริ่มเสนอเนื้อหา ดังตัวอย่าง

กติกาการเล่น :

พระ	*ชนะ*	*เด็ก*	*(พระตีเด็ก)*
เด็ก	*ชนะ*	*มอด*	*(เด็กบี้มอด)*
เสือ	*ชนะ*	*ไก่, เด็ก, พระ*	*(เสือกินไก่ – เด็ก – พระ)*
ไก่	*ชนะ*	*มอด, พระ, เด็ก*	*(ไก่จิกพระ – เด็ก – มอด)*
มอด	*ชนะ*	*เสือ, พระ*	*(มอดไชหางเสือและจีวรพระ)*

(สิ่งที่มีชีวิตที่เรียกว่าคน. 2542 : 316)

จากนั้นจึงเสนอเนื้อหาในแต่ละตอนโดยขึ้นต้นตอนด้วยการล้อมกรอบหัวข้อเรื่องและใช้ตัวอักษรขนาดใหญ่ ดังตัวอย่าง

ไก่ = ท่านนายพล

(สิ่งที่มีชีวิตที่เรียกว่าคน. 2542 : 325)

แล้วจึงเสนอเนื้อหาที่ผู้เขียนกำหนดเนื้อหาให้สอดคล้องกับกติกาที่กำหนดไว้ตั้งแต่ต้นดังนี้

พระ ชนะ เด็ก คือกำนันสามารถชักจูงใจให้คนเปิดประตูรถเชื่อและยอมมอบที่ดินให้นายห้าง

เด็ก ชนะ มอด คือคนเปิดประตูรถตัดสินใจไม่ลงคะแนนให้พรรคของนักการเมืองเพราะไม่ต้องการช่วยเหลือลูกของนายห้าง

เสือ ชนะ ไก่ เด็ก พระ ดังนี้

- ชนะไก่คือ นายห้างสนับสนุนการเงินกับท่านนายพลเพื่อทำให้ยาบริษัทของตนได้รับอนุญาตให้จำหน่ายได้ตามปกติและทำให้ท่านนายพลทำตามสิ่งที่ตนต้องการ

- ชนะเด็กคือ นายห้างสามารถนำที่ดินของคนเปิดประตูรถมาได้ และไล่คนเปิดประตูรถออกจากงาน

- ชนะพระคือ นายห้างอ้างว่าหากกำนันสามารถช่วยนำที่ดินของชาวบ้านมาให้จะนำความเจริญด้านต่าง ๆ เข้าสู่หมู่บ้านเพื่อเป็นการหลอกใช้กำนัน

ไก่ ชนะ มอด พระ เด็ก ดังนี้

- ชนะมอดคือ ท่านนายพลสามารถยึดตำแหน่งหัวหน้าพรรคของนักเมืองมาด้วยการใช้อำนาจทหารที่ตนมี

- ชนะพระคือ ท่านนายพลที่มีอำนาจทางการทหารและกำลังลงสมัครผู้แทนราษฎร์ย่อมมีอำนาจเหนือกำนันที่เป็นเพียงประชาชนในหมู่บ้าน

- ชนะเด็กคือ ท่านนายพลมีอำนาจเหนือคนเปิดประตูรถด้วยการใช้อำนาจเงิน

มอด ชนะ เสือ พระ

- ชนะเสือคือ นักการเมืองไม่ยอมเซ็นอนุมัติร่างกฎหมายยาก่อนลาออก ทำให้ยาหลายชนิดของนายห้างไม่สามารถจำหน่ายได้และพยายามจะทำให้ร่างกฎหมายใหม่ที่กำหนดให้ยาของนายห้างเป็นยาอันตรายห้ามจำหน่ายทั่วไปทำให้นายห้างต้องเสียผลประโยชน์มาก

- ชนะพระคือ นักการเมืองมีอำนาจเหนือกำนันคือนำเงินที่จะซื้อเสียงไปให้กำนันเป็นคนแจกจ่ายชาวบ้านให้ลงคะแนนให้พรรคของตน

จากความสัมพันธ์ข้างต้นแสดงให้เห็นว่าผู้เขียนสามารถสร้างเรื่องให้สอดคล้องสัมพันธ์กับกติกาที่ตั้งไว้ด้วยการแสดงความสัมพันธ์ในระดับที่สูงกว่าและต่ำกว่า เพื่อเปรียบเทียบให้เห็นถึงผลของการกระทำและความสัมพันธ์ของพฤติกรรมของตัวละครแต่ละตัวที่ย่อมส่งผลกระทบต่อตัวละครตัวอื่นๆ ในระดับที่ต่างกัน จะเห็นได้ว่าไม่มีตัวละครตัวใดที่จะอยู่ในระดับสูงสุดหรือต่ำสุดคือชนะหรือแพ้หมดทุกตัวต่างมีคนที่ชนะและแพ้ด้วยกันทั้งสิ้นไม่มีผู้ใดที่จะมีอำนาจเหนือทุกคนจริงแม้ว่าบางตัวจะมีอำนาจสูงสุดเช่น ท่านนายพลแต่ก็ตกเป็นเครื่องมือของนายห้าง เป็นต้น

การเสนอความคิดในเรื่องนี้ผู้เขียนเสนอความคิดที่เชื่อมโยงกับบทความคือ การกระทำของสิ่งต่างๆ ย่อมส่งผลกระทบต่อสิ่งอื่นต่อไปเรื่อยๆไปเป็นวัฏจักร ดังที่ตัวละครต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นคนเปิดประตูรถ นายห้าง ท่านนายพล นักการเมืองหรือกำนันล้วนส่งผลกระทบต่อตัวละครตัวอื่นๆ ที่มีสถานภาพต่ำกว่าและสูงกว่าทั้งสิ้น

แนวคิดสำคัญสำคัญของเรื่องคือ มนุษย์ตกอยู่ภายใต้วงจรของผู้อื่น เปรียบได้กับความคิดที่ผู้เขียนเสนอในบทความว่าปฏิกิริยาลูกทางจิตที่ทำให้เกิดทุกข์ก็มาจากปัจจัยอย่างหนึ่งต่อเนื่องกันไป

จากการศึกษากลวิธีการเสนอเรื่องในรวมเรื่องสั้นชุดสิ่งมีชีวิตที่เรียกว่าคนนี้ วินทร์ เลียววาริณ เสนอเรื่องด้วยกลวิธีที่หลากหลายแปลกใหม่ในด้านต่างๆ ดังนี้

1.<u>ด้านโครงสร้าง</u> การเสนอเรื่องสั้น วินทร์ เลียววาริณ ใช้บทความนำความคิดก่อนเสนอเรื่องสั้นในแต่ละเรื่อง เรื่องสั้นแต่ละเรื่องมีแนวคิดที่สัมพันธ์กับบทความแต่มีข้อสังเกตว่าแนวคิดในเรื่องสั้นไม่จำเป็นต้องครอบคลุมความคิดในบทความทั้งหมด บางเรื่องแนวคิดที่ปรากฏในเรื่องสั้นครอบคลุมแนวคิดที่เสนอในบทความ เช่นเรื่องคำให้การ ที่เสนอแนวคิดครอบคลุมบทความเรื่องสัญชาตญาณการเอาตัวรอดที่ว่าการโกหกเป็นสิ่งจำเป็นในชีวิตทุกคนและคำพูดของคนเลวไม่จำเป็นต้องเลวเสมอไป รวมทั้งการโฆษณาชวนเชื่อคือการไม่พูดความจริงทั้งหมดและการโกหกที่มีเจตนาดีไม่น่าจะผิด แต่ในบางเรื่องแนวคิดที่ผู้เขียนเสนอในเรื่องสั้นไม่ครอบคลุมแนวคิดที่เสนอไว้ในบทความ เช่นเรื่องกระถางชะเนียงริมหน้าต่าง แนวคิดที่เสนอในเรื่องนี้สอดคล้องเพียงบางส่วนกับแนวคิดในบทความคือแนวคิดในบทความเกี่ยวกับยีนว่ามีส่วนกำหนดการฆ่าตัวตายของคนไม่ปรากฏในเรื่องสั้น เป็นต้น แสดงให้เห็นว่านักเขียนเห็นด้วยกับความคิดที่เสนอไว้ในบทความบางส่วนเท่านั้น การที่ผู้เขียนนำบทความมานำเสนอก่อนเรื่องสั้นช่วยเสริมความคิดในเรื่องสั้นให้เด่นชัดยิ่งขึ้น ในทางตรงกันข้ามหากผู้อ่านอ่านเรื่องสั้นเพียงอย่างเดียวมิได้อ่านบทความนำก่อนผู้อ่านจะได้ความคิดเฉพาะที่ปรากฏในเรื่องสั้นซึ่งไม่ละเอียดลึกซึ้งเท่ากับผู้ที่ได้อ่านบทความนำก่อนเสนอเรื่องสั้น

2. <u>ด้านการดำเนินเรื่อง</u> ในรวมเรื่องสั้นชุดนี้ผู้เขียนใช้การดำเนินเรื่องในหลายวิธีคือ ดำเนินเรื่องตามลำดับเวลาไม่ซับซ้อนแต่มีการหักมุมในตอนจบ ใช้การเล่าย้อนอดีตเพื่อเสนอถึงจิตใต้สำนึกของตัวละครใช้การแบ่งเรื่องออกเป็นตอนๆ และเล่าทีละตอนจากนั้นปิดเรื่องด้วยเหตุการณ์ในตอนสุดท้าย ใช้การเล่าย้อนอดีตกลับมาบรรจบกับปัจจุบันเพื่อให้ความรู้สึกคล้ายกับว่าไม่มีเหตุการณ์ใดเกิดขึ้น ใช้การเล่าถึงตอนท้ายจากนั้นเล่าย้อนมาบรรจบกับปัจจุบัน ใช้การเล่าย้อนอดีตถอยหลังมาจนถึงปัจจุบันเพื่อเสนอภูมิหลังของตัวละครอันเป็นสาเหตุของปัญหาในเรื่อง ใช้วิธีการเล่าสลับระหว่างเหตุการณ์ในอดีตกับปัจจุบันเป็นช่วงๆ เพื่อเปรียบเทียบให้เห็นความรู้สึกก่อนหน้าและขณะนั้นของตัวละคร ใช้การเล่าตามลำดับวันเวลา สถานที่ระยะทางเพื่อต้องการแสดงให้เห็นอารมณ์ความรู้สึกของตัวละครที่ค่อยๆ ทวีขึ้น และใช้วิธีเสนอเรื่องตามเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับตัวละครในแต่ละตอนเพื่อเสนอแนวคิดสำคัญของเรื่อง จะเห็นได้ว่าในบางเรื่องผู้เขียนไม่ใช่วิธีการดำเนินเรื่องที่ซับซ้อนเช่นเดียวกับรวมเรื่องสั้นเล่มอื่นๆ เนื่องจากผู้เขียนให้ความสำคัญกับการสร้างรูปแบบการนำเสนอที่แปลกใหม่ในรวมเรื่องสั้นชุดนี้

มีข้อสังเกตว่ารวมเรื่องสั้นชุดนี้ผู้เขียนไม่เน้นที่การจบหักมุมทุกเรื่องเช่นเดียวกับรวมเรื่องสั้นชุดอื่น แต่ก็มีการอำพรางความจริงเพื่อหักมุมในตอนจบบางเรื่องเช่นเรื่อง กระถางชะเนียงริมหน้าต่าง ที่ผู้เขียนให้พยาบาลเกดผู้มองโลกในแง่ดีและคอยดูแลให้กำลังใจผู้เล่ามาโดยตลอดเป็นคนลงมือฆ่าผู้เล่าเพื่อต้องการให้พ้นทุกข์ เป็นต้น

ความขัดแย้งที่ผู้เขียนนำเสนอในเรื่องสั้นชุดนี้ส่วนมากนั้นเป็นเรื่องที่เกี่ยวกับเพศซึ่งผู้เขียนเสนอเรื่องเกี่ยวกับเพศในหลายประเด็นผู้เขียนเสนอว่าเรื่องเพศเป็นสัญชาตญาณของคน ความสัมพันธ์ทางเพศจึงเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับคน และเสนอเรื่องความขัดแย้งระหว่างเพศหรือค่านิยมในเรื่องเพศเช่นการใช้สัญชาตญาณทางเพศที่รุนแรงก้าวร้าวกับเพศที่อ่อนแอกว่าเช่น เพศหญิงและเด็กเรื่องเพศนั้นเป็นเรื่องที่มักปกปิดและล่อแหลมทางสังคมสามารถตีความได้หลายทางแต่ในขณะเดียวกัน เรื่องเพศก็เป็นเรื่องที่แสดงตัวตนที่แท้จริงของคนได้ชัดเจนที่สุด ผู้เขียนใช้เรื่องเพศเพื่อเสนอความคิดได้ในหลายทางเช่นความก้าวร้าวรุนแรง ความเสมอภาค เสรีภาพ ศีลธรรมหรือกฎเกณฑ์ที่เกี่ยวกับศาสนา เป็นต้น

3. ด้านรูปแบบ วินทร์ เลียววาริณ ใช้รูปแบบในการเสนอเรื่องที่หลายหลายและแสวงหาและคิดค้นวิธีใหม่แบบใหม่มาเสนอเรื่องอยู่เรื่อยๆ ดังแบ่งได้เป็น 2 ประเภทดังนี้

1. รูปแบบทางด้านเนื้อหา วินทร์ เลียววาริณ ใช้การนำเรื่องสั้นมาประกอบกับบทแสดงความคิดเห็นในเรื่องยี่สิบปีหลัง ใช้รูปแบบหลายวิธีในเรื่องเดียวกันทำให้เรื่องแตกออกเป็นส่วนๆ เช่นเรื่องคำสารภาพของช้างเท้าหลัง ที่ผู้เขียนใช้รูปแบบการสนทนา บทแสดงความคิด กรณีตัวอย่างมาประกอบรวมกันเป็นเรื่องสั้น

2. รูปแบบทางด้านรูปลักษณ์ วินทร์ เลียววาริณ คิดค้นและเลือกใช้วิธีต่างๆ ที่จะสามารถสื่อสารกับผู้อ่านทางสายตาจะเห็นได้จากการใช้รูปแบบอันหลากหลายดังต่อไปนี้

- ใช้คำนามในการเดินเรื่องทั้งหมดและใช้เครื่องหมายทับเพื่อตั้นคำนามแต่ละครเพื่อแบ่งเหตุการณ์ในเรื่องและสถานที่ตามวันและคำขยาย และเพื่อเสนอความคิดหลักของเรื่องรวมทั้งเปิดโอกาสให้ผู้อ่านได้ใช้ความคิดตีความจากช่องว่างที่ผู้เขียนเสนอไว้ ดังเรื่องชู้

- ใช้การไม่ย่อหน้าเรื่องตลอดทั้งเรื่องทั้งๆ ที่เรื่องมีเนื้อหายาวมากร่วมกับการใช้การบันทึกปากคำของตัวละครที่เครื่องจับเท็จไม่สามารถจับผิดได้ เพื่อต้องการเสนอลักษณะของตัวละครที่เป็นผู้สามารถโกหกได้อย่างแนบเนียน และเชื่อในสิ่งที่ตนทำและสิ่งที่ตนพูดว่าเป็นเรื่องจริง เช่นเรื่องคำให้การ

- ใช้ภาพเขียนที่มีชื่อเสียงเป็นสื่อแทนความรู้สึกและอารมณ์ของตัวละครในแต่ละตัวที่แตกต่างกันร่วมกับใช้วิธีการขีดฆ่าข้อความที่ไม่เอาเพื่อเสนอถึงความรู้สึกในใจของตัวละครที่ตรงข้ามกับข้อความที่ขีดฆ่าในเรื่อง~~การหนีของราช~~โลกสามใบของราษฎร์ เอกเทศ นอกจากนั้นในเรื่องนี้ วินทร์ เลียววาริณ ใช้วิธีการสร้างฉากที่ซ้ำกันเช่นฉากที่ผู้เล่าจะยิงตัวตายของ ราษฎร์ เอกเทศ และวิธีให้ตัวละครในแต่ละสถานภาพในเรื่องเดียวกันวิเคราะห์ตนเองถึงสาเหตุที่อยากฆ่าตัวตายเพื่อเปรียบเทียบให้เห็นถึงสาเหตุของปัญหาของตัวละครในแต่ละสถานภาพอย่างชัดเจนยิ่งขึ้น

- ใช้วิธีซ้อนเรื่องสั้นที่มีฉากแสดงการมีเพศสัมพันธ์ลงไปในการเสนอเรื่อง ดังเรื่องลิ้นทมโรยกลีบ เพื่อแสดงให้เห็นถึงงานของตัวละครเอกที่ล่อแหลมและส่งผลกระทบต่อคนในสังคม

- ใช้การสร้างบทสนทนาในใจในลักษณะเป็นการระบายความรู้สึก โดยใช้เครื่องหมายวรรคตอนมาประกอบด้วยเพื่อแสดงอารมณ์ที่รุนแรงของผู้เล่าได้อย่างชัดเจน ได้แก่เรื่องกระถางชะเนียงริมหน้าต่าง

- ใช้การจัดหน้ากระดาษ การวางหัวข้อ การจัดขนาดอักษรให้มีขนาดใหญ่ การลงสีพื้น เพื่อแยกข้อความออกจากเนื้อเรื่องเพื่อสร้างความแปลกใหม่ ได้แก่เรื่องยี่สิบปีหลัง

- ใช้การกล่าวอย่างอ้อมๆ เมื่อต้องการอธิบายถึงเรื่องที่ล้อแหลมหรือหมิ่นเหมกับศาสนาเช่นการสำเร็จความใคร่ของตัวละครในเรื่องกามสุขัลลิกานุโยค และในเรื่องเดียวกันยังใช้วิธีแทรกนิทานธรรมเป็นช่วงๆ เพื่อเป็นการยกตัวอย่างที่สอดคล้องและเสริมแนวคิดที่ต้องการเสนอในเรื่องร่วมกับการใช้

สัญลักษณ์เช่นปีศาจ นอกจากนั้นยังมีการใช้สัญลักษณ์ในเรื่องผ้าเก่ากับปลาทูหนึ่งเข่ง เพื่อแสดงแนวคิดหลักของเรื่อง ส่วนเรื่องละครจริงในห้องขาวดำใช้เพื่อแสดงฉากที่ปูพื้นความคิดของเรื่อง

- ใช้การพูดเดี่ยวในใจเพื่อตอบบทสนทนากับตัวละครอีกตัวเพื่อแสดงให้เห็นอารมณ์และความรู้สึกภายในของตัวละครที่ต้องตกอยู่ในสภาวะคับขัน ดังในเรื่องวรรณกรรม 48 ชั่วโมง

- ใช้การเล่นคำตลอดทั้งเรื่องเช่นคำว่า " ทำไม " ในเรื่องตุ๊กตาซึ่งเป็นลักษณะคำถามที่ไม่ต้องการคำตอบสร้างความแปลกใหม่เร้าความสนใจให้กับผู้อ่านแต่อาจขาดความสมจริง

- ใช้การกำหนดหัวข้อ ใช้การเล่าจำนวนคำด้วยรายชื่อของคนเพื่อแบ่งเรื่องออกเป็นส่วนๆ และแสดงให้เห็นความสำคัญของแต่ละส่วนที่ชัดเจนยิ่งขึ้น ได้แก่เรื่องคำสารภาพของช้างเท้าหลัง

- ใช้วิธีการเรียงคำคล้ายบทกวี ดังในเรื่องผ้าเก่ากับปลาทูหนึ่งเข่งเพื่อให้ผู้อ่านได้ใช้ความคิดตีความถ้อยคำเช่นเดียวกับบทกวี

- ใช้การแทรกความรู้ทางด้านการตลาด ใช้ทับศัพท์ภาษาต่างประเทศหรือการอธิบายและยกตัวอย่างเพื่อต้องการให้ข้อมูลและอธิบายเนื้อหาที่สัมพันธ์กับเรื่อง ได้แก่เรื่องเซ็งเม้ง

- ใช้การให้ตัวละครสองฝ่ายผลัดกันเล่าเรื่องของตนเพื่อเปรียบเทียบให้เห็นว่าพฤติกรรมของทั้งสองฝ่ายว่าโดยนัยแล้วเหมือนกัน ดังเรื่องเพฌชฆาต

- ใช้การเสนอฉากที่เหมือนกันในทุกตอนย่อยๆ ของเรื่องเช่นฉากขณะที่ตัวละครกำลังนอนหลับ ในเรื่องเรื่องของพระ เด็ก เสือ ไก่ มอด เพื่อเปรียบเทียบให้เห็นถึงจิตใต้สำนึกของตัวละครแต่ละตัวและในเรื่องเดียวกันผู้เขียนใช้รูปแบบการเล่นเกมส์เป็นตัวกำหนดการดำเนินเรื่อง ตัวละคร และเนื้อหาที่สามารถเร้าความสนใจผู้อ่านได้เป็นอย่างดี

4. <u>ด้านตัวละคร</u> ผู้เขียนนำเสนอตัวละครด้วยวิธีต่างๆ ที่น่าสนใจคือผู้เขียนสร้างตัวละครที่มีความสามารถพิเศษคือ ผู้เล่าในเรื่องคำให้การ ที่มีความสามารถในการโกหกได้อย่างแนบเนียนเพราะเชื่อว่าสิ่งที่ตนทำนั้นเป็นสิ่งที่ถูกต้อง หรือสร้างตัวละครที่มีลักษณะพิเศษ เช่นเด็กที่มีพัฒนาการสมองช้าในเรื่องตุ๊กตา หรือท่านเคาท์แดร็กคูล่า ในเรื่องเพชฌฆาต หรือผู้เล่าที่เป็นอัมพาต ในเรื่องกระถางชะเนียงริมหน้าต่าง เป็นต้น เพื่อสร้างความสนใจให้กับผู้อ่านติดตามเรื่องจนจบ และสร้างตัวละครโดยใช้หลักจิตวิทยาเช่นการเปลี่ยนแปลงบุคลิกภาพอย่างกะทันหัน ดังเช่นตัวละคร ราษฎร์ เอกเทศ ในเรื่อง~~การหนีของราษ~~โลกสามใบของราษฎร์ เอกเทศ เพื่อสามารถอธิบายสภาพจิตใจของตัวละครที่มีความผกผันทางจิตจนก่อให้เกิดทุกข์ นอกจากนั้นผู้เขียนสร้างตัวละครที่มีความหมิ่นเหม่ทางศาสนา เช่นผู้เล่าในเรื่องกามสุขัลลิกานุโยคที่ตอนแรกเป็นพระภิกษุแต่ตอนหลังลาสิกขาดำเนินชีวิตเป็นผู้ละโลกที่พยายามหลีกหนีความต้องการทางเพศเพราะคิดว่าเป็นความผิดจนในที่สุดความต้องการนั้นได้รับการสนองตอบปัญหาก็หมดสิ้นไป หรือใช้วิธีสร้างตัวละครให้เป็นผู้รับรู้ชีวิตของตัวละครตัวอื่นเพื่อวิพากษ์วิจารณ์และสะท้อนถึงปัญหาที่ตนเองก็ประสบ นอกจากนั้นใช้วิธีสร้างตัวละครที่มีความคลุมเครือเพื่อให้ตัวละครอีกตัวคาดเดาจากพฤติกรรมที่แสดงออกมา ผู้เขียนยังสร้างตัวละครเพื่อเป็นตัวแทนของสิ่งที่ต้องการนำเสนอในเรื่องเซ็งเม้งผู้เล่าเป็นตัวแทนของลูกหลานจีนรุ่นใหม่ที่มีความขัดแย้งกับครอบครัวในเรื่องเกี่ยวกับเชื้อชาติประเพณีและวัฒนธรรม จากนั้นผู้เขียนสร้างตัวละครที่มีความรู้สึกขัดแย้งกับตัวละครอื่นเพื่อเปรียบเทียบและนำเสนอความคิดได้อย่างชัดเจน ผู้เขียนสร้างตัวละครจากการกำหนดสัญลักษณ์เช่นในเรื่องพระ เด็ก เสือ ไก่ มอดที่ผู้เขียนสร้างตัวละครให้พ้องกับเกมส์ที่ผู้เขียนต้องการนำเสนอ

มีข้อสังเกตว่ารวมเรื่องสั้นชุดนี้แสดงให้เห็นพัฒนาทางด้านตัวละครของผู้เขียนอย่างชัดเจน เพราะตัวละครในเรื่องสั้นชุดนี้เป็นตัวละครที่มีมิติ หรือความซับซ้อนทางความคิดมากยิ่งขึ้นกว่าเรื่องสั้นชุดอื่น เช่นตัวละคร ราษฎร์ เอกเทศ ที่ผู้เขียนสร้างให้มีความผกผันทางจิตจนสามารถเปลี่ยนแปลงบุคลิกภาพอย่างอย่างกะทันหันเป็นอีกบุคลิกที่แตกต่างจากเดิมเพื่อหลีกหนีความกลัวที่ตนประสบ เป็นต้น

5. ด้านการเสนอความคิด ในเรื่องนี้ผู้เขียนเสนอความคิดในสองลักษณะคือ แนวความคิดในบทความที่สอดคล้องกับเรื่องสั้นและแนวคิดสำคัญในเรื่องสั้น แต่บางเรื่องแนวความคิดในบทความที่สอดคล้องกับเรื่องสั้นและแนวคิดสำคัญในเรื่องสั้นนั้นเหมือนกัน ผู้วิจัยจึงขอกล่าวรวมกับแนวคิดสำคัญในเรื่องสั้นดังนี้

5.1 การเสนอความคิดในบทความที่สอดคล้องกับเรื่องสั้น ในบางเรื่องแนวคิดที่ผู้เขียนเสนอครอบคลุมแนวคิดในบทความแต่ในบางเรื่องแนวคิดในเรื่องสั้นไม่ครอบคลุมแนวคิดในบทความทั้งหมด ซึ่งแนวคิดนั้นผู้เขียนเสนอตามลำดับที่ได้กำหนดไว้ ดังนี้

5.1.1 แนวคิดที่เกี่ยวกับคนกับสิ่งเร้าภายใน

ผู้เขียนเสนอแนวคิดว่าเรื่องเพศว่าเป็นสัญชาตญาณของมนุษย์ ส่วนความรักนั้นเป็นกระบวนการของความพึงพอใจ ชู้เป็นสิ่งที่ผิดศีลธรรมหากมนุษย์ใช้ศีลธรรมเป็นตัวกำหนดความผิดทั้งที่ความจริงเรื่องเพศเป็นสิ่งสำคัญสูงสุดของมนุษย์ และเสนอว่าการโกหกเป็นสิ่งจำเป็นเพื่อการเอาตัวรอดและคำพูดของคนเลวไม่จำเป็นต้องเลวเสมอไป หรือการโกหกที่ไม่มีเจตนาไม่น่าผิดรวมทั้งการโฆษณาเป็นการไม่พูดความจริงทั้งหมด และเสนอว่าปัญหาที่เกิดจากด้านมืดของคนสามารถแก้ไขได้ด้วยการเผชิญหน้ากับปัญหาเท่านั้น

5.1.2 แนวคิดที่เกี่ยวกับคนกับสิ่งเร้าภายนอก

ผู้เขียนเสนอแนวคิดในว่าเสรีภาพถูกจำกัดด้วยสถานภาพทางสังคม ขอบเขตของเสรีภาพต้องอยู่ในความเหมาะสมเพราะเสรีภาพของบุคคลหนึ่งอาจไปล่วงละเมิดผู้อื่น และเสนอว่าการกำหนดการตายมาจากสิ่งเร้าส่วนการต้องการมีชีวิตอยู่หรือตายนั้นสัมพันธ์กับสิ่งเร้าภายนอก

5.1.3 แนวคิดที่เกี่ยวกับคนกับกฎเกณฑ์ของคน

ผู้เขียนเสนอแนวคิดว่าคนพยายามวางแผนการดำเนินชีวิตของบุคคลในครอบครัวเพื่อความประสบความสำเร็จในอนาคต และเสนอว่าการยึดติดกับความเคยชินอาจทำให้ประเมินเรื่องต่างๆ ผิดพลาด นอกจากนั้นผู้เขียนเสนอว่าการหมกมุ่นกับกิเลสในด้านต่างๆ ย่อมทำให้เกิดทุกข์ และเสนอถึงเรื่องของความแตกต่างของพฤติกรรมของคนที่อยู่ต่อหน้าหรือลับหลังผู้อื่นดังที่เรียกว่า " หน้ากากสังคม "

5.1.4 แนวคิดที่เกี่ยวกับคนกับคน

ผู้เขียนเสนอแนวคิดว่าความแตกต่างทางความคิดไม่ใช่ปัญหาแต่คนที่พยายามจะเปลี่ยนแปลงแต่ไม่ลงมือทำนั่นคือปัญหา และเสนอว่ามนุษย์มีสัญชาตญาณการเอาเปรียบและกระทำรุนแรงต่อผู้ที่อ่อนแอกว่า เสนอว่าปัญหาเกี่ยวกับความขัดแย้งระหว่างเพศแก้ไขได้ด้วยการเปลี่ยนทัศนคติและค่านิยมของฝ่ายชาย ส่วนการใช้ชีวิตคู่ต้องอาศัยความเข้าใจระหว่างทั้งสองฝ่ายเพื่อประคับประคองชีวิตคู่ให้ตลอดรอดฝั่ง โดยเฉพาะฝ่ายชายต้องไม่หลงติดในภาพของช้างเท้าหลังจนทำให้ครอบครัวอับปาง ผู้เขียนได้เสนอว่าความรักชาติที่คนยึดติดก่อให้เกิดทุกข์เพราะแท้จริงแล้วเป็นเพียงภาพลวงตาที่คนกำหนดขึ้นเท่านั้น นอกจากนั้นเสนอว่าการไม่ยอมรับในสิ่งที่ตนมีหรือตนเป็นย่อมทำให้เกิดทุกข์

5.1.5 แนวคิดที่เกี่ยวกับคนกับสัตว์

ผู้เขียนเสนอแนวคิดในด้านต่างๆ คือเสนอว่าคนกับสัตว์ต่างมีจุดกำเนิดเช่นเดียวกัน แต่คนตีค่าสัตว์ต่ำต้อยกว่าคนยกย่องตนว่ามีปัญญาแต่ไม่เห็นชีวิตสัตว์มีค่าพอที่ต้องรับผิดชอบ และเสนอว่ามนุษย์นิยมใช้ความรุนแรงกับสิ่งมีชีวิตที่อ่อนแอกว่า และมนุษย์แม้ทราบว่าการฆ่าเป็นบาปแต่ยังคงกระทำต่อไปโดยอ้างเหตุผลต่างๆ เพื่อให้รู้สึกผิดน้อยลง

5.1.6 แนวคิดที่เกี่ยวกับคนกับจักรวาล

ผู้เขียนเสนอว่ามนุษย์ตกอยู่ในทุกข์ที่มาจากการกระทำที่เกิดจากบุคคลอื่นๆ ต่อเนื่องกันเป็นลูกโซ่

5.2 <u>แนวคิดสำคัญในเรื่องสั้น</u> การเสนอแนวคิดสำคัญในเรื่องสั้นชุดนี้บางเรื่อง แม้จะคล้ายคลึงกับแนวคิดที่เสนอในบทความ แต่ในบางเรื่องแนวคิดที่เสนอก็มีความลุ่มลึกเพิ่มขึ้นอีก ผู้เขียนเสนอแนวคิดสำคัญที่เกี่ยวกับคนกับสิ่งต่างๆ เช่นกันคือเสนอว่าเพศเป็นสัญชาตญาณของมนุษย์ส่วนศีลธรรมมีเพื่อผดุงสังคมให้สงบสุข การโกหกเป็นสิ่งที่อยู่คู่กับชีวิตมนุษย์หลีกเลี่ยงได้ยากดังนั้นจึงควรใช้ประโยชน์ของการโกหกเพื่อเป็นประโยชน์กับผู้อื่น และเสนอว่ามนุษย์หลีกหนีปัญหาที่เกิดขึ้นด้วยวิธีต่างๆ จนเมื่อไม่สามารถหนีได้อีกต่อจึงต้องเผชิญหน้าด้วยตนเองจนสามารถขจัดปัญหาได้ในที่สุด รวมทั้งเสนอว่าการใช้ชีวิตอย่างไม่ประมาทดีกว่าการใช้ชีวิตมีความสุขอย่างฉาบฉวยชีวิตจึงมีค่า การเปลี่ยนแปลงของพฤติกรรมต้องเกิดจากการกระตุ้นและเรียนรู้ด้วยตนเอง หากคนไม่ปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ทางศาสนาจะมีความผิดรุนแรงและเสนอว่าประสบการณ์ในวัยเด็กเป็นอดีตฝังใจที่ยากจะลืมเลือนส่งผลกระทบต่อพฤติกรรมเมื่อเติบโตขึ้น ปัญหาสังคมต่างๆ ที่เกิดขึ้นไม่ว่าจะเป็นทางด้านครอบครัว เพศ ฯลฯ เป็นปัญหาที่ไม่สามารถแก้ไขให้ลุล่วงได้ การเสียดสีวงการวรรณกรรมในหลายด้านๆ เสนอว่าผู้แข็งแรงกว่าข่มเหงผู้ที่อ่อนแอกว่า ชาติเป็นสิ่งสมมติที่คนติดยึดมากเกินไปจนทำให้เกิดความเดือนร้อนแก่ตนและผู้อื่นได้ ไม่มีผู้ใดปฏิเสธสายเลือดความเป็นตัวเราได้แม้จะพยายามหลีกหนีก็ตาม รวมทั้งเสนอว่าชาติกำเนิดไม่สามารถหล่อหลอมให้บุคคลยึดถือและปฏิบัติตามประเพณีของเชื้อชาติได้ การยึดติดในชาตินิยมเป็นเพียงปลอกแห่งวัฒนธรรมที่คนกำหนดขึ้นเท่านั้นหรือการตีค่าสัตว์เป็นเพียงสิ่งมีชีวิตที่ต้อยค่าและการทำลายชีวิตของสิ่งมีชีวิตอื่นไม่สามารถหลีกเลี่ยงบาปที่เกิดจากการกระทำได้และเสนอว่ามนุษย์ตกอยู่ในวงจรแห่งทุกข์อันเนื่องจากผลกระทบที่เกิดขึ้นจากบุคคลอื่น

หากพิจารณาถึงภาพรวมของรวมเรื่องสั้นชุดนี้จะพบว่าผู้เขียนมิได้เสนอเฉพาะเรื่องสั้น เพราะการเสนอเรื่องสั้นในชุดนี้เป็นการนำเสนอโดยใช้ทุกองค์ประกอบที่มีในหนังสือไม่ว่าจะเป็นบทความ เรื่องสั้น การกำหนดประเด็นในการเสนอเรื่อง การจัดลำดับเรื่องสั้น บทส่งท้ายและทุกๆสิ่ง เพื่อเสนอ " ภาพของคน " ในปรัชญาที่ผู้เขียนนำเสนอซึ่งวิธีเช่นนี้ทำให้ผู้อ่านเข้าใจถึงความคิดและตัวตนของผู้เขียนได้กระจ่างว่าผู้เขียนเป็นผู้ที่มีแนวคิดหรือมองโลกหรือสิ่งต่างๆ อย่างไร

จากการศึกษากลวิธีการเสนอเรื่องในงานเขียนของ วินทร์ เลียววาริณ ทุกเล่ม ผู้วิจัยพบว่า วินทร์ เลียววาริณ สร้างสรรค์เรื่องสั้นโดยการใช้วิธีการเสนอเรื่องด้วยวิธีต่างๆ แบ่งได้ดังนี้

1. <u>ด้านโครงสร้าง</u> วินทร์ เลียววาริณ ใช้การนำความคิดผู้อ่านด้วยวิธีต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นการนำวาทะของบุคคลสำคัญมานำหน้าเรื่องสั้น การใช้วาทะประกอบกับบทแทรกท้ายเรื่องและกาใช้บทความนำก่อนเสนอเรื่องสั้นเพื่อเป็นการนำทางความคิดของผู้อ่านให้เข้าสู่ประเด็นที่ผู้เขียนต้องการเสนอ รวมทั้งช่วยส่งเสริมความคิดที่เสนอในเรื่องสั้นให้ชัดเจนยิ่งขึ้น

2. ด้านการดำเนินเรื่อง พบว่าผู้เขียนให้ความสำคัญกับการดำเนินเรื่องใน 2 ประเด็นคือ

2.1 การลำดับเรื่อง วินทร์ เลียววาริณ นิยมใช้การลำดับเรื่องที่ไม่ผูกพันกับเวลาเป็นส่วนใหญ่ ได้แก่การเล่าย้อนอดีตกลับไปกลับมาเพื่อแสดงความรู้สึกก่อนหน้าที่ตัวละครจะเผชิญสถานการณ์เปรียบเทียบกับความรู้สึกขณะที่ตัวละครกำลังเผชิญหน้ากับสถานการณ์ บางครั้ง วินทร์ เลียววาริณ เล่าเรื่องสองเรื่องสลับกันหรือเล่าไปพร้อมๆ กันแบบคู่ขนานโดยแทรกการเล่าย้อนอดีตบางช่วงด้วย

วินทร์ เลียววาริณ ดำเนินเรื่องตามลำดับเวลาหรือตามลำดับปี พ.ศ. ไล่เรียงกัน ตามลำดับสถานที่หรือตามระยะทางการเดินทางของตัวละคร การลำดับเรื่องราวสามารถแสดงให้เห็นสาเหตุความเชื่อมโยงของเหตุการณ์ที่ค่อยๆ ทวีความเข้มข้นขึ้น อารมณ์ความรู้สึกของตัวละครที่ค่อยๆ ทวีความรุนแรงหรือกดดันมากยิ่งขึ้น เช่นเรื่อง 2500 , คนละมุม, คดีมโนสาเร่ , เรื่องของผมกับพ่อ , หมากลางถนน เป็นต้น

บางเรื่อง วินทร์ เลียววาริณ เล่าเรื่องแบบย้อนอดีตถอยหลังมาจนถึงปัจจุบันเพื่อเสนอภูมิหลังของตัวละครอันเป็นสาเหตุของปัญหาในเรื่องเช่นเรื่อง 2476 , 2516 , วีรบุรุษ , กระถางชะเนียงริมหน้าต่าง เป็นต้น

เรื่องสั้นบางเรื่องมีวิธีเล่าถึงชีวิตของคนๆ เดียวแต่อยู่ต่างสถานที่ต่างเวลาสลับกันไปมาเช่นเรื่อง 2483 / 2488 , มนุษยธรรม, โลกีย – นิพพาน , เช็งเม้ง เป็นต้น เพื่อแสดงให้เห็นความคิดและความรู้สึกของตัวละครที่แปรเปลี่ยนไป

บางเรื่อง วินทร์ เลียววาริณ ใช้การเล่าเรื่องซ้อนเรื่องสองหรือสามเรื่องเพื่อเปรียบเทียบหรือหลีกล้อกันอันนำมาซึ่งความน่าติดตามเช่นเรื่องหมึกหยดสุดท้าย, 7020 โลกแห่งความสุข , ดอกไม้เหลืองเหนือเขาสูง , เดือนช่วงดวงเด่นฟ้า ดาดาว เป็นต้น

ผู้เขียนใช้การเล่าสลับระหว่างเหตุการณ์สองเหตุการณ์เพื่อสร้างความน่าสนใจใคร่รู้และน่าติดตามและช่วยอธิบายเปรียบเทียบเหตุการณ์ที่ตัวละครต้องประสบในหลายสถานการณ์ได้ชัดเจนยิ่งขึ้น เช่นเรื่องเกม, ~~การหนีของราช~~โลกสามใบของราชฎร์ เอกเทศ เป็นต้น

อย่างไรก็ตามมีข้อสังเกตว่าแม้ว่าการลำดับเรื่องของ วินทร์ เลียววาริณ ในเรื่องสั้นบางเรื่องจะใช้การเล่าย้อนอดีตกลับไปกลับมาแต่ผู้อ่านจะไม่รู้สึกสับสนเนื่องจากผู้เขียนวางจุดมุ่งหมายในการเสนอเรื่องอย่างชัดเจนและมีระบบการดำเนินเรื่องที่รัดกุม เช่นใช้วิธีให้ตัวละครหรือความขัดแย้งเป็นตัวนำเรื่อง

2.2 การสร้างเรื่องแนวหักมุม วินทร์ เลียววาริณ เลือกที่จะเปิดเผยหรือปิดบังข้อมูลเพื่อนำไปสู่การหักมุมในตอนจบ เช่นเรื่อง 2490 หรือใช้วิธีให้ข้อมูลอันทำให้ผู้อ่านสนใจข้อมูลจนเกิดความไขว้เขวละเลยประเด็นเพื่อการหักมุม ดังเช่นเรื่อง 2500 ที่ผู้เขียนสร้างประเด็นการหนีของ จอมพลป. พิบูลสงคราม และสร้างข้อสงสัยว่าผู้ใดเป็นไส้ศึกเพื่อให้ผู้อ่านละเลยประเด็นที่ผู้เขียนต้องการหักมุมคือเรื่องจอมพลป. พิบูลสงครามตัวปลอม เป็นต้น

ผู้เขียนใช้การเล่าย้อนอดีตหรือการเล่าเหตุการณ์สลับไปสลับมาอย่างกระชั้นชิดเพื่อให้เรื่องไม่ปะติดปะต่อกันชวนให้ผู้อ่านต้องเชื่อมโยงเหตุการณ์เองตามหลุมพรางที่ผู้เขียนวางไว้ทำให้เข้าใจผิดนำไปสู่การหักมุมตอนท้ายเรื่อง เช่นเรื่อง 2490, ไฟ, เงื่อนตาย เป็นต้น

วินทร์ เลียววาริณ ใช้วิธีให้ข้อมูลผ่านตัวละครเมื่อผู้อ่านเชื่อตามข้อมูลที่ตัวละครให้แก่กันสุดท้ายก็จะนำมาซึ่งการหักมุมเช่นเรื่อง 2535, คนละมุม, คาว เป็นต้น

นอกจากนั้นผู้เขียนใช้วิธีการให้ข้อมูลทีละน้อยๆ เพื่อสร้างความน่าสนใจให้เพิ่มขึ้นเรื่อยๆ โดยพยายามให้ข้อมูลที่น่าเชื่อถือน้อยที่สุดไปถึงข้อมูลที่น่าเชื่อถือมากที่สุด เช่นเรื่อง 2490 , โปรเจ็คท์ : เทเลสตาร์ เป็นต้น

การสร้างเรื่องแนวหักมุมของ วินทร์ เลียววาริณ มีความพิเศษที่ วินทร์ เลียววาริณ สามารถสร้างเรื่องเพื่อหักมุมถึงสองครั้ง ผู้เขียนได้ใช้กลวิธีที่แยบยลหลายประการเพื่อสร้างเรื่องแนวหักมุมที่ซับซ้อนและสามารถหักมุมได้หลายครั้งดังมีวิธีดังต่อไปนี้

- ให้ตัวละครวางแผนซ้อนแผน เช่นเรื่อง 2490 , ไฟ ที่ให้ตัวละครวางแผนล่อหลอกตัวละครด้วยกันให้เข้าใจผิดจนทำให้สุดท้ายผู้อ่านถูกลวงถึงสองครั้ง

- การสร้างความเข้าใจผิดจากบทสนทนาและความจงใจเล่าข้าม เช่นเรื่องหนี ผู้เขียนสร้างประเด็นความน่าสนใจในเรื่องหนีของตัวละครเอกว่าจะสำเร็จหรือไม่เพื่อหักมุมในครั้งแรกว่าหนีไม่สำเร็จเพราะตัวละครอื่นรู้ทันแผน ร่วมกับการสร้างความเข้าใจผิดจากบทสนทนาที่คลุมเครือและจงใจเล่าข้ามเหตุการณ์สำคัญเช่นการหนีออกจากคุกเพื่อหักมุมอีกครั้งว่าตัวละครที่หนีมิใช่นักโทษแต่เป็นผู้คุม ผู้อ่านจะไม่ทันเฉลียวใจถึงสถานภาพของตัวละครจนเมื่อเปิดเผยความจริงในตอนจบจึงยอมรับว่าถูกผู้เขียนลวง

- ใช้วิธีการให้ตัวละครรองเชื่อพฤติกรรมของตัวละครเอกด้วยการให้ข้อมูลต่างๆ ที่เอื้อต่อความน่าเชื่อถือเพื่อหักมุมแต่แล้วหักมุมอีกครั้งในตอนจบให้ตัวละครรองนั้นเองเป็นผู้เปิดเผยความจริงว่าตนเชื่อเพราะต้องการหลอกตัวละครเอกอีกที ดังเช่นเรื่องสมุดปกดำกับใบไม้สีแดง

- ใช้การเล่าย้อนอดีตที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมปัจจุบันของตัวละครเพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจผิดว่าตัวละครนั้นจะมีพฤติกรรมที่สอดคล้องกับเหตุการณ์ในอดีต เช่นเรื่องเหลี่ยม ที่เล่าย้อนอดีตถึงประวัติน้องชายของตำรวจในเครื่องแบบว่าเป็นตำรวจที่ซื่อตรงแต่ต้องฆ่าตัวตายเพราะความจน ทำให้เข้าใจว่าตำรวจในเครื่องแบบเป็นตำรวจจริงที่ยังไม่อยากตายเพราะความจน จึงเสนอขอส่วนสมบัติแบ่งกับโจรที่เขาจับได้ และในเรื่องเดียวกันผู้เขียนหักมุมอีกครั้งด้วยการสร้างความน่าสงสัยให้กับตัวละครสำคัญอีกตัวคือโจรด้วยการให้ข้อมูลอันน่าเชื่อถือเกี่ยวกับสถานภาพว่าโจรแท้จริงแล้วคือตำรวจปลอม เพื่อเฉลยในตอนจบว่าโจรที่ผู้อ่านเข้าใจว่าเป็นตำรวจปลอมนั้นแท้จริงแล้วก็คือโจรนั่นเองแต่พยายามแสดงตนเป็นตำรวจเพื่อพ้นผิด

-ใช้การเสนอเรื่องตามลำดับสถานที่เพื่อให้ผู้อ่านติดตามจนถึงท้ายเรื่องและให้ตัวละครตัวหนึ่งเปิดเผยความจริงครั้งแรกเป็นการหักมุมครั้งที่หนึ่งแต่ต่อมาเรื่องหักมุมอีกครั้งด้วยการให้ตัวละครอีกตัวเปิดเผยความจริงที่แท้จริงในตอนจบว่าตัวละครวางแผนซ้อนแผนดังเช่นเรื่องความมืด มือปืน คำสั่งฆ่า ส่วนเรื่องสั้นอีกเรื่องที่ต่อเนื่องคือเรื่องความรัก มือปืน คำสั่งฆ่าผู้เขียนใช้การให้ข้อมูลอันสมเหตุสมผลที่ทำให้ตัวละครเข้าใจผิดประกอบกับการสร้างสถานการณ์สำคัญขึ้นเพื่อให้ตัวละครตัดสินใจอันเอื้อต่อการเข้าใจผิดตามข้อมูลข้างต้นที่ให้มา โดยสามารถทำให้ผู้อ่านเชื่อว่าตัวละครเข้าใจผิดตามข้อมูลแต่สุดท้ายหักมุมครั้งแรกด้วยการให้ตัวละครเปิดเผยความจริงว่าแท้จริงแล้วมิได้เข้าใจผิดตามข้อมูลที่ให้มาแต่เพราะเหตุผลอื่น และหักมุมครั้งที่สองด้วยการให้ตัวละครอีกตัวเฉลยว่าการให้ข้อมูลทั้งหมดข้างต้นนั้นแท้จริงแล้วเป็นการวางแผนซ่อนแผน นอกจากนั้นผู้เขียนใช้วิธีสร้างเรื่องซ้อนกันสองเรื่องดังเช่นในเรื่องสั้นสองเรื่องต่อเนื่องกันคือเรื่องความมืด มือปืน คำสั่งฆ่าและเรื่องความรัก มือปืน คำสั่งฆ่าทำให้ผู้เขียนสามารถสร้างประเด็นในการหักมุมได้ซับซ้อนยิ่งขึ้น

3. <u>ด้านรูปแบบ</u> วินทร์ เลียววาริณ ให้ความสำคัญกับการคิดค้นรูปแบบการเสนอเรื่องที่แปลกใหม่อยู่เสมอ รูปแบบที่ วินทร์ เลียววาริณ ใช้ในงานเขียนแบ่งได้เป็น 2 ประเภทคือ

3.1 รูปแบบทางด้านเนื้อหา หมายถึงการนำเสนอโดยอาศัยเนื้อหาของเรื่องราวที่ผู้เขียนนำเสนอเป็นหลัก วินทร์ เลียววาริณ ใช้รูปแบบทางด้านเนื้อหาดังนี้

- ใช้วิธีการนำเรื่องสั้นหลายเรื่องมาเรียงร้อยต่อกันโดยอาศัยตัวละครชุดเดียวกันสร้างเป็นนวนิยาย 1 เรื่องดังนวนิยายเรื่องประชาธิปไตยบนเส้นขนาน

- ใช้การนำเรื่องสั้นมาประกอบกับบทแสดงความคิดเห็นเพื่อสร้างเรื่องสั้นเรื่องยี่สิบปีหลัง

- นำรูปแบบการเขียนหลายๆ แบบมาประกอบเข้าด้วยกัน เช่นเรื่องหมึกหยดสุดท้ายที่ใช้ข่าว บทสัมภาษณ์ บทแสดงความคิดเห็น เรื่องสุนัขาธิปไตยใช้บทแถลงการณ์ในสภา และบทสนทนาของฝ่ายรัฐบาลกับฝ่ายค้าน ข้อมูลเชิงประวัติ บทความแสดงทัศนะเรื่องคำสารภาพของช้างเท้าหลังที่ผู้เขียนใช้รูปแบบการสนทนา บทแสดงความคิด กรณีตัวอย่างมาประกอบรวมกันเป็นเรื่องสั้น เป็นต้น

3.2 รูปแบบทางด้านรูปลักษณ์ หมายถึงการนำเสนอเรื่องราวที่อาศัยการสื่อสารกับผู้อ่านทางสายตาเห็นได้จากการใช้รูปแบบอันหลากหลายดังต่อไปนี้

- การจัดวางงานเขียนอื่นที่มิใช่บันเทิงคดีมาใช้ในการสร้างสรรค์เรื่องสั้นโดยล้อมกรอบหรือใช้การจัดวางพื้นที่กระดาษ (Layout) ให้เห็นเด่นชัดว่าเป็นข่าว บทสัมภาษณ์ บทแสดงความคิดเห็น ชีวประวัติ ปทานุกรม เป็นต้น

-ใช้การจัดหน้าโดยแบ่งคอลัมน์และใช้ความแตกต่างของสีแสดงการเปรียบเทียบที่ผู้เขียนต้องการเสนอชัดเจนยิ่งขึ้น เช่นเรื่องโลกีย – นิพพาน

- ใช้เครื่องหมายวรรคตอนประเภทต่างๆ เช่นเรื่องชู้

- ใช้การจัดวางรูปแบบอักษรที่แตกต่างกันในบทบาทต่างสถานภาพของตัวละครที่เล่าสลับกัน เช่นเรื่องเกม ในจินตนาการกับความเป็นจริงเช่นเรื่องราตรีดาวกะพริบหรือในอดีตกับปัจจุบันในเรื่องกุหลาบสีแดงกับเที่ยวบินสุดท้าย ในวรรณกรรมที่คัดลอกสลับกับเรื่องที่ผู้เขียนเล่า เช่นเรื่องน้ำสองสาย เดือนช่วงดวงเด่นฟ้า ดาดาว เป็นต้น

- ใช้การเรียงคำคล้ายบทกวี เช่นเรื่องผ้าเก่ากับปลาทูหนึ่งเข่ง

- ใช้การแบ่งตอนด้วย พ.ศ. สลับกันไปมา เช่นเรื่อง 2483 / 2488

- ใช้การสร้างเงื่อนไขเป็นกรอบในการเล่า เช่นเรื่องเมืองคนบาป ที่ดำเนินเรื่องด้วยบทสนทนาในรถแท็กซี่จากสถานที่หนึ่งไปสถานที่หนึ่งเรื่อยไปจนจบเรื่อง เรื่องปทานุกรมชีวิต : ฉบับคนชั้นกลางกรุงเทพฯ ที่ดำเนินเรื่องด้วยการให้ความหมายของวัตถุที่ใช้ในการดำเนินชีวิตกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในชีวิตของตัวละคร

จะเห็นได้ว่า วินทร์ เลียววาริณ มีความคิดสร้างสรรค์ที่จะพยายามหารูปแบบทางด้านรูปลักษณ์ที่แปลกใหม่และดึงดูดความสนใจของผู้อ่านได้เป็นอย่างดี

4. <u>ด้านท่วงทำนองการเขียน</u> จากการศึกษาพบว่า วินทร์ เลียววาริณ มีลักษณะเด่นเฉพาะตัวในการเสนอเรื่องที่มีท่วงทำนองดังต่อไปนี้

4.1 การใช้กระแสสำนึกแบบจิตประหวัด ผู้เขียนมีความสามารถเสนอเรื่องแบบกระแสสำนึกแบบจิตประหวัดได้อย่างรอบด้านคือสามารถใช้เพื่อเล่าย้อนอดีตกลับไปกลับมาโดยไม่คำนึงถึงเวลา ดังเช่นเรื่องอาเพศกำสรวล ที่ผู้เขียนให้ตัวละครเอกสนทนาฝ่ายเดียวในเชิงรำพึงรำพันถึงอดีตในวัยหนุ่มสลับกับการเล่าถึงเหตุการณ์ในปัจจุบันซึ่งทำให้ผู้อ่านเข้าใจเรื่องราวได้อย่างไม่สับสน หรือเรื่องเรือคนบาป ที่ผู้เขียนให้ตัวละครเอกคือลุงกั๋นรำพึงรำพันในใจเมื่อต้องทำงานผิดกฎหมายและแสดงความรู้สึกผิดจนทำให้ผู้อ่านเข้าใจผิดและหักมุมในตอนจบเพราะวิธีนี้ยังเป็นวิธีที่เอื้อต่อการสร้างเรื่องแนวหักมุมอันเป็นวิธีที่ผู้เขียนถนัดอีกด้วย หรือเรื่องวรรณกรรม 48 ชั่วโมง ที่ผู้เขียนให้ตัวละครเอกที่เป็นตัวประกันพูดกับตนเองในใจตอบบทสนทนากับตัวละครอีกตัวเพื่อแสดงถึงอารมณ์ความรู้สึกในใจของตัวละครเอกที่ต้องตกอยู่ในสภาวะคับขัน หรืออีกเรื่องที่เห็นได้ชัดเจนคือเรื่องโลกีย – นิพพาน ที่ผู้เขียนให้ตัวละครเอกสนทนากับตนเองในใจแสดงให้เห็นสภาวะจิตที่สับสนและไม่สามารถหาคำตอบได้ เป็นต้น

4.2 การเสียดสีประชดประชัน วิธีนี้เป็นวิธีที่ผู้เขียนเลือกใช้วิธีย่อยๆ อื่นหลายวิธีเพื่อต้องการเสียดสีประชดประชันถึงเรื่องต่างๆ ดังนี้

- ใช้การสร้างสถานการณ์เกินจริงเช่นเรื่องวรรณกรรม 48 ชั่วโมงที่ให้คนร้ายจี้ตัวประกันเพื่อต่อรองให้รัฐบาลช่วยเหลือวงการวรรณกรรม และให้นักเขียนนักอ่านหันมาสนใจอ่านงานวรรณกรรมมากขึ้น หรือเรื่องอาเพศกำสรวล ที่สร้างสถานการณ์ให้เกิดอาเพศหิมะตกขึ้นในหมู่บ้านเนื่องจากประชาชนขายเสียงให้นักการเมือง เพื่อเสียดสีการเมืองไทยที่นักการเมืองใช้เงินเพื่อจะได้เป็นผู้แทนและประชาชนยอมขายเสียงเพื่อต้องการความเจริญ หรือเรื่องคดีมโนสาเร่ ที่ให้ตัวละครเอกต้องประสบกับสถานการณ์คับขันหรือต้องตกกระไดพลอยโจนกลายเป็นคนร้ายและเข้าร่วมกับแก๊งมิชฉาชีพแต่สุดท้ายสามารถหนีรอดมาได้ เพื่อเสียดสีการเสนอข่าวทางหนังสือพิมพ์ที่อาจไม่ตรงกับความเป็นจริง

- ใช้การสร้างตัวละครที่ผู้เขียนประชดประชันโดยผ่านความคิดหรือการกระทำของตัวละคร เช่นเรื่องโปรเจ็คท์ : เทเลสตาร์ , ภพสุดท้าย , คำให้การ เป็นต้น

- ใช้บทสนทนา เช่นเรื่องเมืองคนบาปที่ใช้บทสนทนาระหว่างตัวละครบนรถแท็กซี่เพื่อเสียดสีสังคม นอกจากนั้นยังใช้บทสนทนาในเรื่องอาเพศกำสรวล, สุนัขาธิปไตย, เรื่องของผมกับพ่อ, ละครจริงที่ห้องขาวดำ, วรรณกรรม 48 ชั่วโมง เป็นต้น

- ใช้การผูกเรื่อง เช่นเรื่องสุนัขาธิปไตย ที่ผูกเรื่องด้วยการให้ตัวละครทั้งหมดเป็นสุนัขแต่มีพฤติกรรมเหมือนคนและจำลองการอภิปรายในสภาเพื่อเสียดสีพฤติกรรมของคนที่บางครั้งไม่ต่างจากสัตว์ หรือเรื่องหมึกหยดสุดท้าย ที่ผูกเรื่องให้ตัวละครเอกต้องถูกฟ้องร้อง เนื่องจากแอบอ้างตนเป็นผู้อื่นเพื่อเสียดสีวงการวรรณกรรมและผู้อ่านวรรณกรรมที่ตัดสินผลงานจากความมีชื่อเสียงมากกว่าคุณภาพ หรือเรื่องน้ำสองสาย ที่ผูกเรื่องให้ตัวละครเอกมีชีวิตอยู่ระหว่างวัฒนธรรมเก่าและใหม่จนได้เห็นถึงความเปลี่ยนแปลงของวัฒนธรรมและการถูกกลืนวัฒนธรรม หรือเรื่องกระดาษขาวกับดาวหมึก ที่ผูกเรื่องให้ตัวละครเอกต้องถูกใส่ความจากสื่อมวลชนและต้องต่อสู้กับผู้มีอิทธิพลเพื่อเสียดสีวงการสื่อมวลชนที่ใช้อำนาจเพื่อปกป้องชื่อเสียงของตนและมุ่งเน้นขายข่าวอย่างไร้จรรยาบรรณจนทำให้ผู้อื่นต้องได้รับความเดือดร้อน เป็นต้น

- ใช้การอธิบายความ เช่นเรื่องปทานุกรมชีวิต : ฉบับคนชั้นกลางกรุงเทพฯ ที่ผู้เขียนใช้การอธิบายความคำศัพท์แต่ละคำที่เสียดสีประชดประชันถึงชีวิตของชนชั้นกลางในสังคมเมือง

- การจินตนาการถึงอนาคตโดยคาดการณ์จากแนวโน้มในปัจจุบัน เช่นการใช้ยาเพื่อดำรงชีวิตทุกขณะในเรื่อง 7020 : โลกแห่งความสุข ที่ผู้เขียนจินตนาการจากการบริโภคยาเกินความจำเป็นของมนุษย์ในปัจจุบัน หรือจินตนาการถึงแผ่นดินไทยที่แปรเปลี่ยนไปสูญสิ้นเอกลักษณ์ทางวัฒนธรรมในเรื่องทัวร์สยาม 4001 ผู้เขียนจินตนาการจากสภาพสิ่งแวดล้อมทางธรรมชาติและวัฒนธรรมของไทยในปัจจุบัน

นับได้ว่าการใช้กระแสสำนึกแบบจิตประหวัดและการเสียดสีประชดประชันเป็นจุดเด่นด้านท่วงทำนองการเขียนที่เป็นเอกลักษณ์ของ วินทร์ เลียววาริณ

5. <u>ด้านตัวละคร</u> วินทร์ เลียววาริณ แสดงให้เห็นพัฒนาการทางด้านการสร้างตัวละคร ดังจะเห็นได้จากงานเขียนในระยะแรกตัวละครจะแสดงความรู้สึกนึกคิดอย่างชัดเจนและตรงไปตรงมาตามประเด็นที่ผู้เขียนเสนอเช่น ตุ้ย พันเข็ม หรือหลวงกฤษดาวินิจในนวนิยายเรื่องประชาธิปไตยบนเส้นขนาน แต่งานเขียนในระยะหลังแสดงให้เห็นว่าตัวละครมีมิติด้านความคิดมีอารมณ์ที่หลากหลายและแสดงความลุ่มลึกซับซ้อนมากขึ้นเห็นได้ชัดเจนที่สุดในรวมเรื่องสั้นสิ่งมีชีวิตที่เรียกว่าคนเช่นตัวละคร ราษฎร์ เอกเทศ หรือตัวละครเอกในเรื่องกระถางซะเนียง, เซ็งเม้ง , กามสุขัลลิกานุโยค เป็นต้น

6. ด้านการเสนอความคิด วินทร์ เลียววาริณ มีความชัดเจนในการเสนอความคิดในรวมเรื่องสั้นแต่ละเล่มจะเห็นได้ว่าผู้เขียนวางแนวการเสนอความคิดในงานเขียนอย่างชัดเจนและแตกต่างกันคือ

นวนิยายเรื่องประชาธิปไตยบนเส้นขนาน เสนอความคิดทางการเมือง

รวมเรื่องสั้นชุดสมุดปกดำกับใบไม้สีแดง เสนอความคิดสะท้อนปัญหาสังคม

รวมเรื่องสั้นชุดอาเพศกำสรวล เสนอความคิดในแนวเสียดสีประชดประชันสังคม

รวมเรื่องสั้นชุดเดือนช่วงดวงเด่นฟ้า ดาดาว เสนอความคิดด้านวิทยาศาสตร์

รวมเรื่องสั้นชุดสิ่งมีชีวิตที่เรียกว่าคน เสนอความคิดแนวปรัชญาที่แสดงสัมพันธ์ระหว่างคนกับสิ่งต่างๆ

การกำหนดแนวเรื่องเช่นนี้เป็นการกำหนดและจัดกลุ่มเรื่องสั้นแต่ละเรื่องเพื่อจะได้นำเสนอความคิดในแนวเดียวกัน ดังนั้นเรื่องสั้นแต่ละเรื่องในงานเขียนแต่ละเล่มผู้เขียนก็จะเสนอความคิดที่สอดคล้องกับแนวเรื่องของงานเขียนในเล่มนั้นเป็นหลัก การเสนอความคิดด้วยวิธีเช่นนี้แสดงให้เห็นทัศนะที่ผู้เขียนมีต่อมนุษย์ด้วยกันต่อสังคมต่อโลกและจักรวาลได้อย่างชัดเจนยิ่งขึ้น

มีข้อสังเกตถึงการเสนอความคิดในด้านจินตนาการของ วินทร์ เลียววาริณ ที่แสดงจินตนาการถึงโลกอนาคตอย่างกว้างไกลในรวมเรื่องสั้นชุดเดือนช่วงดวงเด่นฟ้า ดาดาว ไม่ว่าจะเป็นด้านสิ่งประดิษฐ์อันทันสมัย ด้านความก้าวหน้าทางด้านการแพทย์และอวกาศ ความเปลี่ยนแปลงด้านสิ่งแวดล้อมและวัฒนธรรม รวมทั้งจินตนาการถึงมนุษย์ในโลกอนาคตที่มีอารมณ์ ความรู้สึกนึกคิดที่เปลี่ยนแปลงไปอย่างคาดไม่ถึงแต่กลับแสดงให้ว่ามีสิ่งหนึ่งที่มนุษย์ไม่เคยเปลี่ยนแม้เวลาจะผ่านไปเท่าใดคือสัญชาตญาณในด้านลบที่มุ่งทำร้ายสิ่งมีชีวิตอื่นๆ และความเห็นแก่ตัว ดังนั้นแม้ วินทร์ เลียววาริณ จะจินตนาการถึงความคิดสร้างสรรค์ของมนุษย์ แต่ก็เสียดสีและสร้างอารมณ์สะเทือนใจที่เกิดขึ้นกับชะตากรรมของมนุษย์จากพฤติกรรมของมนุษย์ที่ปฏิบัติต่อมนุษย์ด้วยกันและชะตากรรมของมนุษย์อยู่เหนือสิ่งที่มนุษย์จะล่วงรู้และกำหนดได้ วินทร์ เลียววาริณ ได้เสนอความคิดที่เกี่ยวกับมนุษย์ขยายให้เห็นถึงปัญหาและความขัดแย้งที่ซับซ้อนหลากหลายในรวมเรื่องสั้นสิ่งมีชีวิตที่เรียกว่าคนแสดงให้เห็นถึงความคิดในงานเขียนที่เชื่อมโยงต่อกัน

บทที่ 4
สรุป อภิปราย และข้อเสนอแนะ

สรุปผลการศึกษาค้นคว้า

การศึกษาวิเคราะห์กลวิธีการนำเสนอเรื่องในงานเขียนของ วินทร์ เลียววาริณ มีจุดมุ่งหมายวิเคราะห์กลวิธีการนำเสนอเรื่องในด้านกลวิธีการเล่าเรื่องและกลวิธีการเสนอเรื่องจากงานเขียนของ วินทร์ เลียววาริณ จำนวน 5 เล่ม การศึกษาวิเคราะห์ดำเนินการด้วยวิธีวิจัยเอกสารแล้วเสนอผลการวิจัยแบบพรรณนาวิเคราะห์ สรุปผลได้ดังนี้

1. กลวิธีการเล่าเรื่องในงานเขียนของ วินทร์ เลียววาริณ จากการศึกษาพบว่ามีกลวิธีการเล่าเรื่อง 3 ลักษณะคือเล่าเรื่องโดยใช้ตัวละครเป็นผู้เล่า เล่าเรื่องโดยผู้เขียนเป็นผู้เล่าในฐานะบุรุษที่สามและเล่าเรื่องแบบผสมผสาน

ผู้วิจัยพบว่าผู้เขียนใช้กลวิธีการเล่าเรื่องโดยใช้ตัวละครเป็นผู้เล่ามากที่สุดคือ 42 เรื่อง ใน 42 เรื่องนี้กลวิธีที่ วินทร์ เลียววาริณ เลือกใช้มากที่สุดได้แก่กำหนดให้ตัวละครเอกเป็นผู้เล่าในฐานะบุรุษที่หนึ่งโดยใช้สรรพนามบุรุษที่สาม และการเล่าเรื่องแบบตัวละครเอกเป็นผู้เล่าโดยใช้สรรพนามบุรุษที่หนึ่งสม่ำเสมอตลอดเรื่อง กล่าวคือผู้เล่าเรื่องอยู่ในฐานะบุรุษที่หนึ่งและแทนตนด้วยสรรพนามบุรุษที่หนึ่งมี 21 เรื่อง และการเล่าเรื่องแบบตัวละครรองเป็นผู้เล่าในฐานะบุรุษที่หนึ่งมี 6 เรื่อง กลวิธีที่ใช้ตัวละครเป็นผู้เล่านี้เอื้อต่อการอำพรางผู้อ่านให้เข้าใจตาม มุมมองของตัวละครผู้เล่าเรื่องเรื่องจึงดำเนินสู่การหักมุมหักมุมอย่างแนบเนียนและมีศิลปะ โดยผู้อ่านจะติดตามและคาดการณ์เรื่องราวด้วยมุมมองเดียวกับผู้เล่าทำให้เมื่อถึงจุดหักมุมของเรื่องจึงพลิกความคาดหมายของผู้อ่าน จึงกล่าวได้ว่านอกจากการเล่าเรื่องโดยให้ตัวละครเอกเป็นผู้เล่าจะเป็นวิธีที่ผู้เขียนถนัดแล้วยังเป็นวิธีการเล่าเรื่องที่เอื้อต่อการสร้างเรื่องแนวหักมุม

กลวิธีการเล่าเรื่องที่พบรองลงมาคือกลวิธีการเล่าเรื่องแบบผสมผสานมีจำนวน 14 เรื่อง การเล่าเรื่องวิธีนี้ใช้กลวิธีการเล่าเรื่องหลายๆ วิธีรวมกันในเรื่องเดียวกันเช่นการเล่าแบบตัวละครเอกเป็นผู้เล่าในฐานบุรุษที่หนึ่งร่วมกับแบบตัวละครรองเป็นผู้เล่าในฐานะบุรุษที่หนึ่งหรือแบบผู้เขียนเป็นผู้เล่าในฐานะบุรุษที่สาม โดยใช้วิธีการเล่าแบบสลับกันเล่าแทรกและใช้รูปแบบการเขียนอื่นมาประกอบการเล่าเช่น ข่าว-หนังสือพิมพ์ บทสัมภาษณ์ ฯลฯ

ส่วนกลวิธีการเล่าเรื่องที่พบน้อยที่สุดคือ กลวิธีการเล่าเรื่องโดยผู้เขียนเป็นผู้เล่าในฐานะบุรุษที่สามมีจำนวน 8 เรื่อง วิธีนี้เป็นวิธีที่ผู้เขียนสามารถแสดงความรู้สึกของตัวละครแต่ละตัวไปพร้อมๆ กัน

- กลวิธีการเล่าเรื่องในเรื่องสั้นของ วินทร์ เลียววาริณ เมื่อความขัดแย้งในเรื่องทวีขึ้นสูงสุดเรื่องก็มักจบแบบหักมุมเป็นส่วนใหญ่ ผู้เขียนสร้างความไม่คาดฝันด้วยการอำพรางความจริง การลวงผู้อ่านมาจากกลวิธีการเล่าเรื่องแบบตัวละครเอกเป็นผู้เล่าซึ่งมีมุมมองจำกัดประการหนึ่ง อีกประการหนึ่งมาจากผู้เขียนเลือกเปิดเผยความจริงเพียงบางส่วน ซึ่งผู้อ่านจะไม่ทันสังเกตรายละเอียดบางตอนที่ถูกอำพรางไว้แต่เมื่อจบเรื่องแล้วผู้อ่านจะนึกออกได้ว่าความจริงถูกอำพรางให้เข้าใจผิดนั้นอยู่ตอนใดของเรื่อง กล่าวได้ว่า วินทร์ เลียววาริณ เป็นผู้สร้างเรื่องแนวหักมุมโดยยึดศิลปะของการอำพรางความจริง และยิ่งไปกว่านั้น วินทร์ เลียววาริณ ยังสามารถสร้างเรื่องหักมุมซ้อนกันสองครั้งในเรื่องเดียวกันอีกด้วยเช่นเรื่อง 7020โลกแห่งความสุข , ละครจริงในห้องขาวดำ เป็นต้น

2. กลวิธีการเสนอเรื่อง วินทร์ เลียววาริณ ใช้วิธีหลายวิธีในการเสนอเรื่อง ดังนี้

ผู้เขียนนำเสนอปัญหาอันเนื่องมาจากความขัดแย้งได้แก่ ความขัดแย้งภายในจิตใจมนุษย์ ความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับมนุษย์ ความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับธรรมชาติ และความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับสิ่งเหนือธรรมชาติ ผู้เขียนมักเน้นปัญหาอันเนื่องมาจากสัญชาตญาณของมนุษย์และให้ความสำคัญกับการเปลี่ยนแปลงทางการเมืองในเรื่องสั้นหลายๆเรื่องด้วยการเสนอเรื่องทั้งแนวสะท้อนปัญหาสังคม แนววิทยาศาสตร์ แนวการเมือง และแนวปรัชญา

ด้านการดำเนินเรื่องจะเห็นได้ว่า วินทร์ เลียววาริณ นิยมใช้การดำเนินเรื่องย้อนอดีตมากที่สุด ไม่ว่าจะเป็นการดำเนินเรื่องย้อนอดีตที่แทรกเป็นช่วงๆ ตลอดเรื่อง หรือเล่าย้อนอดีตสลับไปมากับเหตุการณ์ปัจจุบันเพื่อแสดงผลสืบเนื่องมาจากการกระทำในอดีต โดยเฉพาะอย่างยิ่งความคิดและพฤติกรรมของตัวละครผู้เขียนแสดงให้เห็นอย่างชัดเจนถึงที่มาของความคิดหรือเหตุผลของพฤติกรรมของตัวละครด้วยวิธีการดำเนินเรื่องย้อนอดีต การดำเนินเรื่องย้อนอดีตยังเป็นวิธีที่ผู้เขียนค่อยๆเพิ่มความน่าสนใจที่ทำให้ผู้อ่านต้องติดตามอ่านจนจบ มีข้อสังเกตว่า วินทร์ เลียววาริณ สามารถใช้การจบเรื่องแบบหักมุมไม่ว่าเรื่องนั้นจะเสนอในแนวใด

จากการศึกษาการเสนอเรื่องของ วินทร์ เลียววาริณ ด้วยการทำแผนภูมิประกอบการดำเนินเรื่องจะเห็นการดำเนินเรื่องย้อนอดีตเพื่อเชื่อมโยงกับเหตุการณ์ปัจจุบัน พบว่า วินทร์ เลียววาริณ ใช้การดำเนินเรื่องย้อนอดีตอย่างเป็นระบบเช่น การดำเนินเรื่องย้อนอดีตในบางช่วงเพื่อโยงกลับมาที่เหตุการณ์ปัจจุบัน การดำเนินเรื่องย้อนอดีตสลับกับเหตุการณ์ปัจจุบันเพื่อเพิ่มความเข้าใจเรื่องให้กระจ่างขึ้นทีละน้อยๆ การเปิดเรื่องที่จุดขัดแย้งแล้วดำเนินเรื่องย้อนต้นเป็นลำดับมาถึงเหตุการณ์ปัจจุบัน การดำเนินเรื่องในมุมมองของตัวละครแต่ละตัวแล้วให้ตัวละครมาพบกันในตอนจบ เป็นต้น ดังนั้นการดำเนินเรื่องแบบย้อนอดีตในงานเขียนของ วินทร์ เลียววาริณ จึงไม่สับสนเพราะผู้เขียนวางจุดมุ่งหมายของการเสนอเรื่องที่ชัดเจนและวางระบบการดำเนินเรื่องที่รัดกุม แต่ก็ยังมีข้อผิดพลาดเรื่องความแม่นยำของช่วงเวลาในบางเรื่องเช่นเรื่องคดีมโนสาเร่ เป็นต้น

ด้านตัวละคร งานเขียนในช่วงแรกของ วินทร์ เลียววาริณ ตั้งแต่รวมเรื่องสั้นชุดสมุดปกดำกับใบไม้สีแดง อาเพศกำสรวล และนวนิยายเรื่องประชาธิปไตยบนเส้นขนาน ตัวละครมักจะแสดงความรู้สึกนึกคิดเพียงด้านเดียวหรือตามประเด็นที่ผู้เขียนต้องการนำเสนอเพียงประเด็นเดียว แต่งานเขียนในช่วงต่อมาตั้งแต่รวมเรื่องสั้นชุดเดือนช่วงดวงเด่นฟ้า ดาดาว จนถึงรวมเรื่องสั้นชุดสิ่งมีชีวิตที่เรียกว่าคน ตัวละครเอกในรวมเรื่องสั้นทั้งสองเล่มนี้มีมิติที่ลึกขึ้นกล่าวคือ จะมีความซับซ้อนทางอารมณ์และความรู้สึกนึกคิดดังนั้นที่ วินทร์ เลียววาริณ เคยให้สัมภาษณ์ว่า " อีกข้อหนึ่งคือมิติความลึกของตัวละครในเรื่องซึ่งส่วนใหญ่ผมเขียนมามักไม่ค่อยเน้นในเรื่องความลึกของเรื่องจะเป็นเรื่องที่กว้างมากกว่า อาจจะเป็นเพราะที่ผ่านมาผมเขียนเรื่องแนวทดลองเสียเป็นส่วนใหญ่ก็เลยไม่เอื้อให้เขียนเรื่องที่ลึกหรือไม่ก็อาจไม่มีความสามารถที่จะเขียนในแนวนั้น " (พิชามญช์. 2540 : 97) ก็ไม่เป็นความจริงเสียทีเดียว เพราะผู้เขียนพัฒนารูปแบบการเสนอเรื่องที่สร้างความสนใจให้กับผู้อ่านไปพร้อมๆ กับพัฒนาการสร้างความลุ่มลึกให้แก่ตัวละคร ซึ่งน่าจะเป็นผลมาจากประสบการณ์ชีวิตที่เพิ่มขึ้นตามวัยของผู้เขียน หรือการศึกษาหาความรู้จากศาสตร์อื่นๆ โดยเฉพาะปรัชญาทางพุทธศาสนา

ด้านรูปแบบ จะเห็นได้ว่ารูปแบบนั้นเป็นวิธีการสื่อสารอย่างหนึ่งนอกเหนือจากการสร้างเรื่องโดยการผูกเรื่อง รูปแบบที่ วินทร์ เลียววาริณ ใช้ในงานเขียนนั้นแบ่งออกเป็น 2 ประการคือ

1. รูปแบบทางเนื้อหา คือการนำเนื้อหาอื่นๆ มารวมกันเป็นเรื่องสั้น เช่นการนำเรื่องสั้นเรื่องอื่นมาประกอบกับบทแสดงความคิดเห็นในเรื่องยี่สิบปีหลัง การนำเรื่องสั้นหลายเรื่องมารวมกันเป็นนวนิยายในเรื่องประชาธิปไตยบนเส้นขนาน และการใช้รูปแบบงานเขียนอื่นๆ มาประกอบเข้าเป็นเรื่องสั้น เช่นเรื่อง หมึกหยดสุดท้าย , สุนัขาธิปไตย, คำสารภาพของช้างเท้าหลัง เป็นต้น

2. รูปแบบทางรูปลักษณ์ คือรูปแบบที่ต้องสื่อสารทางสายตาได้แก่ล้อมกรอบงานเขียนอื่นที่มิใช่บันเทิงคดี การจัดวางพื้นที่ในหน้ากระดาษ (Layout) การใช้เครื่องหมายวรรคตอน การใช้ขนาดอักษรที่ต่างกัน การสร้างคู่ขัดแย้งและจัดวางให้ขนานกันเพื่อเปรียบเทียบหรือล้อเลียนกัน เป็นต้น แสดงให้เห็นว่าผู้เขียนพยายามแสวงหาวิธีใหม่อยู่เสมอ และความคิดสร้างสรรค์รวมทั้งจินตนาการของผู้เขียนได้เป็นอย่างดี จากการศึกษาเรื่องสั้นของ วินทร์ เลียววาริณ มาโดยลำดับผู้วิจัยมั่นใจว่า วินทร์ เลียววาริณ พยายามนำความคิดของคนอ่านอย่างมากคือ เมื่อผู้เขียนต้องการเสนอความคิดใดให้แก่ผู้อ่าน ผู้เขียนจะใช้กลวิธีเริ่มตั้งแต่การวางแผนการเสนอเรื่องอย่างเป็นระบบ และการคิดค้นรูปแบบที่แปลกและแหวกแนว จากนั้นจึงนำเสนอเป็นเรื่องสั้นที่มีแนวคิดชัดเจนและมักจะย้ำความคิดที่ต้องการเสนอทุกๆ เรื่อง เพื่อว่าในที่สุดผู้อ่านจะสามารถรับสารตรงกับที่ผู้เขียนต้องการ การมุ่งเสนอความคิดอย่างแจ่มชัดจนผู้อ่านไม่สามารถตีความได้นอกเหนือจากกรอบที่ผู้เขียนกำหนดอาจทำให้งานเขียนของ วินทร์ เลียววาริณขาดชีวิตชีวาและแห้งแล้งเพราะเสน่ห์ของงานเขียนอยู่ที่การกระตุ้นให้ผู้อ่านเกิดความคิดที่หลากหลาย อย่างไรก็ตาม วินทร์ เลียววาริณ ก็ไม่หยุดนิ่งกับการคิดค้นการนำเสนอเรื่องด้วยวิธีใหม่และพยายามก้าวไปข้างหน้าเรื่อยๆ

นอกเหนือจากการเสนอเรื่องสั้นที่ให้แนวคิดที่ชัดเจนแล้ว ยังมีวิธีการที่ผู้เขียนนำมาใช้เพื่อพยายามนำทางความคิดของผู้อ่านได้แก่ การใช้วาทะนำเรื่องในรวมเรื่องสั้น การใช้วาทะนำเรื่องผนวกกับบทแทรกท้ายเรื่องในนวนิยายเรื่อง ประชาธิปไตยบนเส้นขนาน และการใช้บทความนำเรื่องในรวมเรื่องสั้นสิ่งมีชีวิตที่เรียกว่าคน รวมทั้งการจัดวางรูปแบบของหนังสือทั้งเล่มตั้งแต่หน้าแรกจนถึงหน้าสุดท้ายที่มีความสัมพันธ์สอดคล้องทั้งหมดกับเนื้อหาหรือแนวคิดองค์รวมของหนังสือที่ผู้เขียนต้องการนำเสนอ

การนำเรื่องสั้นด้วยบทความในรวมเรื่องสั้นสิ่งมีชีวิตที่เรียกว่าคน เป็นการสร้างมิติใหม่ของหนังสือรวมเรื่องสั้น เรื่องสั้นแต่ละเรื่องได้รับการตีพิมพ์ในนิตยสารมาก่อนหน้าที่จะรวมเล่มแล้ว แต่เมื่อตีพิมพ์รวมเล่มผู้เขียนได้เพิ่มบทความนำเรื่องสั้น หากพิจารณาการสื่อความคิดของผู้เขียนระหว่างการมีบทความนำผนวกกับเรื่องสั้นกับเสนอเฉพาะเรื่องสั้นเพียงอย่างเดียวพบว่า การอ่านเฉพาะเรื่องสั้นผู้อ่านตีความจากสารที่ผู้เขียนเสนอไว้ในเรื่องสั้นเท่านั้น แต่เมื่อมีบทความนำบทความนั้นเปรียบเสมือนโครงสร้างใหญ่ที่นำเสนอแนวคิดโดยรวม ส่วนเรื่องสั้นเป็นโครงสร้างย่อยที่เสนอกรณีศึกษาซึ่งสนับสนุนความคิดในบทความผู้อ่านจึงได้รับความรู้ที่เพิ่มเติมขึ้นมานอกจากการอ่านเรื่องสั้นเพียงอย่างเดียว อย่างไรก็ดีในบางกรณีบทความอาจเป็นการนำความคิดของผู้อ่านมากเกินไปจนผู้อ่านอาจเกิดความรู้สึกว่ามิได้ใช้ความคิดหรือสติปัญญาเพิ่มเติมจากการอ่านเรื่องสั้นที่ผู้เขียนได้นำเสนอไว้

ด้านการเสนอแนวความคิด ผู้เขียนเสนอแนวคิดที่หลากหลายโดยผู้วิจัยสามารถแบ่งได้ 2 ประเภทดังนี้

ประการแรก คือเสนอแนวคิดเกี่ยวกับสิ่งภายนอกที่แวดล้อมคนโดยการเสนอเรื่องที่เกี่ยวกับการเมือง สังคม กฎระเบียบของสังคม ครอบครัว สิ่งแวดล้อม ศาสนา เป็นต้น อันเป็นสิ่งที่นักเขียนได้ประสบจากการเป็นสมาชิกส่วนหนึ่งในสังคม

ประการที่สอง คือ เสนอแนวคิดเกี่ยวกับสิ่งที่เกี่ยวพันหรือใกล้ชิดกับคนในระดับที่ลึกเข้าไป เช่น จิต ผู้เขียนเสนอเรื่องของอารมณ์ เพศ ความรัก ความแตกต่างทางความคิด สติปัญญา เป็นต้น อันเนื่องจากการศึกษาทำความเข้าใจในศาสตร์ต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นศาสนา ปรัชญา วิทยาศาสตร์ ฯลฯ

นอกจากนั้นจะเห็นถึงพัฒนาการทางด้านการเสนอความคิดของ วินทร์ เลียววาริณ ดังเช่น แนวคิดในงานเขียนช่วงแรกๆ ผู้เขียนจะเน้นเสนอแนวคิดเกี่ยวกับการต่อสู้ดิ้นรนของมนุษย์หรือแนวคิดที่ว่าผู้ที่แข็งแรงกว่าจะสามารถดำรงชีวิตอยู่รอดในสังคมได้ดีกว่าผู้ที่อ่อนแอหรือไร้อำนาจ เป็นต้น แต่ในงานเขียนช่วงต่อมา วินทร์ เลียววาริณ แสดงแนวคิดต่อปัญหาต่าง ๆ ว่าปัญหาต่าง ๆ แท้จริงเป็นเพียงภาพลวงตาหรือเป็นอนัตตาคือ ไม่เที่ยงแท้แน่นอนเราจึงไม่ควรยึดติดกับสิ่งนั้นอันก่อให้เกิดทุกข์ นอกจากนั้น วินทร์ เลียววาริณ แสดงให้เห็นอีกว่างานเขียนของเขาในอนาคตมีแนวโน้มที่จะเสนอความคิดที่เป็นปรัชญาทางพุทธศาสนามากขึ้นด้วย

อภิปรายผล

กลวิธีการนำเสนอเรื่องในงานเขียนของ วินทร์ เลียววาริณ แสดงให้เห็นถึงพัฒนาการด้านการเขียนในทุกๆ ด้าน ไม่ว่าจะเป็นความแปลกใหม่ด้านรูปแบบทางรูปลักษณ์ที่ผู้เขียนพยายามคิดค้นอยู่ตลอดเวลา รวมทั้งการพัฒนาการในการเขียนด้านอื่นเช่น ด้านตัวละครที่ผู้เขียนสามารถสร้างตัวละครที่มีความซับซ้อนทางอารมณ์และความรู้สึกนึกคิด ทางด้านวิธีการนำเสนอความคิดที่พัฒนาขึ้นจากการรวมเรื่องสั้นด้วยการจัดลำดับเรื่องสั้นและนำวาทะบุคคลสำคัญมากล่าวเพื่อนำความคิด จนถึงการนำเสนอด้วยการสร้างแนวร่วมหรือสร้างองค์รวมที่เป็นประเด็นใหญ่เพียงหนึ่งเดียว ดังรวมเรื่องสั้นสิ่งมีชีวิตที่เรียกว่าคน และด้านแนวความคิดที่แสดงให้เห็นว่าผู้เขียนเสนอแนวคิดที่ที่ลุ่มลึกมากขึ้นเช่นปรัชญาและศาสนา อันเนื่องมาจากความเข้าใจและการมองโลกด้วยมุมมองใหม่อย่างเข้าใจว่าทุกสิ่งล้วนเป็นอนัตตา

การพัฒนาการงานเขียนของ วินทร์ เลียววาริณ นั้นมีรากฐานที่พัฒนามาจากงานเขียนเดิม ดังจะเห็นได้จากงานเขียนที่ใช้รูปแบบการแบ่งเรื่องเป็น 2 ตอนและเล่าย้อนอดีตกลับไปกลับมาจนถึงปัจจุบัน ดังในเรื่อง 2482 ซึ่งคล้ายคลึงกับเรื่อง 2476 เพียงแต่มีการเพิ่มความพิเศษด้วยการสร้างเรื่องซ้อนเรื่องขึ้นมา หรือใช้การเล่าเรื่องถึงชีวิตของตัวละครตัวเดียวกันแต่อยู่ต่างสถานภาพและเวลาโดยเล่าควบคู่กับไปในคราวเดียวหรือสลับกันแต่จะเพิ่มลักษณะพิเศษบางประการเพื่อให้แตกต่างกัน ดังเช่นเรื่อง 2483 / 2488 กับเรื่อง 2494 เป็นต้น จึงยิ่งเป็นการสนับสนุนว่า วินทร์ เลียววาริณ เป็นนักสร้างสรรค์และวางแผนที่ดีในการสร้างเรื่องอย่างเป็นระเบียบ ทั้งยังสามารถใช้รูปแบบเดิมในการสร้างเรื่องสั้นเรื่องใหม่ที่ไม่ซ้ำกันได้

มีข้อสังเกตว่านวนิยายและรวมเรื่องสั้นในแต่ละชุด วินทร์ เลียววาริณ จะวางแนวเรื่องอย่างชัดเจนและมีรูปแบบการนำเสนอเรื่องและการนำเสนอความคิด ดังนี้

รวมเรื่องสั้นชุดสมุดปกดำกับใบไม้สีแดง เป็นเรื่องสั้นแนวหักมุมที่ผู้เขียนใช้การเสนอเรื่องที่เน้นการลวงผู้อ่านด้วยวิธีการเล่าแบบตัวละครเอกเป็นผู้เล่าในฐานะบุรุษที่หนึ่งและการอำพรางความจริงนับเป็นการเร้าอารมณ์ผู้อ่านด้วยการผูกเรื่อง รวมเรื่องสั้นชุดนี้เสนอความคิดที่สะท้อนภาพถึงสัญชาตญาณ

ส่วนลึกที่เป็นรากเหง้าของมนุษย์ในสังคม ทางด้านโครงเรื่องเป็นการรวมเรื่องสั้นด้วยการจัดลำดับเรื่องสั้นและเพิ่มวาทะนำเรื่องเพื่อเป็นการนำความคิดให้ชัดเจนยิ่งขึ้น

รวมเรื่องสั้นชุดอาเพศกำสรวล เป็นเรื่องสั้นแนวทดลองที่ผู้เขียนใช้การนำเสนอรูปแบบทางด้านรูปลักษณ์ ด้วยการใช้รูปแบบที่แปลกใหม่แหวกแนวซึ่งสามารถเร้าความสนใจของผู้อ่านได้ดี เนื้อหาสะท้อนสภาพสังคมที่กำลังเปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็วในเชิงเสียดสีประชดประชันซึ่งทำให้ผู้อ่านรู้สึกขบขันและขบคิดไปพร้อมๆ กัน ทางด้านโครงสร้างผู้เขียนรวมเรื่องสั้นด้วยการจัดลำดับเรื่องสั้นโดยไม่มีวาทะนำเรื่อง เพราะต้องการเน้นที่การนำเสนอรูปแบบทางรูปลักษณ์ที่แปลกใหม่เป็นสำคัญ

นวนิยายเรื่องประชาธิปไตยบนเส้นขนาน เป็นนวนิยายแนวการเมืองที่ผู้เขียนใช้วิธีนำเรื่องสั้นหลายเรื่องมารวมกันเป็นนวนิยายหนึ่งเรื่อง เสนอแนวคิดเกี่ยวกับการปกครองระบอบประชาธิปไตยในประเทศไทยที่ไม่ก้าวหน้าไปจากจุดเริ่มต้นแม้เวลาจะผ่านไปเพียงใด ทำให้ผู้อ่านได้ฉุกคิดและทบทวนถึงความเปลี่ยนแปลงทางการเมืองของไทยนับตั้งแต่เข้าสู่ยุคประชาธิปไตย ทางด้านโครงสร้างเป็นการนำเรื่องสั้นมาเรียงต่อกันตามลำดับเวลา โดยมีวาทะนำเรื่องเพื่อนำความคิดและมีบทแทรกท้ายเรื่องเพื่อสรุป เปิดเผยเรื่องและนำไปสู่เรื่องที่จะเล่าต่อไป

รวมเรื่องสั้นชุดเดือนช่วงดวงเด่นฟ้า ดาดาว เป็นเรื่องสั้นแนววิทยาศาสตร์ที่ผู้เขียนใช้ความรู้และความก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์แสดงถึงจินตนาการในโลกอนาคต เพื่อเสนอถึงการพัฒนาการด้านความก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์ว่าล้วนมีคุณและโทษต่อมนุษย์ นอกจากนั้นยังทำให้ผู้อ่านเกิดความรู้สึกสลดหดหู่กับความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีในอนาคตที่ทำลายธรรมชาติและความเป็นมนุษย์ในบางส่วน ตลอดจนธาตุแท้ของมนุษย์ที่ไม่เคยเปลี่ยนแม้โลกจะเจริญก้าวหน้าไปเพียงใด ทางด้านโครงสร้างเป็นการรวมเรื่องสั้นด้วยการจัดลำดับเรื่องสั้นและเพิ่มวาทะนำเรื่องเพื่อเป็นการนำความคิดให้ชัดเจนยิ่งขึ้น

รวมเรื่องสั้นชุดสิ่งมีชีวิตที่เรียกว่าคน เป็นเรื่องสั้นแนวปรัชญาที่ให้ความคิดกระจ่างเกี่ยวกับมนุษย์ที่ผู้เขียนใช้บทความนำความคิดของเรื่องสั้นแต่ละเรื่องสั้นก่อนที่จะเสนอเรื่องด้วยกลวิธีการเสนอที่หลากหลายเพื่อต้องการอธิบายถึงสิ่งต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับคน นอกจากนั้นสะท้อนความคิดทางปรัชญาและศาสนาของผู้เขียนอีกด้วย ทางด้านโครงสร้างมิได้เป็นการรวมเรื่องสั้นด้วยการจัดลำดับเรื่องสั้นดังเช่นเรื่องอื่นแต่เป็นการนำเสนอเรื่องสั้นแต่ละเรื่องด้วยการแบ่งกลุ่มอย่างชัดเจน เพื่อแสดงให้เห็นความสัมพันธ์ระหว่างคนกับสิ่งที่ผู้เขียนต้องการเสนอ

จะเห็นได้ว่ารวมเรื่องสั้นของ วินทร์ เลียววาริณ ในเล่มแรกๆ นั้นเป็นการรวมเรื่องสั้นด้วยการจัดลำดับและเพิ่มวาทะเพื่อนำความคิดให้ชัดเจนยิ่งขึ้น หลังจากนวนิยายเรื่องประชาธิปไตยบนเส้นขนานจะเป็นการรวมเรื่องสั้นที่มีแนวความคิดที่ชัดเจนในแนวเดียวกันเช่น แนวการเมือง แนววิทยาศาสตร์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งรวมเรื่องสั้นชุด สิ่งมีชีวิตที่เรียกว่าคน วินทร์ เลียววาริณ ใช้การจัดเรียงเรื่องสั้นในเล่มที่มีจุดมุ่งหมายเน้นถึงองค์รวมทั้งหมดที่เกี่ยวข้องกับคนตั้งแต่สิ่งที่ย่อยที่สุดคือสิ่งเร้าภายในของคนไปจนถึงสิ่งที่กว้างใหญ่ที่สุดคือจักรวาล

การนำเสนอเรื่องในงานเขียนของ วินทร์ เลียววาริณ แสดงให้เห็นชัดถึงความสามารถในศิลปะการประพันธ์โดยเฉพาะการคิดค้นรูปแบบวิธีการใหม่ที่ใช้ในการเสนอเรื่องสั้นอยู่เสมอ การศึกษาเรื่องสั้นของ วินทร์ เลียววาริณ มาโดยลำดับ แสดงให้เห็นว่าผู้เขียนมีพัฒนาการทางการสร้างองค์ประกอบทางวรรณกรรมอื่นเช่น ตัวละคร แนวคิดซึ่งเกิดการสั่งสมประสบการณ์ในด้านต่างๆ ของผู้เขียน

ข้อเสนอแนะ

จากการศึกษากลวิธีการนำเสนอเรื่องในงานเขียนของ วินทร์ เลียววาริณ พบว่าควรจะได้มีการศึกษาในแง่มุมต่างๆ จึงขอเสนอแนะดังนี้

1. ควรมีการศึกษางานเขียนเฉพาะเล่มของ วินทร์ เลียววาริณ ในด้านต่างๆ อย่างละเอียดเช่น ตัวละครหรือความขัดแย้งโดยเฉพาะรวมเรื่องสั้นสิ่งมีชีวิตที่เรียกว่าคน

2. ควรศึกษากลวิธีการสร้างเรื่องแนวหักมุมของ วินทร์ เลียววาริณ เปรียบเทียบกับนักเขียนคนอื่นๆ

3. ควรมีการศึกษางานเขียนของ วินทร์ เลียวาริณ ที่ตีพิมพ์ใหม่เพิ่มเติม เพื่อให้เห็นถึงพัฒนาการทางการเขียนของ วินทร์ เลียววาริณ อย่างชัดเจนยิ่งขึ้น

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

กองบรรณาธิการ. (2542 , กันยายน). " วินทร์ เลียววาริณ นักเขียนซีไรท์ของไทยประจำปี 2542 " *ฮาร์ด ก๊อบปี้*. 1 (5) : 68 .

จรูญพร ปรปักษ์ประลัย. (2538 , เมษายน). " อาเพศกำสรวลบนเส้นทางที่แตกต่างของการแสวงหา ," *สีสัน*. 7 (9) : 13 - 14.

ชูศักดิ์ ภัทรกุลวณิชย์. (2538 , กันยายน). " วินทร์ เลียววาริณ สูตรสำเร็จและหรือแนวทดลอง " *สารคดี*. 11 (27) . หน้า 166 – 168 .

ทฤษฎี เสมา. (2541). *วิเคราะห์กลวิธีการแต่งเรื่องสั้นสยองขวัญของเหม เวชกร*. ปริญญานิพนธ์ ศศ.ม. (ภาษาไทย). มหาสารคาม : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหาสารคาม ถ่ายเอกสาร.

ธเนศ เวศร์ภาดา. (2540 , 9 –15 สิงหาคม). " ประชาธิปไตยบนเส้นขนาน : นวนิยาย " ล้อ " การเมือง การเมือง " ล้อ " ชีวิต, " *สยามรัฐสัปดาห์วิจารณ์*. หน้า 52.

_____ . (2542, 19 – 25 สิงหาคม). " ถอดรหัสเทคนิคของวินทร์ เลียววาริณ ," *เนชั่นสุดสัปดาห์*. หน้า 60 –61.

นิตยา มาศะวิสุทธิ์. (2540, 8 สิงหาคม). " วินทร์เจ๋งเข้าป้าย ! ชิวรางวัลนิยายซีไรท์," *ข่าวสด*. หน้า 11.

_____. (2542, 17 สิงหาคม). " เซียนกระเจิง " แห้ว " กระจาย วินทร์ เลียววาริณแหกโค้ง " เบิ้ล " ซีไรท์ ," *มติชนสุดสัปดาห์*. หน้า 87.

เบญจนาฏ วัฒนมณี. (2539). *เรื่องสั้น " แนวทดลอง " ของไทยช่วง พ.ศ. 2525 – 2535*. ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. (ภาษาไทย). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร ถ่ายเอกสาร.

พิชามญช์ (นามแฝง). (2540, พฤศจิกายน). " วินทร์ เลียววาริณนักเขียนรางวัลซีไรท์ปีนี้กับจินตนาการบนตัวหนังสือ, " *สกุลไทย*. 44 (2246). หน้า 97.

ภิญโญ กองทอง. (2528). *ลักษณะ " ก้าวหน้า " ของเรื่องสั้นไทยช่วง พ.ศ. 2510 – 2516*. ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. (ภาษาไทย). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร ถ่ายเอกสาร.

มนัส สัตยารักษ์. (2542 , จันทร์ที่ 8 – พุธที่ 18 สิงหาคม). " คิดแบบนักการตลาด วินทร์ เลียววาริณ วรรณกรรม 4 P สิ่งมีชีวิตที่เรียกว่าคน, " *ประชาชาติธุรกิจ*. หน้า 36.

ยุวพาลี ชัยศิลป์วัฒนา. (2542). *ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับวรรณคดี*. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัย-ธรรมศาสตร์.

วัลยา วิวัฒน์ศร. (2538). *วรรณวินิจ*. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

วายูน. (นามแฝง). (2540 ,1 กันยายน). " ซีไรท์ล่าสุดวินทร์ เลียววาริณ ," *แพรวสุดสัปดาห์*. 15 (350) : 18- 19.

วาสนา ไชยรัตน์. (2534). *การวิเคราะห์เรื่องสั้นของสุวรัช จันทิมาธร*. ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. (ภาษา-ไทย). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร ถ่ายเอกสาร.

วินทร์ เลียววาริณ. (2537). *สมุดปกดำกับใบไม้สีแดง*. กรุงเทพฯ : ดอกหญ้า.

_____. (2537). *อาเพศกำสรวล*. กรุงเทพฯ : ดอกหญ้า.

_____. (2537). *ประชาธิปไตยบนเส้นขนาน*. กรุงเทพฯ : ดอกหญ้า.

_____. (2538). *เดือนช่วงดวงเด่นฟ้า ดาดาว*. กรุงเทพฯ : ดอกหญ้า.

_____. (2542). *สิ่งมีชีวิตที่เรียกว่าคน*. กรุงเทพฯ : ดับเบิ้ลนายน์ พริ้นติ้ง.

สดชื่น ชัยประสาธน์. (2532). *กวีนิพนธ์และจิตรกรรมเซอร์เรียลิสต์ในฝรั่งเศส ค.ศ. 1919 – 1969*. กรุงเทพฯ : คณะโบราณคดี มหาวิทยาลัยศิลปากร.

สายทิพย์ นุกูลกิจ. (2534). *วรรณกรรมไทยปัจจุบัน*. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

สายวรุณ น้อยนิมิตร. (2541). " เรื่องสั้นรางวัลช่อการะเกด : ใครเล่าเรื่อง, " *ภาษาและหนังสือ*. 29 : 210 - 227.

สุชาติ สวัสดิ์ศรี. (2535). " ว่าด้วยเรื่องสั้น " แนวทดลอง ", " *รวมเรื่องสั้นแนวทดลองช่อปาริชาต 1 ชุด ฝนหยดเดียว*. กรุงเทพฯ : เคล็ดไทย.

สุปาณี มณฑานุช. (2533). *เรื่องสั้นแนวสัญลักษณ์ของไทย พ.ศ. 2500 – 2530* . วิทยานิพนธ์ อ.ม. (ภาษาไทย). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ถ่ายเอกสาร.

ประวัติย่อผู้วิจัย

ประวัติย่อผู้วิจัย

ชื่อ - ชื่อสกุล	นางสาววัชรา บุญจรรยา
วันเดือนปีเกิด	20 สิงหาคม 2519
สถานที่เกิด	เขตปทุมวัน กรุงเทพมหานคร
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	374/7 – 8 หมู่ 8 ถ.ปู่เจ้าสมิงพราย ต.สำโรงกลาง อ.พระประแดง จ.สมุทรปราการ 10130 โทรศัพท์ 0–2394–3193 , 0–2384 -1542
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2534	มัธยมศึกษาตอนปลาย จากโรงเรียนบางเมืองเชียนผ่องอนุสรณ์ อ. เมือง จ.สมุทรปราการ
พ.ศ. 2540	ศศ.บ. (ภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร) จากมหาวิทยาลัยหอการค้าไทย
พ.ศ. 2545	ศศ.ม. (ภาษาไทย) จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร